

SVĚDECTVÍ PRO CÍRKEV sv. 2.

Ellen G. Whiteová

Obsah

Doba vzniku druhého svazku.....	4	Nebezpečí nedůvěry v rodinném životě.....	141
Svědectví pro církev číslo 15.....	6	43. Dopis osiřelému chlapci.....	145
Úvod.....	7	44. Nepoddajný člen.....	148
1. Stručný popis zkušeností.....	8	45. Útěcha v utrpení.....	150
2. Práce pro Krista.....	14	46. Sobecký a panovačný duch.....	151
3. Prodávání prvorozenství.....	20	47. Zapomnětlivý posluchač.....	152
4. Mluvení o chybách jiných.....	25	48. Lék proti přecitlivělosti.....	153
5. Sobeckost a milování světa.....	28	49. Povinnost k sirotkům.....	155
6. Masité pokrmy a dráždidla.....	30	50. Výzva ke kazatelům.....	158
7. Zanedbávání zdravotní reformy.....	33	51. Mravní zkaženost.....	163
8. Láska k chybným.....	36	Svědectví pro církev číslo 18.....	166
9. Každodenní náboženství.....	38	52. Křesťanská střídmost.....	167
10. Reforma v domově.....	41	53. Extrémy ve zdravotní reformě.....	176
11. Poskvřněné svědomí.....	43	54. Smyslnost mladých.....	181
12. Varování a pokárání.....	45	55. Pravá láska v domově.....	190
Svědectví pro církev číslo 16.....	52	Jak vést společenské shromáždění.....	192
13. O čem pojednávají osobní svědectví.....	53	56. Důležitost sebeovládání.....	194
14. Stěhování do Battle Creeku.....	54	57. Pilnost a šetrnost.....	199
15. Rady kazatelům.....	56	58. Vyvolávání opozice.....	202
16. Pohled na Ježíše.....	57	59. Výzva k církvi.....	204
17. Oddělení se od světa.....	60	60. Utrpení jako následek přijetí pravdy.....	222
18. Pravá láska.....	64	Svědectví pro církev číslo 19.....	226
19. Zábavy v ústavu.....	66	61. Sdělení kazatelům.....	227
20. Zanedbání sestry Hannah More.....	68	62. Pohyb a vzduch.....	237
21. Modlitby za nemocné.....	70	63. Pokárané sobectví.....	244
22. Statečnost kazatele.....	72	64. Fanatismus a nevědomost.....	250
23. Hrabivost v obchodním jednání.....	73	65. Rozmazlená dcera.....	252
24. Utlačování nájemníků.....	75	66. Manželce jednoho kazatele.....	255
25. Pokáraná bojovnost.....	78	67. Nevěrnost ve správcovství.....	257
26. Nositelé zodpovědnosti v církvi.....	80	68. Nemístná přecitlivělost.....	258
27. Pýcha u mládeže.....	84	69. Shromáždění.....	259
28. Světáctví v církvi.....	88	Svědectví pro církev číslo 20.....	261
Svědectví pro církev číslo 17.....	95	70. Společná shromáždění.....	262
28. Kristovo utrpení.....	96	71. Jak máme světit sobotu?.....	265
30. Výstrahy církvi.....	102	72. Křesťanská rekreace.....	266
31. Rozjímání o manželství.....	106	73. Působivý sen.....	270
32. Nebezpečí bohatství.....	108	74. Naše táborová shromáždění.....	272
33. Křesťanská horlivost.....	110	75. Slavnostní sen.....	275
34. Zodpovědnost mladých.....	112	76. Chování a oblečení kazatelů.....	278
35. Služebníci mamonu.....	113	77. Láska k zisku.....	282
36. Přecitlivělost a zprostředkování sňatku.....	117	78. Dílo ve Vermontu.....	287
37. Přísnost v řízení rodiny.....	120	79. Převod pozemského pokladu.....	305
38. Dopis k narozeninám.....	124	80. Po příchodu Krista nebude žádná zkušební doba.....	309
39. Zrádnost bohatství.....	127	81. Odpovědnost za obdržené světlo.....	313
40. Mládež v sebeklamu.....	135	Dodatek.....	319
41. Pravé obrácení.....	137		
42. Povinnosti manžela a manželky.....	140		

(PO ÚPRAVÁCH BEZ KONTROLY)

Název anglického originálu: *TESTIMONIES FOR THE CHURCH, Vol.2 (1868-1871) – 2T*

Doba vzniku druhého svazku

Zatímco první svazek *Svědectví* přináší rady týkající se hlavně počátku a vývoje učení, zkušenosti a činnosti nově zřízené církve ostatků, téměř celý obsah druhého svazku je věnován osobní zbožnosti členů církve. Během třinácti let, v jejichž průběhu postupně vzniklo čtrnáct brožurek, obsahujících svědectví, jež nyní tvoří obsah svazku č.1, byla publikační činnost postavena na pevný základ, církev byla zorganizována, byl zřízen její finanční systém a byly zahájeny práce na velkém zdravotním programu. Když byl napsán závěrečný článek, literatura již rovnoměrným a stálým proudem vycházela z tiskařských strojů nakladatelské organizace Review and Herald v Battle Creeku, Michigan, a současně již bylo v plném provozu nově zřízené sanatorium. Temné chvíle Občanské války patřily již minulosti a pro církev nastaly dny příznivých perspektiv. V době, která tomu předcházela, bylo hlavním úkolem udržet získaný terén a rozšířit jeho hranice. Pro nepřetržitý úspěch církve měla životní důležitost jednota jejich jednotlivých členů. ^{2T 5.1}

Začátkem roku 1868 – podle vysvětlení, obsaženého v jednom článku, nalezeném těsně před uzavřením prvního svazku – začala Ellen G. Whiteová publikovat ve prospěch církve, jako celku, určitá osobní svědectví, která do té doby nebyla ve větším měřítku rozšiřována. O těchto svědectvích řekla: „Všechna tato svědectví obsahují hlavně pokárání a poučení, jež platí pro stovky a tisíce jiných členů církve, žijících v podobných podmínkách. Tito lidé musí dostat světlo, které Bůh považuje za vhodné dát a jež odpovídá jejich případům.“ – 1T 631 ^{2T 5.2}

Takové pokyny, které po dobu tří let, tj. od února 1868 do května 1871, byly adresovány osobně jednotlivým členům církve, tvoří téměř celý obsah *Svědectví* č. 15-20, jež jsou nyní obsažena v tomto svazku č. 2. Pokyny pojednávající o konkrétních tématech, mají praktické zaměření; rozebírají téměř všechny fáze osobních zkušeností a náboženských zájmů počínaje pomlouvačností, chuťovými slabostmi a manželskými vztahy a konče nesprávně zaměřenou horlivostí, lakomstvím a fanatismem. ^{2T 5.3}

Na počátku časového období, na něž se tento druhý svazek vztahuje, starší sboru White a paní Whiteová žili do jisté míry v ústraní v Greenville, Michigan, v důsledku zdravotního stavu staršího církve, White. Oba však brzy obnovili svou činnost a začali podnikat cesty a uskutečňovat shromáždění věřících ve státech sousedících se státem Michigan. V listopadu 1868 se vrátili do Battle Creeku, aby si tam zřídili svůj domov. ^{2T 6.1}

Dva měsíce předtím, v září 1868, bylo uskutečněno stanové shromáždění ve Wright, Michigan. Toto shromáždění, první toho druhu, bylo tak velkým požehnáním pro jeho účastníky, že v dalších letech bylo zaznamenáno zřízení stanových shromáždění jako stálá součást státních konferencí. Byla vyžadována přítomnost staršího církve a paní Whiteové, což vedlo k tomu, že oba v následujících letech trávili větší část letních měsíců v těchto každoročních shromážděních. V poslední části svazku č. 2 je možné nalézt rady, týkající se takových „shromáždění“. ^{2T 6.2}

Během tříletého období, které kryje svazek č. 2, bylo dosaženo povzbuzujících pokroků ve věci přítomné pravdy. Zdravotnický ústav v Battle Creeku, který prošel obdobím beznadějné stagnace, se nyní dostal do období prosperity. Ve druhé polovině roku 1868 starší sboru J. N. Loughborough a D. T. Bourdeau zažehli pochoděn adventismu sedmého dne na pobřeží Tichého oceánu. Ve stejném roce skupina padesáti evropských adventistů, zachovávajících sobotu, navázala korespondenci s Generální konferencí bratří v Battle Creeku a o rok později vyslala své zástupce přes oceán, kteří žádali, aby k nim byli posláni misionáři. ^{2T 6.3}

Avšak přes veškeré úspěchy a provedené začátky práce, d'ábel pokračoval ve své soustavné činnosti, jehož cílem bylo snížit duchovní úroveň členů církve, vzbudit v nich lásku ke světu a jeho lákadlům, vnést do církve ducha kritizování, vysoušet prameny dobročinnosti a zvláště přivést mládež do svých řad. Proti těmto nebezpečným směrům přinášela paní Whiteová, jakožto Boží posel věrně a soustavně svá poselství ústně a písemně, vyzývající členy církve, aby se drželi Bohem určených zásad neporušenosti a spravedlnosti. ^{2T 6.4}

Při některých příležitostech byly paní Whiteové zjeveny zkušenosti řady jednotlivých členů jednoho sboru. Poté co sdělila tato individuální svědectví ve shromáždění, dodatečně napsala pokyny k jednotlivým případům a zaslala je tomu kterému sboru. Řada takových sdělení je obsažena ve svazku č. 2. ^{2T 7.1}

Po přečtení tohoto 711-stránkového svazku (v původním originálu) musí být pozorný čtenář překvapen nejen velkou rozmanitostí zpracovaných témat, ale také rozsáhlým množstvím napsaných stran věnovaných takovým individuálním svědectvím, napsaným za tak krátkou dobu. Je však nutné poznamenat, že to, co vyšlo v tisku, představuje jen část toho, co paní Whiteová napsala během zmíněného časového období. ^{2T 7.2}

Několik týdnů před vydáním čísla 15, starší církve White napsal poznámku pro Review and Herald, v níž vyzval všechny ty, jimž paní Whiteová přinesla ústní svědectví, aby trpělivě vyčkali, až obdrží tato svědectví v písemné formě. O pílí a vytrvalosti sestry Whiteové v této práci uvedla: ^{2T 7.3}

„Na této linii své činnosti sestra Whiteová má práce asi na dva měsíce. Na svých cestách do východních krajů využívala veškerý svůj čas k psaní takových svědectví. Mnohá z nich psala dokonce přímo ve shromážděních, zatímco druzí kázali a mluvili. Od doby jejího návratu její zdraví a síly jsou oslabeny v důsledku toho, že se této práci věnovala příliš pečlivě. Obvykle píše dvacet, až čtyřicet stránek denně.“ – RH March 3, 1868 ^{2T 7.4}

Dovedeme si představit, jak si paní Whiteová oddechla, když Svědectví č. 15 vyšla z tisku, a jak se těšila na již tak nutný odpočinek; ale už o deset dnů později byla opět zabrána do sdělování četných poselství, jež jí byla svěřena. V pátek večer, dne 12. června, v Battle Creeku mluvila „k mladým lidem všeobecně“, a „obracela se ke mnohým osobně“, až do přibližně deseti hodin, kdy – jak podal zprávu starší White – se odehrálo toto: ^{2T 7.5}

„Při velmi slavnostním a působivém přednesu, kdy mluvila na pódiu před kazatelnou, sestoupila na ni moc Boží a sestra Whiteová v mžiku klesla na koberec a měla vidění. Mnozí z přítomných byli poprvé svědky tohoto jevu; pozorovali jej s překvapením a s dokonalým uspokojením, že to bylo dílo Boží. Vidění trvalo dvacet minut.“ – RH June 16, 1868 ^{2T 8.1}

Podle údajů zakládajících se na skutečnostech bylo bezpečně zjištěno, že 120 stránek Svědectví svazku č. 2, je sepsáním rad a pokynů daných ve vidění ze dne 12. června 1868 a určených pro církve nebo jednotlivce. Četné další stránky jsou sepsáním toho, co bylo ukázáno ve viděních, jež měla sestra Whiteová stejného roku v Pilot Grove, Iowa, 2. října, a v Adams Center, New Yorku, dne 25. října. ^{2T 8.2}

Tato četná vidění vedla paní Whiteovou k tomu, že psala téměř nepřetržitě. Ve zprávě o jejich cestě lodí nahoru po řece Mississippi, v roce 1870, starší sboru White podává tento komentář: ^{2T 8.3}

„Sestra Whiteová píše. Ubohá žena! Toto téměř ustavičné psaní pro toho či onoho v době, kdy by měla odpočívat a těšit se z pohledu na krásné přírodní scenérie a z příjemné společnosti, vypadá velmi špatně, ale Bůh žehná a podpírá, a my se tím musíme spokojit.“ – RH July 5, 1870 ^{2T 8.4}

A jakým požehnáním byla pro církve tato četná svědectví adresovaná nejprve osobně jednotlivcům a pak církvi. Který člen církve při čtení těchto vážných rad a výstrah nezjistil, že problémy, pokušení a výsady adventistů sedmého dne dřívějších let jsou vlastně jeho problémy, jeho pokušeními a jeho výsadami v dnešní době? My si zvláště vážíme těchto poselství, protože Ellen G. Whiteová sama říká v úvodu k svazku č. 2: „Není přímějšího a působivějšího způsobu, jak předložit to, co mi Pán ukázal.“ ^{2T 8.5}

SPRÁVCI PUBLIKACÍ EGW

Svědectví pro církev číslo 15

Úvod

Moji bratři a moje sestry sotva tak brzy očekávají toto číslo mých svědectví. Měla jsem však po ruce mnoho osobních svědectví, z nichž některá jsou otištěna na následujících stránkách. A neznám lepší způsob, jak podat mé názory na všeobecná nebezpečí, omyly a povinnosti všech, kteří milují Boha a zachovávají Jeho přikázání, než jim dát toto svědectví. Není snad přímějšího a působivějšího způsobu, jak předložit to, co mi Pán ukázal. *2T 9.1*

Bylo důležité, abyste *Svědectví* č.14 dostali několik dnů před Generální konferencí. Proto bylo číslo 14 urychleně vytištěno dříve, než jsem měla čas připravit důležitý materiál pro ně určený. Ve skutečnosti však v čísle 14 nebylo pro něj místo. Proto, že mám nyní po ruce dostatečné množství materiálu pro *Svědectví* č. 15, předkládám vám je s modlitbou, aby je provázelo Boží požehnání a aby prospělo Jeho drahému lidu. *2T 9.2*

1. Stručný popis zkušeností

Od 7. února 1868 do 20. května 1868

Když jsme přijeli domů a přestali jsme pociťovat inspirující vliv cestování a námahy, velmi silně jsme cítili, jak namáhavé byly naše práce spojené s naší cestou na východ. Mnozí ve svých dopisech naléhali, abych jim napsala, co jsem jim řekla o tom, co mi Pán o nich ukázal. A bylo ještě mnoho jiných, s nimiž jsem sice nemluvila, avšak jejich případy byly stejně tak důležité a naléhavé. Avšak při mé únavě se zdálo, že úkol psát tak mnoho dopisů přesahuje míru toho, co mohu vydržet. Přemohl mě pocit bezmocnosti a upadla jsem do stavu malátnosti, v němž jsem se nacházela několik dnů, a často jsem omdlávala. Pochybovala jsem, že bych v takovém tělesném a duševním stavu mohla splnit svou povinnost, psát tolik a tak mnoha lidem, z nichž mnozí byli velmi nehodní. Měla jsem za to, že určitě je v tom někde nějaká chyba. *2T 10.1*

Večer 5. února mluvil bratr Andrews ke shromážděným v naší modlitebně. Po větší část onoho večera jsem však byla v mdlobách a ve stavu, kdy jsem nedýchala, podpíraná svým manželem. Když se bratr Andrews vrátil ze shromáždění, měli zvláštní modlitební chvíli za mne a mně se poněkud ulevilo. Té noci jsem spala dobře a ráno, ačkoliv jsem byla slabá, cítila jsem se úžasně osvěžená a povzbuzená. V noci jsem měla sen, že mi nějaká osoba, byl to muž, přinesla kus bílé látky a vyzvala mě, abych z té látky stříhala na šaty pro lidi všech velikostí, všech povah a pro všechny životní situace. Bylo mi řečeno, abych nastříhala na šaty a pověsila je všechny, aby byly připravené a mohly se ušít, když bude třeba. Měla jsem dojem, že mnozí z těch, pro něž jsem měla stříhat na šaty, byli nehodní. Tázala jsem se, zda je to poslední kus látky, kterou mám rozstříhat, a bylo mi řečeno, že nikoliv, že jakmile skončím s tímto kusem látky, že dostanu další. Ztrácela jsem odvalu, když jsem viděla množství práce, která mě čeká, a řekla jsem, že se zabývám stříháním na šaty pro jiné po více než dvacet let a má práce nebyla oceněna a že jsem neviděla, že by má práce přinesla mnoho užitku. Toho muže, který mi přinesl látku, jsem upozornila obzvláště na jednu ženu, pro kterou jsem měla také nastříhat na šaty. Řekla jsem, že ona si obleku nebude vážit a že to bude jen ztráta času a materiálu, když ty šaty dostane. Byla velmi chudá, omezených duševních schopností, nepořádná a brzy by šaty pošpinila. *2T 10.2*

Ten muž odpověděl: „Stříhej na šaty. Je to tvoje povinnost. Ztráta nebude tvá, nýbrž moje. Bůh vidí jinak než člověk. Bůh ukládá práci, která má být vykonána, a ty nevíš, co přinese užitek, to či ono. Čas ukáže, že mnoho takových ubohých duší vejde do nebeského království, zatímco jiní, kteří mají vhodné životní okolnosti, dobré duševní schopnosti a žijí v příjemném prostředí, jež jim poskytuje všechny výhody k dosažení úspěchu, tam nevejdou. Pak se ukáže, že tyto ubohé duše žily ze slabého světla, které měly, a pomocí skromných jim dostupných prostředků se zdokonalily a žily životem mnohem lepším než někteří jiní, jimž se dostalo plného světla a dostatek prostředků ke zdokonalení.“ *2T 11.1*

Zvedla jsem pak své ruce, mozolnaté dlouhým používáním nůžek a řekla jsem, že se až děším pomyšlení, že mám konat tento druh práce. Ona osoba znovu opakovala: *2T 11.2*

„Stříhej na šaty. Tvůj odpočinek ještě nenastal.“ *2T 11.3*

S pocitem velké únavy jsem vstala, abych se dala do práce. Předemnou ležely nové, lesklé nůžky, jež jsem začala používat. Okamžitě mě opustil pocit únavy a bezradnosti; připadalo mi, jakoby nůžky stříhaly téměř bez mého úsilí a stříhala jsem stále na šaty poměrně snadno. *2T 11.4*

Povzbuzena tímto snem, ihned jsem se rozhodla, že budu doprovázet svého manžela a bratra Andrewse do okresů Gratiot, Saginaw a Tuscola a že budu důvěřovat Pánu, že mi dá k práci sílu. A tak jsme 7. února opustili domov a jeli jsme 55 mil na určené místo do Alma. Tam jsem pracovala jako obvykle, a přitom jsem pociťovala poměrnou volnost a sílu. Připadalo nám, že přátelé v okrese Gratiot naslouchají se zájmem, avšak mnozí z nich byli velmi pozadu, pokud šlo o zdravotní reformu a o celkovou přípravu. Zdálo se, že mezi těmito lidmi schází pořádek, schopnosti nutné pro úspěch díla a duch poselství. Bratr Andrews je však navštívil o tři týdny později a těšil se s nimi z dobrého společenství. Nechci opomenout skutečnost, která byla pro mne povzbuzením, že totiž

jedno velmi ostré svědectví, které jsem napsala jistě rodině, bylo přijato a přineslo užitek osobám, jimž bylo určeno. Ještě stále pocítujeme hluboký zájem o tuto rodinu a vroucně si přejeme, aby se mohla těšit ze zdárného růstu v Pánu; a i když jsme poněkud zklamáni případem v okrese Gratiot, budeme se snažit pomoci bratřím, budou-li chtít, aby jim bylo pomozeno. *2T 12.1*

Ve shromáždění v Alma byli přítomni bratři ze St.Charles a z Tittabawassee, z okresu Saginaw, kteří nás naléhavě prosili, abychom je navštívili. Neměli jsme tehdy v plánu navštívit tento okres, nýbrž okres Tuscola, bude-li cesta otevřená. Jelikož jsme se z Tuscola nic nedověděli, rozhodli jsme se navštívit Tittabawassee a mezitím napsat do okresu Tuscola a dotázat se, zda nás tam potřebují. V Tittabawassee jsme byli příjemně překvapeni, když jsme tam našli velkou modlitebnu, kterou tam nedávno vybudovali naši lidé, zaplněnou světiteli soboty. Zdálo se, že bratři byli připraveni na naše svědectví, a my jsme se mezi nimi cítili dobře. Na tomto místě bylo vykonáno velké a dobré dílo věrným úsilím bratra A. Poté však následoval mnohem prudší odpor a pronásledování, zdálo se však, že se to rozplynulo s příchodem těch, kteří přišli naslouchat, a měli jsme za to, že naše úsilí působilo na všechny dobrým dojmem. V tomto místě jsem navštívila během jednoho týdne jedenáct shromáždění, mluvila jsem několikrát jednu až dvě hodiny a zúčastnila jsem se i jiných shromáždění. Při jednom shromáždění bylo vynaloženo úsilí přivést k rozhodnutí několik jednotlivců, kteří zachovávali sobotu, aby šli vpřed a vzali na sebe kříž. Touto povinností pro většinu z nich byl křest. Ve svém posledním vidění jsem spatřila místa, kde bude zvěstována pravda a kde měly vzniknout sbory, jež jsme měli navštívit. Toto bylo jedno z těch míst. Cítila jsem zvláštní zájem o tento lid. Případy některých jednotlivců v církvi mi byly odhaleny a zmocnil se mě jistý duch úsilí něco pro ně vykonat, čemuž jsem nemohla odolat. Asi po tři hodiny jsem pro ně pracovala a většinu toho času jsem je vyzývala s pocity nejhlubšího zájmu. Všichni při této příležitosti vzali na sebe kříž, přišli se modlit kupředu a téměř všichni něco řekli. Příštího dne jich bylo patnáct pokřtěno. *2T 12.2*

Nikdo nemůže navštívit tyto lidi, aniž by byl dojat věrným úsilím bratra A v tomto díle. Jeho práce spočívá v tom, že jde na místa, kde pravda ještě nebyla zvěstována, a já doufám, že náš lid přestane usilovat o to, aby ho odváděl od jeho zvláštní práce. V duchu pokory může jít vpřed, opíraje se o rámě Hospodinovo, a zachránit mnoho duší z moci temna. Kéž jej stále provází Boží požehnání. *2T 13.1*

Když se cyklus našich shromáždění na tomto místě blížil téměř ke konci, přišel pro nás bratr Spooner z okresu Tuscola s pozváním, abychom navštívili tento okres. Když se v pondělí vrátil, poslali jsme mu vzkaz a jeli jsme za ním ve čtvrtek po křtu. Ve Vassaru jsme měli naše sobotní shromáždění a v neděli shromáždění v budově unijní školy. Bylo to místo, kde se mohlo volně mluvit, a sklidili jsme dobré ovoce naší práce. V neděli odpoledne přišlo kupředu asi třicet bloudících a děti, které ještě neučinily vyznání víry. Bylo to velmi zajímavé a užitečné shromáždění. Někteří již opouštěli dílo, pro něž jsme obzvláště cítili povinnost pracovat. Čas však byl krátký a mně se zdálo, že musíme nechat dílo neukončené. Museli jsme však odejít do St. Charlesu a Alma a kvůli tomu jsme museli ukončit své dílo ve Vassaru v pondělí. *2T 13.2*

To, co jsem oné noci viděla ve vidění o některých osobách v okrese Tuscola, oživilo ve snu a já jsem měla stále mocnější dojem, že jsem pro tento lid nevykonala všechno. A přece jsem neviděla žádné jiné východisko, než jít dál na místo našeho určení. V úterý jsme cestovali 32 mil do St. Charlesu a zastavili jsme se na noc u bratra Griggse. Zde jsem napsala patnáct stránek Svědectví a navštívila jsem večerní shromáždění. Ve středu ráno jsme se rozhodli vrátit se do Tuscola, jestliže bratr Andrews navštíví Almu. Souhlasil s tím. Onoho rána jsem napsala dalších patnáct stránek, navštívila jsem shromáždění a hodinu jsem mluvila a pak jsme cestovali dalších 33 mil s bratrem a sestrou Griggsovými k bratru Spoonerovi do Tuscola. Ve čtvrtek ráno jsme jeli do Watrousville, vzdáleného asi 16 mil. Napsala jsem šestnáct stránek a navštívila večerní shromáždění, při němž jsem jednomu z přítomných oznámila velmi ostré svědectví. Následujícího jitra jsem napsala dvanáct stránek před snídaní a vrátila jsem se do Tuscola a napsala dalších osm stránek. *2T 14.1*

V sobotu můj manžel mluvil dopoledne a já jsem mluvila po něm 2 hodiny, dříve než jsem něco jedla. Shromáždění bylo pak na několik minut přerušeno, stačila jsem něco sníst, a pak jsem hodinu ve společném shromáždění vydávala ostré svědectví několika přítomným. Tato svědectví

byla všeobecně přijata s pocity pokory a vděčnosti. Nemohu však říci, že všechna byla takto přijata.

2T 14.2

Následujícího jitra, kdy jsme se chystali odejít do modlitebny, abychom se tam zúčastnili obtížné práce, která nás v onen den čekala, jistá sestra, pro níž jsem měla svědectví o tom, že není mlčenlivá, že je neopatrná a že plně neovládá svá slova a své činy, přišla se svým manželem s pocity veliké nesmířlivosti a pobouření. Začala mluvit a plakat. Trochu reptala, trochu se přiznávala a hodně se ospravedlňovala. Měla nesprávnou představu o mnohém, co jsem ji řekla. Při veřejném poukázání na její chyby byla zasažena její pýcha, v tom byla zřejmě hlavní potíž. Proč by to však měla tak cítit? Bratři a sestry věděli, že tomu tak je, a tedy jsem jim neřekla nic nového. Nepochybují však, že to bylo nové pro sestru samu. Ona neznala sebe a nemohla náležitě posoudit vlastní slova a činy. Tato pravda v určitém smyslu platí téměř o všech, a proto je nutno věrně napomínat v církvi a je to třeba, aby všichni její členové pěstovali lásku k otevřenému svědectví. 2T 14.3

Zdalo se, že její manžel není spokojen s tím, že před sborem zveřejňuji její chyby a řekl, že kdyby se sestra Whiteová řídila slovy našeho Pána z evangelia Matouše, necítil by se dotčen: „*Zhřešil-li by pak proti tobě bratr tvůj, jdi a potresci ho mezi sebou a jím samým. Uposlechl-li by tebe, získal jsi bratra svého. Jestliže by pak neuposlechl, přijmi k sobě ještě jednoho aneb dva, aby v ústech dvou neb tří svědků stálo každé slovo. Pakliž by jich neuposlechl, pověz církvi. Jestliže pak i církve neuposlechně, budiž tobě jako pohan a publikán.*“ (Mt 18,15-17) 2T 15.1

Můj manžel pak řekl, že by měl pochopit, že tato slova našeho Spasitele se vztahují na případy osobních přestoupení a nelze je použít v případě této sestry. Ona přece nehřešila proti sestře Whiteové. Nýbrž veřejně zde bylo káráno veřejné přestoupení, které ohrožovalo prospěch církve a díla. Můj manžel řekl, že na tento případ se vztahují slova: „*Ty pak, kteříž hřeší, přede všemi tresci, aby i jiní bázeň měli.*“ (1 Tm 5,20) 2T 15.2

Bratr uznal svůj omyl jako křesťan a zdálo se, že se s tím smířil. Bylo zřejmé, že z tohoto sobotního odpoledního shromáždění si odnesli mnoho myšlenek v souvislosti s touto záležitostí, nadmíru zvlečených a nesprávných. Bylo tedy navrženo, aby se přečetlo psané svědectví. Když se tak stalo, svědectvím napomenutá sestra se ptala: „Je to totéž, co jsi říkala včera?“ Odpověděla jsem, že ano. Zdála se být překvapena a úplně smířena s psaným svědectvím. Toto jsem jí dala, aniž bych si nechala opis, a to byla chyba. Byla jsem však tak ohleduplná k ní a jejímu manželovi, a měla jsem tak žhavou touhu a naději na jejich duchovní pokrok, že v tomto případě jsem porušila svůj ustálený zvyk. 2T 16.1

Vymezený čas již končil a my jsme spěchali do jiného sboru, vzdáleného půl druhé míle. Čtenář jistě může posoudit, zda ona ranní scéna nám mohla být vhodnou přípravou k soustředování myšlenek a nervové energie, potřebné k tomu, abychom se postavili před lid. Kdo však na takové věci myslí? Někteří snad, a jsou poněkud shovívavější, zatímco impulsivní a nedbalí jednotlivci přicházejí se svými těžkostmi a souženými obvykle před tím, než máme mluvit, anebo když jsme mluvením úplně vyčerpáni. Můj manžel však sebral všechny své síly a na požádání mluvil volně o zákonu a evangeliu. Já jsem byla vyzvána, abych odpoledne mluvila v nové modlitebně, kterou před nedávnem postavili a vysvětili metodisté. Tato prostranná budova byla plná a mnozí byli nuceni stát. Volně jsem mluvila asi jednu a půl hodiny o prvním ze dvou velkých přikázání, které připomenul náš Pán, a byla jsem překvapena, když jsem se dověděla, že o témže tématu dopoledne mluvil metodistický kazatel. On a jeho věřící byli přítomni a slyšeli, co jsem říkala. 2T 16.2

Večer jsme měli vzácný rozhovor u bratra Spoonera s bratřími Millerem, Hatchem a Haskelllem, a sestrami Sturgesovou, Blissovou, Harrisovou a Malinovou. Měli jsme za to, že naše dílo je v okrese Tuscola prozatím ukončeno. Velmi jsme se zajímali o tento milý lid, a přesto jsem se obávala, že sestra, o níž jsem mluvila a které jsem přinesla svědectví, dovolí, aby se jí satan zmocnil a znepokojoval je. Cítila jsem opravdovou touhu, aby to všechno viděla v pravém světle: Cesta, kterou šla, mařila její vliv ve sboru i mimo něj. Nyní však, přijme-li potřebné napomenutí a pokorně se vynasnaží o nápravu, členové sboru ji znovu přijmou do svých srdcí a lid bude více přemýšlet o jejím křesťanství. A co je ještě lepší, mohla by se těšit z toho, že její drahý Spasitel na ni pohlíží se schvalujícím úsměvem. Moji úzkostlivou otázkou bylo, zda ona v plném rozsahu přijme toto svědectví. Obávala jsem se, že tomu tak nebude a že srdce bratří v onom okrese se budou pro ni rmoutit. 2T 16.3

Po návratu domů jsem ji písemně požádala o opis svědectví a 15. dubna jsem obdržela toto svědectví, datované v Dánsku 11. dubna 1868: „Sestro Whiteová, obdržela jsem tvůj dopis z 23. minulého měsíce a lituji, že nemohu vyhovět tvé prosbě.“ ^{2T 17.1}

Přesto zachovávám nejněžnější pocity úcty pro tuto rodinu a budu šťastná, naskytne-li se mi někdy příležitost jí pomoci. Je pravda, že takové jednání těch, pro něž obětuji svůj život, vrhá určitý stín smutku na mne; avšak cesta mi byla tak jasně vyznačena, že nemohu dovolit, aby mi takové věci překážely na cestě mých povinností. Když jsem se vrátila z poštovního úřadu s uvedenou zprávou s pocitem smutku v duchu, vzala jsem Bibli, otevřela jsem ji s modlitbou, abych v ní našla útěchu a pomoc, a můj zrak spočinul přímo na těchto slovech proroka: „*Protož ty přepaš bedra svá, a vstaň, mluv k nim, cožkoli já přikazuji tobě. Nelekej se jich, abych tě nepotřel před obličejem jejich. Nebo aj, já postavuji tě dnes jako město hrazené, a jako sloup železný, a jako zdi měděné proti vši této zemi, proti králům Judským, proti knížatům jejím, proti kněžím jejím, a lidu země této. Kteržij bojuvati budou proti tobě, ale neodolají proti tobě. Nebo já jsem s tebou, praví Hospodin, abych tě vysvobožoval.*“ (Jr 1,17-19) ^{2T 17.2}

Vrátili jsme se domů z této cesty před velkým deštěm, který donesl s sebou sníh. Tato bouře bránila shromáždění příští sobotu a já jsem ihned začala připravovat materiál pro Svědectví číslo 14. Měli jsme také příležitost pečovat o našeho drahého bratra Kinga, kterého jsme přinesli do našeho domu s hrozným úrazem na hlavě a v obličeji. Vzali jsme ho do našeho domu zemřít, neboť jsme se nemohli domnívat, že bude možné, aby se někdo z tak strašně proraženou lebkou mohl uzdravit. Avšak s Božím požehnáním, s velmi jemným použitím vody a velmi přísnou dietou, pokud nepominulo nebezpečí horečky, a při dobře větraných místnostech dnem i nocí, se po třech týdnech mohl vrátit domů a věnovat se svému hospodářství. Od počátku až do konce neužil ani tabletku. Byl sice velmi vyhublý ztrátou krve ze svých ran a přísnou dietou, avšak když už mohl jíst o něco větší množství potravy, rychle se zotavoval. ^{2T 18.1}

V této době jsme začali pracovat pro naše bratry a přátele nedaleko Greenville. Podobně jako na mnoha jiných místech, i tam naši bratři potřebovali pomoc. Někteří tam zachovávali sobotu, i když ještě nebyli členy církve, a byli tam i takoví, kteří se vzdali soboty a potřebovali pomoc. Byli jsme ochotni těmto ubohým duším pomoci, avšak jednání v minulosti a přítomný postoj vedoucích členů sboru k těmto osobám nám téměř nedovoloval se k nim přiblížit. V práci pro bloudící někteří z našich bratří byli příliš přísní a ve svých poznámkách příliš ostří. A když někdo chtěl zavrhnout jejich radu a odloučit se od nich, říkali: „Nuže, jestliže chtějí odejít, ať jdou.“ Zatímco takový nedostatek Kristova soucitu, Jeho dlouhoshovívavosti a Jeho něžnosti projevovali Jeho následovníci, tyto ubohé, bloudící a nezkušené duše, raněné satanem, byly přenechány jistému ztroskotání víry. Jakkoli velké mohou být chyby a hříchy bloudících, naši bratři se musí naučit projevovat nejen něhu toho velkého Pastýře, nýbrž i Jeho neúnavnou péči a lásku k ubohé bloudící ovcí. Naši kazatelé pracují a přednášejí týden co týden a těší se, když několik duší přijme pravdu; a přece bratři svým ukvapeným a přenáhleným způsobem jednání mohou v pěti minutách zničit jejich dílo, když povolí svým pocitům, které vedou k vyjádření například takovými slovy: „Nuže, jestliže nás chtějí opustit, nechte je odejít.“ ^{2T 18.2}

Zjistili jsme, že nebudeme moci nic učinit pro rozptýlené stádo kolem nás, dokud neuvedeme na správnou míru nedostatky mnohých členů církve. Oni nechali tyto ubohé duše bloudit. Necítili o ně žádnou starost. Tyto duše se skutečně zdály být uzavřeny samy do sebe a umíraly duchovní smrtí pro nedostatek duchovního cvičení. Dílo stále milovali a byli ochotni ho podpořit. Byli ochotni se dobře starat o Boží služebníky. Byl zde však velký nedostatek péče o vdovy, sirotky a slabé ze stáda. Kromě určitého zájmu o dílo všeobecně, byl zde zřejmý jen zcela nepatrný zájem o někoho jiného, kromě vlastních rodin. S tak omezeným náboženstvím duchovně umírali. ^{2T 19.1}

Někteří zde zachovávali sobotu, chodili do shromáždění a pravidelně platili desátky a dary, a přece byli mimo církev. Je pravdou, že nebyli způsobili nálezet k nějaké církvi. Když však vedoucí členové sboru si počínali tak, jak to činili někteří v onom sboru, dávaje jim jen malé nebo žádné povzbuzení, bylo téměř nemožné povstat v Boží síle a jednat lépe. Když jsme začali pracovat se sborem a poučili jsme je, že musí mít pracovitého ducha pro bloudící, mnohé z toho, co jsem viděla ohledně díla na tomto místě, se otevřelo přede mnou a napsala jsem pronikavé svědectví nejen pro

ty, kteří velmi bloudili a byli mimo církev, nýbrž pro ty členy v církvi, kteří velmi chybovali v tom, že nešli hledat ztracené ovce. Nikdy jsem nebyla více zklamána ve způsobu, jakým tato svědectví byla přijata. Když ti, kteří velice chybovali, byli pokáráni nejpronikavějšími svědectvími, jež jim byla veřejně přečtena, přijali je a v slzách vyznali svou víru. Avšak někteří z těch ve sboru, kteří tvrdili, že si velmi váží díla a Svědectví, se těžce smířovali s myšlenkou, že by bylo možné, že se oni mýlili, jak jim to svědectví naznačovala. Když jim bylo řečeno, že pečují jen o sebe, že se uzavírají do sebe a že ve svých rodinách zanedbali péči o ostatní, že byli nepřístupní a vzácné duše nechávali hynout, že byli v nebezpečí stát se panovačnými a samospravedlivými, velmi je to znepokojilo a trápilo. ^{2T 19.2}

Avšak právě tuto zkušenost potřebovali, aby je naučila snášenlivosti k jiným v podobném soužení. Mnozí se cítí jisti, že nebudou mít žádné těžkosti s respektováním Svědectví a v těchto pocitech setrvávají až potud, dokud nejsou vystaveni zkoušce. Nedovedou si představit, že by někdo mohl mít jakýkoliv jiný názor. Jsou přísní k těm, kteří projevují pochybnosti; řezou a tnou, jen aby projevili svoji horlivost pro Svědectví, projevující však více samospravedlnosti než pokory. Když je však Pán kárá pro jejich nepravosti, shledávají, že jsou slabí jako třtina větrem se klátící. Sotva dovedou vydržet trápení, které na ně dolehlo. Tyto zkušenosti by je měly naučit pokoře, poníženosti, něžnosti a neochvějně lásce k bloudícím. ^{2T 20.1}

Zdá se mi, že Pán dává bloudícím, slabým, chvějícím se a dokonce i těm, kteří odešli od pravdy, zvláštní pozvání, aby zcela přišli do stáda. V našich sborech si však tuto skutečnost uvědomují jen málokterí. Ještě méně je těch, kteří jsou ochotni takovým lidem pomoci. Je mnoho těch, kteří stojí těmto ubohým duším přímo v cestě. Velmi mnozí jsou přísného ducha. Žádají je, aby splnily ty nebo ony podmínky dřív, než jim podají pomocnou ruku. A takto je drží v určitém odstupu od sebe. Nenaučili se, že mají zvláštní povinnost jít a hledat tyto ztracené ovce. Nesmí čekat, až tyto přijdou k nim. Čtete dojmavé podobenství o ztracené ovci: „*Přibližovali se pak k němu všichni publikáni a hříšníci, aby ho slyšeli. I reptali farizeové a zákoníci, řkouce: Tento hříšníky přijímá, a jí s nimi. I pověděl jim podobenství toto, řka: „Kdyby někdo z vás měl sto ovec, a ztratil by jednu z nich, zdaliž by nenechal devadesáti devíti na poušti, a nešel k té, kteráž se zahynula, až by i našel ji? A našel ji, vložil by na ramena svá s radostí. A přijda domů, svolal by přátele a sousedy, řka jim: Spolu radujte se se mnou, nebo jsem našel ovci svou, kteráž byla zahynula. Pravím vám, že tak jest radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím větší, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteříž nepotřebují pokání.“* (L 15,1-7) ^{2T 20.2}

Farizeové reptali, protože Ježíš přijímal publikány a veřejné hříšníky a jedl s nimi. Ve své samospravedlnosti pohrdali těmito ubohými hříšníky, kteří radostně naslouchali Ježíšovým slovům. Aby pokáral tohoto ducha u zákoníků a farizeů a aby nechal dojemnou lekci pro všechny, Pán řekl podobenství o ztracené ovci. Povšimněte si obzvláště těchto bodů: ^{2T 21.1}

Devadesát devět ovcí bylo zanecháno a Pastýř hledal jedinou ztracenou ovci. Celé úsilí je vynaloženo pro tuto nešťastnou ovci. Podobně by mělo být i úsilí sboru usměrněno těm členům, kteří zabloudili od stáda Kristova. A jestliže zabloudili daleko, nečekejte až se vrátí, a že jim teprve pak pomůžete, nýbrž jděte a hledejte je. ^{2T 21.2}

Když byla nalezena ztracená ovce, byla přinesena domů s potěšením a následovala veliká radost. Toto představuje požehnanou radostnou práci pro bloudící. Sbor, který úspěšně pracuje v tomto směru, je šťastný sbor. Ten muž nebo žena, jejichž duše je pužena soucitem a láskou k bloudícím a kteří se snaží přivést je ke stádu toho velikého Pastýře, konají požehnané dílo. Ó, jak úchvatná to myšlenka, že nad jediným takto zachráněným hříšníkem je větší radost v nebesích, než nad devadesáti devíti spravedlivými lidmi. Sobecké, nepřístupné a panovačné duše, které jakoby se bály pomoci bloudícím, jakoby se touto službou poskvřovaly, nezakoušejí sladkost této misijní práce; nepociťují ono požehnání, které naplňuje nebesa radostí nad záchranou jediné duše, která se dostala na scestí. Jsou uzavřeni ve svých malicherných názorech a pocitech a stávají se tak vyprahlými a neplodnými jako hory Gelboe, které nebyly svažovány ani rosou ani deštěm. Zbavte silného muže práce a on zeslábně. Ten sbor nebo ty osoby, jež se uzavírají do sebe, budou brzy trpět duchovní slabostí. Jedině práce udržuje silného člověka při síle. A duchovní práce, námaha a nošení břemen dodá sílu Kristově církvi. ^{2T 22.1}

V sobotu a v neděli, 18. a 19. dubna, jsme se těšili dobré pohodě s naším lidem v Greenville. Bratři A a B byli s námi. Můj manžel pokřtil osm duší. 25. a 26. jsme byli ve sboru v Wright. Tento drahý lid nás vždy s radostí vítá. Můj manžel tam pokřtil osm duší. *2T 22.2*

Druhého května jsme navštívili velké shromáždění v modlitebně v Monterey. Můj manžel mluvil jasně a mocně o podobenství o ztracené ovci. Promluvená slova byla pro lid velkým požehnáním. Někteří bloudící byli mimo sbor a neměli tam žádného misijního ducha, který by jim mohl pomoci. Ve skutečnosti bylo přísné, strohé a bezcitné stanovisko některých ve sboru vypočteno na zabránění jejich návratu, i kdyby k tomu byli ochotni. Promluvená slova se dotkla srdcí všech a všichni projevíli touhu po nápravě. V neděli jsme mluvili třikrát v Alleganě k početným shromážděním. Nestihli jsme navštívit sbor v Battle Creeku devátého, cítili jsme však, že naše dílo v Monterey teprve začalo, a proto jsme se rozhodli vrátit do Monterey a pracovat s tímto sborem další týden. Dobré dílo pokračovalo a přesáhlo naše očekávání. Dům byl naplněn a nikdy předtím jsme nebyli svědky takového díla v Monterey v tak krátké době. V neděli přišlo padesát lidí kupředu k modlitbě. Bratři cítili hluboký zájem o ztracené duše, vyznali svoji chladnost a lhostejnost a zaujali dobré stanovisko. Bratři G. T. Lay a S. Rummery vydali pěkné svědectví a byli radostně přijati svými bratry. Čtrnáct lidí bylo pokřtěno, jeden z nich muž středních let, který předtím odporoval pravdě. Dílo šlo slavnostně vpřed, lidé vyznávali, plakali a všichni cítili vnitřní potřebu zapojit se do společného díla. Takto končilo namáhavé úsilí strávené v tomto konferenčním roce. A ještě přesto jsme cítili, že toto dobré dílo v Monterey nebylo ani zdaleka ukončeno. Učinili jsme přípravy k návratu a strávili jsme několik týdnů v Alleganském okrese. *2T 22.3*

Konference, která právě skončila, byla obdobím nejhlubšího zájmu. Úsilí mého manžela, vynaložené v sérii přednášek, bylo nadměrné a musel si odpočinout. Náš lid hledí na naši práci v minulém roce příznivě, a při této konferenci projevil k nám porozumění, něžnou péči a štědrost. Těšili jsme se u nich velké pohodě a odcházíme s radostí ze vzájemné důvěry a lásky. *2T 23.1*

2. Práce pro Krista

Podle toho, co mi bylo ukázáno, stávají se světitelé soboty tím sobečtějšími, čím více bohatnou. Jejich láska ke Kristu a Jeho lidu klesá. Nevidí potřeby nuzných, ani necítí jejich utrpení a zármutek. Neuvědomují si, že zanedbáváním chudých a trpících přehlížíjí Krista, a že když odstraňují bídu a bolest trpících, pokud je jim to jen možno, slouží Ježíši. ^{2T 24.1}

Svému vykoupenému lidu Kristus říká: „*Pojďte požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa. Nebo jsem lačněl, a dali jste mi jísti; žíznul jsem, a dali jste mi pítí; hostem jsem byl, a přijímali jste mne. Nah, a přioděli jste mne; nemocen jsem byl, a navštívili jste mne; v žaláři jsem seděl, a přicházeli jste ke mně.*“ ^{2T 24.2}

Tedy odpovědi jemu spravedliví, řkouce: Pane, kdy jsme tě vídali lačného, a krmili jsme, neb žíznivého, a dávali jsme pítí? Aneb kdy jsme tě viděli hostě, a přijali jsme, neb nahého, a přioděli jsme? Aneb kdy jsme tě viděli nemocného neb v žaláři, a přicházeli jsme k tobě? A odpovídaje Král, dí jim: Amen pravím vám: Cokoli jste činili jednomu z bratrů těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“ (Mt 25,34-40) ^{2T 24.3}

Namáhat se, vytrvale pokračovat v dobročinné službě, která vyžaduje sebezapíravé úsilí, je slavné dílo, které se líbí i nebesům: věrné dílo je Bohu mnohem přijatelnější, než nejhorlivější a zdánlivě nejsvětější služba. Pravou bohoslužbou je spolupráce s Kristem. Modlitby, napomínání a mluvení jsou laciným ovocem, které je častokrát přinášeno; avšak ovoce, projevené dobrými skutky, pečováním o nuzné, sirotky a vdovy, je tím pravým ovocem a roste, přirozeně na dobrém stromě. ^{2T 24.4}

„*Náboženství čisté a neposkvrněné před Otcem toto jest: Navštěvovati sirotky a vdovy v souženích jejich, a ostříhati sebe neposkvrněného od světa.*“ (Jk 1,27) Kristus žádá, abychom nesli ovoce dobrých skutků: laskavá slova, skutky dobročinnosti, něžného ohledu k chudým, nuzným a zarmouceným. Když srdce soucítí se srdci obtíženými nesnáze a zármutkem, když ruka uděluje nuzným, když nazí jsou odíváni, cizí lidé vítáni ve vašem domě i ve vašem srdci, andělé jsou velmi blízko a překrásná ozvěna zní celými nebesy. Každý skutek spravedlnosti, milosrdenství a dobročinnosti vytváří v nebesích melodii. Otec ze svého trůnu hledí na ty, kteří konají tyto skutky milosrdenství a počítá je ke svým nejvzácnějším pokladům. „*Tiť budou, praví Hospodin zástupů, v den, kterýž já učiním, mým klenotem.*“ (Mal 3,17) Každý skutek milosrdenství prokázaný nuzným a trpícím se pokládá za skutek prokázaný Ježíši. Když pomáháte chudým, soucítíte s trpícími a utlačovanými a přátelsky se chováte k sirotkům, vstupujete do užšího společenství s Ježíšem. ^{2T 25.1}

„*Potom i těm na levici dí: Jděte ode mne, zlořečení, do ohně věčného, kterýž jest připraven d'áblu i andělům jeho. Neboť jsem lačněl, a nedali jste mi jísti; žíznul jsem, a nedali jste mi pítí; hostem jsem byl, a nepřijali jste mne; nah, a nepřioděli jste mne; nemocen a v žaláři, a nenavštívili jste mne. Tedy odpovědi jemu i oni, řkouce: Pane, kdy jsme tebe vídali lačného, neb žíznivého, neb hostě, neb nahého, neb nemocného, aneb v žaláři, a neposloužili jsme tobě? Tedy odpoví jim, řka: Amen pravím vám: Čeho jste koli nečinili jednomu z nejmenších těchto, ani mně jste nečinili. I půjdou tito do trápení věčného, ale spravedliví do života věčného.*“ (Mt 25,41-46) ^{2T 25.2}

Ježíš se zde ztotožňuje se svým trpícím lidem. To jsem byl já, který jsem hladověl a žíznul, to jsem byl já, který jsem byl cizincem. To jsem byl já, který jsem byl nahý. To jsem byl já, který jsem byl nemocen. To jsem byl já, který jsem byl ve vězení. Když jste se těšili z pokrmů svých bohatě prostřených stolů, já jsem hladověl v chatrči nebo na ulici nedaleko vás. Když jste zavírali své dveře přede mnou, zatímco vaše zařízené pokoje byly prázdné, já jsem neměl kde bych hlavu sklonil. Ve vašich skříních bylo plno skvostných proměnlivých oděvů, za něž jste zbytečně promrhali peníze, které jste mohli dát nuzným. Já jsem neměl slušný oděv. Zatímco vy jste se těšili dobrému zdraví, já jsem byl nemocen. Neštěstí mne uvrhlo do vězení a spoutalo mne, sklíčilo mého ducha, zbavilo mne svobody a naděje, zatímco vy jste žili na svobodě. Jakou to jednotu vyjadřuje zde Ježíš mezi sebou a svými trpícími učedníky! Jejich úděl pokládá za svůj. Mluví o sobě tak, jako kdyby sám byl

trpícím. Pamatuj si, sobecký křesťane: každé zanedbání trpícího chudého, sirotka a dítěte bez otce, je zanedbáním Ježíše v jejich osobě. *2T 25,3*

Znám lidi, kteří mají vysoké společenské postavení, jejichž srdce jsou však tak uzavřena sebe-láskou a sobectvím, že nemohou plně pochopit to, co píši. Celý svůj život přemýšleli jen o sobě a žili jen pro sebe. Přinést pro blaho jiných nějakou oběť, vzdát se něčeho ve prospěch jiných, to u nich nepřichází v úvahu. Nemají ani nejmenší představu o tom, že Bůh od nich požaduje právě toto. Vlastní já je jejich modlou. Vzácné týdny, měsíce a roky ubíhají do věčnosti, oni však nemají žádný záznam v nebesích o skutcích milosrdenství, o oběti pro blaho jiných, o sycení hladových, odívání nahých nebo přijímání cizích lidí. Toto nejisté přijímání cizích lidí, spojené s rizikem není příjemné. Kdyby lidé věděli, že všichni ti, kteří se ucházejí o jejich dobrotu, jsou počestní, pak by se snad rozhodli něco v tomto směru učinit. Ctnost však spočívá v odvážení se něčeho nejistého. Někdy se mů-
že stát, že pohostíme i anděly. *2T 26,1*

Existují sirotci, o něž by mělo být postaráno; ale někteří nebudou mít odvahu to učinit, neboť by jim to mohlo způsobit více práce, než jsou ochotni na sebe vzít, a zůstalo by jim jen málo času, aby dělali to, co se jim líbí. Když však Král bude všechno zkoumat, pak tyto nic nedělající, skoupé a sobecké duše poznají, že nebesa jsou jen pro ty, kteří pracovali, kteří se pro Krista zapírali. Nic nebylo připraveno pro ty, kteří vždy tak mimořádně milovali sebe a pečovali o sebe. Hrozný trest, jímž Král hrozí těm na levici, v tomto případě je nestihne pro jejich veliké zločiny. Nejsou odsouzeni pro věci, které vykonali, nýbrž pro ty věci, které nevykonali. Nevykonali jste ty věci, které vám nebesa vyznačila. Byli jste zamilovaní do sebe a vaše odplata bude s těmi, kteří činili vše jen pro své potěšení. *2T 27,1*

Mým sestrám bych chtěla říci: Buďte dcerami dobročinnosti. Syn člověka přišel hledat a spasit to, co bylo ztracené. Snad jste přemýšleli o tom, že kdybyste našly nějaké dítě bez chyby, vzaly byste si je a pečovaly o něj; avšak dělat si starost s chybujícím dítětem, odnaučit ho mnohým věcem a učit ho znovu, učit ho sebeovládání, to je práce, kterou odmítáte na sebe vzít. Učit nevědomého, slitovávat se a napravovat ty, kteří se vždy učili jen zlému, není lehká práce; nebesa vám však právě takové posílají do cesty. Ony jsou přestrojeným požehnáním. *2T 27,2*

Před léty mi bylo ukázáno, že Boží lid bude zkoušen v tom, zda připraví domovy pro ty, kteří jsou bez přístřeší; že zde bude mnoho lidí bez domova v důsledku toho, že věří pravdě. Opozice a pronásledování připraví věřící o jejich domovy a je povinností těch, kteří mají domovy, otevřít doširoka dveře těm, kteří je nemají. Před krátkou dobou mi bylo ukázáno, že Pán obzvláště bude zkoušet svůj vyznávající lid v tomto bodě. Kristus se pro nás stal chudým, abychom Jeho chudobou zbohatli. Přinesl oběť, aby připravil domov pro poutníky a cizince ve světě, kteří hledají lepší zemi, onu nebeskou vlast. Budou snad ti, kteří jsou předmětem Jeho milosti, kteří očekávají, že budou dědici nesmrtelnosti, odmítat nebo dokonce pociťovat neochotu podělit se o své příbytky s těmi, kteří jsou bez přístřeší a v bídě? Odmítneme jako Ježíšovi následovníci vstup neznámým lidem do svých příbytků proto, že jsou neznámí? *2T 27,3*

Cožpak nemá apoštolovo důtklivé napomenutí: „*Na přívětnost k hostem nezapomínejte; skrze ni zajisté někteří, nevěděvše, anděly za hostě přijímali*“ (Žd 13,2), žádnou moc v tomto věku? Denně jsem zarmoucena případy sobectví mezi naším lidem. Je to děsivý nedostatek lásky a péče k těm, kteří mají na to právo. Náš nebeský Otec nám klade do cesty maskovaná požehnání; někteří se jich však nechťejí dotknout z obavy, aby jim nebylo z jejich radosti. Andělé čekají, zda se chopíme příležitostí, které jsou nám k dobročinné službě na dosah – čekají, zda budeme jiným k požehnání, aby pak i oni mohli nám žehnat. Pán nás učinil různé – některé chudé, některé bohaté, některé zarmoucené – aby všichni měli příležitost rozvinout svůj charakter. Pán to úmyslně dovolil, aby byli chudí, proto abychom mohli být zkoušeni, abychom se mohli osvědčit a aby se ukázalo, co je v našich srdcích. *2T 28,1*

Slyšela jsem, jak se mnozí omlouvají, mají-li do svých domovů a srdcí pozvat Boží svaté. „Vždyť nemáme doma nic připraveno, nic uvařeno. Musí jít k někomu jinému.“ Ten jiný si také najde nějakou výmluvu, aby nemusel přijmout ty, kdož potřebují přijetí; city návštěvníků jsou hluboce raněny a hosté odcházejí s nepříjemnými dojmy o pohostinství těchto bratří a sester zdánlivě věřících. Nemáš-li chleba, sestro, pak učiň podobně, jak je to uvedeno v Písmu. Jdi ke svým sousedům

a řekni: „*Příteli, půjč mi tři chleby. Nebo přítel můj přišel z cesty ke mně, a nemám, co bych předložil před něj.*“ (L 11,5-6) V Bibli nemáme žádný příklad, že by nedostatek chleba mohl být omluvou k odmítnutí prosícího. Když Eliáš přišel ke vdově do Sarepty, vdova se rozdělila o sousto s prorokem Božím a Bůh učinil zázrak a způsobil, že poskytnutím přístřeší Jeho sluhovi a rozdělením se o to poslední, co vdova měla, byly její síly uchovány a život její a jejího syna byl zachráněn. Podobně tomu bude v případech mnoha lidí, jestliže tak budou činit radostně, k slávě Boží.

2T 28.2

Někteří poukazují na své slabé zdraví – oni by to všechno rádi konali, kdyby měli sílu. Tito se tak dlouho uzavírali do sebe, tolik přemýšleli o svých ubohých pocitech a tolik mluvili o svých utrpeních, zkouškách a žalech, že se jim to stalo přítomnou pravdou. Kromě sebe nedovedou myslet na nikoho jiného, i kdyby ostatní potřebovali sebevíce soucitu a pomoci. Vy, kteří si naříkáte na ubohé zdraví, pamatujte, že pro vás existuje lék. Jestliže přiodějete nahé, chudé, kteří jsou bez přístřeší, přivedete do svého domu a rozdělíte se o svůj chléb s hladovým, „*tehdy se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvetne*“ (Iz 58,8). Konání dobra je výborným lékem proti nemoci. Ti, kteří konají toto dílo, přednostně smí prosit Boha a On se zaručil, že je vyslyší. Jejich duše bude nasycena v době sucha, a budou podobni zavlažené zahradě, jejíž vody nevysychají. 2T 29.1

Probud'te se, bratři a sestry. Nebojte se dobrých skutků. „*Činíce pak dobře, neoblevujme; nebo časem svým budeme žít, neustávající.*“ (Ga 6,9) Nečekejte, aby vás někdo upozornil na vaši povinnost. Otevřete oči a poohlédněte se, kdo je kolem vás; seznamte se s bezmocnými, zarmoucenými a nuznými. Neskrývejte se před nimi a nesnažte se přehlédnout jejich potřeby. Kdo dává důkazy, o nichž se zmiňuje Jakub, že má čisté náboženství neposkvrněné sobectvím nebo porušeností? Kdo touží po tom, aby konal vše, co je v jeho moci, aby pomohl ve velkém plánu spasení? 2T 29.2

Znám vdovu, která musí živit dvě malé děti jedině s používáním jehly. Vypadá bledě a ustaraně. Po celou krutou zimu zápasila o život svůj i svých dětí. Přijala malou pomoc, avšak kdo by byl pocítil nějaký nedostatek, jestliže by se v tomto případě projevil větší zájem? Zde jsou dva její chlapi, kolem 9 a 11 let, kteří potřebují domov. Kdo je ochoten dát jim tento domov pro Krista? Matka by byla zbavena této starosti a nebyla by nucena tolik šít. Tito chlapi žijí na vesnici a jejich jediným strážcem je jejich těžce pracující matka. Potřebují se naučit, jak mají pracovat, jak je to přiměřené jejich věku. Mají být trpělivě, laskavě a láskyplně poučeni. Někdo může říci: „Ó, jistě, já je vezmu k sobě a naučím je pracovat.“ Takoví lidé by však neměli zapomínat i na jiné věci, které tyto děti potřebují mimo toho, aby se naučily pracovat. Musí být poučeny, jak rozvinout dobrý křesťanský charakter. Chtějí lásku a něhu, mají být uzpůsobeny pro užitečný život zde a nakonec připraveny pro nebesa. Zbavte se sobectví a podívejte se, zda nejsou zde mnozí, jimž byste mohli pomoci a byli jim k požehnání svým domovem, svým soucitem, svou láskou a tím, že byste jim ukázali na Beránka Božího, který snímá hříchy světa. Chcete něco obětovat pro záchranu duší? Ježíš, drahý Spasitel, připravuje vám příbytek; a proč vy nechcete také připravit domov pro ty, kteří to potřebují a takovýmto způsobem následovat příklad svého Mistra? Jestliže to nejste ochotni učinit, pak tehdy, když budete pocíťovat, že potřebujete příbytek v nebesích, žádný vám nebude dán. Neboť Kristus prohlašuje: „*Čehož jste koli nečinili jednomu z nejmenších těchto, ani mně jste nečinili.*“ Vy, kteří jste byli sobečtí a dbali jen o své vlastní pohodlí a výhody po celý svůj život, hodiny vaší zkoušky téměř končí. Co děláte, abyste svůj život vykoupili ze sobectví a neužitečnosti? Probud'te se! Probud'te se! 2T 30.1

Hledíte-li na své věčné zájmy, povstaňte a začněte rozsévat dobré símě. To, co rozséváte, to také budete sklízet. Přichází žně – slavná doba velké žně, kdy budeme žít, co jsme zaseli. Nebude zde žádného nedostatku úrody: žně je jistá. Nyní je doba setby. Nyní se snažte bohatnout v dobrých skutcích, být „*snadní k udílení, i přivětiví, skládající sobě základ dobrý k času budoucímu, abyste mohli dosáhnout věčného života*“ (1 Tm 6,18-19). Snažně vás prosím, bratři, kdekoli jste, zbavte se svého mrazivého chladu. Probud'te v sobě lásku, pohostinství a lásku k pomoci těm, kteří pomoc potřebují. 2T 31.1

Můžete snad říci, že jste někoho přijali a své prostředky vydali na lidi, kteří nebyli hodni vaší lásky, a proto jste byli zbaveni odvahy pomáhat potřebným. Představuji vám Ježíše. Přišel zachránit padlého člověka, přinést spasení svému národu; oni Jej však nechtěli přijmout. S Jeho milosrdenstvím zacházeli urážlivě a opovržlivě, a nakonec usmrtili Toho, který přišel za tím účelem, aby jim

přinesl život. Odvrátil se snad náš Spasitel proto od padlého lidského pokolení? I kdyby vaše úsilí o dobro nemělo úspěch devětašedesátkrát a vy byste sklídili jenom urážky, výčitky a nenávisť, přece, bude-li zde po sté úspěch a jediná duše bude zachráněna, ó, jakého vítězství bylo dosaženo. Jediná duše vytrhnutá ze spárů satanových, jediná duše blažená, jediná duše povzbuzená. Toto vám tisíckrát oplátí všechnu vaši námahu. Ježíš vám řekne: „*Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.*“ Neměli bychom radostně udělat vše, co jen můžeme, abychom napodobili život našeho božského Pána? Přemnoží se lekají myšlenky, že by měli přinést nějakou oběť pro blaho jiných. Nejsou ochotni trpět, aby pomohli jiným. Namlouvají si, že nikdo od nich nežádá, aby pro blaho jiných trpěli nějaké nevýhody. Takovým říkám: Ježíš je náš příklad. 2T 31.2

Na prosbu, aby dva synové Zebedeovi mohli sedět jeden po pravici a druhý po Jeho levici v Jeho nebeském království, Ježíš odpověděl: „*Nevíte, zač prosíte. Můžete-li pít kalich, kterýž já pít budu, a křtem, jímž já se křtím křtění býti? Řekli jemu: Můžeme. Dí jim: Kalich zajisté můj pít budete, a křtem, jímž já se křtím, pokřtěni budete, ale seděti po pravici mé a po levici mé, není mé dáti, ale těm, kterýmž připraveno jest od Otce mého.*“ (Mt 20,22-23) Kolik lidí může s určitostí odpovědět. Můžeme pít z tohoto kalicha, můžeme být pokřtěni tímto křtem? Kolik lidí napodobuje tento velký Vzor? Všichni, kteří vyznali, že jsou Kristovi následovníci, se při tomto kroku zavázali žít právě tak, jak žil On. A přece život mnohých, i skvělých vyznavačů pravdy zjevuje, že prokazují jen málo úcty k Vzorů v tom, jak málo Mu přizpůsobují svůj život. Formují svůj život tak, aby vyhověli jen svému nedokonalému ideálu. Nenapodobují sebezapírání Kristovo ani Jeho obětavý život pro blaho jiných. 2T 32.1

Mezi sebou máme chudé, opuštěné a vdovy. Slyšela jsem jistého bohatého farmáře popisovat situaci jisté chudé vdovy z jeho prostředí. Naříkal nad jejím těžkým postavením a pak dodal: „Nevím, jak přežije tuto studenou zimu. Prožívá teď těžké časy.“ Takoví lidé zapomněli na Vzor a svými skutky říkají: „Ne, Pane, my nemůžeme pít z kalicha sebezapření, pokory a oběti, z kterého jsi pil ty, ani být pokřtěni utrpením, jakým jsi byl pokřtěn ty. Nemůžeme žít pro ten účel, abychom jiným prokazovali dobro. Přece se musíme starat každý o sebe.“ Kdo to má vědět, jak bude žít tato vdova, ne-li ti, kteří mají naplněné sýpky? Prostředky na její živobytí jsou na dosah ruky. Odvážá se ti, které Bůh učinil svými šafáři, jimž svěřil prostředky, zadržet pomoc následovníkům Kristovým? Jestliže ano, zadrželi je Ježíši. Očekáváte snad, že Bůh bude dávat obilí z nebe, aby zásobil chudé? Cožpak je nedal raději do vašich rukou, aby prostřednictvím vás jim poskytl pomoc a požehnání? Cožpak neučinil vás svými nástroji v tomto dobrém díle, aby vás zkusil, a dal vám přednost ukládat si poklad v nebi? 2T 32.2

Osiřelé děti jsou ponechány sboru a Kristus říká svým následovníkům: Vezměte tyto opuštěné děti, vychovejte je pro mne a dostanete svou odměnu. V tomto směru jsem viděla mnoho sobectví. Někteří lidé, nevidí-li nějaký zvláštní důkaz, že oni sami budou mít požehnání z toho, když do své rodiny přijmou ty, kteří potřebují domov, odvracejí se a říkají: Ne. Zdá se, že nevědí nebo nedbají, zda takoví jsou zachráněni nebo ztraceni. Myslí si, že to není jejich záležitost. S Kainem říkají: „*Zdaliž já jsem strážný bratra svého?*“ Nejsou ochotni se něčeho vzdát anebo něco pro sirotky obětovat a lhostejně svěřují takové jednotlivce světu, který je někdy mnohem ochotnější přijme než tito vyznávající křesťané. V den Hospodinův budou vyhledáváni ti, jimž nebesa dala příležitost zachránovat jiné. Přáli si však být omluveni a nechtěli se pustit do dobrého díla, pokud by jim to nepřineslo nějaký zisk. Bylo mi ukázáno, že ti, kteří odmítají tyto příležitosti ke konání dobra, uslyší od Ježíše: „*Čehož jste koli nečinili jednomu z nejmenších těchto, ani mně jste nečinili.*“ Čtete prosím 58. kapitulu Izaiáše: 2T 33.1

„*Zdaliž to jest takový půst, jakýž oblibuji, a den, v němž by trápil člověk duši svou? Zdali, aby svěsil jako třtina hlavu svou, a podstíral žíní a popel? To-liž nazýváš postem a dnem vzácným Hospodinu? Není-liž toto půst, kterýž oblibuji: Rozvázati svazky bezbožnosti, roztrhnouti snopy obtěžující, a potřené propustiti svobodné, a tak všelijaké jho abyste roztrhli? Není-liž: Abys lámal lačnému chléb svůj, a chudé vypověděné abys uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl, a před tělem svým abys se neskrýval. Tehdáž se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvete; předcházeti tě zajisté bude spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova zběře tě. Tehdy volati budeš, a Hospodin vyslyší tě; zavoláš a řekneš: Ted' jsem. Jestliže vyvržeš z prostřed sebe jho, a*

vztahování prstů, a mluvení nepravosti, a vyleješ-li lačnému duši svou, a ztrápenou duši nasytíš-li: vzejde v temnostech světlo tvé, a mrákota tvá bude jako poledne. Nebo povede tě Hospodin ustavičně, a nasytí i v náramné sucho duši tvou, a kosti tvé tukem naplní. I budeš jako zahrada svlažená, a jako pramen vod, jehož vody nevysychají.“ 2T 33.2

Toto je zvláštní dílo, které je nyní před námi. Všechno naše modlení a zdržování se pokrmu nebude mít žádnou cenu, dokud se se vši rozhodností nechopíme tohoto díla. Svaté závazky spočívají na nás. Naše povinnost je nám jasně vyznačena. Pán k nám mluvil skrze svého proroka. Myšlenky Hospodinovy a Jeho cesty nejsou takové, jaké by věřili, že jsou, nebo si je přáli mít slepí, sobečtí smrtelníci. Pán hledí do srdce. Jestliže v něm přebývá sobectví, On o tom ví. Můžeme se snažit zastřít náš skutečný charakter před našimi bratřími a sestrami, Bůh jej však zná. Před Ním nelze nic ukrýt. 2T 34.1

Půst, který Bůh může přijmout, je popsán. Znamená udělovat svůj chléb hladovým a přivádět ubohé opuštěné do svého domu. Nečekej, až oni sami přijdou. Oni nemají vyhledat tebe a prosit tě o nějaké přístřeší pro sebe. Ty je máš hledat a přivádět do svého příbytku. Tvá duše má jít za nimi. Jednu ruku máš vztáhnout a vírou chopit se mocného ramene Všemohoucího, které přináší spasení, zatímco se druhou laskavou rukou ujímáš utiskovaných a pomáháš jim. Není možné jednou rukou se chopit ramene Božího, zatímco druhá ruka se zabývá službou pro své potěšení. 2T 34.2

Pracuješ-li v tomto díle milosrdenství a lásky, bude ti snad toto dílo příliš těžké? Budeš padat a kroutit se pod tímto břemenem a tvoje rodina bude připravena o tvou péči a tvůj vliv? Jistěže ne, Bůh pečlivě odstranil všechny pochybnosti v této otázce a zaručil se pro případ, že se rozhodneš poslouchat. Toto zaslíbení obsahuje všechno, co si i ten nejnáročnější a nejvíce váhající člověk může přát. „*Tehdáž se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvetne.*“ Jenom věř, že věrný je Ten, který to zaslíbil. Bůh může obnovit tělesnou sílu. A co víc, On říká, že to učiní. A toto zaslíbení zde nekončí. „*Předcházeti tě zajisté bude spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova zběře tě.*“ Bůh kolem tebe vybuduje ohradu. A ani tímto nekončí zaslíbení. „*Tedy volati budeš, a Hospodin vyslyší tě; zavoláš, a řekne: Ted' jsem.*“ Jestliže odstraníš útlak a marnou řeč, jestliže vztáhneš svou duši k hladovému, „*vzejde v temnostech světlo tvé, a mrákota tvá bude jako poledne. Nebo povede tě Hospodin ustavičně, a nasytí i v náramné sucho duši tvou, a kosti tvé tukem naplní. I budeš jako zahrada svlažená, a jako pramen vod, jehož vody nevysychají.*“ 2T 35.1

Čtete 58. kapitolu Izaiáše všichni vy, kteří prohlašujete, že jste dětmi světla. Obzvláště vy ji čtete znovu a znovu, kteří jste pocíťovali takovou neochotu k omezení svého pohodlí tím, že byste poskytli pomoc nuzným. Vy, jejichž srdce a příbytky jsou příliš těsné, než abyste do nich přijali opuštěné, čtete tuto kapitolu; vy kteří se můžete dívat na sirotky a vdovy utiskované železnou rukou bídy a shrbené pod vládou bezcitných lidí ze světa, čtete ji. Bojíte-li se snad, že se do vaší rodiny dostane vliv, který vás bude stát mnohem více práce, čtete ji. Vaše obavy mohou být bezdůvodné, a požehnání může přijít. Můžete ho zakusit a uvědomit si ho každý den. Jestliže to bude vyžadovat zvláštní námahu, můžete se obrátit na Toho, který zaslíbil: „*Tehdáž se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvetne.*“ Bylo mi ukázáno, že důvod, proč Boží lid nesmýšlí mnohem duchovněji a proč nemá více víry, je ten, že je omezen sobectvím. Prorok se obrací k těm, kteří zachovávají sobotu, ne k hříšníkům, ne k nevěřícím, nýbrž k těm, kteří se domnívají, že slouží Bohu. Bůh nepřijímá množství shromáždění. Ani ne mnoho modliteb, nýbrž konání spravedlnosti a dobrých skutků, a to v pravý čas. Měli bychom méně pečovat o sebe a projevovat více dobročinnosti. Naše duše se musejí rozšířit. Teprve pak je Bůh učiní podobné zavlažené zahradě, jejíž vody nevysychají. 2T 35.2

Čtete 1. kapitolu Izaiáše: „*Protož, když rozprostíráte ruce vaše, skrývám oči své před vámi, a když množíte modlitbu, neslyším; ruce vaše krve plné jsou. Umejte se, očistě se, odvrzte zlost skutků vašich od očí mých, přestaňte zle činiti. Učte se dobře činiti, hledejte soudu, pozdvihněte potlačeného, dopomozte k spravedlnosti sirotku, zastáňte vdovy. Podtež nu, a poukažme sobě, praví Hospodin. Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší; budou-li červení jako šarlat, jako vlna budou. Budete-li povolní a poslušní, dobré věci země jisti budete. Pakli nebudete povolní, ale zpušní, od meče sežráni budete; nebo ústa Hospodinova mluvila.*“ 2T 36.1

Bylo mi ukázáno, že zlatem, o němž se zmiňuje Kristus, Věrný Svědek, jež musí mít všichni, je víra spolu s láskou a láska předchází víru. Satan se ustavičně snaží odstranit tyto převzácné dary ze srdcí Božího lidu. Všichni bojují boj o život. Satan dobře ví, že jestliže bude moci odstranit lásku a víru a nahradí ji sobectvím a nedůvěrou, všechny zbývající vzácné rysy budou brzy chytře odstraněny jeho svůdnou rukou a boj bude prohrán. *2T 36.2*

Moji drazí bratři, dovolíte, aby satan dosáhl tohoto svého cíle? Jste ochotni prohrát boj, jímž můžete vyhrát věčný život? Jestliže kdy Bůh mluvil skrze mne, pak vám říkám, že místo toho, abyste byli vítězi, právě tak jistě budete satanem přemoženi jako jistě stojí trůn Boží, nebudete-li cele proměněni. Láska a víra musí být získány zpět. Chcete se znovu pustit do tohoto boje a získat zpět převzácné dary, o něž jste byli připraveni? Musíte vynaložit mnohem opravdovější úsilí, mnohem vytrvalejší a neúnavnější, než tomu bylo dosud. Nestačí se pouze modlit nebo postit, nýbrž musíte být poslušnými zbavit se sobectví a postit se podle Boží vůle, což On přijme. Mnozí mohou být zarmouceni, protože jsem mluvila otevřeně; budu v tom však pokračovat, jestliže Bůh vloží toto břímě na mne. *2T 37.1*

Bůh žádá, aby ti, kteří zastávají odpovědná místa, byli tomuto dílu posvěceni; neboť jestliže oni půjdou nesprávným směrem, pak i lid bude myslet, že je může následovat v jejich šlépějích. Jestliže lid nesprávně jedná a vůdcové nepozvednou svůj hlas proti nepravosti, pak se s ním ztotožňují a hřích je jim připočten stejně tak jako bezbožným. Ti, kteří mají odpovědné postavení, měli by být lidé zbožní, jež si ustavičně uvědomují tíhu díla, spočívající na nich. *2T 37.2*

3. Prodávání prvorozenství

Drahý bratře D,

dávno jsem se již rozhodla Ti napsat, avšak pro ustavičné práce a únavu neměla jsem k tomu ani čas ani sílu. Ve svém posledním vidění byl mi představen tvůj případ. Byl jsi v kritické situaci. Poznal jsi pravdu, pochopil jsi svou povinnost a těšil ses ve světle pravdy; protože však tato překážela tvým světským zájmům, hodlal jsi obětovat pravdu a povinnost pro své vlastní pohodlí. Pohlížel jsi na svůj přítomný finanční zisk a ztrácel jsi ze zřetele věčnou slávu. Byl jsi ochoten přinést nesmírnou oběť za lichotivou perspektivu zisku v přítomnosti. Téměř ses připravoval prodat své prvorozenství za mísu čočky. Kdyby ses byl odvrátil od pravdy pro pozemský zisk, pak by to z tvé strany nebyl hřích nevědomosti, nýbrž vědomé přestoupení. ^{2T 37.3}

Ezau toužil po oblíbeném jídle a obětoval své prvorozenství, aby ukojil chuť. Když jeho žádostivá chuť byla ukojena, poznal svou pošetilost, avšak nenašel žádné místo k pokání, ačkoliv ho pečlivě a se slzami hledal. Takových Ezauů je velmi mnoho. On je představitelem třídy těch, kteří mají zvláštní, vzácné požehnání na dosah ruky – nesmrtelné dědictví, život tak trvalý jako život Boha, Stvořitele vesmíru, nekonečné štěstí a věčnou slávu – kteří však tak dlouho povolovali své chuti, vášním a náklonnostem, až jejich síla rozlišovat a hodnotit cenu věčných věcí je zeslabena. ^{2T 38.1}

Ezau měl zvláštní silnou touhu po určitém druhu jídla a tak dlouho se uspokojoval, že necítil žádnou nutnost odvrátit se od pokušení tohoto žádoucího pokrmu. Přemýšlel o něm a nečinil žádné zvláštní úsilí, aby omezil svoji chuť, až moc chuti zastřela každou jinou úvahu. Ovládla jej, a on se domníval, že velmi trpí, dokonce že zemře, kdyby neměl toto zvláštní jídlo. Čím více na něj myslel, tím více jeho touha sílila, až jeho prvorozenství, které bylo svaté, ztratilo svou cenu a svou svatost. Myslel si: Jestliže ho nyní prodám, snadno ho mohu koupit zpět. Zbavil se ho za oblíbené jídlo, namlouvaje si, že s ním může naložit podle své vůle, až ho zpět bude chtít získat. Když se ho však snažil koupit zpátky, dokonce za velkou cenu, nemohl to učinit. Pak trpce želel své unáhlenosti, pošetilosti a hlouposti. Uvažoval o celé záležitosti z různých hledisek. Pokání hledal pečlivě a v slzách; všechno to však bylo marné. Promarnil požehnání a Pán ho od něj odňal navždy. Domníval ses, že jestliže obětuješ pravdu nyní a půjdeš cestou otevřeného přestoupení a neposlušnosti, že nepřetrhneš všechny svazky a neodpadneš, a budeš-li zklamán ve svých nadějích a očekávání světského zisku, znovu se můžeš zajímat o pravdu a stát se kandidátem věčného života. V tomto jsi však klamal sám sebe. Kdybys byl obětoval pravdu pro světský zisk, bylo by to za cenu věčného života. ^{2T 38.2}

V podobenství o velké večeři náš Spasitel ukazuje, že mnozí si zvolí tento svět místo Něho a v důsledku toho ztratí nebe. Milostivé pozvání našeho Spasitele bylo zlehčeno. Stálo to velké úsilí a byla přinesena nesmírná oběť, aby toto všechno bylo připraveno. Pak poslal své pozvání; avšak *„počali se všichni jednomyslně vymlouvatí. První řekl jemu: Ves jsem koupil, i musím vyjít a shlédnouti ji; prosím tebe, vymluv mne. A druhý řekl: Patero spřežení volů koupil jsem, a jdu, abych jich zkusil; prosím tebe, vymluv mne. A jiný dí: Ženu jsem pojal, a protož nemohu přijíti.“* (L 14,18-20) Pán se tedy odvrací od bohatých a svět milujících lidí, pro něž pozemky, volí a manželky měly tak velkou cenu, že převážily nesmírné přednosti, jichž by se jim dostalo tím, že by přijali milostivé pozvání k Jeho večeři. Pán domu se rozhněval a odvrátil se od těch, kteří takto urazili jeho štědrost, kterou jim prokázal. Zve třídu, která nemá hojnost, nevlastní pozemky a domy, je chudá, hladová, zmrzačená, kulhavá a slepá, a která ocení poskytnutou štědrost, za což bude Mistru upřímně vděčná, bude ho neochvějně milovat a bude mu oddána. ^{2T 39.1}

Ještě je místo. Příkaz zněl: *„Vyjdiž na cesty a mezi ploty, a přinuť vyjít, ať se naplní dům můj. Nebo pravím vám, že žádný z mužů těch, kteříž pozvání byli, neokusí večeře mé.“* (L 14,23-24) Zde je třída zavrhnutá Bohem, neboť pohrdla pozváním Mistrovým. Pán prohlásil Elímu: *„Nebo těch, kteříž mne ctí, poctím, kteříž pak mnou pohrdají, v pohrdání přijdou.“* (1 S 2,30) Kristus říká: *„Slouží-li mi kdo, následujž mne; a kdež jsem já, tuť i můj služebník bude. A bude-li mi kdo sloužiti,*

pocití' ho Otec.“ (J 11,26) Bůh nebude posmíván. Jestliže ti, kteří měli světlo je zavrhuji nebo zanedbávají ho následovat, stane se jim tmou. ^{2T 40.1}

Drahý Syn Boží přinesl nesmírnou oběť, aby měl moc zachránit padlého člověka a vyvýšit ho až ke své pravici, učinit ho dědicem světa a vlastníkem věčné slávy. Jazyk nedovede vyjádřit cenu tohoto nesmrtelného dědictví. Sláva, bohatství a čest, nabídnuty Synem Božím, mají tak neko-nečnou cenu, že ani lidé, ani andělé nedovedou vyjádřit správnou představu o jejich hodnotách, jedinečnosti a vznešenosti. Jestliže lidé, tonoucí v hříchu a ponížení, odmítají tyto nebeské dary, odmítají život poslušnosti, pošlapávají vzácná pozvání milosti a rozhodují se pro malicherné pozemské věci, protože tyto jsou viditelné a protože jim v současné době lépe vyhovuje jít cestou hříchu. Ježíš skutečně to, co v podobenství řekl: takoví neokusí z Jeho slávy, pozvání se však dostane jiné třídě. ^{2T 40.2}

Ti, kteří se rozhodnou omlouvat se a pokračují ve hříchu a přizpůsobování se světu, budou ponecháni svým modlám. Přejde den, kdy nebudou prosit, aby byli omluveni, kdy si nikdo nebude přát být omluen. Když Kristus přijde ve své slávě a slávě svého Otce, obklopený všemi nebeskými anděly, doprovázejícími Jej na Jeho cestě vítězoslavnými zpěvy, zatímco jsou slyšet nejúchvatnější zvuky kouzelné hudby, tehdy všichni budou mít zájem; nebude ani jednoho lhostejného diváka. Spekulace pak nebude zatěžovat duši. Nastřádané hromady zlata lakomce – pohledem na ně se kochaly jeho oči, již nejsou přitažlivé. S odporem a nechutí se lidé odvracejí od paláců, svých model, vystavených pyšnými tohoto světa. Nikdo neuvádí své pozemky, své voly, svou ženu, kterou si právě vzal, jako důvod, proč by měl být omluen od účasti na slávě, která ohromuje jeho užaslý pohled. Všichni chtějí mít na ní podíl, vědí však, že není pro ně. ^{2T 41.1}

Ve vážné zoufalé modlitbě volají k Bohu, aby je nepominul. Králové, lidé mocní, bohatí, pyšní a špatní, stejně se sklánějí pod tíhou bědy, zrušení a nevýslovné ubohosti; srdcervoucí modlitby vyražejí z jejich rtů: Milosrdenství! Milosrdenství! Zachraňte nás před hněvem uraženého Boha! Hlas Moudrosti jim odpovídá s hroznou jasností, přísností a majestátností: „*Poněvadž jsem volala, a odpírali jste; vztahovala jsem ruku svou, a nebyl, kdo by pozoroval, anobř strhli jste se všeliké rady mé, a trestání mého jste neoblíbili: Pročez i já v bídě vaší smáti se budu, posmívati se budu, když přijde to, čehož se bojíte.*“ (Př 1,24-26) ^{2T 41.2}

Tehdy králové a vznešení lidé, i chudí a špatní lidé, spolu křičí co nejžalostněji. Ti, kteří ve dnech svého blahobytu pohrdali Kristem a pokornými lidmi, kráčeujícími v Jeho šlépějích, lidé, kteří nechtěli pokořit svoji důstojnost, aby se sklonili před Kristem, kteří nenáviděli Jeho potupný kříž, se nyní hluboce sklánějí v prachu země. Všechna jejich velikost je najednou opustila a neváhají sklonit se k zemi u nohou svatých. Teprve tehdy si uvědomili se strašnou trpkostí, že jedí ovoce své vlastní cesty a jsou naplněni svými vlastními zájmy. Ve své domnělé moudrosti se odvrátili od vznešené věčné odměny a zavrhlí nebeskou radu pro pozemský zisk. Lesk a pozlátka pozemských věcí je okouzlili, a oni se ve své domnělé moudrosti stali blázny. Jásali ve svém pozemském úspěchu, jakoby světské výhody byly tak důležité, že jimi mohou získat přízeň Boží a tím si zajistit nebesa. ^{2T 41.3}

Peníze byly určitou mocí pošetilých této země a byly jejich bohem; avšak sám jejich úspěch je zničil. Před Bohem a Jeho nebeskými anděly se stali blázny, zatímco lidé světa je pokládali za moudré. Nyní je jejich všechna domnělá moudrost bláznovstvím a jejich úspěch zkázou. Znovu zaznívají výkřiky strašné, srdcervoucí úzkosti: „*Hory a skály, padněte na nás, a skrejte nás před tváří toho, kterýž sedí na trůnu, a před hněvem toho Beránka. Neboť jest přišel ten den veliký hněvu jeho. I kdo bude moci ostáti?*“ (Zj 6,16-17) Utíkají do podzemních jeskyní, aby se skryli, ale ani ony jim nezajistí úkryt. ^{2T 42.1}

Drahý bratře, před tebou je život, nebo smrt. Víš proč jsi klopýtl? Proč jsi odvážně a rozhodně nevydržel? Jednal jsi proti svému svědomí. Tvá obchodní kariéra nebyla přímá. Musíš zde něco učinit. Tvůj otec neviděl obchodní záležitosti ve správném světle. Ty pohlížíš na ně tak, jako na ně pohlížejí všeobecně svěští lidé, a ne jako na ně hledí Bůh. „*Milovati budeš bližního svého, jako sebe samého.*“ Konal jsi to? „*Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a ze vši duše své, a ze vši myslí své.*“ Jestliže poslechneme toto přikázání, ono připravuje srdce k poslušnosti druhému přikázání, které je podobné tomu prvnímu: „*Milovati budeš bližního svého, jako sebe samého.*“ Všech deset přikázání je obsaženo v těchto dvou zvláštních příkazech. První zahrnuje první čtyři

příkázání, které ukazují na povinnosti člověka ke svému Stvořiteli. Druhý příkaz obsahuje zbývajících šest příkázání, jež ukazují na povinnosti člověka k jeho spolubližním. Na těchto dvou zvláštních příkázáních závisí celý zákon a proroci. Jsou to dvě mocná ramena, podpírající všech deset příkázání, první čtyři a zbývajících šest. Tato musíme přísně dodržovat. ^{2T 42.2}

„*Chceš-li pak vejít do života, ostříhej příkázání.*“ (Mt 19,17) Přemnozí z těch, kteří vyznávají, že jsou Kristovi učedníci, zdánlivě budou mít hladký průběh života na tomto světě a budou pokládáni za spravedlivé, zbožné muže, i když ve svém nitru mají pramen útrap, který poskvňuje jejich celý charakter a znehodnocuje jejich náboženskou zkušenost. „*Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.*“ Toto nám zakazuje využívat naše spolubližní k vlastnímu prospěchu. Je nám zakázáno poškozovat našeho bližního v čemkoliv. Neměli bychom na tuto věc pohlížet ze světského hlediska. Se svými spolubližními máme v každém okamžiku jednat tak, jak bychom si přáli, aby oni jednali s námi; toto je pravidlo, které bychom měli prakticky uplatnit u sebe. Boží zákony musíme poslouchat doslova. Ve všem našem obcování a jednání s bližními, ať s věřícími nebo nevěřícími, musí být uplatňováno toto pravidlo: „*Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.*“ ^{2T 43.1}

V tomto mnozí, kteří vyznávají, že jsou křesťané, neobstojí pod Boží mírou; a když budou vážení na váze ve svatyni, bude zjištěno, že jim něco na váze schází. Drahý bratře: „*A protož vyjděte z prostředku jejich, a oddělte se, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.*“ (2 K 6,17-18) Jaké je to zaslíbení! Nesmíme však ztrácet ze zřetele skutečnost, že se opírá o poslušnost tohoto příkázání. Bůh tě vyzývá, aby ses oddělil od světa. Nemáš následovat jeho skutky, ani se mu v žádném ohledu přizpůsobovat. „*A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli své, abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá, a dokonalá.*“ (Ř 12,2) ^{2T 43.2}

Bůh vyzývá k oddělení se od světa. Uposlechněš tuto výzvu? Chceš vyjít z jeho středu a zůstat oddělený a odlišný od něho? „*Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnostmi?*“ (2 K 6,14) Nemůžeš se spolčovat se světskými lidmi, čerpat z jejich ducha a následovat jejich příkladu a současně být dítkem Božím. Stvořitel vesmíru se k tobě obrací jako laskavý Otec. Jestliže se odloučíš od světa ve svých zálibách, zůstaneš osvobozen od jeho náказы a unikneš porušenosti, která je ve světě skrze žádostivost. Bůh bude tvým Otcem, přijme tě do své rodiny a ty budeš Jeho dědicem. Místo světa ti dá za život poslušnosti království pod celým nebem. Dá ti věčnou slávu a život věčný. ^{2T 44.1}

Tvůj nebeský Otec tě chce učinit členem královské rodiny, abys skrze Jeho nesmírně velká a převzácná zaslíbení mohl být účastníkem Božské přirozenosti poté, co jsi unikl porušenosti, která je na světě skrze žádostivost. Čím více se účastníš na povaze čistých, bezhříšných andělů a na povaze Krista, svého Vykupitele, tím zřetelněji poneseš pečeť Boží a tím nepatrnější bude podobnost světu. Svět a Kristus jsou v rozporu, neboť svět nechce být zajedno s Kristem. Svět se také bude odlišovat od Kristových následovníků. V modlitbě k svému Otci náš Spasitel říká: „*Já jsem jim dal slovo tvé, a svět jich nenáviděl; nebo nejsou ze světa, jako já nejsem ze světa.*“ (J 17,14) ^{2T 44.2}

Tvé povolání je vysoké a vznešené, abys oslavoval Boha svým tělem i duchem, které patří Jemu. Nemáš se měřit podle ostatních. Slovo Boží ti představilo neomylný Vzor, bezvadný příklad. Ty jsi měl strach z kříže. Je to nevhodný nástroj ke zvednutí, a protože je pokrytý pohanou a hanbou, ty ses jeho nesení vyhnul. Potřebuješ provést zdravotní reformu ve svém životě; zapřít se a jíst a pít ke slávě Boží. Zdržuj se tělesných žádostí, které bojují proti duši. Potřebuješ praktikovat střízlivost ve všem. Zde je ten kříž, který jsi zavrhl. Tvým úkolem je, aby ses přizpůsobil prosté dietě, která tě uchová v nejlepším zdravotním stavu. Kdybys žil podle světla, kterému nebe dovolilo, aby svítilo na tvou stezku života, tvá rodina mohla být ušetřena mnohému utrpení. Tento výsledek přineslo tvé vlastní jednání. Dokud budeš pokračovat v tomto způsobu života, Bůh nepřijde do tvé rodiny a především ti nepožehná a neučiní zázrak, aby zachránil tvoji rodinu od utrpení. Prostá strava, zbavená koření, masitých pokrmů a tuků všeho druhu, bude pro tebe požehnáním a ušetří tvoji manželku od mnohého utrpení, zármutku a malomyslnosti. ^{2T 45.1}

Nešel jsi cestou, která by ti zajistila Boží požehnání. Když chceš, aby tě Jeho požehnání navštívilo a Jeho přítomnost přebývala ve tvé rodině, musíš Jej poslouchat, konat Jeho vůli bez ohledu na ztráty nebo zisky, anebo své vlastní záliby. Nesmíš se řídit svými žádostmi ani tím, co schvalují

světští lidé, kteří neznají Boha a neoslavují Ježíše. Půjdeš-li opačnou cestou k Bohu, On půjde opačnou cestou k tobě. Budeš-li mít jiné bohy před Hospodinem, tvé srdce bude odvráceno od služby jedinému pravému a živému Bohu, který vyžaduje celé srdce a nerozdělenou lásku. Bůh vyžaduje celé srdce, celou duši, celou mysl a celou sílu. Méně než toto On nepřijme. Zde není dovoleno žádné dělení; žádná polovičatá práce nebude přijata. ^{2T 45.2}

Abys Bohu dokonale sloužil, musíš mít jasnou představu o Jeho požadavcích. Musíš jíst co nejjednodušší stravu, připravenou co nejprostším způsobem, aby jemné nervy mozku nebyly oslabovány, otupovány nebo ochromovány a neznemožňovaly ti rozeznávat svaté věci a oceňovat vykoupení, očistnou krev Kristovu jako převzácnou hodnotu. „*Zdaliž nevíte, že ti, kteříž v závod běží, všichni zajisté běží, ale jeden bere základ? Tak běžte, abyste dosáhli. A všeliký, kdož bojuje, ve všem jest zdrženlivý. A oni zajisté proto, aby porušitelnou korunu vzali, ale my neporušitelnou. Protož já tak běžím, ne jako v nejistotu; tak bojuji, ne jako vítr rozrážeje. Ale podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.*“ (1 K 9,24-27) ^{2T 46.1}

Jestliže lidé jsou zdrženliví ve všech věcech ne pro vyšší cíl, než je věnec pomíjející slávy, který je odměnou jejich ctížádostivosti, čím více by měli být ochotni praktikovat sebezapření ti, kteří prohlašují, že hledají nejen korunu nesmrtelné slávy, ale život, který potrvá tak dlouho jako trůn Boží, bohatství, které je věčné, které jsou nehynoucí a mají věčnou slávu. Nepovedou je pohnutky, jež jsou představeny těm, kteří běží v křesťanském závodě, k tomu, aby pěstovali sebezapření a zdrženlivost ve všech věcech, aby si podrobovali své tělesné sklony, podmaňovali své tělo a ovládali chuť a tělesné žádosti? Pak mohou být účastni Božské přirozenosti, když uniknou toho porušení, které je ve světě v žádostech. ^{2T 46.2}

Jestliže neobyčejně vzácná a slavná zaslíbená odměna nás nepovede k tomu, abychom vítali větší odříkání a trpěli větší sebezapírání, než jaká s dobrou náladou snášejí světští lidé, kteří hledají jen marnosti tohoto světa, pomíjející vavříny, jenž přináší pocty od několika málo světských lidí a nenávisť mnoha lidí, nejsme hodni věčného života. Ve vážnosti a intenzitě naší horlivosti, ve vytrvalosti, odvaze, energii, sebezapírání a obětavosti bychom měli tím více předčít ty, kteří se věnují jakémukoliv jinému podnikání. Čím větší hodnotu má cíl, jehož se my snažíme dosáhnout, než jejich cíl. Poklad, který se snažíme získat, je nepomíjející, věčný, nesmrtelný a přeslavný, zatímco to, za čím se honí světský člověk, trvá často pouze jeden den a je vadnoucí, pomíjející a prchavé jako ranní mrak. ^{2T 46.3}

Kříž, kříž, zvedni Ježíše, bratře D, a když Ježíše zvedneš, budeš překvapen, když zjistíš, že on zvedá tebe a že tě podpírá. V protivenství, strádání a zármutku bude tvou silou a oporou. Shledáš, že je pokryt milosrdenstvím, soucitem, trpělivostí a nevýslovnou láskou. Ukáže se ti jako záruka nesmrtelnosti. Kéž bys mohl říci s Pavlem: „*Ode mne odstup to, abych se chlubil, jedině ve kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něhož jest mi svět ukřižován, a já světu.*“ (Ga 6,14) ^{2T 47.1}

Duch Boží zápasil s tvou manželkou nějakou dobu. Kdybys byl všechno svěřil Bohu, ona by měla sílu zaujmout své stanovisko – snažit se žít v pravdě. Jestliže se rozhodneš odvrátit od pravdy, nezahyneš sám; nejenže ztratíš svou vlastní duši, ale budeš nástrojem k odvrácení jiných z cesty, a krev duší bude na tvém oděvu. Kdybys uchoval svou počestnost, tvá matka, tvůj bratr E a jeden bratr, který je nyní na pokraji hrobu, mohli by se nyní těšit z útěchy Ducha Božího a z pěkných zkušeností v pravdě. Měj vždy na mysli, že jsme zodpovědní za vliv, který šíříme. Naš vliv buď shromažďuje s Kristem nebo rozptyluje s lidmi. Buď pomáháme duším na úzké cestě svatosti, nebo jsme jim překážkou a kamenem úrazu, a odvracíme je z cesty. Ty, můj velevážený bratře, nemáš čas, který bys mohl ztrácet. Vážně vykupuj čas, nebo dnové jsou zlí. Tvoji důvěrní přátelé, jejichž společnost sis zvolil, jsou ti překážkou. Vyjdi z jejich středu a odděl se. Přivíň se blíže k Bohu a vejdi do užšího společenství s Jeho lidem. Ať středem tvého zájmu a tvých citů je Kristus a Jeho lid. Co nejvíce miluj ty, kteří nejvíce milují Krista. Přetrhni články řetězu, které tě poutají k těm, kteří nemilují Boha a pravdu. Jaké je obcování světla s temnostmi? Aneb jaký díl věrnému s nevěrným? ^{2T 47.2}

Hrozí ti vážné nebezpečí, že tvá víra ztroskotá. Potřebuješ veškerou sílu, kterou můžeš získat od Božího lidu, od těch, kteří mají naději, odvahu a víru. Nezanedbávej však modlitbu, soukromou modlitbu. Buď vytrvalý v modlitbě; vzbud' v sobě ducha pravé zbožnosti. Ve své obchodní kariéře máš něco učinit. Co přesně, nedovedu ti říci; něco však není v pořádku. Hledej pečlivě. Konáme

práci pro věčnost. Všechny naše skutky a všechna naše slova jsou vážena na váze ve svatyni. Spravedlivý a nestranný Bůh rozhoduje o všech našich případech a o každé události našeho života. „*Kdo jest věrný v mále, i ve mnoze věrný jest. A kdož v mále jest nepravý, i ve mnoze nepravý jest.*“ (L 16,10) 2T 48.1

Nedovol, aby cokoliv bránilo tvému pokroku na cestě k věčnému životu. Tvé věčné zájmy jsou v sázce. U tebe musí být učiněna důkladná práce. Musíš být zcela obrácený, jinak ztratíš nebe. Ježíš tě však zve, že bude tvou silou a tvou oporou. Bude ti jistou pomocí v každé době, kdy budeš pomoc potřebovat. Bude ti stínem velké skály na únavné pouti. Ať tvou největší snahou není mít úspěch v tomto světě, ale ať starostí tvé duše je: Jak si mohu zajistit lepší svět? Co mám činit, abych byl spasen? Tím, že zachráníš svou vlastní duši, zachráníš i duše jiných. Když pozvedneš sebe, pozvedneš i jiné. Když bude pevnější tvé uchopení se pravdy a trůnu Božího, pomůžeš i jiným upevnit jejich chvějící se víru v Jeho zaslíbení a v Jeho věčný trůn. Musíš se dostat do takového stavu, že si budeš více cenit spasení, než pozemského zisku a že budeš všechno považovat za ztrátu, jen abys mohl získat Krista. Tvé posvěcení musí být úplné. Bůh neuznává žádnou výjimku a žádnou částečnou oběť. Nemůžeš chovat v srdci žádnou modlu. Musíš zemřít sobě a světu. Obnovuj denně své posvěcování se Bohu. Věčný život stojí za celoživotní, vytrvalé a neúnavné úsilí. 2T 48.2

Bylo mi ukázáno, že tvůj bratr byl přesvědčen o pravdě nějakou dobu, avšak určité vlivy jej zdržely. Jeho manželka mu bránila, aby byl poslušen svého přesvědčení. Ona ve svém žalu hledala Pána a našla Je. Pak pocítila touhu, aby její manžel přijal pravdu. Litovala, že mu bránila, a že její pýcha a láska ke světu jej tak dlouho zdržovaly od přijetí pravdy. Jako unavené dítě, které hledá odpočinek a nemůže jej nalézt, konečně přijala Jeho milostivé pozvání: „*Pojďte ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.*“ (Mt 11,28) Její usouzená, obtížená duše hledala svého Pána a s pokáním, pokořením se a s vážnou modlitbou složila své břímě u Velkého Nosiče břemen a v Něm našla pokoj; dostalo se jí důkazu, že její pokoření se a opravdové pokání Bůh přijal a že jí pro Krista odpustil její hříchy. 2T 49.1

Bylo mi ukázáno bratře D, že máš jen krátkou dobu k práci. Konej svou práci pečlivě, vykupuj čas. Nedovol, aby ve tvých obchodních jednáních nějaká skvrna poskvřnila tvůj křesťanský charakter. Uchovej si oděv neposkvřněný od světa. Bdi a modli se, jinak se dostaneš do pokušení. Pokušení mohou být kolem tebe, ty se však nemusíš do nich dostat. Od Krista můžeš dostat sílu, abys stál neposkvřněný uprostřed porušenosti a zkaženosti tohoto věku. „*Pročez veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastni učinění byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech.*“ (2 Pt 1,4) Ustavičně upírej svůj zrak na Krista, na Jeho božskou podobu. Napodobuj Jeho naprosto čistý život a budeš účastníkem Jeho slávy a s Ním dědicem království, které je připravené pro tebe od ustanovení světa. 2T 49.2

4. Mluvení o chybách jiných

Bratru F leželo dílo Boží na srdci a velmi hluboce to také prožíval. Vzal na sebe mnoho povinností, které si neměl brát. Jeho zdraví tím trpělo. Jeho pohled na různé věci byl někdy příliš přísný, a protože byl příliš horlivý a úzkostlivý, neviděl věci v takovém světle, jak by měl. A tím, že se jejich plnění zpomalovalo, cítil se zdrcen. Celé jeho nebezpečí spočívalo v tom, že jeho pohled na tyto věci byl při jejich prosazování příliš přísný. *2T 50.1*

Sestra F chce být křesťankou, ale nevypěstovala si vlastnost mlčenlivosti a zdvořilosti. Má vznětlivý charakter, je prudká a sebejistá. Ukazuje drsnou stránku svého charakteru, a zdá se, že nedělá pokroky v jeho zušlechťování. Ve svém konání se řídila svými vlastními pocity, a jednala tak, jak to cítila. Její pocity byly velmi silné a vzrušené. Má své silné a slabé stránky charakteru a dovolila takto, že tyto se rozvinuly po většině na škodu jejího duchovního růstu a ke škodě sboru. Příliš mnoho mluvila, mluvila nemoudře, podle svých pocitů. Toto její jednání mělo silný vliv na jejího manžela a přiváděla ho do stavu, že jednal také tak pod vlivem těchto podrážděných citů. Kdyby však vyčkal a posuzoval věci klidně a s důkladnou rozvahou, bylo by to k prospěchu jak jemu, tak i sboru. Impulzivním a ukvapeným jednáním, nebo na základě silných pocitů nikdy ničeho nedosáhneme. *2T 50.2*

Sestra F jedná popudlivě, vyhledává nedostatky a má příliš mnoho co říci proti svým bratrům a sestrám. Toto způsobí zmatek v každém sboru. Kdyby dovedla ovládat svou vlastní povahu, bylo by dosaženo velkého vítězství. Kdyby hledala nebeskou okrasu, tichého a poníženého ducha, vlastnosti, které Bůh, Stvořitel nebe a země vysoce hodnotí, pak by byla opravdovou pomocí pro sbor. Kdyby v sobě měla ducha Kristova a stala se pokojnou, její duše by vzkvétala a ona by byla požehnáním pro církev, ať by se nacházela kdekoliv. Neobrátili-li se a nedojde-li u ní k úplné proměně, nevychovali-li se k tomu, aby byla zpozdlá k mluvení a k hněvu, a nebude-li pěstovat pravou křesťanskou zdvořilost, její vliv se projeví jako škodlivý, a štěstí jiných, kteří jsou s ní spojeni, utrpí. Dává najevo nezávislost, což je jí na škodu a odcizuje jí přátele. Tato nezávislost jí způsobila mnoho nepříjemností a ranila její nejlepší přátele. *2T 51.1*

Kdyby ti, kteří měli finanční prostředky, byli zdrženliví v těsné spolupráci s jejím manželem a přitom mu neposkytovali v obchodních stycích větší přednosti než lidé ze světa, nebyla by cítila nespokojenost a byla by o tom nemluvila a mimoto nevzbudila by pocity nespokojenosti tam, kde dříve žádné neexistovaly. Tento svět je plný sobectví. Mnozí z těch, kteří vyznávají pravdu, jí nejsou posvěceni a jejich srdce nejsou ochotná učinit ani nejnepatrnější změnu v cenách výrobků, když jednají s chudým bratrem; spíše by něco takového poskytli zámožnému člověku ze světa. Takoví věřící nemilují své bližní jako sebe samé. Bohu by bylo milejší, kdyby zde bylo méně sobectví a více nezištné dobročinnosti. *2T 51.2*

Poněvadž sestra F projevovala sobeckého ducha ve svém jednání, dopustila se většího hříchu tím, že cítila a mluvila, pokud jde o tu záležitost tak, jak to činila. Tím, že očekávala příliš hodně v této věci, chybovala. Její jazyk byl skutečně vzpurný úd, svět nepravosti, rozněcovaný pekelným ohněm, nezkrocený a nezkrotitelný. Sestra F měla mstivého ducha a svým chováním dávala najevo, že je uražena. To všechno bylo špatné. Chovala v sobě hořké pocity, jež jsou cizí duchu Kristovu. Hněv, rozmrzelost a všechny druhy nepěkných povahových rysů se tolerují tím, že se mluví proti těm, kteří se nám nelíbí, a že se vypravuje o přestoupeních, chybách a hříších bližních. Žádostivá přání jsou omlouvána. *2T 51.3*

Sestro F, jestliže se rmoutíš proto, že tvoji bližní nebo přátelé konají zlo ke své vlastní škodě, a jestliže jsou přistiženi při chybách, řiď se biblickým pravidlem: „*Jdi a potresci ho mezi sebou a jím samým.*“ (Mt 18,15) Když jdeš k tomu, o němž se domníváš, že chybuje, dbej na to, abys mluvila v mírném a pokorném duchu, neboť hněv muže nepůsobí Boží spravedlnost. Chybující nemůže být napraven žádným jiným způsobem než v duchu mírnosti, dobroty a něžné lásky. Buď opatrná ve svém způsobu jednání. Vyhní se všemu, v pohledu nebo v pohybech, ve slovech nebo v tónu řeči, co zavání pýchou nebo soběstačností. Chraň se slov nebo pohledů, které by tě vynášely nebo uvádě-

ly tvou dobrotu a spravedlnost do kontrastu s jejich slabostmi. Varuj se i sebenepatrnější stopy pocitu pohrdání, hrdosti nebo přezírání. Pečlivě se vyhni každému projevu hněvu; i když použiješ prostého způsobu řeči, nedovol, aby v ní byla nějaká výčitka, nějaké žertovné obvinění nebo nějaké známky vřelosti, nýbrž opravdová láska. A především, aby v ní nebyl ani stín nenávisti nebo zlé vůle, hořkosti nebo kyselosti výrazu. Nic jiného než добрota a dobrotivost nemá proudit z milujícího srdce. A přece všechno toto vzácné ovoce ti nemusí bránit mluvit nejvážnějším slavnostním způsobem, jako kdyby andělé upírali svůj zrak na vás a vy byste jednali s ohledem na nadcházející soud. Měj na mysli, že úspěch pokárání závisí ve značné míře na duchu, v němž je podáno. Nezanedbávej vážnou modlitbu, abys mohla vlastnit pokorného ducha a aby andělé Boží mohli jít před tebou pracovat na srdcích, jimž se snažíš přiblížit, a aby je tak obměkčili nebeskými dojmy, aby tvé úsilí mělo úspěch. Jestliže se docílí něčeho dobrého, nepřipisuj to sobě. Bůh sám má být oslaven. Bůh sám to vše učinil. 2T 52.1

Omlouvala jsi sebe, že jsi špatně mluvila o svém bratru nebo o své sestře nebo o bližním před jinými dříve, než jsi šla za nimi a podnikla kroky, jež Bůh jednoznačně nařídil. Říkáš: „Vždyť já jsem o tom nikomu neříkala, dokud jsem nebyla tak obtížena, že jsem se nemohla udržet.“ Co tě tížilo? Nebylo to pouhé zanedbání tvé vlastní povinnosti toho, co řekl Pán? Měla jsi na sobě vinu hříchu, protože jsi nešla a neřekla tomu, který se provinil, jeho chybu mezi sebou a jím samým. Když jsi toto neučinila, když jsi neuposlechla Boha, co můžeš být jiného než obtížena, ledaže by tvé srdce bylo zatvrzelé, zatímco jsi pošlapávala příkaz Boží a ve svém srdci jsi nenáviděla svého bratra nebo bližního? A jaký způsob jsi našla, aby ses zbavila břemena? Bůh tě kárá za hřích opomenutí toho, že jsi neřekla svému bratrovi jeho chybu, a ty se omlouváš a uklidňuješ sebe tím hříchem, že vyprávíš o chybách svého bratra jiné osobě! Je toto správný způsob, jak získat klid, za cenu spáchaného hříchu? 2T 53.1

Všechny tvé snahy zachránit chybující mohou být neúspěšné. Oni ti mohou oplatit zlým za dobré. Spíše se mohou rozhněvat než být usvědčeni. Co když neuposlechnou tvých dobře míněných slov a budou pokračovat ve špatné cestě, kterou nastoupili? To se bude často stávat. Někdy i nejmírnější a nejněžnější pokárání nebude mít dobrý účinek. V tomto případě požehnání, jež jsi chtěla, aby přijal ten druhý tím, že by šel cestou spravedlnosti, zanechal zlého a naučil se činit dobré, se vrátí do tvého vlastního nitra. Jestliže bloudící setrvávají v hříchu, jedné s nimi laskavě a přenechej je svému nebeskému Otci. Ulehčila jsi své duši, jejich hřích nespočívá již na tobě – nejsi nyní spoluúčastnicí jejich hříchu. A jestliže zahynou, jejich krev bude na jejich vlastních hlavách. 2T 53.2

Drahá přítelkyně, v tobě musí dojít k úplné přeměně, jinak budeš zvážena na váze a nalezena lehkou. Sbor v ___, zvláště ženy, které rády mluví, mají si zapamatovat toto naučení: *„Zdá-li se pak komu z vás, že jest nábožný, a v uzdu nepojímá jazyka svého, ale svodí srdce své, takového marné jest náboženství.“* (Jk 1,26) Mnozí budou zváženi na váze a nalezeni lehkými v tomto tak důležitém bodu. Kde jsou křesťané, kteří se řídí tímto pravidlem? Kdo se staví na Boží stranu proti pomlouváči? Kdo se chce líbit Bohu a položit stráž, ustavičnou stráž, před svá ústa a ostříhat dveře svých rtů? Nemluv špatně o žádném člověku. Neposlouchej o žádném nic špatného. Nebudou-li posluchači, nebudou ani ti, kteří by mluvili o špatných věcech. Když kdokoliv pomlouvá někoho ve tvé přítomnosti, přeruš jej. Odmítni mu naslouchat, i kdyby jeho způsob mluvení byl jakkoli jemný a způsob řeči jakkoli mírný. Může předstírat oddanost, a přece může dělat maskované narážky a zasadit charakteru člověka bodnou ránu. 2T 54.1

Rozhodně odmítni naslouchat, i když ten, kdo našeptává, si stěžuje, že je obtížen, dokud to neřekne. Skutečně obtížen! Kletým tajemstvím, které rozlučuje opravdové přátele. Jděte, vy obtížení, a osvobodte se od svého břemene způsobem, který určuje Bůh. Nejdříve jdi a řekni svému bratru jeho chybu mezi sebou a jím samým. Když toto nepomůže, pak přiber k sobě jednoho nebo dva svědky a řekni mu to v jejich přítomnosti. Jestliže tato opatření nepomohou, pak to řekni církvi. Žádný nevěřící nemá být seznámen ani s nejmenší podrobností takové záležitosti. Tím, že to řeknete církvi, učinili jste poslední krok, který se má učinit. Nezveřejňujte to nepřátelům naší víry. Ti nemají právo znát problémy církve, jinak budou slabosti a omyly Kristových následovníků vystavovány kritice. 2T 54.2

Ti, kteří se připravují na Kristův příchod, mají být střízliví a bdít na modlitbě, neboť protivník, ďábel, obchází jako lev řvoucí, hledaje, koho by sežral; jemuž máme odpírat, silní jsou u víře. *„Kdož chce milovati život, a viděti dny dobré, zdržuj jazyk svůj od zlého, a ústa jeho ať nemluví lsti. Uchyl se od zlého, a čiň dobré; hledej pokoje, a stíhej jej. Nebo oči Páně na spravedlivé, a uši jeho ku prosbám jejich...”* (1 Pt 3,10-12) 2T 54.3

5. Sobeckost a milování světa

Drahý bratře a sestro G,

před nějakou dobou jsem se rozhodla vám napsat. Když světlo, které mi Pán dal, přišlo zřetelně přede mne, některé věci se mi vtiskly mocně do mé mysli, když jsem stála před lidem v _____. Doufala jsem, že zůstanete i na druhém shromáždění a že by se mohlo pokračovat v práci, s níž se započalo. Je mi líto, když vidím, že naši bratři, kteří jsou na konferenci, vůbec nepocitují důležitost, aby se na shromáždění předem připravili. Místo toho, aby se posvětili Bohu před tím, než přijdou, čekají, když jdou do shromáždění, že práce tam bude vykonána za ně. Přinášejí s sebou domácí starosti; záležitosti, které zanechali doma, považují za hodnotnější a důležitější, než je příprava srdce pro Jeho příchod. Proto téměř všichni odešli ze shromáždění stejně takoví jací byli, když přišli. Přítomnost na takových shromážděních je spojena s velkými výsadami, a jestliže ti, kteří na ně přicházejí, nemají z nich užitek, pak je pro ně ztrátou, a neobyčejně ztěžují práci těm, kteří cítí břemeno díla, jež na nich spočívá. Naši lidé odešli z konference příliš brzy. Mohlo být vidět více zvláštní práce od Boha, kdyby byli všichni zůstali a zapojili se do díla. *2T 55.1*

Sestro G, mám k tobě poselství. Jsi daleko od království nebeského. Miluješ tento svět a tato láska tě činí chladnou, sobeckou, přísnou a lakotnou. Velkým předmětem tvého zájmu je silný a mocný dolar. Jak málo víš o tom, jak Bůh pohlíží na člověka v tvém stavu. Jsi v hrozném klamu. Místo toho, aby u tebe došlo k přeměně mysli, přizpůsobuješ se světu. Sobeckost a sebeláska, dosáhly ve tvém životě vysokého stupně. Tuto nešťastnou vadu svého charakteru jsi nepřemohla. Nebude-li to napraveno, ztratíš nebe a tvé štěstí zde bude značně zmařeno. Tak již tomu bylo. Temný mrak, který tě provázel a zastiňoval tvůj život, bude stále větší a černější, až celá obloha bude zatažena mraky. Obrátíš se napravo a nebude tam žádné světlo, obrátíš se nalevo a nebudeš moci objevit žádný sluneční paprsek. *2T 56.1*

Připravuješ si nesnáze tam, kde žádné nejsou, protože nejednáš správně. Jsi neposvěcená. Tvůj naříkavý a lakotný duch tě činí nešťastnou a nelíbí se Bohu. Po celý tvůj život ses starala jen o sebe a toužila jsi po tom, aby ses učinila šťastnou. To je ubohá práce a nevýnosný obchod. Čím více zde investuješ, tím těžší bude ztráta. Čím méně zásob děláš v tomto obchodě – sloužení sobě – tím větší budou tvé úspory. Nesobecká a nezištná láska ti je cizí, a jelikož nevidíš v tom žádný zvláštní hřích, že ti schází tento vzácný rys povahy, nebudeš usilovat o to, abys jej pěstovala. *2T 56.2*

Milovala jsi svého manžela a provdala ses za něho. Věděla jsi, že když ses za něho vdala, učinila jsi posvátnou smlouvu, že se staneš matkou jeho dětem. Ale po té stránce jsem u tebe viděla nedostatek. Trpíš jasným nedostatkem něčeho. Nemáš ráda děti svého muže, a pokud nenastane na prostá změna a důkladná náprava v tobě a ve tvém způsobu chování, tyto vzácné klenoty se zničí. Láska a projev něžnosti netvoří součást tvé kázně. Mám ti říci pravdu a stát se tak tvou nepřítelkyní? Jsi příliš dokonale sobecká, než abys mohla milovat děti jiných lidí. Bylo mi ukázáno, že plod vašeho spojení by neprosplával a nebyl by požehnán silou, životem a zdravím, a že duch Boží by tě ponechal sobě samé, jestliže se důkladně neosvědčíš a neprojdeš zkouškami a nenapraviš ty věci, v nichž trpíš takovým nedostatkem. Tak jak tvá sobeckost způsobuje vadnutí mladých srdcí kolem tebe a ničí je, tak Boží trest způsobí zvadnutí důkazu tvé sobecké lásky a tvého sobeckého manželství a zničí je. A jestliže budeš pokračovat ve své sobecké cestě, Bůh tě potrestá ještě více a bude odstraňovat tvé modly jednu po druhé před tvýma očima, dokud před Ním nepokoříš své pyšné, sobecké a nepokorné srdce. *2T 56.3*

Viděla jsem, že budeš muset vydat v den Boží hrozný počet ze své nesplněné povinnosti. Činíš život těmto milým dětem, zvláště dcerce, velmi hořkým. Kde je něžnost, láskyplná péče a trpělivá shovívavost? Ve tvém neposvěceném srdci je více nenávisti než lásky. Z tvých rtů splývá více kárání než pochval a povzbuzení. Tvé chování, tvé strohé jednání a tvá nesoucitná povaha působí na tuto citlivou dívku jako pustošící krupobití na něžnou rostlinku; ohýbá se před každým prudkým závanem větru, až z ní vyprchá život, a bude ležet zničená a zlomená. *2T 57.1*

Tvůj způsob řízení rodiny vysušuje ve vašich dětech zdroj lásky, naděje a radosti. Ve tváři dívky je neustálý smutek, který místo toho, aby v tobě povzbuzoval soucit a něhu, vyvolává netrpělivost a vyslovenou nelibost. Rozhodneš-li se, můžeš změnit výraz jejího obličej – bude oživený a radostný. „Což Bůh nevidí? Zda o tom neví?“ Zněla andělova slova. Bůh tě potrestá za tyto věci. Ty jsi dobrovolně vzala na sebe tuto odpovědnost, satan však využil tvého nešťastného, nemilého a nelaskavého povahového rysu, tvé sebelásky, tvé přísnosti a sobeckosti, a to se nyní projevuje v celé své ošklivosti, nepotrestané a nepokořené, která tě nyní stahuje jako železnými pouty. Děti čtou ve tváři své matky; rozumějí, zda vyjadřuje lásku, či nelibost. Nechápeš dosah svého počínání. Což ta malá, smutná tvářička a těžký povzdech, vycházející z hloubi stísněného srdce, nebudí svým toužebným voláním po lásce a soucitu? Ne, v tobě ne. A to dítě se od tebe oddaluje na stále větší vzdálenost a stupňuje tvou nelibost. 2T 57.2

Viděla jsem, že otec nejednal tak, jak měl otec jednat. Bůh není spokojen s jeho postojem. Někdo jiný ukradl otcovo srdce od krve jeho krve a od kostí jeho kostí. Bratře G, ty jsi velmi nedostatečně rozeznával. Jako hlava rodiny jsi měl zaujímat své místo a nedovolit, aby věci došly tak daleko, jak došly. Viděl jsi, že to není v pořádku a někdy jsi pociťoval neklid. Ale strach, aby ses neznelíbil své nynější manželce a abys nevyvolal nešťastný nesoulad ve své rodině, tě vedl k tomu, že jsi mlčel, když jsi měl mluvit. Nejsi v té věci bez viny. Tvé děti nemají matku, aby se za ně přimlouvala a aby je chránila před káráním svými rozumnými slovy. 2T 58.1

Tvé děti a všechny jiné děti, které ztratily tu, v jejíž hrudi kvetla mateřská láska, utrpěly ztrátu, která nikdy nemůže být nahrazena. Když se však někdo odváží postavit na místo matky takového malého opuštěného stáda, spočívá na něm dvojnásobná starost a břemeno, aby byla ještě více milující, jestli je to možné, a aby byla zdrženlivější při káráni a v hrozbách, než mohla být vlastní matka, a aby takto nahradila ztrátu, kterou utrpělo to malé stádečko. Ty, bratře G, jsi byl jako spící muž. Přivíň své děti ke svému srdci, obejmí je svými chránícími pažemi a něžně je miluj. Nebudeš-li tak činit, bude proti tobě napsáno: „Nalezen lehký.“ 2T 58.2

Zde máte oba vykonat práci. Navždy přestaňte se svým reptáním. Bratře G, nedovol, aby příliš šetrný a sobecký duch tvé manželky ovládl tvé činy. Přijímali jste ze stejného ducha a oba dva jste loupili Boha. Záminka chudoby je na vašich rtech, ale nebe ví, že to není pravda; a přesto vaše slova budou zcela pravdivá; budete opravdu chudí, když budete pokračovat v tom, že budete chovat lásku ke světu, tak jak jste to činili. „*Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupíte mne? Avšak říkáte: V čem tě loupíme? V desátcích a obětech. Naprosto zlořečení jste.*“ (Mal 3,8-9) Smaž tuto kletbu co možná nejdříve. 2T 59.1

Bratře G, jako Boží šafář, dívej se na Něho. Je to On, Jemuž budeš muset vydat počet ze svého hospodaření, ne své manželce. Jsou to Boží prostředky s nimiž zacházíš. On vám je půjčil na malou chvíli, aby vás vyzkoušel, aby vás zkusil a aby viděl, zda budete „*bohatnout v dobrých skutcích, a budete snadní k udílení, i přívětiví, skládající sobě základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života*“ (1 Tm 6,18-19). Bůh bude požadovat svůj majetek s úroky. Kéž vám pomůže připravit se pro soud. Ukřižujte své já. Kéž vzácná milost Ducha Božího přebývá ve vašich srdcích. Vyžeňte svět s jeho zkaženými vášněmi. „*Nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou. Miluje-li kdo svět, neníť lásky Otcovy v něm.*“ (1 J 2,15) I kdyby vaše vyznání sahalo až k nebi, a přesto byste byli sobectí a svět milující, nemůžete mít účast v království s posvěcenými, čistými a svatými. „*Kdež jest poklad váš, tuť bude i srdce vaše.*“ (Mt 6,21) Jestliže váš poklad je v nebi, vaše srdce tam bude také. Budete mluvit o nebi, o věčném životě a o koruně nesmrtelné slávy. Jestliže shromažďujete svůj poklad na zemi, budete mluvit o pozemských věcech a dělat si starosti se ztrátami a zisky. „*Co prospěje člověku, by všecken svět získal, a své duši uškodil? Aneb jakou dá člověk výplatu za duši svou?*“ (Mk 8,36-37) 2T 59.2

Pro tebe existuje světlo a záchrana, budeš-li potom toužit. Nebudeš-li, zahyneš. Ježíš může spasit dokonale. Avšak sestro G, jestli Bůh kdy ke mně mluvil, jsi hrozně oklamaná, pokud jde o tebe, a musíš se úplně obrátit, jinak nikdy nebudeš patřit k počtu těch, kteří přišli z velikého soužení a umyli roucha svá a vybělili je v krvi Beránkově. 2T 60.1

6. Masité pokrmy a dráždidla

Drahý bratře a sestro H,

vzpomínám si, že jsem viděla vaše tváře mezi těmi, kteří musí ještě mnoho vykonat pro sebe, dříve než mohou být posvěceni pravdou. Přijali jste pravdu, protože jste poznali, že je pravdou, doposud se vás však nezmocnila. Dosud jste nepoznali její posvěcující vliv na život. Na vaši cestu vám zářilo světlo zdravotní reformy a poznali jste povinnost, která spočívá na Božím lidu, zachovávat střídmost ve všem v těchto posledních dnech. Viděla jsem, že jste mezi těmi, kteří se jen velmi pomalu dostávají k plnému světlu a podle něho upravují svůj způsob stravování a práce. Když je světlo pravdy přijato a následováno, způsobí úplnou změnu v životě a charakteru všech těch, kteří jsou jím posvěceni. *2T 60.2*

Tvoje zaměstnání, milý bratře, není příznivé pro pokrok ve zbožném životě, nýbrž zabraňuje růstu milosti a poznávání pravdy. Má tendenci snížit a ponížít člověka, aby ho učinilo živočišnějším v jeho sklonech. Ušlechtilé duchovní síly jsou přemáhány nízkými vášněmi. Tělesná část tvé povahy vládne nad duchovní. Ti, kdož vyznávají, že se připravují na proměnění, neměli by být řezníky. *2T 60.3*

Tvoje rodina požívala hodně masitých pokrmů a výsledkem toho bylo, že její duchovní schopnosti byly oslabeny, zatímco tělesné sklony byly posilovány. Naše tělo je vybudováno z toho, co jíme, a používáme-li hojně masa mrtvých zvířat, budeme mít i jejich zvířecí sklony. Tvoje tělo nabylo značných rozměrů, zatímco ony jemné duchovní vlastnosti byly oslabovány. Abys omluvil svou zálibu v masitých pokrmech, opakoval jsi stále: „Jakkoliv škodlivé je to snad pro jiné, když je-
dí maso, mně to však naprosto neškodí, neboť je jím po celý svůj život.“ Ty však nevíš, jak dobře by ti bylo, kdybys zanechal požívání masitých pokrmů. Celá tvoje rodina nemůže o sobě tvrdit, že by byla zdravá. Používali jste tuk zvířat, což Bůh ve svém Slově výslovně zakazuje. „Právem věčným po rodech vašich, ve všech příbytcích vašich žádného tuku a žádné krve nebudete jísti.“
„Tolikéž krve žádné jísti nebudete ve všech příbytcích svých, buď z ptactva, buď z hovada. Všeliký člověk, který by jedl jakou krev, vyhlazen bude z lidu svého.“ (Lv 3,17; 7,26-27) 2T 60.4

Máš mnoho masa na svém těle, není to však dobrý materiál. Tvůj zdravotní stav není pro tento přebytek masa právě ten nejlepší. Kdybys přešel na skromnou stravu, která by tvé mohutné tělo zbavila takových 13-15 kg přebytečného masa, byl bys mnohem méně náchylný k nemocem. Pojídání masitých pokrmů zavinilo, že tvé tělo má velmi špatné složení krve a masa. Tvůj organismus se nachází stále ve stavu zanícení, takže velmi snadno podléhá nemocem. Jsi náchylný k akutním chorobám a k náhlé smrti, poněvadž tvůj organismus nemá dostatek síly, aby chorobám odolával a je překonával. Nastane doba, kdy ona síla a ono zdraví, které se domníváš, že máš, se projeví jako slabost. Není hlavním účelem člověka, aby oslavoval svůj žaludek. Máš smyslné chutě, které je nutno ukojit; má však člověk kvůli této potřebě klesnout na úroveň zvířete? *2T 61.1*

Svým dětem jste předkládali stůl plný nezdravých pokrmů, připravovaných nezdravým způsobem. Předkládali jste jim masité pokrmy a jaký je výsledek? Jsou jemné, rozumné, poslušné, svědomité a nábožensky založené? Víš velmi dobře, že tomu tak není, nýbrž právě naopak! Vaše životospráva povzbuzovala tělesné sklony tvé povahy a oslabovala duchovní schopnosti. Předal jsi svým dětem ubohé dědictví; zkaženou povahu, která se následkem tvých nestřídmých způsobů jidel a pití stává čím více zkaženější. Tvůj stůl dovršil toto dílo a učinil z nich to, co nyní jsou. Hřích leží u tvých dveří. Ty víš, že tvé děti nemají náboženské sklony, že se nepodrobují kázni, nýbrž mají tendenci neposlušchat a nerespektovat tvou autoritu. Tvůj nejstarší syn je zkažený a klesl již značně na úroveň zvířete. V jeho těle lze sotva spatřovat nějakou stopu duchovnosti. Ty jsi vychoval své děti tak, aby ukájely svou chuť, kdy se jim zachce a jak se jim zachce! Tvůj příklad je učil, že žijí proto, aby jedly, a že ukájení chuti je nad vším ostatním. Bratře H, čeká tě práce. Byl jsi dosud jako člověk, který spí a který byl ochrnutý. Je na čase, abys vynaložil velké úsilí na záchranu mladších členů své rodiny. Vliv, který má na ně tvůj nejstarší syn, je pro ně velmi zhoubný. Naprav svůj stůl. Špatná a dráždivá strava posiluje nízké vášně tvých dětí. Ze všech rodin, s nimiž se znám, je tvé ro-

dině nejvíce zapotřebí, aby zanechala masitých pokrmů a živočišných tuků a naučila se vařit zdravotně nezávadné pokrmy. ^{2T 61.2}

Sestra H je žena, která má znečištěnou krev. Její organismus je v důsledku požívání masitých pokrmů plný tuberkulózního hleny. Požívání vepřového masa ve vaší rodině vám pokazilo krev. Sestra H se musí nutně obrátit na pokrmy z obilnin, ovoce a zeleniny, připravované bez masa a jakéhokoliv tuku. Bude vyžadovat delší dobu, než se při této přísné, zdravé dietě váš zdravotní stav natoliklepší, abyste nabyli vztah ke správnému způsobu života. Je nemožné, aby ti, kteří libovolně požívají maso, měli jasný rozum a živou schopnost usuzování. ^{2T 62.1}

Radím vám, abyste změnili své návyky, připomínám však, abyste to učinili rozumně. Znam rodiny, které změnilly masitou stravu za velmi slabou stravu. Jejich pokrmy jsou tak uboze připravené, že se to žaludku protiví; a tyto rodiny mi potom řekly, že zdravotní reforma jim neslouží, že jim ubývá tělesných sil. Tu je jeden z důvodů, proč někteří neměli úspěch ve svém úsilí zjednodušit svou stravu. Mají nyní bídnou stravu. Pokrmy si připravují nesvědomitě a pokaždé stejné. Při jednom jídle nemělo by být mnoho rozličných pokrmů, ale ani všechna jídla by se neměla skládat ze stejných druhů potravin bez obměn. Pokrmy by se měly připravovat jednoduše, avšak tak, aby vzbuzovaly chuť k jídlu. Ze svých pokrmů byste měli vynechat živočišné tuky. Ty znečišťují každý připravený pokrm. Jezte mnoho ovoce a zeleniny. ^{2T 63.1}

Když pro zmenšené množství a ubohou kvalitu stravy ubývá tělesných sil, někteří usuzují, že jejich předcházející životospráva byla nejlepší. Organismus musí být vyživován. Neváháme však říci, že masité pokrmy nejsou potřebné pro zachování zdraví nebo síly. Jestliže se požívají, pak jen proto, že to vyžaduje převrácená chuť. Požívání masa podněcuje tělesné sklony ke zvýšené aktivitě a podporuje smyslné vášně. Posílněním tělesných náklonností ochabují duchovní a mravní síly. Požívání masa zvířat vede k přibývání na váze a otupuje jemnou citlivost mysli. ^{2T 63.2}

Budou ti, kteří usilují o svatost, čistotu a ryzost, aby mohli být uvedeni do společenství nebeských andělů, pokračovat v tom, aby připravovali o život Boží tvory, živil se jejich masem a pochutnávali si na něm jako na lahůdce? Jak mi Pán ukázal, nastane v tom změna a zvláštní Boží lid se bude učit střídmosti ve všem. Ti, kteří se živí hlavně masem, nemohou zabránit tomu, aby jedli maso více nebo méně nemocných zvířat. Vykrmování zvířat na prodej způsobuje jejich onemocnění; a když jsou snad i nejspříjemněji krmena, vznikne u nich horečnatý stav a onemocní, když jsou poháněna na trh. Tekutiny a maso těchto nemocných zvířat se dostávají přímo do krve a přecházejí do krevního oběhu lidského těla a stávají se součástí tekutin a masa těla lidského. Tak přicházejí různé tekutiny do lidského organismu. A když už někdo má nečistou krev, potom ji jedením masa z takových zvířat ještě více ohrožuje. Náchylnost k nemoci je při požívání masa desetkrát větší. Rozumové, mravní a tělesné síly se stálým jedením masa oslabují. Jedení masa poškozují organismus, zatemňuje rozum a otupuje mravní citlivost. Připomínáme vám, milý bratře a sestro, že pro vás bude nejbezpečnější vzdát se masa úplně. ^{2T 63.3}

Pití čaje (ruského, čínského, indického) a kávy lidskému organismu také velmi škodí. Čaj do určité míry otravuje tělo. Škodlivé látky z čaje vnikají do krevního oběhu a postupně oslabují síly těla i ducha. Čaj povzbuzuje, vzrušuje, zrychluje výkon živého stroje a nutí jej k nepřirozené činnosti, což vzbuzuje v poživateli čaje dojem, že čaj mu prokazuje velkou službu, protože výborně posilňuje. To je však omyl. Čaj odčerpává sílu z nervů a ponechává je pak značně oslabené. Když pomine účinek čaje a přestane zvýšená činnost, kterou vyvolal, jaký bývá výsledek? Malátnost a slabost, úměrná předchozímu umělému vzestupu energie vyvolanému čajem. Když je organismus už úplně vysílený a potřebuje odpočinek, tu ho požitý čaj nutí a povzbuzuje k neobvyklé a nepřirozené činnosti, čímž oslabuje jeho výkonnost a vytrvalost. Organismus takto vyčerpá své síly mnohem dříve, než nebesa určila. Čaj je pro lidský organismus jedem. Křesťané by měli od jeho pití upustit. Vliv kávy je do určité míry stejný jako vliv čaje, ale její účinek na organismus je ještě horší. Její vliv je povzbuzující, ale v jaké míře pozvedne nad normál, právě v takové míře přivodí vyčerpanost a vysílení. Známky toho můžeme pozorovat ve tvářích těch, kteří používají kávu a čaj. Jejich pokožka bývá bledá a vypadá jako bez života. Na jejich tváři není vidět zdravá barva. ^{2T 64.1}

Čaj a káva nedodávají tělu výživu. Úleva, kterou poskytují, je okamžitá a dostaví se dříve, než je žaludek má čas strávit. Z toho vyplývá, že to, co ti, kteří užívají tato dráždiva považují za sílu, je

jen podráždění žaludečních nervů, které se přenáší do mozku, co dále podněcuje činnost srdce a přináší chvilkové povzbuzení celému tělu. Toto vše je však klamná síla, a bylo by lépe, kdybychom ji neměli. Čaj a káva nám nedávají žádnou přirozenou sílu. *2T 65.1*

Druhotným účinkem pití čaje jsou bolesti hlavy, nespavost, chorobný tlukot srdce, poruchy trávení, nervová slabost a mnoho dalšího zla. „*Protož prosím vás, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou.*“ (Ř 12,1) Bůh požaduje živou oběť, ne mrtvou a nebo umírající. UVědomíme-li si požadavky Boží, shledáme, že Bůh od nás požaduje střídmost ve všech věcech. Účelem našeho stvoření je oslavování Boha v našich tělech a v našich myslích, což vše náleží Jemu. Jak však můžeme tak činit, když povolujeme své chuti na úkor tělesných a mravních sil? Bůh vyžaduje, abychom obětovali naše tělo jako oběť živou. Pak je ale naší povinností, abychom udržovali svá těla v nejlepším zdravotním stavu, máme-li vyhovět Jeho požadavkům. „*Protož buď že jíte, neb pijete, aneb cožkoli činíte, všecko k slávě Boží činite.*“ (1 K 10,31) *2T 65.2*

Máte veliké dílo k vykonání, abyste uvedli svůj dům do pořádku. Očistěte sami sebe ode všech nečistot těla a ducha a konejte své posvěcení v bázni Boží. Měli byste rozhodně usilovat o poznání svých chyb a v bázni Boží, spoléhající na Jeho sílu, tyto chyby odstranit. Milý bratře a sestro, potřebujete reformu ve věci pořádku. Měli byste pěstovat lásku k upravenosti a k úzkostlivé čistotě. Bůh je Bohem pořádku. Nestrpí nedbalost a nepořádek u nikoho ze svého lidu. Ve svém oděvu, ve svém domě a ve všech věcech ukazujte vkus a pořádek. Na nás se pohlíží jako na zvláštní lid. Reformní oděv je přímým opakem módy tohoto světa. Ti, kteří tento oděv přijmou a nosí, měli by zjevovat dobrý vkus, pořádek a přísnou čistotu ve všech svých oděvech. Tento oděv by neměl být nošen dříve, dokud nebyl správně zhotoven a vkusně upraven. Máme dbát na to, abychom se naší nepečlivostí a nedbalostí v našem odívání nezošklivili v očích nevěřících, nýbrž máme se oblékat vkusně, s ohledem na zdraví a upravenost, aby se náš oděv sám doporučil úsudku upřímných lidí. *2T 65.3*

Potřebujete jasnou a bystrou mysl, abyste ocenili vznešenost pravdy, hodnotu vykoupení a abyste správně hodnotili věčné věci. Když budete jednat převráceně, jíst podle svých starých, zlých zvyků, a tím zeslabovat rozumové schopnosti, nebudete moci náležitě ocenit spasení a věčný život a svůj život nebudete moci uvést do souladu s životem Kristovým. Rozhodnete se též k vážnému sebeobětavému úsilí o úplnou shodu s Boží vůlí, kterou vyžaduje Jeho slovo a jež je bezpodmínečně nutná, když chcete být mravně uschopnění přijmout nesmrtelnost. *2T 66.1*

7. Zanedbávání zdravotní reformy

Milý bratře a milá sestro I,

Pán mi ukázal některé věci o vás; považuji za svou povinnost, abych vám je sdělila. Byli jste mezi tím počtem, který mi byl ukázán, že jsou ve zdravotní reformě pozadu. Světlo svítilo na cestu, po níž šel lid Boží, a přesto všichni nešli ve světle a nekráčeli tak rychle, jak prozřetelnost Boží před nimi naznačovala a otvírala cestu. Dokud nebudou tak činit, budou v temnotě. Jestliže Bůh mluvil ke svému lidu, tedy má v úmyslu, aby slyšel a byl poslušen Jeho hlasu. Minulou sobotu když jsem mluvila, vyvstaly vaše bledé obličeje přede mnou tak jasně, jak mi byly ukázány. Viděla jsem váš zdravotní stav a to utrpení, jež jste tak dlouho snášeli. Bylo mi ukázáno, že jste nežili zdravě. Vaše chuť byla nezdravá a ukájeli jste ji na úkor žaludku. Přijímali jste do svých žaludků druhy potravin, jež je nemožné přetvořit na dobrou krev. Toto velmi zatížilo játra z toho důvodu, že bylo poškozeno zažívací ústrojí. Oba máte nemocná játra. Zdravotní reforma by byla pro vás oba velkým dobrodíním, kdybyste ji přesně dodržovali. Vy ji však zanedbáváte. Vaše chuť je chorobná, a poněvadž nepožíváte jednoduché, lehké pokrmy, jež se připravují z neproseté pšeničné mouky, zeleniny a ovoce, bez koření a sádla, přestupujete neustále zákony, které Bůh stanovil pro vaše tělo. Dokud budete tak činit, musíte trpět trest, neboť za každé přestoupení je určen trest. A přece se divíte svému trvale ubohému zdravotnímu stavu. ^{2T 66.2}

Bud'te ujištěni, že Bůh neučiní žádný zázrak, aby vás zachránil od následků vašeho vlastního způsobu jednání. Nemáte správnou výměnu vzduchu. Bratr I pracoval ve svém skladišti, staral se pouze o své zaměstnání a dopřál si jen málo vzduchu a pohybu. Jeho krevní oběh je porušen. Dýchá pouze povrchem plic. Zřídka kdy použije při dýchání břišní svaly. Žaludek, játra, plíce a mozek trpí nedostatkem hlubokého a plného dýchání, které by elektrizovalo krev a dodávalo ji jasnou, živou barvu. Jedině tak ji může udržet čistou a dát každé části živého ústrojí zdraví a sílu. ^{2T 67.1}

Milý bratře a milá sestro, váš zdravotní stav by mohl být mnohem lepší, nežli je tomu nyní, a mohli byste se vyhnout mnoha nemocem, kdybyste jenom chtěli pěstovat ve všem střídmost – v práci, jídle a pití. Horké nápoje zeslabují žaludek. Sýr by nikdy neměl přijít do žaludku. Chléb z jemné mouky nemůže dát tělu tu výživu, která je obsažena v chlebu z nepřeseté pšeničné mouky. Všeobecné užívání chleba z proseté pšeničné mouky, nemůže udržet tělo ve zdravém stavu. Oba máte nečinná játra. Používání jemné mouky zhoršuje potíže, s kterými nyní zápasíte. ^{2T 68.1}

Budete-li jíst a pít tak, jak to činíte, není žádné léčení, které by vás zprostito vašich nynějších potíží. Můžete vykonat pro sebe to, co nikdy nemohou učinit ani nejzkušenější lékaři. Opravte svou stravu. Abyste ukojili chuť, často vážně zatěžujete vaše zažívací ústrojí tím, že přijímáte pokrmy, jež nejsou příliš zdravé a někdy ještě v nestřídmém množství. Ty zatěžují žaludek a činí jej nezpůsobilým pro přijetí dokonce i nejzdravějšího jídla. Váš žaludek je neustále zeslabován vašimi zlozvyky v jídle. Vaše pokrmy jsou příliš bohatě připravovány. Neděje se tak prostým a přirozeným způsobem, nýbrž zcela nevhodně pro žaludek, připravujete-li je tak, aby vyhovovaly vaší chuti. Tělo je zatěžováno a usiluje odporovat vaší snaze je ochromit. Organismus se snaží zbavit břemene, jež na něj vkládáte, a výsledkem toho jsou zimnice a horečka, chce-li se zbavit břemene, jež na ně vkládáte. Nesete následky za přestoupení přírodních zákonů. Bůh stanovil pro naše těla zákony, jež nemůžete přestupovat beztrestně. Tázali jste se chuti, aniž jste brali ohled na své zdraví. Učinili jste nějaké změny, ale podnikli jste první krok v reformě stravy. Bůh od nás požaduje střídmost ve všech věcech. „*Bud' že jíte, neb pijete, aneb cožkoli činíte, všechno k slávě Boží činite.*“ (1 K 10,31) ^{2T 68.2}

Žádná z rodin, které znám, nepotřebuje nutněji dobrodiní zdravotní reformy jako vaše. Sténáte bolestí a vyčerpáním, které si nemůžete vysvětlit, a snažíte se podříditi se jim jak nejlépe můžete v domnění, že trápení je vašim údělem, že to tak určila Prozřetelnost. Kdybyste mohli mít otevřené oči a vidět kroky, které jste v životě učinili, jež vás přivedly až k nynějšímu ubohému zdravotnímu stavu, podivili byste se své slepotě, která nedopustila, abyste viděli pravý stav vašeho vlastního případu. Vypěstovali jste nepřirozenou chuť, a přitom jste neměli ani polovičku požitku ze svých pokr-

mů, jak byste měli, kdybyste nepoužili svou zvrácenou chuť. Máte převrácenou přirozenost, vytrpěli jste následky, a ty byly bolestné. *2T 69.1*

Přirozenost snáší zneužívání pokud může aniž by odporovala, potom se však vzepře a učiní mocné úsilí, aby se zprostila břemen a špatného zacházení, jež vytrpěla. Potom se dostaví bolesti hlavy, zimnice, horečky, nervozita, ochrnutí a jiná zla, která jsou příliš rozmanitá, než aby bylo možno vše uvést. Nesprávné jídlo a pití porušuje zdraví, a tím i radost ze života. Ó, kolikrát jste zaplatili jedno jídlo, který jste nazvali dobrým jídlem, horečkou, nechutenstvím a ztrátou spánku! Neschopnost pochutnat si na pokrmu, bezesná noc, hodiny utrpení – vše kvůli pokrmu, kterým byla ukojena chuť! Tisíce lidí ukojily svou převrácenou chuť, požily dobré jídlo, jak tomu říkají, a následkem byl – horečka nebo nějaké jiné akutní bolesti a jistá smrt. To bylo potěšení, koupené za nesmírnou cenu. Přesto to však činí i nadále mnozí a tito sebevrahové jsou chválení svými přáteli a po své smrti kazatelem vynášeni přímo do nebe. Jaká to myšlenka! Žráči v nebesích! Nikoliv, nikoliv; takoví nikdy nepřejdou perlovými branami zlatého města Božího. Takoví nikdy nebudou pozvednuti k pravici Ježíše, vzácného Spasitele, muže bolesti z Golgoty, Jehož život byl neustálým odříkáním a obětí. Je však místo, které je určeno všem takovým, a to je mezi nehodnými, kteří nemohou mít žádný podíl na onom lepším životě a nesmrtelném dědictví. *2T 69.2*

Bůh vyzývá všechny lidi, aby Mu přinesli svá těla jako oběť živou, nikoliv mrtvou nebo umírající oběť, kterou svým vlastním jednáním zeslabují a naplňují nečistotami a nemocí. Bůh požaduje živou oběť. Práví nám, že tělo je chrámem Ducha svatého, příbytek Jeho Ducha, a požaduje ode všech, kdož nesou Jeho obraz, aby pečovali o svá těla, aby Mu mohli sloužit a Jej oslavovat. „*Nejste sami svoji, „nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.*“ (1 K 6,19-20) Abyste toto mohli konat, přidávejte k ctnosti umění, k umění pak zdrženlivost a k zdrženlivosti trpělivost. Je povinností vědět, jak můžeme zachovat tělo v tom nejlepším zdravotním stavu, a je svatou povinností žít podle světla, které Pán ze své milosti udělil. Zavřeme-li své oči před světlem z obavy, že bychom viděli svoje chyby, kterých nejsme ochotni se vzdát, naše hříchy se nezmenší, nýbrž zvětší. Odvrátíme-li se v jednom případě od světla, nebudeme ho dbát v jiném případě. Je to rovněž tak hřích, přestoupíme-li zákony naší bytosti, jako přestoupíme-li jedno z deseti přikázání, neboť nemůžeme přestoupit ani jeden zákon platící pro naši bytost, aniž bychom přitom přestoupili zákon Boží. Nemůžeme milovat Boha z celého srdce svého, ze vši mysli své, z celé duše své a ze vši síly své, milujeme-li mnohem více svou chuť a své smysly než Hospodina. Denně zmenšujeme svou sílu určenou k oslavení Boha, zatímco On požaduje veškerou naši sílu a celou naši mysl. Svými převrácenými zvyky zmenšujeme svoji životní sílu, a přesto vyznáváme, že jsme následovníky Kristovými, kteří se připravují na konečný dotek nesmrtelnosti. *2T 70.1*

Milý bratře a sestro, máte vykonat práci, kterou nikdo za vás nemůže vykonat. Procitněte ze své ospalosti a Kristus vám udělí život. Změňte svůj způsob života, jídla, pití a práce. Protože kráčíte po cestě, po níž jste šli po léta, nemůžete jasně rozeznat svaté a věčné věci. Vaše vnímavost je otupena a váš rozum zatemněn. Nerostli jste v milosti a ve známosti pravdy, jak bylo vaší předností. Nezdokonalovali jste se v duchovním životě, nýbrž jste stále více a více upadali do temnoty. Chtěli jste příliš rychle zbohatnout a jste v nebezpečí, že budete v tom přehánět, patřením pouze na své zájmy a nedbáním zájmu jiných lidí tak, jak byste si přáli, aby bylo dbáno vašich. Podporovali jste v sobě sobectví, které musí být přemoženo. Prozkoumejte přísně své vlastní srdce a ve svém životě napodobujte neomylný Vzor, a potom to bude s vámi vše v pořádku. Zachovejte si před Bohem čisté svědomí. Ve všem, co činíte, oslavte Jeho jméno. Zbavte se sobectví a sobeckých zálib. *2T 71.1*

„*Nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli své, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.*“ (Ř 12,2) Obyčeje a zvyky lidí nesmějí být vašim měřítkem. Ať jsou vaše okolnosti jakkoliv těžké, nedopust'te nikdy, abyste někoho ošidili. Satan je po ruce, aby vás v tom pokoušel, a nedá vám v té věci pokoj. Je to možné, aby obchodník byl křesťanem a zachoval před Bohem svou poctivost. Avšak aby tak mohl činit, je nutné neustále bdít a opravdově volat k Bohu, aby byl uchráněn od špatné tendence tohoto zkaženého věku chtít mít prospěch ze škody druhého. Nacházíte se na místě, kde je těžké činit pokrok v náboženském životě. Máte zásady, nespoleháte však celou svojí váhou na Bohu. Důvěřujete příliš své slabé síle. Velmi

potřebujete Boží pomoc, moc, kterou nemáte v sobě. Je Jeden, k Němuž můžete jít pro radu, Jehož moudrost je nekonečná. Zve vás, abyste šli k Němu, neboť On chce doplnit váš nedostatek. Uvalíte-li u víře veškeré starosti na Toho, který má v patrnosti pád vrabčáka, nebudete důvěřovat marně. Chcete-li spočívat na Jeho jistých zaslíbeních a zachovávat svou bezúhonnost, budou kolem vás Boží andělé. Konejte ve víře před Bohem dobré skutky; potom budou vaše kroky Bohem usměřovány a Jeho žehnající ruka se od vás nevzdálí. *2T 71.2*

Kdybyste byli ponecháni sami sobě, abyste si určili svoji cestu, špatně by to dopadlo a brzy byste ztroskotali ve víře. Přinášejte všechna svá břemena a všechny své starosti k nositeli břemen. Nedopust'ťe však, aby byla na vaší křesťanské povaze nějaká skvrna. Nikdy, nikdy neposkvrňte kvůli zisku svůj životní záznam v nebesích, na něhož pohlíží všechny nebeské zástupy a váš skromný Vykupitel tím, že by tam bylo zaznamenáno: hrabivost, lakota, sobectví a nesprávné jednání. Takové jednání vám může přinést z hlediska tohoto světa zisk; avšak z pohledu ve světle věčnosti bude obrovskou a nesrovnatelnou ztrátou. „*Hospodin... nepatří, nač patří člověk.*“ (1 S 16,7) Pouze v trvalé důvěře v Boha je jistota; v ní není neustálá obava před budoucím zlem. Tato nepřirozená úzkost a starost zmizí. Máme nebeského Otce, který pečuje o své děti a který chce a učiní svou milost postačitelnou v každé době potřeby. Vezmeme-li však vedení těch věcí, které se týkají nás, do vlastních rukou a spoléháme-li kvůli úspěchu na svou vlastní moudrost, pak můžeme skutečně mít úzkost, očekávat nebezpečí a ztrátu, neboť se to zcela jistě stane. *2T 72.1*

Od nás je požadováno úplné a celé posvěcení se Bohu. Když Spasitel hříšných smrtelníků se pro nás obětoval a za nás trpěl, zapřel sám sebe a Jeho celý život byl neustálou námahou a strádáním. Kdyby si to byl zvolil, mohl strávit své dny na této zemi v pohodlí a hojnosti, užívat všech potěšení a radostí tohoto světa. Avšak On to neučinil, nemyslel na své vlastní pohodlí. Nežil, aby sám uspokojoval sebe, nýbrž aby činil dobře a aby jiné zprostil utrpení a pomohl těm, kdož nejvíce potřebovali pomoci. Vytrval až do konce. Kázeň našeho pokoje byla na něj vložena a On nesl nepravosti nás všech. Ten hořký kalich, který pil, náležel nám. Naše hříchy ten nápoj připravily. Avšak drahý Spasitel vzal tento kalich od našich rtů a pil jej sám a místo Něho nám podal pohár milosti, požehnání a vykoupení. Ó, jaká to byla nesmírná oběť pro padlé lidstvo! Jaká láska, jaká úžasná láska, kterou není možno s ničím srovnat! Po všem utrpení, které snášel na důkaz své lásky, měli bychom se zaleknout před malými zkouškami, jež máme snášet? Můžeme milovat Krista a přitom se zdráhat nést kříž? Můžeme toužit, abychom byli s Ním ve slávě, a nenásledovat Jej z radního domu na Golgotu? Je-li Kristus v nás nadějí slávy, měli bychom tedy chodit tak, jak On chodil, měli bychom napodobovat Jeho obětavý život, abychom byli jiným k požehnání. Měli bychom pít z kalicha a být pokřtěni křtem, měli bychom vítat život oddanosti, zkoušek a sebezapření pro Krista. Nebesa budou dosti lacino dosažena, i kdybychom přinesli jakoukoliv oběť, abychom je získali. *2T 72.2*

8. Láska k chybučím

Bylo mi ukázáno, že zatímco sestra J a bratr a sestra K viděli chyby u jiných, nevynaložili úsilí, aby tyto chyby byly napraveny a aby pomohli těm, jimž měli pomoci. Nechávali je příliš dlouho bez povšimnutí. Zachovávali vůči nim jistý odstup a měli pocit, že by bylo zbytečné pokusit se něco pro ně udělat. To je nesprávné. Dopouštějí se chyby, když tak činí. Kristus řekl: „*Nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.*“ (Mk 2,17) Pán chce, abychom pomáhali těm, kteří pomoc nejvíce potřebují. Když jste viděli chyby a špatnosti u jiných, příliš jste se uzavřeli do sebe a byli jste příliš sobečtí ve své radosti z pravdy. Bůh nesouhlasí s tím, když je někdo uspokojen pravdou a nepřináší žádnou oběť, aby pomohl těm a posílil ty, kteří potřebují posílení. My všichni nejsme stejně založeni a mnozí nebyli správně vychováni. Jejich výchova byla nedostatečná. Někteří zdědili temperamentní povahu a výchova, jež se jim dostala v dětství, je nenaučila sebeovládání. S touto ohnivou povahou se často pojí závist a žárlivost. Jiní mají nedostatky v jiných směrech. Někteří nejsou ve svém jednání čestní a jsou lstiví v obchodování. Jiní jsou despotičtí ve svých rodinách a rádi vládnou. Jejich způsob života ani zdaleka není správný. Jejich výchova byla naprosto špatná. Nebylo jim řečeno, že je hříchem poddávat se vlivu těchto špatných rysů povahy; proto se jim hřích nejeví tak příliš hříšný. U jiných, jejichž výchova nebyla tak vadná a kteří byli vychováni lépe, u těch se vyvinul mnohem méně závadný charakter. Křesťanský život všech je velmi ovlivňován směrem k dobrému nebo ke zlému předchozí výchovou. 2T 73.1

Ježíši, našemu zástupci, jsou známy všechny tyto okolnosti, jimiž jsme obklopeni, a zachází s námi podle světla, jehož se nám dostalo, a podle podmínek, v nichž se nacházíme. Někteří mají mnohem lepší povahu než jiní. Zatímco jedni jsou ustavičně zneklidňováni, sužováni a dostávají se do trapných situací kvůli svým nešťastným povahovým rysům a jsou nuceni bojovat proti vnitřním nepřítelům a se zkažeností své povahy, druzí nemusejí vést ani poloviční boj tohoto druhu. Kráčejí téměř prosti takových těžkostí, za nichž pracují ti jejich bratři a sestry, kteří nejsou tak příznivě založeni. Ve velmi mnoha případech nezápasí ani z poloviny tak těžce, aby přemáhali své povahové nedostatky a žili životem křesťana, jak to činí někteří z těch nešťastných, o nichž jsem se předtím zmínila a u nichž je patrné, že jsou v nevýhodě téměř vždy, zatímco se zdá, že ta jiná skupina je na tom mnohem lépe, protože je pro ni přirozené tak činit. Nepracuje snad ani z poloviny tak těžce, aby střežila a podrobovala si své tělo, a přesto ve stejnou dobu srovnává svůj život s životy jiných, kteří jsou nešťastně založeni a špatně vychováni, a honosí se tímto kontrastem. Mluví o pádech, chybách a nepravostech oněch nešťastných, avšak necítí, že má v této záležitosti nějakou povinnost, rozhodně však ne tu, aby o těchto špatnostech hovořila a aby se vyhýbala těm, kteří se jich dopustili. 2T 74.1

Přední postavení, jež jako rodina zaujímáte ve sboru, vás nutně vede k tomu, že musíte být nositeli břemen. Ne v tom smyslu, že byste nosili břemena za ty, kteří jsou schopni nosit si je sami a ještě mohou pomáhat jiným. Měli byste však být nápomocni těm, kteří pomoci nejvíce potřebují, těm, kteří jsou v méně příznivé situaci, kteří jsou chybučící a hříšní a možná vás i urazili, a až do nejvyšší míry zkoušejí vaši trpělivost. Jsou to právě ti, nad kterými se Ježíš slitovává, protože satan má nad nimi více moci a ustavičně využívá jejich slabých stránek a vrhá své šípy, aby poranil právě ta místa, která jsou nejméně chráněna. Ježíš projevuje svou moc a činí milosrdenství právě u takových žalostných případů. Když se tázal, kdo miluje nejvíce, Šimon odpověděl: „*Mám za to, že ten, kterémuž více odpustil.*“ (L 7,43) Tak tomu bude vždy. Ježíš se nevyhýbal slabým, nešťastným a bezmocným, ale pomáhal takovým, kteří potřebovali pomoc. Neomezoval své návštěvy a skutky na třídu inteligentnější a méně hříšnou na úkor nešťastných. Neuvažoval o tom, zda to bude pro Něj příjemné být společníkem těch nejubožejších a nejpotřebnějších. Byli to jediní, jejichž společnost vyhledával – ztracené ovce domu Izraelského. 2T 75.1

Tuto práci jste zanedbali. Vyhýbali jste se nepříjemným odpovědnostem a nešli jste k chybučím, abyste je navštívili, projevili jim zájem a lásku a sblížili se s nimi. Neměli jste v sobě ducha Kristova odpuštění. Vyznačili jste jim jen takovou cestu, jíž všichni musí projít dříve, než byste nad

nimi mohli rozprostřít plášť milosrdenství. Není od vás žádáno, abyste zastírali hřích, nýbrž abyste praktikovali tu soucitnou lásku k chybujícím, jakou Kristus prokazuje vůči vám. *2T 75.2*

Nacházíte se v nejvýhodnějších podmínkách pro rozvoj dobrého křesťanského charakteru. Nejste v takové situaci, že byste pocíťovali nedostatek nebo že by vaše duše byly trýzněny nebo byly nešťastné nad chováním neposlušných a vzpurných dětí. Ve vaší rodině není slyšet žádný podrážděný hlas. Máte vše, co si jen srdce může přát. A přece přes vaše příznivé okolí, máte vady a chyby a musíte mnoho odstraňovat, abyste se osvobodili od duchovní pýchy, sobectví, prchlivého ducha, žárlivosti a zlých podezírání. *2T 76.1*

Bratr K nemusí činit pokání z hříchu pomlouvání, jak to musí činit velmi mnoho jiných, schází mu však ochota pomáhat těm, kteří pomoc nejvíce potřebují. Je sobecký. Má rád svůj domov, má rád klid a odpočinek. Je rád, když se o nic nemusí starat, když je osvobozen od různých těžkostí a trápení. Proto se cítí příliš dobře. Nenosí břemena, která nebe pro něho určila. Vyhýbá se nepříjemným odpovědnostem a uzavírá se příliš mnoho do své lásky ke klidu. Byl docela šedřý, pokud šlo o jeho finanční prostředky; když je však nutno se zřít a udělat něco dobrého, co je potřebné, když se od něho žádá opravdová oběť, má v tom jen málo zkušeností; musí je získat. *2T 76.2*

Obává se, že mu bude něco vytýkáno, když se odváží pomoci chybujícím. „*Povinni jsme pak my silní mdloby nemocných snášeti, a ne sami sobě se líbiti. A protož každý z nás bližnímu se lib k dobrému pro vzdělání. Nebo i Kristus ne sám se sobě líbil, ale jakož psáno jest: Hanění hanějících tebe připadla na mně.*“ (Ř 15,1-3) Všichni, kteří jsou účastníky tohoto velkého spasení, mají něco udělat, aby pomohli těm, kteří se drží okrajů Sionu. Nesmějí je připravit o možnost přidržovat se a nesmějí je odhodit pryč, aniž by vynaložili úsilí pomoci jim zvítězit a připravit se pro soud. Ne, opravdu ne! Když tito nařikají okolo ovčince, mají být povzbuzováni a má jim být poskytována veškerá pomoc, kterou máme v moci jim poskytnout. Vy jako rodina máte příliš strohá pravidla a ustálené ideje, jež se nehodí pro každý případ. Schází vám láska, dobrota, něžnost a soucit k těm, kteří nedělají pokrok tak rychle, jak by měli. Tento duch převládal do takové míry, že duchovně živoříte, místo toho, abyste vzkvétali v Pánu. Vaše zájmy, úsilí a obavy se vztahují na vaši rodinu a na vaše příbuzné. Nepěstovali jste však myšlenku, abyste vztáhli pomocnou ruku k jiným okolo vás a překonali svou nechuť k vykonávání vlivu mimo váš určený okruh lidí. Zbožňujete sebe a uzavíráte se do sebe. „Hlavně, abych byl spasen já a moji nejbližší,“ – to je vaše jediná starost. Tento duch má odumřít dříve, než můžete vzkvétat v Pánu a činit duchovní pokrok, dříve než sbor bude moci růst a dříve než mu budou moci být přidány duše takových, kteří budou spaseni. *2T 76.3*

Vy všichni máte omezené možnosti, když se jedná o práci ve prospěch druhých; musíte změnit základy své činnosti. Vaši příbuzní nejsou v očích Božích dražší než kterékoliv jiné ubohé duše, které potřebují záchranu. Musíme překonat v sobě sobectví a v našich životech přinášet příklady ducha sebeobětování a nezištné dobročinnosti, jakého projevoval Ježíš, když dlel zde na zemi. Všichni mají mít zájem o své příbuzné, nemají si však dovolit uzavřít se mezi ně, jakoby byli jediní, jež Ježíš přišel spasit. *2T 77.1*

9. Každodenní náboženství

Bratře a sestro L,

bylo mi ukázáno, že máte před sebou práci – dát do pořádku svou rodinu. Bratře L, ty jsi nepředstavoval pravdu vhodným způsobem; miloval jsi pravdu, ale neměla ten posvěcující vliv na tvůj život, jaký musí mít, aby ses hodil do společnosti nebeských andělů v království slávy. Jsi kusem hrubého dřeva a potřebuješ mnoho otesání a je třeba, abys zůstal v dílně Boží, dokud nebudou odstraněny drsné hrany, dokud nerovné plochy nebudou ohlazeny a dokud nebude o tobě vysloveno, že se hodíš pro stavbu. ^{2T 78.1}

Měl bys dbát na to, abys nevnášel všude myšlenky přítomné pravdy. Více uděláš, když budeš žít podle pravdy, než když budeš o ní mluvit jiným lidem. Můžeš učinit velmi mnoho svým příkladem. Je nutno, abys byl velmi opatrný ve svých obchodních záležitostech, abys v nich mohl uplatňovat zásady své víry. Buď věrný ve svém jednání, důkladný ve své práci a měj vždy na mysli, že to není jenom oko tvého zaměstnavatele, které kontroluje tvou práci, ale že oko Boží bdí nad všemi záležitostmi ve tvém životě. Andělé Boží pozorují tvou práci; mělo by být proto součástí tvého náboženství, aby každý kus tvé práce byl poznamenán pravdou a věností. „*Kdo jest věrný v mále, i ve mnoze věrný jest. A kdož v mále jest nepravý, i ve mnoze nepravý jest.*“ (L 16,10) Bůh tě chce učinit spravedlivým, svatým a věrným. ^{2T 78.2}

Nemluvíš dobře a rozumně se svou manželkou a s dětmi. Měl bys pěstovat laskavost a jemnost. Tvé děti nejsou příznivě ovlivňovány a nemají před sebou nejlepší příklad. Neměly by ovládat tebe, ale ty je. Ne drsně, ne bezohledně, ale s pevným a neochvějným úmyslem. ^{2T 78.3}

Sestro L, čeká tě velký boj, který musíš vybojovat, abys zvládla situaci. Dovolila jsi svému já, aby zvítězilo. Tvá tvrdohlavá vůle je tvým největším nepřítelem. Máš nepokořenou povahu a neovládáš svůj jazyk. Nedostatek sebeovládání byl velkou škodou pro tebe a pro tvou rodinu. Také byla doba, kdy štěstí, klid a pokoj přebýval ve tvém domově, avšak jen pro krátký čas. Když se postaví něco proti tvé vůli, snadno se rozčílíš, a pak mluvíš a jednáš tak, jakoby tě posedl ďábel. Andělé se odvracejí od dějiště nesouladu, kde jsou vyměňována hněvivá slova. Mnohokrát jsi zahнала vzácné nebeské anděly ze své rodiny tím, že jsi tolerovala projevy své vášnivé povahy. ^{2T 78.4}

Stejný přitahuje stejného. Tentýž duch, kterého projevuješ, se opět vrací k tobě. Tvé děti viděly tak málo lásky, něžnosti a dobroty, že neměly nic, co by je získalo pro pravdu nebo co by jim vdechlo úctu pro tvou autoritu. Tak dlouho se účastnily požívání zlého ovoce, které jsi jim přinášela, že jejich nynějším stavem je zahorklost. Nejsou úplně zkažené. Byly ponechány pod úrovní nekulturního vnějšího prostředí a pod úrovní dobrých podnětů, jichž je ještě možno dosáhnout a vynešt je na povrch. Kdyby tvůj náboženský život byl přímější a kdybys příkladem napodobovala život Kristův, vypadalo by to ve tvé rodině jinak. „*Cožkoli rozsíval by člověk, to bude i žítí.*“ (Ga 6,7) Právě takové, jaké je semeno, které zaséváš, taková bude i žeň, kterou budeš sklízet. Kdyby jemná slova byla ve tvém domově na denním pořádku, sklízela bys stejně takové ovoce. ^{2T 79.1}

Na tobě spočívá velká odpovědnost. Vezmeš-li toto v úvahu, jak pečlivá bys měla být ve všech svých slovech a činech. Jaký druh semene zaséváš do srdcí svých dětí? Doba žní – ó, pamatuj, doba žní není daleko. Nesej žádné shnilé semeno. Tu práci je připraven konat satan. Zasévej jenom čisté a jakostní semeno. ^{2T 79.2}

Ty, milá sestro, byla jsi žárlivá a závistivá a vyhledávala jsi chyby jiných. Domnívala ses, že jsi byla zanedbána a přezírána. Příliš mnoho jsi byla zanedbávána, máš však vykonat práci pro sebe, kterou nikdo jiný nemůže za tebe vykonat. Bude to vyžadovat úsilí, vytrvalost a vážnost, abys dosáhla vítězství nad dlouho ustálenými zvyky, které se ti staly tvou druhou přirozeností. Chováme pro tebe nejnežnější city přes všechny tvé chyby a vady; a když ti budeme moci říci tvé chyby, buď ujištěna, že ti budeme pomáhat všemi způsoby, jakými budeme moci. ^{2T 79.3}

Bylo mi ukázáno, že nevlastníš tu lásku, jakou bys měla vlastnit jako dcera. Zlá stránka ve tvé povaze je aplikována nejnepřirozenějším způsobem. Ke svým rodičům nejsi něžná a uctívá. Ať jsou jejich chyby jakékoliv, nemáš omluvu pro způsob, jakým se k nim chováš. Chovala ses vůči nim

velmi bezcitně a neuctivě. Andělé se od tebe odvrátili se smutkem a opakovali tato slova: „To, co zaséváš, to budeš i žít.“ Kdyby byla ještě doba, jednaly by tvé děti s tebou stejným způsobem, jakým ty jednáš se svými rodiči. Nepřemýšlela jsi o tom, jak bys mohla své rodiče co nejlépe obšťastnit, a tedy jsi ani neobětovala tomuto účelu svá přání a radosti. Jejich život na zemi bude již velmi krátký a plný starostí a trampot, i když jim cestu k hrobu co nejvíce zpříjemníš. „*Cti otce svého i matku svou, ať se prodlejí dnové tvoji na zemi, kterouž Hospodin, Bůh tvůj, dá tobě.*“ (Ex 20,12) Toto je první přikázání se zaslíbením. Je závazné pro děti i pro mládež, pro lidi středního věku i pro staré. V životě není údobí, kdy by děti nemusely ctít své rodiče. Tato vážná povinnost je závazná pro všechny syny a dcery a je jednou z podmínek prodlouženého pobytu na zemi, kterou Hospodin dá věrným. Není to nic lhostejného, naopak, je to životně důležitá otázka. Zaslíbení se váže na podmínku poslušnosti: Budeš-li poslušná, budeš žít dlouho v zemi, kterou Hospodin, tvůj Bůh, dá tobě. Nebudeš-li poslušná, nebude mít tvůj pobyt na této zemi dlouhé trvání. 2T 80.1

V tomto bodě, milá sestro, je předmět pro tvé modlitební soustředění a vážné uvažování. Důkladně prozkoumej své srdce jako ve světle věčnosti. Neskrývej nic před svým zkoumáním. Hledej, ó hledej, jakoby šlo o tvůj život, odsuzuj sama sebe, vyřkni rozsudek sama nad sebou, a pak s vírou pros, aby očišťující krev Kristova odstranila skvrny z tvého křesťanského charakteru. Nelichot' sama sobě ani se neomlouvěj. Jednej upřímně se svou vlastní duší. A pak, když uvidíš samu sebe jako hříšníci, klesni celá zkroušená u paty kříže. Ježíš tě přijme, tak celou poskvrněnou, jak jsi, obmyje tě svou vlastní krví, očistí tě od veškeré poskvrny a učiní tě hotovou pro společenství nebeských andělů v čistém nebi, kde vládne harmonie. Tam není žádný nesouzvuk, žádný nesoulad. Je tam samé zdraví, štěstí a radost. 2T 81.1

Sestro L, tvé spasení ti není lhostejné. Čas od času jsi vynakládala vážné úsilí a pokořila se před sborem a před Bohem; nepřijala jsi však to povzbuzení, které jsi potřebovala a které by ti Ježíš dal zdarma, kdyby byl zde na zemi. Ve sboru je potřeba lásky. Lásky k bloudícím je zastřena sobectvím. Je velký nedostatek této vzácné milosti mezi Božím lidem. Myslela jsi, že lid Boží byl vůči tobě lhostejný, a tvá duše se proti tomu bouřila. Oni necítili správně ani nemluvili správně. Nešli správnou cestou. Nejsou v tom ospravedlněni. Nebe se nad tím rmoutí. Ježíši je tě líto a zve tě, unavenou a těžce obtíženou, abys přišla k Němu a učila se od Něho, který je tichý a pokorný srdcem, a nalezněš odpočinek pro svou duši. Jeho Kristovo je lehké a Jeho břemeno není těžké. Když jsi sklíčená, ustaraná a unavená, utíkej se k Nositeli břemen; řekni to vše Ježíši. Tvoji bratři a tvé sestry nemusejí ocenit tvé úsilí a nemusejí nikdy vědět, jak těžce ses snažila získat vítězství; to by tě však nemělo zbavit odvahy. Když to ví Ježíš, když On je obeznámen s tvým upřímným úsilím, buď spokojena. 2T 81.2

Ve tvém životě musí nastat důkladná náprava, proměna obnovením tvé mysli. Bůh žádá od svého lidu, aby ti pomohli, protože potřebuješ pomoc, a ty musíš být dostatečně pokorná, aby sis od něho nechala pomoci. Když cítíš pokušení dát pořádnou spršku slov vzpurným členům, ó, měj na mysli, že zapisující anděl zaznamenává každé slovo. Všechno je to psáno do knih, a není-li smyto Kristovou krví, musíš se s tím opět setkat. Nyní máš poskvrněný záznam v nebesích. Upřímné pokání bude Bohem přijato. Když se chystáš promluvit vášnivě, zavři ústa. Nevyřkni ani jediné slovo. Modli se před tím, než promluvíš, a nebeští andělé ti přijdou na pomoc a zaženou zlé anděly, kteří by tě vedli k tomu, abys zneuctila Boha, činila hanbu Jeho věci a oslabilu svou duši. 2T 82.1

Tvá práce spočívá zvláště v tom, abys s pokorou vyznala své neuctivé jednání vůči svým rodičům. Není důvod pro tento nepřirozený projev vůči nim. Je to čistě satanský duch a ty ses mu poddávala, protože tvá matka nepodporovala tvé jednání. Tvé pocity se rovnají nejen vyslovené nelibosti a jasné neúcty, ale i nenávisti, zlomyslnosti, závisti a žárlivosti, což se projevuje ve tvých skutcích, jež tvým rodičům způsobují utrpení a strádání. Nepocíťovala jsi, že bys je měla učinit šťastnými, nebo dokonce že bys jim měla připravit pohodlí. Tvé city se mění. Někdy se tvé srdce obměkčí, ale pak se pevně uzavře, když vidí u rodičů nějaký nedostatek; a andělé nemohou ve tvém srdci vyvolat ani jediný pocit lásky. Ovládá tě zlý démon, a ty jsi plná zášti a nenávidíš. Bůh zaznamenal tvá neuctivá slova a tvé nelaskavé jednání s svými rodiči, jež ti přikázal ctít; a když nebudeš vidět tento velký hřích a jej litovat, budeš klesat stále níže a budeš přenechána svým zlým cestám. 2T

Pán je připraven pomoci všem, kteří potřebují pomoc a tuto potřebu pociťují. Jestliže uvidíš svou ubohost a svůj hanebný stav před Bohem a vážně se uchopíš Jeho síly, On pomůže, požehná a udělí ti sílu, takže svými dobrými skutky budeš moci vést jiné k oslavování našeho Otce, který je v nebesích. Chceš vidět samu sebe? Podrobíš svou vůli a své zvyky Bohu? Budeš se snažit o čisté a neposkvrněné náboženství před Bohem? Ó, co ti to prospěje, když budeš dále žít v tomto nešťastném stavu! Ty sama nemáš štěstí při tomto způsobu života; a ti, kteří jsou kolem tebe, nepociťují žádné štěstí ve tvé společnosti. Zcela jistě si připravuješ velké množství utrpení; a takový život, jaký vedeš ty, nestojí za mnoho. Proč se tedy nesmířit s Bohem? Zemři sama sobě a obrať se, aby tě Ježíš mohl uzdravit. On tě chce zachránit. Budeš-li souhlasit s tím, abys byla zachráněna Jím ukázaným způsobem, kéž ti Pán pomůže, abys viděla a napravila každou svou chybu; to je mou modlitbou. *2T 83.1*

Bratře L, ty bys měl být rychlý ke slyšení, pomalý k mluvení a zpozdilý k hněvu. Dávej pozor na svá slova. Nedovol, aby satan z tebe činil kámen úrazu pro jiné. Ve tvých vztazích v zaměstnání jsou nedostatky. Podceňuješ svou práci. Konáš ji, jak nejrychleji můžeš, a myslíš si, že stačí, když je vykonána, i když není provedena správně. Schází ti důkladnost. Měl bys pěstovat vkus a pořádek ve všem, cokoli děláš. To, co vůbec stojí za to, aby bylo konáno, stojí za to, aby bylo vykonáno dobře. Jestliže ti schází věrnost ve tvém životě, v zaměstnání, bude ti scházet i ve tvém náboženském životě a v den Boží ukáží váhy ve svatyni skutečnost, že jsi nalezen lehkým. Tento nedostatek je výtkou tvé víře, nevěřící to připisují nepoctivosti a říkají: „Jestliže to jsou takoví lidé, kteří zachovávají sobotu, já nechci být jedním z nich.“ *2T 83.2*

Když lidé zkoumají tvou práci a shledávají, že je nedostatečná po stránce trvanlivosti, že není pěkně a pořádně udělaná, říkají, že jsi podvodník, a mnoho tvrdých řečí bylo o tom vysloveno. Mnoho kleteb bylo vyřčeno nad tvou prací a lidé se k vůli ní rouhali Bohu. Nemáš v úmyslu být nepoctivý, avšak ve tvé práci se projevuje nedbalost. Myslíš si, že tvoji zaměstnavatelé jsou příliš nároční a že ty stejně tak dobře jako oni víš, co máš dělat; a odtud pochází tento, do značné míry nepořádný, nedbalý a nedokonalý způsob tvé práce. Měl by ses v tom polepšit. Měl bys být čestný v každé své práci a dokončovat ji způsobem, který bude moci snést Boží kontrolu. Nepřezírej povzneseně žádnou práci. Buď věrný v málu. *2T 83.3*

Snaž se pomoci své manželce v boji, který ji očekává. Dávej pozor na svá slova, pěstuj jemnost chování, zdvořilost a dobrotivost, a budeš za to odměněn. *2T 84.1*

10. Reforma v domově

Bratře M,

podle toho, jak mi bylo ukázáno, čeká tě velká práce, kterou máš vykonat dříve, než budeš moci být přijat do přítomnosti Boží. Tvé já příliš převládá. Máš prehlivou a vášnivou povahu, jsi despotický a panovačný ve své rodině. Sestra M je nedbalá a nečistotná ve své domácnosti. Nemá ani ty základní prvky pořádku a nemá dobře zorganizovanou domácnost. Může se však v tom zlepšit. Bratře M, ty činíš výtky své manželce, jsi diktátorský a nemáš takovou lásku, jakou bys měl mít. Tvá manželka se děsí tvého utlačujícího ducha, avšak nečiní to, co by měla, aby napravila své špatné zvyky, jež činí váš domov odpudivý a nepříjemný. *2T 84.2*

Bratře M, nejednal jsi se svou rodinou rozumně. Tvé děti tě nemilují. Chovají vůči tobě více nenávisti než lásky. Tvá manželka tě nemiluje. Nechováš se tak, abys mohl být milován. Jsi extrémista. Jsi strohý, přísný a despotický ke svým dětem. Mluvíš jim o pravdě, neuvádíš však její zásady do svého každodenního života. Nejsi trpělivý, shovívavý a odpouštějící. Tak dlouho jsi povoloval svému vlastnímu duchu a jsi tak rychlý k rozčilení, jestliže jsi provokován, že se zdá velmi pochybné, zda budeš činit úsilí dostatečné k tomu, aby ses shodl s duchem Kristovým. Nevlastníš sílu vytrvalosti, odpouštění, jemnosti a lásky. Tyto křesťanské ctnosti musíš vlastnit dříve, než budeš moci být opravdovým křesťanem. Necháváš si svá povzbudivá slova a své laskavé skutky pro ty, kteří nemají takový nárok na to jako tvá manželka a tvé děti. Pěstuj milá slova, příjemné pohledy, pochvaly a slova uznání pro svou vlastní rodinu, protože to podstatně ovlivní tvé štěstí. Nikdy nenechej uniknout ze svých rtů přísná nebo zastrašující slova. Kdykoliv můžeš, potlačuj tuto touhu vládnout a utlačovat jiné železnou botou. Vlastníš velmi nepříjemného a přísného ducha. K některým se chováš sobecky a lakotně; pro jiné, o kterých si přeješ, aby o tobě vysoce smýšleli, bys obětoval cokoli, dokonce i ty nejnnutnější věci, které potřebuje tvá rodina. Jsi štědrý v těchto případech, abys mohl získat chválu a úctu lidí. Kdyby sis mohl koupit něco za velkou oběť pro ty, pro něž ses rozhodl být štědrý, rozhodně bys získal nebe. Nenamítáš nic, když musíš snášet největší nepohodlí ve prospěch jiných, jestliže tím můžeš sebe vyvýšit. V těchto věcech dáváš desátky z máty a kopru, zatímco opouštíš závažnější věci, soud a lásku Boží. *2T 84.3*

Nejednáš spravedlivě ve své rodině. Máš vůči ní povinnosti. Především podnikni vše k tomu, aby tvá manželka měla pohodlí a byla šťastná; pak uvažuj o stavu svých dětí. Obstarávej jim vhodnou stravu a oblečení. Pak jestliže budeš moci, aniž bys tím omezoval svou manželku a děti, pomoz těm, kteří nejvíce potřebují pomoci, a prokazuj svou laskavost tam, kde bude oceněna. Bude to chvályhodnou věcí, budeš-li štědrý. Avšak tvou první a nejsvětější povinností, je tvá rodina. Nemá být okrádána proto, aby jiným byla dávána přednost. Ať je tvá dobročinnost a štědrost vidět ve tvé rodině. Dej jim jasné důkazy o svých citech, o svém zájmu, o své péči a lásce. Toto je v úzké souvislosti s tvým štěstím. Přestaň vyhledávat chyby a nedohaduj se se svou manželkou, neboť již jen toto činí situaci mnohem těžší pro tebe a je peklem pro tvou manželku. *2T 85.1*

Andělé Boží nebudou přebývat ve tvé rodině, dokud to u vás nebude vypadat jinak. Nejsou to tvé finanční prostředky, které jsou vyhledávány. A přesto, když jsi byl pokárán, myslel jsi, že sbor má na mysli tvé finanční prostředky. V tomto se mýlíš. Byl jsi příliš štědrý, pokud šlo o tvé prostředky, neboť hlavní důvod byl ten, že jsi myslel, že získáš spasení pro sebe a že si koupíš postavení v církvi. Ne, opravdu ne, jsi to ty, jehož je potřeba, ne ty malé prostředky, které vlastníš. Jestliže budeš přetvořen obnovením své mysli a budeš obrácen, zacházej upřímně se svou duší. To je vše, co církev žádá. Klamal jsi sebe. „*Zdá-li se pak komu z vás, že jest nábožný, a v uzdu nepojímá jazyka svého, ale svodí srdce své, takového marné jest náboženství.*“ (Jk 1,26) Zacházej se svou rodinou způsobem, který nebe může schválit, tak aby ve tvém příbytku mohl být klid. Je potřeba učinit vše pro tvou rodinu. Tvé děti měly před sebou tvůj špatný příklad. Doma jsi obviňoval, činil výtky a projevoval vášnivého ducha, zatímco jsi současně vysílal své prosby k trůnu milosti, navštěvoval shromáždění a přinášel svědectví ve prospěch pravdy. Tyto projevy vedly tvé děti k tomu, že opovrhují tebou a pravdou, kterou vyznáváš. Nemají důvěru ve tvé křesťanství. Jsou přesvědčeny,

že jsi pokrytec, a to je pravda, neboť jsi žalostně oklamáný člověk. Nemůžeš vstoupit do nebe, aniž by ses důkladně změnil, stejně tak, jako se tam nemohl dostat Šimon kouzelník, který myslel, že Duch svatý se dá koupit za peníze. Tvá rodina pozorovala tvého vypočítavého ducha, tvou pohotovost využívat jiné a tvého lakotného ducha vůči těm, s nimiž někdy jednáš, a oni tebou proto opovrhují; přesto zcela jistě půjdou ve tvých šlépějích v konání zla. 2T 86.1

Tvé jednání není takové, jaké by mělo být. Je to pro tebe těžké jednat spravedlivě a milovat milosrdenství. Svým životem jsi zneuctil Boží věc. Ty jsi bojoval za pravdu, ne však v pravém duchu. Bránil jsi v přijetí pravdy takovým duším, které by ji přijaly. Tito lidé se omlouvali tím, že poukazovali na chyby a hříchy vyznávajících světitelů soboty a říkali: „Ti nejsou lepší než já; dovedou lhát, podvádět, přehánět, rozčilovat se a nadutě mluvit o své vlastní hodnotě; o takové náboženství jako je toto, nestojím.“ Tak neposvěcené životy těchto nesprávných světitelů soboty jsou kamenem úrazu pro hříšníky. 2T 87.1

Práci, kterou máš nyní vykonat, musíš začít ve své rodině. Těžce ses namáhal polepšit po vnější stránce; avšak ta práce byla až příliš povrchní, byla to práce vnější a nebyla to práce na změně srdce. Dej své srdce do pořádku, pokaž se před Bohem a úpěnlivě žádej o Jeho milost, aby ti pomohla. Nečiň nic tak, jak to činili pokrytečtí farizeové, aby ses zdál nábožným a spravedlivým v očích jiných. Zlom své srdce před Bohem a věz, že je nemožné, abys oklamal svaté anděly. Tvá slova a tvé skutky jsou naprosto jasné jejich pozorujícím zrakům. Tvé pohnutky, úmysly a cíle tvého srdce jsou zjevné jejich upřeným pohledům. Nejsou před nimi skryty ani ty nejtajnější věci. Ó, a pak roztrhni své srdce a nestarej se příliš o to, aby si tvoji bratři mysleli, že jednáš správně, když tomu tak není. Buď pozorný ve své rodině. Dáváš pozor na to, abys viděl chyby jiných, ale už to více nedělej. Nyní máš překonat své vlastní chyby, bojovat se svými silnými vnitřními nepřáteli. Jednej spravedlivě s vdovami a sirotky. Nezahaluj své skutky nesolidním pláštěm klamu, abys ovlivnil ty, u nichž si velmi přeješ, aby si mysleli, že jednáš správně, zatímco tvé pohnutky a skutky by nemohly unést to, co jsi na jejich základě vybuďoval. 2T 87.2

Přestaň se všemi spory a snaž se být smiřujícím prostředníkem. Nemiluj slovy, ale tvá láska ať se projevuje ve skutecích a v pravdě. Tvé skutky mají být takové, aby mohly obstát před Božím soudem. Budeš jednat upřímně se svou duší? Neklam sám sebe. Ó, měj na paměti, že Bůh nebude posmíván! Ti, kteří vlastní věčný život, budou činit vše, co budou moci, aby dali své domovy do pořádku. Musí začít u svých vlastních srdcí a pokračovat v práci, dokud nedosáhnou vítězství, opravdových vítězství. Tvé já musí zemřít a Kristus musí žít v tobě a být v tobě pramenem vody prýstící do věčného života. Nyní prožíváš vzácné hodiny zkoušky, které ti jsou dány, abys vytvořil správný charakter, i když jsi již v pokročilém věku. Nyní je ti přiděleno období, v němž máš vykupovat čas. Nemůžeš ve své vlastní síle odstranit své chyby a nedostatky; přibývalo jich u tebe během let, protože jsi je neviděl v jejich ošklivosti, a v síle Boží jsi je rezolutně neodstranil. Živou vírou se musíš uchopit ruky, která má moc tě zachránit. Pokož své ubohé, pyšné a samospravedlivé srdce před Bohem. Sniž se nízko, velmi nízko, celý zlomený ve své hříšnosti u Jeho nohou. Věnuj se práci přípravy. Neodpočiň si, dokud nebudeš moci říci: Můj Spasitel žije, a protože On žije, já budu žít také. 2T 88.1

Jestliže ztratíš nebe, ztratíš vše; jestliže získáš nebe, získáš vše. Nemyl se v této otázce, snažně tě prosím. Jde o věčné zájmy. Buď důkladný. Kéž milostivý Bůh tak osvíti tvou mysl, že budeš moci rozeznávat věčné věci a že světlo pravdy odhalí tvé vlastní chyby, takové jaké jsou, a jichž je mnoho, abys mohl vyvinout nutné úsilí a tyto chyby odstranit a abys místo toho hořkého ovoce mohl přinášet v budoucnu ovoce, které je cenné pro věčný život. „*Po ovocích jejich poznáte je.*“ (Mt 7,16) Každý strom se pozná podle ovoce. Jaký druh ovoce bude možno v budoucnu nalézt na tvém stromě? Ovoce, které neseš, určí, zda jsi dobrým stromem nebo takovým, o němž Kristus řekne svému andělovi: „*Vytni jej. Proč i tu zemi darmo kazí?*“ (L 13,7) 2T 88.2

11. Poskvrněné svědomí

Milý bratře N,

cítím povinnost napsat ti několik řádků. Bylo mi ukázáno něco, co se týká tvého případu a co se neodvažuji zamlčet. Bylo mi ukázáno, že satan zneužil proti tobě okolnost, že tvá manželka se nechopila pravdy. Byl jsi vržen do společnosti jiné zkažené ženy, která je na cestě do zahynutí. Projevila ti velký soucit jakoby za to, že od své manželky trpíš protivenství. Jako had v ráji i ona působila svým okouzlujícím způsobem. Tvoji mysl naplnila představou, že jsi oklamaný muž, že tvá žena si neváží tvých citů a neopětuje tvoje city, že ses rozhodně zmýlil ve svém manželském spojení. Ty jsi začal pokládat své manželské sliby doživotní věrnosti k té, kterou sis vzal za manželku, za mučivé okovy. Zašel sis pro soucit k tomuto andělu potěšujících řečí. Této ženě ses svěřil s tím, co měla vědět jen tvá manželka, které jsi slíbil lásku a úctu na tak dlouho, dokud oba budete žít. Zapomněl jsi bdít a ustavičně se modlit, abys nevešel do pokušení. Poskvrnil jsi svou duši nepravostí. Záznam svého života v nebi jsi pošpinil strašnou skvrnou. Bůh však přijímá hlubokou pokoru a lítost. Kristova krev může smýt i tyto hříchy. *2T 89.1*

Padl jsi, hrozně jsi padl. Satan tě polapil do své sítě, a pak tě nechal vymotávat se z ní, jak jen dovedeš. Byl jsi znepokojený, zmatený a hrozně pokoušený. Poskvrněné svědomí tě pronásleduje. Sám sobě nedůvěřuješ a myslíš si, že všichni ostatní ti nedůvěřují. Podezříváš sám sebe a myslíš si, že i jiní tě podezřívají. Nevěříš sobě a domníváš se, že ti tvoji bratři nedůvěřují. Satan ti často představuje minulost a říká ti, že je zbytečné, aby ses snažil žít podle pravdy, že tato cesta je příliš úzká pro tebe. Byl jsi přemožen, satan nyní těží z tvého hříšného jednání a našeptává ti, že jsi přišel o spasení. Nacházíš se na satanově bojišti v těžkém zápase. Prolomil jsi ohradu, která chrání každý rodinný kruh a posvěcuje jej. A nyní tě satan znepokojuje téměř neustále. Nemáš pokoje. Nejsi spokojený a za své rozbourané city, pochybnosti a podezírání se snažíš učinit odpovědné své bratry; máš za to, že chybují, že ti nevěnují pozornost. Potíží je na tvé straně. Trváš na svém a nepokojuješ své srdce před Bohem a ve zkroušenosti a poníženosti nevrháš se celý zlomený, hříšný a poskvrněný na Jeho milost. Když setrváš ve svém úsilí zachránit se sám, zcela jistě se zničíš. *2T 89.2*

Přestaň se svou podezřívavostí a vyhledáváním chyb. Obrát' svou pozornost na svůj vlastní případ a s pokornou lítostí, spoléhaje jen na Kristovu krev, zachraň svou duši. Konej důkladně dílo pro věčnost. Když se odvrátíš od pravdy, zničíš se a zahyne i celá tvoje rodina. Když jednou byly strženy ohrady, chránící svatost soukromí a výsady rodinného svazku, je těžko je znovu vybudovat; avšak v síle Boží, a jen v Jeho síle, můžeš to učinit. Pravda, svatá pravda, je tvou kotvou, která tě zachrání před pádem do proudu směřujícího dolů do zločinnosti a zkázy. *2T 90.1*

Svědomí jednou poskvrněné je velmi zeslabené. Potřebuje sílu ustavičné bdělosti a neustálé modlitby. Stojíš na kluzkém místě. Potřebuješ veškerou sílu, kterou může pravda dát, aby tě zachránila od ztroskotání. Před tebou je život a smrt; co si zvolíš? Kdybys viděl nutnost toho, že musíš být pevný v zásadách, že nesmíš jednat náladově a nesmíš se snadno nechat zbavit odvahy, ale že musíš být připraven snášet těžkosti, nebyl bys tak přemožen. Jednal jsi jen podle své nálady. Nebyl jsi ochoten, jako náš neomylný Vzor, snášet protivenství ze strany hříšníků. Písmo nás napomíná, abychom pamatovali na Toho, který to snášel, abychom neslábli a neklesali na mysli. Byl jsi slabý jako dítě, které nemá sílu snášet těžkosti. Necítil jsi nutnost být utvrzen, posílen, zakotven a založen ve víře. *2T 90.2*

Cítil jsi povinnost jiné učit pravdě místo toho, aby ses jí sám učil. Musíš být však ochoten stát se žákem, od jiných přijímat pravdu a přestat s vyhledáváním chyb a s podezřívavostí a přijímat zase té slovo, které může zachránit tvou duši. Na tobě záleží, zda budeš šťastný nebo nešťastný. Poddal ses jednou pokušení a nyní nemůžeš důvěřovat vlastní síle. Satan silně ovládá tvou mysl a nic ti nezůstane, co by tě zadrželo, když se odtrhneš od záchranného vlivu pravdy. Pravda ti byla ochranným štítem, který tě měl zachránit před zločinem a nepravostí. Tvou jedinou nadějí je snažit se o úplné obrácení, spořádaný život a zbožným jednáním vykoupit minulost. *2T 91.1*

Jednal jsi náladově. Vzrušení ti lahodilo. Nyní jedinou tvou nadějí je upřímná lítost nad tvými minulými přestupky zákona Božího a očistění duše poslušenstvím pravdy. Pěstuj čistotu mysli i života. Milost Boží bude tvou silou, abys mohl odolávat svým vášním a držet na uzdě své choutky. Vážná modlitba a bdělost ti přinesou pomoc Ducha Svatého, aby bylo zdokonaleno dílo a ty abys byl učiněn podobným svému dokonalému Vзору. *2T 91.2*

Jestliže se rozhodneš zavrhnout posvěcující záchranný vliv pravdy, satan tě zotročí, jak jen bude chtít. Budeš v nebezpečí, že budeš povolovat svým choutkám a vášním a že uvolníš uzdu rozkoším, zlým a ohavným touhám. Místo toho, aby tvoje tvář zářila spokojenou jasností ve zkouškách a utrpeních jako tvář věrného Enocha, která vyzařovala naději a ten pokoj, který převyšuje lidský rozum, poskvňuješ svůj výraz obličeje tělesnými myšlenkami a vášnivými touhami. Poneseš pečeť satanovou místo pečeti Boží. *2T 92.1*

„Pročez veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastní učinění byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech.“ (2 Pt 1,4) Nyní máš privilegium uchopit se s pokorným vyznáním a upřímnou lítostí těchto slov a vrátit se k Hospodinu. Kristova vzácná krev tě může očistit od každé nečistoty, odstranit každou tvou skvrnu a učinit tě dokonalým v Něm. Kristova milost je ti stále na dosah, jestli ji chceš přijmout. Pro tvou ukřivděnou ženu a tvé děti, které jsou ovocem tvého těla, přestaň činit zlo a uč se konat dobro. Co rozséváš, to budeš i žít. Jestliže rozséváš tělu svému, z těla žít budeš porušení; jestliže rozséváš Ducha, z Ducha žít budeš život věčný. *2T 92.2*

Musíš přemoci svou přecitlivělost a malicherné vyhledávání chyb. Podezříváš, že ti jiní nevěnují pozornost, jaká by ti podle tvého úsudku patřila. Nesmíš lpět na zkušenostech, založených na pocitech a zavánějících fanatismem. To je nebezpečné. Jednej zásadně na základě důkladného poznání. Zkoumej Písmo a buď hotov podat vysvětlení každému, kdo se tě zeptá na důvody tvé vyznávané naděje, a to v bázni a pokoře. Ať zemře tvé sebevyvyšování. *„Umejte ruce, hříšníci, a očistěte srdce vy, kteří jste dvojité mysli. Ssoužení buďte, a kvělte, a plačte; smích váš obraťte se ve kvílení, a radost v zármutek.“* (Jk 4,8-9) Proti dotíravosti pokušení a zlých myšlenek je jen Jeden, ke kterému se můžeš utéci o pomoc a útěchu. Utíkej se k Němu ve své slabosti. V Jeho blízkosti se lámou satanovy šípy a nemohou ti ublížit. Tvé zkoušky a pokušení v Bohu tě očistí, naučí tě pokoře, nezničí tě však, ani ti neuškodí. *2T 92.3*

12. Varování a pokárání

Milý bratře D,

bylo mi ukázáno, že jsi obklopen temnotou, která není zjasňována paprsky světla od Ježíše. Vypadá to, že si neuvědomuješ své nebezpečí, ale že se nacházíš ve stavu pasivity a lhostejnosti, necitelnosti a nezájmu. Tázala jsem se na příčinu tohoto tak obávaného stavu a byla mi ukázána předchozí léta; viděla jsem, že od té doby, co jsi přijal pravdu, nebyl jsi jí posvěcen. Hověl jsi své chuti a svým nízkým vášním na úkor své duchovnosti. Bylo mi ukázáno, že Bůh dal světlo skrze dary v církvi, které mají vyučovat, radit, vést, napomínat a varovat. Tato svědectví, o nichž jsi vyznával, že jim věříš, že jsou od Boha, jsi nebral v úvahu, abys podle nich žil. Nevšímat si světla znamená je zavrhnout. Odmítnutí světla ponechává lidi jako zajatce spoutané řetězy temnoty a nevěry.

2T 93.1

Bylo mi ukázáno, že jsi zvětšil svou rodinu, aniž bys pochopil odpovědnost, kterou jsi na sebe vzal. Bylo pro tebe nemožné být spravedlivým vůči své manželce a svým dětem. Tvá první manželka neměla zemřít, ty jsi však na ni vložil starosti a břemena, což skončilo tím, že obětovala svůj život. Tvá nynější manželka má těžký osud; její životní síly jsou prakticky vyčerpány. Tím, že tak rychle zvětšuješ svou rodinu, jsi udržován ve stavu chudoby a matka, která se zabývá tím, že vychovává mladé členy rodiny, nemá příjemný životní úděl. Opatruje své děti za velmi nevhodných podmínek, když je rozehrátá u kuchyňského sporáku. Nemá možnost poučovat je tak, jak by mohla, ani usměrňovat jejich návyky v jídle a v práci. Výsledkem toho, že jste jedli stravu ne právě nejzdravější a že i jinak jste přestupovali zákony určené pro náš život, byla nemoc a předčasná smrt tvých starších dětí. Nemoc byla přenesena na vaše mladší dítě a hojné jedení masa zhoršilo potíže. Jedení vepřového masa vyvolalo a posílilo nejedovatější tekutiny, které byly v organismu. Tvé děti jsou okrádány o vitalitu dříve, než se narodí. Nepřidal jsi ke ctnosti umění, a tak tvé děti nebyly poučeny, jak se udržet v co nejlepším zdravotním stavu. Nikdy se nesmí dostat na váš stůl ani kousíček vepřového masa. 2T 93.2

Tvé děti samy vyrostly, aniž by byly vychovány za tím účelem, aby se mohly stát křesťany. V mnoha ohledech se s vaším hovézím dobyt看 zachází lépe než s vašimi dětmi. Neplnil jsi svou povinnost vůči nim, nýbrž jsi je nechal vyrůstat v nevědomosti. Neuvědomil sis odpovědnost, kterou jsi na sebe vzal tím, že jsi přivedl na svět tak početné stádečko a že jsi ve velké míře odpovědný za jeho spasení. Nemůžeš ze sebe shodit odpovědnost. Okradl jsi své děti o jejich práva tím, že ses nezajímal o jejich výchovu a že jsi je trpělivě a věrně nepoučoval, pokud jde o vytváření charakteru pro nebe. Tvůj způsob života značně přispěl ke zničení jejich důvěry k tobě. Jsi přísný, panovačný a tyranský; zastrašuješ, dohaduješ se a činíš výtky a takovým jednáním odháníš jejich city od sebe. Zacházíš s nimi, jakoby neměly žádná legitimní práva, jakoby to byly stroje, s nimiž bys mohl zacházet ve svých rukou, jak se ti zlíbí. Provokuješ je k hněvu a často je zbavuješ odvahy. Neprojevuješ jim lásku a své city. Lásky vzbuzuje lásku, laskavost vzbuzuje laskavost. Duch, jaký projevuješ vůči svým dětem, bude se zpětně odrážet na tobě. 2T 94.1

Nacházíš se v kritickém stavu a ty o tom nemáš ani pravou představu. Je nemožné pro nestřídavého člověka, aby byl trpělivý. Napřed je střídmost, a pak trpělivost. Tak dlouho jsi žil sám pro sebe a řídil ses představami svého srdce, že nedovedeš rozeznávat svaté věci. Ovládá tě tvá smyslná chuť a vášně. Vyšší funkce mentálních orgánů byla u tebe oslabena a ovládána druhořadými orgány. Smyslné sklony nabývají u tebe síly. Dovolí-li člověk, aby jeho rozum byl ovládán chutí, pak se oslabuje vysoký smysl pro svaté věci. Mysl je pak porušená, city jsou neposvěcené a slova a skutky svědčí o tom, co je v srdci. Bůh je nespokojen a zneuctěn tvými rozmluvami a tvým špatným chováním. Tvá slova nebyla vybírána a dobře volena; nízké a vulgární rozmluvy zcela přirozeně vycházejí z tvých úst, dokonce i v přítomnosti dětí a mladých lidí. Tvůj vliv v tomto ohledu je špatný.

2T 95.1

Tvůj příklad není správný a stojíš přímo v cestě svým vlastním dětem a dětem světitelů soboty, které hledají Pána. Tvůj způsob života v tomto ohledu nemůže být ani dost přísně pokárán. „*Nebo z hojnosti srdce ústa mluví. Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré, a zlý člověk ze zlého*

pokladu vynáší zlé. Ale pravím vám, že z každého slova prázdného, kteréž mluvíti budou lidé, vydají počet v den soudný. Nebo ze slov svých spravedliv budeš, a z řečí svých budeš odsouzen.“ (Mt 12,34-37) Tvé srdce je nutno očistit a posvětit poslušností k pravdě. Nic tě nemůže zachránit, jen důkladné obrácení – upřímné uvědomění si svých hříšných způsobů života a důkladné přetvoření obnovením tvé mysli. 2T 95.2

Velmi horlivě jsi hájil nutnost, že nemáme popírat naši víru svými skutky, a učinil jsi svou víru omluvou toho, že jsi nedal svým dětem příležitost získat vzdělání, třeba i jen v obecných předmětech. Pokud jde o tebe – to, co potřebuješ, jsou vědomosti, a ty ještě budeš muset pocítit potřebu je získat. Tvé děti také potřebují vědomosti, neměly však tu výhodu, aby je získaly. S tímto velkým nedostatkem nemohou se stát užitečnými členy lidské společnosti a bude jim to scházet v jejich náboženské výchově. Těžká odpovědnost leží u tvých dveří. Zkracuješ život své manželky. Jak může oslavovat Boha svým tělem a duchem, které jsou Jeho? 2T 96.1

Bůh vám dal světlo a poznání pravdy, kterou vyznáváte, víte, že je to světlo, které přišlo přímo od Něho, učíce vás, abyste ovládali své chutě. Vy víte, že požívání vepřového masa je v přímém rozporu s Jeho výslovným příkazem, daným vám ne proto, že by si zvláště přál ukázat vám svoji autoritu, ale proto, že by to škodilo těm, kteří by ho jedli. Jeho požívání by znečistilo krev, takže tuberkulóza mízních uzlin a podobně by ničily tělesnou soustavu, a celý organismus by tím trpěl. Zvláště pak by se oslabily jemné citlivé mozkové nervy a staly by se tak zatemněnými, že by nebyly rozeznávány svaté věci, nýbrž by byly sníženy na nízkou úroveň věcí obyčejných. Světlo ukazující, že nemoc je způsobena požíváním tohoto hrubého druhu potravy, přišlo teprve tehdy, až lid Boží je mohl snést. Všiml sis toho světla? 2T 96.2

Šel jsi právě v opačném směru, než jaký ukazovalo světlo, které ti Bůh ráčil dát, pokud jde o užívání tabáku. Uspokojování chuti zatemnilo světlo dané z nebe a ty jsi učinil boha ze své chorobné slabosti. Je to tvá modla. Klaněl ses jí místo Bohu a ve stejnou dobu jsi vyznával velkou víru ve vidění; jednal jsi však ve zcela opačném směru. Po léta jsi neučinil ani krok kupředu v náboženském životě, který u tebe stále víc a více slábl a stával se stále temnějším. Cítil ses nepříjemně dotčen jednáním bratra P, který se stavěl proti pravdě. Ty jsi připsal slabý a odrazující stav sboru jeho opozici. Je pravdou, že on byl velkou překážkou pokroku díla Božího v _____. Ale tvé jednání, zatímco jsi vyznával, že znáš pravdu a že máš zkušenosti v díle Božím, jsou větší překážkou než jeho jednání. Kdybys stál v radě Boží a kdybys byl posvěcen pravdou, o níž jsi prohlašoval, že v ni věříš, bratr P by neměl všechny ty pochybnosti, které měl. Tvé postavení, jako obránce vidění, bylo kamenem úrazu těm, kteří byli nevěřícími. Bylo mi ukázáno, že tvůj bratr se snažil povstat pod těžkými břemeny, které na něj byly vloženy smutným stavem sboru, až téměř klesl pod tíhou, kterou nesl, a kterou zanechal, aby si zachránil život. Viděla jsem, že Bůh pečoval o bratra a sestru L, a kdyby jejich víra zůstala neochvějná, byli by užřeli Boží záchranu ve svém vlastním domě a ve sboru. 2T 96.3

Byl mi ukázán případ milého bratra a milé sestry S. Procházeli hlubokými vodami a vody se téměř převalily nad jejich hlavami; a přece je Bůh miloval, a kdyby jen svěřili své cesty Jemu, byl by je vyvedl z pece soužení očištěné. Bratr S se díval na všechno černě a pochyboval, zda je dítkem Božím – pochyboval o svém spasení. Viděla jsem, že by se neměl příliš usilovně namáhat, aby věřil, nýbrž by měl důvěřovat Bohu tak, jak by dítě důvěřovalo svým rodičům. Dělá si příliš mnoho starostí a jeho starosti způsobují, že se vyprošťuje z Ježíšovy náruče a poskytuje nepříteli příležitost, aby jej pokoušel a znepokojoval. Bůh zná slabost těla a ducha a nebude požadovat od něho více, než mu dá sílu, aby mohl vykonat svou povinnost. Snažil se být věrný a poctivý ve svém povolání. Ve svém životě měl neúspěch v celé řadě věcí, aniž by to zavínil. Pokud jde o kázeň jeho dětí, považoval za svou povinnost být přísným a zašel s tím příliš daleko. Malé přestupky vyřizoval s příliš velkou přísností. To mělo za následek, že se city jeho syna od něho do jisté míry odklonily. Během své nemoci měl bratr S chorobnou představivost. Jeho nervový systém byl vyveden z normálního stavu a bratr S myslel, že ho jeho děti nemilují, jak by měly; byl to však následek jeho nemoci. Satan jej chtěl zničit, sklíčit, a přivést do zoufalství jeho ubohé děti. Ale Bůh to bratrovi nepočítal za vinu. Jeho děti musely nést větší břemena než mnohé jiné starší děti; zaslouží si pečlivou a rozumnou výchovu, spojenou se soucitem, láskou a velkou něžností. 2T 97.1

Matka měla zvláštní sílu a moudrost od Boha, aby povzbuzovala svého manžela a pomáhala mu a aby mohla vynaložit úsilí připoutat děti ke svému srdci a posilovat jejich city k rodičům a mezi sebou navzájem. Viděla jsem, že andělé milosti se vznášeli nad touto rodinou, ačkoliv budoucnost vyhlížela tak temná a zlověstná. Ti, kteří měli soucit pro bratra S, nikdy nebudou mít důvod toho litovat, protože je dítkem Božím, Jím milovaným. Depresivní stav sboru působil velmi škodlivě na bratrovo zdraví. Viděla jsem jej pohlížejícího na všechno černě, nedůvěřujícího samému sobě a dívajícího se dolů do hrobu. Nesmí prodlévat v myšlenkách u těchto věcí, nýbrž musí vzhlížet k Ježíši – ke vzoru, který je neomylný. Musí podporovat v sobě radost a odvahu v Pánu – mluvit o víře a naději; spočinout v Bohu a nepociťovat, že je od něho žádáno vážné a přílišné úsilí. Bůh vyžaduje pouze prostou důvěru – aby padl do Jeho náruče s celou svou slabostí, zkroušeností a nedokonalostí, a Ježíš pomůže bezmocnému, posílí a upevní ty, kteří cítí, že jsou samá slabost. Bůh bude oslaven v jeho soužení skrze trpělivost, víru a podrobení se, jak nám poskytl příklad svým vlastním životem. Ó, toto potvrdí sílu pravdy, kterou vyznáváme, je to útěcha, když ji potřebujeme; je to opora, i když jsou odstraněny všechny opory pozemského charakteru, které jsou jen velmi slabé. *2T 98.1*

Byl mi také ukázán případ bratra T. Dostal se do stavu zajetí, do jakého jej Bůh nepovolal. Bůh není tím potěšen, když starší otcové dávají svůj majetek do rukou neposvěcených dětí, dokonce i když tyto vyznávají pravdu. Když jsou prostředky, které Bůh svěřil svému lidu, dány do rukou nevěřících dětí, jež jsou nepřátelé Boží, Bůh je zneuctěn; protože to, co by se mělo zachovat v řadách Božích, je dáno do řad nepřítelů. *2T 99.1*

Naopak bratr T hrál roli podvodníka. Používal tabák, ale chtěl, aby si jeho bratři mysleli, že tabák nepoužívá. Viděla jsem, že tento hřích překáží jeho pokroku v náboženském životě. Ve svém pokročilém věku se má zdržovat tělesných vášní, které bojují proti duši. Miluje pravdu a trpí pro pravdu. Nyní by si měl tak cenit věčné odměny, pokladu v nebesích, nesmrtelného dědictví, koruny slávy, která je nevadnoucí, že by měl radostně obětovat ukojení zvrácené chuti, ať jsou následky nebo utrpení jakkoliv velké, jen aby se uskutečnilo dokončení díla, jímž je očistění těla a ducha. *2T 99.2*

Byla mi pak ukázána jeho snacha. Bůh ji miluje; je však držena v otrockém zajetí, bojí se, třese se, klesá na mysli, pochybuje a je velmi nervózní. Tato sestra by neměla pociťovat, že musí podrobit svou vůli bezbožnému mladíkovi, mladšímu než je ona. Nesmí zapomenout, že její manželství nemaří její osobnost. Bůh má vůči ní větší nároky než kdokoli z lidí. Kristus ji koupil svou vlastní krví. Není sama svoje. Zapomíná cele důvěřovat Bohu a podrobuje své přesvědčení a své svědomí nesnášenlivému, tyranskému muži, podněcovanému satanem. Kdykoliv může satan prakticky skrze něho pracovat, aby zastrásoval tuto chvějící se, bojácnou duši. Tolikrát se již rozrušila, že její nervová soustava je otřesena, a je z ní jen troska. Je to vůle Boží, aby se tato sestra nacházela v takovém stavu a aby byl Bůh oloupen o její službu? Nikoli. Její sňatek byl satanovým podvodem. Teď však se ona musí snažit vytvořit z manželství to nejlepší co může; chovat se ke svému manželovi něžně a musí ho obšťastňovat, aniž by však týrala své svědomí; zůstane-li on totiž v tomto odbojném stavu, bude mít jen to štěstí, které získá zde na zemi. Není však v souladu s vůlí Boží, aby se tato sestra připravovala o přednost účastnit se společných shromáždění, jen aby uspokojila nesnášenlivého manžela, který má ducha draka. Bůh chce, aby se tato chvějící duše utíkala k Němu. Bude jí ochranou. Bude jí stínem velké skály v únavné zemi. Jen mít víru, důvěřovat v Boha a On bude posilovat a žehnat. Všechny tři jejich děti jsou přístupné vlivu pravdy a Ducha Božího. Kdyby tyto děti byly v tak výhodném postavení, jako mnohé děti světitelů soboty, všechny by byly obrácené a zařadily by se do Boží armády. *2T 99.3*

Pak mi byla ze stejného města ukázána mladá dívka, která se odloučila od Boha a byla obklopena temnotou. Anděl řekl: „Po jedno období žila správně; co jí bránilo, aby v tom pokračovala?“ Byla mi ukázána doba předtím a viděla jsem, že příčinou byla změna okolností. Ona dívka se seznámila s mládeží jejího stáří, která byla naplněna přílišnou veselostí a rozpustilostí, pýchou a láskou ke světu. Kdyby dbala na slova Kristova, nemusela se poddat nepříteli. „*Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení.*“ (Mt 26,41) Pokušení mohou být všude kolem vás, z toho však nevyplývá, že bychom jim museli podléhat. Pravda stojí za jakoukoliv obět'. Její vliv nevede k tomu, aby člověk klesal, ale aby se pozvedal, zjemňoval, očišťoval, aby se povznášel k nesmrtelnosti a k trůnu

Božímu. Anděl řekl: „Chceš mít Krista nebo svět?“ Satan ukazuje ubohým smrtelníkům svět s jeho nejbábivějšími a nejlichotivějšími kouzly a oni na něj upřeně hledí, a jeho lesk a pozlátka zatemňují nebeskou slávu a věčný život, který je tak nepohyblivý jako trůn Boží. Život klidu, štěstí a nevýslovné radosti, v němž budou neznámy starosti, smutek, bolest a smrt, je obětován za krátkou dobu života hříchu. Všichni ti, kteří se chtějí odvrátit od pozemských radostí a s Mojžíšem si zvolit raději trpět soužení s lidem Božím, než užívat hříšných radostí po krátkou dobu, a pokládají pohanění Kristovo za větší bohatství než poklady světa, obdrží spolu s věrným Mojžíšem nevadnoucí korunu nesmrtelnosti a ji mnohem více převyšující věčnou slávu. *2T 100.1*

Matka této dívky byla v různých dobách vnímavější pro vliv pravdy, brzy však pro svou nerozhodnost ztratila dojem, který na ni pravda činila. Schází jí rozhodnost charakteru, je příliš váhavá a je příliš ovlivňována nevěřícími. Musí v sobě podporovat rozhodnost, pevnost a stálost úmyslu, kterou nebude nic vychylovat doprava ani doleva. Nemusí se nacházet ve stavu takové váhavosti. Jestli se v tomto ohledu nezmění, bude snadno chycena do léčky, spoutána satanem a jeho vůlí. Bude muset vlastnit vytrvalost a neochvějnost v díle přemáhání, jinak bude přemožena a ztratí svou duši. Dílo spasení není dětská hračka, aby se mohla uchopit, kdykoliv člověk chce, a odložit podle libosti. Je to trvalé rozhodnutí a neúnavné úsilí, jímž se nakonec získá vítězství. Ten, kdo vytrvá až do konce, bude spasen. Ti, kteří budou trpělivě pokračovat v konání dobrých skutků, budou mít život věčný a obdrží věčnou odměnu. Kdyby tato milá sestra byla věrná svému přesvědčení a kdyby vlastnila pevnost rozhodnutí, mohla vykonávat spasitelný vliv ve své rodině a na svého manžela a mohla být zvláštní pomocí své dceři. Všichni, kteří se účastní tohoto boje se satanem a jeho vojsky, mají před sebou složitou práci. Nesmějí být tak poddajní jako vosk, který může být ohněm rozpuštěn, a pak je možno z něj vytvořit jakýkoliv tvar. Musí vydržet těžké podmínky jako věrní vojáci, stát na svém místě a být věrní v každé době. *2T 101.1*

Duch Boží chce získat celou tvou rodinu a zachrání je, budou-li chtít být zachráněni způsobem, který určil Bůh. Nyní je hodina zkoušky. Nyní je den spasení. Nyní, nyní je Boží čas. Na místě Kristově je snažně prosím, aby se, jestli mohou, smířili s Bohem, a aby v pokoře, s bázní a třesením pracovali na svém spasení. Bylo mi ukázáno, že to byla práce satanova, udržet církev v nevědomosti, že mládež může být zachráněna z jeho řad. Viděla jsem, že mládež byla vnímavá ke vlivu pravdy. Kdyby se rodiče posvětili Bohu a pracovali se zájmem na obrácení svých dětí, Bůh by se jim zjevil a oslavil by mezi nimi své jméno. *2T 102.1*

Byl mi pak ukázán případ bratra U, jak jej satan spoutával a odváděl pryč od Boha a jeho bratří. Bratr V měl vliv na to, že se příliš zatemnilo chápání bratra U vlivem jeho nevěry. Bylo mi poukázáno na dobu zpět a ukázáno, že v případě bratra U se nepoužilo nejmoudřejšího způsobu. Nebyl dostatečný důvod, proč by měl být propuštěn z řad církve. Měl být povzbuzován, dokonce se mělo na něj naléhat, aby se spojil se svými bratry, funkcionáři církve. Byl v mnohem působilejším stavu, aby přišel do církve, než mnozí, kteří byli s ní spojeni. Nechápal věci jasně a nepřítel využil tohoto nechápání k jeho škodě. Bůh, který vidí srdce, byl více potěšen životem a chováním bratra U než životem některých, kteří jsou připojeni k církvi. Je to vůle Boží, aby se více přiblížil svým bratřím, aby mohl být pro ně posilou a oni aby mohli posilovat jeho. *2T 102.2*

Manželka bratra U může být zasažena pravdou. V mnoha ohledech její chování není tak problematické jako u některých, kteří vyznávají, že věří celé pravdě. Přesto se však nesmí dívat na omyly a chyby těch, kteří vyznávají lepší věci, ale přitom se vážně táží: Co je pravda? Může působit dobrým vlivem spolu se svým životním partnerem. Tyto duše posvěcené pravdou mohou být v síle Boží sloupy ve sboru a mít záchranný vliv na jiné členy. Tyto milé duše jsou odpovědné Bohu za vliv, kterým působí. Buď shromažďují s Kristem nebo rozptylují. Bůh požaduje, aby uplatňoval sílu svého vlivu v Jeho díle na straně pravdy. Ježíš je vykoupil svou vlastní krví. Nejsou samy svoje, protože jsou koupeny za mzdu. Proto mají oslavovat Boha svým tělem a duchem, které jsou Jeho. Konáme práci pro věčnost. Nejdůležitější je, abychom využili každou hodinu ke službě Bohu, a tak si zajistili poklad v nebi. *2T 103.1*

Před dvěma roky mi byl ukázán tvůj případ, bratře V, ve spojitosti se sborem v --. Vidění se vztahovalo na minulost, přítomnost a budoucnost. Když podnikáme cesty a já stojím před lidem na různých místech, Duch Boží přivádí jasně přede mne případy, které mi byly ukázány, a oživuje sku-

tečnosti, které mi byly ukázány dříve. Viděla jsem, že jsi přijal sobotu, zatímco jsi stál v opozici proti důležitým pravdám spojeným se sobotou. Nebyl jsi posílen celou pravdou. Pak jsem viděla tvou mysl obrácenou k nevěře, pochybovačnosti a nedůvěře, a toužící získat ty věci, které posilují nevěru a zatemňují mysl. Místo toho, abys hledal důkaz, jak posílit svou víru, dal ses opačnou cestou a satan usměrňoval tvé myšlenky na takovou cestu, která vyhovuje jeho záměrům. Rád bojuješ, a když se dostaneš na bojiště, nevíš, kdy máš složit zbraně. Rád se pouštíš do sporů a povolal jsi tomu tak dlouho, až tě to odvedlo od světla, od pravdy a od Boha tam, kde jsi byl zahalen temnotou, a nevěra se zmocnila tvé mysli. Byl jsi zaslepen satanem. 2T 103.2

Podobně jako nevěřící Tomáš, považoval jsi za ctnost pochybovat, dokud nebudeš moci mít neomylný důkaz, který by odstranil z tvé mysli všechny důvody pochybnosti. Pochválil Ježíš nevěřícího Tomáše, když mu dával důkaz, o němž Tomáš prohlásil, že jej chce mít dříve, než uvěří? Ježíš mu řekl: „*Nebud' nevěřící, ale věrný.*“ Tomáš odpověděl: „*Pán můj a Bůh můj.*“ Nyní byl nucen věřit; nebylo již místo pro pochybnost. Ježíš pak řekl: „*Žes mne viděl, Tomáši, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteříž neviděli, a uvěřili.*“ (J 20,27.28.29) Byl jsi mi představen, že se spojuješ s rebelantským vůdcem a jeho vojsky, abys znepokojoval, mátl, zbavoval odvahy, přiváděl do zoufalství a srážel k zemi ty, kteří bojují za pravdu, kteří stojí pod krví potřísněným praporem Knížete Emanuele. Bylo mi ukázáno, že tvůj vliv odvracel duše od dodržování soboty – čtvrtého přikázání. Použil jsi svých schopností a své zručnosti k tomu, aby sis zhotovil zbraně a dal je do rukou nepřátelům Božím, aby bojovali proti těm, kteří se snaží poslouchat Boha tím, že zachovávají Jeho přikázání. Když andělé byli poslání, aby posilovali ty, kteří zůstali, aby odporovali tvému vlivu a mařili jej, pohlíželi s nehlubším smutkem na tvou práci, jejíž cílem bylo vzít odvalu a zničit. Ty jsi způsobil, že čistí, bezhříšní a svatí andělé plakali. 2T 104.1

Ti, kteří žijí uprostřed nebezpečí posledních dnů, dnů, jež jsou charakterizovány tím, že se masy lidí odvracejí od pravdy Boží k bajkám, budou mít těžkou práci odvrátit se od bajek, které jsou pro ně připraveny na každém kroku, a mít zalíbení v nepopulární pravdě. Ti, kteří se odvracejí od těchto bajek k pravdě, jsou prezíráni, nenáviděni a pronásledováni těmi, kteří přinášejí bajky lidu, aby je přijal. Satan bojuje s ostatky, které se snaží zachovávat Boží přikázání a svědectví Ježíšovo. Zlí andělé jsou posíláni za tím účelem, aby zaměstnávali lidi jako své agenty na zemi, kteří tak mohou nejúspěšněji vykonávat vliv, aby učinili účinné satanovy útoky proti ostatkům, které Bůh nazývá „*rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své*“ (1 Pt 2,9). Satan je rozhodnut tomu zabránit. Zaměstná každého, kdo chce pracovat v jeho službě, aby zabránil vyvolenému lidu Božímu dokazovat ctnosti Toho, který jej povolal ze tmy v předivné světlo své. Skrývat to světlo, zakrývat je, přivádět lidi k tomu, aby tomuto světlu nevěřili, je prací toho největšího buřiče a jeho vojska. Zatímco Ježíš očišťuje svůj lid pro sebe a vykupuje ho od veškeré nepravosti, satan bude používat svých sil k tomu, aby překážel dílu a bránil svatým v získávání dokonalosti. Nepůsobí svou mocí na ty, kteří jsou zcela ovládnuti klamem, kteří jsou obklopeni bajkami a hříchy a kteří nevynakládají žádné úsilí, aby přijali pravdu a byli jí poslušní. On ví, že si je jimi jist; avšak ti, kteří touží po pravdě a kteří by ji mohli poslouchat z lásky k ní, jsou jediní, kteří vzbuzují jeho zášť a rozdmýchávají jeho hněv. Nemůže se nikdy oslabit, protože se přidržuje Ježíše. Satan je proto potěšen, když je může vést na cestu neposlušnosti. 2T 105.1

Když hřešíme proti Bohu, je předpoklad, že zůstaneme za Ježíšem na den cesty; snažíme se oddělit od Jeho společenství, protože je nám nepříjemné, neboť každý paprsek světla od Jeho Božské přítomnosti poukazuje na hřích, jímž jsme se provinili. Satan obviňuje z hříchů, k nimž svedl duši, aby se jich dopustila, a on nejvíce těží ze všech těchto pádů a hříchů. Znovu je připomíná andělům Božím a vytýká jim tyto slabosti a pády. Je v pravém slova smyslu žalobníkem bratří a obviňuje z každého hříchu a špatnosti, k nimž svedl Boží lid, aby je spáchal. Ty, bratře V, ses účastnil do jisté míry stejného díla. Měl jsi náklonnost vytýkat, co se ti zdálo hříchem, slabostí a chybou v řadách adventistů, kteří zachovávají sobotu, a upozorňovat na to nepřítel naší víry, kteří bojují proti té společnosti, jíž slouží andělé nebesí a za níž Ježíš, jejich Přímlovce, prosí před svým Otcem. Volá: „Ušetři jich, Otče, ušetři jich, neboť jsou koupeni za mou krev,“ a zvedá ke svému Otcovi své probodené ruce. Ty jsi vinen před Otcem z velkého hříchu. Ty jsi využíval toho, co způsobovalo bolest

a přinášelo úzkost na lid Boží, když viděl některé z našich členů neposvěcené a často přemožené satanem. Místo toho, abys pomáhal těmto chybujícím duším jednat správně, vítězně jsi odhaloval jejich chyby před těmi, kteří náš lid nenávidí, protože vyznává, že zachovává přikázání Boží a víru Ježíšovou. Učinil jsi to velmi těžké pro ty, kteří se účastnili díla zachraňování chybujících a vyhledávání ztracených ovcí domu Izraelského. 2T 106.1

Protože Izrael byl neposlušný a vzdálil se od Boha, bylo dovoleno, aby byl přiveden na nehostinná místa a aby trpěl protivenství. Jejich nepřátelům bylo dovoleno, aby s ním válčili, ponižovali jej a vedli k tomu, aby ve svém trápení a ve své úzkosti hledal Boha. „*Přítáhl pak Amalech, a bojoval s Izraelem v Rafidim.*“ (Ex 17,8) To se stalo bezprostředně potom, co dívky Izraelské začaly se svým rebelantským reptáním a nespravedlivým, nerozumným stěžováním si na své vůdce, které Bůh uschoptil a jež určil, aby je vedli skrze poušť do země Kanán. Bůh řídil jejich cestu tam, kde nebyla voda, aby je vyzkoušel a aby viděl, zda – když obdrželi tak mnoho důkazů o Jeho moci – se naučili obracet k Němu ve svém neštěstí, a zda litovali svého dřívějšího vzpurného reptání proti Němu. Oni však obvinili Mojžíše a Arona, že je ze sobeckých pohnutek vyvedli z Egypta, aby je a jejich děti nechali umřít hladem, aby se sami mohli obohatit jejich majetkem. Izraelité tím, že tak činili, připisovali člověku to, co dostali jako jasný důkaz od samého Boha, Jehož moc je neomezená. Tyto podivuhodné projevy moci Boží měli připsat Jemu samému a velebit Jeho jméno na zemi. Pán je vedl přes stejnou zemi utrpení, aby opětovně zkusil, zda přece pochopili Jeho jednání a zda litovali své hříšné neposlušnosti a rebelantského reptání. V Rafidim, když lid žíznil po vodě, byli opět pyšní a ukázali, že stále ještě vlastní zlé, nevěřící, reptácké a rebelantské srdce, což zjevilo skutečnost, že by ještě nebylo bezpečné usídlit je v zemi Kanán. Když nechválili Boha ve svém utrpení a protivenství při putování přes poušť do budoucího Kanánu, zatímco jim Bůh ustavičně dával jasné důkazy své moci, slávy a péče o ně, nevelebili by a neoslavovali by Jeho jméno, když by se usadili v zemi Kananejské, kde by byli obklopeni požehnáním a blahobytem. Protože lid žíznil po vodě, byl tak pobouřen, že se Mojžíš obával o svůj život. 2T 106.2

Když Izrael byl napaden Amalechitskými, Mojžíš dal Jozuemu pokyny, aby bojoval s jejich nepřáteli, zatímco on měl stát s holí Boží v ruce, s rukou vztaženou k nebi, před lidem, ukazujíc tak rebelantskému a reptáckému Izraeli, že jejich síla a moc je Bůh. On byl jejich silou a jejich zdrojem síly. V holi nebyla moc, Bůh bojoval skrze Mojžíše. Mojžíš měl přijímat všechnu svou sílu shůry. Když držel ruce vzhůru, Izrael vítězil. Když spustil ruce, vítězil Amalech. Když se Mojžíš unavil, bylo nutno učinit opatření, aby jeho znavené ruce byly ustavičně zvednuty k nebesům. Aron a Hur připravili pro Mojžíše sedadlo, a pak oba drželi nahoře jeho unavené ruce do západu slunce. Tito mužové tak ukázali Izraeli jeho povinnost podírat Mojžíše v jeho obtížné práci, když měl přijmout Slovo Boží, které by jim mluvil. Tento čin byl také proto, aby bylo Izraeli ukázáno, že Bůh jediný drží v rukou jejich osud, že On je jejich uznávaný Vůdce. „*Mluvil potom Hospodin k Mojžíšovi: Vpiš to do knih na památku, a pilně to vkládej v uši Jozue, že do konce vyhladím památku Amalechovu všudy pod nebem... Nebo řekl: Tak má jmenován být, protože ruka nad trůnem Hospodinovým osvědčuje boj Hospodinův proti Amalechovi od národu až do národu.*“ „*Pamatuj na to, co učinil Amalech na cestě, když jste šli z Egypta: Kterak vyšel tobě v cestu, zadní houf tvůj všech mdlých, kteří šli za tebou, pobil, když jsi ty byl zemdlý a ustálý, a nebál se Boha. Protož když by Hospodin, Bůh tvůj, dal tobě odpočinutí ode všech nepřátel tvých vůkol v zemi, kterouž Hospodin, Bůh tvůj dá tobě v dědictví, abys dědičně obdržel ji, vyhladiš památku Amalecha pod nebem. Nezapomínej na to.*“ (Ex 17,14.16; Dt 25,17-19) 2T 107.1

Když mi anděl Boží představil tyto skutečnosti a zkušenosti v putování dítek Izraelských, byla jsem hluboce dojata zvláštním ohledem, jaký měl Bůh ke svému lidu. Přes jejich omyly, neposlušnost a vzpouru byli stále Božím vyvoleným lidem. Bůh je zvláště poctil tím, že sestoupil ze svého svatého příbytku na horu Sinai a ve své majestátnosti, slávě a hrozně vznešenosti vyslovil deset přikázání v přítomnosti všeho lidu a napsal je svými vlastními prsty na kamenné desky. Hospodin řekl o svém Izraelském lidu: „*Nebo ty lid svatý jsi Hospodinu, Bohu svému; tebe vyvolil Hospodin, Bůh tvůj, abys jemu byl lidem zvláštním, mimo všechny národy, kteříž jsou na zemi. Ne proto, že by vás více bylo nad jiné národy, připojil se k vám Hospodin, a vyvolil vás, (nebo menší vás počet byl*

*nežli jiných národů). Ale proto, že miloval vás Hospodin, a splnit chtěl přísahu, kterouž přísáhl ot-
cům vašim. “ (Dt 7,6-8) 2T 108.1*

Bylo mi ukázáno, že ti, kteří se snaží poslouchat Boha a očišťovat své duše poslušností k pravdě, jsou Božím vyvoleným lidem, Jeho novodobým Izraelem. Bůh o nich říká skrze Petra: „*Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své.*“ (1 Pt 2,9) Tak jak bylo zločinem ze strany Amalecha, aby využíval dítek Izraelských v jejich slabosti a únavě, když je trápil, mátl a zbavoval odvahy, tak bylo také nemalým tvým hříchem, když ses pilně snažil odhalovat slabosti, váhavosti, omyly a hříchy Božího souženého lidu a vystavovat je jejich nepřítelům. Konal jsi satanovu práci, ne Boží. Mnozí z adventistů, kteří zachovávají sobotu v ____, jsou velmi slabí. Jsou ubohými představiteli pravdy. Nejsou ctí pro přítomnou pravdu, a dílu by bylo lépe bez nich. Bral jsi neposvěcené životy světitelů soboty jako omluvu pro to, že ses zabýval tím, že jsi zastával pozici pochybnosti a nevěry. To také posílilo tvou nevěru, když jsi viděl, že někteří z těch neposvěcených kdysi vyznávali pevnou víru ve vidění, obhajovali je, když trpěla odpor, a je chránili, zatímco ve stejnou dobu, kdy projevovali takovou horlivost, přehlíželi poučení, jež jim byla dána skrze vidění, a postupovali přímo proti nim. V tomto ohledu byli kameny úrazu bratru U, a uvedli vidění do nesprávného světla svým způsobem jednání. 2T 109.1

Bratře V, bylo mi ukázáno, že máš pyšné srdce, když si myslíš, že tvé spisy byly v redakci Review podceňovány; tvá pýcha byla dotčena a ty jsi započal tažení, které bylo podobné Saulovi, tvrdému vzepření se proti ostnům. Ty jsi spojil své ruce s těmi, kteří obračejí pravdu Boží v lež. Posiloval jsi ruce hříšníků a protivil ses vědomě Boží radě proti své vlastní duši. Bojoval jsi proti tomu, co jsi neznal. Nevěděl jsi, či práci konáš. Viděla jsem, že tvá manželka se vroucně modlila a její víra tě pevně uchopila a připoutala ke trůnu a odvolávala se na neklamná Boží zaslíbení. Bolelo ji srdce, když viděla, že setrváváš ve svém boji proti pravdě. Bylo mi ukázáno, že jsi to činil nevědomě, že jsi byl zaslepen satanem. Zatímco jsi byl zaměstnán tímto bojem, nerostl jsi v duchovnosti a zbožnosti k Bohu. Nemáš důkaz, že tvé cesty se líbí Bohu. Máš nadšení, které však neodpovídá poznání. Neměl jsi zkušenosti pokud jde o mé poslání; sotva jsi mne viděl a neznáš mé dílo. 2T 110.1

Bratře V, máš schopnosti, které by tě mohly učinit zvláštní pomocí ve sboru v ____, nebo v jakémkoliv jiném sboru, kdyby tvé schopnosti byly zasvěceny budování díla Božího. Viděla jsem, že tvé děti jsou nyní ve stavu, že by byly schopny přijmout pravdu, a Ježíš za tebe prosí, bratře V: „Ušetři ho ještě po nějakou dobu“. Bylo mi ukázáno, že kdyby ses obrátil k pravdě, byl bys sloupem ve sboru a mohl bys oslavovat Boha svým vlivem, posvěceným skrze pravdu. 2T 110.2

Viděla jsem anděly milosti vznášet se nad bratrem V. Bylo mi ukázáno, že byl oklamán hlavně po morální stránce a že stál před Bohem v té třídě, která se odvrátila od sboru. Několik čestných je-
dinců bylo mezi nimi, ti budou zachráněni. Avšak většina z nich byla dlouho ve svém srdci neposvěcená, a ostrá svědectví stála jim v cestě; bylo to pro ně otrocké dílo. Shodili se sebe jho a přidrželi se svých převrácených cest. Bůh na tebe volá, aby ses od nich oddělil. Osvobod se od těch, jejichž radostí je bojovat proti pravdě Boží. A brzy se ukáže jejich pravý charakter. Patří k té třídě lidí, která miluje a činí lež. 2T 111.1

Jestli tvým celým zájmem je pravda a přípravná práce pro tuto dobu, budeš posvěcen skrze pravdu a budeš připraven pro nesmrtelnost. Jsi v nebezpečí, že budeš příliš přísný v jednání se svými dětmi a ne tak trpělivý jak je nutné. Pečlivá, přípravná práce musí pokračovat u všech těch, kteří vyznávají pravdu, dokud nebudeme stát před trůnem Božím bez vady, bez poskvrny, bez vrásky nebo čehokoliv podobného. Bůh tě očistí, jestliže se podřídiš očišťovacímu procesu. 2T 111.2

Svědectví pro církev číslo 16

13. O čem pojednávají osobní svědectví

Milí bratři a milé sestry,

Pán se mi opět zjevil. Dne 12. června 1868, když jsem mluvila k bratřím v modlitebně v Battle Creeku (Michigan). Duch Boží sestoupil na mne a v tom okamžiku jsem byla ve vidění. Pohled byl rozsáhlý. Pokračovala jsem v psaní pátého svazku Duchovních darů. Protože jsem však měla svědectví praktického rázu, které jste měli mít okamžitě, přerušila jsem práci na Duchovních darech, abych připravila tuto malou brožurku. *2T 112.1*

V tomto posledním vidění bylo mi ukázáno to, co plně opravňuje můj způsob práce, to je uveřejňování osobních svědectví. Když Pán označuje individuální případy a uvádí jejich chyby, jiní, kteří nebyli ukázáni ve vidění, se často považují za spravedlivé nebo za téměř spravedlivé. Když někdo je kárán za nějakou zvláštní chybu, měli by bratři a sestry pečlivě zkoumat sebe samé, aby viděli, v čem chybovali a v čem se provinili proti tomuto hříchu. Měli by mít pokorného ducha vyznání hříchu. Jestliže je jiní pokládají za spravedlivé, to je ještě nečiní takovými. Bůh se dívá do srdce. On ověřuje a zkouší duše tím způsobem, že kárá nepravost jednoho člověka, a má v úmyslu napravit mnohé. Pokud oni ovšem tuto výtku nejsou schopni vztahovat i na sebe a lichotí si, že Bůh přehlíží jejich chyby, protože je zvláště neoznačuje, oklamávají své duše a budou obklopeni temnotou a ponechání svým vlastním cestám, aby šli za představami svých vlastních srdcí. *2T 112.2*

Mnozí zacházejí nesprávně se svými vlastními dušemi a jsou ve velkém klamu, pokud jde o jejich pravý stav před Bohem. Bůh používá cesty a způsoby, aby lépe sloužily Jeho cílům, a zkouší, co je v srdcích Jeho vyznávajících následovníků. Ukazuje jasně chyby některých, aby i ostatní mohli být takto varováni, aby se báli hříchu a vyhýbali se svým chybám. Při zkoumání sama sebe mohou shledat, že dělají stejné věci, které Bůh zavrhuje u jiných lidí. Jestli opravdu touží sloužit Bohu a bojí se jej urazit, nebudou čekat, aby jejich hříchy byly oznámeny dříve, než učiní vyznání a s pokornou lítostí se vrátí k Bohu. Budou opouštět věci, které se Bohu nelíbí, podle světla daného jiným. Jestliže naopak ti, kteří nejednají správně, vidí, že se provinili stejnými hříchy, které byly kárány u jiných, a přesto pokračují ve stejné neposvěcené cestě, protože nebyli zvláště jmenováni, ohrožují vlastní duši a budou satanem vedeni do zajetí. *2T 113.1*

14. Stěhování do Battle Creeku

Ve vidění, které jsem měla 12. června 1868, bylo mi ukázáno, že mohla být vykonána velká práce v přivádění duší k poznání pravdy, kdyby bylo vynaloženo opravdové úsilí. V každém městě, obci a vesnici jsou osoby, které by přijaly pravdu, kdyby jim byla předložena vhodným způsobem. Jsou potřeba mezi námi misionáři, sebeobětaví misionáři, kteří podobně jako náš velký Vzor by neuspokojovali sami sebe, ale žili by pro blaho jiných. *2T 113.2*

Bylo mi ukázáno, že jsme lidem trpícím nedostatek. Naše skutky neodpovídají našemu vyznání. Naše víra dokazuje, že žijeme v čase zvěstování nejslavnějšího a nejdůležitějšího poselství, jaké kdy smrtelníci dostali. Přesto, že jsme si vědomi této skutečnosti, naše úsilí, horlivost a duch sebeobětování neodpovídá charakteru díla. Měli bychom se probudit ze spánku a Kristus nám dá život. *2T 114.1*

Mnozí naši bratři a sestry by rádi žili v Battle Creeku. Přicházejí tam rodiny ze všech stran, a ještě mnohem více jich má v úmyslu se tam usídlit. Někteří, kteří přicházejí do Battle Creeku, zastávali úřady v malých shromážděních. Tam byla potřebná jejich pomoc a síla. Když takoví lidé přicházejí do Battle Creeku a setkávají se s velkým počtem adventistů, často začínají pociťovat, že jejich svědectví nejsou potřebná, a jejich talent je pohřben. *2T 114.2*

Někteří si vybrali Battle Creek kvůli náboženským přednostem, a přesto se diví, že se jejich duchovnost snižuje již po několikaměsíčním pobytu. Jakou to má příčinu? Cílem mnohých je obohatit se a věnovat se obchodu, který jim přinese větší zisky. Jejich očekávání v tomto směru mohou být uskutečněna, zatímco duše trpí nouzí a stávají se trpaslíky v duchovních věcech. Neberou na sebe žádná zvláštní břemena, neboť si myslí, že to není potřebné. Nevědí, kde přiložit ruku k dílu v církvi, a tak se stávají neužitečnými na vinici Páně. Všichni, kdo sledují takový cíl, jen zvyšují námahu těch, kdo na sebe vzali břemeno práce v církvi. Takoví jsou zbytečnou zátěží. Je mnoho takových členů v Battle Creeku, kteří se rychle stávají suchými větvemi. *2T 114.3*

Někteří členové byli pracovníky a mají zkušenosti v hlásání pravdy. Avšak když se přestěhují do Battle Creeku, odkládají všechny své povinnosti. Namísto toho, aby pociťovali nutnost dvojnásobné energie, bdělosti, modlitby a pilné činnosti v zájmu povinnosti, nedělají téměř nic. Ti, jenž jsou přetíženi povinnostmi v církvi a nemají čas na jiné povinnosti, jsou přesto nuceni vykonávat namáhavou a zodpovědnou práci v církvi, jestliže nechtějí, aby zůstala nedokončena, protože jiní nechtějí vzít na sebe žádné povinnosti. *2T 114.4*

Bratři a sestry, kteří chtějí změnit své bydliště, kteří mají na zřeteli Boží slávu a uvědomují si, že na nich spočívá osobní odpovědnost za blaho a záchranu lidí, za které Kristus neváhal obětovat svůj drahý život, měli by se přestěhovat do měst a vesnic, kde je jen málo světla anebo kde vůbec není a kde mohou skutečně sloužit a svou prací a zkušenostmi být k požehnání jiným. Potřebujeme misionáře, kteří přijdou do měst a vesnic a vztýčí korouhev pravdy, aby Bůh měl všude své svědky a aby světlo pravdy proniklo tam, kam dosud nezasvítilo, a kteří by tuto korouhev pravdy nechali vlát tam, kde je dosud neznámá. Bratři by neměli být v jednom shromáždění, protože je to pro ně příjemnější, ale měli by se snažit, aby naplnili své vysoké povolání činit dobro jiným, být nástrojem spásy byť i jedné duši. Ale mělo by jich být spaseno více. *2T 115.1*

Jediný cíl této práce by neměl být pouze zajistit si větší odměnu v nebi. Někteří jsou v tomto ohledu sobečtí. Se zřetelem na to, co pro nás Kristus učinil a jak trpěl za hříšníky, měli bychom z čisté a nezištné lásky k duším napodobovat Jeho příklad obětováním našeho vlastního pohodlí a potěšení ve prospěch jejich dobra. Radostí Kristovou, která Mu ulevovala v Jeho utrpení, byla spása ubohých duší. Toto by mělo být i naší radostí a povzbuzením naší snahy jít ve šlépějích našeho Pána. Pracovníci, taková činnost těší Boha a představuje naši lásku a oddanost k Němu, jakožto Jeho služebníků. On prvé miloval nás a obětoval za nás svého milého Syna na smrt, abychom my mohli žít. Opravdová láska k bližnímu svědčí o naší lásce k Bohu. Můžeme zastávat vysoké postavení, a přece bez lásky nejsme nic. Naše víra nás může přivést až k tomu, že naše těla budou vydána ohni, ale bez lásky, jaká byla v srdci Pána Ježíše, jsme pouze měď zvučící a zvonec znějící. *2T 115.2*

Mnohé rodiny obdrží duchovní sílu, jakmile přijdou do Battle Creeku. Toto místo jim mnoho pomáhá, ale pro jiné je nevhodné. Bratr a sestra A jsou příkladem skupiny, kteří měli užitek z přestěhování se do Battle Creeku. Pán jim ukázal správnou cestu. Battle Creek je místo, kde mohli dojít prospěchu a ukázalo se požehnáním pro celou rodinu. Po svém příchodu na toto místo získali mnoho požehnání, skrze které zakotvili pevně na stanovisku pravdy, a jestliže budou pokračovat cestou pokorné poslušnosti, budou se radovat z pomoci, kterou v Battle Creeku obdrželi. *2T 116.1*

15. Rady kazatelům

Ve svém vidění z 12. června 1868 jsem byla hluboce dojata obrovskou prací, kterou máme dokončit, aby lid byl připraven na příchod Syna člověka. Viděla jsem, že žeň je veliká, ale dělníků je málo. Mnozí, kteří jsou v současné době na poli a pracují, aby zachránili duše, jsou zesláblí. Nosili těžká břemena, která je unavila a vyčerpala. A přesto mi bylo ukázáno, že u některých našich bratří kazatelů byl větší výdej síly, než bylo zapotřebí. Jejich příliš dlouhá a hlasitá kázání spotřebovala mnoho jejich životní síly. Jiní často hovořili o třetinu až o polovinu déle, než bylo potřeba. Při takovýchto kázáních bývají unaveni, zájem lidu opadá ještě dříve než projev skončí, a tak mnoho je z toho ztraceno, neboť to lidé nemohou pochopit. Mnohem lépe by bylo říci méně nežli více. Ačkoliv téma kázání může být velmi zajímavé a vážné, ale užitek by byl mnohem větší, kdyby modlitby a kázání byly kratší. Výsledek by byl dosažen i bez veliké námahy. Oni zbytečně spotřebovávají svou sílu, která je tak nezbytná pro úspěch našeho díla. Takové dlouhé a namáhavé úsilí unavuje a vyčerpává. *2T 116.2*

Viděla jsem, že tato zvláštní námaha vyčerpala a spotřebovala životní sílu drahého bratra Sperryho a předčasně jej přivedla do hrobu. Kdyby bratr Sperry pracoval s ohledem na zdraví, mohl by žít a pracovat až do současné doby. Rovněž taková nadměrná námaha předčasně ukončila užitečný život našeho drahého bratra Cransona. *2T 117.1*

Mnohé modlitby i přednášky, jakož i namáhavé zpěvy jsou nesmírně únavné. Ve většině případů by neměli naši kazatelé pokračovat v kázání déle než hodinu. Neměli by činit zbytečně dlouhé úvody, ale přejít rovnou k věci a dobře prostudovaným kázáním vzbudit co největší zájem. Neměli by pokračovat v kázání, jestliže si to posluchači nepřejí. Mnoho z tohoto úsilí je ztraceno, jestliže lid je příliš unaven, a proto nemůže mít užitek z toho, co slyší. A kdo může zhodnotit, jak veliká je tato ztráta, kterou způsobili kazatelé takovým počínáním. Nakonec se nezíská nic, jen se vyčerpá životní síla. *2T 117.2*

Často se vyčerpá síla již na počátku nadměrného úsilí. A právě v takovém okamžiku je buďto hodně získáno nebo ztraceno. Oddaný kazatel Kristův, který má zájem a vůli pracovat, nemůže svou sílu shromáždit. Spotřeboval ji při zpěvu, dlouhých modlitbách a dlouhých kázáních a vítězství je ztraceno špatně plánovanou snahou a nesprávně využitým časem. Zlatá příležitost je ztracena. Po získaných dojmech nic nenásledovalo. Lépe by bylo neprobouzet žádný zájem, protože když lidé jednou odporovali přesvědčení svědomí a přemohli ho, nový zájem o pravdu se jen velmi těžko vzbudí. *2T 117.3*

Bylo mi zjeveno, že kdyby naši kazatelé měli větší zájem o zachování své síly a zdraví, vykonali by mnohem víc práce během jednoho roku, než při dlouhých a nepotřebně vyčerpávajících modlitbách, kázáních a zpěvech. V posledně jmenovaném případě jsou lidé často ochuzeni o radu, kterou tolik potřebují v pravý čas. Pracovník potřebuje odpočinek, protože ohrozí své zdraví i život, bude-li takto ve své práci pokračovat. *2T 118.1*

Naši drazí bratři Matteson i Bourdeau se zde dopustili chyby a měli by sjednat nápravu ve svém způsobu práce. Měli by mluvit i modlit se krátce. Měli by ihned přistupovat k věci a dopřávat si odpočinek při své práci. Takovým způsobem by učinili více dobra, a přitom by si uchovali své zdraví. Mohli by přitom dále vykonávat svou práci, kterou tolik milují. *2T 118.2*

16. Pohled na Ježíše

Ve svém vidění z 12. června 1868 i mi bylo zjeveno nebezpečí Božího lidu v tom, že pohlíží na bratra a sestru White, jako by k nim museli přijít se svými břemeny a hledat u nich útěchu. Tak by tomu nemělo být. Jsou pozváni svým soucitným a milujícím Spasitelem, aby k Němu přišli, jsou-li unaveni a obtěžkáni břemenem, a On jim pomůže. U Něj naleznou odpočinek. Přijdou-li se svými životními problémy a zkouškami k Pánu Ježíši, shledají, že slib o pomoc jim splní. Když ve své nesnázi pocítí úlevu, kterou může dát jedině Ježíš, prožijí tím drahocennou zkušenost. Bratr i sestra White usilují o čistotu života. Snaží se přinést ovoce svatosti, jsou však jenom omylnými smrtelníky. Mnozí k nám přicházejí s dotazem: „Mám to tak učinit? Mám se zavázat do tohoto podnikání?“ a v souvislosti s oděvem: „Mám nosit tuto nebo onu část oděvu?“ Odpovídám jim: Jste následovníci Kristovi. Studujte Bibli! Čtěte pečlivě a s úctou o životě našeho drahého Spasitele z doby, kdy přebýval mezi lidmi na zemi. Napodobujte Jeho život a nesejdete z úzké cesty. Rozhodně odmítáme být vaším svědomím. Jestliže vám ale říkáme, co máte činit, nechtějte, abychom vás vedli, obraťte svůj zrak k Ježíši sami. Hledáte svůj vzor v nás, ale vy musíte mít svou vlastní zkušenost, která pramení v Kristu. Jedině takto můžete přetrvat nebezpečí posledních dnů, ve kterých máte projít ohněm utrpení, který má sloužit k očištění vašich charakterů, abyste takto byli připraveni obdržet nesmrtelnost. *2T 118.3*

Mnozí naši bratři a sestry si myslí, že nemůže být žádné větší shromáždění, na kterém by nebyli přítomni bratr a sestra White. Na mnoha místech si bratři uvědomují, že je třeba pro lidi učinit zvlášť vážnou akci ve věci pravdy. Mají mezi sebou své kazatele, kteří mezi nimi pracují a kteří si uvědomují, že je třeba učinit něco zvláštního, a přece očekávají, že bratr a sestra White to učiní za ně. Viděla jsem, že Bůh s tím nesouhlasí. Na prvním místě se nalézají chyby i u našich kazatelů. Postrádají vytrvalost. Neberou na sebe tíhu díla a odmítají pomoci tam, kde je toho nejvíce potřeba. Nevlastní schopnost rozpoznat, vidět a cítit, kde lidé potřebují radu, napomenutí, výstrahu a posílnění. Někteří kazatelé pracují týdny a měsíce na jednom místě, a přece po jejich odchodu je ještě více práce k vykonání, než když započali. Systematická shovívavost jejich práci zpomaluje. Povinnost kazatelů je pečovat o lid a dílo, ale protože tato činnost není vždy příjemná, proto tuto činnost zanedbávají. Hovoří o pravdě ze Slova Páně, ale nepřesvědčují lidi o nutnosti poslušnosti. Tím se mnozí posluchači nestávají následovníky pravdy. Lidé přímo cítí tento nedostatek. Mnohé věci mezi nimi nejsou v pořádku a oni spoléhají na bratra a sestru White, že tento nedostatek napraví. *2T 119.1*

Někteří naši kazatelé jsou ve své práci povrchní a nejdou do hloubky, aby se zmocnili srdcí lidu. Uspokojují se myšlením, že bratr a sestra White jsou zvláště uzpůsobeni, aby tuto práci v jejich středu za ně vykonali. Tito lidé pracovali, avšak nesprávným způsobem. Nenesli své břímě. Nepomohli tam, kde bylo třeba pomoci. Nenapravovali nedostatky, které bylo třeba napravit. Neposvětili celé srdce a celou duši potřebám lidu. Uplynul čas a jejich práce nepřinesla žádné ovoce. Tíha jejich nedostatků padá na ně samotné. Avšak přesto ujišťují lid, že toto dílo nebude dokončeno bez našeho zvláštního svědectví. Bůh v nich nenalézá zalíbení. Kazatelé by měli převzít větší zodpovědnost a neživit myšlenku, že nemohou nést toto svědectví, kde je to potřeba. Jestliže tak nemohou činit, měli by tak dlouho prodlévat v Jeruzalémě, dokud nebudou posílněni mocí s výsosti. Neměli by vykonávat takovou práci, pro kterou nemají schopnosti. Měli by jít vpřed plačíc, nesouce vzácné símě, neboť jdouce zpět s veselím, ponesou zralé snopy. *2T 120.1*

Kazatelé by měli působit na lid a zjevovat jim nutnost osobního úsilí. Žádná církev nemůže vzkvétat, jestliže její členové nepracují. Lid musí přiložit ruce k dílu současně s kazateli. Viděla jsem, že nic nemůže mít trvalejší hodnotu pro každý sbor, než je uvědomění si vzájemné odpovědnosti členů. Každý člen ve sboru si musí uvědomit, že spasení vlastní duše je závislé na jeho osobní námaze. Bez námahy nemůže být zachráněna žádná duše, kazatel nikoho nemůže spasit. Může být jen prostředníkem světla mezi Bohem a lidem, ale pak již záleží jen na členu, použije-li světlo pro sebe a pro jiné. Lidé by si měli uvědomovat, že osobní odpovědnost spočívá na nich

nejenom pro spasení svých duší, nýbrž aby se nejvážnějším způsobem věnovali spáse těch, kteří zůstávají v temnotě. Místo spoléhání se na bratra a sestru White, kteří by jim měli pomoci z temnoty, měli by se co nejvážněji zabývat pomáháním samým sobě. Jestliže by začali vyhledávat ty, kdož jsou v nuznějším stavu než oni sami, a snažili by se jim pomoci ke světlu, pomohli by zároveň i sobě dříve, než kterýmkoli jiným způsobem. Jestliže se lidé opírají jen o bratra a sestru White, Bůh je mezi vámi poníží a odstraní je od vás. Musíte vzhlížet jen k Bohu a Jemu důvěřovat. Opírejte se o Něj a On vás neopustí. Nedá vám zahynout. Slovo Boží je vzácné: „*Ptejte se na Písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti.*“ (J 5,39) Toto jsou slova Kristova. Slova Boží inspirace, pečlivě a zbožně studované a uposlechnuté vás dokonale uschopní pro vaši dobrou práci. Kazatelé i lid musí vzhlížet k Pánu. 2T 120.2

Žijeme ve zlé době. Nebezpečí posledních dnů se kolem nás množí „*a že rozmnožena bude nepravost, ustydně láska mnohých*“. Enoch chodil s Bohem po 300 let. Nynější krátkost času je naléhavou pohnutkou k hledání pravdy. Je snad nutné, aby hrůzy dne Božího byly důvodem pro to, abychom konali správně? Před námi je Enochův vzor. Stovky roků chodil s Bohem ve zkažené době. Všude kolem něj byla mravní porušenost, a přece posiloval své srdce oddaností a láskou k Bohu. Jeho hovor se stále týkal nebeských věcí. Vychovával svou mysl, aby se ubírala touto cestou a aby nesla pečeť božskosti. Jeho tvář byla ozářena světlostí, která byla odleskem tváře Kristovy. Enoch měl stejná pokušení jaká máme my. Lidé, se kterými se stýkal, nebyli více nakloněni spravedlnosti nežli lidé kolem nás. Ovzduší, které vdechoval bylo poskvrněno hříchem a mravní zkažeností stejně, jako je naše. Přesto žil svatým životem. Nebyl poskvrněn převažujícími hříchy své doby, ve které žil. Tak můžeme zůstat čistí a neposkvrnění i my. Enoch byl představitelem svatých, kteří žijí uprostřed nebezpečí a zkaženosti posledních dnů. Jeho věrná poslušnost jej přenesla, tak jako budou z tohoto hříchem poskvrněného světa přeneseni všichni věrní. 2T 121.1

Boží lid by měl usilovat a postupovat k vítězství. Armády duchovního Izraele vede někdo větší, než byl Jozue. S námi je Původce našeho spasení, který nám zanechal povzbudivý odkaz: „*A aj, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa.*“ (Mt 28,20) „*Doufějte, já jsem přemohl svět.*“ (J 16,33) On nás povede k bezpečnému vítězství. Co Bůh slíbil, může kdykoli splnit. A dílo, které svěříje svému lidu, umožní také dokonat. Jestliže žijeme životem dokonalé poslušnosti, Jeho sliby dojdou u nás splnění. 2T 122.1

Bůh chce, aby Jeho lid zářil jako světlo světa. Svítit nemají jen kazatelé, ale každý učedník Kristův. Jejich rozmluvy by měly být zaměřeny jen na nebeské věci. A zatímco budou stále spojeni s Bohem, budou si přát spojení i se svými bližními, aby vyjádřili svými slovy a skutky velikou lásku k Bohu, která obživuje jejich srdce. Tímto způsobem se stanou světly světa, a světlo přinášené skrze ně jim nemůže být odebráno. Temnotou budou jenom pro ty, kteří v tom světle nechťejí kráčet, ale stále jasněji budou zářit na stezku těm, kdož věrně krácejí v tomto světle. 2T 122.2

Duch, moudrost a dobrota Boží, zjevena v Jeho slově, musí být příkladem pro učedníky Kristovy k odsouzení světu. Bůh vyžaduje od svého lidu souhlas s Jeho milostí a zjevenou pravdou. Všechny Jeho pravé požadavky musí být plně respektovány. Zodpovědné osoby musí kráčet ve světle, které je posvěcuje. Jestli takto nebudou činit, jejich světlo se stane temnotou a tato temnota bude úměrná velikosti obdrženého světla! Mocné světlo osvětlovalo lid Boží, mnozí ho však nenásledovali, a proto jsou duchovně velmi slabí. 2T 123.1

Příčina, pro kterou lid Boží nyní hyne, netkví v nedostatku poznání. Nebudou odsouzeni proto, že neznali cestu, pravdu a život, ale proto, že zanedbali pravdu, kterou pochopili, a zamítli světlo, které osvítilo jejich duši. Ti, kteří nikdy neměli světlo, jež by zamítli, nebudou odsouzeni. Co více mohlo být učiněno pro Boží vinici, než co bylo učiněno? Světlo, drahocenné světlo, září nad Božím lidem; ale nezachrání jej, nebude-li souhlasit s tím, aby jím byl zachráněn, nebude-li cele podle něho žít a když je nebude přinášet těm, kteří jsou v temnotě. Bůh vyzývá svůj lid k práci. Je nutná individuální práce vyznávání a odpuštění hříchů a návrat k Pánu. Nikdo nemůže vykonat tuto práci za druhého. Náboženské poznání se nahromadilo. Úměrně s přibývajícím známostí se zvětšuje i odpovědnost. Veliké světlo zářilo na církev, ale ona je jím odsouzena, poněvadž odmítla v něm chodit. Kdyby byli slepí, byli by bez hříchu, ale oni viděli světlo a slyšeli pravdu a přesto nejsou moudří a svatí. Mnozí po léta neučinili žádného pokroku v známosti pravdy a růstu k svatosti. Jsou duchovní-

mi trpaslíky. Místo, aby šli vpřed k dokonalosti, jdou zpět do temnoty a egyptských okovů. Jejich mysli nejsou obráceny k posvěcení a opravdové svatosti. *2T 123.2*

Probudí se duchovní Izrael? Budou chtít všichni ti, kdož vyznávají pravdu, snažit se zanechat každé zlo a každý tajný hřích, a pokořit své duše před Pánem? Budou s opravdovou pokorou zkoumat každý svůj čin a uvědomovat si, že oko Boží čte v jejich srdci a že ví o každé skryté věci? Necht' vaše práce pro Pána je dokonalá, neboť posvěcení Boží bude úplné. Pán žádá, abychom se zřekli všeho, co máme a co jsme. Kazatelé i lid se musí obrátit. Potřebují přeměnu mysli, bez které není duchovní síly v životě, nýbrž jen smrt. Boží lid užívá veliké výsady. Bylo mu dáno veliké světlo, skrze které by mohl být hoden vysokého povolání v Kristu Ježíši. A přesto není takový, jaký by jej Bůh chtěl mít. *2T 124.1*

17. Oddělení se od světa

Drazí bratři a sestry,

záměrem Božím je, aby světlo církve se zvětšovalo a stávalo se stále jasnějším a jasnějším, až do plného dne. Božímu lidu bylo uděleno vzácné zaslíbení pod podmínkou úplné poslušnosti. Jestliže budeme poslušni Pánu jako Jozue a Kálef, zvětší On mezi námi svou moc, hříšníci by byli obráceni a ti, co setrvávají v hříchu, by byli vašim vlivem navraceni. Dokonce i nepřátelé vaší víry, ačkoli jsou v mocné opozici a mluví proti pravdě, by museli přiznat, že Bůh je s vámi. *2T 124.2*

Mnozí, kteří vyznávají pravdu, se tak připodobnili světu, že nelze rozpoznat jejich pravý charakter a že je těžké rozlišit mezi tím, kdo Bohu slouží a kdo Jemu neslouží. Bůh chce pro svůj lid vykonat veliké věci, jestliže se oddělí od světa. Jestliže se poddá Jeho vedení, On jej oslaví před celým světem. Pravý Svědek říká: „*Znám skutky tvé.*“ Andělé Boží, jež pečují o ty, kteří mají být dědici spásy, jsou obeznámeni se vším a znají pravou míru víry, jakou každý jednotlivec vlastní. Nevěra, pýcha, láska ke světu a rozmařilost, jaká existovala v srdcích bratří a sester, zarmoutily svaté anděly. Oni viděli drzé, veliké hříchy u mnoha následovníků Kristových, a poněvadž Bůh byl zneuctěn jejich nestálým a nesprávným životem, byli nuceni plakat. A přesto všichni tito, kdož chybují, jsou příčinou slabosti církve a poskvřňují svatou víru, si toto neuvědomují, nýbrž se jim zdá, že vzkvétají v Pánu. *2T 125.1*

Mnozí věří, že se nalézají na správném základě a že mají pravdu. Utěšují se svou čistotou, vychloubají se mocnými argumenty na důkaz svého správného postavení. Takoví se počítali mezi vybraný národ Boží, ačkoli Boží přítomnost, ani sílu, která by je zachovala od pokušení a pošestilostí, ještě nepocítují. Tvrdí, že Boha znají, ale svými skutky Jej zapírají. Jak veliká je jejich temnota! Láska ke světu s mnoha klamy u jedněch a svůdnost bohatství u druhých zahlušila lid a on zůstal neplodný. *2T 125.2*

Bylo mi zjeveno, že církev v ____ přijala ducha tohoto světa a stala se vlažnou až do stavu znepokojení. Bude-li vyvinuto úsilí, aby věci v církvi byly napraveny a lidé přivedeni do správného duševního stavu, sestoupí mezi ně Bůh a shromáždění bude ovlivněno Božím působením, jež vyvine úsilí prodrat se temnotou ke světlu. Mnozí ale nejsou dost vytrvalí ve svých snahách a neuvědomují si posvěcující vliv pravdy na jejich srdce a život. Péče o tento svět zaplňuje jejich mysl do té míry, že zanedbávají zpytování sebe samých a modlitbu v komůrce. Odkládají brnění a satan má k nim volný přístup. Otupuje jejich citlivost, takže nepředvídají jeho zlé záměry. *2T 126.1*

Někteří nejeví přání poznat svůj pravý stav a tak uniknout ze satanových spárů. Jsou nemocní a umírají. Příležitostně se ohřívají u ohně jiných. Přesto jsou tak mraziví svou hrdostí, pýchou, formalností a vlivem světa, že nevidí žádnou potřebu pomoci. *2T 126.2*

Jsou mnozí, kteří mají nedostatek duchovnosti a Kristova milosrdenství. Pocit slavnostní odpovědnosti by měl neustále na nich spočívat, aby viděli vážnost doby a zhoubný vliv okolo nás. Jejich jedinou nadějí, aby se stali účastníky Božské přirozenosti, je uniknout zkaženosti, která zachvátila svět. Tito bratři potřebují hlubokou a dokonalou zkušenost ve věcech Božích; a tu mohou dosáhnout jedině vážným úsilím ze své strany. Jejich postavení vyžaduje obrovskou píli a neúnavnou bdělost, aby nebyli nalezeni spící na svém místě. Satan a jeho andělé nespí. *2T 126.3*

Kristovi následovníci by měli být nástrojem spravedlnosti, pracovníky, živými kameny vyzařujícími světlo, aby mohli poutat přítomnost nebeských andělů. Mají být zprostředkovateli ducha pravdy a spravedlnosti. Mnozí se dostali tak daleko pod vliv tohoto světa, že žijí podobně jako svět. Mají své záliby, své chutě a nedovedou rozeznat ryzost charakterů. Jejich chování není ovládáno čistými křesťanskými zásadami, a proto myslí jenom na sebe, na své potěšení a radost a neohlíží se na druhé. Nejsou posvěceni pravdou, a tudíž si neuvědomují výsadu Kristových následovníků nad světem. Ti, kdož jsou nejvíce milováni Bohem, jsou ti, kdož vlastní nejméně sebedůvěry a jsou ozdobeni pokorou a tichým duchem; jejichž životy jsou čisté a nesobecké a jejichž srdce touží po bohaté plnosti Kristova ducha, po poslušnosti, spravedlnosti, čistotě a pravé svatosti. *2T 126.4*

Kdyby všichni byli poddáni Bohu, vyzařovalo by z nich vzácné světlo a mělo by přímý vliv na ty, se kterými se stýkají. Všechna práce, kterou je třeba v tomto směru vykonat, je před nimi. Někteří jsou daleko od Boha, vrtkaví, nestálí jako voda a nemají žádnou představu o oběti. Když žádají nějaký zvláštní požitek nebo potěšení nebo nějakou součást oděvu, neuvažují, zda se mohou či nemohou bez této věci obejít, nebo si odepřít potěšení jako dobrovolnou oběť Bohu. Kolik jich uvažovalo o tom, že se od nich žádá nějaká oběť. Ona může mít menší hodnotu než dar bohatého, který vlastní tisíce, ale i tak to bude vzácný dar sebezapření před Bohem. Bylo by to jako vonné a sladké kadidlo před Božím oltářem. *2T 127.1*

Mládež není oprávněna zacházet libovolně s finančními prostředky, jak se jí líbí, bez ohledu na vůli Boží. Měli by říci jako David: „Pánu Bohu svému nepřinesu jako dar žádnou lacinou zápalnou oběť.“ Mládež utrácí veliké množství peněz na rozmnožování svých vlastních fotografií. Mohly by se sečíst sumy peněz, které byly věnovány na tyto účely? Byla by to značná částka. A to je pouze jedna cesta z mnoha možností, jak utrácet prostředky ke svému vlastnímu potěšení, ze kterého nepřamení žádný zisk. Tímto výdajem nejsou ani oděni ani nakrmeni, vdovám a sirotkům není pomoheno, hladoví nejsou nasyceni, nazí nejsou přioděni. *2T 127.2*

Zatímco marnotratně utráceli peníze pro vlastní potěšení, skrbili na darech pro Pána. Kolik z vydělaných peněz mladých lidí se dostává do pokladnice Páně na pomoc dílu a zachraňování duší? Každý týden dávají příspěvek a myslí si, že učinili mnoho. Nemohou pochopit, že jsou natolik Božími šafáři nad málem, jako jsou bohatí nad svými rozsáhlými statky. Bůh byl oloupen, jejich žádostem bylo vyhověno, jejich chuti byly ukojeny, aniž by pomysleli, že Pán pečlivě prozkoumal, k jakému účelu užili svého jmění. Když takto bez váhání ukájejí své potřeby a odepírají Bohu oběti, které Mu dluží, Bůh již nikdy nepřijme jejich malý dárek, tak jako nepřijal oběť Ananiáše a Zafiry, kteří měli v úmyslu Jej svou obětí okrást. *2T 128.1*

Vaše mládež je spojena se světem. Jen málo jich bojuje s vnitřním nepřítelem. Málo jich touží poznat a upřímně plnit vůli Boží. A také málo jich hladoví a žízní po spravedlnosti a málo jich ví cokoli o Božím Duchu, který napravuje a potěšuje duše. Kde jsou kazatelé a kde jsou takoví, kteří se obětují a sebezapírají? Kde jsou nositelé kříže? Vlastní já a sobectví pohltilo ušlechtilé zásady. Věci věčné hodnoty nemají v jejich myslích žádný zvláštní význam. Bůh vyzývá každého jednotlivce, aby se mu plně odevzdal. „*Nemůžete Bohu sloužiti a mamoně.*“ (L 16,13) Nemůžete sloužit sobě a zároveň být služebníky Kristovými. Musíte zemřít sobě, své lásce k radovánkám a naučit se tázat: Bude Bůh potěšen věcmi, na něž míním vynaložit tyto finanční prostředky? Oslavím Jej tím? *2T 128.2*

Je nám přikázáno, že všechno máme činit k Boží slávě, ať jíme, pijeme anebo cokoli děláme. Kolik jich jednalo raději vědomě ze zásady než z popudu, bez uvažování, kolik se jich řídilo doslovně tímto příkazem? Kolik z mladých učedníků v ____ se rozhodlo cele důvěřovat Bohu, mít Jej za svůj díl, a opravdově usilovat o poznání a činění vůle Boží? Mnozí jsou Kristovými služebníky jen podle jména, nejsou však jimi ve skutečnosti. Kde vládou náboženské zásady, nebezpečí velkých omylů je malé, protože sobectví, které vždy oslepuje a svádí, je podřízeno těmto zásadám. Upřímná touha činit jiným dobro tak převládá, že vlastní já je zapomenuto. Mít pevné náboženské zásady je nedocenitelným pokladem. Je to nejčistější, nejvyšší a nejvznešenější vliv, jaký mohou smrtelníci mít. Takoví mají kotvu. Každý čin je dobře zvážen, aby jeho účinek nepoškozoval jiného a neodváděl od Krista. Taková mysl se ustavičně ptá: „Pane, jak ti mohu nejlépe sloužit a oslavit Tvé jméno na zemi? Jak mám usměrnit svůj život, aby na zemi bylo chváleno Tvé jméno, a jak mám vést jiné k rozhodnutí milovat Tě, sloužit Ti a ctít Tě? Dej, abych vždy toužil a rozhodoval se jen pro činění Tvé vůle. Ať jsou slova a příklad mého Vykupitele světlem a posilou mému srdci. Dokud Jej budu následovat a důvěřovat Mu, nenechá mě zahynout. On bude korunou mé radosti.“ *2T 129.1*

Když moudrost Boží zaměníme za moudrost člověka, jsme svedeni bláznovstvím lidské moudrosti. V tom spočívá velké nebezpečí mnohých v _____. Nemají vlastní zkušenost. Nezvykli si ve vlastním zájmu s modlitbou a bez předsudků uvažovat o nových otázkách a záležitostech, které mohou kdykoliv povstat. Čekají na úsudek jiných. Když jiní nesouhlasí, potom je to stačí přesvědčit, že zkoumaná záležitost je bezvýznamná, ať se již jedná o cokoli. I když je takových lidí mnoho, nijak to nezmění skutečnost, že jsou nezkušení a rozumově zesláblí dlouhodobým povoláním nepříteli; a takoví budou vždy důvěřiví jako děti, půjdou ve světle jiných, žijíce ze zku-

šenosti jiných, budou cítit jako jiní, cítit a jednat jak jednají jiní. Chovají se tak, jakoby neměli žádnou individualitu. Jejich osobnost je pohlcena v jiných; jsou jen stíny těch, o kterých si myslí, že žijí správně. Když si neuvědomí nestálost svého charakteru a nebudou usilovat o nápravu, všichni přijdou o věčný život. Nebudou schopni čelit nebezpečím posledních dnů. Nebudou mít žádné síly, aby odolali ďáblu, protože ani nebudou vědět, že to je on. Někdo jiný musí stát po jejich boku, aby je poučoval, zda se k nim blíží nepřítel nebo přítel. Nežijí duchovně, proto nerozeznávají duchovní věci. Nejsou moudřími v těch věcech, které se týkají Božího království. Ani mladí, ani starí nemají výmluvu, když důvěřují, že za ně někdo jiný může mít nějakou zkušenost. Anděl řekl: „*Zlořečený ten muž, kterýž doufá v člověka, a kterýž klade tělo za rámě své.*“ (Jr 17,5) V křesťanských zkušenostech a zápasech je potřebné ušlechtilé spoléhání na sama sebe. 2T 129.2

Mužové, ženy a mládeži, Bůh žádá, abyste vlastnili mravní odvahu, rozhodnost předsevzetí, odvahu, vytrvalost a mysl, která nebude hájit mínění jiných, ale která ve vlastním zájmu bádá dříve, než něco přijme anebo zavrhne, která zkoumá a zvažuje důkazy a v modlitbě je předkládá Pánu. „*Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádej ji od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá, i budeť dána jemu.*“ Nyní podmínka: „*Žádej pak důvěrně, nic nepochybuje. Nebo kdož pochybuje, podoben jest vlnám mořským, kteréž vítr sem i tam žene a jimi zmítá. Nedomnívej se zajiště člověk ten, aby co vzíti měl ode Pána.*“ (Jk 1,5-7) Tato prosba o moudrost nemá být jen nějakou bezúčelnou modlitbou, upadající v zapomenutí, jakmile prosba byla vyslána. Je to modlitba, která vyjadřuje silnou a opravdovou touhu srdce, prýšící z vědomí nedostatku moudrosti, potřebné k rozpoznávání Boží vůle. 2T 130.1

Když po modlitbě nepřichází ihned odpověď, neochabujte v čekání a vytrvalosti. Nepovolujte. Držte se zaslíbení: „*Věrný jest ten, kterýž povolal vás, kterýž také i učiní to.*“ (1 Te 5,24) Jako ona neodbytná vdova se dožadujte svého a buďte vytrvalí ve svém úmyslu. Jde vám o něco důležitého? Zajistě. Potom nepovolujte, protože vaše víra může být zkoušena, když vám v prosbě jde o něco skutečně hodnotného, pak to stojí za rozhodné a opravdové úsilí. Máte zaslíbení: bděte a modlete se. Buďte vytrvalí a vaše modlitba bude vyslyšena; není-liž to Bůh, který to zaslíbil? Když vás dosažení něčeho bude stát určitou námahu, po obdržení si toho budete tím více cenit. Jasně čtete, že když pochybujete, nemůžete očekávat, že od Pána něco obdržíte. Tu je dané napomenutí, abychom neochabovali, ale pevně se drželi zaslíbení. Když prosíte, Pán vám dá ochotně a bez výčitky. 2T 131.1

Právě v tom se mnozí mýlí. Ustupují od svého úmyslu a jejich víra hyne. Zde je příčina, proč nic neobdrží od Pána, který je naším zdrojem síly. Nikdo nemusí chodit ve tmě a klopýtat jako slepý, protože Pán připravil světlo pro lidi, když ho budou chtít přijmout tak, jak jim ho On nabízí, a ne po svém. On žádá od všech svědomitě splnění každodenních povinností. Zvláště se to vyžaduje od všech, kteří jsou zapojeni ve slavnostním a důležitém díle vydavatelském; jak od těch, na nichž spočívají větší odpovědnosti za dílo, tak od těch, kteří mají ty nejméně odpovědné úkoly. Toto mohou docílit jen vzhlížením k Bohu a prosbou o schopnost, která by jim umožnila věrně plnit to, co je správné v očích Božích, konajíce všechno tak, jakoby byli ovládáni nesobeckými pohnutkami a jakoby oko Boží bylo viditelné všem, hledící na všechny a zkoumající skutky všech. 2T 131.2

Nejrozšířenějším hříchem, který nás odděluje od Boha a vytváří tak mnoho nakažlivého duchovního zmatku, je sobectví. Bez sebezapření nemůžeme přijít k Pánu. Sami z vlastních sil nemůžeme učinit nic; avšak zmocnění Bohem můžeme žít požehnaným životem pro jiné a takto se vyhnout zlu sobectví. Nemusíme jít do pohanských zemí, abychom projevíli svou touhu vše odevzdat Bohu v užitečné nesobecké službě. Toto bychom měli konat v rodinném kruhu, ve sboru, mezi těmi, se kterými se stýkáme a s nimiž jsme v zaměstnání. Právě na společných cestách života je náležité místo, kde vlastní já je třeba zapřít a ovládat. Pavel mohl říci: „*Na každý den umírám.*“ (1 K 15,31) Právě toto každodenní umírání vlastnímu já v nepatrných záležitostech života činí z nás vítěze. Měli bychom zapomenout na své vlastní já v touze konat dobro jiným. Mnozí trpí naprostým nedostatkem lásky k jiným lidem. Místo věrného plnění svých povinností jdou raději za svými vlastními radovánkami. 2T 132.1

Bůh výslovně ukládá všem svým následovníkům povinnost, aby svým vlivem a prostředky působili požehnaně na jiné a usilovali o Jeho moudrost, která je může uschopnit vykonat vše, co je v jejich silách, pro povznesení myšlenek a citů těch, kteří se dostávají pod jejich vliv. V službě jiným

možno zažít ono radostné uspokojení, vnitřní klid, který je dostatečnou odměnou. Když nás pohání vysoká a vznešená touha prokazovat jiným dobro, najdeme pravé štěstí ve věrném plnění rozmanitých životních povinností. Toto přinese víc, než jen nějakou pozemskou odplatu; protože každé věrné, nesobecké splnění povinností je zaznamenáno anděly a zůstane jako životní záznam. V nebi nikdo nebude myslet na sebe, ani nebude vyhledávat vlastní radovánky, ale všichni z čisté pravé lásky budou vyhledávat štěstí nebeských bytostí, se kterými budou žít. Když se chceme těšit z nebeského společenství na obnovené zemi, musí nás nebeské zásady ovládat již zde. *2T 132.2*

Každý skutek našeho života působí na jiné blahodárně anebo škodlivě. Náš vliv směřuje nahoru anebo dolů; působí, usměrňuje a jiní ho více nebo méně napodobují. Když svým příkladem pomáháme jiným v rozvoji dobrých zásad, skýtáme jim pomoc konat dobro. Oni požehnaně působí na jiné a takto stovky a tisíce jsou zasáhnuty našim nepozorovaným vlivem. Když svými skutky posilujeme a podněcujeme temné síly zla ve svých bližních, jsme spolupachateli jejich hříchů, budeme muset vydat počet za to, co dobrého jsme mohli vykonat a nevykonali jsme, protože jsme v Bohu nehledali sílu, vedení a radu. *2T 133.1*

18. Pravá láska

Pravá láska není nějaká nespoutaná, ohnivá, prudká vášeň. Naopak, svou podstatou je mírná a hluboká. Nehledí jen na zevnějšek a je poutaná jen pravou hodnotou. Pravá láska je moudrá, bystrá a její oddanost je opravdová a trvalá. Bůh nás zkouší v každodenních událostech života. V nepatrných věcech se ukáže, že je v srdci. Malá pozornost, mnohé drobné události a laskavosti, vytvářejí životní štěstí. Zanedbávání srdečných, přívětivých, láskyplných slov a nepatrných příležitostí v denním životě, pomáhá vytvářet nedozírnost životního neštěstí. Na konci se ukáže, že sebezapření pro dobro a štěstí jiných, kteří jsou okolo nás, tvoří největší část dobrých záznamů života v nebi. Též se ukáže, že starost o vlastní já, bez ohledu na dobro a štěstí jiných, neušla pozornosti našeho nebeského Otce. *2T 133.2*

Bratře B, Pán ti pomáhá; požehná a posilní tě na cestě spravedlnosti. Obeznámil ses s teorií pravdy a měl bys cele usilovat o dosažení všestranného poznání vůle a působení Božího, aby jsi mohl být připraven zaujmout odpovědnější místo, když to bude Pán od tebe požadovat, protože víd, že Ho tak nejlépe můžeš oslavit. Musíš však nabýt zkušenosti. Jsi příliš popudlivý a lehce se dáš ovlivnit okolnostmi. Bůh je ochotný posilnit tě, utvrdit a připravit, když budeš vážně a pokorně u Něho neomylného hledat moudrost, a On slíbil, že nebudeš hledat nadarmo. *2T 134.1*

Když zvěstuješ pravdu jiným, jsi v nebezpečí prudkého přednesu, nepřiměřeného tvým malým zkušenostem. Ty pochopíš věci rázem a hned vidíš i jejich dosah. Všichni však nejsou tak obdařeni jako ty a nevnímají tak rychle. Nebudeš připravený trpělivě, pokojně čekat, aby ti, kteří tak rychle nemohou postihnout platnost důkazu, mohli ho zvážit. Budeš v nebezpečí, že budeš od jiných vyžadovat ten postřeh, tu horlivost a rozhodnost k činu, jakou máš ty. Jsi v nebezpečí, že v případě nesplněných očekávání budeš znechucený, znepokojený a zatoužíš po změně. Musíš se vyhnout kritizování a ponižování. Chraň se všeho, co zavání odsuzováním. Bohu se nelíbí, když takový duch ovládá kteréhokoliv z Jeho zkušených služebníků. Mladíkovi sluší pokora a vnitřní příprava k projevu zápalu a horlivosti; když však jeho mladickou horlivostí prosvítá unáhlená horlivost a odsuzovačnost, potom je to nanejvýš neslušné a určitě odporné. Nic nemůže tak rychle zničit jeho vliv jako toto. Mírnost, krotkost, shovívavost, trpělivost, sebeovládání, snášenlivost, plnost naděje, vytrvalost – to je ovoce rostoucí na vzácném stromě lásky nebeského původu. Když tento strom bude pěstován, bude se věčně zelenat. Jeho ratolesti nepadají a listí nevadne. Je nepomíjitelný, věčný, stále zavlažovaný nebeskou rosou. *2T 134.2*

Láska je moc. Rozumová a mravní síla je obsažena v této zásadě a je nemožno je od sebe oddělovat. Moc pozemského bohatství má zkázonosnou a zhoubnou tendenci; moc lidské síly má sklon k násilí, avšak jedinečnost a hodnota čisté lásky spočívá v působení dobra a jen dobra. Malý a v lidských očích sebenepatrnější čin, vykonaný z čisté lásky, má velkou cenu, neboť Bůh hledí více na to, s jakou láskou kdo pracuje, a ne kolik vykoná. Láska je od Boha. V neobráceném srdci nemůže vyklíčit a růst tato nebeská rostlina, protože ona žije a kvete jen tam, kde vládne Kristus. *2T 135.1*

Láska nemůže žít nečinně, každým skutkem se rozhojňuje, sílí a rozmáhá se. Láska vítězí tam, kde důkazy a moc jsou bezradné. Láska nejedná pro zisk anebo odměnu; a přece Bůh to tak zařídil, že každý skutek lásky dochází k velkému zisku jako k zaručenému cíli. Láska je svou podstatou pronikavá a ve svém působení mírná, přece však silná a mohutná v úmyslu přemoci mnohé zlo. Svým vlivem změkčuje a proměňuje; zasahuje srdce hříšníků, když všechny ostatní prostředky zklamaly. Kdekoliv použijeme rozumovou sílu, převahu anebo vliv bez projevu lásky, tam náklonnost a dobrá vůle těch, se kterými se chceme sblížit, klesá a vzrůstá jejich odpor. Ježíš byl Knížetem pokoje. Přišel na svět, aby zlomil každý odpor a podřídil si každou moc. Měl v moci moudrost i sílu, avšak prostředky, které používal na přemožení zla, byly moudrost a síla lásky. Nedopusť, aby něco dělilo tvůj zájem o přítomnou práci, dokud Pán neuzná za vhodné dát ti jiný úsek práce. Nehledej štěstí, protože hledáním ho nikdy není možno najít. Konej svoji povinnost. Věrnost nechť pečeti každý tvůj čin, a buď oděný pokorou. *2T 135.2*

„A protože všechno, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy činite jim.“ (Mt 7,12) Požehnané výsledky se objeví jako ovoce takového počínání. *„Kterou měrou měříte, bude vám zase odměřeno.“* (Mt 7,2) To jsou mocné důvody, které by nás měly přivést k rozhodnutí milovat jeden druhého čistým srdcem a vroucně. Kristus je náš Vzor. Chodil a dobře činil. Žil pro požehnání jiných. Láska zdobila a zušlechťovala všechny Jeho skutky. Není nám přikázáno, abychom sobě činili to, co chceme, aby nám jiní činili; my máme jiným činit co chceme, aby nám oni činili za podobných okolností. Míra jakou měříme, je vždy znovu odměřena nám. Čistá láska je jednoduchá ve svých činech a liší se od každého jiného způsobu jednání. Vlivnost a ctižádost mohou vytvořit vyvážený život a často bezvadné chování. Sebeúcta nás může vést k vyhnutí se špatnému zevnějšku. Sobecké srdce může provést šlechetné skutky, uznat přítomnou pravdu, jevit pokoru, a přece pohnutky mohou být klamné a nečisté. Skutky, které plynou z takového srdce, mohou být bez vůně života a bez ovoce pravé zbožnosti, protože jsou bez zásad čisté lásky. Lásku je třeba pěstovat a rozvíjet, protože její vliv je božský. 2T 136.1

19. Zábavy v ústavu

Když byla do ústavu zavedena pobavení, někteří z ____ projevili svůj povrchní charakter. Byli tím velice potěšeni a uspokojeni; jejich lehkovážnému smýšlení to právě vyhovovalo. To, co bylo doporučeno nemocným, pokládali za vhodné pro sebe a doktor C není zodpovědný za všechny následky, které vyplynuly z rady dané jeho pacientům. Neposvěcení lidé z různých sborů chopili se této rady jako záminky, aby se mohli i oni zapojit do radovánek, zábav a veselí. Jakmile se rozeslo, že lékaři v institutu doporučili hry a pobavení, aby odvrátili myšlenky pacientů od sama sebe k radostnějšímu přemýšlení, šlo to jako oheň do slámy, mladí lidé ve ____ a jiných sborech si mysleli, že právě to potřebují a mnozí odložili duchovní výzbroj spravedlnosti. A jelikož už nebyli drženi pomocí uzdy a příkazů, zapojili se do těchto věcí s takovou vážností a houževnatostí, jakoby věčný život závisel na jejich horlivosti v tomto směru. Byla zde příležitost rozlišit mezi svědomitými následovníky Kristovými a těmi, kteří žili v sebeklamu. Někteří neměli dílo Boží ve svém srdci. Dílo pravé svatosti nebylo vykonáno v jejich duši. Nedůvěřovali Bohu a byli nestálí a potřebovali pouze vlnu, která by pozvedla jejich nohy a přehazovala je sem a tam. Takoví prokázali, že měli jen málo stálosti a mravní nezávislosti. Neměli vlastní zkušenost, proto žili ve světle jisker jiných. Neměli Krista ve svých srdcích, aby Ho vyznali před světem. Vyznávali, že jsou Jeho následovníky, avšak pozemské a časné zájmy si podmaňovaly jejich svévolná, sobecká srdce. *2T 137.1*

Byli zde jiní, kteří, jak se zdá, se netrápili nad otázkou pobavení. Věřili, že Bůh dobře zařídí, aby klid jejich mysli nebyl narušen. Rozhodli se, že předpis pro nemocné není pro ně, a proto se nebudou nad tím znepokojovali. Co budou jiní ve sboru nebo ve světě konat, to je nezajímalo; neboť si řekli, koho máme kromě Krista následovat? On nám zanechal příkázání, abychom chodili tak, jak On chodil, abychom žili tak, jak On žil. Musíme žít tak, jako bychom viděli toho neviditelného a konat to, co konáme, celým srdcem jako Pánu, a ne jako lidem. *2T 138.1*

Když se takové věci vyskytnou, rozvíjí se charakter. Tehdy dojdou ocenění mravní hodnoty. Není těžké tvrdit, kde je možno nalézt ty, kteří vyznávají zbožnost, a přece nacházejí zalíbení a štěstí v tomto světě. Jejich láska není obrácena na nebeské věci, nýbrž na věci tohoto světa, kde panuje satan. Chodí v temnosti a nemohou milovat a těšit se z nebeských věcí, protože je nechápou. Jsou odcizeni od Kristova života, protože své chápání zatemnili. Věci Ducha jsou jim pošetilostí. Jejich snažení odpovídá bohu tohoto světa a jejich zájmy a plány jsou spojeny se světem a pozemskými věcmi. Jestliže takoví mohou nést jméno Kristovo a přitom sloužit Bohu i mamonu, jsou uspokojeni. Avšak vývoj věcí zjeví srdce těch, kteří jsou jen břemenem a kletbou v církvi. *2T 138.2*

Duch existující ve sboru, odvádí od Boha a cesty svatosti. Mnozí v církvi připsali svůj stav duchovní slepotě, rozmáhajícího se vlivu zásad vyučovaných v institutu. Toto není zcela správné. Kdyby církev stála v radě Boží, ústav by byl pod kontrolou. Světlo církve by se šířilo i do onoho odvětví díla a bludy, které jsou tam, by neexistovaly. Byla to mravní temnota církve, která měla největší vliv na vytvoření mravní temnoty a duchovní smrti v institutu. Kdyby církev byla ve zdravém stavu, mohla by vyslat oživující, zdravý proud do této ruky těla. Církev však byla nemocná a netěšila se přízni Boží, ani světlu Jeho tváře. Nemocný, smrtelný vliv se šířil po celém živém těle, až byla nemoc zjevná všude. *2T 138.3*

Milý bratr D nepochopil stav svého vlastního srdce. Našlo si tam půdu sobectví a odstěhoval se klid, zdraví a klidný pokoj. Co všichni potřebujete, je láska – láska k Bohu a láska k bližnímu. Váš dnešní život nežije z víry Syna Božího. Je zde nedostatek pevné důvěry a obava vložit všechno do rukou Božích, jakoby On nemohl zachovat to, co je Mu svěřeno. Bojíte se, že některé zlo je určeno k tomu, aby vás poškodilo, jestliže se nepostavíte na odpor, a nezačnete bojovat. Dítka Boží jsou moudré a mocné. Jsou silné a šťastné podle toho, jak se oddělí od moudrosti a pomoci člověka. *2T 139.1*

Daniel a jeho společníci byli zajatci v cizí zemi. Bůh však nedopustil, aby nad nimi zvítězila závist a nenávist jejich nepřátel. Spravedlnost dostávala vždycky pomoc shůry. Jak často nepřátelé Boží spojili svou sílu a moudrost, aby zničili charakter a vliv několika málo prostých osob, které důvěřovaly Bohu. Ale protože Pán stál s nimi, nic nemohlo nad nimi zvítězit. Jen ať jsou Kristovi

následovníci jednotní a zvítězí. Ať zanechají své modly a svět je od Boha neoddělí. Kristus je naším přítomným a postačujícím Spasitelem. V něm přebývá všechna plnost. Je výsadou křesťanů znát, že Kristus v nich opravdu přebývá. „*To jest to vítězství, které přemáhá svět, víra naše.*“ (1 J 5,4) Všechno je možné věřícímu, a modlíme-li se o cokoliv, věřme, že to obdržíme. Tato víra pronikne nejtemnější mrak a přinese paprsky světla a naděje duši, která hyne a malomyslní. Nedostatek této víry a důvěry přináší zmatek, tísnivý strach a podezírání ze zlého. Bůh učiní velké věci pro svůj lid, bude-li cele doufat v Něho. „*Jestli' pak zisk veliký pobožnost, s takovou myslí, kteráž na tom, což má, přestati umí.*“ (1 Tm 6,6) Čisté a neposkvrněné náboženství bude v životě zvýrazněno. Kristus bude neklamným zdrojem síly a přímé pomoci v každé době. 2T 139.2

20. Zanedbání sestry Hannah More

Bylo mi ukázáno, že v případě sestry Hannah More byl v její osobě zanedbán sám Ježíš. Kdyby Syn Boží byl přišel pokorně, zcela nenáročně, jako chodíval z místa na místo, když dlel na zemi, nebyl by o nic lépe přijat. Potřebujeme onen hluboký princip lásky, který přebýval v lůně pokorného muže Golgoty. Kdyby církev žila ve světle, ocenila by tuto pokornou misionářku, jejíž celá bytost toužila, aby byla zapojena do služby svého Mistra. Její nejvážnější zájem byl překroucen. Její zevnějšek nebyl právě takový, který přitahoval oko vkusu a módy, protože přísná šetrnost a chudoba ji ovlivnily v odívání. Její těžce získané prostředky byly vyčerpány tak rychle, jak je obdržela, pro službu jiným, aby přinesla světlo těm, které v naději chtěla přivést ke kříži pravdy. *2T 140.1*

I vyznávající církev Kristova se svými přednostmi a vysokým vyznáním nepostřehla tento obraz Kristův v tomto sebezapíravém dítku Božím, protože její členové sami tak dalece odešli od Krista, že neodráželi Jeho obraz. Posuzovali podle vnějšího vzhledu a nevynaložili žádné úsilí, aby postihli vnitřní ozdobu. Zde byla žena, jejíž zdroje poznání, pravé zkušenosti a tajemství pobožnosti převyšovaly všechno to u kteréhokoli člena ze _____, a jejíž projev mladým a dětem byl líbivý, poučný a spásonosný. Nebyla nevlídná, nýbrž korektní a sympatická, a byla by se osvědčila jako jedna z nejužitečnějších pracovníků v poli, jako instruktor mládeže a rozumná, užitečná přítelkyně a rádkyně matek. Dovedla zasáhnout srdce svým opravdovým věcným výkladem událostí svého náboženského života, který posvětila službě svého Vykupitele. Kdyby církev vyšla z temnoty a svodu do jasného světla, srdce členů by se roztoužilo po tomto osamělém cizinci. Její modlitby, její slzy, její tíseň, když před sebou neviděla žádnou možnost užitečné služby, nebesa viděla a slyšela. Pán dal svému lidu nadanou pomocnici, on však byl bohatý a zbohatl a ničeho nepotřeboval. Odvrátili se a zavrhnuli nejvzácnější požehnání, jehož potřebu ještě pocítí. Kdyby bratr E stál v jasném světle Božím a byl naplněn Jeho Duchem, když tato Ježíšova služebnice, osamělá, bez domova a toužící po službě svému Mistru, neušla jeho pozornosti, duch by byl odpověděl duchu, jako se tvář odráží v zrcadle; jeho srdce by bylo přitahováno k této Kristově služebnici a byl by jí porozuměl. Tak je tomu i s církví. Její členové byli v takové duchovní slepotě, že přeslechli zvuk hlasu pravého Pastýře a následovali hlas cizince, odvádějícího je od stáda Kristova. *2T 141.1*

Mnozí hledí na velké dílo, které má být pro Boží lid skutečněno, a jejich modlitby přicházejí k němu o pomoc ve veliké žni. Jestliže však tato pomoc nepřijde očekávaným způsobem, nepřijmou ji, nýbrž se odvrátí od ní, jako židovský národ se odvrátil od Krista, protože způsob Jeho příchodu je zklamal. Jeho příchod byl příliš chudý a pokorný a ve své pýše odmítli Toho, který jim přišel dát život. Bůh chce, aby v tomto světě členové církve pokořili svá srdce, a poznali velikou potřebu nápravy svých cest před Ním, aby je nemusel navštívit soudem. Mnozí, kteří vyznávají, že jsou pobožní, kladou větší důraz na vnější než na vnitřní ozdobu. Kdyby se všichni členové církve pokořili před Pánem a usilovali o nápravu svých minulých omylů do té míry, že by splnili Jeho úmysl, nebyli by tak neschopní při hodnocení mravních kvalit povahy. *2T 142.1*

Světlo sestry Hannah More dohaslo, ačkoliv mohlo jasně hořícím plamenem osvěcovat cestu mnohých, kteří chodí po temných stezkách bludu a odboje. Bůh vyzývá církev, aby procitla ze svých dřímot a s hlubokou opravdovostí zkoumala příčinu tohoto sebeklamu mezi vyznavači, jejichž jména jsou ve sborové knize. Satan je svádí a klame ve veliké otázce spasení. Nic není zrádnějšího než svod hříchu. Bůh tohoto světa svádí, oslepuje a vede ke zkáze. Satan nepřichází se svými šípy pokušení najednou. Tato svá pokušení odívá maskou dobra; proplétá zlepšení s pošetilostí a zábavami, a zklamané duše zdůrazňují možné dobré následky, aby omluvili své zapojení se do nich. Toto je pouze svůdná část; satanovy pekelné kousky jsou maskovány. Svedené duše udělají krok a pak jsou připraveny k dalšímu. Je mnohem příjemnější jít za náklonnostmi vlastního srdce, než stát v obraně a odolávat prvnímú náznaku prohnání protivníka, a tak zamezit jeho pronikání. Ó, jak satan bdí, aby viděl, jak jeho návnady tak pohotově zabírají, a aby viděl duše kráčet přímo tou cestou, kterou připravil! Nechce, aby se vzdaly modlitby a nezachovaly si určitou formu náboženských povinností, neboť dokud toto mají, pak mu mohou lépe sloužit. Spojuje své chytráctví a

svůdná osidla s jejich zkušeností a vyznáním, a tím obdivuhodně jde jeho dílo vpřed. Tito pokrytečtí farizeové se modlili a postili a zachovali si formy pobožnosti, zatímco ve svém srdci byli zkažení. Satan je připraven, aby tupil Krista a jeho anděly urážkami, říká: „Mám je! Mám je! Připravil jsem pro ně svůj svod. Tvá krev zde nemá žádnou cenu. Tvé přimluvy a moc a obdivuhodné skutky také přestanou; mám je! Jsou moji! Přes všechno jejich vznešené vyznání, že jsou Kristovi, přesto, že se kdysi těšili světlu Jeho přítomnosti, zajistím si je navzdory nebesům, o nichž mluvím. Právě takové lidi mohu použít, abych sváděl.“ ^{2T 142.2}

Šalomoun říká: „*Kdo doufá v srdce své, blázen jest; ale kdož chodí moudře, pomůže sobě.*“ (Př 28,26) A mezi vyznavači zbožnosti by se našly stovky takových. Apoštol připomíná: „*Neboť nejsou nám myšlení jeho neznámá.*“ (2 K 2,11) Ó, jaký způsob, jaká chytrost, jaká prolhanost je prováděna, aby svedla Kristovy vyznavače ke spojení se světem při vyhledávání štěstí ve světských zábavách pod maskou zdání, že něco dobrého se tím získá! A takto nestřežení jdou přímo do sítě, lichotíce si, že není na cestě žádné zlo. Na těchto věcech jsou postaveny záliby a sympatie. Tyto představují jen tenký základ, na kterém budují svoji důvěru, že jsou Božími dítkami. Připodobňují se jiným a jsou spokojeni, že jsou ještě lepší než mnozí skuteční křesťané. Kde však je ta hluboká láska Kristova, zářící v jejich životě, její jasné paprsky, blahodárné pro jiné? Kde je jejich Bible a jak je studována? Kde jsou jejich myšlenky? Jsou obráceni k nebi a na nebeské věci? Jejich mysl tam přirozeně nezalétá. Studium Božího slova je nezajímá. Nevlastní to, co rozechvěje a vzruší jejich mysl, a přirozené, neobnovené srdce dává přednost některé jiné knize před Božím slovem. Jejich pozornost je soustředěna na vlastní já. Hluboce a opravdově netouží po vlivu Ducha Božího na jejich mysl a srdce. Bůh není ve všech jejich myšlenkách. ^{2T 143.1}

Jak mohu snést pomyšlení, že většina mladých v této době nedosáhla věčný život! Ó, kéž by zvuk hudebních nástrojů ztichl, aby už více nemarnili tak převzácný čas uspokojováním svých vlastních preludů. Ó, kéž by méně času věnovali odívání a marnivému povídání a vysílali své opravdové srdcervoucí modlitby k Bohu, v touze po pravé zkušenosti. Je zde veliká nutnost důkladného sebezkoumání ve světle Božího slova. Kéž každý se ptá: „Jsem zdravý, anebo jsem zpráchnivělý v srdci? Jsem obnoven v Kristu, anebo jsem stále tělesný, oděn šatem, který přikrývá můj zevnějšek?“ Ved'te své myšlenky směrem k soudné stoličce a snažte se v Božím světle rozeznat, jestli nepěstujete nějaký tajný hřích, anebo zda nevlastníte nějakou modlu, kterou jste ještě neobětovali. Modlete se, ano modlete se, jak jste se nikdy před tím nemodlili, abyste nebyli oklamáni satanovými svody, abyste nebyli ponecháni bezohlednému, nedbalému, marnivému duchu a abyste se nezúčastňovali náboženských povinností jen pro uklidnění vlastního svědomí. ^{2T 144.1}

Nesluší se, aby křesťané v kterémkoli věku tohoto světa byli milovníky radovánek, avšak jak mnohem víc nyní, když scény pozemských dějin se mají tak brzy uzavřít. Jistě, že základ vaší naděje na věčný život není ještě položen správně. Blaho vaší duše a vaše věčné štěstí závisí na tom, zda váš základ je položen na Kristu. Zatímco jiní spěchají za pozemskými radovánkami, vy spěchejte za neomylnou láskou Boží se vši opravdovostí, vroucně volajíce: „Kdo mi ukáže, jak bych si své povolání a vyvolení zajistil?“ Jedním ze znamení posledních dnů je, že Kristovi vyznavači milují radovánky více, než milují Boha. Poctivě zacházejte se svou vlastní duší. Pečlivě všechno prozkoumejte. Jak málo je těch, kteří po důkladném zkoumání sebe, mohou pohledět do nebe a říci: „Nejsem z těch, na něž se popis vztahuje! Nejsem milovníkem radovánek více, než milovníkem Boha!“ Jak málo je těch, kteří mohou říci: „Jsem mrtvý světu; život, který žiji nyní, žiji skrze víru v Syna Božího! Můj život je skrytý s Kristem v Bohu, a když Ten, který je mým životem, se zjeví, tehdy já také s Ním zjeví se v slávě.“ Láska a milost Boží! Ó, převzácná milost! Cennější než jemné zlato. Pozvedá a zušlechťuje ducha nad všechny ostatní pravidla a usměrňuje lásku k nebi. I když ti, kteří jsou kolem nás, mohou být marniví, a zatažení do zábav a pošetilostí, naše obcování je v nebesích, odkud očekáváme Spasitele. Duše prosí od Boha odpuštění a pokoj, spravedlnost a pravou svatost. Rozmluva s Bohem a upřený pohled na nebeské věci změní duši do Kristovy podoby. ^{2T 144.2}

21. Modlitby za nemocné

V případě sestry F bylo třeba vykonat velké dílo. Ti, kteří se za ni na modlitbě sjednotili, sami potřebovali, aby se pro ně něco vykonalo. Kdyby Bůh vyslyšel jejich modlitby, jim samým by to bylo ke zkáze. V takových případech utrpení, kdy satan ovládá mysl, mělo by být předtím, než se započne s modlitbou, důkladné sebezkoumání, aby se vypátralo, zda nejde o hříchy, které je třeba litovat, vyznat a zanechat. Nutné je hluboké pokorení duše před Bohem a pevné, pokorné spolehnutí jen na zásluhy Kristovy krve. Půst a modlitba nedocílí ničeho, když je srdce odcizené Bohu ne-správným způsobem jednání. „*Není-liž toto půst, kterýž oblibuji: Rozvázati svazky bezbožnosti, roztrhnouti snopky obtěžující, a potřené propustiti svobodné, a tak všelijaké jho abyste roztrhli? Není-liž: Abys lámal lačnému chléb svůj, a chudé vypověděné abys uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl, a před tělem svým abys se neskrýval.*“ „*Tehdy volati budeš, a Hospodin vyslyší tě; zavoláš, a řekneť: Teď jsem. Jestliže vyvržeš z prostřed sebe jho, a vztahování prstů, a mluvení nepravosti, a vyleješ-li lačnému duši svou, a ztrápenou duši nasytíš-li: vzejde v temnostech světlo tvé, a mrákota tvá bude jako poledne. Nebo povede tě Hospodin ustavičně, a nasytí i v náramné sucho duši tvou, a kosti tvé tukem naplní. I budeš jako zahrada svlažená, a jako pramen vod, jehož vody nevysychají.*“ (Iz 58,6-7.9-11) 2T 145.1

Pán žádá práci srdce; dobré skutky prýští ze srdce naplněného láskou. Všichni by měli pečlivě a s modlitbou uvažovat o těchto uvedených textech Písma a zkoumat své pohnutky a skutky. Boží zaslíbení nám dané je podmíněno poslušností a splněním všech Božích požadavků. „*Volej vším hrdlem,*“ říká prorok Izaiáš, „*jako trouba povyš hlasu svého, a oznam lidu mému převrácenost jejich, a domu Jákobovu hříchy jejich. Jakkoli každého dne mne hledají, a znáti cesty mé jsou chtiví, jako by byli národ, kterýž spravedlnost činí, a soudu Boha svého neopouští. Dotazují se mne na soudy spravedlnosti, blízcí Boha býti chtějí, a říkají: Proč se postíváme, poněvadž nepatříš? Trápíváme duše své, a nechceš věděti o tom?*“ (Iz 58,1-3) 2T 146.1

Prorok se obrací k lidu, který projevuje velké vyznávající úsilí, který je zvyklý modlit se, a těší se z náboženského života; a přece i zde je nedostatek. Lid cítí, že jeho modlitby nejsou vyslyšeny, že jeho horlivé vážné úsilí je v nebi bez odezvy, a lid vážně pátrá, proč mu Hospodin neodpovídá. U Pána však nejde o nějakou nedbalost. Příčina je u lidu. Zatímco projevuje zbožnost, nenese ovoce k Boží slávě; jeho skutky nejsou takové, jaké by měly být. Ve svém životě zanedbává určité jasné povinnosti. Pokud tu nenastane změna, Bůh pro svoji slávu nemůže vyslyšet jejich modlitby. V případě přímluvné modlitby za sestru F šlo o zmatek pocitů. Někteří byli fanatičtí a jednali bezmyšlenkovitě. Horlivost zde byla, ne však rozumná. Někteří očekávali velké věci, které se měly v tomto případě stát, a začali jásat dříve, než bylo získáno vítězství. Velmi se zde projevoval duch Jéhu: „*Pojeď se mnou, a viz horlivost mou pro Hospodina.*“ (2 Kr 10,16) Místo té sebedůvěřivé jistoty měli celý případ předložit Bohu v duchu pokory bez sebedůvěry s potřeným a zkroušeným srdcem. 2T 147.1

Bylo mi ukázáno, že v případě nemoci tam, kde je jasné, že za nemocného můžeme prosit, měli by věřící celý případ odevzdat Pánu v klidné víře a ne v bouři vzrušení. On sám je obeznámen s minulostí každého člověka a zná i jeho budoucí život. Ten, který zná srdce všech lidí, ví, zda ta osoba v případě uzdravení oslaví Jeho jméno nebo je zneuctí vzpourou a odpadnutím. Nám zůstává jen prosit Boha, aby nemocného uzdravil, když je to ve shodě s Jeho vůlí, a věřit při tom, že On slyší naše důvody, které uvádíme i vroucí modlitby. Když Bůh vidí, že Jej to velmi uctí, vyslyší naše modlitby. Avšak vyžadovat uzdravení bez podřízení se Jeho vůli, není správné. 2T 147.2

Co Bůh slíbí, to je mocen kdykoliv splnit, a práci, kterou ukládá svému lidu, může skrze něho provést. Když věřící budou žít podle každého Jeho slova, potom každé slovo a zaslíbení se na nich splní. Když však nejsou cele poslušní, velká a vzácná zaslíbení jim nepatří a nemohou být splněna. 2T 148.1

Vše, co můžeme s modlitbou pro nemocné vykonat, vyjádří jen vroucí prosba k Bohu za ně a naprosté důvěřivé vložení všeho do Jeho rukou. Když skrýváme nepravost ve svém srdci, Pán nás nevyslyší. On může naložit se svým vlastnictvím jak sám chce. On se oslaví v působení těch a skrze

ty, kteří Ho cele následují, a bude známo, že je to Hospodin a že jejich skutky jsou učiněné v Bohu. Kristus řekl: „*A bude-li mi kdo sloužiti, poctí ho Otec.*“ (J 12,26) Když přicházíme k Němu, měli bychom prosit, abychom mohli plnit Jeho vůli a aby naše zájmy se ztrácely v Jeho zájmech. Vděčně bychom měli uznat a přijmout Jeho vůli a nežádat, aby ji přizpůsobil naší. Je pro nás lepší, že Bůh vždy neodpovídá na naše modlitby kdy a jak chceme my. On nám učiní víc a lépe, než dosáhnou naše přání, protože naše moudrost je bláznivá. *2T 148.2*

My jsme se vážně modlívali u lůžek mužů, žen a dětí a viděli jsme, že nám byli navraceni ze smrti k životu, jako odpověď na naše vážné modlitby. Věřili jsme, že v podobných modlitbách musíme být rozhodní a že nemůžeme prosit o nic méně než o život. Neodvážili jsme se vyjádřit: „Jestliže to oslaví tebe, Bože“, z obavy, aby v tom nebyl určitý náznak pochybnosti. Úzkostlivě jsme sledovali ty, kteří nám byli ze smrti navraceni. Byli jsme svědky toho, že někteří, zvláště mladí, z těch, kteří byli uzdraveni, zapomněli na Boha, žili zhýralým životem, působíce zármutek a úzkost rodičům a přátelům a hanbu těm, kteří se v bázni Boží za ně modlili. Nežili ke cti a slávě Boží, ale svým nečestným životem Boha jen uráželi. *2T 148.3*

Už více nechceme Pánu určovat způsob, nebo se snažit naklonit Jej ke splnění našich přání. Když Jej život nemocných může oslavit, prosíme, aby mohli žít; přesto, ne jak my chceme, ale jak chce On. Naše víra může být právě tak pevná a ještě spolehlivější, když své přání svěříme vševědoucímu Bohu a bez horečnaté úzkostlivosti, v naprosté důvěře Mu vše svěříme. Máme zaslíbení. Víme, že nás slyší, jedině když prosíme podle Jeho vůle. Naše prosby nesmějí mít formu příkazu, ale přímlyvy, aby On učinil, oč Jej prosíme. Když je sbor jednotný, bude mít sílu a moc; když však část jde se světem a mnozí se oddali žádostem, které Bůh nenávidí, potom může pro ně vykonat jen málo. Nevěra a hřích je odlučuje od Boha. Jsme tak slabí, že nemůžeme přinášet mnoho duchovního užitku, aby nás neunášela sláva a abychom nezačali připisovat známky Božího požehnání naší dobrotě a spravedlnosti, zatímco vše je jen projevem velkého milosrdenství a velké dobrotivosti našeho soucitného nebeského Otce, a ne důsledek toho, že v nás bylo nalezeno něco dobrého. *2T 149.1*

Vždy bychom měli rozšiřovat takový vliv, který by posvěcoval všechny kolem nás. Tento posvěcující vliv, byl v místě ____ velmi nedostatečný. Mnozí měli světské zájmy a přijímali jeho ducha i vliv. Jejich přátelství je odloučilo od Boha. Ježíš je daleko předešel. Oni nemohou již slyšet Jeho rady a varování a řídí se svou vlastní moudrostí a úsudkem. Jdou cestou, která se jim zdá dle jejich úsudku správná, ale která je nakonec cestou bláznovství. Bůh nedovolí, aby se Jeho dílo směřovalo se světskou politikou. Chytráci a vypočítaví lidé tohoto světa nemohou zastávat vedoucí postavení v tomto nejsvětějším díle. Oni se musí buď změnit, anebo jít cestou, která odpovídá jejich náklonnostem, ale která nemá žádnou spojitost s věčností. Bůh nikdy nevstoupí do společenství s těmi, kteří milují svět. Kristus dává každému jen jednu volbu: Chceš mne, anebo svět? Chceš trpět výčitky a hanbu, být zvláštní a horlivě oddán dobré práci a takto získat mé jméno, i kdybys měl být světem nenáviděn, nebo si chceš zvolit úctu, uznání, potlesk a požitky světa, které ti nabízí, a nebudeš mít žádnou účast se mnou? „*Nemůžete Bohu sloužit a mamoně.*“ (L 16,13) *2T 149.2*

22. Statečnost kazatele

Drahý bratře G,

bylo mi ukázáno, že se u tebe nalézají značné nedostatky ve vykonávání povinností kazatele. Postrádáš základní vlastnosti. Nevlastníš misionářského ducha. Nejsi ochoten obětovat své vlastní pohodlí a potěšení za cenu záchrany duší. Jsou zde muži, ženy i děti, které je třeba přivést. Ve tvém vlastním sousedství jsou takoví, kteří mají uši, aby slyšeli. *2T 150.1*

Viděla jsem, jak se snažíš některé z nich poučit, ale právě tenkrát, kdy se měla u tebe nacházet vytrvalost, odvaha a energie, stával ses bázlivým, nedůvěřivým, slabým a zanechal jsi práce. Užíval jsi pohodlí a dovolil jsi, aby probuzený zájem zanikl. Snad mohly být získány duše, ale pro nedostatek tvé energie, byla promarněna zlatá příležitost. Viděla jsem, že jestliže ses nerozhodl opásat se brněním, a nejsi ochoten snášet útrapy jako dobrý voják Kristova kříže, a necítíš, že můžeš jiné zachraňovat a sám být zachráněn, abys přivedl duše ke Kristu, pak bys měl zanechat svého povolání kazatele a zvolit si jiné. *2T 150.2*

Tvá duše není pro tuto práci posvěcena. Nebereš tíhu tohoto díla na sebe. Přeješ si jednodušší osud, než jaký je určen Kristovu služebníku. Kristus si svého života necenil, nemiloval sám sebe, ale žil pro blaho jiných. Nepřál si být oslavován, ale raději se stal služebníkem. Nestačí být schopným před lidmi argumentovat o našem postavení. Kristův kazatel musí mít neutuchající lásku pro duše, ducha sebezapření a sebeobětování. Měl by být ochoten dát svůj život, je-li to třeba, ve prospěch díla, na záchranu bližních, pro které zemřel Kristus. *2T 151.1*

Je třeba, aby ses posvětil Božímu dílu. Potřebuješ moudrost a zdravý úsudek k této práci, který by řídil tvé úsilí. Tvá námaha není ve sborech potřebná. Měl bys jít pracovat na nová místa. Jdi a pracuj s vírou na přeměně duší k pravdě. Jestliže cítíš cenu duší, pak i sebemenší náznak dobra potěší tvé srdce, a ty vytrvej, ačkoliv tvé úsilí bude namáhavé a únavné. Jestliže jsi už na některém místě přednesl pravdu, pak ho neopouštěj, i kdyby byla malá naděje úspěchu. Očekáváš snad žeň bez námahy? Myslíš, že satan svým poddaným dovolí lehce přejít z jeho řad do řad Kristových? Bude se snažit ze všech sil, aby je udržel v zajetí tmy, pod svým černým praporem. Můžeš očekávat, že získáš duše pro Krista bez vážného úsilí, jestliže máš před sebou boj s takovým nepřítelem? *2T 151.2*

Musíš mít více odvahy, více horlivosti, a vydat větší úsilí, anebo musíš přiznat, že ses minul povoláním. Kazatel, který se snadno dá zastrašit, způsobuje újmu dílu, které má hájit, a činí bezpráví sám sobě. Všichni, kdož vykonávají povolání Kristových kazatelů, by se měli naučit moudrosti studováním historie muže z Nazareta, Martina Luthera a ze životů jiných reformátorů. Jejich námaha byla veliká, ale překonali útrapy jako věrní vojáci Kristovi. Neměl by ses zříkat zodpovědnosti. Měl bys být skromný a ochotný přijmout radu a poučení. Jakmile jsi obdržel rady od moudrých a soudných, je ještě Rádce, jehož moudrost je neomylná. Neopomeň předložit Mu svůj případ, a řídit se Jeho radou. On slíbil, že budeš-li postrádat moudrost a požádáš-li o ni, dá ti ji ochotně a bez výčitek. Svaté a slavnostní dílo, pro které ses posvětil, vyžaduje celé srdce a dokonale obráceného člověka, jehož život je spojen se životem Kristovým. Oni přijímají šťávu a výživu z živého kmene a sílí v Bohu. Ačkoliv cítí velikost tohoto díla, musejí zvolat: „*Ale k tomu kdo jest způsobilý?*“ (2 K 2,16) Přesto před touto námahou a lopotou neklesají, ale budou pracovat co nejvážněji a nesobecky pro záchranu duší. Jestliže pomocníci Pastýře budou věrní ve všech svých povinnostech, budou se těšit ze svého Pána a naleznou uspokojení v tom, že uvidí duše spasené jejich věrnou prací. *2T 151.3*

23. Hrabivost v obchodním jednání

Drahý bratře H,

čekala jsem na příležitost, abych ti napsala, ale nedošlo k tomu. Po mém posledním vidění jsem to cítila jako svou povinnost, abych ti spěšně předložila to, co mi Hospodin ukázal. Pohlédla jsem na minulost a viděla jsem, že po léta v minulosti, dokonce již před tvým sňatkem, se projevovala u tebe náklonnost obohacovat se na úkor druhých. Vlastnil jsi ducha hrabivosti, sklon ke skrblickému jednání, což bylo zhoubné pro tvůj duševní pokrok a ve značné míře poškodilo tvůj vliv. Rodina tvého otce nahlížela na tyto záležitosti ze světského hlediska, a neřídila se podle toho vysoce slavného ustanovení našeho nebeského Pána: „*Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí síly své, i ze vsí mysli své, a bližního svého jako sebe samého.*“ (L 10,27) Toho jsi nedosáhl. Hrabivé a nespravedlivé jednání se Bohu nelíbí. On tyto vady a hříchy nepřejde mlčením, jestliže se úplně nepokoríš a nevyznáš je. 2T 152.1

Pohlédla jsem na minulost a viděla jsem tvůj nedbalý náhled na tyto věci. Pán mi ukázal na takové obchodování se slabým dobyt看, které nemůže být k užítku pěstováno a je připraveno k prodeji lidem jako potrava. Takové maso bylo předloženo na náš stůl v době, kdy jsme živili početnou rodinu ve dnech naší chudoby. Nebyl jsi jediný, kdo byl za to kárán. Jiní z tvé rodiny měli stejnou vinu. Nezáleží na tom, jestli maso mělo být snědno námi anebo světskými lidmi. Takové obchodování se Bohu nelíbí. Přestoupil jsi Jeho přikázání. Nemiloval jsi svého bližního jako sebe samého, poněvadž sám by sis to nepřál, aby se to tobě přihodilo. Cítil by ses uražen. Lakomství tě přivedlo k odloučení od křesťanských zásad a způsobilo, že ses přiklonil k takovému druhu obchodování na úkor druhých. 2T 153.1

Když mi byla před pěti léty předložena otázka jedení masa, viděla jsem, jak málo lidé ví o tom, jaké maso ve skutečnosti jedli, a přitom mi bylo ukázáno na tvé obchodování. Účinek jedení masa těchto nezdravých zvířat se projevil ve zkažené krvi, nemocech a horečkách. Viděla jsem mnoho příkladů tohoto druhu, které nesvědčit lidé denně konají. Ty, můj drahý bratře, jsi neviděl na sobě toto zlo tak, jak je vidí Pán. Nikdy jsi nepomyslel, že to je z tvé strany veliký hřích. Mnohé věci podobného charakteru se u tebe vyskytovaly, které jak zjistíš, anděl věrně zanesl do svých záznamů. A ony ti budou připomenuty, jestliže své špatné činy nevyznáš a nenapravíš. 2T 153.2

Bylo mi přikázáno, abych čekala a pozorovala. Bylo mi přikázáno, abych hovořila přímo, uvedla všeobecné zásady a nechala na tobě, abys je přijal. Bylo mi ukázáno, že Bůh často nechce ukazovat na hříchy svého národa, ale zařídí, aby se doslechli o obecných zásadách a zjevných pravdách, aby se tak mohli sami přesvědčit, zda jsou správné nebo ne. Nejednal jsi věrně a poctivě se svou duší. Anděl řekl: „Podrobím jej zkoušce, půjdu proti němu, dokud v tom neuvidí ruku Boží.“ 2T 154.1

Viděla jsem, že zatímco jsi přebýval v místě ____, ti, kdož jsou spojeni s vaší rodinou, nejednali správně. Projevil ses jako hrabivý, ziskuchtivý a nečestný. Nemohl jsi mít žádný dobrý vliv v onom městě, jestliže jsi nevykoupil svoji minulost a úplně nezměnil své chování v jednání se svými bližními. Tvé světlo bylo pro lid temnotou. Tvůj vliv byl velkou zhoubou ve věci přítomné pravdy. Uvedl jsi pohanění na pravdu a tvé hrabivé jednání zapříčinilo, že tvé jméno se stalo mezi lidmi výstrahou. Často jsi klesl pod úroveň mnoha světských lidí, pokud jde o čestné jednání. Starší sboru I nemůže učinit nic dobrého v městě ____. Jeho slova jsou jako voda rozlita po zemi z toho důvodu, že byl s tebou ve spojení a zúčastnil se tvého nepoctivého obchodování. V mnoha případech se stal jakousi světskou osobou v obchodních jednáních. Byl hrabivý a brzo se stal sobeckým. Jeho jednání v mnoha věcech bylo vypočteno tak, aby zničilo jeho vliv a nestal se Kristovým kazatelem. Ve vidění, které mi bylo dáno v Rochestru, New York v roce 1866, mi anděl řekl: „Má ruka jej uvede do nouze. On může shromažďovat, ale já budu rozptylovat, dokud nevykoupí svoji minulost, a neočistí se pro věčnost.“ Každý opravdový křesťan by se měl varovat takového nízkého, světského, obchodního ducha. 2T 154.2

Ty nejsi lakomec. Líbí se ti být shovívavý, s otevřeným srdcem a štědrá dlaní. To, co je špatné u tebe, je duch, o kterém jsem se zmínila v tomto dopise, který nemiluje svého bližního jako

sebe sama. Je to přehlížení tvých špatných činů a ospravedlňování jich, i když jasné přesvědčivé světlo pravdy ti řeklo, že jsi ve svých činech nedůsledný. Miluješ pohostinnost, a Bůh nedovolí, abys byl oklamán velkým podvodníkem lidstva, ale chce přijít přímo k tobě a ukázat ti, kde se mýlíš a kde můžeš napravit své kroky. On tě zve, abys litoval svou minulost a povznesl se k dokonalosti a aby tvůj životní záznam nebyl poskvrněn lakomstvím nebo sobeckou láskou k mamonu. *2T 155.1*

Tvůj úsudek ve světských věcech bude nerozumný, jestliže se nebudeš cele věnovat Bohu. Ani ty, ani tvá manželka nejste zbožní. Vaše duchovnost není taková, jakou by chtěl Bůh mít. Zdá se, že jste ve stavu ochrnutí, a přece jste oba schopni s velkým vlivem pracovat pro Pána ve jménu pravdy, jestliže posvětíte své povolání dobrým životem a zbožnými rozhovory. Často jsi v příliš velkém spěchu, a potom jsi netrpělivý, podrážděný a své povinnosti vykonáváš spěšně. Toto je zhoubné pro tvůj duševní pokrok. *2T 155.2*

Čas se krátí, a nemáš čas, abys odkládal přípravu svého srdce, nezbytnou k tomu, abys horlivě a v plné míře pracoval pro svou duši, pro spásu svých přátel, sousedů a všech těch, kdož jsou pod tvým vlivem. Vždycky se snaž žít v takovém světle, abys měl posvěcující vliv na ty, kdož jsou s tebou spojeni v obchodních záležitostech, nebo na ty, se kterými se denně stýkáš. Plnost je v Ježíši. Od Něj můžeš obdržet sílu, která tě uschopní kráčet Jeho cestou, ale nesmíš se oddělit od Jeho lásky. Kristus žádá celého člověka; duši, ducha i tělo. Když ze své strany učiníš vše, co On chce, bude pro tebe pracovat, požehná ti a posílí tě svou bohatou milostí. *2T 155.3*

24. Utlačování nájemníků

Drahý bratře J,

po mém vidění v pátek večer, 12. června 1868, jsem byla pod vlivem Ducha svatého. Bylo mi ukázáno, že neznáš sám sebe a že ses nesmířil se svědectvím mi daným o tvém případě a že jsi učinil žádné úsilí, aby ses změnil. Odvolávám se na Izaiáše: „*Není-liž toto půst, kterýž oblíbují: Rozvázati svazky bezbožnosti, uvolnit od těžkých břemen, a potřené propustiti svobodné, a tak všelijaké jho abyste roztrhli? Není-liž: Abys lámal lačnému chléb svůj, a chudé vypověděné abys uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl, a před tělem svým abys se neskrýval.*“ (Iz 58,6-7) Jestliže činíte tyto věci, bude vám dáno slíbené požehnání. 2T 156.1

Možná položíš otázku: „*Proč se postíváme, poněvadž nepatříš? Trápíváme duše své, a nechceš vědět o tom?*“ (Iz 58,3) Bůh uvedl důvody, proč tvoje modlitby nebyly vyslyšeny. Myslel sis, že důvod byl v jiných, a ty jsi z toho obviňoval, ale já jsem viděla dostatečné důvody u tebe. Tvoje povinnost je uvést své srdce do pořádku. Měl by sis uvědomit, že musíš začít u sebe. Utlačoval jsi chudé a těšil ses z jejich nouze. Pokud jde o peníze, byl jsi hrabivý a jednal jsi nečestně. Nemáš lakavého, ušlechtilého a štedrého ducha, kterým bys měl vždy představovat následovníka Kristova. Utlačoval jsi nájemníky a zadržoval jsi jim mzdu. Viděl jsi špatně oděnou a těžce pracující osobu, o které jsi věděl, že je svědomitá v práci a bohabojná, a přesto jsi ji využil, protože jsi k tomu měl možnost. Viděla jsem, že jsi opomíjel vidět a chápat její potřeby a že malá mzda, jí zaplacená, je zaznamenaná v nebi tak, jako by byla zaplacená Ježíši, v osobě jednoho z Jeho vyvolených. To, co jsi učinil jednomu nejmenšímu učedníku Kristovu, učinil jsi Jemu. Nebesa pozorovala všechnu tvou hrabivost, kterou jsi projevoval ve svém domě vůči svým nájemníkům a vše je věrně zaznamenáno proti tobě do té doby, dokud neučiníš pokání a nenapravíš to. Jeden nespravedlivý čin způsobí mnoho škody, která nemůže být po léta napravena. Kdyby škůdce mohl vidět rozsah svého zla, vyvolalo by to v jeho duši úzkostný nářek. Jsi sobecký, pokud jde o peněžní prostředky. V případě bratra K, anděl Boží na tebe poukázal a řekl: „Co jste činili jednomu z Kristových učedníků, učinili jste samotnému Ježíši.“ 2T 156.2

Případy, o kterých jsem se zmínila, nejsou ojedinělé. Přála bych si, aby jsi je mohl vidět tak, jak je nebe odhalilo přede mnou. Lidé se nalézají v těžkém oklamání. Tobě je potřebná Kristova víra. On nežil jen sám pro sebe, ale žil pro dobro jiných. Musíš vykonat mnoho práce a neměl bys ztrácet žádný čas. A proto v pokoře svého srdce a pokorným vyznáním přijd' k svému Bohu, a tak očisti skvrny svého charakteru. Pak se teprve můžeš posvětit dílu pro spasení druhých a neupadneš do mnoha hříchů. 2T 157.1

Co dobrého vzešlo z toho utraceného času, který jsi promarnil, zatímco ses věnoval práci, kterou ti Bůh neuložil? Mysl lidí je obtěžkána dojmy a zkušenostmi získanými tvým vlivem a bude to vyžadovat hodně námahy, aby byly vymýceny. Mnohé duše budou bloudit v temnotách, ve zmatku a v nevěře, a některé se již nikdy neuzdraví. Ať žádný skutek neunikne tvému kritickému posuzování při pátrání ve svém srdci s pústou a upřímnou modlitbou a s pevným rozhodnutím obnažit svou duši. Potom, když necháš umřít své já a tvůj život bude skryt s Kristem v Bohu, přednes Jemu pokorně své modlitby. Budeš-li nadále chovat nepravost ve svém srdci, Pán tě nevyslyší. Pakliže by vyslyšel tvé modlitby, ty by ses povýšil. Satan stojí na blízku připraven, aby co nejvíce využil výhody, které získal. 2T 157.2

Je velmi důležité, aby věrnost v malých věcech charakterizovala naše životy a opravdová poctivost značila všechny naše skutky. Je třeba, abychom měli vždy na mysli, že andělé Boží vědí o každém našem skutku, že to, co činíme druhým, bude učiněno i nám. Vždy by nás měla zachvátit bázeň, jestliže činíme nespravedlivě a sobecky. Nemocemi a nouzí nám Pán odebere více, než jsme získali odíráním chudých. Spravedlivý Bůh odhaluje pravdivě všechny naše pohnutky i skutky. 2T 158.1

Bylo mi ukázáno na bratra i sestru L. Jejich láska ke světu tak pohltila opravdovou zbožnost a zatemnila mysl, že víra nedokázala mít proměňující vliv na život a povahu. Láska ke světu uzavřela jejich srdce soucitu a pochopení k potřebám jiných. Duch světa je oddělil od Boha. Bratře a sestro,

musíte vykonat spoustu práce, abyste se osvobodili od vlivu tohoto světa; potřebujete vyvinout opravdové úsilí, abyste překonali svou lásku ke světu, sobectví a svou úzkoprsost. Tyto hříchy leží jako prokletí na Božím lidu. Bylo mi ukázáno na sbor, ve kterém jste žili, než jste se přestěhovali do místa v _____. Byli jste hrabiví a lakotní ve svém jednání a využívali jste k tomu každé příležitosti. Snažila jsem se nalézt ve vašem životě ušlechtilé sebeobětování a dobročinnost, ale nenalezla jsem. Tak jich bylo málo. Vaše světlo zářilo před jinými takovým způsobem, že byli vámi a vaší vírou znechuceni. Pravda byla znesvěcena vaší hrabivostí a chytráctvím v jednání. Kéž by vám Bůh pomohl, abyste vše viděli a měli jste takovou nenávist ke zlu, jako On. Kéž vaše světlo tak zazáří, aby jiní, vidouce vaše skutky dobré, slavili Otce vašeho v nebesích. Bůh byl zarmoucen vaším životem, jelikož byl poskvněn sobeckostí. Stále ještě není spokojen a odsoudí vás, jestliže se nezbavíte sobeckosti a úzkoprsosti a nebudete se snažit o posvěcení pravdou. Víra bez skutků je mrtvá a zůstává osamocená. Víra vás nikdy nespasí, jestliže nebude zušlechtěna skutky. Bůh od vás vyžaduje, abyste byli bohatí na dobré skutky. Ochotni rozdávat, ochotni hlásat, a tak se upevňovat na časy, které přijdou, abyste mohli obdržet život věčný. 2T 158.2

Bylo mi zjeveno, že jste utlačovali námezdné dělníky v jejich mzdách. Využívali jste okolností a nutili jste jim nejnižší platy. To nebylo Boží vůlí. Měli jste dát vašim pomocníkům to, co jim náleželo. Bůh vidí a zná. Zpytatel srdcí je obeznámen s myšlenkami a záměry srdce. Každá koruna, získaná vámi takovým způsobem a vámi zadržena, bude roztroušena neštěstím a bídou, která vás postihne. Svět, svět a svět byl vaším denním úsilím. Spása vaší duše byla odsunuta na druhé místo. Ó, kéž byste mohli vidět ve světle věčnosti tak, jak vidí Bůh tyto věci. Zachvátil by vás strach a neodpočívali byste, dokud byste neučinili nápravu. 2T 159.1

Měli jste světlo o zdravotní reformě. Ale nepřijali jste je a nežili jste podle něho. Uspokojovali jste svou chuť a dávali jste tuto smutnou lekci svému synovi, když jste mu dovoľovali jíst kdy chce a co chce. Ve své lásce ke světu jste neznali míru. Bůh odňal od vás svou ochrannou ruku a byli jste ponecháni ve své slabosti. A takto jste se ocitli oba na pokraji hrobu, a přesto jste se nenaučili vzít si příklad z mnoha věcí, kterým vás Bůh učil. Stále jste milovali tento svět. Sobecká láska ke světu, vaše nízké, hrabivé jednání nebylo odstraněno. Neocenili jste lásku, péči a něžnost toho, který měl ve vaší nemoci s vámi soucit. Kdybyste ji ocenili, pozvedla by vás k projevu ušlechtilého ducha shovívavosti, povzneseného nad jakékoli povrchní jednání s tím, kdo byl k vám upřímný. Odírali jste chudého, a nejednali jste spravedlivě. „*Mnohý rozdává štědře, avšak přibývá mu více; jiný skoupě drží nad slušnost, ale k chudobě.*“ (Př 11,24) 2T 159.2

Když mi byly tyto věci předloženy, viděla jsem, že satan vlastní takovou moc, že zaslepí lidi láskou ke světu tak, že i osvědčení křesťané úplně zapomínají, že žije Bůh a že Jeho andělé vedou záznamy o všech skutcích lidí v Knize života. Každý špatný čin, každý malý skutek je zaznamenán v Knize života. Každý den je zatížen záznamy o nesplněných povinnostech, o nedbalosti, sobeckosti, klamání a šizení. Jak obrovské množství špatných skutků se shromažďuje ke dni soudu! Když Kristus přijde, „*mzda jeho s ním, a dílo jeho před ním,*“ „*aby odplatil jednomu každému podle skutků jeho*“ (Iz 62,11; Zj 22,12). Jaké odhalení bude potom učiněno! Jaký zmatek tváří v tvář některým skutkům jejich života, až budou odhaleny na stránkách dějin! 2T 160.1

„*Slyšte, bratři moji milí, zdaliž Bůh nevyvolil chudých na tomto světě, aby bohatí byli u víře a dědicové království, kteréž zaslíbil těm, kdož Jej milují? Ale vy jste neuctili chudého.*“ „*Co prospěje, bratři moji, praví-li se kdo víru mítí, a nemá-li skutků? Zdaliž jej ta víra může spasiti? A kdyby bratr neb sestra neoděni byli, a opuštění ze strany živnosti vezdejší, řekl by pak jim někdo z vás: Jděte v pokoji, shřejte se, a najezte se, avšak nedali byste jim potřeby tělesné, což to platí? Takž i víra, nemá-li skutků, mrtvát jest sama v sobě.*“ (Jk 2,5-6.14-17) Můžete věřit pravdě cele; avšak jestliže její zásady nejsou uskutečňovány ve vašem životě, pouhé vaše vyznání vás nezachrání. I satan věří, avšak se třese. Stále pracuje. Ví, že jeho čas je krátký, on sestoupil dolů s velkou mocí činit zlo, podle své víry. Ale Boha vyznávající lidé nepotvrzují svoji víru pravými skutky. Přestože věří v krátkost času, horlivě shrabují zemské statky, jako kdyby svět měl ještě takto stát tisíc let. 2T 160.2

Známky sobeckých pohnutek jsou mnohé. „*Kdo by pak měl statek tohoto světa, a viděl by bratra svého, an nouzi trpí, a zavřel by střeva svá před ním, kterak láska Boží zůstává v něm? Synáckové moji, nemilujmež slovem, ani jazykem, ale skutkem a pravdou. A po tom poznáváme, že z prav-*

dy jsme, a před obličejem jeho spokojíme srdce svá. Nebo potupovalo-liť by nás srdce naše, ovšem Bůh, kterýž jest větší nežli srdce naše, a zná všechno. Nejmilejší, jestliže by nás srdce naše nepotupovalo, smělou doufanlivost máme k Bohu. A zač bychom ho koli prosili, bereme od něho; nebo přikázání jeho ostriháme, a to, což je libého před obličejem jeho, činíme.“ (1 J 3,17-22) ^{2T 161.1}

Opusťte sobeckost a začněte pracovat pro věčnost. Učiňte pokání ze svých starých skutků a neukazujte pravdu v tak špatném světle, jak tomu bylo doposud. Ať vaše světlo tak září, aby jiní viděli vaše dobré skutky a slavili Otce vašeho, který je v nebesích. Stůjte na vysokém stupni věčné pravdy. Řiďte všechny své obchodní záležitosti v přísné shodě se slovem Božím. ^{2T 161.2}

25. Pokáraná bojovnost

Drahý bratře M,

když jsme se setkali v ____, byli jsme ochotni ti pomoci a obávali jsme se, že nepřijmeš pomoc, kterou jsi potřeboval. Navrhla jsem ti, abys přišel k nám a spojil se s námi a s jinými dítkami Božími, aby ses mohl naučit lekcím pro tebe tak významným; učit se dříve, než bys mohl být silný, abys odolal svodům a nebezpečím těchto posledních dnů. Znovu jsem ti pomohla k pokoji, podle rady Páně, což je zapotřebí k boji za zvládnutí všech špatných zvyků, které vedou nejen ke zničení tvého těla, ale také i naděje na věčnost. Nad některými věcmi jsi již zvítězil, ale musíš vítězit i nadále. Bojoval jsi boje s vnitřním nepřítelem, který, jestliže nebude cele překonán, bude mařit štěstí tvoje i těch, kteří žijí kolem tebe. ^{2T 162.1}

Špatné rysy tvé povahy musí být překonány. Musíš se dát do práce s upřímnou, pokornou modlitbou k Bohu, abys poznal svou bezmocnost bez zvláštní Boží milosti. Víra a pravda ve tvém životě již způsobila jistou změnu. A přece tato změna není ještě dokonalá natolik, jak by měla podle vůle Boží být. Miluješ pravdu, ale ona se musí hlouběji zmocnit tvého života a ovlivnit tvá slova a všechno tvé chování. Musíš se mnohému naučit a neztrácet přitom čas. Nenaučil ses ovládat sám sebe, a toto je zvláštní vítězství, které potřebuješ. Ve tvém jednání je více prvků bojovnosti než pokoje. Potřebuješ pěstovat zdvořilost a pravou křesťanskou slušnost. „*Uctivostí se vespolek předcházejte.*“ (Ř 12,10) „*Nic nečiníce skrze svár, aneb marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce.*“ (Fp 2,3) ^{2T 162.2}

Tvá bojovnost je veliká a ty jsi stále naježen a připraven k útoku na lidi, jakmile se ti k tomu naskytne příležitost. Nesnažíš se o to, abys přivedl do souladu své myšlení s myšlením jiných, nýbrž stojíš vždy připraven, aby ses lišil, jestliže máš k tomu možnost. Toto škodí tvé duši. Zpomaluje tvůj duchovní pokrok. A nejenom zarmucuje a zraňuje ty, kdož by byli tvými upřímnými přáteli, nýbrž někdy je i znechucuješ. Proto tvá přítomnost není příjemná ani milá, ale je na obtíž. Je to u tebe přirozené jako dýchání, že považuješ názory a náhledy jiných za nižší než tvoje. Často se v tomto mylíš, neboť nemáš moudrost a poznání, kterému tak důvěřuješ. Často vyvyšuješ své názory nad názory mužů a žen, kteří měli dlouholeté zkušenosti a kteří jsou schopnější, aby vedli jiné a radili se zdravým úsudkem, nežli ty. Ale ty jsi nezpozoroval tyto své nepříjemné vlastnosti, a proto nejsi schopen vidět špatné a trpké ovoce, které jsi vypěstoval. Zbytečně dlouho ses nechal ovládat bojovným a nesmířlivým duchem. Tvůj zvláštní charakter si libuje být v opozici. ^{2T 163.1}

Tvá výchova byla žalostná. Nebyla příznivá k tomu, aby jsi měl nyní správné, křesťanské vlastnosti. Musíš se téměř všemu znovu učit. Máš netrpělivou povahu, která zarmucuje tvé přátele a svaté anděly a zraňuje tvou vlastní duši. Toto vše je v rozporu s duchem pravdy a pravé svatosti. Musíš se naučit pěstovat skromnost v projevu. Tvé já musí býti podrobeno a drženo v pokoře. Křesťan se nemá nechat strhnout do hádky a sváru ani s bezbožnými a nevěřícími. Jak je to špatné, chovat se takto vůči těm, kteří věří pravdě a touží po míru, lásce a shodě! Pavel říká: „*Mějte se k sobě vespolek pokojně.*“ (1 Te 5,13) Tento duch sváru se protíví všem zásadám nebes. Kristus ve svém kázání na hoře praví: „*Blahoslavení, kteříž pokoj působí, nebo oni synové Boží slouží budou.*“ „*Blahoslavení tiší, nebo oni dědičně obdrží zemi.*“ (Mt 5,9.5) Budeš mít potíže, kamkoli půjdeš, jestliže nepřijmeš ponaučení, které ti Bůh určuje. Měl bys méně důvěřovat sám sobě a opustit vzpurného ducha, a přijmeš ponaučení jako pravý Kristův učedník. „*Lepší jest zpozditý ke hněvu, než silný rek, a kdož panuje nad myslí svou, nežli ten, kterýž dobyl města.*“ (Př 16,32) „*Zpozditý ke hněvu hojně má rozumu, ale náhlý pronáší bláznovství.*“ (Př 14,29) Jakub praví: „*A tak, bratři moji milí, budiž každý člověk rychlý ke slyšení, ale zpozditý k mluvení, zpozditý k hněvu. Nebo hněv muže spravedlnosti Boží nepůsobí.*“ (Jk 1,19.20) ^{2T 163.2}

Duch sebedůvěry, který vlastníš, je výsledkem způsobu tvého života. Kdybys měl dokonalejší zkušenost ve věcech Božích, uvědomil by sis, že přinášíš špatné ovoce. Neobsahuje žádnou výživu, ale naplňuje hořkostí všechny, kteří je okoušejí. Musíš překonat sklony svého diktátorského ducha. Mám velkou naději, můj milý bratře, že ty, který jsi už jednou prokázal mravní sílu čelit vnitřnímu

nepříteli vlastní duše a přemohl jsi tak silné nepřátele jako chuť k jídlu a jiné pevně zakořeněné zlé návyky, které tě poutaly železnými řetězy, budeš také zde snažně pracovat a dobudeš vítězství. Vlastnil jsi bezstarostného ducha, domníval ses, že se nikdo o tebe zvlášť nestará, že téměř každý člověk je tvůj nepřítel a že je to celkem jedno, jaké to bude mít následky. *2T 164.1*

Pravda tě zastihla v ubohém stavu. Viděl jsi v ní moc, která je schopná tě povýšit, propůjčit ti sílu a pevnost, kterou nemáš. Chopil ses paprsků světla, které na tebe padaly, a jestliže se nyní cele poddáš vlivu pravdy, ona tě připraví pro poslední dny spásy. Vlastníš mnohé dobré charakterové rysy a máš upřímné srdce. Bůh chce, abys byl správný, opravdu správný. Nesnášíš rozkazy jiných a nejsi ochoten se nechat vést a raději se řídíš svými úsudky. Musíš však mít krotkého a poníženého ducha, být trpělivý, poddaný, pln šlechetnosti a milosrdenství. *2T 164.2*

Máme o tebe zájem a chceme ti pomoci. Modlím se, abys obdržel tyto rysy správného charakteru a aby ovlivnily tvé srdce a tvůj život. *2T 165.1*

ODPOVĚĎ

Sestro Whiteová,

svědectví, které jsem včera obdržel, považuji jako zcela zasloužené pokárání, za které jsem ti upřímně vděčen. Upřímně doufám, že se mi podaří vše překonat. Jsem si plně vědom velikosti tohoto úkolu, který je přede mnou, avšak doufám, že budu moci zvítězit s pomocí milosti Boží. *2T 165.2*

26. Nositelé zodpovědnosti v církvi

Drahý bratře a sestro N,

12. června roku 1868 mi byly zjeveny některé věci související s vámi. Máte před sebou povinnost, kterou máte splnit, ale vy ji nevidíte. Nikdy jste nenesli žádné břemeno. Měli byste pociťovat větší zájem o práci v díle Božím než dosud. Láska ke světu vás tak oslepila, že nevidíte, jak velký vliv na vás má svět. Necítíte, že zvláštní váha zodpovědnosti na vás spočívá, a ani si neuvědomujete důležitost času a práce, která má být vykonána. Žijete jako ve snu. V jednotě je síla. Církev je slabá, protože je v ní mnoho zaostalých, kteří se nechopí žádné práce. Vy nejste pracovníci v díle Kristově. Světský duch uzavřel před vašimi srdci dojmy, které přináší pravda. *2T 165.3*

Je velice důležité, aby se všichni dali do práce, jednali jako živí lidé, a pracovali ve prospěch duší, které hynou. Jestliže všichni členové sboru přispěchají na pomoc Pánu, uvidíme takové oživení v práci, jaké dosud nebylo. Bůh to od vás vyžaduje, i od každého člena sboru. Není na vás, abyste rozhodovali, zda je to pro vás nejlepší uposlechnout volání Boží. Pán vyžaduje poslušnost, a jestliže neuposlechnete, budete na tom hůř, než kdybyste byli neutrální. Jestliže neobdržíte požehnání Boží, stihne vás prokletí. Vyžaduje od vás, abyste byli ochotní a poslušní a zaslíbujeme, že budete jíst plody země. Strašné prokletí bude vysloveno nad těmi, kdož nepřijdou na pomoc Pánu: „*Zlořečte Merozu, praví anděl Hospodinův, zlořečte velice obyvatelům jeho; nebo nepřišli na pomoc Hospodinu, ku pomoci Hospodinu proti silným.*“ (Sd 5,23) Satan a jeho andělé jsou na bojišti, aby bránili každému kroku vpřed, ku posvěcení lidu, a tudíž pomoc jednoho každého je potřebná. *2T 165.4*

Bratře a sestro N, vliv nevěřících přátel vás ovlivňuje víc, než jste si vědomi. Oni vám nedávají sílu, nýbrž temnotu a nevěru. Máte svou osobní práci na vinici Páně. Příliš mnoho jste si o sobě mysleli, a příliš mnoho jste o sebe pečovali. Uved'te svá srdce do pořádku a buďte věrní. Tažte se: „Pane, co chceš, abych činil?“ Bůh od vás vyžaduje, abyste upřímně pospíšili k Němu. Prikazuje vám, abyste zpytovali svá srdce a odstranili vše, co vám brání přinášet hojné ovoce, a vše, co je pomíjitelné. Důvod, proč nevlastníte větší míru Ducha Božího je v tom, že nenosíte rádi kříž Kristův. Při posledním vidění jsem spatřila, že jste byli oklamáni, co se týče vaší silné lásky ke světu. Péče o tento život a klamy bohatství potlačily slovo Boží, a vy se stáváte neplodnými. Bůh od nás žádá, abychom vydali bohaté ovoce. Nebude dávat příkazy, aniž by dal také moc k tomu, aby se dokončilo Jeho dílo. Nebude za nás konat práci, kterou máme vykonat my, a také nepožaduje, abychom vykonávali Jeho práci. Je to Bůh, který v nás vše působí, ale my sami musíme s bázní a třesením bojovat o své spasení. „*Víra, nemá-li skutků, mrtvát jest sama v sobě.*“ (Jk 2,17) Víra musí být poznamenaná skutky, činitelé skutků jsou ospravedlněni před Bohem. Zarmucujete Pána, když hovoříte o své chudobě, zatímco máte přebytek. Vše, co vlastníte, patří Jemu. A přece vás viděl způsobilými učinit vás šafáři nad bohatstvím na krátkou dobu. Bůh vás zkouší a prověřuje. Jak jste schopni snést tuto zkoušku? Bůh požaduje to, co je Jeho, se ziskem. *2T 166.1*

Upřeli jste své oči na to, co bylo vaší povinností, a i to se vám zdálo mnoho. Vykonali by jste však mnohem více, kdyby vaše srdce byla otevřena a vaše ruce více přispěly ve prospěch Božího díla a ve prospěch chudých. Takto byste učinili více, než je vaší povinností, a byli by jste daleko šťastnější. Pán vás vyzývá, abyste přinesli své oběti na oltář a nedrželi je pouze v jeho dosahu, nýbrž položili je přímo na něj. Oltář posvěcuje dar, až je na něj položen, ne dříve. *2T 167.1*

Nejste odděleni od světa tak, jak Bůh od vás požaduje. Proto nevidíte a nechápete své nebezpečí, ve kterém se nacházíte. Vaše láska ke světu vás odvedla z pravé cesty. Oba se musíte hluboko napít z pramene pravdy. Jestliže se opravdu nezměníte tak, abyste mohli slavit Boha svým vlivem i životem, spočine na vás Jeho prokletí. Můžete shromažďovat, ale On bude rozptylovat. Místo zdraví, které má z vás plynout, budete jako uschlé větve. Bůh volá po pracovnících, po mužích, kteří mohou a budou cítit zodpovědnost za spásu duší a kteří jsou ochotni obětovat cokoli, jen aby tyto duše mohly být spaseny. Nikdo jiný nemůže tuto práci učinit za vás. Oběti druhých, jakkoli hojné, nemohou nahradit oběti vaše. Je třeba podrobit se Bohu, což za vás nemůže nikdo učinit. Je to moc Ducha, pracující skrze mocnou víru, která vás může učinit schopnými, abyste s úspěchem odolali

mnoha satanovým svodům, které položil k vašim nohám. Slova i příklady vašeho Spasitele budou světlem a silou vašim srdcím. Jestliže Jej budete stále následovat, a budete Mu důvěřovat, nedá vám zahynout. Příliš mnoho se obáváte urážek těch, kteří Boha nemilují a neslouží Mu. Proč byste si měli přát udržovat přátelství s nepřáteli Božími, nebo být ovlivněni jejich názory? „*Což nevíte, že přízeň světa jest nepřítelkyně Boží?*“ (Jk 4,4) Kdyby v srdci byla pravda, bylo by vidět více rozhodného oddělení se od světa. 2T 167.2

Pán by vloni na jaře vykonal velkou a dobrou práci ve vašem sousedství, kdyby všichni pocítovali nutnost této práce a přišli Pánu na pomoc. Avšak v práci nebyla jednota. Všichni pocítovali nutnost této práce, a nebyli jí oddáni srdcem. Ne všichni se oddali Pánu. Viděla jsem, že jste znepokojeni a zmateni, jako by vás obklopila mlha a temnota. Pochybovali jste, a proto jste neobdrželi sílu ani pro sebe, ani abyste posilovali jiné. Je to vážná a hrozná doba. Nyní není čas na zbožňování model. Není místo na spojení s Belíalem, nebo na přátelství se světem. Od těch, které Bůh přijímá a posvěcuje, se požaduje, aby byli pilní a věrní ve službě, aby se oddělili od světa a posvětili se Jemu. Není to forma pobožnosti ani jméno zapsané v knihách sborových, které by představovaly „úhelný“ kámen duchovní stavby. Je to neustálá obnova známosti a opravdové svatosti, je to ukřižování pro svět, a povstání k životu v Kristu, které sjednocuje duši s Bohem. Následovníci Krista mají jeden hlavní cíl, jedno velké dílo: spasení svých bližních. Toto dílo vyžaduje od nás nejvážnější zájem a nejvážnější úsilí, vše ostatní má mít menší význam. 2T 168.1

Bůh jako první vyžaduje srdce a lásku. On vyžaduje od svých následovníků lásku a službu z celého srdce, z celé duše a z celé síly. 2T 168.2

Jeho přikázání a milost odpovídají našim potřebám, bez nichž nemůžeme být zachráněni, ať činíme cokoli. Vyžaduje od nás poslušnost. Nepřijímá žádné dary ani službu, nebude-li s nimi darováno srdce. Musí být přineseny v pokoře. Pán od nás vyžaduje, abychom se Mu více posvětili a abychom byli více odděleni od ducha a vlivu světa. 2T 169.1

„*Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své.*“ (1 Pt 2,9) Kristus vás vyzval, abyste byli Jeho následovníci, napodobovali Jeho život sebeobětování a sebezapírání, abyste se zajímali o tu velkou práci na spasení padlého lidstva. Nemáte žádné pochopení pro práci, kterou od vás Bůh vyžaduje. Kristus je vaším vzorem. To, čeho se vám nedostává, je láska. Tato čistá a svatá zásada je poznávacím znakem, který rozlišuje křesťana od lidí tohoto světa. Božská láska má mocný, ušlechtilý vliv. Lze ji nalézt jen v obnovených srdcích, odkud přirozeně plyne na bližní. 2T 169.2

„*Toto jest přikázání mé, abyste se milovali vespolek,*“ praví náš Spasitel, „*jako já miloval jsem vás. Většího milování nad to žádný nemá, než aby duši svou položil za přátele své.*“ (J 15,12-13) Kristus nám dal příklad nezištné lásky. Až dosud jste neviděli svůj nedostatek v tomto ohledu a velikou potřebu tohoto Božského cíle, bez kterého všechny vaše úmysly a všechna vaše horlivost, i kdyby byla taková, že byste darovali své statky, abyste nasýtili ubohé, a vydali své tělo k upálení, neznamena nic. Potřebujete lásku, která všechno snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká. Bez ducha lásky nemůže být nikdo podoben Kristu. S touto živou zásadou v duši, nemůže být nikdo podoben světu. 2T 169.3

Chování křesťana je podobné chování jeho Pána. On pozdvihl korouhev a nám nezbyvá, než říci, zda se chceme shromáždit kolem ní nebo ne. Náš Pán a Spasitel opustil své království, bohatství a slávu a hledá nás, aby nás mohl zachránit od bída a učinit nás podobnými sobě. Ponížil se a přijal naši povahu, abychom byli schopni se od Něj učit a napodobit Jeho život dobrotivosti a sebezapření a sledovali Jej krok za krokem do nebes. Nemůžeme se rovnat Vzoru, ale můžeme Mu být podobni, a podle našich schopností činit jako On. „*Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své; ... a bližního svého jako sebe samého.*“ (Mt 22,37.39) Ve vašem srdci musí přebývat taková láska, abyste byli vždy připraveni zřici se bohatství, blaha a cti tohoto světa, jestliže by se tak mohla získat jedna jediná duše, aby se dala do služeb Kristových. 2T 169.4

Bůh si přeje, abyste se rukou víry uchopili Jeho mocné paže a rukou lásky zachraňovali hynoucí lidi. Kristus je cesta, pravda i život. Následujte Jej. Nechod'te podle těla, ale podle Ducha. Chod'te, jak chodil On. To je Boží vůle, vaše posvěcení. Dílo, které máte vykonat, je činit vůli toho, který zachovává váš život ke své slávě. Pracujete-li pro sebe, nemůže vám to nic prospět. Konat dobro

pro druhé, méně pečovat o sebe a všechno opravdověji zasvětit Bohu, toto je Mu příjemné a On to odmění svou hojnou milostí. *2T 170.1*

Bůh vám nepřidělil váš osud, abyste pouze bděli a starali se pouze sami o sebe. Vyžaduje od vás, abyste sloužili a bděli nad jinými, abyste touto prací napravili ty zlé vlastnosti vaší povahy, které vyžadují nápravu a posílili slabé rysy, které vyžadují posílení. Toto je součást práce, kterou musíme vykonat; ne netrpělivě, ne v hněvu, ne neochotně, nýbrž srdečně, radostně, tak abychom dosáhli křesťanské dokonalosti. Nejdeme za Kristem, jestliže se straníme všeho, co je nepříjemné. Měli byste být velmi horliví pro Boží čest. Jak byste mohli obezřetně postupovat, když vaše cesta není taková, jaká by měla být? Kdybyste mohli vidět čisté anděly s jejich jasnými, pátravými zraky, pevně upřenými na vás, jak vás pozorují, aby zaznamenali, jak křesťané oslavují svého Pána, anebo kdybyste mohli pozorovat jásavý, radostný triumf zlých andělů, jak sledují každé uchýlení z cesty, a potom citují Písmo, které je přestoupeno, a porovnávají váš život se svatým Písmem, kterým se řídíte a které jste měli následovat, ale od kterého jste se uchýlili, byli byste udiveni a zmateni. Vyžaduje to celého člověka, aby byl bojovníkem Kristovým. Ach, jak slepé a krátkozraké stvoření! Jak opravdu málo rozpoznáváme svaté věci a jak málo přijímáme z bohatství Jeho milosti! *2T 170.2*

Je jedna věc, kterou bych si přála zvláště zapůsobit na vaši mysl. Skrze některé zvláštní prostředky máte těsné spojení se satanem a jejich moc a síla má na vás vliv, protože nepřebýváte dost blízko Boha, abyste si zajistili zvláštní pomoc mocných andělů. Vaše spojení s nepřáteli Páně je příliš mocné. A vy nechápete, že se nacházíte v nebezpečí ztroskotání vaší víry. Jestliže v nejmenším povzbudíte pokušení satana, ocitnete se na jeho bojišti, a potom boj bude dlouhý a těžký, než se vám podaří zvítězit ve jménu Ježíšově, který zvítězil nad satanem. *2T 171.1*

Satan má velké výhody. Vlastní obdivuhodnou rozumovou sílu anděla, o které si ani neumíme učinit správnou představu. Satan si byl vědom své moci, neboť jinak by se nebyl pustil do sporu s mocným Bohem, věčným Otcem a Knížetem pokoje. Satan bedlivě pozoruje události, a když najde někoho, kdo má obzvlášť silného ducha, protivícího se Boží pravdě, tomu poodhalí nesplněné budoucí události, aby si tím lépe mohl zajistit místo v jeho srdci. Ten, který se odvážil pustit se do sporu s Tím, jemuž všechno stvoření leží jako na dlani, má zlost, pronásleduje a svádí. Doposud udržuje smrtelníky ve své pasti. Během své téměř šest tisíc let trvající zkušenosti, neztratil nic ze své dovednosti a ze svého chytráctví. Po celou tu dobu, byl bedlivým pozorovatelem všeho, co se týkalo lidstva na naší zemi. *2T 171.2*

Ty, kteří prudce odporovali Boží pravdě, používá satan jako svá média. Zjeví se jim v domnělém těle a oděvu snad nějakého přítele tohoto média. Upoutá důvěru tím, že použije slov tohoto přítele a uvádí okolnosti a události, které se mají stát anebo které se již vskutku udály, a o nichž média nic neví. Někdy před smrtí nebo před nějakým neštěstím dává sen, anebo zosobněním někoho jiného vypráví s médiem, sdělujíc mu sugestivně určité poznatky. Tato moudrost je však zdola, a ne shora. Moudrost, které učí satan, odporuje pravdě, i když se on pro dosažení svého cíle občas zahalí do světla jaké obklopuje anděly. K některým lidem přichází s uznáním určité části toho, co Kristovi následovníci pokládají za pravdu, napomínajíc je přitom, aby zavrhlí jinou část jako nebezpečný a osudný omyl. *2T 172.1*

Satan je mistrem řemesla. Úspěšně používá svou pekelnou moudrost. Je pohotový a schopný učít ty, kteří zavrhnou Boží radu, určenou jejich duši. Osidlo, které vynalezl a jehož používá k tomu, aby polapil duše do své sítě, aby je pak mohl udržet ve své pekelné moci, natírá všemožným vábivým lákadlem a činí je pokud možno nejpřitažlivějším. Všichni, kteří byli takto polapeni, budou muset poznat velikou cenu, kterou zaplatili za bláznovství tím, že prodali nebesa a nesmrtelnost za cenu klamu, tak osudného ve vlastních skutcích. Náš protivník ďábel je silný a chytrý. Obchází jako lev řvoucí, hledaje, koho by sežral. Bude pracovat „*se vši mocí a divy i zázraky lživými, a se všelikým podvodem nepravosti v těch, kteří hynou, protože lásky ku pravdě nepřijali, aby spasení byli*“ (2 Te 2,9-10). Protože zavrhlí pravdu, „*pošle jim Bůh mocné dílo podvodu, aby věřili lži, a aby odsouzení byli všichni, kteříž neuvěřili pravdě, ale oblíbili sobě nepravost.*“ (2 Te 2,11-12) Musíme bojovat proti mocnému, podvodnému nepříteli a naše jediná jistota je v tom, který přijde a zničí tohoto arcisvůdce dechem svých úst a jasem svého příchodu. *2T 172.2*

Doporučuji vám to v bázi Boží a snažně vás prosím, abyste vstali z mrtvých a Kristus vám dá život. *2T 173.1*

27. Pýcha u mládeže

Drahá sestro O,

bylo mým záměrem pohovořit si s tebou dříve, než opustím ____, ale zabránilo mi v tom mnoho věcí. Nepíšeš s mnoha nadějnými pocity, že by tento dopis mohl způsobit nějakou zvláštní změnu v tvém chování pokud jde o náboženskou zkušenost. 2T 173.2

Kvůli tobě jsem se cítila velmi smutná. Při shromáždění, konaném v ____, jsem hovořila o všeobecných zásadách a hledala jsem, jak dosáhnout srdcí vydáním svědectví, které, jak jsem doufala, by způsobilo změnu ve tvém náboženském životě. Snažila jsem se napsat ve svědectví č. 12 něco v souvislosti s nebezpečím, ve kterém se nachází mládež. Toto stanovisko jsem uvedla v Rochester. Tam mi bylo ukázáno, že tvá výchova od útlého mládí byla chybná. Tvoji rodiče se domnívali, že ses narodila již jako pravá křesťanka, a také ve tvé přítomnosti o tobě takto hovořili. Tvoje sestry tě milovaly natolik, že to vedlo až k tvému zbožňování více než k posvěcenému životu. Tvoji rodiče vlastnili neposvěcující lásku ke svým dětem, která zaslepila jejich oči, že neviděli jejich nedostatky. Ale po nějakém čase, když děti povyroستly, se toto změnilo. Ty však jsi byla stále rozmazlována a chválena, takže tvůj věčný život byl ohrožen. 2T 173.3

Viděla jsem, že neznáš sama sebe. Byla si sebedůvěřivá, což tě udržovalo v klamu ke tvým duchovním znalostem. Čas od času jsi pociťovala něco z vlivu Ducha svatého. Avšak proměna tvého charakteru skrze obnovení mysli, ti je cizí. „*Nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli své, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá, a dokonalá.*“ (Ř 12,2) Ty jsi neměla tuto zkušenost, a proto nemáš žádnou kotvu. Nejsi křesťankou, i když po celý tvůj život ti hovořili, že jsi křesťankou od narození. Pokládala jsi za samozřejmé, že jsi v pořádku, zatímco jsi byla velmi daleko od toho, aby tě Bůh přijal. Tento omyl rostl s tvým věkem a sílil s tvým dospíváním a hrozil, že tě zničí. Tvoji rodiče žárlili na své děti, a jakmile si postěžovaly na nějaké drobné křivdy, ihned byli vzrušeni, soucítili s nimi, a tak stáli přímo v cestě jejich duševnímu dobru. 2T 174.1

Ty a tvá sestra P jste byly velice pyšné, a to vám bude překážkou v den Boží. Sebeláska, hrdost, pýcha v odívání a ve vzhledu u vás převažovaly. Sobectví vás oddělovalo od dobra. Obě se musíte úplně obrátit a dokonale obnovit svou mysl, dokonale změnit, jinak nebudete mít podíl v království Božím. Váš vzhled, váš příjemný pohled a váš oděv, nezískají Boží náklonnost. Náš veliký JÁ JSEM oceňuje pouze mravní hodnoty. Není pravé krásy ani dokonalého charakteru, mimo Krista; žádná opravdová dokonalost v projevech, v chování, či způsobech, bez daru tichosti lásky a pravé svatosti. 2T 174.2

Bylo mi zjeveno, že skrze tvůj vliv a příklad budou duše zatraceny. Měla jsi světlo a dary a musíš z nich vydat počet. Nevlastníš pravou zbožnost a odevzdanost, a proto musíš vyvinout zvláštní úsilí a přidržovat svoji mysl u pravdy. Sebeúcta u tebe převládá. Tvoje já je velmi velké; pamtuj však, že nebesa pohlíží na mravní hodnotu. Charakter člověka je hodnocen jako vzácný a cenný podle vnitřního ozdobení, podle tichého a poníženého ducha, který má před Bohem velikou cenu. Nákladné odívání, vnější okrasa, osobní přitažlivost – to všechno se stává bezvýznamným v porovnání s tímto vznešeným cílem. Tvůj nedostatek posvěcení a oddanosti měl na mnohé zhoubný vliv. Těm, kteří sešli z cesty, jste nemohli být k užítku, neboť vaše životy byly ve všem podobné světským lidem. 2T 175.1

Ti, kdož navštěvují ____, odnášejí si dojem, způsobený tebou a jinými z mladých, kteří nepraktikují náboženství založené na zkušenosti, že v náboženství není opravdovosti. Je v nich posílena pýcha, láska k okázalosti, zvětšuje se láska k zábavám a posvátné věci přestávají mít pro ně cenu. Takto nabývají dojem, že byli příliš svědomití a příliš pečliví. Jestliže ti, kteří žijí právě uprostřed velkého díla, jsou tak málo ovlivňováni svatými pravdami tak často předkládanými, proč by oni měli být tak přesnými? Proč by se měli vzdát svých radovánek, když ti, kteří žijí v ____, a mají větší zkušenost, se jim také oddávají? 2T 175.2

Vliv mladých v ____ se šíří tak daleko, až kam jsou známi, a jejich neposvěcené životy jsou přísloušné. Nikdo neměl více vlivu na špatný směr než vy sami. Znevážili jste své vyznání, a byli jste

špatnými zástupci pravdy. Věrný svědek praví: „*Znám skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys studený byl, aneb horký. A tak, že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhnu tě z úst svých.*“ (Zj 3,15-16) Kdybyste byli studení, pak by byla jistá naděje, že se obrátíte; ale kdo je opásán samospravedlností, místo aby byl přioděn spravedlností Kristovou, tam je klam tak nesnadný k rozeznání a samospravedlnost se tak těžce odkládá, že v takovém případě se dá těžko něco udělat. Neobrácený, nevěřící hříšník, se nachází v příznivějším postavení, než člověk samospravedlivý. *2T 175.3*

Jste kamenem úrazu pro hříšníky. Nedostatek posvěcení je u vás zřejmý. Odpuzujete od Krista, místo abyste pro Něj shromažďovali. Jestliže mi Bůh pomůže strhnout z vás oděv samospravedlnosti, budu mít naději, že snad ještě váš čas vykoupíte a povedete spořádaný život. Často jste povstali, ale znovu jste padli zpět do stavu dřívější nečinnosti, samospravedlnosti, majíce jméno, že jste živí, ale jste mrtví. Vaše pýcha vás však přivede ke zkáze. Bůh vám o této věci hovořil. A nečiníte-li žádnou nápravu, zachvátí vás neštěstí a vaše radost se změní ve smutek a bude trvat tak dlouho, dokud neponížete své srdce před rukou Boží. Bůh vaše modlitby nepřijímá. Vycházejí ze srdce plného sobeckosti a pýchy. Ty, má drahá sestro, jsi marnivá. Žila jsi bez cíle, a kdybys byla pokorná a žila pro požehnání jiným, byla bys požehnáním sobě i pro ty kolem sebe. Kéž by Bůh prominul tvým rodičům a sestrám dílo, ve kterém se hráli svou úlohu, která učinila z tebe to, čím jsi, takovou, kterou Bůh nemůže přijmout. A jestliže zůstaneš v tomto stavu, staneš se strništěm, které Bůh stráví ohněm v den soudu. *2T 176.1*

Když mi byl ukázán duch sobectví u některých, kteří pracovali v díle pouze za mzdu, jako kdyby pracovali v běžném zaměstnání, vy obě jste byly mezi nimi. Obě jste byly sobecké a pečovaly jste pouze o sebe. Vaší snahou bylo uspokojit sebe a získat větší mzdy. Tento duch byl do značné míry kletbou pro dílo a nebesa byla pohněvána. Mnozí byli příliš chtiví při shromažďování prostředků. Takovéto počínání je špatné, neboť duch světa je přijímán a Kristus je odmítán. Ó, kéž by se Bůh slitoval nad svým lidem a já doufám, že se obrátíte k Němu. *2T 176.2*

Byli jste ovládáni duchem lehkovážnosti a vašim předmětem rozhovorů byly prázdné a povrchní věci. Ó, jak zřídka jste se zmiňovali o Ježíši. Jeho spasitelná láska nevyvolala ve vašich srdcích vděčnost a chválu k zvelebení Jeho jména a Jeho nehynoucí sebeobětavé lásky. Co bylo předmětem vašich rozhovorů? Jakými myšlenkami jste se s radostí zabývali? Po pravdě řečeno, Ježíš a Jeho život plný obětování, Jeho nesmírná milost a spása, kterou tak draze pro vás získal, byly stěží předmětem vašich myšlenek. Vaše myšlenky byly zaměstnány povrchními věcmi. Starali jste se o uspokojení sebe a chtěli jste docílit toho, aby váš život probíhal k vaší spokojenosti. Jen to byla vaše starost. Jenom bych si přála, abys neprohlašovala, že jsi povstala s Kristem, poněvadž ses nepřizpůsobila Jeho požadavkům. „*Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí. O svrchní věci pečujte, ne o zemské. Nebo zemřeli jste, a život váš skryt jest s Kristem v Bohu.*“ (Ko 3,1-3) Položte si tedy otázku: Byla jsem poslušná požadavkům, které zde klade inspirovaný apoštol? Dokázala jsem svým životem, že jsem zemřela světu a že můj život je skryt v Kristu? Jsem ponořena v Kristu? Čerpám sílu a pomoc od Toho, který mi slíbil být stále ku pomoci v kterémkoli čase a potřebě? Máš formální náboženství. Nemáš ten zvláštní pocit své slabosti, své zkaženosti a přirozené hříšnosti. *2T 177.1*

„Křesťan od narození!“ Tato klamná myšlenka posloužila mnohým jako roucho vlastní spravedlnosti; a vedla mnohé k domnělé naději v Krista, nemajíce žádnou živou zkušenost s Ním, s Jeho životem sebezapření a sebeobětování. Jejich spravedlností, na kterou tolik spoléhají, jsou jen špinavé hadry. Náš milovaný učitel, Ježíš Kristus, říká: „*Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.*“ (Mk 8,34) Ano, následuj Ho ve zlém stejně tak dobře jako i v dobrém, následuj Ho tím, že budeš pomáhat nejpotřebnějším a těm, kteří jsou bez přátel. Následuj Ho tím, že zapomeš na sebe, tím, že budeš činit hojné skutky sebezapření a sebeobětování pro dobro jiných. I když ti budou zlořečit, ty jim nezlořeč. Prokazuj lásku a soucit pro padlé lidstvo. Ježíš nepokládal svůj život za vzácný, ale vzdal se ho kvůli nám. Následuj Jej od jeslí až ke kříži. On je naším příkladem. On nám říká, že chceme-li být Jeho žáky, musíme vzít opovrhovaný kříž a následovat Jej. Můžeš pít z toho kalicha? Můžeš být pokřtěna Jeho křtem? *2T 177.2*

Vaše skutky dokazují, že jste cizinci před Kristem. „*Zdaliž studnice jedním pramenem vydává sladkost i hořkost? Zdaliž může, bratří moji, fíkový strom nésti olivky, aneb vinný kmen fíky? Tak*

žádná studnice slané i sladké vody nevydává. Kdo jest moudrý a umělý mezi vámi? Ukaž dobrým obcováním skutky své v krotké moudrosti. Pakli máte hořkou závist a dráždění v srdci svém, nechlubte se a neklamejte proti pravdě. Nenít ta moudrost shůry sestupující, ale jest zemská, hovadná, ďábelská. Nebo kde jest závist a rozdráždění, tu i roztržka i všeliké dílo zlé. Ale moudrost, kteráž jest shůry, nejprve zajisté jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez činění rozdílu a bez pokrytství. Ovoce pak spravedlnosti v pokoji rozsívá se těm, kteříž pokoj působí.“ (Jk 3,11-18) 2T 178.1

Zde je vyličené ovoce, které je významným svědectvím toho, že člověk, který chodil v síle života, se změnil natolik, že si zvolil cestu smrti. Od opravdového života k životu smrtelnému. Ó, jaká to ohromující scéna. Nikdo nemusí být zde oklamáván. Jestliže jste tuto proměnu dosud nezažili, neustávejte ve své snaze. Hleďte Hospodina celým srdcem svým, a ať je celý váš život naplněn touto tak životně důležitou záležitostí. 2T 178.2

Budeš muset vydat počet z dobrých skutků, které jsi měla vykonat během svého života, kdybys byla konala to, co Bůh od tebe požadoval a pro něž ti poskytl dostatek možností. Ale ty jsi zanedbala oslavení Boha zde na zemi tím, že bys zachraňovala duše kolem tebe, poněvadž ani ty jsi nečerpala z té studnice milosti a síly, moudrosti a známosti, kterou pro tebe Kristus opatřil. Zнала jsi Jeho vůli, ale nepostupovala jsi podle ní. Budeš muset prokázat mnoho úsilí v nápravě, jinak neslyšíš slova Ježíše: „*To dobře služebníče věrný a dobrý.*“ 2T 179.1

Večer 12. června, po mém vystoupení ve shromáždění, mi bylo zjeveno, že zatímco jsi nedbala, pyšná, sobecká a netečná ke spasení duší, koná smrt své dílo. Jeden po druhém se od tebe vzdalují a ubírají se do hrobu. Jaký byl tvůj vliv nad těmi, kteří se scházeli s tebou na společných shromážděních? Co bylo řečeno a učiněno pro to, aby byly duše přivedeny ke Kristu? Byla jsi připravena konat svou povinnost v době příhodné i v době, která byla méně příznivá? Jsi připravena setkat se před soudnou stolicí s těmi, se kterými ses stýkala v běžném životě? Zvláště pak s těmi, kteří byli pod tvým vlivem, a kteří zemřeli bez Krista? Jsi připravena říci, že tvůj oděv není poskvrněn jejich krví? Chtěla bych se zmínit o jednom případě, a sice sestry Q. Nepadne žádná výčitka na tebe z její strany? Na tebe, která jsi byla obklopena dobrým vlivem domova? Ty, která jsi měla každou vhodnou příležitost k tomu, abys mohla rozvinout dobré vlastnosti křesťanského charakteru, a mimo to jsi nepociťovala žádnou odpovědnost za duše? Pýcha, marnivost, milování rozkoší, to bylo tebou pěstováno, a ty jsi hrála svou úlohu a uváděla v nemilost své povolání a vedla tuto ubohou duši, která byla pokoušena satanem, aby pochybovala o skutečnosti pravdy a ryzosti Kristova náboženství. 2T 179.2

Tvůj lehkovážný rozhovor společně s jinými mladými lidmi byl nechutný. Ve tvém způsobu myšlení nebylo nic povznášejícího a velkého. Byl to pouze bezpředmětný rozhovor a pomluvy. Byla to pošetilost, marný smích a vtipkování. Andělé zapisovali tvé skutky, jež jsi prováděla znovu a znovu. Dostalo se ti vážných napomenutí, byla jsi varována mnohem více než ostatní mladí lidé. Vlastnila jsi více zkušeností a měla jsi větší znalosti pravdy. Žila jsi v ___ nejdéle. Byla jsi mezi prvními, kdo přijali pravdu v následování Krista. Tvůj marnivý život a tvá pýcha se přičinily ve větší míře při formování charakterů a získávání zkušeností mládeže v tomto místě než vliv jiných. A ti, kteří byli obráceni k pravdě, byli tebou uchopeni za ruce a zpět navráceni světu. 2T 180.1

Na tobě a tvých rodičích spočívá veliká vina. Oni lichotili tvé pýše a pošetilosti. Byli k tobě nakloněni, když jsi byla napomínána, a dávali ti najevo, že ti, kteří tě napomínali, nebyli k tomu povoláni. Ty, sestro O, jsi považovala sebe za hezkou. Tvoji rodiče ti lichotili. Hledala jsi známosti s nevěřícími. Nehledě na tvé vyznání pravdy, tě tvé skutky nečinily opatrnou a skromnou dívkou. Ale když se vezme v úvahu tvé vyznání, že následuješ pokorného a tichého Ježíše, tvé jednání toto vyznání znesvěcuje. Ach, má sestro, pomyslela jsi na ty lidi, kteří nemohou vidět za oponu, kterou jsi rozprostřela kolem sebe? Uvědomuješ si, že tvá krása je tak upoutala, že nemohli nahlédnout pod povrch a poznat tvůj pravý, vyumělkovaný charakter? Když sis nasadila ozdobu, vypůjčenou z obchodu sestry R, a potom ses ukazovala před lidmi jako na výstavě, myslela sis, že to nebylo k rozpoznání? Zapomněla jsi, že andělé Boží přihlížejí pozorně a že jejich čistý zrak čte tvé myšlenky a záměry tvého srdce, že poznali každý čin a záměr tvého lehkovážného charakteru? Kdybys mohla stát před zrcadlem v době, kdy jsi byla upoutána svým všedním hovorem s prodáváčem, který tě

očaroval tím, že lichotil tvé marnivosti, mohla bys pozorovat posuňky a šepot mezi těmi, kdož tě pozorovali, protože jsi skýtala směšnou podívanou. Svým činem jsi poskvřnila věc pravdy. Kdyby ti bylo dáno vstoupit do obchodu nepozorovaně krátce po tom, co jsi z něho vyšla, a mohla vyslechnout rozhovor, poznala bys mnohé věci, o kterých jsi nikdy předtím neuvažovala. Byla bys raněna a pokořena tím, jak na tebe pohlížel dokonce i ten lehkovážný prodavač. On sám, který ti lichotil ve tvé přítomnosti, se připojil ke smíchu a žertování svých společníků nad tvým marnivým chováním.

2T 180.2

Snad jsi mohla mít dobrý vliv pro dobro v ____ a mohla uctívat svého Spasitele. Ale místo toho jsi hovořila o lichotivých prodavačích a nezkušeném mladíkovi. Tento nevhodný způsob tvého chování mnozí komentovali, a ti kdož si všimli toho neslučitelného způsobu chování, i když byli nevěřící, a projevovali ti úctu při setkání se s tebou, ve svých srdcích však tebou pohrdali. Kráčíš ve šlépějích S, a jestliže se tvoji rodiče neprobudí a neotevrou oči na tvoji pošetilost, budou spoluúčastníky tvé viny. Na tvých sestrách a na tvých rodičích leží velký hřích za to, že povolovali tvé pýše a byli shovívaví ke tvé marnivosti. Kdybyste se ty a tvé sestry nacházely ve stavu spasených, pociťovaly byste, jaké nebezpečí hrozí nevěrným lidem. Přejde den, kdy nenastane-li v tobě žádná změna, uslyšíš z mnoha úst tato slova: „Stýkala jsem se s těmito křesťany, a přece mi nikdy nehovořili o mém nebezpečí! Nikdy mne nevarovali. Domnívala jsem se, že kdybych byla v nebezpečí, že budu zatracena, oni si nedopřejí odpočinku ani ve dne ani v noci, dokud mě neprobudí, abych spatřila svoje ztracené místo. Nyní ale jsem ztracena. Kdybych já byla na jejich místě a viděla někoho v takovém stavu, neodpočinula bych, dokud bych jim neukázala jejich skutečný stav a dokud by jejich pozornost nebyla upoutána na jedinou bytost, která by je mohla zachránit.“ Byli jste dobrými a milými služebníky satanovými v době, kdy jste předstírali, že jste služebníky Krista. 2T 181.1

Sestro O, měla jsi o sobě tak vysoké mínění, že sis náležitě neuvědomovala, jak tě oceňují ti, kteří pozorují povrchnost tvého charakteru. Považovali tě za koketku a ty sis tuto pověst opravdu zasloužila. Bylo by pro tebe mnohem lépe, kdybys poslouchala rady apoštola Petra: *„Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, ... ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýž před obličejem Božím velmi drahý jest.“* (1 Pt 3,3-4) 2T 182.1

Tvoji rodiče velice chybili ve výchově svých dětí. Oprošťovali je od povinností, jež jsou velice důležité při jejich výchově. Pro své vlastní pohodlí jim bylo dovoleno zůstat dlouho v posteli, aby prospali nejsladší a nejkrásnější hodiny jitra, zatímco jejich neteční rodiče byli již dávno vzhůru a lopotili se se svými životními starostmi. Tyto děti se nenaučily odolávat svým náklonnostem. Nenaučily se zápasit s vlastními zálibami, nenaučily se snášet těžkosti denního života. Do velké míry byly zproštěny domácích povinností a toto vedlo k jejich škodě. Nikdy se nenaučily skutkům sebezapření nebo sebeobětování. Nepřipustily, aby jim byl svěřen úkol, který by neodpovídal jejich vkusu. Jejich výchova je velmi nedostatečná. Jejich srdce naplňuje pýcha a marnivost. Sestra U se považovala za nadřazenou před svými bližními. Oni nebyli hodni její pozornosti a laskavosti. To ji řadí mezi neústupné lidi, kteří nemají ohled na přání, výhody a potřeby jiných. Nachází se v politováníhodném stavu a jestliže tento stav nebude úplně překonán, způsobí mnohý stín, který poplete stezku a zhorší život svým nejlepším přátelům. 2T 182.2

28. Světáctví v církvi

Drahý bratře a sestro,

dne 12. června 1868 mi bylo zjeveno, že láska ke světu ve značné míře zaujímá místo lásky k Bohu. Bydlíte v příjemném místě, které je příznivé světské prosperitě. Jste vystaveni stálému nebezpečí, že vaše zájmy pohltní svět v ukládání si pokladů na zemi. Vaše srdce bude tam, kde je váš poklad. Nacházíte se tam, kde je pokušení stále silnější a vede do světa stálým shromažďováním; zatímco jste takto zaměstnáni, vaše mysl je obrácena na péči o tento život do té míry, že se vzdalujete od opravdové zbožnosti. Ale je jen málo takových, kteří si uvědomují klamnost bohatství. Ti, kteří se snaží získat prostředky k životu, jsou natolik zatíženi tímto předmětem, že odkládají náboženství Kristovo až na další místo. Duchovní věci nejsou oceňovány a nejsou vyhledávány, neboť láska k zisku zastínila nebeský poklad. Kdyby cena věčného života měla být hodnocena podle horlivosti, vytrvalosti a stálosti, kterou vykazují ti, kteří se pokládají za pravé křesťany, nebyla by ani z poloviny tak hodnotná jako pozemské statky. Porovnejte to vážné úsilí, vynaložené na získání pozemských věcí, s mdlým, slabým a nedostatečným snažením na získání duchovního a nebeského pokladu. Není divu, že zakoušíme tak málo osvětlujícího vlivu z nebeské svatyně. Naše snahy nesměřují tímto směrem. Ve většině jsou zaměřeny na pozemské cíle, hledajíce pozemské věci a zanedbávající ty nebeské. Prospěšnost ve věcech pozemských zaslepuje oči a oklamává duši. Bůh může hovořit, avšak Jeho hlas je přehlušován pozemským rumišťem. *2T 183.1*

Náš letitý otec T má velkou zálibu v pozemských věcech, která by měla být odstraněna, a on by měl sklízet pro nebesa. Život, který nyní žije, by měl být životem víry v Syna Božího. Jeho záliby by měly směřovat k lepší zemi. Měl by projevovat méně zájmu o pomíjitelné, zemské poklady a věčné zájmy, jež mají životní význam, by měly naplňovat jeho život. Dny jeho zkoušky jsou téměř u konce. A jak málo času zbývá na posvěcení se Bohu! Jeho energie je opotřebována, jeho mysl zlomena a jeho služba Bohu chabá. A přece, bude-li služba konána srdečně a oddaně, bude cele přijata. S tvým věkem, bratře T, se dostavil růst sobeckosti a větší snaha milovat poklady tohoto bídného světa. *2T 184.1*

Sestra T miluje tento svět. Je od přírody sobecká. Mnoho trpěla tělesnou bolestí. Bůh dovolil, aby toto utrpení na ni přišlo. Nedovolil však satanovi vzít její život. Bůh se snažil skrze utrpení uvolnit pouta ze sevření pozemských pokladů. Toto se mohlo stát pouze skrze utrpení. Je jednou z těch, jejíž organismus byl otráven léky. Užíváním těchto léků učinila ze sebe to, čím je, a neuvědomovala si to. Přesto Bůh nedovolil, aby ztratila život, ale prodloužil léta její zkoušky, a dovolil, aby se mohla stát posvěcenou skrze pravdu, očištěnou a vybělenou skrze pec utrpení, zbavenou strusky a mohla se stát čistší nad zlato z Ofir. Láska ke světu tak hluboce zakořenila v srdcích tohoto bratra a sestry, že bude zapotřebí těžké zkoušky, aby se odstranila. Drahý bratře a sestro, nedostává se vám oddanosti k Bohu. Jste blázniví ve vztahu k věcem tohoto světa. Svět má moc přizpůsobit vaše myšlení k těmto věcem, zatímco duchovní a nebeské nemají dostatečnou váhu, aby přeměnily mysl. *2T 184.2*

Muži a ženy v ____, vy, kdož vyznáváte, že jste Kristovými následovníky, proč Jej nenásledujete, proč ukazujete takovou bláznivost ve snaze získat pozemské poklady, které mohou být při neštěstí tak snadno ztraceny? Proč zanedbáváte nebeské bohatství, ten nesmrtelný, nepomíjející poklad? *2T 185.1*

Byl mi ukázán případ manželky bratra U. Touží po tom, aby konala správně, ale má nedostatky, které působí jí a jejím přátelům mnohé potíže. Je mnohomluvná. Postrádá zkušenost v Božích věcech, a jestliže se neobráčí a neobnoví svou mysl obnovením svého srdce, bude neschopná čelit nebezpečí posledních dnů. Bude zapotřebí usilovné práce. Pak může být jazyk posvěcen. Mnohomluvnost je hříchem, a proto by měla být zanechána. Měla by postavit stráž u dveří svých rtů a svůj jazyk by měla držet na uzdě, aby její slova nezpůsobovala zmatení. Měla by přestat hovořit o chybách jiných, zabývat se jejich nedostatky a odhalovat jejich slabosti. Takový rozhovor je zapo-

vězen u kterékoli osoby. Je neúčinný a vysloveně hříšný. Směřuje pouze ke zlu. Nepřítel ví, že jestliže následovníci Kristovi půjdou tímto směrem, otevírají dveře jemu a on může pracovat. *2T 185.2*

Viděla jsem, že když je dána sestrám možnost se sejít, aby si pohovořily, tehdy je i satan přítomen, neboť našel zaměstnání. Stojí poblíž, aby podněcoval myšlení, a využívá v největší míře této příležitosti, jež se mu naskytla. On ví, že všechny ty pomluvy a prázdné řeči, odhalování tajemných věcí, zabývání se povahami lidí, to vše odděluje duše od Boha. Je to duchovní umírání a utišení náboženského vlivu. Sestra U velice hřeší svým jazykem. Její slova by měla mít vliv ve prospěch dobra; často však hovoří bezvýznamně. Někdy její slova nabírají jiný význam na věci, než jak by ve skutečnosti měly mít, zveličuje je a nesprávně vykládá. Nemá v úmyslu hovořit zkresleně, ale zvyk hovořit hodně, a to o věcech neúčinných, byl tak dlouho pěstován, až se stala nedbalou na svá slova tak, že si často ani neuvědomuje, o čem hovoří. To ničí každý vliv pro získání dobra, které by za jiných okolností mohlo být docíleno. Je čas, aby v tomto ohledu byla učiněna naprostá náprava. Její společnost nebyla oceněna tak, jak by mohla být, kdyby se nepoddávala těmto hříšným hovorům. *2T 185.3*

Křesťané by měli pečlivě dbát na to, co mluví. Nikdy by neměli přinášet nepříznivé zprávy svých přátel na druhé, zvláště pak ne tehdy, když ví, že mezi nimi nevládne soulad. Je to bezcitné činit na něco narážky a naznačovat, jako byste znali o tomto příteli mnohem více, než ví ti ostatní. Takové narážky se dostávají dále a vytvářejí mnohem nepříznivější dojmy, než kdyby se věci řekly otevřeně a nezkresleně. Kolik škody již utrpěla církev podobným jednáním! Nevhodné, neopatrné jednání členů církev oslabilo. Členové tohoto sboru sami prozrazovali důvěrné zprávy o jiných, a ti, kdož byli viníky, neusilovali o nápravu. Nedostatek moudrosti při volbě témat k rozhovorům způsobilo již mnoho zla. Měli bychom hovořit o duchovních věcech. Skutečnost je však jiná. Když se scházíme s křesťanskými přáteli proto, abychom se věnovali vzdělávání srdce a mysli, nebudeme muset potom ničeho litovat a budeme moci vzpomínat na vzájemné hovory s příjemným uspokojením. Když však trávíme hodiny na lehkomyšlném a prázdném mluvení, když věnujeme ten vzácný čas kritickému rozboru charakterů a životů jiných, pak takový přátelský rozhovor může být zdrojem zla a náš vliv bude vůni smrti k smrti. *2T 186.1*

Nemohu si zřetelně připomenout všechny osoby ve vašem sboru, které mi byly ukázány, ale viděla jsem, že mnozí měli vykonat veliké dílo. Téměř všichni mnoho hovoří a málo se věnují rozjímání a modlitbám. Svou pozornost obrátili mnozí sami na sebe a ne na dobré ve prospěch jiných. Jsou ovládáni mocí satana, která nabývá velkých rozměrů. Přesto jsou mezi nimi vzácná světla, takoví, kteří se snaží kráčet podle vůle Boží. Pýcha a milování světa jsou velikou návnadou, jež překáží při duchovním růstu v Boží milosti. *2T 187.1*

Tento svět není křesťanským nebem, je pouze Boží dílnou, abychom byli připraveni na spolupráci s bezhříšnými anděly ve svatém nebi. Měli bychom neustále cvičit svou mysl ke šlechetnému nesobeckému myšlení. Tato výchova je nezbytná, abychom mohli uvést v činnost síly, které nám Bůh dal na oslavení Jeho jména na zemi. Jsme odpovědní za všechny šlechetné schopnosti, které nám Bůh dal. Když používáme tyto schopnosti pro účely, kterými nás Bůh nikdy nepověřil, projevujeme vůči Němu velikou nevděčnost. Služba Boží si žádá všechny naše síly, celou naši bytost. Zanedbáváme-li Boží požadavek, abychom tyto síly zušlechtili na vyšší úroveň, nepovedeme-li naše myšlení k lásce a rozjímání o nebeských věcech, neposílíme-li a nezušlechťme-li energii duše ke správným činům, které by vedly k oslavení Boha, nikdy nesplníme Boží požadavky. *2T 187.2*

Ženy, které vyznávají, že jsou zbožné, obvykle neuspějí při cvičení své mysli. Ponechávají ji bez kontroly a myšlení pokračuje volně dál. To je velikou chybou. Zdá se, že mnozí postrádají duchovní sílu. Nevycvičili paměť k tomu, aby myslela; a proto že tak neučinili, domnívají se, že to nejde. K růstu v milosti je zapotřebí rozjímání a modlitba. Důvodem, že mezi ženami není stálosti, je nedostatek duchovní kultury a přemýšlení. Tím, že zanechávají mysl ve stavu nečinnosti a spoléhají na jiné lidi, že práce mozku, plánování, myšlení a pamatování si věci provedou za ně, stávají se více a více neúčinnými. Někteří potřebují přivést svou mysl k činnosti cvičením. Měli by ji přinutit k myšlení. Tím, že spoléhají na jiné, že budou za ně myslet a řešit těžkosti, odmítají takto podněcování své mysli k činnosti. Jejich neschopnost pamatovat si věci, neschopnost dívat se

vpřed a rozlišovat, bude pokračovat. Každý člověk musí usilovat o to, aby jeho mysl byla vzdělávána. 2T 187.3

Bylo mi ukázáno, že bratr V by měl usilovat o větší duchovní rozhled. Nevlastníš tu pokojnou důvěru v Boha, kterou On od tebe požaduje. Necvičíš svou mysl, aby se ubírala cestami vzdělanosti ducha. Dovoluješ, aby se zabývala příliš prázdnými a neužitečnými hovory, které škodí tvé vlastní duši a tvému vlivu. Musíš se naučit tichosti a statečnosti. Snadno se vzrušuješ, máš silné citové záchvaty a vyjadřuješ se silnými slovy o svých zálibách a nechutenstvích. Potřebuješ se více zasvětit Boží službě, která by měla na tebe uklidňující vliv. Byl jsi pozván, aby ses naučil od Krista pokory, který je tichý a poníženého ducha. Vzácná lekce. Jestliže se jí dobře naučíš, přemění celý tvůj život. Lehkomyslnost a laciné hovory škodí tvému duchovnímu růstu. Měl bys usilovat o dokonalost povahy a dovolit, aby tvůj vliv hovořil před Bohem tvými skutky a slovy. Potřebuješ usilovně hledat Pána a napít se z pramene pravdy, aby jeho moc posvětila tvůj život. Tvoje myšlení lpí příliš na světských věcech. Tvůj zájem by se měl soustřeďovat na lepší život, než je ten tvůj. Nesmíš ztrácet čas. Pospěš si a snaž se využít těch několik hodin milosti na svou záchranu. 2T 188.1

Tvoje žena je příliš pyšná a sobecká. Bůh ji povede přes pec zkoušky, aby byly skvrny jejího charakteru odstraněny. Musí být velmi pozorná, aby oheň zkoušky neplanul zbytečně. Měl by odstranit strusku a přivést ji blíže k Bohu tím, že ji učiní duchovně lepší. Její láska ke světu musí zemřít. Láska k sobě samé musí být překonána a svou vůli musí podrobit vůli Boží. 2T 188.2

Bylo mi zjeveno, že láska ke světu uzavřela do velké míry dveře církve pro Krista. Bůh volá po nápravě – po tom, aby se všichni odevzdali Jemu. Dokud myšlení člověka nebude vzděláno natolik, aby se zabývalo Božími věcmi, bude v tomto směru slabé a chabé. Když se ale zabývá záležitostmi světa, bude mysl silná, protože je v tomto směru vedena a posilována cvičením. Příčinou, proč je tak obtížné pro muže a ženy, aby žili zbožně je, že neprocvičují svou mysl pro zbožnost života. Je vychovávána, aby se ubírala opačným směrem. Jestliže mysl není neustále procvičována, aby obdržela duchovní rozhled a porozumění pro Boží tajemství, není schopna, aby rozeznala Boží věci, neboť nemá žádné zkušenosti v tomto směru. Toto je důvod, proč skoro všichni lidé považují službu pro Pána za nesnadnou. 2T 189.1

Když je srdce rozděleno tím, že se zabývá hlavně věcmi tohoto světa a pouze v malé míře jeví zájem o Boží věci, nemůže nikdy dojít k růstu duchovní síly. Světské zájmy vyžadují větší podíl mysli, aby její činnost mohla být posílena. Proto v tomto směru také směřuje veškeré úsilí žádat více a více pro své zájmy a záliby a stále méně je vyhrazeno pro oddanost Bohu. Není možné, aby duše vzkvétala, když se modlitba nestane vlastním cvičitelem mysli. Rodinná a veřejná modlitba je nedostačující. Modlitba v komůrce je velmi důležitá. V samotě je duše obnažena před pozorným okem Božím a každá pohnutka srdce je zkoumána. Skrytá modlitba – jak vzácná! Duše spojená s Bohem. Skrytou modlitbu slyší pouze Bůh. Žádné zvědavé ucho nemá vyslechnout tíhu takové prosby. Ve skryté modlitbě je duše uvolněna od okolních vlivů a vzrušení. Klidně, a přece horlivě směřuje k Bohu. Skrytá modlitba je často převrácena hlasitým projevem a její hezká přání jsou ztracena. Namísto pokorné, tiché důvěry a víry v Boha, namísto pokorného ponížení duše v tichosti před Bohem, se hlas modlícího stupňuje, až se stane hlasitým, vzrušení je silnější a skrytá modlitba ztrácí svůj změkčující svatý vliv. Nával pocitů a slov znemožňuje rozlišit ten pokorný tichý hlas, který promlouvá k duši v době jejího tichého a pravého posvěcení srdce. Skrytá modlitba, náležitě pronesena, přináší veliké dobro. Modlitba, která je přinášena veřejně k celé rodině nebo k okruhu sousedů, není skrytou modlitbou, i když se za takovou pokládá, a Božská moc s ní není dána. Vliv Toho, který přebývá v skrytosti a jehož ucho je otevřeno, aby odpovědělo na prosbu vycházející ze srdce, bude blahodárný a nepomíjející. Poníženou a prostou vírou je duše udržována ve spojení s Bohem a shromažďuje si paprsky světla, aby ji posílily a podpořily v boji se satanem. Bůh je naší silnou pevností. 2T 189.2

Ježíš nám zanechal tato slova: „*Protož bděte, nebo nevíte, kdy Pán domu přijde, u večer-li čili o půlnoci, čili když kohouti zpívají, čili ráno. Aby přijda v nenadále, nenalezl vás, a vy spíte. A což vám pravím, všechněm pravím: Bděte.*“ (Mk 13,35-37) Bdíme a čekáme na návrat Mistra, který nám přináší ráno, aby přicházejíce nenadále, nenašel nás, že spíme? O jaké době se zde hovoří? Nehovoří se zde o době zjevení se Krista na oblacích, aby nás nalezl, že spíme. Ne, toto se vztahuje na

Jeho návrat ze služby ve svatyni svatých, kterou koná ve svatyni nebeské, kdy odkládá své kněžské roucho a odívá se rouchem pomsty, a kdy bude vydán výnos: „*Kdo škodí, škod' ještě; a kdo smrdí, smrd' ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlni se ještě; a svatý posvěť se ještě.*“ (Zj 22,11) ^{2T 190.1}

Když Ježíš ukončí svou prostřednickou službu obhajoby člověka, případy všech jsou provždy rozhodnuty. Toto je doba, kdy Ježíš účtuje se svými služebníky. Pro ty, kdož zanedbali přípravu, aby se mohli stát čistými a svatými, aby mohli přivítat svého Pána, než slunce zapadne do temnoty a již více nevzejde. Doba zkoušky skončila. Kristova prostřednická služba dospěla ke svému závěru. Tato doba přichází náhle na všechny a ti, kdo zanedbali očistit své duše zachováváním pravdy, jsou nalezeni, že spí. Čekání a bdění je natolik unavilo, že se stali netečnými na příchod svého Mistra. Nezatoužili po tom, aby se zjevil; domnívali se, že není třeba být stále bdělými a čekat. Byli zklamáni ve svých očekáváních a mohou být znovu. Došli k závěru, že bylo ještě dost času na probuzení. Chtěli získat jistotu, aby neztratili příležitost k zabezpečení si pozemského pokladu; bylo by dobře, kdyby si mohli zabezpečit všechno z tohoto světa. A při uskutečňování tohoto záměru ztratili veškerý zájem a snahu o příchod Mistra. Stali se neteční a bezstarostní, jakoby příchod Krista byl ještě velmi vzdálen. Zatímco svůj zájem soustřeďovali na pozemské věci, dílo v nebeské svatyni došlo ke svému závěru a oni nebyli připraveni. ^{2T 191.1}

Kdyby věděli, že dílo Kristovo v nebeské svatyni tak brzy skončí, jak rozdílná by byla jejich příprava, jak usilovně by čekali! Pán však toto předvídal, a proto jim dával časové výstrahy s příkazem, aby bděli. Také zdůrazňoval náhlou svému příchodu. Neodměňuje čas proto, abychom v zájmu svého pohodlí neodložili okamžitou přípravu až do období těsně před Jeho očekávaným příchodem. „*Bdětež tedy, poněvadž nevíte.*“ A přece tato předpověď o nejistotě a náhlém příchodu nás nebucuje k tomu, abychom se probudili z naší omámenosti k opravdovému bdění a oživilí naši pozornost na očekávaného Mistra. Ti, kdož nebyli nalezeni čekajícími a bdělými, byli nakonec překvapeni ve své nevěrnosti. Pán přichází a oni, místo aby byli připraveni hned Mu otevřít, jsou sevření pozemskou dřmotou a nakonec ztraceni. ^{2T 191.2}

Byla mi představena společnost lidí na rozdíl od té, kterou jsem popisovala. Oni čekali a byli bdělými. Jejich oči byly upřeny vzhůru a slova jejich Mistra byla na jejich rtech. „*Protož bděte; nebo nevíte, kdy Pán domu přijde, u večer-li, čili o půlnoci, čili když kohouti zpívají, čili ráno. Aby přijde v nenadále, nenalezl vás, a vy spíte. A což vám pravím, všechněm pravím: Bděte.*“ (Mk 13,35-37) Pán oznamuje zpoždění před úplným ranním rozbřeskem. On ale nechce, aby se poddali únavě, anebo aby povolili ve svém bdění, protože ráno nepřichází tak brzy, jak to čekali. Čekající mi byli ukázáni jako ti, kteří pohlíží vzhůru. Povzbuzovali jeden druhého opakováním slov: „První a druhé bdění je pryč. Jsme ve třetím bdění. Očekávající a bdící na návrat Pána. Zůstává už jenom málo času na čekání.“ Viděla jsem, jak někteří jsou unaveni; jejich oči směřovaly dolů, byli upoutáni pozemskými věcmi a ve svém čekání byli nevěrní. Říkali: „V prvním bdění jsme očekávali našeho Pána, ale byli jsme zklamáni. Domnívali jsme se, že jistě přijde ve druhém bdění, ale i to pominulo a On nepřišel. Snad bude opět zklamání. Nemusíme být tedy tolik pečlivými. Snad neprijde ani v tom dalším bdění. Nacházíme se v třetím bdění a domníváme se, že bude nejlépe, když si založíme náš poklad na zemi, abychom byli bezpeční v době nouze.“ Mnozí spali, otupeni starostmi o tento život, odlákání klamem bohatství z pozic, na kterých měli bdít a čekat. ^{2T 192.1}

Byli mi ukázáni andělé, jak přihlíželi s velikým zájmem a povšimli si těch, kdož byli unavení, a přesto byli věrní v čekání, aby nebyli příliš stísnění a nepadli pod břemenem strádání, které se ještě zdvojnásobilo tím, že jejich bratři opustili stráž a byli opilí pozemskými starostmi a zlákáni pozemským úspěchem. Tito nebeští andělé pocítovali hluboký žal nad těmi, kteří jednou stáli na stráži a nyní svojí netečností a nevěrností zvyšovali utrpení a potíže těch, kteří usilovně a vytrvale setrvali na svých místech v bdění a čekání na svého Mistra. ^{2T 193.1}

Viděla jsem, že bylo nemožné projevovat svůj zájem o pečování a rozmnožování pozemského vlastnictví a současně zastávat pozici čekajícího a bdícího tak, jak to přikázal náš Spasitel. Anděl pravil: „Oni si mohou zajistit pouze jeden poklad; a aby mohli získat ten nebeský, musí obětovat ten pozemský. Nemohou být vlastníky obou. Viděla jsem, jak bylo nezbytné pokračovat v opravdovém bdění, aby unikli klamným osidlům satanovým. On nabádá ty, kteří by měli bdít a čekat, aby učinili ten první krok směrem ke světu, protože oni nemají žádný zájem, aby pokračovali dále za Kristem;

a ten první krok, který učinili od Krista, jim usnadní udělat další. Takto krok za krokem se přibližují světu a jejich vyznání víry je vyznáním jenom podle jména. Ztratili svůj zvláštní, svatý charakter a to, co je odděluje od lidí, kteří jsou milovníky světa, je pouze jejich vyznání podle jména. 2T 193.2

Viděla jsem, jak mýjelo jedno noční bdění za druhým. Mělo to snad být důvodem pro to, aby se nebdělo? Ó, ne. Je nutné si zachovat neustálou bdělost, neboť nyní je mnohem méně času, než jak tomu bylo po prvním nočním bdění. Nyní je doba čekání mnohem kratší, než jak byla ta první. A jestliže jsme čekali tehdy s velikou pozorností, jak mnohem více potřebujeme zvýšit naše úsilí při druhém nočním bdění. Druhá noční stráž také pominula a přivedla nás k třetímu nočnímu bdění. Je neomluvitelné, abychom polevili nyní v našem bdění. Třetí noční bdění vyžaduje trojnásobné úsilí. Stát se nyní netrpělivými znamenalo by to, že všechno úsilí bylo až dosud marné. Dlouhá, temná noc je plná strádání, ale příchod rána se odkládá, protože kdyby Mistr už přišel, mnozí by byli nalezení nepřipraveni. Důvodem tak dlouhého čekání je, že Bůh si nepřeje, aby Jeho lid zahynul. A přece příchod rána pro věřící a příchod noci pro nevěrné je právě před námi. Svým čekáním a bděním má Boží lid projevit svůj zvláštní charakter, své oddělení se od světa. Svým čekáním máme dokázat, že jsme opravdoví poutníci a cizinci na této zemi. Rozdíl mezi těmi, kdož milují svět a těmi, kdož milují Krista, je tak znatelný, že je nemožné se mýlit. Zatímco lidé světští jsou ve své snaze a ctižádosti rozhodnutí zabezpečit si pozemský poklad, lid Boží se nepřipodobňuje světu, ale svým postavením – jsou bdělí, a čekají – dokazují, že jsou proměněni; že jejich domov není v tomto světě, ale že touží po lepší zemi, zemi nebeské. 2T 193.3

Doufám, milí bratři a sestry, že nepřehlédnete tato slova bez důkladného uvážení jejich významu. Když mužové Galilejští stáli a hleděli upřeně k nebi, aby zachytili, bude-li to možné, poslední záblesk světla od svého Spasitele, vystupujícího k nebi, aj, dva muži, postavili se vedle nich v rouše bílém, dva andělé, majíce posláni potěšit je nad ztrátou přítomnosti jejich milovaného Spasitele a tázali se jich: „*Muži Galilejští, co stojíte, hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž vzhůru vzat jest od vás do nebe, tak přijde, jakž jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe.*“ (Sk 1,11) 2T 194.1

Bůh si přeje, aby Jeho lid upíral svůj zrak k nebesům a očekával to slavné zjevení se našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Zatímco pozornost světských lidí je obrácena k různým záležitostem, naše by měla být obrácena k nebesům. Naše víra by měla sahát dále a dále do slavných tajemství Božského pokladu, a čerpat vzácné Božské paprsky světla z nebeské svatyně tak, aby zářily v našich srdcích, jako září na tváři Ježíše! Posměvači se vysmívají čekajícím a bdícím a ptají se: „Kde je jeho zaslíbený příchod? Byli jste zklamáni. Pojd'te s námi a budete užívat světských věcí. Získáte i jmění, peníze a budete uctíváni světem.“ Čekající vzhlíží vzhůru a odpovídají: „My čekáme.“ A tím, že se odvracejí od pozemského potěšení, světské slávy a od klamu bohatství, ukazují, že jsou v tomto postavení. Bděním se stávají silnými; překonávají sobeckost a lásku k pohodlí. Oheň zkoušky na nich plápolá a doba čekání se zdá být dlouhá. Někdy si stěžují a jejich víra kolísá, ale opět se vzchopí, přemáhají své obavy a pochybnosti, a zatímco jejich zraky jsou upřeny k nebesům, říkají svým protivníkům: „Já bdím, a očekávám návrat svého Pána. Budu se radovat v utrpení, soužení a nouzi.“ 2T 194.2

Touhou našeho Pána je, abychom bděli. Takže když přijde a zaklepe, abychom mu ihned otevřeli. Požehnání je vysloveno nad těmi služebníky, kteří budou nalezeni, že bdí. „*Přepáše se, a vsadí je za stůl, a chodě, bude jim sloužiti.*“ (L 12,37) Kdo mezi námi v těchto posledních dnech bude ve shromáždění tak Pánem poctěn? Jsme připraveni bez odkladu otevřít Mu okamžitě a přivítat Ho? Bděte, bděte, bděte. Téměř všichni ustali ve svém bdění a čekání. Nejsme připraveni otevřít mu okamžitě. Láska ke světu natolik zaměstnala naše myšlenky, že naše oči nesměřují vzhůru, nýbrž dolů k zemi. Spěcháme, horlivě se zabýváme různými věcmi, ale Bůh je zapomenut, a nebeský poklad není doceněn. Nejsme ve stavu očekávání a bdění. Láska ke světu a klam bohatství zatemnila naši víru a my netoužíme ani nemilujeme zjevení našeho Spasitele. Příliš mnoho se snažíme pečovat sami o sebe. Jsme nepokojní a máme značný nedostatek pevné víry v Boha. Mnozí se trápí a pracují, plánují, namáhají se a obávají se, že utrpí nouzi. Nemohou získat čas k modlitbám nebo k náboženským návštěvám shromáždění a ve své péči o sebe sama neponechávají žádnou naději Bohu, aby se o ně postaral. A Pán pro ně nedělá mnoho, neboť mu nedávají žádnou příležitost. Dělají příliš mnoho pro sebe a příliš málo věří a doufají Bohu. 2T 195.1

Láska ke světu se strašným způsobem zmocnila lidu, kterému Bůh přikázal, aby bděl a neustále se modlil, aby náhlý příchod je nezastihl ve spánku. „*Nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou. Miluje-liť kdo svět, není lásky Otcovy v něm. Nebo všechno, což jest na světě, jako žádost těla, a žádost očí, a pýcha života, toť není z Otce, ale jest ze světa. Svět pak hyne i žádost jeho, ale kdož činí vůli Boží, ten trvá na věky.*“ (1 J 2,15-17) ^{2T 196.1}

Bylo mi zjeveno, že Boží lid, který vyznává víru v přítomnou pravdu, nečeká ani nebdí. Zvyšují své bohatství a budují své poklady na této zemi. Stávají se bohatými ve světských věcech, ale nejsou bohatými ve vztahu k Bohu. Nevěří v krátkost času. Nevěří, že konec věcí je blízko, že Kristus stojí u dveří. Snad vyznávají často víru, ale klamou své vlastní duše, neboť budou projevovat svoji víru podle toho, kolik jí budou vlastnit. Jejich práce ukazuje povahu jejich víry a je svědectvím pro ty kolem nich, že příchod Krista nenastane v této generaci. Podle jejich víry budou konat svoji práci. Konají své přípravy jen proto, aby zůstali na této zemi. Přidávají dům k domu a půdu k půdě a jsou oběťmi tohoto světa. ^{2T 196.2}

Stav chudého Lazara, živícího se drobty ze stolu bohatého, je lepší než stav těchto vyznavačů. Kdyby vlastnili opravdovou víru namísto toho, aby přidávali ke svým zemským pokladům, které by měli prodat, a takto se zbavit těch nepohodlných pozemských věcí, převedli by svůj poklad do pokladnice nebeské. Jejich zájem a srdce bude pak tam; neboť srdce člověka bude tam, kde se nachází jeho největší poklad. Většina z těch, kdož vyznávají, že věří pravdě, dosvědčují, že to, čeho si cení nejvíce, se nachází na tomto světě, neboť právě o toto pečují velmi úzkostlivě a s námahou. Jejich celoživotní starost spočívá v tom, jak si tento poklad uchovat a ještě jej zvětšit. Převedli si takto jen málo do nebes, tak málo se zásobili tím nebeským pokladem, že jejich mysl není příliš nadchnuta touto lepší zemí. Nashromáždili si veliký pozemský majetek, a ten je přitahuje jako magnet, a jejich zájem je odveden od pokladu nebeského a nezničitelného na pozemský a pomíjitelný. „*Kdež jest poklad váš, tuť bude i srdce vaše.*“ (L 12,34) ^{2T 197.1}

Sobeckost poutá mnohé lidi jako železné okovy. Říkají: „Je to můj statek, moje jmění, moje povolání, můj obchod.“ Dokonce i nároky, které jsou společné lidem, nerespektují. Muži a ženy, kteří vyznávají, že čekají a milují příchod svého Pána, jsou uzavřeni sami v sobě. Oddělili se od toho, co je ušlechtilé a Božské. Milování světa, tělesné rozkoše, chtivost očí a pýcha života je natolik spoutaly, že nevidí. Světem jsou zkaženi a nedovedou to rozeznat. Hovoří o lásce k Bohu, ale jejich ovoce nevykazuje lásku, o které hovoří. Olupují Boha o desátek a dary, a tím si přivolávají Boží kletbu na sebe. Pravda ozařuje jejich cestu na každém místě. Bůh působí zázračně pro spásu duší v jejich vlastních domácnostech; kde jsou ale jejich dary předložené s vděčností za všechny projevy Boží milosti? Mnozí z nich jsou nevďeční jako ta zvířata. Oběť, která byla přinesena za člověka, byla nekonečně velká. Ani ten nejvyhraněnější rozum, není schopen to pochopit; a přece lidé, kteří prohlašují, že jsou podílníci na těchto nebeských darech, jež jim byly přineseny za tak velkou cenu, jsou příliš sobečtí, než aby je to přimělo přinést skutečnou oběť Bohu. Jejich myšlenky jsou obráceny jenom ke světu. „*Kteříž doufají ve svá zboží, a množstvím bohatství svého se chlubí. Žádný bratra svého nijakž vykoupiti nemůže, ani Bohu za něj dáti mzdy vyplacení. Neboť by velmi drahé musilo býti vyplacení duše jejich, protože nedovede toho na věky.*“ (Ž 49,7-9) Kdyby všichni měli na zřeteli a mohli alespoň z malé částky ocenit tu přenesmírnou oběť, kterou přinesl Kristus, pocíťovali by výtku za svou bázlivost a sobeckost. „*Béřet se Bůh náš, a nebude mlčeti; oheň před ním vše zžíratí bude, a vůkol něho vichřice náramná. Zavolal nebes s hůry i země, aby soudil lid svůj, řka: Shromážďte mi svaté mé, kteříž smlouvu se mnou učinili při obětech.*“ (Ž 50,3-5) Pro sobeckost a lásku ke světu je Bůh zapomenut, a mnozí mají prázdnotu v duši a bědují nad svou chudobou. Pán propůjčil prostředky svému lidu, aby je vyzkoušel, aby vyzkoušel hloubku jejich lásky, kterou vyznávají, že pro Něho mají. Někteří Jej opustili a vzdali se nebeského pokladu jen proto, aby se nezmenšil jejich pozemský poklad, a aby nemuseli učinit s Ním smlouvu při oběti. On požaduje od nich oběti, ale láska ke světu zakrývá jejich uši a oni neslyší. ^{2T 197.2}

Dívala jsem se, abych spatřila, kdo z těch, kteří vyznávají, že čekají na příchod Krista, má ochotné srdce, aby obětoval dary Bohu ze svých hojných statků. Mohla jsem spatřit jen několik pokorných a chudých lidí, kteří se uskromnili, jako ta chudá vdova, a vhodili ze srdce ten svůj skromný dar. Každá taková oběť je považována Bohem za vzácný poklad. Ale takoví, kteří nabýva-

jí prostředky a přidávají ke svým statkům, velice zaostávají. V porovnání s tím, co by mohli dělat, nedělají nic. Zadržují mzdu a olupují Boha, neboť mají strach z nouze. Nedůvěřují Bohu. Je to jeden z důvodů, že jsme jako lid mdlými, a proto tak mnozí scházejí do hrobu. Mezi námi jsou chamtiví lidé, milující tento svět, lidé, kteří vykořisťují chudé a kteří zadržují jejich mzdu. S lidmi, kteří neměli nic na tomto světě, kteří byli chudí, a jejich život závisel na tom, co si vydělají, bylo zacházeno nespravedlivě a přísně. Milovníci světa s drsným obličejem a ještě tvrdším srdcem se zdráhali vyplatit těmto chudým lidem tu malou částku, kterou si zasloužili za tak namáhavou práci. Tito lidé jednají podobně i se svým Mistrem, za jehož služebníky se vydávají. A stejně tak se zdráhají přispět do pokladnice Boží. Muž, o němž hovoří podobenství, neměl místo, kde by uložil své statky, a Hospodin požádal té noci o jeho neužitečný život. Podobně tak bude jednat s mnohými. Jak je obtížné v této zkažené době, aby se člověk nestal světským a sobeckým. A jak snadno se člověk může stát nevďečným k Dárci veškeré milosti. Je zapotřebí velké bdělosti a mnohých modliteb, aby duše mohla být ve vší pilnosti uchována. Proto *„bděte a modlete se; nebo nevíte, kdy bude ten čas“* (Mk 13,33). 2T 198.1

Svědectví pro církev číslo 17

28. Kristovo utrpení

Abychom plně pochopili cenu spasení, musíme si uvědomit, co stálo. Pro slabou představu o Kristově utrpení, mnozí jen málo oceňují to velké vykupitelské dílo. Slavný plán spásy člověka připravila nekonečná láska Boha, našeho Otce. V tomto Božském plánu se zjevuje nejobdivuhodnější projev Boží lásky k padlému lidstvu. Láska, zjevená v daru milovaného Syna Božího, uvedla do úžasu svaté anděly. „*Tak Bůh miloval svět, že svého jednorozenného Syna dal, aby každý, kdož v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*“ (J 3,16) Tento Spasitel byl odleskem slávy Otcovy a obrazem Jeho podstaty. Měl Božský majestát, dokonalost a prvenství ve slávě. Byl rovný Bohu. „*Ponevadž se zalíbilo Otcí, aby v něm všechna plnost přebývala.*“ (Ko 1,19) „*Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu, ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn. A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže.*“ (Fp 2,6-8) 2T 200,1

Kristus se ochotně rozhodl zemřít za hříšníka, aby člověk životem poslušnosti mohl uniknout trestu Božího zákona. Jeho smrt neučinila zákon bezvýznamným; nezrušila ho, nezměnila jeho svaté požadavky, ani ho nezbavila jeho svaté důstojnosti. Kristova smrt poukázala na spravedlnost Otcova zákona v potrestání přestupníka; z té příčiny se rozhodl vytrpět trest zákona sám, aby zachránil padlého člověka od kletby. Smrt milovaného Syna Božího na kříži dokazuje nezměnitelnost Božího zákona. Jeho smrt zvyšuje a zvelebují zákon a přesvědčuje člověka o jeho neměnitelném charakteru. Z úst Krista můžeme slyšet tato slova: „*Nedomnívejte se, že bych přišel rušiti zákona aneb proroků. Nepřišel jsem rušiti, ale naplniti.*“ (Mt 5,17) Kristova smrt ospravedlnila požadavky Zákona. 2T 200,2

V Kristu bylo spjato lidství s Božstvím. Jeho posláním bylo smířit Boha s člověkem, spojit pomíjející s Nekonečným. Toto byl jediný způsob, jak pozvednout padlé lidstvo skrze zásluhy krve Kristovy, aby se mohlo stát účastníkem Božské přirozenosti. Vzal na sebe lidskou přirozenost, Kristus byl připraven pochopit lidské utrpení, smutek a všechna pokušení, která dorážejí na člověka. Andělé, kteří nepoznali hřích, nemohli plně cítit s člověkem v jeho zvláštních těžkostech. Kristus sestoupil na zem, aby vzal na sebe lidskou přirozenost, aby byl pokoušen ve všem jako my, aby poznal, jak pomoci všem pokoušeným. 2T 201,1

Když byl Kristus v lidském těle, cítil, že potřebuje být posilován svým Otcem. Zvolil si proto svá modlitební místa. Miloval obcování se svým Otcem v horské samotě. V tomto modlitebním zápase byla Jeho svatá, lidská duše posilňována pro povinnosti a strádání dne. Náš Spasitel se ztožnil s našimi potřebami a slabostmi; v tom se stal naším Zástupcem, naším Prostředníkem, žádajícíce od svého Otce novou zásobu síly, která Ho zmocnila a dodala Mu novou sílu čelit každodenním povinnostem a pokušením. On je nám příkladem ve všem. Je bratrem v našich slabostech, avšak bez hříšných vášní. Jako člověk bez hříchu nenáviděl zlo. Snášel boje a úzkosti duše ve světě ovládaném hříchem. Jako člověk pokládal modlitbu za nutnost a přednost. Úpěnlivě žádal o Boží pomoc a útěchu, kterou Otec byl připraven Mu poskytnout – Jemu, který pro blaho člověka opustil nebeskou radost a za příbytek si zvolil chladný a nevděčný svět. Kristus nacházel útěchu a radost ve společenství se svým Otcem. Zde mohl složit veškerou tíhu ze svého srdce, která na Něj dolehla. Byl mužem bolesti a znal utrpení. 2T 201,2

Přes den pracoval se vši opravdovostí pro dobro jiných, aby je zachránil od zkázy. Uzdravoval nemocné, utěšoval zarmoucené a přinášel radost a naději zoufalým. Navracel mrtvým život, když skončila Jeho denní práce, odcházel večer co večer ze zmatku města, aby skloněn před svým Otcem někde v ústraní rozmlouval s Ním. Někdy jasné paprsky měsíčního svitu ozařovaly Jeho skloněné tělo. Jindy zase mraky a temnota zastínily všechno světlo. Rosa a chlad noci padaly na Jeho hlavu a bradu, když byl ponořen v modlitbě. On je naším příkladem. Kdybychom na to pamatovali a napodobovali Ho, byli bychom v Bohu mnohem silnějšími. 2T 202,1

Jestliže Spasitel světa ve své Božské síle pociťoval potřebu modlitby, o kolik více by měli slabí smrtelníci pociťovat nutnost modlitby – vroucí, ustavičné modlitby! Když na Krista doráželo pokušení co nejprudčeji, nejedl nic. Odevzdal se Bohu a ve vážné modlitbě a v dokonalém odevzdání se

do vůle Otce odcházel jako vítěz. Ti, kteří vyznávají pravdu pro poslední dobu, by měli ještě víc než jiné třídy vyznavačů křesťanství ve věci modlitby napodobovat ten veliký Příklad. ^{2T 202.2}

„Dostiť jest učedlníku, aby byl jako mistr jeho, a služebník jako pán jeho.“ (Mt 10,25) Naše stoly jsou často pokryté zbytečnými a nezdravými pochoutkami, protože je máme raději, než sebezapření se zdravým tělem a duchem. Ježíš úpěnlivě prosil svého Otce o sílu. Toto pokládal sám Syn Boží za cennější, než sedět za nejbohatším stolem. Dal nám důkaz, že modlitba je podstatně důležitá a dodává sílu k zápasu s mocí temna a k vykonání nám určeného díla. Naše vlastní síla je slabost; to však, co nám dává Bůh, je moc a každý, kdo ji přijímá, se stává vítězem. ^{2T 203.1}

Když se Kristus modlil v Getsemanské zahradě, vyvolala duševní úzkost kapky krvavého potu. Obklopovala Ho tu hrůza strašné temnoty. Doléhaly na Něho hříchy světa. Trpěl za člověka na jeho místě, jako přestupník Otcova zákona. Zde byl výjev pokušení. Boží světlo se tu ztrácelo a obklopovala Ho moc temna. Ve své duševní úzkosti ležel na chladné zemi. Vědomě prožíval Otcův hněv. Vzal kalich utrpení od úst provinilého se lidstva a rozhodl se sám jej vypít; místo něho dal lidem kalich požehnání. Hněv, který by dopadl na člověka, dopadl nyní na Krista. Zde se Mu v ruce třásl tajemný kalich. ^{2T 203.2}

Ježíš často chodil do Getsemane se svými učedníky na rozjímání a na modlitbu. Všichni byli dobře obeznámeni s tímto posvátným útlukem. I Jidáš věděl, kam má zavést vražedný zástup, aby mohl vydat Ježíše do jeho rukou. Nikdy předtím Spasitel nenavštívil toto místo se srdcem tak přeplněným zármutkem. Nebylo to tělesné utrpení, jež svíralo srdce Božího Syna a jež způsobilo, že Mu z úst v přítomnosti Jeho učedníků vyšla tato smutná slova: *„Smutná je duše má až k smrti. Požstaňte tuto, a bděte se mnou.“* (Mt 26,38) ^{2T 203.3}

Zanechal své učedníky v dosahu svého hlasu, poodešel maličko, padl na tvář a modlil se. Ve sklíčenosti duše volal: *„Otče můj, jest-li možné, nechť odejde ode mne kalich tento. Avšak ne jakž já chci, ale jakž ty.“* (Mt 26,39) Hříchy ztraceného světa spočívaly na Něm a přemáhaly Ho. Bylo to vědomí Otcova hněvu jako důsledek hříchu, a toto vědomí trhalo Jeho srdce ve smrtelném zápase a vyvolalo z Jeho čela krupěje krvavého potu, jež stékal po bledé tváři, a když padal na zem, tak ji svlažoval. ^{2T 204.1}

Když povstal od modlitby, *„přišel k učedníkům a našel je, a oni spí. I řekl Petrovi: Tak-liž jste nemohli jedině hodiny bdíti se mnou? Bdětež a modlete se, abyste nevešli v pokušení. Duch zajisté hotov jest, ale tělo nemocno.“* (Mt 26,40-41) V nejvážnější době, když Ježíš zvláště prosil, aby s Ním bděli, našel učedníky, jak spí. Věděl, že je čekají kruté zápasy a hrozná pokušení. Vzal je s sebou, aby Jej povzbuzovali, a to, čeho měli být svědky této noci, spolu s naučením, které měli obdržet, se jim mělo trvale vrýt do paměti. Toto bylo potřebné, aby jejich víra neklesala a aby byli posílnění pro nastávající zkoušky. ^{2T 204.2}

Místo toho, aby bděli s Kristem, byli obtíženi smutkem a spali. Do konce i ten horlivý Petr, který před několika málo hodinami prohlásil, že bude ochoten trpět, a bude-li zapotřebí, že zemře pro svého Mistra. V nejkritičtější chvíli, kdy Boží Syn pocíťoval potřebu jejich soucitu a vroucích modliteb, byli nalezeni, jak spí. Tímto spánkem učedníci ztratili mnoho. Náš Spasitel je chtěl posílnit pro těžké zkoušky víry, které brzy na ně měly dolehnout. Kdyby byli strávili tuto truchlivou dobu v bdění se svým drahým Spasitelem na modlitbě k Bohu, Petr by nebyl ponechán ve své vlastní ubohé síle, a nezapřel by svého Spasitele v době zkoušky. ^{2T 204.3}

Syn Boží poodešel a znovu se modlil: *„Otče můj, nemůže-liť tento kalich minouti mne, než abych jej pil, staniž se vůle tvá.“* (Mt 26,42) Když se vrátil ke svým učedníkům, našel je opět spící. Jejich oči byly unavené. Tito spící učedníci představují spící církve před blížícím se dnem Božího navštívení. Je to čas mrákoty a husté tmy, kdy je spánek nanejvýš zhoubný. ^{2T 205.1}

Ježíš nás napomíná: *„Protož bděte; neboť nevíte, kdy Pán domu přijde, u večer-li, čili o půlnoci, čili když kohouti zpívají, čili ráno. Aby přijda v nenadále, nenalezl vás, a vy spíte.“* (Mk 13,35-36) Od Boží církve se požaduje, aby plnila povinnost nočního bdění, nehledě na to, zda je noc nebezpečná, dlouhá, či krátká. Smutek není omluvou pro nedůsledné bdění. Utrpení by nemělo vést k nedbalosti, nýbrž k dvojnásobné bdělosti. Kristus svým vlastním příkladem vedl církev ke zdroji její síly v době potřeby, zármutku a nebezpečí. Boží církev by se měla vyznačovat opravdovou bdě-

lostí. Znamení bdělosti je onou vlastností, kterou se liší lid Boží od světa, a svým očekáváním na svého Spasitele dokazuje, že jsou na této zemi poutníky a cizinci. ^{2T 205.2}

Spasitel se znovu vrátil zarmoucen od svých spících učedníků, aby se tak skláněl na modlitbě již potřetí. Potom se vrátil k učedníkům a řekl jim: „*Spěte již a odpočívejte. Aj, přiblížila se hodina, a Syna člověka zrazují v ruce hříšných.*“ (Mt 26,45) Jak hrozná byla skutečnost, že učedníci dovoli-li, aby spánek zavřel jejich oči a dřímota poutala jejich smysly, zatímco jejich Pán prožíval tak nevýslovnou duševní úzkost! Kdyby zůstali bdělí, neztratili by svoji víru při pohledu na Božího Syna, umírajícího na kříži. V tomto důležitém nočním bdění, měli učedníci spatřovat statečné duševní zápolení a modlitby, které by jim dodaly sílu být svědky nevýslovného utrpení Syna Božího. To by je připravilo na to, jak mají pohlížet na Jeho utrpení na kříži, aby mohli pochopit něco z charakteru tohoto nevýslovného utrpení, kterým prošel v zahradě Getsemanské. Lépe by si mohli připomenout slova, která k nim hovořil v souvislosti se svým utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním; v době hrozného temna by jim tato slova ozářila temnotu a posilovala by jejich víru v hodině pokušení. ^{2T 205.3}

Kristus jim řekl předem, že se stanou tyto události; oni to však nechápali. Výjevy Jeho utrpení měly být ohnivou zkouškou pro učedníky, a proto ta nutnost bdělosti a modlitby. Bylo nutné, aby jejich víra byla udržována neviditelnou mocí, když budou svědky toho, že moci temna vítězí. Jen málo si dovedeme představit tu nevýslovnou úzkost drahého Syna Božího v zahradě Getsemanské, když si uvědomoval své odloučení od svého Otce v důsledku hříchů, které vzal na sebe. Stal se hříchem za padlé pokolení. Vědomí toho, že Mu byla odňata Otcova láska způsobilo, že z Jeho stísněné duše se vydrala tato slova: „*Smutná jest duše má až k smrti.*“ „*Jest-li možné, nechť odejde ode mne kalich tento.*“ Potom s úplnou poslušností vůle svého Otce, dodal: „*Avšak ne jakž já chci, ale jakž ty.*“ (Mt 26,38-39) ^{2T 206.1}

Boží Syn slábl, umíral. Otec vyslal posla, aby posiloval tohoto Božského trpitele, a připravil Ho, aby mohl kráčet touto krví potřísněnou stezkou. Kdyby smrtelníci mohli vidět úžas a zármutek andělských zástupů, jak mlčky pozorovali, když Otec odvracel paprsky světla, lásky a slávy od svého milovaného Syna, lépe by pochopili, jak odporný je hřích v očích Božích. Meč spravedlnosti měl být nyní pozdvižen proti Jeho drahému Synu. Byl zrazen políbením do rukou svých nepřátel a byl veden do soudní síně pozemského soudu, aby tam byl tupen a odsouzen k smrti hříšnými smrtelníky. Vznešený Boží Syn byl zde „*raněn pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše*“ (Iz 53,5). Snášel pohanu, výsměch a nestydaté nadávky, až „*zohavena jest nad jiné lidi osoba jeho, a způsob jeho nad syny lidské*“ (Iz 52,14). ^{2T 206.2}

Kdo dovede pochopit zde projevenou lásku! Andělské zástupy hleděly s úžasem a zármutkem na Toho, který byl Majestátem nebes a nesl korunu slávy, nyní nesoucího trnitou korunu, jako zkrvavená oběť zlosti rozzuřených davů, podněcovaných chorobnou zlostí satana. Pohleďte na trpělivého mučedníka, jehož hlava je pokryta trnitou korunou, a z jehož rozdrásaných tepen vytéká krev života. Toto vše je následek hříchu. Nic by Krista nepřinutilo k tomu, aby opustil důstojnost a slávu nebes a přišel na hříšný svět, aby byl vysmíván, opomíjen a zavržen těmi, které přišel zachránit, a tak vytrpět smrt kříže; byla to však věčná, spasitelná láska, která navždy zůstane tajemstvím. ^{2T 207.1}

Obdivujte se nebesa, užasni země! Pohleďte na pronásledovatele a pronásledovaného! Velký dav obklopil Spasitele světa. Všude výsměch a úšklebky s nejhrubším zaklínáním a rouháním. Jeho pokořující zrození a pokorný, tichý život, jsou předmětem posměšných poznámek bezcitných lidských vrahů. Jeho tvrzení, že je Synem Božím je zesměšňováno předními z kněží a staršími; hrubé potupování a urážlivý výsměch jde z úst do úst. Satan plně ovládal mysli svých služebníků. Aby to bylo ještě účinnější, začíná s předními kněžími a staršími a podněcuje je k náboženskému šílenství. Vede je ten sám satanský duch, který ovládá zločince a nejzatvrzelejší ničemníky. V pocitech všech lidí, počínaje kněžími a staršími a konče tím nejzkaženějším člověkem, vládne falešný soulad. Kristus, drahý Syn Boží, byl vydán a na Jeho ramena byl položen kříž. Každý Jeho krok byl poznamenán krví, která vytékala z Jeho ran. Tísněn velikým zástupem krutých nepřátel a bezcitných diváků, je veden na místo ukřižování. „*Soužen jest i ztrápen, však neotevřel úst svých. Jako beránek k zabití veden byl, a jako ovce před těmi, kdož ji stříhou, oněměl, aniž otevřel úst svých.*“ (Iz 53,7) ^{2T 207.2}

Jeho zarmoucení učedníci jdou za nimi zdaleka, zůstávají za rozzuřeným davem. Kristus je přibit na kříži a visí mezi nebem a zemí. Srdce učedníků svírá úzkost, když jejich milovaný Učitel trpí

jako zločinec. Blízko kříže stojí zaslepení, úzkoprsí, nevěřící kněží a starší, plní uštěpačnosti, posměchu a utrhaní: „*Hej, ty který rušíš chrám a ve třech dnech vzděláváš, pomoz sám sobě. Jsi-li Syn Boží, sestup s kříže. Tak podobně i přední kněží posmívající se se zákoníky a staršími, pravili: Jiným pomáhal, sám sobě nemůže pomoci. Jestliže jest král Izraelský, nech ať nyní sestoupí s kříže, a uvěříme jemu. Doufal v Boha, nech ať ho nyní vysvobodí, jestliže se mu, v něm zalíbilo; nebo pravil: Syn Boží jsem.*“ (Mt 27,40-43) 2T 208.1

Ježíš na to ani slovem neodpověděl. Zatímco Mu hřeby probodávaly ruce a kapky smrtelného potu vystupovaly z Jeho těla, bledé, chvějící se rty nevinného Trpitele šeptaly modlitbu odpouštějící lásky za Jeho vrahy: „*Otče, odpusť jim; neboť nevědí, co činí.*“ (L 23,34) Celá nebesa s největším zájmem hleděla na tuto scénu. Slavný Vykupitel ztraceného světa místo lidí snášel trest za přestoupení Otcova zákona. Rozhodl se vykoupit svůj lid vlastní krví. Zaplatil cenu, kterou vyžadoval svatý Boží zákon. Toto byl prostředek, který měl konečně učinit konec hříchu a satanu, a jeho zástupy porazit. 2T 208.2

S čím srovnat bolest a utrpení, které snášel umírající Spasitel! Byl to pocit Otcovy nelibosti, která činila kalich tak hořký. Nebylo to tělesné soužení, jež tak rychle ukončilo Kristův život na kříži. Byla to tíha hříchu světa a vědomí Otcova hněvu. Sláva Otce a Jeho posilující přítomnost Ho opustila a pocit zoufalství dolehl svou váhou temnosti na Něho a z Jeho bledých a chvějících se rtů se vydral výkřik úzkosti: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*“ (Mt 27,46) 2T 209.1

Ježíš byl spojen s Otcem při stvoření světa. Tváří v tvář smrtelným úzkostem Božího Syna mohli zůstat bezcitní jen zaslepení a oklamání lidé. Přední kněží a starší tupili drahého Syna Božího v Jeho posledním smrtelném zápase. A přece neživá příroda vzdychala nad utrpením svého krvácejícího, umírajícího Stvořitele. Země se třásla, slunce odmítlo být svědkem této scény. Nebesa se pokryla temnými mraky. Andělé byli svědky této scény utrpení; a když už se nemohli dále dívat na utrpení svého Vůdce, zakrývali si tváře při tomto hrozném pohledu. Kristus umírá! Prochází zoufalstvím! Otcův milostivý úsměv je odňat a andělům není dovoleno ozářit temnotu této hrozné hodiny. Mohou pouze s obdivem pozorovat svého milovaného Velitele, Majestát nebes, jak trpí za vinu lidského hříchu, za přestoupení Otcova zákona. 2T 209.2

Dokonce i pochybnosti zaútočily na umírajícího Syna Božího. Nemohl pohlédnout za brány hrobu. Nebyla mu poskytnuta naděje, že vyjde z hrobu jako vítěz a že Jeho oběť Otec přijal. Hřích světa se vši jeho hrůzou musel Boží Syn co nejpronikavěji pocítit. Jediné, co si v této strašné temnotě uvědomoval, byla Otcova nenávisť k hříchu a odplata za něj, totiž smrt. Zmocňovala se Ho obava, že pro hřích, který je tak odporný, Otec nebude moci být smířený se svým Synem. Prudké pokušení, že Ho Otec opustil, vydralo Mu z úst na kříži pronikavý výkřik: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*“ (Mt 27,46) 2T 209.3

Kristus cítil mnohem více, než pocítí hříšníci, když číše Božího hněvu bude na ně vylita. Hrozné zoufalství, jako přikrov smrti zahálí jejich hříšné duše; pak si uvědomí obrovskou rozsáhlost hříchu. Utrpení a smrt Syna Božího nabídly vykoupení lidstva. Spasení mohlo být jejich, kdyby je ochotně a radostně přijali. Nikdo však není donucen podříditi se Božímu zákonu. Když odmítají nebeské požehnání a rozhodují se pro požitky a klam hříchu, už tím si vyvolili a na konci dostanou odplatu: Boží hněv a věčnou smrt. Navždy budou odloučeni od přítomnosti Ježíše, jehož obětí pohrdli. Ztratili život, štěstí a obětovali věčnou slávu pro hříšné, dočasné požitky. 2T 210.1

Víra a naděje Krista byla otřesena v Jeho posledním smrtelném zápolení, protože Bůh odňal ujištění, které doposud dával svému milovanému Synu o Jeho přijetí. Vykupitel světa spoléhal na důkazy, které Ho až doposud posilňovaly, že Otec přijal Jeho dílo a našel v Ném zalíbení. Ve smrtelném zápase, když obětoval svůj drahý život, mohl jen vírou spolehnout na Toho, kterého vždy rád poslouchal. Ze žádné strany se Mu nedostalo jasného a plného povzbuzení a naděje. Všechno bylo zahaleno neproniknutelnou mlhou. Ve strašné tmě, kterou pociťovala sama příroda, Vykupitel vyprazdňuje tajemný kalich až do dna. Zbaven jasné naděje a důvěry ve své budoucí vítězství hlasitě volá: „*Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého.*“ (L 23,46) Zná povahu svého Otce, Jeho spravedlnost, Jeho milosrdenství a Jeho velkou lásku a odevzdaně se poroučí do Jeho rukou. Při záchvěvu přírody slyší diváci poslední slova tohoto golgotského Muže. 2T 210.2

Příroda cítila s utrpením svého Stvořitele. Záchvěvy země a rozpukané skály zvěstovaly, že zemřel Boží Syn. Nastalo mocné zemětřesení. Chrátová opona se roztrhla na dvě části, diváků a pravých se zmocnila hrůza, když zpozorovali do tmy zahalené slunce, pocítili otřesy země pod nohama, viděli a slyšeli praskot skal. Posměch a urážky předních kněží a starších utichly, když Kristus poručil svého ducha do rukou svého Otce. Ohromený zástup se rozcházel a ve tmě hledal cestu do města. Bili se do prsou, když v hrůze odcházeli a jen šepem hovořili: „Nevinný byl zavražděn. Je Božím Synem, jak sám tvrdil?“ ^{2T 211.1}

Ježíš se nevzdal svého života, dokud nesplnil dílo, které přišel dokonat, a dokud nezvolal svým posledním dechem: „*Dokonáno jest.*“ (J 19,30) Tehdy byl satan poražen. Věděl, že své království ztratil. Andělé se radovali, když slyšeli slova: „*Dokonáno jest.*“ Velký vykupitelský plán, který závisel na Kristově smrti, byl splněn. V nebi byla radost, že Adamovi potomci mohou skrze život v poslušnosti konečně být povýšeni k Božímu trůnu. Jaká to láska! Jaká obdivuhodná láska, která přivedla Božího Syna na zem, aby se stal hříchem za nás, abychom mohli být smířeni s Bohem a povýšeni k životu s Ním v Jeho příbytcích slávy. Co je jen člověk, že jeho vykoupení tolik stálo! ^{2T 211.2}

Kdyby lidé mohli plněji pochopit velikost oběti, kterou přinesl Majestát nebes tím, že zemřel za člověka, potom by byl plán spasení zvelebený a rozjímání o Golgotě by probudilo čisté, svaté a živé pohnutky v křesťanských srdcích. Oslavování Boha a Beránka by bylo v jejich srdcích a na jejich rtech. Pýcha a sebeúcta nemohou bujet v srdcích, které si připomínají golgotské události. Hodnoty tohoto světa budou mít nepatrnou cenu pro ty, kteří si váží té veliké ceny vykoupení člověka drahou krví Božího Syna. Všechna bohatství světa by nemohla vykoupit jedinou duši. Kdo může změřit Kristovu lásku, kterou cítil ke ztracenému světu, když visel na kříži, trpíc za hříchy provinilých lidí? Tato láska byla nezměrná, nekonečná. ^{2T 212.1}

Kristus ukázal, že Jeho láska je mocnější než smrt. On zachraňoval člověka, i když měl nejprudší boj s mocnostmi temna; a přece uprostřed toho všeho, byla Jeho láska stále silnější. Kristus nesnesl zastření Otcovy tváře, takže byl nucen úzkostlivě zvolat: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Jeho ruka nám připravila spasení. Cena za vykoupení člověka byla zaplacená, když v posledním duševním zápase zněla požehnaná slova, která se nesla jakoby ozvěnou celým stvořením: „*Dokonáno jest.*“ ^{2T 212.2}

Mnozí, kteří se hlásí ke křesťanství, jsou vzrušeni světským podnikáním a jejich zájem je probouzen novými a vzrušujícími zábavami, zatímco v Božím díle jsou chladní, ba zmrzlí. Tu je téma, ubohý formalisto, které je dostatečně důležité, aby tě nadchlo. Zde jde o věčné zájmy. Nad touto tématikou je přímo hříchem zůstat klidný a nezaujatý. Golgotské události volají po nejhlubším pohnutí diváků. Projevy nadšení nad tímto předmětem možno ospravedlnit. Naše myšlenky a představy nikdy plně nevystihnou, že by nevinný Kristus měl vytrpět tak strašnou smrt, nesouc tíhu hříchů světa. Délku a šířku, výšku a hloubku této obdivuhodné lásky nemůžeme pochopit. Obdiv k takové nesmírné Spasitelově lásce by měl naplnit mysl, proniknout a přetvářet duši, očistit a zušlechtit city a úplně přetvořit celou povahu. Apoštol hovoří: „*Nebo jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vámi, nežli Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného.*“ (1 K 2,2) Můžeme též hledět na Golgotu a volat: „*Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jedině v kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něhož jest mi svět ukřižován, a já světu.*“ (Ga 6,14) ^{2T 212.3}

Při uvažování nad velikostí ceny našeho vykoupení, vzniká otázka: co postihne ty, kteří zanedbávají toto tak slavné spasení? Jak budou potrestáni ti, kteří vyznávají, že následují Krista, a přece se neponižují v pokorné poslušnosti před požadavky svého Vykupitele, neberou svůj kříž jako pokorní učedníci Krista a nenásledují Ho od jeslí až na Golgotu? Kristus hovoří: „*Kdo neshromažďuje se mnou, rozptýluje.*“ (Mt 12,30) ^{2T 213.1}

Někteří mají velmi omezené náhledy na dílo vykoupení. Domnívají se, že Kristus vytrpěl jen nějakou nepatrnou část odplaty za přestoupení Božího zákona. Namlouvají si, že v Božím hněvu, který Jeho drahý Syn musel snášet ve všech svých strašných utrpeních, přece jen měl důkaz Otcovy lásky a náklonnosti, že bránu hrobu osvěcovala jasná naděje, a že měl trvalý důkaz o své budoucí slávě. Toto je velký omyl. Největší úzkost působil Kristu pocit Otcovy nelibosti. Jeho duševní zápas byl tak prudký, že člověk může mít o tom jen nepatrnou představu. ^{2T 213.2}

U mnohých příběh vtělení, ponížení a oběti našeho Božského Pána neprobouzí žádný hlubší zájem, nehýbe duší a nezasahuje život o nic více než dějiny mučednické smrti Kristových následovníků. Mnozí museli pomalu v mukách umírat; jiní byli ukřižováni. V čem se liší smrt drahého Božího Syna od smrti těchto trpitelů? Je pravdou, že zemřel na kříži nejkrutější smrtí, a přece jiní pro Něho vytrpěli podobná tělesná muka. Proč tedy bylo Kristovo utrpení hroznější než muka ostatních, kteří pro Jeho věc obětovali své životy? Kdyby Kristovo utrpení spočívalo jen v tělesných mukách, potom by Jeho smrt nebyla o nic strašnější než smrt některých mučedníků. *2T 214.1*

Avšak tělesná bolest byla jen nepatrnou částí muk drahého Božího Syna. Dolehly na Něho hříchy světa, k tomu se ještě družilo vědomí Otcova hněvu, když trpěl trest za přestoupení zákona. Toto dolehlo na Jeho duši. Skrývajíc se tvář Otcova – pocít, že Jeho drahý Otec Ho opustí, Jej přiváděla do zoufalství. Nevinný Trpitel Golgoty plně prožíval a co nejpálčivěji pocíťoval odloučenost, kterou mezi Bohem a člověkem vytváří hřích. Tísnilo Ho moci temna. Ani jediný paprsek světla neosvětloval Jeho budoucnost. Zápasil s mocí satana, který hlásal, že Krista má v moci, že je silnější než Boží Syn, že Otec zapřel svého Syna a že Boží Syn zrovna tak vypadl z přízně Boží jako on – satan. Kdyby Ho Bůh ještě miloval, proč potom musí zemřít? Bůh by Ho přece mohl zachránit od smrti. *2T 214.2*

Kristus však ani v největší úzkosti ani v nejmenším nepovolil tomuto nepřátelskému mučiteli. Armády padlých andělů byly kolem Božího Syna, a přece Boží andělé nesměli opustit svá místa a účastnit se boje s tímto posměšným a rouhavým nepřítelem. Nebeští andělé nesměli služebně proniknout k sužovanému duchu Božího Syna. V této strašné hodině tmy, při zakryté Otcově tváři, v obklopení zlých andělů, s břemenem hříchů světa, vyřkl slova: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*“ (Mt 27,46) *2T 214.3*

Smrt mučedníků se nesmí srovnávat s utrpením Božího Syna. Měli bychom hlouběji nahlédnout do života, utrpení a smrti drahého Syna Božího. Správný pohled na dílo vykoupení vyhodnotí nekonečnou cenu spasení duše. Ve srovnání s úsilím o věčný život, je každá jiná námaha bezvýznamná. Jak jsou však zavrhovány rady tohoto milujícího Spasitele! Srdce je zamilováno do světa a sobecké zájmy zavřely dveře před Božím Synem. Pokrytectví a pýcha, sobectví a ziskuchtivost, závist, zmalomyslnění a vášeň tak přeplnily srdce mnohých, že pro Krista zde není místa. *2T 215.1*

On byl od věčnosti bohatý a pro nás se stal chudým, abychom Jeho chudobou zbohatli. Odíval se světlem a slávou a byl mezi zástupy nebeských andělů, pohotových plnit Jeho příkazy. A přece oblékl naši přirozenost a přišel mezi hříšné smrtelníky. Toto je láska, kterou žádný jazyk nemůže vyjádřit. Přesahuje každou moudrost. Opravdu je veliké tajemství pobožnosti. Naše duše by měly být oživené, povznesené a uchvácené přemýšlením o lásce Otce a Syna k člověku. Následovníci Krista by se měli učit do určité míry vyzařovat onu tajemnou lásku a již nyní se spojit se všemi vykoupenými, připsujíc: „*Sedícimu na trůnu a Beránkovi požehnání, čest a sláva i síla na věky věků.*“ (Zj 5,13) *2T 215.2*

30. Výstrahy církvi

Drazí bratři v _____,

nestojíte ve světle tak, jak by si to Bůh přál. Moje pozornost byla obrácena do minulosti na shromáždění věřících, které se konalo minulého jara v _____, a bylo mi ukázáno, že vaše charaktery nebyly připraveny na tuto práci. Neočekávali jste ani jste nevěřili, že taková práce by mohla být mezi vámi vykonána; bez ohledu na vaši nevěru a bez spolupráce mnohých z vás tato práce však pokračovala vpřed. ^{2T 216.1}

Máte tolik důkazů, že Bůh očekával na to, aby mohl být milostiv svému lidu, a že hlas milosti zval hříšníky a ty, kdož zůstávali neobrácení ke kříži Krista, proč jste se nespojili s těmi, kteří nesli na sobě břímě odpovědnosti? Proč jste nepřišli pomoci Hospodinu? Někteří z vás vypadali překvapení a ochromeni a nebyli plně připraveni zúčastnit se této práce. Mnozí to schvalovali, ale jejich srdce bylo vzdálené. Byl to veliký důkaz vlažnosti vašeho sboru. ^{2T 216.2}

Vaše světskost vám nedovoluje otevřít dokořán dveře vašeho zatvrzelého srdce na tlučení Ježíšovo, který si tam přeje vejít. Hospodin slávy, který vás zachránil svou vlastní krví, čeká u dveří vašeho srdce, aby tam mohl vstoupit. Vy jste je ale neotevřeli dostatečně na to, abyste Ho mohli uvítat. Někteří jenom trochu pootevřeli dveře a dovolili, aby se jim dostalo trochu světla od Jeho přítomnosti. Nevypustili však nebeského návštěvníka dovnitř. Nebylo tam místa pro Ježíše. Místo, které mělo být pro Něho vyhrazeno, bylo obsazeno jinými věcmi. Ježíš vás však snažně žádá: *„Jestliže by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dveře, vejdu k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.“* (Zj 3,20) Byla zde práce pro vás, a vy jste měli otevřít dveře. Po nějakou dobu jste byli nakloněni k naslouchání a byli jste ochotni otevřít dveře; ale i tato náklonnost pominula a vy jste zanedbali zajistit si společenství s nebeským hostem, což bylo vaší předností. Přesto někteří otevřeli dveře a radostně přivítali svého Spasitele. ^{2T 216.3}

Ježíš nebude naléhat na otevření dveří. Vy je musíte otevřít sami a tak dokázat, že si přejete být v Jeho přítomnosti, a proto Jej upřímně přijmete. Kdybyste všichni vykonali dokonalé dílo na odstranění světských věcí ze srdce a připravili místo pro Ježíše, On by vešel, přebýval s vámi a vykonával by skrze vás veliké dílo pro spasení jiných. Vy jste však nebyli připraveni pro toto dílo, které započalo u vás s velikou mocí. Ti, kteří odpadli od pravdy, se vrátili zpět, byli přijati; hříšníci se obrátili a v celém okolí byl slyšen hlas pravdy. Lidé byli pohnuti pravdou. Kdyby církev vyšla na pomoc Hospodinu a kdyby byla cesta plně otevřena pro další práci, byla by vykonána taková práce v _____ a celém okolí, jaké jste nebyli nikdy svědky. Mysl bratří a sester však nebyla vyburcována a oni zůstali ve většině lhostejní pro tuto práci. Ti, kteří vyhledávali pouze své vlastní zájmy, nemohli myslet na to, aby odvrátili pozornost od sebe sama při této příležitosti, přestože se zde jednalo o spasení duší. ^{2T 217.1}

Toto břímě položil Hospodin na naše bedra. Byli jsme ochotni vám dát vše potřebné pro tuto dobu, kdybyste se bývali k nám připojili a pomohli v díle Hospodinově. V tom však byla učiněna základní chyba. Vy jste prokázali velkou nevďěčnost k projevení se Boží mocí uprostřed vás. Kdybyste přijali projevy Boží milosti a dobroty tak, jak jste je měli přijmout s vděčným srdcem, a kdybyste spojili vaše zájmy ve společné práci s duchem Božím, váš přítomný stav by nebyl takový, v jakém se nyní nacházíte. Od doby, kdy tato drahocenná práce byla mezi vámi konána, vy jste stále klesali níže a duchovně zaostávali. ^{2T 217.2}

Nepochopili jste podobenství o ztracené ovci. Nenaučili jste se úkol, jemuž vás chtěl naučit Boží Učitel. Byli jste nechápavými žáky. Čtete podobenství u Lukáše: *„Kdyby někdo z vás měl sto ovec, a ztratil by jednu z nich, zdaliž by nenechal devadesáti devíti na poušti, a nejde k té, kteráž se ztratila, až by i našel ji? A našel ji? A našel ji, vložil by na ramena svá s radostí. A přijde domů, svolal by přátely a sousedy, řka jim: Spolu radujte se se mnou, nebo jsem našel ovci svou, kteráž se byla zahynula.“* (L 15,4-6) ^{2T 218.1}

Zde jsou zobrazeny případy některých, kteří zaostávali v pravdě, tápali v temnotě a kteří se zatloukali od stáda. Týkalo se to zvláště případu bratra A. Byl to význačný bratr. Nebylo podniknuto

všechno úsilí v Boží moudrosti, aby se zamezilo jeho odcizení se od stáda, a po tom, co se vzdálil, nebyla projevena snaha, aby byl přiveden zpět. O jeho případu se mnoho hovořilo. Všechny tyto věci ho zdržovaly od stáda a byly příčinou jeho dalšího odcizení se od bratří, kteří činili jeho návrat stále obtížnějším. Jak rozdílné bylo počínání pastýře v podobenství o ztracené ovci, snaha, aby ji opět našel. Devadesát devět oveček bylo ponecháno sobě a vystaveno nebezpečí; protože ta jedna jediná, odloučená od stáda, se nacházela v mnohem větším nebezpečí; a aby mohla být zachráněna ta jediná, devadesát devět oveček bylo ponecháno o samotě. ^{2T 218.2}

Někteří v církvi nepociťovali zvláštní touhu po návratu br. A. Nedbali dostatečně na to, aby se odvrátili od svého povýšeného a pyšného jednání, aby tak projevili zvláštní úsilí a pomohli mu ke světlu. Zakládali si na své důstojnosti a říkali: „My nepůjdeme za ním, ať on přijde za námi.“ Když sledoval pocity svých bratří ze svého pohledu, bylo pro něho nemožné se vrátit. Kdyby vzali úvahu naučení Kristovo, byli by se ochotně vzdali své pýchy a šli by hledat bloudící ovce. Vylévali by slzy nad nimi, modlili by se za ně, byli by je žádali, aby byli věrní Bohu a pravdě a aby zůstali v církvi. Mnozí však byli tohoto náhledu: „Když chtějí odejít, ať jdou.“ ^{2T 218.3}

Když Hospodin posílal své služebníky vykonat pro tyto bloudící dílo, které jste měli vykonat, zvláště když jste měli důkazy o tom, že Hospodin dával poselství milosti těmto ubohým zatoulaným duším, nebyli jste připraveni vzdát se svých názorů. Necítili jste potřebu zanechat těch devadesát devět a jít hledat tu ztracenou, dokud by nebyla nalezena. Neučinili jste tak. A když ovce byla nalezena a přivedena zpět ke stádu s prozpěvováním, radovali jste se také? Snažíme se vás povzbudit. Chceme vás svolat, tak jako pastýř svolal své sousedy a přátele, aby se radovali pospolu, ale vy nejste ochotní. Domnívali jste se, že ovce se dopustila velké chyby, že opustila stádo, a namísto toho, aby jste se radovali nad jejím návratem, chtěli jste jej přimět k tomu, aby byl smutný, protože opustil stádo, a jeho návrat by měl být podle našich představ. Od té doby, co se vrátil, jste měli stále vůči němu pocity závidění. Stále jste sledovali, zda jeho počínání je v souladu s vašimi představami. Někteří nebyli docela spokojeni; stále pocíťovali nesouhlas přijmout věci tak, jak jsou. ^{2T 219.1}

Neznáte sami sebe. Někteří jsou sobečtí, což vede k omezení jejich vlivu a snahy. Nebe se mnohem více raduje nad jedním pokání činícím hříšníkem než nad devadesáti devíti, kteří nepotřebují činit pokání. Kdyby církev byla připravena ocenit dílo Páně, které mezi nimi konal, byli by od tohoto shromáždění stále více vzrůstali u víře. Místo toho, aby pracovali celou svojí bytostí v práci, kterou jsme jim zanechali, když jsme odjeli, místo toho, aby pocíťovali zvláštní a upřímný zájem v této práci, jednali z větší části tak, jakoby se jich toto dílo zvlášť netýkalo a jakoby byli pouhými diváky, připraveni nedůvěřovat a vyhledávat chyby všude tam, kde se k tomu jen naskytne příležitost. ^{2T 219.2}

Byl mi ukázán případ br. B. Je nešťastný. Je nespokojený se svými bratry. Jeho myšlenky byly jistou dobu zneklidňovány tím, že jeho povinností bylo nést poselství. Má schopnosti, a pokud se týkalo jeho znalosti pravdy, byl způsobivý; nedostávalo se mu však vzdělanosti. Nenaučil se ovládat samého sebe. Jednat s myšlenkou lidí, to vyžaduje veliké znalosti, a on nemá pro tuto práci schopnosti. Zná teorii pravdy, ale nevypěstoval v sobě snášenlivost, trpělivost, laskavost a zdvořilost. Když vyvstane nějaká otázka, která není v souladu s jeho myšlením, nepřestává o tom uvažovat, zda je to důležité k povšimnutí, anebo zda to ponechat až se věc vysvětlí; hned se pouští do sporu. Je netrpělivý, přísný, všechno odsuzuje, a když věci nesouhlasí s jeho názorem, vyvolává ihned hádky. ^{2T 220.1}

Namísto klidného a vyváženého charakteru vlastní prvky bojovné povahy. Schází mu moudrost, aby mohl dát všem potravu v pravý čas. „*A nad některými zajisté lítost mějte, rozeznání v tom majíce. Jiné pak ve strašení ke spasení přivozujte, z ohně je vychvacující, v nenávisti majíce i tu skrze tělo poškrvněnou sukni*“ (Ju 22-23) Bratr B má velmi málo znalostí, aby mohl tento rozdíl učinit. Je drsný ve svých způsobech a nerozvážený při jednání s dušemi. Toto ho zbavuje schopnosti být moudrým a pečlivým pastýřem. Pastýř musí být velkorysý, musí mít odvalu, statečnost, lásku a něžnost. ^{2T 220.2}

Bratr B se bude nacházet v nebezpečí, že více zbourá, než by mohl vystavět. Nepodřídil všechny své síly do poddanství Bohu. Nebyl obrácen obnovením své mysli. Je soběstačný a nespolehá cele na milost Boží. Jeho skutky nemají svůj původ v Bohu. Být pastýřem, to znamená zastávat velmi

důležité a zodpovědné postavení; pást Boží stádo, to je vznešené a posvátné dílo. Bratře B, Hospodin tě nepokládá za schopného strážce svého stáda. Kdyby ses býval naučil ovládat sebe ve svém náboženském životě a kdybys býval cítil potřebu povznést svou mysl a očistit své srdce skrze posvěcení Ducha svatého a kdybys přivedl všechny své síly a podřídil je vůli Boží a toužil po ponížení a pokoře, mohl jsi být nyní schopen činit dobré skutky a mohl jsi mít vliv, který by posvěcoval a vedl by duše ke spasení. *2T 220.3*

Bratře a sestro B, musíte vykonat práci sami na sobě, kterou nikdo za vás nevykoná. Máte sklon k reptání a stěžování si. Musíte něco udělat, abyste ovládli své přirozené pocity. Zachraňte sami sebe pro Boha s vědomím, že za chyby druhých neodpovídáte. Viděla jsem, bratře B, že jestliže nezanecháš vyhledávání chyb u jiných a jestliže nezatoužíš po čistém a neposkvrněném náboženství před Bohem, budeš určitě přemožen satanem a tvá víra úplně ztroskotá. Potřebuješ se povznést ve svém myšlení a tvých hovorech, potřebuješ se obrátit k Bohu. *2T 221.1*

Život a smrt jsou před tebou. Měl by sis plně uvědomit, že jednáš s velikým Bohem, a měl bys pamatovat na to, že On není dítětem, se kterým by sis mohl zahrávat. Nemůžeš se účastnit Jeho díla podle libosti a pro potěšení. Potřebuješ se vnitřně přeměnit. Všichni ti, kteří podobně jako ty, můj bratře, zanedbali vzrůst v Boží milosti a dokonalé svatosti v Jeho jménu, budou muset se v těchto dnech zhouby a pokušení setkat s velikými ztrátami. Jejich základ se ukáže, že byl pouhým pískem, namísto toho, aby byl pevnou skálou, postavenou na Kristu Ježíši. *2T 221.2*

Jednáš popudlivě. Cítíš se nesmířený se svými bratry, protože nejsi poslán, abys kázal pravdu. Nejsi způsobilý pro tuto zodpovědnou práci, a bylo by pak zapotřebí více schopných kazatelů, kteří by šli za tebou a zavazovali rány a pohmožděniny, které by jsi způsobil svým hrubým jednáním. Bůh není s tebou spokojen a obávám se, že ztratíš věčný život. *2T 221.3*

Nemůžeš ztrácet ani chvíli. Musíš vyvinout mocné úsilí, aby ses vymanil z osidel satanových. Potřebuješ se učit u Ježíše, který je pokorný a poníženého ducha, a pak najdeš odpočinutí. Musíš vykonat velikou práci, abys dosáhl dokonalé svatosti v báni Boží a abys byl připraven pro společnost čistých a svatých andělů. Potřebuješ ponížit své srdce před Bohem a hledat pokoru a ospravedlnění, abys mohl být zachován v den Hospodinova hněvu. *2T 222.1*

Bratře B, Pán dovolil, aby Jeho požehnání spočinulo na tobě minulého jara. Ty jsi však nepoznal vztah mezi modlitbou a bděním, kterými je udržován pokrok v Božím životě. Ty jsi zanedbal tyto povinnosti a výsledkem toho byla temnota, která tě obklopila. Nacházíš se ve stavu nejistoty a nedůvěry a často si vybíráš společnost těch, kteří jsou v temnotě a které satan používá k tomu, aby odvraceli lidi od Krista. Ty bys mohl žít mezi těmi nejzkaženějšími a zůstat neposkvrněným, kdyby tě vedl Bůh ve své prozřetelnosti. Je ale nebezpečné pro ty, kdož chtějí sloužit Bohu, vyhledávat zábavu a potěšení u těch, kteří se Boha nebojí. Satan stále obklopuje takové lidi temnotou. Když vyznavači Kristovi jdou o své vůli do této temnoty, oni pokoušejí zlo, aby je svádělo. Když ale Bůh požaduje po nás, abychom šli mezi duchy zla proto, abychom činili dobré skutky, a tím oslavili Jeho jméno tam, kde je největší temnota, On nás obklopí svými anděly a zachová si nás čistými. Vyhledáváme-li však sami společnost hříšníků a spokojíme-li se s jejich hrubými žerty a účastníme-li se jejich zábavy, jsme pobaveni jejich vyprávěním a máme zálibu ve sportu a nedůstojnostech, čistí a svatí andělé zdržují svoji ochranu a ponechávají nás v temnotě, kterou jsme si zvolili. *2T 222.2*

Bratře B, chci tě vyburcovat; chci, aby ses probral k činnosti. Snažně tě prosím, abys hledal Boha, když tě k sobě zve, a tak abys měl život. „Buď bdělým, modli se a pracuj.“ To je křesťanovo heslo. Satan je bdělý ve svých snahách. Jeho vytrvalost je neúnavná, jeho horlivost opravdová a neporazitelná. Nečeká, až jeho oběť přijde k němu; vyhledává ji. Vytrhnout duše z rukou Krista je jeho rozhodným úmyslem. A přece ti, kdož vyznávají, že jsou křesťany, spí ve své slepotě, jsou nerozumní ve svém úsilí. Bůh není v jejich myslích. Pozorný nepřítel je jim na stopě, a přece nejsou v nebezpečí, pokud důvěřují Bohu. Ale jestliže neučiní Boha svojí silou, jejich síla bude slábnout a oni budou satanem přemoženi. *2T 222.3*

Bratře B, je pro tebe nebezpečné oddávat se pochybnostem. Nesmíš si dovolit jít dále tím směrem, kterým jsi šel doposud. Jsi v neustálém nebezpečí. Satan jde stále po tvé stopě a navrhuje pochybnosti a nevěru. Kdybys stál pevně v radě Boží, mohl bys mít dobrý vliv na ty, kdož milují tvou společnost. *2T 223.1*

Ubohý bratr C pocíťoval vliv Božího Ducha, ale nedostávalo se mu náboženské zkušenosti. Neodvrátil se cele od svých starých zvyků. Zanedbal učinit Boha svou trvalou silou a klopýtl. Avšak mezi Kristem a Belíalem neexistuje žádná shoda. Ty jsi mu mohl pomoci, kdybys byl ve spojení s nebesy. Avšak tvůj způsob nečinnosti, tvůj způsob hovorů a tvůj vliv ho utvrdily v jeho zůstávání pozadu a utišily hlas svědomí v jeho nitru. Tvůj způsob jednání nebyl pro něho pokáráním v jeho zaostávání v pravdě. Kdybys žil pro Boha, mohl jsi konat dobro. Tvoje síla je zcela oslabena, tvá moudrost je bláznovstvím, a ty si to neuvědomuješ. Příliš ses spokojil s teorií jako správnou formou učení, ale nepocíťoval jsi potřebu Boží moci. Zanedbal jsi tu duchovní náboženskou stránku. Celá tvá bytost by měla volat po Boží moci, po životě a moci nábožného života v duši, které by vedly k ukřižování vlastního já a k pevné důvěře ve tvého Spasitele. 2T 223.2

Nacházíš se v hrozně temnotě, a jestliže nepovstaneš ve jménu Božím a nezlomíš satanova pouta, jestliže neuplatníš svoji svobodu, ztroskotáš ve víře. Hospodin tě nechce opustit. Jeho láska k tobě je velká i přesto, že tvůj život nebyl v souladu s Jeho vůlí, a tvé skutky a cesty Jej zraňovaly. Majestát nebes sestoupil na zem, aby tě navštívil a vyprosil pro tebe výsady a zanechal ti své požehnání: „*Aj, stojím u dveří, a tluku.*“ (Zj 3,20) Slavné nebeské příbytky spolu s radostí, kterou poskytují, jsou Kristovy. A přece se ponížil, aby hledal vchod do dveří tvého srdce, pocíť tě svým světlem a způsobil ti radost ve své slávě. Jeho prací je hledat a zachránit to, co je ztraceno a připraveno k záhubě. Jeho přáním je zachránit tolik lidí z hříchu a smrti, kolik jen bude schopen, aby je mohl pozvednout ke svému trůnu a dát jim věčný život. 2T 224.1

Bratře B, buď ochoten se povznést, aby ses zbavil svých pochybností. Co je příčinou toho, že se jich tolik přidržuješ? Je to tvůj život vzdalování se od Boha, život neposvěcený, život žertování a škádlení. Nedostatek střídmosti ohrožuje tvé věčné zájmy. Kristus tě zve, aby ses obrátil od těchto pošetilství k Němu. Neprospíváš v milosti a známosti pravdy. Božímu dílu nepřinášíš čest. Nepovznášíš se, ale klesáš stále hlouběji. Neformuješ svoji povahu pro nebesa a pro věčný život. 2T 224.2

Žiješ, abys uspokojil sebe. Utrácíš lehkovázně svůj čas, který by měl být věnován tvé rodině, na vyučování tvých dětí cestám a dílu Božímu. Čas, který trávíš ve společnosti a který ti je jen ke škodě, by měl být věnován modlitbám a studování Božího slova. Měl by sis uvědomit, že na tobě, jako na hlavě rodiny, spočívá odpovědnost při výchově tvých dětí, abys v nich vypěstoval oddanost k Bohu. Jaký účet tedy předložíš Bohu za takto promarněný čas? Jaký je tvůj vliv na ty, kteří se nebojí Hospodina? „*Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.*“ (Mt 5,16) Kéž by Bůh pomazal tvé oči, abys mohl vidět svoji záhubu před sebou. Velice horlím pro tebe. Moje srdce se pro tebe rmoutí. Toužím po tom, abych tě mohla spatřit krácejícího k výšinám. Je to tvojí předností dosáhnout tohoto cíle. Ty můžeš konat dobré skutky. Tvůj vliv, bude-li směřovat správným směrem, bude účinný. Bratře B, tvoje kroky jdou směrem dolů. „*Odvráťte se, odvráťte od cest svých zlých. I proč mřítí máte?*“ (Ez 33,11) 2T 224.3

Jestli budeš nadále kráčet směrem, kterým nyní jdeš, staneš se nevěrným k Slovu Božímu a k pravdě. Buď bdělým a ustavičně se modli. Odevzdej se bez výhrad Hospodinu, a pak pro tebe nebude těžké Mu sloužit. Tvoje srdce je rozdělené. To je příčinou toho, že jsi v temnotě, namísto abys chodil ve světle. Poslední poselství milosti jde nyní vpřed. Je to důkazem dlouhé trpělivosti a soucitu Boha s člověkem. Přijď, to je pozvání, které se nyní nabízí. Přijď, neboť všechno je již připraveno. Toto je poslední pozvání milosti. Za tím pak následuje pomsta uraženého Boha. 2T 225.1

Bratře B, posilni svou prostotu, lásku, snášenlivost a hezké společenství se svými bratřími. Neprodávej věčný život tak lacino. Vzdaluješ-li se pravdě, nikdy nepoznáš opravdové štěstí. Budeš opravdu chudákem. Nebesa stojí za to, abys pro ně učinil jakoukoliv obět'. Zlom satanova pouta. Ježíš tě nyní zve, chceš naslouchat Jeho hlasu? Musíš zaujmout vyšší postavení, než jaké jsi dosud zaujímal. Učiň svou první záležitostí získat království nebeské a spravedlnost Kristovou. Žij pro Boha a pro nebesa a věčná odměna bude při skonání věků tvoje. 2T 225.2

31. Rozjímání o manželství

Moje pozornost byla obrácena zpět na měsíc květen, kdy Hospodin navštívil místo ____, a poukázal na příchod bratra D. On nebyl připraven na to, aby se mohl té práce zúčastnit. Jeho mysl a srdce byly jinde. Přemítal o manželství a nemohl naslouchat pozvání Ježíše. „*Pojďte, nebo již připraveno jest všecko.*“ (L 14,17) Jeho přemýšlení o manželství plně zaměstnalo jeho mysl. Neměl čas ani snahu otevřít dveře svého srdce milostivému Návštěvníkovi. Kdyby tak učinil, Kristus by mu dal dobrou radu, která jestliže by byla uposlechnuta, měla by pro něho nesmírnou cenu. Předložil by mu v pravém světle nebezpečí holdování převráceným sklonům a nebezpečí při odkládání Boží slávy a rozhodnutí zdravého rozumu na stranu. Upozornil by ho, aby se vyvaroval kráčet po stopách těch, kteří padli a byli zničeni. Ale tento bratr neuvažoval o tom, že Bůh má na něj požadavky a že neměl učinit ani krok bez rady Toho, který jej vykoupil. Jsme poučení, že cokoli konáme, máme konat k Jeho slávě. *2T 225.3*

Šel jsi, bratře D, ke Kristu jako ten, který se učí a je Jeho učedníkem v pokoře a upřímné prosbě, aby jsi Mu svěřil své cesty? Ale, ty jsi to neudělal. Nezkoumal jsi všechny své pohnutky; nejednal jsi opatrně, abys nepřivedl pohanu na dílo Kristovo a na svého Spasitele. Neuvažoval jsi, zda by toto počínání mohlo mít nějaký vliv na zvýšení tvého duchovního citění a na posílení tvé horlivosti a tvých snah zapřít sám sebe a postavit se pevně za pravdu. Přehlížel jsi potřeby svého srdce. Ve sboru byla viditelná práce Boha, ale ty jsi nezatoužil po Jeho Duchu. Nebeské věci byly pro tebe bez chuti. Byl jsi zaslepen novými nadějemi spojit své zájmy se zájmy jiných. Nebral jsi v úvahu, že manželský svazek může značně ovlivnit tvé životní zájmy, přesto že život je tak krátký. *2T 226.1*

Měl bys pocítit, že se svým vlastním hříšným srdcem, bys neměl přijít do styku s vlivem, který by ti ještě více ztížil vlastní přemáhání a udělal tvou cestu nahoru k nebesům ještě více hrbolatou. Nyní jsi však učinil svůj duchovní pokrok desetkrát obtížnějším, než když jsi byl sám. Je pravda, že jsi byl osamocen, neboť jsi ztratil drahocenný klenot. Ale kdyby ses poradil se svými bratry a svěřil své cesty Pánu, otevřel by ti cestu ke spojení s člověkem, který by ti mohl být pomocí, namísto překážkou. *2T 226.2*

Jestliže se nyní pokorně obrátíš k Pánu celým svým srdcem, smiluje se nad tebou a pomůže ti. Ty se ale nacházíš ve stavu, kdy jsi zbaven své síly a jsi připraven vzdát se své víry a svého spojení s Bohem, aby ses zavděčil své nové ženě. Bůh se slitovává nad tebou; ale jestliže nepovstaneš jako opravdový voják Krista a nezapojíš se znovu do bojování o věčný život, očekává tě zkáza. Tvým jediným bezpečím je spojit se se svými bratry, aby jsi získal od nich potřebnou sílu k vytrvání v pravdě. Hodláš obětovat pravdu, aby jsi získal klid a štěstí zde na zemi. Prodáváš svoji duši velice levně. Je tvojí povinností, aby jsi učinil vše proto, aby tvoje manželka byla šťastná, a přesto bys neměl obětovat zásady pravdy. Musíš se cvičit ve snášenlivosti, trpělivosti a pravé zdvořilosti. A když to budeš dělat, můžeš ukázat moc opravdové milosti a vlivu pravdy. *2T 227.1*

Bylo mi ukázáno, že milování peněz je tvou léčkou. Peníze, které nejsou vynakládány na konání dobra, požehnání potřebným a na pokrok Božího díla, mají opravdu jen malou hodnotu. To málo, co vlastníš, je pro tebe osidlem, a jestliže toho nepoužiješ jako věrný a moudrý šafář pro službu svého Mistra, nebude to pro tebe ziskem, ale pouze chudobou. Jsi nuzný a skoupý. Potřebuješ vypěstovat v sobě šlechtného a ochotného ducha a oddělit své záliby od světa, jinak budeš přemožen. Klam bohatství takto zkazí tvoji duši natolik, že dobro bude překonáno zlem. Sobectví a láska k zisku budou triumfovat. *2T 227.2*

Jestliže budeš, můj milý bratře, spasen, bude to opravdu jen zázrak milosti. Láska ke světu u tebe neustále vzrůstá. Pečlivě zvaž slova Kristova: „*Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své. To jest přední a veliké přikázání. Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Na těch dvou přikázáních všecken zákon záleží i proroci.*“ (Mt 22,37-40) Můj bratře, neposlechl jsi ani první, ani druhé z těchto přikázání. Neváhal jsi být bezohledný, abys získal výhody pro sebe, přestože jsi věděl, že tím způso-

buješ újmu tvému bližnímu. Pohlížíš na své vlastní sobecké zájmy a říkáš: „*Zdaliž jsem já strážným bratrá svého?*“ (Gn 4,9) 2T 228.1

Neskládáš svůj poklad v nebesích a nestáváš se bohatým před Bohem. Vlastní já a sobecké zájmy šírají opravdovou zbožnost tvé duše. Klaníš se před bohem tohoto světa. Tvé srdce se odcizilo Bohu. Jak říká inspirovaný pisatel: „*Stežka spravedlivých jako světlo jasné, kteréž rozmáhá se, a svítí až do pravého dne.*“ (Př 4,18) Kroky křesťana často vypadají jakoby klopýtal a potácel se, avšak přece při veškeré své slabosti spoléhá na Všemohoucího, který jej může podepřít. Dostává pomoc a spěje dále k vyšší dokonalosti. Denně získává nová vítězství a stále víc se blíží k úrovni dokonalé svatosti. Jeho zrak nesměruje dolů k zemi, ale nahoru, a má stále na zřeteli nebeský Vzor.

2T 228.2

Bratře D, pozlátka a cetky snadno zničitelných pozemských věcí zastínily půvaby nebes a způsobily, že život věčný má pro tebe jen malou cenu. Jako služebníka Kristova tě vyzývám, aby ses probudil a mohl se vidět takový, jaký jsi. Zisky, které obdržíš na cestě, kterou se nyní ubíráš, budou věčnou ztrátou. Nakonec zjistíš, že jsi učinil strašnou chybu, která nemůže být nikdy napravena. 2T

228.3

Můžeš nyní otevřeně hledět vpřed a naslouchat volání milosti a takto být živ. Raduj se, že doba milosti pro tebe ještě neskončila a že můžeš nyní trpělivě pokračovat v konání dobra, hledajíc slávu, čest, nesmrtelnost a věčný život. Raduj se, že ta, která byla po léta tvou věrnou společnicí, opět povstane, a smrtelnost bude pohlcena životem. Očekávej to slavné ráno vzkříšení, kdy ta, která přes dvacet let snášela s tebou radost i žal, vyjde ze svého vězení. Chceš, aby se marně rozhlížela po tobě jako po svém druhovi? Nechceš být tam, až se ozve její jásavý a vítězný hlas: „*Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé?*“ (1 K 15,55) Bude to slavný den pro svaté! Potom již nebude hanby, potupy, utrpení, ale pokoj, radost a nesmrtelný chvalozpěv na rtech všech vykoupených. Kéž by Bůh promluvil ke tvému srdci, aby jsi pochopil význam věčného života. Kéž bys byl veden, můj bratře, k tomu, abys vždy vlastnil ušlechtilého ducha štědrosti, abys mohl věrně konat povinnosti tvého hospodaření a měl na zřeteli slávu Boží, aby tvůj Mistr mohl říci: „*To dobře, služebníče dobrý a věrný... vejdi v radost pána svého.*“ (Mt 25,21) 2T 229.1

32. Nebezpečí bohatství

Bylo mi ukázáno, že mnozí oklamávají sama sebe. Pohlížíjí na ty, kteří mají mnoho majetku, jako na lidi, kteří mají lásku ke světu a kteří se nacházejí ve zvláštním nebezpečí chamtivosti. Ale toto není ta pravá příčina. Ti, kdo mají prostředky, jsou neustále v nebezpečí a jsou zodpovědní za všechno bohatství prostředků, které jim Pán svěřil do jejich péče. Avšak ti, kdo mají málo z tohoto světa, pečují sami o sebe a nedělají to, co je v jejich moci a co Bůh od nich vyžaduje. Často mají příležitost konat dobro, ale oni tak dlouho pečovali o sebe sama a sledovali své vlastní zájmy, že si myslí, že pro ně není jiný způsob činnosti. *2T 229.2*

Bylo mi zjeveno, že bratr a sestra E jsou v nebezpečí, že svou pozornost soustředí příliš na sebe. Sestra E zvláště v tom chybuje. Má téměř svrchovanou sebelásku. Milá sestro, jsi chabě připravena, abys přetrvala uprostřed nebezpečí Božího dne. Nenapodobuješ Ježíše, ten pravý vzor. V celém Jeho životě nebylo jediného sobeckého skutku. Musíš vykonat na sobě práci, kterou za tebe nikdo jiný nemůže udělat. Zbav se své sobeckosti a uč se záměrům a vůli Boží. Vzdělávej se, aby ses mohla ukázat hodnou před Bohem. Jsi popudlivá a od přirození snadno podrážděná, pracuješ nad své síly. To však není žádná ctnost, protože Bůh to od tebe nevyžaduje. Na konci toho všeho jsou sobecké sklony. Tvé pohnutky nejsou chvályhodné. Zbavuješ se odpovědnosti a námahy a chceš, aby ti byli jiní příznivě nakloněni. Je politováníhodné, že od svého dětství jsi byla rozmazlována, zahrnuta přízní a tvá vůle zůstala nepodrobená. Nyní v pokročilejším věku musíš vykonat práci, která měla být vykonána ve tvém dětství. Tvůj manžel ustupoval tvým přáním a dával průchod tvým rozmarům ke tvé škodě. *2T 230.1*

Sobectví, projevující se různým způsobem, podle okolností a zvláštního založení jednotlivců, musí zemřít. Kdybyste měli děti a museli byste se o ně starat, poučovat je, být jim příkladem a museli byste odvrátit pozornost od sebe, bylo by to pro vás výhodou. Pozornost, kterou jste věnovali svému domovu, má být věnována výchově dětí. Tuto pozornost vyžadujete a chcete ji mít pro sebe. Ale nepomysleli jste na žádnou ze svých povinností, o které je třeba se starat, nebo hledat ku prospěchu jiných. Jste plní vůle a rozhodnutí vykonat své vlastní plány. Když jde všechno na vaši cestě hladce, ukazujete plody, které očekáváme, že ponesou praví křesťané. Ale když je cesta ne-snadná, výsledky jsou opačné. Jako zkažené dítě, které si zaslouží potrestání, vykazujete jakýsi rys zvrácené vůle. Tvoří-li dva rodinu, tak jak tomu je ve vašem případě, a kde nejsou děti, které nás učí trpělivosti, snášenlivosti, shovívavosti a opravdové lásce, je nutno být neustále na stráži před sobectvím. Snadno byste se stali sobectví a vyžadovali byste pozornost, péči a zájem v domnění, že nejste nikomu ničím povinni. Péče o děti v rodině je nutností, aby kultura myslí a srdce ve spojení s obvyklou péčí o domácí život přispívala velkou měrou k tomu, aby čas byl tráven doma. *2T 230.2*

Zanedbáváte svá srdce a zanedbáváte dobré skutky, které je třeba činit pomocí prostředků, jež vám Bůh svěřil. Váš vliv mohl být ku prospěchu, když jste pociťovali, že se něco od vás požaduje pro ty, kdo potřebují pomoc, povzbuzení a posílení. Vy jste se však tak dlouho zabývali vlastními zálibami, že nejste schopni být užiteční pro ty, kdož jsou kolem vás. Potřebujete vlastní disciplínu tak, aby vaše záliby a myšlenky byly přivedeny zpět k závislosti. Věnujte čas k sebezkoumání, abyste mohli všechny své síly podrobit myslí a vůli Boha. Jste uzavření sami v sobě. Je výsadou každého opravdového křesťana, aby vynaložil svůj vliv ve prospěch každého, s kým se stýká. *2T 231.1*

Ty, má sestro, budeš odměněna podle toho, co jsi vykonala. Pečlivě studuj vlastní pohnutky a čistě nezaujatě rozhodni, zda jsi bohatá na dobré skutky. Moje pozornost byla obrácena zpět k minulému jaru, kdy Hospodin konal dobrou práci v místě ____ a jeho sousedství. Andělé milosti se vznášeli nad svým lidem a srdce, která nepoznala Boha a pravdu, byla hluboce vzrušena. Pán by dokončil práci, kterou tak milostivě započal, kdyby bratři náležitě pracovali. Tak dlouho ses radila s vlastními tužbami, až jsi všechno podrobila svému pohodlí, takže možnost vlastního nepohodlí tě zavedla k tomu, že jsi zavřela dveře, které měly být otevřeny zdárnému postupu věcí. *2T 231.2*

Odehrála jsi svou úlohu a někteří jiní se stáhli zpět, obávající se výdajů a počítající, že by ztratili mnoho času tím, že by docházeli na shromáždění, jestliže by se tomu mělo věnovat úsilí.

Křesťanská horlivost zaostávala. Svět byl před námi, ležel ve hříchu, vystaven hněvu Božímu a ubohé duše byly drženy knížetem pekel; a přece ti, kdo měli bdít a věnovat se nejušlechtlejšímu zaměstnání – spáse hynoucích duší, neměli dost zájmu, aby povolali do boje všechny prostředky, jichž mohli využít, aby postavili překážku cestě zkázy a obrátili kroky tápajících směrem k cestě života. Věčný život by měl být nejhlubším zájmem každého křesťana. Jaká to čest, že můžeme spolupracovat s Kristem a nebeskými anděly! Jakou jinou práci můžeme s tím srovnávat! Každý spasený člověk vrací Bohu úroky lásky, která se odráží od člověka zachráněného i od pomocníka při jeho záchraně. *2T 232.1*

33. Křesťanská horlivost

Existuje hlučná, bezcílná, bezmyšlenkovitá, slepá a ve svých důsledcích ničivá horlivost. Toto není křesťanská horlivost. Křesťanské horlení není křečovitě, usměřňují ho zásady. Pravá horlivost je vážná, opravdová a silná, zapalující celou duši a probouzející morální vědomí. Spása duší a zájmy Božího království jsou záležitostmi první důležitosti. Co jiného může vyvolat větší vážnost než spása duší a sláva Boží? Jsou zde důvody, které nelze tak snadno přehlédnout. Jsou tak závažné jako věčnost. Zájmy věčnosti jsou v sázce. Mužové a ženy se rozhodují pro blaho anebo utrpení. Křesťanská horlivost se nevyčerpává jen v řeči, ale jedná odvážně a účinně. Tato aktivita křesťanského horlení není však žádná okázalá činnost konaná na obdiv. Každé úsilí a každé dílo se má vyznačovat pokorou. Křesťanská horlivost vede k vážným modlitbám, k pokoře a věrnosti v domácích povinnostech. V rodinném kruhu pokvete něha a láska, dobrotivost a soucit, což je vždy ovocem křesťanské horlivosti. *2T 232,2*

Bylo mi zjeveno, že musíš jít vpřed. Sestro E, tvůj poklad na nebesích není velký. Nejsi bohatá před Bohem. Kéž Pán otevře tvé oči, abys viděla své srdce, aby cítilo a bylo ti umožněno projevit křesťanskou horlivost. Jak málo křesťanů si uvědomuje cenu duší! Jak málo je těch, kteří jsou ochotni obětavě přivádět ke známosti Krista! Je mezi námi mnoho řečí, hodně slov o lásce k hynoucím duším; řeč však může být jen lacinou náhražkou. Svět potřebuje opravdový křesťanský zápal, horlivost, která se projeví činně. Všichni musí nyní pracovat ve vlastním zájmu, a když budou mít Ježíše ve svém srdci, vyznají Ho i jiným. Žádná překážka nezastaví vyznavačské úsilí toho, kdo přijal Krista, tak jistě, jak je nemožné zastavit padající vody Niagarských vodopádů. *2T 233,1*

Bylo mi zjeveno, že bratr F je zahrabán ve smetí tohoto světa. Nemůže si dovolit ztrácet čas, aby sloužil Bohu a usilovně studoval Jeho slovo a modlil se, aby mu Bůh mohl ukázat, co od něho požaduje. Jeho talent je pohřben v zemi. Pečování o tento život přikrylo jeho zájem o věčné věci. Království Boží a spravedlnost Kristova jsou pro něj vedlejší. Má rád obchod, ale viděla jsem, že jestliže nezmění svou cestu, ruka Boží bude proti němu. Může sbírat, avšak Bůh to rozptýlí. Mohl dělat dobro. Mnozí mají představu, že kvůli zaměstnání nemohou již pro záchranu lidí nic vykonat a ničím přispět pro pokrok vykupitelského díla. Říkají, že nemohou dělat polovičatou práci, a proto se raději odvracejí od náboženských povinností a života, a noří se do světa. Pro své zaměstnání zapomínají na Boha, a to se Mu nelíbí. Když je někdo tak zaneprázdněný, že je to na úkor jeho duchovního života a dokonalé svatosti v bázni Boží, měl by si najít takové zaměstnání, aby mohl být každou chvíli s Ježíšem. *2T 233,2*

Bratře F, ty nectíš své vyznání. Tvá horlivost je světskou horlivostí. Tvůj zájem je světským zájmem. Duchovně umíráš. Nechápeš svůj zhoubný stav. Láska ke světu požřela tvé náboženství. Musíš se probudit. Musíš hledat Boha a litovat svého hříchu. Uchop se v pokoře slova a obrať se k Hospodinu. Tvé náboženské povinnosti byly jen pouhou formou. Neraduješ se z náboženství, neboť tato radost je závislá na ochotné poslušnosti. Ochotní a poslušní budou požívat dobro země. Nevlastníš jasný důkaz, že budeš přebývat v království Božím. Příležitostně se věnuješ jen vnějším stránkám náboženské povinnosti, ale tvé srdce při tom opravdově není. Příležitostně proneseš slova varování hříšníkům nebo ve prospěch pravdy, ale je to neochotná služba, jako kdyby ses poddával dozorcům namísto radostné služby synovských citů. Jestliže tvé srdce bude ozářeno křesťanskou horlivostí, tvé nejnamáhavější povinnosti budou příjemné a snadné. *2T 234,1*

Proč je křesťanský život pro mnohé tak těžký? Proto že mají rozdvojené srdce. Jsou dvojsmyšlní, což je činí nestálými na jejich cestě. Kdyby byli bohatě obdarováni křesťanskou horlivostí, což je vždy výsledkem zasvěcení se Bohu, namísto zármutku plného pláče: „*Je mi zle, je mi zle*“ (Iz 24,16), jazyk duše by volal: „Slyš, co Pán pro mě učinil.“ I když jsi snad zachráněn, což je velice pochybné ve srovnání s tím, jak jednáš, jak málo bude toho dobrého, které jsi vykonal. Ani jediná duše nebude zachráněna tvým přispěním. Bude ti pak moci říci Mistr: „*To dobře služebniče dobrý a věrný?*“ (Mt 25,21) Co jsi konal věrně? Pracoval jsi usilovně ve tvém zaměstnání a pečoval jsi o tento život. Avšak stačí to na to, aby ti Spasitel mohl říci: „*To dobře služebniče dobrý a věrný?*“ *2T*

234,2

Můj bratře, Ježíš tě miluje a zve tě, aby ses díval zpříma, aby jsi odvrátil svůj zrak od země a upřel jej k cíli pro odměnu za tvé vysoké povolání, které je v Kristu Ježíši. Zanech lehkovážnosti a žertování. Kéž by ses stal nositelem světla o důležitosti doby, ve které žijeme, dokud boj nebude ukončen. Běž a pracuj pro Pána, a jestliže se Jemu odevzdáš, tvůj vliv bude mít účinek. *2T 235.1*

Většina členů rodiny bratra G jde cestou zpět. H žije životem bez cíle. Je plna pošetilostí, marností a pýchy. Její vliv nepovznáší, nevede k dobrotě a k svatosti. Nemá ráda omezení, která jí víra ukládá, proto nechce otevřít své srdce posvátnému vlivu. Miluje sama sebe, miluje zábavu a hledá své vlastní potěšení. Smutný, opravdu smutný bude výsledek, jestliže se nyní neodvrátí z cesty a nebude hledat pravou zbožnost. Mohla použít svých schopností k laskavému a povznášejícímu vlivu nad svými bratry. Bůh miluje tyto děti; ony ale nejsou křesťany. Kdyby se pokusily žít životem pokorných křesťanů, mohly by se stát dětmi světla a pracovníky Božími; mohly by být misionáři ve své vlastní rodině a mezi svými společníky. *2T 235.2*

34. Zodpovědnost mladých

Kdyby mládež mohla vidět, kolik dobrého se nachází v jejich síle pro splnění díla, kdyby učinila Boha svojí silou a moudrostí, již déle by nešla po cestě bezstarostné lhostejnosti; nedala by se již více strhnout vlivem neposvěcených lidí. Místo toho, aby si uvědomila, že na každém jednotlivci spočívá odpovědnost používat své schopnosti k činění dobra jiným lidem a vést jiné k spravedlnosti, věnují své schopnosti k vyhledávání svých vlastních zálib a zábav. Jsou neužitečnými členy lidské společnosti a žijí bezstarostně, jak to dělají motýli. Mladý člověk může vlastnit znalost pravdy a věřit jí, ale nemusí podle ní žít. Takoví lidé vlastní mrtvou víru. Jejich srdce není natolik dotknuto, aby to ovlivnilo jejich chování a jejich charakter před Bohem. Nejsou o nic lepší než nevěřící při výkonu povinností vůči Bohu. Jejich srdce se nepřizpůsobuje vůli Boží; jsou Božími nepřáteli. Ti, kteří se věnují zábavám a milují společnost, která se ráda baví, projevují nechuť k náboženským věcem. Bude pak moci říci Mistr takovéto mládeži, která vyznává Jeho jméno, „*To dobře, služebníče dobrý a věrný*“, když nejsou dobrými a věrnými služebníky? *2T 235.3*

Mládež se nachází ve velikém nebezpečí. Čtení nevhodné literatury jí přináší veliké zlo. Takto je zmařeno mnoho času, který by měl být použit pro užitečnější práci. Mnozí se olupují o spánek, aby mohli dokončit čtení nějaké posměšné milostné historky. Svět je zaplaven různými romány. Některé jsou méně škodlivé, některé jsou nemorální, nehodnotné a vulgární; jiné jsou zastřeny více uhlazeností; ale všechny jsou škodlivé ve svém působení. Ó, kéž by mládež přemýšlela o škodlivosti vlivu četby vzrušující mysl. Jsi pak schopen po přečtení takové literatury otevřít Slovo Boží a číst Slova života se zájmem? Není pak Boží kniha nezajímavá? Působ takovéto milostné historky je stále v mysli, působí škodlivě na její zdravou náladu a znemožňuje člověku upoutat mysl na důležité, slavné pravdy, které se týkají jeho věčného zájmu. Dopouštíš se hříchu proti tvým rodičům, když věnuješ čas, který náleží jim, k tomuto účelu. Hřešíš proti Bohu, když takto používáš čas, který by měl být věnován Jemu. *2T 236.1*

Je povinností mládeže, aby udržovala mysl v čistotě a střídmosti. Lehkomyšlnost, žertování a vtipkování způsobí, že duše bude prázdná a že ztratí Boží přízeň. Mnozí z vás se domnívají, že nevydávají špatný vliv na jiné, a proto se cítí spokojeni. Jde ale vaše působení ve směru dobré věci? Snažíte se při vašich hovorech a jednáních vést jiné ke Spasiteli? Anebo když již vyznávají Krista, vedete je k užší spolupráci s Ním? *2T 236.2*

Mládež by měla pěstovat ducha zbožnosti. Boha nemohou oslavit, jestliže nebudou ustavičně usilovat o dosažení plnosti Kristovy postavy – dokonalosti v Ježíši Kristu. Necht' ve vás přebývají křesťanské ctnosti a ať se rozmnožují. Zasněťte Spasiteli své nejlepší a nejsvětější náklonnosti. Podříďte se Jeho vůli s celou poslušností. On nic menšího nepřijme. Nenechte se pohnout z vašeho pevného postavení úšklebky a posměchem těch, jejichž myšlení je oddáno marnostem. Následujte svého Spasitele v dobrém i zlém. Nošení Kristova kříže si pokládejte za radost a svatou čest. Ježíš vás miluje. On za vás zemřel. A dokud se nerozhodnete Jemu sloužit s nerozděleným srdcem, nedosáhnete v Jeho bázni svatosti, a nakonec budete nuceni slyšet ta hrozná slova: Odejděte. *2T 237.1*

35. Služebníci mamonu

Případ bratra I. je hrozný. Tento svět je jeho bohem. Zbožňuje peníze. Nedbal výstrahy, která mu byla dána před léty, aby při plnění všech svých povinností překonal svou lásku ke světu. Dolary, které shromažďoval, byly jako provazy, které omotaly jeho duši a připoutaly ji ke světu. Když nabyl majetek, stal se ještě ziskuchtivějším. Všechny schopnosti své bytosti zaměřuje k jedinému cíli – zabezpečit si peníze. Toto se stalo tíhou jeho myšlenek a touhou jeho života. Tomuto jedinému cíli zaměřil všechny schopnosti své bytosti, až se při všech svých záměrech a snaženích stal cti-
telem mamonu. V tomto předmětu se stal nerozumným. Jeho špatný příklad vede členy jeho rodiny k tomu, že na bohatství pohlížejí jako na hodnoty, kterým je třeba dát přednost před nebesy a nesmrtelností. Po léta vychovával svou mysl k tomu, aby požadovala bohatství. Takto obětuje svůj věčný zájem za poklady této země. Věří pravdě, miluje zásady pravdy a rád vidí, když jiní v pravdě prosperují. Ale sám sebe učinil dokonalým otrokem mamonu, kterým se cítí být spoután tak, že to-
muto pánu bude sloužit, pokud bude živ. Ale čím déle bude živ, tím oddanější bude jeho láska k zis-
ku, jestliže se neodtrhne od tohoto strašlivého boha peněz. Bude to, jako kdyby si vytrhával orgány z těla, ale jestliže si cení nebe, musí tak učinit. *2T 237.2*

Nepotřebuje pokárání nikoho, ale lítost všech. Jeho život byl strašný omyl. Trpěl domnělou peněžní nouzí, zatímco byl obklopen hojností. Jeho mysl se zmocnil satan a podnikl ji pro hra-
bivost, a tak ho učinil v této věci nerozumným. Vyšší, ušlechtlejší schopnosti jeho bytosti byly do značné míry podřízeny tomuto hrabivému, sobeckému sklonu. Jeho jedinou nadějí je zlomit pouta satanova a překonat toto zlo ve své povaze. Snaží se o to tím, že jedná podle svého svědomí tak, jak bylo ovlivněno. Ale toto je nedostatečné. Toto pouhé mocné úsilí a snaha zbavit se části svého mamonu a trvalý pocit, že se odlučuje od své duše, nejsou plody opravdového náboženství. Musí procvičovat svou mysl v dobrých skutečích. Musí se ozbrojit proti svým sklonům k hrabivosti. Musí vetkat dobré skutky do celého svého života. Musí pěstovat lásku ke konání dobra a získat nadvládu nad tím malým lakomým duchem, kterého živil. *2T 238.1*

Při jednání s obchodníky v ____ bratr a sestra I. nejednají způsobem, který těší Boha. Budou smlouvat, aby dostali věci pokud možno lacino, a budou váhat nad každým centem a hovořit se zře-
telem na to, jako kdyby peníze pro ně byly všechno – jejich bůh. Kdyby mohli být přivedeni zpět nepozorováni tak, aby vyslechli poznámky, které následovaly po jejich odchodu, učinili by si jasnější představu o vlivu hrabivosti. Naše víra je znevážena a někteří se rouhají Bohu právě za cenu tohoto hrabivého shromažďování centů. Andělé se znechuceně odvracejí. Na nebesích je všechno ušlechtilé a vznešené. Všichni sledují zájem o štěstí jiných. Nikdo se neoddává péči o sebe sama a vyhledávání svého já. Je to hlavní radostí všech svatých andělů podat svědectví o radosti a štěstí těch, kteří jsou kolem nich. *2T 238.2*

Když tito andělé přicházejí, aby sloužili těm, kdož budou dědici spásy, a vidí sobectví, pochle-
bování, troufalost a oceňování vlastního já na účet jiných, s žalem se odvracejí. Když vidí ty, kteří se prohlašují za dědice nesmrtelného dědictví, jak jsou chamtiví v jednání s těmi, kteří nevyznávají žádné vyšší cíle než shromažďování pokladů na zemi, s hanbou se odvracejí, neboť svatá pravda je znesvěcena. *2T 239.1*

Pán by žádným způsobem nemohl být lépe oslaven a pravda vznešeněji uctívána než tehdy, kdy nevěřící uvidí, že pravda vykonala slavnou a dobrou práci v životech lidí od přírody cham-
tivých a hrabivých. Kdyby bylo možno vidět, že víra takových měla vliv na formování charakterů, aby je změnila ze sobeckých, skoupých, bezohledných a peníze milujících lidí na lidi, kteří činí dobré skutky, kteří hledají příležitost, aby využili své prostředky k požehnání těm, kteří potřebují mít požehnání, kteří navštěvují vdovy a sirotky v jejich utrpení a kteří se zachovávají neposkvrnění od světa, bylo by to svědectvím, že jejich náboženství je opravdové. Takoví by své světlo nechali zářit tak, že kdyby jiní viděli jejich dobré skutky, oslavovali by jejich Otce, který je v nebesích. Ta-
kové ovoce by vedlo ke svatosti a oni by se stali živými zástupci Krista na zemi. Hříšníci by byli přesvědčeni, že v pravdě je moc, která jim byla cizí. Ti, kdož vyznávají, že bdí a očekávají na zje-

vení se svého Pána, by své vyznání neměli zneuctívat tím, že by při obchodním jednání utiskovali a usilovali o poslední cent. Takové ovoce neroste na křesťanském stromě. *2T 239.2*

Bratře I, Pán nechce, abys zahynul, ale chce, aby ses uchopil Jeho síly, a smířil se s Ním tím, že svoji vůli přivedeš do souladu s Jeho vůlí. Kdyby ti mohl být ukázán obraz tvé práce, shromažďování peněz, byl bys zděšen a znechucen nad svou hrabivostí, lakomstvím a láskou k penězům. Snahou tvého života by bylo získat přetvářející milost Boží, která by z tebe učinila nového člověka. Prostředky, kterých se ti dostalo od tvých příbuzných, se pro tebe staly prokletím. Zvýšily pouze tvou lásku k penězům a staly se dodatečným břemenem, jehož zásluhou jsi klesl do záhuby. *2T 240.1*

„Kořen zajisté všeho zlého jestiť milování peněz.“ (1 Tm 6,10) Když lidé zaměstnávají svou sílu, mysl i tělo získáváním bohatství a s potěšením shromažďují bohatství, které nemohou nikdy použít a které se ukáže škodlivé pro jejich děti, zneužívají moci, jež jim dal Bůh. Ukazují, že jejich charakter se staly ubohými a nuznými honbou za ziskem. Místo toho, aby si byli vědomi svého štěstí, jsou bídíky. Svě duše uzavřeli potřebám nuzných, a takto vydali svědectví, že nemají sli-
tování s trpícími. *2T 240.2*

Můj bratře, tvé srdce není necitlivé k potřebám jiných. Máš šlechetné záměry a rád pomáháš. Často a ochotně vykonáš nějaký druh práce pro bratra či souseda; činíš to však z peněz svého boha, a nalézáš se v nebezpečí, že nebe hodnotíš níže než své peníze. Při získávání peněz existuje vždy nebezpečí, jestliže milost Boží není převládající zásadou duše. Když křesťané jsou ovládáni zásadami nebes, budou jednou rukou rozdávat, zatímco druhou budou získávat. Toto je jediné rozumné stanovisko, které může křesťan zastávat, když má peníze a stále je vydělává. Rádi bychom se zeptali, bratře I, co děláš se svými penězi? Jsi Boží šafář. Vlastníš hřivny prostředků a můžeš s nimi konat dobro. Můžeš je uložit v nebeské bance tím, že budeš bohatý na dobré skutky. Svým vlastním životem žehnej jiným. *„Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdež mol a rez kazí, a kdež zloději vykopávají a kradou. Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdež ani mol ani rez nekazí, a kdež zloději nevykopávají ani nekradou. Nebo kde je poklad váš, tu je i srdce vaše.“* (Mt 6,19-21) *2T 240.3*

Pamatuj si, že poklady, shromážděné v nebesích, nejsou ztracené. Jsou ti zajištěné rozvázným užíváním prostředků, jejichž šafářem tě Bůh učinil. *„Bohatým tohoto světa prikazuji,“* říká apoštol, *„ať nejsou vysokomyslní, a ať nedoufají v nejistém zboží, ale v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho ku požívání. A ať dobře činí, a bohatnou v dobrých skutcích, a snadní ať jsou k udílení, i přivítiví, skládající sobě základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života.“* (1 Tm 6,17-19) *2T 241.1*

Je nebezpečí, bratře I, že tvůj život bude zatracen a dary, které ti Bůh svěřil, budou uchváceny ďáblem a ty se staneš otrokem jeho vůle. Můžeš snést toto pomýšlení? Můžeš si pro svůj krátký život zvolit to, abys sloužil sobě a miloval své peníze a potom opustil to všechno a neměl žádné oprávnění v nebesích, žádné právo na život, který je věčný? Před tebou je veliký boj, abys odklonil své záliby od tohoto zemského pokladu; kde je tvůj poklad, tam bude také tvé srdce. Bdi, modli se a pracuj, je heslem křesťana. Snažně vás prosím, vyburcujte se. Hledejte ty věci, které nepominou. Věci této země musí brzy pominout. Jste připraveni vyměnit světy? Formujete svou povahu pro život věčný? Jestliže budete nakonec zatraceni, poznáte jakou zkázu jste si přivodili láskou k penězům. Budete hořce naříkat: „Ach, to klamné bohatství, ztratil jsem svou duši. Prodal jsem ji za peníze. Má duše a mé tělo byly vyměněny za zisk. Obětoval jsem nebesa ze strachu, že budu muset obětovat své peníze, abych je získal.“ Pak budete slyšet slova Mistrova: *„Vezměte toho neužitečného služebníka, svažte mu ruce a nohy a uvrhněte ho do zevnitřních temnot.“* (Mt 22,13) Doufám, že toto nebude tvůj osud. Doufám, že přemístíš svůj poklad na nebesa a změníš své záliby a uložíš je k Bohu a k nesmrtelnému pokladu. *2T 241.2*

Viděla jsem, že celá rodina se nacházela v nebezpečí, že se stanou jen do určité míry účastníky otcova ducha. Sestro I, ty ses již stala účastnicí tohoto ducha. Ať ti Bůh pomůže poznat svůj stav, abys mohla učinit naprostou změnu svého života. Pěstuj lásku pro konání dobra. Snaž se být bohatou na dobré skutky. V mnoha věcech můžeš dělat více než dosud. Máš před Bohem osobní zodpovědnost. Máš povinnost činit to, z čeho se nemůžeš ospravedlnit. Udržuj těsný svazek s Bohem. Neustále se modli. Budeš mít těžkou práci, jestliže zachrániš svou duši. Snaž se mít ve své rodině opačný vliv. Postav se ušlechtilé na stranu Boží. Tvoje povaha je odlišná od povahy tvého manžela,

a jestliže nebudeš pracovat na sobě, budeš Bohem zatracena. Pracuj usilovně na spasení své vlastní duše, a ať tvůj vliv působí pro záchranu tvé rodiny. Ať tvůj příklad ukazuje, že tvůj poklad je v nebesích, že jsi vše vložila do lepšího příbytku a lepšího života, který je věčný. Procvičuj svou mysl tak, aby oceňovala nebeské věci, aby byla vznešená, aby milovala Boha a aby zjevila ochotnou poslušnost Jeho vůle. 2T 242.1

Snad budeš zkoušena, abys poznala, jak silná je tvá záliba k věcem tohoto světa. Snad tě to přivede k poznání té stránky tvého srdce, kterou jsi doposud nepoznala. Bůh zná tvé utrpení, když pozoruješ postavení svého manžela a svých dětí, kterým se tak velice nedostává spasitelné víry. Na tobě záleží mnohem více, než si to uvědomuješ. Měla by ses obléci v celé odění Boží. Neutrácej svou vzácnou sílu při vyčerpávající práci, kterou může učinit jiný. Povzbuzuj svoji dceru k tomu, aby se zabývala užitečným zaměstnáním, a takto si usnadňuj nesení břemene života. Ona potřebuje kázeň. Její mysl je marnivá. Potřebuje se cele podříditi Bohu, a pak může být užitečná a zalíbit se Spasiteli. 2T 242.2

Milá sestro, pracuj méně a více se modli a rozjímej. Zájmy věčného života by u tebe měly být na předním místě. Bůh nedovolí, aby se tvé děti staly milovníky peněz. Opravdová čistota a ušlechtilé chování nemůže být nikdy nalezeno v domově, kde převládají sobecké způsoby. Opravdově čistý člověk má mysl a srdce a má vždy ohled na jiné. Pravá čistota nenalézá uspokojení v přizdobování a vystavování svého těla na obdiv. Pravou čistotu a ušlechtilost duše bude možno spatřovat ve snaze žehnat a pozvedávat jiné. Tvé děti berou hodnotu věčného života na lehkou váhu. Kéž by je Bůh vyburcoval než bude pozdě, a oni pak v úzkosti duše zvolají: „*Pominula žeň, dokonalo se léto, a my nejsme vyproštěni.*“ (Jr 8,20) 2T 243.1

Bratře J, byl mi předložen tvůj případ. Zastáváš významné postavení. Byly ti svěřeny dary – peníze a byl jsi obdařen vlivem. Každému člověku je dána práce – něco, co má vykonat, a to nejenom zaměstnáním svého mozku, svých kostí a svalů v běžném zaměstnání; znamená to více než pouze toto. S touto prací jsi obeznámen z hlediska světského, a tak máš jistou zkušenost i z náboženského postavení. Avšak po několik minulých let jsi ztrácel čas, a nyní budeš muset pracovat věrně, abys vykoupil minulost. Vlastnit dary, to nestačí. Ty je musíš používat tak, abys nezvýhodňoval pouze sebe, ale také Toho, který je jejich dárce. Všechno to, co vlastníš, máš zapůjčeno od svého Hospodina. Bude to opět požadovat z tvé ruky i s úroky. 2T 243.2

Kristus má právo na tvoji službu. Stal ses Jeho služebníkem skrze milost. Nemáš sloužit pouze svým zájmům, ale zájmům Toho, který tě zaměstnal. Jako vyznavač křesťanství jsi zavázán Bohu. Bohatství, které ti bylo svěřeno, není tvé vlastní. Kdyby tomu tak bylo, mohl bys přemýšlet o svých vlastních radostech ve vztahu k jeho použití. Kapitál je Hospodinův a ty jsi zodpovědný za jeho využití či zneužití. Jsou způsoby, jak tento kapitál může být využit – dát ho penězoměncům – aby to přineslo také užitek pro Hospodina. Když je dovoleno, aby to bylo pohřbeno v zemi, nebude z toho mít užitek ani Hospodin, ani ty sám a ztratíš všechno, co ti bylo svěřeno. Kéž ti bude Bůh nápomocen, můj bratře, aby sis uvědomil své opravdové postavení, jakožto Bohem najatého služebníka. On skrze své vlastní utrpení a smrt zaplatil cenu, aby ti zabezpečil tvou ochotnou službu a pohotovou poslušnost. 2T 244.1

Ve zkouškách několika uplynulých let jsi byl sužován na mysli a pociťoval jsi úlevu z toho, když jsi obrátil svou pozornost na věci tohoto světa – na práci při shromažďování majetku. Ve své veliké milosti a lásce k tobě, tě Bůh opět přivedl do svého stáda. Na tebe je kladena nová odpovědnost a nové povinnosti. Vlastníš silnou lásku k tomuto světu. Ukládal sis poklad na této zemi. Ježíš tě nyní vyzývá, abys svůj poklad přemístil na nebesa; neboť tam, kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce. Ve veškerém svém jednání se svými bratry i nevěřícími se měj na pozoru. Buď věrný ve svém vyznání, zachovávej opravdovou ušlechtilost duše, která bude dělat čest pravdě, kterou vyznáváš. 2T 244.2

Zastáváš postavení, kdy se na tebe dívají jiní. Vlastníš více než pouze průměrné vzdělání. Jsi člověk, který rychle vnímá a který dovede hluboce myslet. Někteří z tvých bratrů nejednali rozumně. Pozorovali tě, zajímali se o tvůj případ a přáli si, abys byl štedřejší ve svých prostředcích. Byli z tvého případu nešťastní. To vše je pro ně nepotřebné. Tito lidé v mnoha věcech zaostávají, a jestliže budou věrní v pokorné službě, kterou od nich Pán vyžaduje, budou mít vše, aby mohli vykonat to, co je v jejich moci. Nemohou si dovolit plýtvat časem v úzkostlivých obavách, aby jejich

bližní, kterému byla svěřena větší práce, neuspěl v konání dobra. Zatímco se zajímají o případ jiného, jejich vlastní práce je zanedbávána a oni jsou ve skutečnosti lenivými sluhy. Dychtili po tom, aby činili práci svého bližního namísto té, která jim byla svěřena. *2T 244.3*

Myslí si, že kdyby měli pouze pět hřiven, mohli by konat dílo mnohem lépe než ten, komu byly tyto hřivny svěřeny. Ale Pán to věděl lépe než oni. Nikdo se nemusí rmoutit, že nemohou oslavovat Boha pomocí darů, které jim nikdy nedaroval a za které nejsou zodpovědní. Nemusí říkat: „Kdybych byl v životním postavení někoho jiného, udělal bych se svým kapitálem hodně dobrého.“ Bůh od nich nevyžaduje víc, než aby se zlepšili v tom, co mají, jako šafáři Jeho milosti. *2T 245.1*

Jediný dar pokorné služby, jestliže je zcela zasvěcen slávě Boží, bude tak přijatelný, jako využití toho největšího daru. Různost darů je v poměru k našim různým schopnostem. Každému člověku je dáno podle jeho schopností. Nikdo by neměl zlehčovat svou práci, považovat ji za tak malou, že ji nemusí dělat obzvláště dobře. Jestliže tak dělá, bere na lehkou váhu svou mravní zodpovědnost a opovrhne dnem, naplněným malými věcmi. Nebesa přidělují všem jejich práci a mělo by to být jejich ctí činit tuto práci dobře podle svých schopností. Bůh vyžaduje, aby všichni, stejně tak nejslabší jako nejsilnější, plnili určenou práci. Očekávaný užitek bude v poměru ke svěřenému množství práce. *2T 245.2*

Každý by se měl pilně a se zájmem účastnit své vlastní práce, ponechávaje jiné jejich vlastnímu Mistru, ať bude stát anebo padat. V místě ____ je příliš mnoho těch, kteří do všeho mluví, příliš mnoho těch, kteří soustřeďují svou pozornost na své bratry, a proto jsou neustále slabí ve víře. Ve shromáždění budou spekulovat se svědectvím, a protože nemají ve svých srdcích Ježíše, kterého by vyznali, budou se snažit přenést svoje povinnosti na své bratry. Tyto ubohé duše neznají svou vlastní povinnost, a přesto si berou za své poučovat jiné ve vztahu k jejich povinnosti. Kdyby se takoví přidržovali své vlastní práce a získali Boží milost do svých srdcí, dostávalo by se církvi moci, které se jí nyní nedostává. *2T 245.3*

Bratře J, můžeš konat dobro. Vlastníš soudnost a Bůh tě vyvádí z temnoty do světla. Použij své dary k slávě Boží. Vydej se směnárníkům, aby když Mistr přijde, mohl obdržet své i se ziskem. Odpoutej se od bezcenných pozemských věcí a povznes se, abys mohl oslavit Boha. Spasení duší má mnohem větší význam než celý svět. Jedna spasená duše, žijící na věčnosti a oslavující Boha a Beránka, má mnohem větší cenu než milióny peněz. V porovnání s cenou duší, za které zemřel Kristus, se bohatství stává bezvýznamné. Jsi opatrný člověk a nebudeš jednat ukvapeně. Přines oběť pro pravdu a staň se bohatým před Bohem. Kéž ti Pán pomůže, abys tak učinil co nejrychleji a abys pravým způsobem ocenil věčné věci. *2T 246.1*

Tvé děti potřebují, aby se jim do jejich srdcí dostalo větší milosti. Potřebují, aby se jim dostalo zdravého rozumu a pevného charakteru. Když se odevzdají Bohu, mohou konat dobré skutky a působit vlivem, který bude mít pro jejich společníky spasitelnou moc. *2T 246.2*

Chudí ať nepocitují, že již neexistuje nic, co by mohli vykonat, protože nevlastní takové bohatství jako jejich bratři. Mohou přinášet oběti různými způsoby. Mohou zapřít sama sebe. Mohou žít životy oddanými pro Spasitele a jejich slova a činy Jej mohou uctívat. Zvláště sestry mohou působit silným vlivem, jestliže přestanou s pomluvami a budou věnovat svůj čas bdělosti a modlitbám. Mohou uctívat Boha. Mohou nechat zářit své světlo tak, aby jiní, když uvidí jejich dobré skutky, byli vedeni k oslavení našeho Otce, který je v nebesích. *2T 246.3*

Jako ilustraci zanedbávání ze tvé strany přistoupit k dílu Božímu, což bylo tvou výsadou, chci uvést tato slova: „*Zlořečte Merozu, praví anděl Hospodinův, zlořečte velice obyvatelům jeho; nebo nepřišli na pomoc Hospodinu, ku pomoci Hospodinu proti silným.*“ (Sd 5,23) Co Meroz učinil? Nic. A toto byl jeho hřích. Nepřišel na pomoc Pánu proti mocnému. *2T 247.1*

36. Přecitlivělost a zprostředkování sňatku

Drahá sestro K,

v mém vidění minulého června mi bylo zjeveno, že vlastníš pevnou povahu. Jsi rozhodná ve svých úmyslech, což má jistý nádech tvrdošijnosti. Jsi neochotná k tomu, abys byla vedena. A přece toužíš po poznání a konání vůle Boží. Zklamala ses sama v sobě. Nepochopila jsi své vlastní srdce, myslela sis, že tvá vůle je podřízena vůli Boží, ale v tomto jsi nesoudila správně. Setkala ses s těžkostmi a dovolila jsi své mysli, aby se zabývala zklamanými nadějemi. Před několika lety se tvůj život zvláštním způsobem změnil. Zdálo se, že v tobě přebývá neklidný duch. Nebyla jsi šťastná, ačkoli v tvém okolí nebylo nic, co by mohlo vrhat na tvůj život temný stín. Tvá mysl nebyla disciplinovaná natolik, aby se zabývala radostnými věcmi. Jsi schopna vykonávat silný vliv ve prospěch víry, jestliže budeš procvičovat svou mysl tak, aby se ubírala správnou cestou. Všechna tvá slova a skutky by měly být takové, aby uctívaly tvého Spasitele, zvětšovaly Jeho lásku a posilovaly Jeho paže. *2T 247.2*

Upadla jsi do smutného omylu, který v této zkažené době převažuje zvláště u žen. Máš příliš velkou zálibu v opačném pohlaví. Miluješ jejich společnost. Tvá pozornost vůči nim je lichotivá a ty posiluješ a povzbuzuješ důvěrnosti, které nejsou vždycky ve shodě s nabádáním apoštola: „*Od všeliké zlé tvárnosti se varujte.*“ (1 Te 5,22) *2T 248.1*

Opravdu nechápeš sebe sama. Kráčíš v temnotách. Měla jsi něco společného se zprostředkováním sňatků. Toto je velmi nejisté zaměstnání, neboť neznáš srdce a můžeš učinit špatnou práci tím, že napomáháš satanovi. Satan se všemožně snaží, aby ovlivnil ty, kteří se vůbec k sobě nehodí, aby spojili své zájmy. On má radost z této práce. Vždyť tak se mu podaří způsobit lidské rodině více bídy a beznadějného žalu než uplatněním své zručnosti v jiném směru. *2T 248.2*

Napsala jsi mnoho dopisů, které tě ve velké míře trápily. Tyto dopisy se do jisté míry týkaly věcí naší víry a naděje, ale byly smíchány s dotazy a domněnkami ohledně toho, zda tento nebo onen se chystá oženit, a návrzích na manželství. Zdá se, že víš značně mnoho o nastávajících manželstvích, a píšeš a hovoříš o těchto věcech; ony však pouze způsobují škodu tvé duši. „*Nebo z hojnosti srdce ústa mluví.*“ (Mt 12,34) Způsobila jsi velkou nespravedlnost sama sobě tím, že dovoluješ své mysli a hovoři zabývat se láskou a manželstvím. Nebyla jsi šťastná, protože jsi hledala štěstí. Toto není užitečná záležitost. Když budeš opravdově hledat, abys mohla konat svou práci, a vyburcuješ se k službě pro jiné, pak najdeš odpočinutí duše. Zabýváš se svou osobou. Je nutné odvrátit pozornost od sebe a snažit se ulehčit starosti jiným; tím že je učiníš šťastnými, sama nalezněš štěstí a radost ducha. *2T 248.3*

Máš chorobnou představivost. Myslela sis, že jsi nemocná, ale to bylo spíš jen pomyslné než skutečné. Byla jsi sama sobě nevěrná. Hovořila jsi s mladými muži a dovolila sis v jejich přítomnosti důvěrnost, která by byla dovolena jenom bratřím. Bylo mi zjeveno, že tvůj vliv v ____ nebyl takový, jaký měl být. Dovolila jsi své mysli, aby se snížila. Mohla jsi pak hovořit a smát se, vést laciné řeči nedůstojné křesťanům. Tvé chování nebylo takové, jaké mělo být. Vypadala jsi jako osoba bez páteře. Opírala ses o jiné. Pro ženu je to špatný postoj, který zaujímá v přítomnosti jiných. Kdyby jsi jenom o tom přemýšlela, mohla jsi zrovna tak dobře chodit a sedět vzpřímená jako jiní. Stav tvé mysli tě vede k netečnosti a k hrůze ze cvičení, zatímco toto cvičení by mělo být jedním z největších prostředků tvého uzdravení. Nikdy se neuzdravíš, jestliže neodložíš své neklidné snění a nevyburcuješ se k činu a k práci dokud trvá den. Čiň tak dobře, jak si to představuješ nebo plánuješ. Obrat' svou mysl od romantických plánů. Se svým náboženstvím směšuješ jakousi romantickou, bolestnou přecitlivělost, která nepovyšuje, nýbrž ponižuje. Nejsi to ty sama, kdo je ovlivněn. Jiní jsou tvým příkladem a tvým vlivem zraňováni. *2T 248.4*

Jsi přirozeně pobožná. Jestliže bys procvičovala svou mysl ve vznešených námětech, které nemají nic společného s tebou, ale jsou Božského původu, mohla bys být k užitku. Avšak hodně tvého života bylo promarněno ve snění o tom, že jednou vykonáš velký skutek, zatímco přítomná povinnost jakkoli malá, byla zanedbávána. Jsi nevěrná. Pán ti nesvěří žádnou větší práci dokud práce,

kteřá je nyní před tebou, nebude vykonána s pohotovou a radostnou vůlí. Jestliže nepřiložíš k dílu své srdce, práce se bude vléci, ať je jakákoli. Pán zkouší naši schopnost nejdříve tím, že nám svěří malé povinnosti. Jestliže se od nich odvracíme s nespokojeností a reptáním, nebude nám svěřeno více, dokud se radostně nechopíme těchto malých povinností a dokud je dobře nevykonáme. Potom nám budou svěřeny větší zodpovědnosti. *2T 249.1*

Byl ti svěřen dar, který nesmíš promarnit, ale svěřit ho směnárníkům tak, aby Pán po svém příchodu obdržel své i s úroky. Bůh nerozděloval tyto dary bez rozmyšlení. Uděloval tato svatá pověření v souladu se známými schopnostmi svých služebníků. „*Každému práci jeho.*“ (Mk 13,34) Dává nezaujatě a očekává na navrácení, které by odpovídalo této práci. Jestliže všichni budeme konat svou povinnost v souladu s mírou své zodpovědnosti, bude nám svěřené množství, velké či malé, znásobeno. Věrnost je prověřována a jejich věrnost je kladným důkazem jejich moudrého hospodaření a jejich hodnoty, která si zaslouží, aby se jí svěřilo všechno opravdové bohatství, dokonce i dar života věčného. *2T 250.1*

Na konferenci v New Yorku v říjnu roku 1868 mi bylo zjeveno, že mnozí, kdož nic nečiní, by mohli vykonat dobro. Viděla jsem určitou třídu těch, kteří si uvědomují, že mají štědré podněty, zbožné pocity, ba i lásku konat dobro, a přece nic nečiní. Oni vlastní uklidňující pocit a namlouvají si, že kdyby měli příležitost, anebo žili v příznivějších okolnostech, mohli by dělat a dělali by velké a dobré dílo. Stále čekají na příležitost. Pohrdají omezenou myslí ubohého skrblika, který dává almužnu trpícím neochotně. Vidí, že žije jen pro sebe, že sám se nerozhodne konat dobro jiným s hřivnami vlivu a prostředků, které mu byly svěřeny na používání, ne na zneužívání, ani aby plesnivěly anebo aby ležely zakopané v zemi. Ti, co podléhají svému lakomství a sobectví, jsou zodpovědní za své lakomé počínání a jsou také odpovědní za dary, které zneužívají. Ale mnohem zodpovědnější jsou ti, kteří mají šlechetné pohnutky a dovedou rychle rozlišovat duchovní věci. Když jsou nečinní a čekají na příležitost, o které se domnívají, že ještě nepřišla, přirovnávají svou pohotovost k ochotě lakomce; domnívají se, že jejich stav je mnohem lepší než průměrný stav jejich bližních. Takoví lidé klamou sami sebe. Pouhé vlastnění schopností, které nejsou užívány, jenom zvyšuje jejich zodpovědnost. A když schopnosti, jež jim svěřil Mistr, nejsou zužitkovány a rozmnožovány, stav takových lidí není o nic lepší než stav jejich bližních, kterými pohrdají. K nim budou pronesena slova: „Znali jste vůli svého Mistra, a nekonali jste ji.“ *2T 250.2*

Kdybyste cvičili svou mysl tak, aby se zabývala ušlechtilými věcmi a rozjímalá o nebeských námětech, mohli byste vykonat mnoho dobra. Měli byste vliv na mysl jiných, obraceli byste jejich sobecké myšlenky a sklony od milování světa k duchovnosti. Kdyby byly vaše záliby a myšlení podřízeny vůli Kristově, byli byste schopni činit dobro. Vaše představivost je chorobná, protože jste ji dovolili, aby se ubírala zakázanou cestou, aby se stala blouznivá. Snění a romantické budování vzdušných zámků znemožnilo vaši užitečnost. Žili jste v jakémisi světě představ. Byli jste pomyslnými mučedníky a pomyslnými křesťany. *2T 251.1*

Je spousta takového nízkého sentimentalismu, který směřujete s náboženskými zkušenostmi mladých v tomto věku světa. Má sestro, Bůh od tebe vyžaduje, aby ses změnila. Povyš své city, snažně tě prosím. Oddej své duševní i fyzické schopnosti službě našemu Spasiteli, který tě vykoupil. Posvět své myšlenky i své city, aby všechna tvá práce byla zakotvena v Bohu. *2T 251.2*

Byla jsi těžce zklamána. Bůh chtěl, abys pečlivě zkoumala každou myšlenku a každý záměr svého srdce. Se svou vlastní duší jednej upřímně. Kdyby se tvé záliby soustředily na Boha, tak jak to On vyžaduje, neprošla bys těmi zkouškami, kterými jsi musela projít. Je v tobě jistý nepokoj ducha, který nedozná změny, dokud tvé myšlenky nebudou změněny; snění a stavění vzdušných zámků nepomine, dokud nebudeš činit práci pro současnost. *2T 251.3*

V korespondenci zanechej zprostředkovávání sňatků a dohadů o sňatcích tvých přátel. Manželský vztah je svatý, ale v tomto zdegenerovaném věku příkrývá každou špatnost. Je zneužíván a stal se zločinem, který patří mezi znamení posledních dnů právě tak, jako byla zločinem manželství před potopou. Satan se ustavičně snaží, aby nahnal nezkušenou mládež do manželského svazku. Ale čím méně projevíme radost nad uzavíráním sňatků, které se nyní uzavírají, tím lépe. Když ale jsou pochopeny požadavky a svatost manželského svazku, nebesa takové manželství uznají i nyní. Vý-

sledkem toho bude štěstí obou partnerů a Bůh bude oslaven. Kéž by tě Pán uschoptil, abys mohla konat práci, která leží před tebou. *2T 252.1*

Chystám se napsat o této špatné, klamné práci, která se vykonává pod pláštěm náboženství. Tělesné choutky ovládají muže i ženy. Mysl je zkažena zvrácenými myšlenkami a cítěním, a navíc klamná moc satanova oslepila jejich oči natolik, že ubohé oklamané duše si lichotí, že jsou šlechetného ducha a jsou mu zvláště zasvěceni, zatímco jejich náboženské zkušenosti se skládají z chorobného sentimentalismu více než z čistoty, opravdové dobroty a pokory duše, mysl není zbavena sobectví, není vycvičena a zušlechtěna konáním dobrých skutků a pomáháním jiným. „*Náboženství čisté a nepoškrvněné před Bohem a Otcem totot' jest: Navštěvovati sirotky a vdovy v souženích jejich, a ostríhati sebe nepoškrvněného od světa.*“ (Jk 1,27) Pravá víra a náboženství zušlechtí duše, zjemní vkus, posvětit soudnost, a její vlastníci se stanou účastníky čistoty nebeského vlivu; anděly to přivede blíže a účastníky nebeského vlivu to bude stále více oddělovat od vlivu a ducha světa. *2T 252.2*

Battle Creek, Michigan

37. Přísnost v řízení rodiny

Bratře L,

Ioni v červnu mi bylo zjeveno, že před tebou je práce k nápravě tvého jednání. Nevidíš, že tvůj život je omylem. Ve své rodině nevedeš moudrý a milostivý život. Máš přehnané požadavky. Buďeš-li pokračovat dále tímto směrem, kterým vedeš svou manželku a své děti, její dny budou ukráceny a tvé děti se tě budou bát, ale nebudou tě milovat. Domníváš se, že tvá cesta záleží v křesťanské moudrosti, ale mýlíš se. *2T 253.1*

Na vedení domácnosti máš zvláštní názory. Projevuješ nezávislou a despotickou moc, jež ve tvé přítomnosti nedovoluje projevit svobodnou vůli. Domníváš se, že stačí, když jsi hlavou rodiny, a že tvoje hlava je postačující k tomu, aby řídila každého člena rodiny tak, jak je řízen stroj v rukou lidí. Nařizuješ a přivlastňuješ si autoritu, která zneklidňuje nebesa a zarmucuje anděly. Jednáš v rodině tak, jako kdybys ji uměl řídit jen ty. Uráží tě, že tvoje manželka se odvažuje odporovat tvému názoru, anebo že pochybuje o tvém rozhodnutí. *2T 253.2*

Po jejím dlouhém utrpení a trpělivém sloužení tvým vrtochům se najednou vzbouřila proti ne-spravedlivé moci a stala se nervózní a roztržitou a pohrdá tvými způsoby. Ty jsi byl příčinou jejího jednání, a přitom jsi ji obvinil z neposlušnosti. Protože jsi byl veden duchem satanovým, byl jsi to ty, kdo se provinil. Dohnal jsi ji k zoufalství, a pak jsi jí to vytýkal. Jak snadné by to bylo pro tebe učinit její život radostným a příjemným. Byl to ale pravý opak. *2T 253.3*

Byl jsi spíše netečný. Nesnažil ses vyvinout sílu, kterou tě obdařil Hospodin. Je to přece tvůj kapitál. Uvážlivé použití této síly, vytrvalé a pracovitě návyky by ti byly umožnily získat radost života. Dopustil ses omylu a domníval ses, že to byla pýcha, která vedla tvoji ženu, že si přála, aby věci kolem ní byly veselejší. Byla omezována, a ty jsi s ní jednal přísně. Potřebuje mnohem pestřejší dietu a mnohem hojnější zásobu potravin na svém stole, a v domově potřebuje, aby věci byly snadněji dosažitelné a pohodlné natolik, jak je jenom můžeš pro ni učinit a uspořádat, aby její práce v domácnosti byla takto co nejvíce usnadněna. Ty se ale na věci díváš z té špatné stránky. Domníval ses, že skoro všechno, co se může jíst, je dostatečně dobré, můžeš-li z toho být živ a získáš-li z toho sílu. Na svoji obhajobu jsi uváděl, že u tvé slabé ženy je třeba šetřit na stravě. Ona si však nemůže vytvořit dobrou krev a barvu zdravého těla z potravy, na kterou se omezuješ ty, a přitom vzkvétat. Někteří lidé nemohou existovat na té samé stravě, která jiným vyhovuje, i když je připravována stále stejným způsobem. *2T 254.1*

Nalézáš se v nebezpečí, že se z tebe stane extrémista. Tvůj tělesný systém může přeměnit velmi tvrdou a ubohou stravu na dobrou krev. Tvoje orgány, vyrábějící krev, jsou v dobrém stavu. Ale tvoje žena potřebuje mnohem vybranější potravu. Když jí tutéž potravu, kterou tvůj systém může přetvořit na dobrou krev, a její systém tuto potravu nepřijme, nedostane se jí životní svěžesti, a proto potřebuje hojnější, pestrou a posilující stravu, bohatou na ovoce. Ona je hubená, je náchylná k nemocem, a potřeby její tělesné soustavy se liší od potřeb zdravých lidí. *2T 254.2*

Bratře L, vlastníš významné postavení, ale získal jsi toto postavení? Ó ne, ty jsi ho převzal. Měl jsi rád pohodlí a usilovná práce ti nesvědčila. Kdybys ve svém zaměstnání nebyl lenivý, měl bys mnohé z pohodlí života, které si nyní nemůžeš dovolit. Ukřivdil jsi své ženě a svým dětem svými netečnými návyky. Hodiny, které měly být tráveny usilovnou prací, byly promarněny při hovoření, četbou a vlastním pohodlím. *2T 254.3*

Jsi právem tak zodpovědný za kapitál své síly jako bohatý člověk za své bohatství. Oba dva jste šafáři. Každému je svěřena práce. Ty nemáš zneužívat svoji sílu; měl bys ji využívat na potřeby, s kterými můžeš bohatě zásobit svou rodinu, a takto prokázat službu Bohu v díle pro přítomnou pravdu. Věděl jsi o tom, že v ___ existuje pýcha, okázalost a marnivost. Byl sis vědom toho, že tvůj příklad by neměl napomáhat pýše a výstřednosti. Avšak ve své snaze takto činit, byl tvůj hřích zrovna tak veliký jako u ostatních. *2T 255.1*

Tvoje náboženská zkušenost byla velikým nedopatřením. Byl jsi jednostranným pozorovatelem a divákem, pozorujíc chyby a nedostatky jiných, a upevňoval jsi sebe, protože jsi viděl jejich chyby.

Byl jsi opatrný a přísný v jednání a když jsi v tomto ohledu viděl nedostatky u jiných, kteří zastávali vysoké postavení, porovnával jsi jejich chyby se tvými zásadami v jednání, a přitom jsi ve svém srdci říkal: „Já jsem lepší než oni.“ V té době jsi byl mimo církev, a přitom jsi sledoval a vyhledával chyby v církvi, a přesto jsi neměl nic, ani jsi nepřispěchal na pomoc Hospodinu napravit zlo. Měl jsi kritérium, podle kterého jsi hodnotil jiné. A jestliže se jim nepodařilo být ve shodě s tvými názory, tvoje náklonnost nebyla s nimi, a ty jsi měl samolibý pocit při pohledu na sebe. 2T 255.2

Ve svém náboženském úsilí jsi byl velmi přísný. Kdyby s tebou Bůh jednal tak, jak jsi ty jednal s těmi, o kterých ses domníval, že bloudí, a kdyby Bůh jednal s tebou tak, jak ty jsi jednal se svou vlastní rodinou, byl by tvůj stav opravdu špatný. Ale milostivý Bůh, který projevuje lítost a nemění se, ti odpouštěl a nezavrhl tě, ani tě nevydělil pro tvá přestoupení, četné omyly a vzdalování se od Něho. Ano, On tě stále miloval. 2T 255.3

Přemýšlel jsi opravdu o tom, že „*kerou měrou měříte, bude vám zase odměřeno*“ (Mt 7,2)? V místě ___ jsi viděl pýchu, marnivost a ducha světské lásky u některých, kteří vyznávali, že jsou křesťany. Toto je veliké zlo, a protože tento duch je trpěn, andělé jsou zarmoucení. Ti, kteří takto následují příkladu neposvěcených, vyvěrají vliv, který rozptyluje od Krista, a takto poskvřňují svůj oděv krví těchto duší. Půjdou-li dále po této cestě, ztratí své vlastní duše a jednoho dne poznají ten hrozný pocit odpovědnosti za druhé, kteří byli vedeni na scestí jejich neposvěceným jednáním, přičemž vyznávali, že byli ovládáni náboženskými zásadami. 2T 256.1

Máš opravdu důvod, aby jsi byl dotčen pýchou a nedostatkem prostoty u těch, kteří vyznávají lepší věci. Ty jsi ale pozoroval jiné, hovořil jsi o jejich chybách a omylech a zanedbával jsi svou vlastní duši. Nejsi zodpovědný za žádné hříchy svých bratří, pokud tvůj příklad nebyl příčinou toho, že klopýtali a jejich kroky byly svedeny z úzké cesty. Před tebou leží veliké dílo sebekontroly a ztišení se, aby ses mohl stát pokorným a poníženého srdce, aby jsi vychovával sebe a mohl se stát něžný a soucitný ve své rodině a abys vlastnil onu šlechetnost ducha a opravdovou štedrost duše, která opovrhne vším nízkým. 2T 256.2

Domníval ses, že bylo vynaloženo mnoho práce na dům pro společné shromažďování, a měl jsi poznámky o nepotřebných výdajích. U tebe je zbytečné mít tyto zvláštní výčitky svědomí. V tomto domě není nic, co by bylo připravené s přílišnou péčí, vkusem a pořádkem. Provedená práce není až tak příliš precizní. Také vybavení není výstřední. Uvědomují si ti, kteří jsou hotovi stěžovat si na tento dům, pro koho byl vystaven? Uvědomují si, že tento dům byl vystaven zvláště proto, aby byl domem Božím, aby byl zasvěcen Bohu, aby byl místem, kde se shromažďuje lid, aby se setkal se svým Bohem? Mnozí si počínají tak, jako kdyby Stvořitel nebe a země, Ten, který učinil všechno milé a krásné na našem světě, se musel spokojit s tím, že dům, postavený pro Něho, bude prost veškerého řádu a krásy. Někteří staví veliké, pohodlné domy pro sebe, ale nemohou si dovolit dát větší dar na dům, který má být zasvěcen Bohu. Každý peníz z prostředků, které vlastní ve svých rukou, je Hospodinův. On jim to propůjčil na malou chvíli, aby to používali k Jeho slávě; přesto nakládají s těmito prostředky, sloužícími pro pokrok Božího díla, jako kdyby každý peníz takto vydán, byl na prostou ztrátou. 2T 256.3

Bůh nechce, aby Jeho lid utrácel prostředky marnotratně na okázalosti a ozdoby; chce, aby byla zachována spořádanost, řád, čistota a prostota v přípravě pro Jeho dům, ve kterém se setkává se svým lidem. Ti, kteří stavějí Boží dům, by měli projevit o toto dílo větší zájem. Měli by také projevit zájem o vkus pro jeho zařízení, neboť účel, pro který je připraven, je vyšší než ten, pro který jsou připravovány domy na bydlení. 2T 257.1

Pán čte záměry a úmysly lidí. Ti, kdož mají o Jeho charakteru vznešenější úsudek, budou to pokládat za největší potěšení, aby všechno to, co má nějaké spojení s Ním, bylo v tom nejlepším provedení, a aby to bylo důkazem nejlepšího vkusu. Avšak ti, kteří dokážou skoupě stavět chudobnější dům, který má být zasvěcen Bohu, než v jakém by sami byli ochotni přebývat, ukazují svůj nedostatek úcty k Bohu a svatým věcem. Jejich práce dokazuje, že jejich vlastní, dočasné zájmy, mají v jejich očích větší hodnotu než věci duchovního charakteru. Záležitost věčnosti je pro ně druhořadou. Nepokládají to za podstatné mít dobré a užitečné věci, které by používali ve službě Boží, ale pokládají za nanejvýš důležité věci a starosti, týkající se jejich pozemského života. Lidé takto odhalí svůj skutečný morální stav v zásadách svých srdcí. 2T 257.2

Mnozí z našeho lidu jsou omezení ve svých náhledech. Pořádek, vkus, čistotu a pohodlí pokládají za pýchu a lásku ke světu. Zde se chybuje. V domýšlivosti a pýše, která se zjevuje ve výstředním oblékání a neužitečném ozdobování, nemá Bůh zalíbení. Ale Ten, který stvořil pro člověka krásný svět a zasadil krásnou zahradu v Eden s různorodými stromy pro krásu a s ovoci, a kdo přizdobil zemi nejkrásnějšími květinami všech druhů a barev, dal hmatatelný důkaz, že má zalíbení v kráse. A přece přijme ten nejskromnější dar od nejchudšího a nejslabšího dítěte, jestliže nemá k předložení nic lepšího. Je to upřímnost duše, kterou Hospodin přijímá. Člověk, který přijímá Boha do svého srdce a povyšuje Jej nade vše, bude veden k dokonalému podřízení své vůle vůli Boží a podřídí se cele Jeho vedení a řízení. 2T 258.1

Krátkozrací smrtelníci nechápou Boží cesty a Jeho dílo. Jejich oči nejsou upřeny vzhůru k Němu tak, jak by měly být. Nemají na zřeteli věčné a vyšší věci. Pohlížejí na tyto věci se zakrytým hledím. Nemají zvláštní zalíbení v přemýšlení o Boží lásce, o slávě a lesku nebes, nad vznešenou povahou svatých andělů, nad majestátem a nevýslovnou milostí Ježíše, našeho Spasitele. Oni měli svůj zrak tak dlouho upřen na pozemské věci, že věčné scény se pro ně staly nezřetelné a neurčité. Mají omezené názory na Boha, nebesa a věčnost. 2T 258.2

Svaté věci jsou sníženy na úroveň světských věcí; proto tito lidé při svém jednání s Bohem vykazují téhož omezeného ducha jako při jednání se svými bližními. Jejich oběti pro Pána jsou churavé, kulhavé a nedostačující. Pokračují v tomtéž loupení Boha tak, jak to činili se svými bližními. Jejich myšlení nedosahuje vyšší morální úrovně. Zůstávají na nízké úrovni; neustále vdechují malarické ovzduší zemských nížin. 2T 258.3

Bratře L, ve své rodině vládneš tvrdou rukou. Ve svém jednání se svými dětmi jsi přísný. Jejich lásku nezískáš takovým způsobem. Ke své manželce nejsi něžný, milý, soucitný a zdvořilý. Jsi prehlivý, utlačující, káráš ji a nedůvěřuješ jí. Dobře uspořádaná a čistá rodina je příjemná Bohu a sloužícím andělům. Musíš se naučit, jak učinit domov spořádaný, příjemný a milý. Pak přizdob tento dům důstojností a děti pak přijmou tohoto ducha. Pořádek, pravidelnost a poslušnost pak budou zabezpečeny pro všechny mnohem rychleji. 2T 259.1

Bratře L, uvažoval jsi o tom, co vlastně je dítě a kam spěje? Tvé děti jsou mladými členy Boží rodiny – jsou to bratři a sestry, svěřené do tvé péče nebeským Otcem, abys je vyučoval a vychovával pro nebesa. Když s nimi jednáš tak surově, jak to obvykle děláš, uvědomuješ si, že tě Bůh povolá k zodpovědnosti za takové zacházení s nimi? Se svými dětmi bys neměl jednat tak hrubě. Dítě není ani kuň ani pes, aby jsi je komandoval podle své panovačné vůle anebo abys na ně pořád dohlížel za všech okolností s klackem, bičem nebo ranami pěstí. Některé děti jsou ve svém chování tak zlomyslné, že je nutné je potrestat, aby to bolelo, ale v mnohých případech je tento způsob kázně činí ještě horšími. 2T 259.2

Měl by ses ovládat. Své děti nikdy netrestej tehdy, když jsi netrpělivý nebo rozzlobený, anebo když jsi pod vlivem zlosti. Trestej je s láskou, projevujíc nespokojenost nad bolestí, která je jim způsobena tvým trestáním. Nezvedej nikdy svoji ruku, abys uhodil, dokud se nemůžeš s čistým svědomím sklonit před Bohem a požádat Jej o požehnání pro pokárání, které máš právě vykonat. V srdcích svých dětí rozněcuj lásku. Předkládej jim vznešené a pravé pohnutky pro sebezapírání. Nevzbuzuj v nich dojem, že se musí podříditi vlivu, protože je to tvoje rozhodná vůle, protože ty jsi silný a oni jsou slabí, protože ty jsi otec a oni dětmi. Chceš-li zničit svoji rodinu, pak pokračuj v řízení své rodiny násilím a určitě uspěješ. 2T 259.3

Tvoje manželka je soucitná a snadno se rozruší. Při výchově pocituje tvoji nevlídnost, a to ji vede k opačné krajnosti. Snaží se odporovat tvé přísnosti a ty to posuzuješ jako velký nedostatek v konání její povinnosti a při výchově svých dětí. Její mírnost k dětem pokládáš za přehnanou lásku a slabost. Ty ji v tomto ohledu nemůžeš pomoci, dokud se sám nezlepšíš a pokud neprojevíš otcovskou laskavost, kterou bys měl ve své rodině projevovat. Je to tvé špatné jednání, které tvoji manželku vede k tomu, že je při výchově povolná. Musíš zjemnit svoji povahu. Potřebuješ očištění vlivem Ducha Božího. Potřebuješ dokonalou přeměnu, a pak můžeš konat práci dle správného stanoviska. Potřebuješ, aby láska vstoupila do tvého srdce a abys jí dovolil zaujmout místo své vlastní důstojnosti. Tvé já musí zemřít. Tvoje manželka potřebuje něhu a lásku. 2T 260.1

Hospodin ji miluje. Je mnohem blíže království nebeského než ty sám. Ale ona pozvolna umírá a ty jsi jediný, kdo ji pomalu odebírá život. Kdyby jsi chtěl, můžeš její život učinit šťastný. Můžeš ji povzbudit natolik, aby se opřela o tvé veliké pocity, důvěřovala ti a milovala tě. Její srdce odpuzuješ od sebe. Vyhýbá se tomu, aby před tebou otevřela své srdce a projevila city své duše, poněvadž jsi s jejími city jednal s opovržením. Vysmíval ses z jejich obav a své názory jsi tak okázale stavěl do popředí, že proti nim nebylo žádné odvolání. Její úcta k tobě určitě zanikne, jestliže budeš pokračovat způsobem, který jsi započal. A když pomine úcta, láska již více trvat nebude. *2T 260.2*

Snažně tě prosím, aby ses obrátil, pokořil se a vyznal, že jsi se svou ženou jednal nesprávně. Ona není dokonalá, má chyby, ale přeje si sloužit Bohu a trpělivě snáší tvůj způsob jednání vůči sobě a tvým dětem. Rychle dovedeš odhalit nedostatky své manželky, a když jenom můžeš poukázat na chybičku, hned tak učiníš. Je slabá, a přece ve své slabosti oslavuje Boha lépe než ty, se svou větší silou. *2T 261.1*

*Battle Creek,
17. ledna 1869*

38. Dopis k narozeninám

Můj drahý synu,

píši ti u příležitosti tvých 19. narozenin. Byla to opravdová radost, že jsi byl s námi těch několik minulých týdnů. Hodláš nás opustit, ale naše modlitby tě budou doprovázet. *2T 261.2*

Dnes se uzavírá další rok tvého života. Jak jej můžeš ohodnotit, když pohlížíš zpět? Udělal jsi nějaký pokrok ve svém duchovním životě? Porostl jsi na duchu? Ukřížoval jsi své vlastní já spolu s vášněmi a žádostmi? Projevil jsi zvýšený zájem o studium Božího slova? Dobyl jsi rozhodná vítěztví nad svými pocity a zaostáváním? Ó, jaký je záznam tvého života za ten rok, který právě odešel do věčnosti a nikdy se již nevrátí? *2T 261.3*

Nyní, když vstupuješ do nového, dalšího roku, čiň tak s vážným odhodláním jít vpřed a výše. Ať je tvůj život mnohem vznešenější, než jak tomu bylo doposud. Tvým cílem nechť je nehledat své vlastní zájmy a příjemnosti, ale napomáhat pokroku díla svého Spasitele. Nesetrvávej ve stavu, kde bys stále sám potřeboval pomoc a kde by jiní museli bdít nad tebou, aby tě zachovali na úzké stezce. Můžeš být dost silný, abys na jiné působil posvěceným vlivem. Můžeš být tam, kde bude probuzen tvůj spásný zájem dobře činit jiným, potěšovat zarmoucené, posilňovat slabé a vydávat svědectví o Kristu, kdekoliv se naskytne příležitost. Snaž se ctít Boha ve všem, vždy a všude. Vnášej své náboženství do všeho. Buď důkladný ve všem, co podnikáš. *2T 261.4*

Ty jsi ještě nezakusil spásnou Boží moc tak, jak je to tvojí předností, protože nejvyšším cílem tvého života nebylo oslavovat Krista. Nechť každý tvůj záměr, který zamýšlíš provést, každé dílo, do kterého se pouštíš, a každá radost, kterou prožíváš, je k slávě Boží. Řečí tvého srdce nechť je: Jsem Tvůj, Bože, chci žít pro Tebe, pracovat pro Tebe a pro Tebe i trpět. *2T 262.1*

Mnozí hovoří, že jsou na straně Páně, ale nejsou; celá tíha jejich skutků je na straně satanově. Jak poznáme, na čí straně jsme? Kdo je vlastníkem našeho srdce? Komu patří naše myšlenky? O čem rádi přemýšlíme? Komu patří naše nejvroucnější city a nejlepší síly? Když jsme na Boží straně, naše myšlenky směřují k Němu a přemýšlíme o NĚm. Nemáme přátelství se světem; vše, co jsme a máme, jsme posvětili Bohu. Toužíme vyzařovat Jeho obraz, dýchat Jeho ducha, plnit Jeho vůli a ve všem se Mu odvděčit. *2T 262.2*

Na své cestě bys měl být tak rozhodný, aby se v tobě nikdo nemohl zklamat. Bez rozhodnosti nebudeš mít na svět žádný vliv. Tvá rozhodnutí mohou být dobrá a upřímná, avšak zaniknou, když v Boží síle nebudeš mít útočiště s pevným životním cílem. Celé své srdce bys měl vložit do Božího díla. Měl bys se vši vážností usilovat o zkušenost pravého křesťanského života. Ve svém životě bys měl následovat Krista. *2T 262.3*

Nemůžeš sloužit Bohu a mamonu. Buď jsi cele na straně Boží anebo nepřítele. „*Kdo není se mnou, je proti mně, a kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje.*“ (Mt 12,30) Někteří ve svém náboženském životě ztroskotají, protože stále váhají a nedovedou se rozhodnout. Často jsou přesvědčeni, ba jdou tak daleko, že se skoro i poddávají vůli Boží, avšak nedosáhnou cíle a upadají zpět. V takovém stavu se jim zatvrzuje svědomí a čím dále, tím je méně citlivější na hlas Ducha Božího. Jeho Duch je napomínal, přesvědčoval, byl však nepovšimnut, až Jej skoro cele zapudili. S Bohem si není možno zahrávat. On vyznačuje jasně naši povinnost, a když někdo zanedbává chození v tomto světle, změní se mu ve tmu. *2T 263.1*

Bůh tě vyzývá, aby ses stal pracovníkem na Jeho vinici. Začni tam, kde jsi. Přijď ke kříži a vzdej se sebe, světa a každé modly. Přijmi Ježíše cele do svého srdce. Tam, kde jsi, ti bude těžké zachovat posvěcení a působit takovým vlivem, který by odváděl jiné od hříchu, zábav a pošetilostí na úzkou cestu, kterou připravil Pán svým vykoupeným. *2T 263.2*

Podříd se cele Bohu; bezvýhradně se vzdej všeho, a takto usiluj o pokoj, který převyšuje veliký lidský rozum. Nemůžeš žít z Krista, když nejsi v NĚm. Když nebudeš v NĚm, staneš se suchou větví. Neuvědomuješ si svůj nedostatek čistoty a opravdové svatosti. Měl bys pocítit vážnou touhu po Duchu Svatém a co nejvážněji se modlit, abys Ho dostal. Nemůžeš očekávat Boží požehnání,

když nebudeš po Něm toužit. Když použiješ prostředky, které máš na dosah, porosteš v milosti k vyššímu životu. *2T 263.3*

Pro tebe není přirozené milovat duchovní věci; tuto lásku však můžeš dosáhnout, když svoji mysl a všechny své síly obrátíš k tomuto cíli. Potřebuješ moc k činu. Pravá výchova je moc, která nám pomáhá využít naše schopnosti tak, abychom dosáhli požehnaných výsledků. Proč v našem životě věnujeme náboženství tak málo pozornosti, zatímco světu věnujeme všechny své rozumové a tělesné síly? Je to proto, neboť všechny síly naší bytosti jsou tam usměřované. Učili jsme se zapojit naši bytost s celou vážností a všemi silami do světských záležitostí, až si mysl na to navykla. Proto křesťané vidí náboženský život tak těžký a světský tak snadný. Schopnosti byly takto usměřované. V náboženském životě postačil nějaký souhlas s pravdami Božího slova, avšak chybělo uvedení jeho zásad do praktického života. *2T 263.4*

Pěstování náboženské myšlenky a zbožné city netvořily část výchovy. Toto by však mělo ovlivnit a ovládat celou bytost. Chybí nám návyk činit dobro. Za příznivých okolností existuje jakási křečovitá činnost, avšak přemýšlet o Božích věcech přirozeně a pohotově není vládnoucí zásadou myslí. *2T 264.1*

Když se mysl ustavičně obírá duchovními věcmi, nemusíme být duchovními trpaslíky. Avšak samotná modlitba za to a o tom ještě nestačí. Svoji mysl musíš naučit soustřeďovat na duchovní věci. Cvikem se vytvoří síla. Mnozí křesťané se nacházejí na cestě, která vede ke ztrátě obou světů. Být polovičním křesťanem a z poloviny světským člověkem znamená, že budeš jen setinou křesťanem a ve zbytku světákem. *2T 264.2*

Bůh požaduje duchovní život, a přece tisíce lidí říkají: „Nevím jak je to možné, že nemám duchovní sílu, netěším se z Božího Ducha.“ A ti samí za chvíli oživnou, jsou hovorní, ba až výřeční, když jde o světské záležitosti. Zaposlouchejme se jen do svědectví takových lidí ve shromáždění; sotva se zmohou na tučet slyšitelných slov. Jsou to mužové a ženy ze světa. Pěstovali světské zájmy, až jejich schopnosti v tomto směru zesílily. A přece jsou v duchovních věcech slabí jako děti, zatímco by mohli být silní a rozumní. Neradi přemýšlejí o tajemství pobožnosti, neznají nebeskou řeč a svou mysl nepěstují tak, aby byli připraveni zpívat nebeské písně, nebo se těšit z duchovního úsilí, které tam upoutá pozornost všech. *2T 264.3*

Zdánliví křesťané, světští křesťané, nejsou obeznámeni s nebeskými věcmi. Nikdy nebudou přivedeni k branám nebeského Jeruzaléma, aby směli budovat to, co je doposavad zvláště nezajímalo. Necvičili svoji mysl k radování se z pobožnosti a přemýšlení o Božích věcech. Jak tedy mohou vstoupit do služeb nebe? Jak se budou radovat z duchovní čistoty, svatosti nebe, když v ní nenacházejí zálibu na zemi? Nebeskou atmosférou bude sama čistota. Oni se však s ní neobeznámili. Na světě sledovali jen svoje světské zájmy. Věděli, kde se něčeho zmocnit a co udělat. Nižší schopnosti ustavičnou činností zesílily, zatímco vyšší, vznešenější duševní síly se nedostatkem cviku nerozvinuly a nejsou hned schopné vzchopit se k duševnímu životu. Duchovní věci zůstávají nepovšimnuté, protože se na ně hledí očima milujícími svět, které nemohou ocenit hodnotu a slávu Božských věcí; nedovedou je rozeznat od pozemských. *2T 265.1*

Mysl je třeba vychovávat a cvičit, aby milovala čistotu. Lásku k duchovním věcem bychom měli povzbuzovat; ano, třeba ji povzbuzovat, jestliže máš růst v milosti a známosti pravdy. Touhy po dobré a pravé svatosti jsou zrovna tak daleko, jak daleko se dostanou; když se však zastavíš, tu ničeho nedosáhneš. Dobré úmysly jsou správné, nebudou však nic platné, když nebudou plněny důsledně. Mnozí zahynou, přestože doufali a toužili být křesťany; nevyvíjejí však žádné rozhodné úsilí, a proto budou na váze nalezeni lehčí. Vůli je třeba cvičit správným směrem. Já chci být křesťanem celým srdcem, já chci poznávat délku i šířku, výšku a hloubku dokonalé lásky. Naslouchej Ježíšovým slovům: „*Blahoslavení, kteříž lačněji a žízněji spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou.*“ (Mt 5,6) Kristus má bohaté zásoby, aby uspokojil duši hladovějící a žíznící po spravedlnosti. *2T 265.2*

Čistá láska povzbuzuje a povznáší k vyšším cílům pro rozsáhlejší známost Božích věcí; s polovičitostí se nespokojí. Většina křesťanů ani netuší, jak velkou duchovní sílu by mohli obdržet, kdyby tak horlivě toužili a vytrvale usilovali o dosažení Božích hodnot, jak usilují o dosažení pomíjivých věcí tohoto světa. Velká většina křesťanů se spokojí být duchovními trpaslíky. Nemají

žádnou chuť hledat celým svým úsilím nejdříve království Boží a Jeho spravedlnost, a proto je jim zbožnost tajemstvím, které nemohou pochopit. Oni neznají Krista ze zkušenosti. *2T 266.1*

Kdyby takoví mužové a ženy, kteří se spokojí se svým trpasličím zájmem o Boží věci, mohli být přeneseni do nebe a jen na chvíli být svědky svaté dokonalosti, která tam vládne – každá duše je tu naplněna láskou, každá tvář září radostí, podmanivá hudba v melodických proudech plyne ke cti Boží a Beránkově; neustálé proudy světla se tu rozlévají na svaté od tváře Toho, který sedí na trůnu, a od Beránka, a kdyby tak pocítili, že je možné zakusit ještě vyšší a větší radost, protože čím více z Boží radosti přijímají, tím lépe budou chápat věčnou radost, a takto nepřestanou přijímat vždy nový a vyšší příliv z nekonečných zdrojů nevyjádřitelné slávy a požehnání, – mohli by se takové osoby, ptám se, vmísit do nebeského zástupu, zúčastnit se jeho zpěvu a snést čistou a úchvatnou slávu, která vyzařuje od Boha a Beránka? Ó, ne! Doba milosti jim byla po celé roky prodlužována, aby se mohli naučit jazyku nebes, aby mohli mít účast na Boží povaze „*a utekli porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech*“ (2 Pt 1,4). Oni však měli své osobní zájmy, do kterých se ponořili celou svou myslí a všemi silami. Nedovedli by sloužit Bohu bez výhrad, a tím se cele zaměstnávat. Světské podnikání musí být na prvním místě, stravuje jejich nejlepší síly a jen zbytek patří Bohu. Jsou takoví proměnění při závěrečném rozhodnutí: „*Kdo je svatý, ať se dál posvěcuje,*“ „*kdo je špinavý, ať se dál špiní?*“ (Zj 22,11) Tato doba nastává. *2T 266.2*

Ti, kteří svou mysl cvičili v lásce k duchovním věcem, jsou těmi, kteří budou proměnění a snesou čírost nesrovnatelné nebeské slávy. Můžeš být znalcem umění, můžeš se obeznámit s vědou, vyniknout v hudbě, literárním umění, můžeš být miláčkem společnosti, co to však má společného s přípravou na nebe? Co ti to pomůže v přípravě, abys mohl obstát před Božím soudem? *2T 267.1*

Nedej se oklamat. Bohu se nebude nikdo posmívat. Jen svatost tě připraví pro nebe. Jen upřímná, prožívaná zbožnost ti může vytvořit čistou, vznešenou povahu a uschopní tě vstoupit do přítomnosti Boha, který přebývá ve světle nepřístupitelném. Nebeský charakter musí být vytvořen na zemi, jinak jej není možno dosáhnout. Začni tedy hned. Nenamlouvej si, že se ti někdy naskytne čas, kdy snaha po vážnějším úsilí ti bude snadnější než dnes. Každým dnem se zvětšuje propast, která tě dělí od Boha. Připravuj se pro věčnost s takovou horlivostí, jakou jsi doposud neprojevil. Vychovávej svou mysl, aby milovala Písmo, milovala modlitební shromáždění, chvíle rozjímání, a na de vše chvíle obcování s Bohem. Staň se nebesky smýšlejícím, jestliže se chceš připojit k andělskému kůru v nebeských příbytcích. *2T 267.2*

Začíná nový rok tvého života. Otevírá se nová stránka v knize, zaznamenávajícího anděla. Jaké budou záznamy na těchto stránkách? Budou poskvřněny nedbalostí vůči Bohu, nesplněnými povinnostmi? Nechť to Pán nedopustí. Nechť je tam záznam, za který se nebudeš muset stydět jak před pátravými pohledy lidí, tak andělů. *2T 268.1*

*Greenville, Michigan,
27. července 1868*

39. Zrádnost bohatství

Drahá sestro M,

když mi Pán ukázal tvůj případ, byla moje pozornost upoutána na dobu několika let zpět, kdy jsi uvěřila v blízký příchod Páně. Očekávala jsi a milovala jsi Jeho zjevení. *2T 268.2*

Tvůj manžel byl od narození ušlechtilým člověkem, ale spoléhal na svou vlastní sílu, která byla slabá. Nepocíťoval potřebu učinit Boha svou silou. Otravné nápoje otupovaly jeho mysl a posléze ochromily vyšší schopnosti mysli. Jeho zbožné mužství bylo obětováno, aby uspokojil žízeň po alkoholických nápojích. *2T 268.3*

Trpěla jsi jeho odporem a hrubým zacházením, a přesto zdrojem tvé síly byl Bůh. Zatímco jsi Jemu důvěřovala, On tě zachovával. Ve všech tvých zkouškách nebylo dovoleno, abys byla překonána. Jak často tě posilňovali nebeští andělé, když jsi zmalomyslněla, tím že ti živě vkládali do mysli pasáže z Písma, vyjadřující nikdy neutuchající lásku Boží a podávající důkazy, že Jeho láskyplnost se nemění! Tvá duše důvěřovala Bohu. Tvůj pokrm a nápoj byl v tom, že jsi plnila vůli svého nebeského Otce. Častokrát jsi měla pevnou víru v Boží zaslíbení, a potom byla tvá víra opět vystavena největším zkouškám. Boží jednání se zdálo být záhadné, a přesto jsi měla většinu času důkazy o tom, že na tebe v tvém utrpení pohlíží a nedovolil, aby tvé břemeno bylo větší, než jaké jsi mohla nést. *2T 268.4*

Mistr viděl, že jsi potřebovala získat způsobilost pro Jeho království. Nenechal tě ve výhni ohně utrpení, který tě stravoval. Jako zušlechťovač a tavič stříbra hleděl stále na tebe, pozoroval proces očišťování dokud nerozeznal svůj obraz, který se v tobě odrážel. Ačkoliv jsi často pocíťovala plamen utrpení, který tě ožehoval, a často se zdálo, že tě stráví, přesto Jeho Boží láskyplnost byla k tobě tak velká, jako když jsi byla duchovně svobodná a v Něm vítězí. Pec měla očistit, avšak ne strávit a zničit. *2T 269.1*

Viděla jsem tě zápasit s chudobou a hledat podporu pro sebe a své děti. Mnohokrát jsi nevěděla, co dělat; budoucnost se zdála temná a nejistá. Ve své úzkosti jsi volala k Bohu a On tě těšil, pomáhal ti a kolem tebe zářily nadějné paprsky světla. Jak ti byl Bůh v takových chvílích vzácný! Jak sladká byla útěcha Jeho lásky! Pocíťovala jsi, že máš převzácný poklad, který ti byl uložen v nebi. Když jsi spatřovala odměnu trpících dítek Božích, jakou jsi pocíťovala útěchu, že jsi Jej mohla považovat za svého Otce! *2T 269.2*

Tvůj případ byl ve skutečnosti horší, než když jsi ovdověla. Trpěla jsi vlivem svého manžela. Jeho pronásledování, hrozby a násilí tě nevedly k tomu, abys projevila vlastní moudrost a zapomínala na Boha. Byla jsi od toho daleko; velmi ostře jsi pocíťovala svou slabost a svou neschopnost nést břemeno a ve své vědomé slabosti jsi poznala úlevu tím, že jsi přinesla své těžké břemeno k Ježíši, velkému Nosiči břemen. Jak jsi opatrovala každý paprsek světla, sestupující s Jeho přítomností! a jakou sílu jsi často pocíťovala v Jeho síle! Když se nad tebou neočekávaně rozpoutala bouře pronásledování a krutostí, Hospodin nedovolil, aby tě přemohla. A v oněch dobách zkoušky sis uvědomila sílu, klid a mír, který pro tebe znamenal zázrak. *2T 269.3*

Když na tebe dopadly výsměšná obvinění a posměšky, hroznější než kopí a šípy, působil ve tvém srdci vliv Ducha Božího a vedl tě k tomu, že jsi mluvila klidně a bez vzrušení. Ve tvé povaze nebylo toto jednání, ale bylo to ovocem Ducha Božího. Byla to Boží milost, která posílila tvou víru uprostřed té vši bolesti srdce a beznaděje, zmocnila tě pro boj s těžkostmi a přivedla k vítězství. Milost tě naučila modlitbě, milování a důvěřování, přestože okolnosti byly nepříznivé. Soustavně sis uvědomovala, že tvé modlitby byly vyslyšeny zvláštním způsobem; věděla jsi, že to nebyla nějaká tvá zásluha, ale tvá velká potřeba. Tvá potřeba byla příležitostí pro Boha. Tvůj život byl v těchto dnech utrpení svěřen Bohu a Jeho projev zvláštního vysvobození z nejtěžšího postavení působil na umdlévajícího a unaveného poutníka jako oáza na poušti. *2T 270.1*

Hospodin nedovolil, aby jsi zahynula. Často posílal přátele, aby ti byli nápomocní, když jsi to nejméně očekávala. Přisluhovali ti andělé Boží a krok za krokem tě vedli na tvé kamenité stezce. Byla jsi stísněna chudobou, ale to byla ta nejmenší těžkost, které jsi byla vystavena. Když N. vyvi-

nul své úsilí, aby tě zneužil a poškodil, tehdy jsi pocítovala, že pohár, který jsi musela vypít, byl mnohem více hořký; a když se ponížil do té míry, že se vydal na cestu hříchu a ty jsi byla zneuctěna a potupena ve svém vlastním domově, způsobil mezi tebou a sebou propast, která nemohla být nikdy překonána. Potom ve tvé úzkosti a zmatenosti ti Pán dal přátele. Neponechal tě samotnou, ale udělil ti svoji sílu, takže jsi mohla říci: „*Pán pomocník můj.*“ (Žd 13,6) ^{2T 270.2}

V celém tvém utrpení, které nebylo nikdy plně zjeveno jiným, jsi měla Přitele, který se nikdy nemýlil a který řekl: „*Já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.*“ (Mt 28,20) Během svého pobytu na zemi byl vždy dojat lidskou bídou. A ačkoli vstoupil ke svému Otci, a je uctíván anděly, kteří okamžitě plní Jeho příkazy, Jeho srdce, které milovalo, cítilo a vyjadřovalo soucit, nedoznalo žádné změny. Zůstává tím neměnným srdcem plným náklonnosti. Tentýž Ježíš znal všechno tvé utrpení a neponechal tě samotnou bojovat s pokušením, se zlem, abys nakonec nebyla přemožena těžkostmi a bolestmi. Skrze své anděly ti šeptal: „*Neboj se, nebo s tebou já jsem.*“ (Gn 26,24) „*A živý, ježto jsem byl mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků.*“ (Zj 1,18) „Znám tvůj žal, strpěl jsem jej, jsem obeznámen s tvým zápasem, zakusil jsem ho. Znam tvé pokušení, také jsem byl pokoušen. Viděl jsem tvé slzy, také jsem je ronil. Tvé zemské naděje se zhroutily, pozvedni však oko své víry a překonej zastínění a tam zakotvi svou naději. Budeš mít plnou jistotu, že máš Přitele, který je věrnější než bratr.“ ^{2T 271.1}

Má drahá sestro, kdybys mohla vidět tak, jak jsem já viděla cesty a Boží dílo, které se projevilo skrze všechno to tvé utrpení a tvou zmatenost ve tvé dřívější zkušenosti, když na tebe doléhalo břímě chudoby, nikdy bys na Něho nemohla zapomenout. Tvá láska by vzrůstala a ty bys horlivě a ustavičně vyznávala Jeho slávu. ^{2T 271.2}

Následkem tvého strádání a zvláštních zkoušek zůstalo tvé zdraví podlomeno. Opravdových přátel bylo jen několik a mnozí z nich byli chudobní a jen málo naděje jsi mohla čekat z té či oné strany. Pozorovala jsi své děti a svůj nuzný, beznadějný stav a tvé srdce zmalomyslnělo. V té době vlivem Adventistů, kteří se spojili s Kvakery, kterým jsi důvěřovala, protože v době nouze byli tvými přáteli, jsi byla na nějakou dobu donucena jít mezi tuto sektu. Boží andělé tě však neopustili. Přisluhovali ti a utvořili kolem tebe jakoby ohnivou stěnu. Obzvláště tě chránili před vlivem, který převládal mezi těmito lidmi. Kvakeři věřili, že své zájmy spojíš s jejich zájmy; domnívali se, že budou-li moci na tebe působit tak, aby ses stala jednou z nich, staneš se velikou pomocnicí v jejich díle, neboť se domnívali, že se staneš horlivým členem jejich společnosti. Byli by ti mezi sebou dali vysoké postavení. Někteří z Kvakerů obdrželi duchovní nadšení, které jim říkalo, že ty jsi byla vyvolena Bohem, aby ses stala významným členem jejich společnosti, ale že jsi člověkem, na kterého by se nemělo naléhat, a že laskavé jednání bude mít mocný vliv, zatímco donucování nebo násilí by mohlo způsobit škodu jejich nadějším. ^{2T 271.3}

Mezi nimi se projevuje jakási síla přitahování, magnetismus. Utěšovali se, že skrze tuto moc poznáš věci v tomtéž světle, v jakém je znají oni. Ani si neuvědomuješ všechna ta kouzla a svody, kterými chtěli uskutečnit své záměry, Pán tě od toho ochránil. Zdálo se, jakoby se kolem tebe otáčel světelný kruh, který přicházel od andělů, takže temnota, která byla kolem tebe, nezastínila tento druh světla. Pán ti otevřel cestu, abys mohla opustit tuto svedenou společnost a abys zůstala neporušena. Tvé zásady víry zůstaly tak čisté, jako před tvým vstupem mezi ně. ^{2T 272.1}

Tvá nemocná paže ti byla velikým utrpením. Tu a tam ses obracela pro pomoc. Dala jsi souhlas k tomu, aby se na tobě nějaká žena pokusila vyzkoušet své umění, jímž se vychloubala. Tato žena byla zvláštním satanovým vyslancem. Skrze její pokusy jsi málem ztratila život. Jed, jež se dostal do tvého organismu, byl natolik účinný, aby usmrtil člověka mnohem silnější postavy. Zde opět zasáhl Bůh, neboť tvůj život by byl obětován. ^{2T 272.2}

Všechny prostředky, ke kterým ses uchýlila, abys opět získala zdraví, se ukázaly neúspěšné. Nejenom tvá paže, ale celý tvůj organismus byl nemocný. Tvoje plíce byly zachváceny a téměř ti přivodily smrt. V této době jsi cítila, že jenom Bůh sám ti může pomoci, a vysvobodí tě. Mohla jsi podniknout ještě jednu věc; mohla ses řídit pokyny apoštola Jakuba, 5. kapitoly. Tehdy jsi učinila smlouvu s Bohem, že jestliže ušetří tvůj život, abys ještě stále mohla sloužit dětem, budeš náležet Hospodinu a budeš sloužit jenom Jemu; že tvůj život cele zasvětiš Jeho slávě, že svou sílu použiješ

k pokroku Jeho díla, a ke konání dobra na zemi. Andělé zaznamenali tento slib, který jsi učinila Bohu. ^{2T 273.1}

Navštívili jsme tě ve tvém velikém utrpení a požadovali jsme od Boha zaslíbení ve tvé věci. Neodvažovali jsme se dívat na tvůj zevnější vzhled, neboť v tom směru bychom byli podobni Petrovi, jehož Pán vybídl, aby k Němu přišel po vodě. Měl upírat svůj zrak k Ježíši; ale on se díval dolů na vzbouřené mořské vlny a jeho víra poklesla. Klidně a pevně jsme se chopili samotných Božích slibů bez ohledu na zevnější vzhled a vírou jsme požadovali požehnání. Bylo mi ukázáno, jakým zvláštním způsobem zasáhl Bůh a zachoval tě zázrakem milosti, abys zůstala naživu jako památník Jeho uzdravující moci a abys vydávala svědectví o Jeho zázračném díle ve prospěch lidstva. ^{2T 273.2}

Současně jsi pocítila velkou změnu, tvé utrpení se změnilo, a místo pochybnosti a úzkosti naplnilo tvé srdce veselí a radost. Na tvých rtech a ve tvém srdci byla chvála Hospodinu. „Ach, co to jenom Bůh pro mne učinil!“ Takový byl pocit tvé duše. Pán slyšel modlitby svých služebníků a pozvedl tě, abys byla stále naživu a odolávala zkouškám, abys byla bdělou a očekávala na Jeho zjevení se, abys mohla oslavovat Jeho jméno. Chudoba a starosti na tebe těžce doléhaly. Častokrát tě obklopovaly jako temné, těžké mraky. A ty jsi nemohla zadržet otázku: „Copak jsi mne Bože opustil?“ A ačkoli jsi před sebou nemohla vidět žádné východisko, přece jsi nebyla opuštěná. Hospodin chtěl, abys důvěřovala Jeho lásce a milosti uprostřed mraků a temnoty, také tak i při svitu slunka. Po čase se mraky rozplynou a vzejdou paprsky světla, aby posilnily tvé malomyslné srdce a pozvedly tvoji chvějící se důvěru, abys mohla opět opřít svou chvějící se důvěru na pevná zaslíbení tvého nebeského Otce. A pak nechtěně zvoláš: „Bože, já chci věřit, chci důvěřovat Tobě. Až dosud jsi byl mým pomocníkem, a proto mne nyní neopustíš.“ ^{2T 273.3}

Když jsi dobyla vítězství a opět začalo zářit světlo, nemohla jsi najít slova, kterými by jsi mohla vyjádřit upřímnou vděčnost svému milostivému nebeskému Otcí; domnívala ses, že již nikdy nebudeš pochybovat o Jeho lásce a že nikdy nebudeš nedůvěřivá Jeho péči. Netoužila jsi po pohodlí. Těžkou práci jsi nepokládala za břemeno, jestliže cesta povede k tomu, aby jsi mohla pečovat o své děti a ochraňovat je před nepravostí, která v tomto světě převládá. Touhou tvého srdce bylo, aby jsi je mohla spatřit, jak se obracejí na Hospodina. S voláním a slzami jsi před Hospodinem prosila a jejich obrácení sis tolik přála. Někdy tvé srdce bylo zemdlené, klesalo na mysli a ty ses obávala, že tvé prosby nejsou vyslyšeny; a pak jsi opět odevzdala své děti Bohu a tvé tlukoucí srdce je opět položilo na oltář. ^{2T 274.1}

Když nastoupili službu v armádě, tvé modlitby je následovaly. Zázračně byli zachováni před zlem a nazvali to štěstím. Byly to však matčiny prosby nepokojného a obtíženého srdce, které cítí, jaká nebezpečí a zkaženost hrozí dětem v tom, že by ve svém mladém věku mohly být zbaveny Boží naděje, a které se v mnohém zasloužily o to, že byly zachráněny. Kolik modliteb bylo v nebesích předneseno, aby tito synové mohli být zachováni, byli poslušni Bohu a zasvětili své životy Jeho slávě. V úzkosti své duše jsi prosila Boha, aby ti byly tvé děti opět navraceny, že se je budeš mnohem usilovněji snažit vést po cestě svatosti a že budeš pracovat ještě věrněji, než jak jsi to činila dosud. ^{2T 275.1}

Pán dovolil, aby jsi prošla nepřízní a utrpením, a tak získala zkušenost, která by byla cennou jak pro tebe, tak i pro jiné. Ve dnech tvé chudoby a utrpení jsi milovala Hospodina a přednosti, vyplývající z tvé víry. Blížkost příchodu Krista byla tvou útěchou. Byla to tvá živá naděje, že brzy nalezněš odpočinek od námahy a že všechna tvá utrpení skončí. Tehdy poznáš, že všechno to, co jsi vytrpěla, i ta námaha nebyly tak těžké, neboť apoštol Pavel praví: „*Toto nyníjší lehoučké soužení naše převelmi veliké věčné bříme slávy nám působí.*“ (2 K 4,17) ^{2T 275.2}

Setkat se s Božím lidem pro tebe znamenalo téměř totéž, jako navštívit nebesa. Překážky tě nemohly zadržet. Mohla jsi trpět únavou, hladem po tělesné potravě, ale nemohla jsi být zbavena duchovní potavy. Usilovala jsi o Boží milost a nehledala jsi nadarmo. Společenství s Božím lidem bylo nejbohatším požehnáním, jakého jsi kdy byla účastníkem. ^{2T 275.3}

Ve svém křesťanském životě jsi nenáviděla marnivost, pýchu a přehnanou okázalost. Když jsi byla svědkem výdajů peněžních prostředků mezi domnělými křesťany, kteří chtěli být obdivováni a kteří pěstovali pýchu, tvé srdce a tvé rty pravily: „Kdybych jenom měla tyto prostředky, se kterými

zacházejí tito nevěrní šafáři, pokládala bych za největší přednost pomáhat potřebným a být nápomocna v díle Božím!“ *2T 275.4*

Když ses snažila ve svém pokorném stavu přinést světlo jiným, pokud jde o přítomnou pravdu, často jsi zakusila Boží přítomnost. Sama jsi tuto pravdu poznala. To, co jsi viděla a slyšela, to, co jsi zakusila a o čem jsi svědčila, víš, že to nebyl žádný výmysl. Těšila ses z toho, když jsi mohla v osobním rozhovoru s jinými předkládat pravdu o zázračném Božím vedení, jakým vedl svůj lid. Jeho skutky jsi popisovala s takovou jistotou, že srdce těch, kteří ti naslouchali, byli o pravdě přesvědčeni. Hovořila jsi, jako kdybys měla znalosti o věcech, které jsi již dávno zakusila. Když jsi s jinými hovořila o přítomné pravdě, toužila jsi po větších příležitostech a po větším vlivu, aby jsi mohla přivést mnohé, kteří setrvávají v temnotách, ke světlu, jež ozářilo tvou vlastní cestu. Někdy jsi byla zbavena odvahy, když ses dívala na svou chudobu a na svůj omezený vliv. Také tvoji tak zvaní přátelé si tvé snahy vykládali špatně. *2T 276.1*

Někdy ses ve svém znepokojeném stavu mýlila v posuzování věcí a byli i takoví, kteří by měli mít tolik lásky k bližním, která nezamýšlí nic zlého, kteří by měli být bdělí a potlačovat zlo a kteří by neměli využívat chyb, které u tebe vidí. Avšak láska a něžný Ježíšův soucit při tobě zůstaly, a byly tvou oporou uprostřed soužení a zkoušek tvého života. Nebeské království a spravedlnost Kristova byly u tebe na předním místě. Tvůj život byl spojen s nedokonalostí, protože mýlit se je lidské. Ale z toho, z čeho se Hospodin radoval a co mi také zjevil z tvého neutěšeného stavu a okolí ve dnech chudoby a utrpení, neznám nikoho, který by šel touto cestou a byl zbaven tolika omylů, jak jsi byla ty, kdyby byl postaven do takového stavu chudoby a nesnází. Pro ty, kdož jsou ušetřeni krutých zkoušek, jimž jsou vystaveni jiní, je snadné podezřívat je ze špatnosti a nacházet u nich chyby. Někteří mnohem raději kárají jiné za to, že se dali jinou cestou, než aby převzali zodpovědnost za to, aby řekli, co by mohlo být uděláno, anebo aby vyznačili cestu, která by byla správnější. *2T 276.2*

Byla jsi zmatená a nevěděla jsi, čemu důvěřovat. V ___ a sousedství bylo jen málo světitelů soboty, kteří by působili spásným vlivem. Někteří, kteří domněle vyznávali svoji víru, nebyli požehnáním pro dílo přítomné pravdy. Neshromažďovali s Kristem, ale rozptylovali. Mohli hlasitě a dlouze přednášet; a přece jejich srdce nebylo u díla. Nebyli posvěceni pravdou, kterou vyznávali. Ti, jež neměli kořeny pravdy sami v sobě, vzdali se své víry. A kdyby tak učinili již dříve, bylo by to pro věc pravdy lepší. Následkem těchto věcí satan toho ve tvůj neprospěch využil, a tak připravil cestu k tvému odvrácení se od pravdy. *2T 277.1*

Moje pozornost byla obrácena na tvoji touhu vlastnit prostředky. Tvé srdce jakoby chtělo říci: „Kdybych jen měla prostředky, nepromarnila bych je, ale dala bych příklad lakomcům. Ukázala bych jim, jaké je to požehnání, když člověk koná dobro.“ Tvému srdci se lakomství protivilo. Když jsi viděla ty, kteří oplývají bohatstvím tohoto světa, jak zavírají svá srdce před voláním potřebných, říkala jsi: „Bůh je navštíví; On jim odplatí podle jejich skutků.“ A když jsi viděla bohaté kráčet v jejich pýše, a jejich srdce opásané sobectvím jako železným pásem, cítila jsi, že byli mnohem chudší než ty sama, přestože jsi žila v bídě a strádání. Když jsi viděla tyto pyšné zbohatlíky, jak se nadnáší, protože peníze mají moc, litovala jsi je, a v žádném případě by jsi nebyla donucena k tomu, aby sis s nimi vyměnila místo. A přece jsi toužila po prostředcích, aby jsi je mohla použít tak, aby byly napomenutím pro lakomce. *2T 277.2*

Pán řekl svému andělu, který ti dosavad sloužil: „Zkoušel jsem ji v chudobě, utrpení a nepouštěla mne a nereptala proti mně. Nyní ji vyzkouším v blahobytu. Zjevím jí tu stránku lidského srdce, kterou ještě nezná. Ukážu jí, že peníze jsou nejnebezpečnějším nepřítelem, s jakým se kdy setkala. Ukážu jí klam bohatství, jakou je léčkou i pro ty, kteří si myslí, že si jsou jistí před sobectvím, bezpeční před povýšeností, pýchou a touhou po lidské chvále.“ *2T 278.1*

Bylo mi ukázáno, že se ti otevřela cesta, abys mohla zlepšit své životní postavení a konečně dostat i prostředky, o kterých sis myslela, že je užiješ rozumně a k slávě Boží. Tvůj sloužící anděl tě starostlivě pozoroval, jak v této nové zkoušce obстоjíš. Jak ti hmotných prostředků přibývalo, viděla jsem, jak se pomalu a nepozorovaně vzdaluješ od Boha. Prostředky, které ti byly svěřeny, jsi použila pro své pohodlí, abys nahromadila bohatství tohoto světa. Viděla jsem anděly, smutně hledící na

tebe, jejich tváře byly odvráceny a váhali tě opustit. Ty jsi však jejich přítomnost necítila a šla jsi svou cestou bez ohledu na andělskou stráž. *2T 278.2*

Tvé zaměstnání a starosti v novém postavení si vyžádaly všechny tvůj čas a pozornost a nepamatovala jsi na svou povinnost vůči Bohu. Ježíš tě vykoupil svou vlastní krví. Nepatřila jsi sama sobě. Tvůj čas, tvé síly a všechny tvé prostředky náležely Tvému Vykupiteli. Byl tvým věrným Přítelem, silou a oporou, když se všichni tvoji přátelé projevíli jako zlomená třtina. Za Boží lásku a štědrost jsi odplatila nevděkem a zapomnětlivostí. *2T 278.3*

Tvá jediná bezpečnost byla v důvěře v Krista, tvého Spasitele. Kromě kříže nebylo pro tebe nic bezpečné. Jak se v tomto případě zdá lidská síla slabá. Ach, jak je zjevné, že není skutečné síly kromě té, kterou Bůh uděluje těm, kteří Mu důvěřují. Naše prosba, kterou ve víře předkládáme Bohu, má více síly než bohatství lidského rozumu. *2T 279.1*

Ve svém blahobytu jsi nesplnila své předsevzetí, které jsi učinila v těžkostech. Bohatství tě od tvých úmyslů odvrátilo. Přibývalo ti starostí. Tvůj vliv se rozšířil. Když trpící ve svém utrpení pocítili pomoc, chválili tě a ty sis oblíbila chválu z úst ubohých smrtelníků. Byla jsi ve známém městě a pokládala jsi za nutné pro úspěch svého podniku i pro udržení vlivu reprezentovat nějak ve svém okolí podnik. Zašla jsi však příliš daleko. Až příliš tě pohltily názory a úsudky jiných. Utrácela jsi peníze pouze proto, abys uspokojila přání očí a pýchu života. Zapomněla jsi, že zacházíš s penězi, které náleží Pánu. Když jsi utrácela peníze, které jen podporovaly marnivost, neuvědomovala sis, že anděl dělá záznamy, na které by ses styděla podívat. Anděl, poukazujíc na tebe, řekl: „Oslavovala jsi sebe a nevelebila jsi mě. Chlubila ses skutečností, že to bylo ve tvé moci, aby sis tyto věci opatřila.“ *2T 279.2*

Velká suma peněz byla vydána na bezúčelné věci, které mohly sloužit jenom na obdiv a posilovaly marnivost a pýchu, která ti působila výčitky a hanbu. Kdybys byla v mysli pěstovala požadavky nebes, jež byly na tebe kladeny, a správně zacházela s prostředky, které byly tvé péči svěřeny proto, abys pomáhala jiným a posilovala věc přítomné pravdy, byla by sis střádala poklad v nebesích a byla bys před Bohem bohatá. Považ kolik prostředků jsi investovala tam, kde nebyly k žádnému užitku, kde nikdo nebyl nasycen a oděn, kdy nikdo nikomu nepomohl, aby viděl omyly své cesty, aby se mohl obrátit ke Kristu a životu. *2T 279.3*

Rozsáhlé investice jsi vkládala do nejistých podniků. Satan zaslepil tvé oči natolik, že jsi nemohla vidět, že tato předsevzetí neponesou žádný užitek. Podnikání, které zabezpečuje věčný život, nebylo předmětem tvého zájmu. Zde jsi mohla utrácet prostředky bez toho, že bys riskovala, bez toho, že bys došla zklamání; a nakonec bys obdržela nesmírný zisk. Zde jsi mohla investovat do nebeské banky, která nikdy nemá ztrátu. Zde jsi mohla skládat své poklady, kterých by nedosáhl žádný zloděj, ani by je nemohla zničit rez. Toto podnikání je věčné a je mnohem šlechetnější než pozemské podnikání, neboť nebesa jsou výše než země. *2T 280.1*

Tvé děti nebyly Kristovými učedníky. Byly v přátelství se světem a jejich přirozená srdce toužila po tom, aby byla jako svěští lidé. Potěšení jejich očí a chlouba jejich života je ovládla a do značné míry byly pod jejich vlivem. Velice ses snažila, abys své děti potěšila a aby sis získala jejich vděčnost více, než abys potěšila Boha a oslavovala Její. Zapomněla jsi na Boží požadavky, které na tebe byly kladeny, a na potřeby Jeho díla. Sobectví tě svedlo k tomu, že jsi peníze utrácela na ozdoby, aby ses zavděčila sobě a svým dětem. Nepomyslela jsi, že tyto peníze nejsou tvé, že ti byly pouze půjčeny, aby tě prověřily a zkusily, zda se budeš vyhýbat zlu, které jsi viděla u jiných. Bůh tě učinil svým šafářem, a když přichází, aby účtoval se svými služebníky, jaký účet můžeš předložit ze svého hospodaření? *2T 280.2*

Tvá víra a prostá důvěra v Boha se začala zmenšovat, jak začalo přibývat prostředků. Od Boha jsi neodešla najednou. Opouštěla jsi Její postupně. Přestala jsi s ranními a večerními pobožnostmi, protože ti to vždy nevyhovovalo. Tvoje nevěsta ti v tom zvláště překážela, což tě velmi znechucovalo, abys v rodinných pobožnostech pokračovala. Tvůj dům se stal domem bez modliteb. Podnikání zde bylo na prvním místě, a až potom Pán a Jeho pravda. Podívej se zpět na zkušenost svých předešlých let; zbavily by takové těžkosti tvou rodinu modlitby? *2T 280.3*

Tímto zanedbáváním modlitby jsi ve svém domě ztratila vliv, který sis mohla udržet. Byla to tvá prvořadá povinnost, sloužit ve své rodině Bohu, bez ohledu na následky. Ráno i večer jsi měla k

Bohu vysílat své prosby. Měla jsi být knězem domácnosti, a vyznávat hříchy své i svých dětí. Kdybys bývala věrná, Bůh, který tě vedl, by tě neponechal jen ve tvé vlastní moudrosti. *2T 281.1*

Zbytečně jsi utrácela prostředky na to, co ladí očím. Tento hřích tě u jiných hluboce zarmoval. Takovým utrácením prostředků jsi olupovala Boha. Potom Pán řekl: „Rozptýlím. Dovolím jí jít na čas její vlastní cestou. Oslepím soudnost a odeberu rozumnost. Ukáži jí, že její síla je slabost a její moudrost bláznovství. Pokořím ji a otevřu její oči, aby viděla, jak ode mne zašla daleko. Pokud se ke mně neobrátl celým svým srdcem a ve všem mě nebude uznávat, má ruka to všechno rozptýlí; zřítí se pýcha matky a dětí a jejich údělem bude znovu chudoba. Mé jméno bude vyvýšeno. Nadutost člověka padne a lidská pýcha bude pokořena.“ *2T 281.2*

Toto vidění mi bylo dáno 25. prosince 1865 v městě Rochester, New York. Posledního června mi Pán ukázal, že se k tobě choval laskavě a že tě nyní vybízí, aby ses k Němu obrátila a mohla žít. Bylo mi ukázáno, že jsi mnohá léta pociťovala, že se vzdaluješ od pravdy. Kdyby ses dříve zasvětila Bohu, mohla jsi působit dobro a svým světlem bys konala veliké dílo. Mistr dal každému dělníkovi díl práce. Všem svým služebníkům dal zvláštní dary, neboli hřivny. „*Dal jednomu pět hřiven, jinému pak dvě, a jinému jednu, každému podle možností jeho.*“ (Mt 25,15) Každý služebník má nějakou zodpovědnost. Dary jsou úměrné našim schopnostem. Bůh nerozděluje dary stejnoměrně, ale podle sil svých služebníků, a podle toho očekává odpovídající výtěžek. *2T 281.3*

V minulosti ti Pán svěřil hřivnu požehnaného vlivu, ale neobdařil tě hmotnými prostředky, a proto nežádal, aby jsi ve své chudobě dávala to, co jsi nedostala. Jako ona vdova jsi obětovala to, co jsi mohla, a kdybys přece uvažovala nad svými okolnostmi, nebyla bys musela dělat ani to, co jsi konala. Ve tvé nemoci Bůh od tebe nežádal sílu, o kterou tě oloupila nemoc, a když jsi měla skromný vliv a málo prostředků, Bůh přesto přijal tvoji snahu dělat dobro a šířit Jeho dílo podle toho, co jsi měla, a ne podle toho, co jsi neměla. Pán nepohrdá ani nejskromnějším darem, přineseným ochotně a upřímně. *2T 282.1*

Máš horlivou povahu. Horlivost v dobru je chvályhodná. Ve svých dřívějších zkouškách a těžkostech jsi získala zkušenost, která měla být poučením pro jiné. Byla jsi horlivá v Boží službě. S láskou jsi zvěstovala naše zásady těm, kteří přítomné pravdě nevěří. Dovedla jsi hovořit s jistotou, protože ti to bylo skutečností. Pravda byla součástí tvé bytosti a ti, kteří tvému vážnému svědectví naslouchali, nepochybovali o tvé opravdovosti, ale byli přesvědčeni, že tyto věci se tak mají. *2T 282.2*

Z Boží vůle se tvůj vliv rozšířil, a tu Bůh uznal za dobré zkusit tě v správcovství, když ti dal hmotné prostředky. Tím byla udělena dvojnásobná zodpovědnost. Když se ti v životě začalo dařit, řekla sis: „Jen co si opatřím nějaký dům, potom budu podporovat dílo Boží.“ Když jsi však měla dům, viděla jsi tolik potřeb, jak si všechno nejlépe zařídiš, až jsi zapomněla na Pána a Jeho požadavky vůči tobě a byla jsi méně ochotna podpořit dílo Boží než v době chudoby a utrpení. *2T 283.1*

Vyhledávala jsi přátelství se světem, a tím více ses vzdalovala od Boha. Zapomněla jsi na Kristovo napomenutí: „*Pilně se pak varujte, aby snad nebyla obtížena srdce vaše obžerstvím a pečováním o tento život, a v náhle přikvačil by vás ten den.*“ (L 21,34) „*A protože kdo se domnívá, že stojí, hleď, aby nepadl.*“ (1 K 10,12) *2T 283.2*

V křesťanském životě je třeba dbát na tři varovná slova, jestliže nechceme, aby nás satan oklamal. Jsou to: Bdi, modli se a pracuj. Modlitba a bdělost jsou pro pokrok v Božím životě nutné. Ve tvém životě nebyl nikdy důležitější čas, než je čas přítomný. Tvým jediným bezpečím je žít jako strážný. Bdi a modli se vždycky. Jaká to ochrana proti pokušení a úpadku do osidel světa! Jak horlivě jsi měla pracovat za těch několik minulých let, když tvého vlivu přibývalo. *2T 283.3*

Drahá sestro, lidská chvála a lichocení, ve světě tak běžné, tě silně ovlivnily a ani sis to neuvědomovala. Nevyužila jsi své hřivny – nedala jsi je penězoměncům. Jsi přirozeně jsi laskavá a štedrá. Tyto povahové rysy vypsely do určitého stupně, ne však tak, jak si to žádá Bůh. Nestačí jen vlastnit tyto ušlechtilé dary, Bůh žádá, aby byly ustavičně uplatňovány, protože jimi žehná těm, kteří potřebují pomoc a šíří své dílo pro záchranu člověka. *2T 283.4*

Pán nebude závislý na lakomých duších, aby pečovaly o chudé a podporovaly Jeho dílo. Takoví mají příliš omezenou mysl. Budou projevovat svoji nechuť nad nejmenší lítostí vůči potřebným v jejich úzkosti. Také budou chtít, aby se cesta zúžila tak, aby odpovídala jejich omezeným představám. Záchrana vlastních prostředků bude jejich prvořadou myšlenkou. Jejich peníze by byly

pro ně cennější než vzácné duše, pro které Kristus zemřel. Životy takových, pokud jde o Boha a nebesa, jsou horší než prázdnota. Bůh jim svou důležitou práci nesvěří. *2T 284.1*

„Zlořečte Merozu, praví anděl Hospodinův, zlořečte velice obyvatelům jeho, nebo nepřišli na pomoc Hospodinu, ku pomoci Hospodinu proti silným.“ (Sd 5,23) Co udělal Meroz? Nic. Toto byl jeho hřích. Boží prokletí na něj přišlo za to, že nic neučinil. Člověk se svou sobeckou myslí je zodpovědný za své lakomství, ale ti, kdož mají laskavé city, ušlechtilé popudy a lásku k duším, těm bude svěřena velká zodpovědnost. Neboť jestliže dovolí, aby jejich hřivny zůstaly nevyužity a zmařeny, jsou zařazeni mezi nevěrné služebníky. Pouhé vlastnictví těchto darů nestačí. Ti, kdož je mají, by si měli uvědomit, že jejich závazky a odpovědnosti jsou vyšší. *2T 284.2*

Mistr bude požadovat od každého ze svých šafářů, aby vydal počet ze svého správcovství, aby ukázal, co získal s pomocí hřiven, které mu byly svěřeny. Ti, kterým bude dána odměna, nebudou připisovat žádné zásluhy sobě za své pilné úsilí; vše připíší slávě Boží. Hovoří o tom, co jim bylo dáno jako o „Božím daru“, ne jako o jejich vlastnictví. Když hovoří o svém zisku, pečlivě dokazují, odkud přišel. Kapitál byl udělen Mistrem. Zacházeli s ním úspěšně a vrátili to základní i s úrokem Dárci. On jejich úsilí odměňuje jakoby zásluha patřila jim, přestože jsou dlužníky milosti a dobrovolnosti štědrému Dárci. K jejich uším doléhají slova neoprávněného uznání: *„To dobře služebníče dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejděž v radost Pána svého.“* (Mt 25,21) *2T 284.3*

Tobě, milá sestro, jsou svěřeny hřivny požehnaného vlivu a hřivny peněžní, tvá zodpovědnost je velká. Měla bys jednat rozvážně a s bázní Boží. Tvá moudrost je slabost, avšak moudrost shůry je síla. Hospodin chce ozářit tvoji temnotu a upozornit tě na světlo nebeského pokladu, aby sis mohla porovnat hodnoty obou světů, a pak je ti ponechána volba mezi tímto světem a dědictvím věčného království. Viděla jsem, že máš ještě možnost vrátit se ke stádcí. Ježíš tě vykoupil svou vlastní krví a žádá, abys své dary dala do Jeho služby. Nestala ses odmítavou na vliv Ducha svatého, a když je zvěstována Boží pravda, nalézá ve tvém srdci ozvěnu. *2T 285.1*

Viděla jsem, že bys měla střežit každý svůj krok. Neměla bys jednat unáhleně. Ať je Bůh tvým rádcem. On tvé děti miluje a je správné, abys je také milovala; ale není na místě, abys jim ve svém srdci dala místo, které požaduje Bůh. Tvé děti mají laskavé podněty a šlechetné záměry. Vlastní ušlechtilé povahové vlastnosti. A kdyby jenom viděly potřebu Spasitele a sklonily se na úpatí kříže, mohli by vyzařovat dobrý vliv. Nyní milují zábavy více než Boha. Stojí nyní v řadách nepřátel pod černým satanovým praporem. Ježíš je zve, aby přišly k Němu, aby opustili řady nepřátel a aby se postavily pod krví potřísněným praporem kříže Kristova. *2T 285.2*

Toto se jim bude zdát jako dílo, které nebudou moci vykonat, neboť bude vyžadovat příliš mnoho sebezapření. Nemají na této cestě žádnou životní zkušenost. Ti, kdož byli účastníky občanské války a zakusili těžkosti, strádání a nebezpečí vojenského života, by měli být mezi posledními, kdož váhají a projevují zbabělost v tom velikém sporu o věčný život. V tomto případě budou bojovat o korunu života a o nesmrtelné dědictví. Jejich odměna bude jistá. A když válka skončí, jejich ziskem bude věčný život, nezkalené štěstí a věčné bříme slávy (2 K 4,17). *2T 286.1*

Satan se bude protivit každému úsilí, které by mohli podniknout. Bude jim představovat svět v jeho nejpřitažlivějším světle tak, jak to činil Spasiteli světa, když jej pokoušel čtyřicet dní na poušti. Kristus překonal všechny tyto satanovy svody, tak podobně mohou učinit i tvoje děti. Slouží krutému pánu a odplata za hřích je smrt. Nemohou si dovolit hřešit. Zjistí, že to byla příliš drahá záležitost, a na konci se setkají s věčnou ztrátou. Ztratí příbytky, které odešel Ježíš připravit pro ty, kteří Ho milují, a ztratí život, který se rovná životu Božímu. A to ještě není všechno. Budou muset vytrpět hněv uraženého Boha za to, že se odvrátily od Něho, nesloužily Mu a všechno své úsilí věnovaly Jeho největšímu nepříteli. Tvoje děti ještě nemají moc jasné světlo, ale za odmítnutím tohoto Světla následuje zatracení. *2T 286.2*

Kdyby křesťané, kteří jsou křesťany podle jména, byli upřímní a snaživí ve svém úsilí v šíření slávy Boží, ó jaký zmatek by to způsobilo v řadách nepřítelů. Satan je ve svém díle snaživý a opravdový. On si nepřeje spasení duší, nechce, aby jeho moc ztratila nad nimi vliv. Satan pouze nepředstírá. Myslí to velice vážně. Vidí, jak Kristus volá k sobě duše, aby měly věčný život, a proto je ve svých snahách opravdový a horlivý zabránit jim přijmout toto pozvání. Nezanechá nevyzkoušený

žádný prostředek jež mu je k dispozici, aby zamezil duším opustit jeho řady, a postavit se do řad Kristových. Proč by tedy nemohli opravdoví vyznavači Ježíše Krista udělat pro Něho tolik, kolik toho dělají Jeho nepřátelé proti Němu? Proč neučinit vše, co je v jejich síle? Satan vynakládá všechno své úsilí, aby zadržel duše od přijetí Krista. On byl kdysi v nebi váženým andělem, a ačkoli ztratil svoji svatost, neztratil svoji moc. Tuto moc používá s hrozným účinkem. On nečeká na oběť, až k němu přijde, on ji loví. Chodí po zemi jako lev řvoucí, hledaje koho by sežral. Nenosí vždycky ten zuřivý vzhled dravce, může-li však pracovat s lepším účinkem, promění se v anděla světlosti. Dovejde pohotově změnit řev lva za nejpřesvědčivější argumenty nebo za nejsladší našeptávání. Má zastupy andělů, kteří ho v jeho práci doprovázejí. Často svá osidla zakrývá a láká příjemnými svody. Mnohé okouzlují a omamují tím, že lichotí jejich domýšlivosti. Skrze své pomocníky předkládá rozkoše tohoto světa v přitažlivém světle a cestu do hrobu posypává vábivými květy. Takto jsou duše okouzleny a zničeny. Po každém kroku, vedoucím po cestě dolů, má satan některá zvláštní pokušení, která vedou duše stále dále po nesprávné cestě. ^{2T 286.3}

Kdyby tvoje děti byly ovládány svatými pohnutkami, byly by posíleny proti zhoubě a zlu, jež je obklopují v této zkažené době. Jestliže svoji důvěru vloží v Něj, Bůh bude pro ně mocnou věží. „*Zdali sváže sílu mou, aby učinil se mnou pokoj, aby pravím, učinil se mnou pokoj?*“ (Iz 27,5) Hospodin bude průvodcem svých dítek, jestliže Mu uvěří a budou Mu důvěřovat. ^{2T 287.1}

Drahá sestro, Bůh byl k tobě a celé tvé rodině velice milostivý. Jsi zavázána svému nebeskému Otci, aby jsi na zemi oslavovala a velebila Jeho svaté jméno. Aby jsi mohla chodit v Jeho lásce, musíš neustále pracovat na pokořování své mysli a usilovat o tichého a poníženého ducha, který má v očích Božích velikou cenu. Když všechno zasvětiš Bohu, tvá síla bude v Něk vzrůstat a ty budeš moci s jistotou říci: „*Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zarmoucení-li, aneb úzkost, neb protivenství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečnost, čili meč? Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížetstvo, ani mocnosti, ani přítomné věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření nebude moci nás odloučit od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.*“ (Ř 8,35.38-39) ^{2T 288.1}

40. Mládež v sebeklamu

Bratře O,

ve vidění mi bylo ukázáno nebezpečí pro mládež. Byl mi předložen také tvůj případ. Viděla jsem, že nevedeš zbožný život. Mohl bys vykonat dobré dílo, a tvůj příklad mohl být požehnáním pro mládež, se kterou ses scházel; ale běda! Tvá duše nebyla obrácena k Bohu. Kdybys býval šel cestou opravdového křesťana, tvoji příbuzní a přátelé by byli ovlivněni tvým dobrým chováním a následovali by tvých šlápějí. Můj bratře, tvé srdce není v pořádku před Bohem, tvé myšlenky nejsou povznesené. Dovoluješ svým myšlenkám, aby se ubíraly nesprávným směrem. Tvoje zásady nevytvářely čisté, povznášející mravy. Tvé zvyky byly takové, že zraňovaly tvé tělesné zdraví a byly mrtvé na duchovní věci. Dokud se neobrátiš, nemůžeš v náboženských věcech vzrůstat. 2T 288.2

Když si uvědomíš proměňující vliv Boží moci nad svým srdcem, zjeví se to ve tvém životě. Nedostávalo se ti náboženské zkušenosti, ale dosud pro tebe není příliš pozdě, abys hledal Boha s opravdovým a upřímným zvoláním: „Co mám činit, abych byl spasen?“ Nikdy nemůžeš být opravdovým křesťanem, dokud se dokonale neobrátiš. Byl jsi milovníkem zábav více než milovníkem Boha. Vyhledával jsi zábavy, ale našel jsi v tom skutečné potěšení? Snažil ses, abys byl příjemný k mladým, nezkušeným dívkám. Svou mysl jsi na ně zaměřoval v takové míře, že ses nemohl přímo obracet vzhůru k Bohu a nebesům. *„Umejte ruce, hříšníci, a očistěte srdce vy, kteříž jste dvojité mysli.“* (Jk 4,8) Toto nabádání lze u tebe použít. Potřebuješ se naučit cestám, vůli a dílu Božímu. Potřebuješ čisté, neposkvrněné náboženství. Potřebuješ pěstovat pocity zbožnosti. Přestaň činit zlo a nauč se konat dobro. Požehnání Boží na tobě nemůže spočinout, dokud se nestaneš více podobný křesťanu. 2T 289.1

Bolí mně, když u mladých vidím nedostatek zbožnosti. Satan se zmocňuje mysli a vede ke zdroji zkázy. Sebeklam je u mnoha mladých lidí. Domnívají se, že jsou křesťané, ale nikdy nebyli obráceni. Pokud ta práce v nich nebude vykonána, nepochopí tajemství zbožnosti. U zlořečených není žádného pokoje. Bůh vyžaduje pravdu a upřímnost srdce. Vidí a lituje tebe a všechny mladé, kteří se horlivě zabývají dětskými hračkami a marněním krátkého a vzácného času nad věcmi, které jsou bezcenné. Kristus tě koupil za vysokou cenu a nabízí ti milost a slávu, jestliže ji přijmeš; ale ty se odvrácíš od vzácného slibu – daru života věčného k nuzným a neuspokojujícím požitkům světa. 2T 289.2

Tvá práce bude v tomto směru bez užitku, bude velkou ztrátou. Odplata za hřích je smrt. Život a nebesa jsou před tebou, ale zdá se, že neznáš jejich hodnotu. Nepřemýšlel jsi o těchto vzácných nebeských věcech. Jestliže neocenitelná Kristova láska bude od tebe odvrácena, jestliže nebesa, sláva a život věčný budou mít malou cenu, jaké pohnutky můžeme předložit, které by s tebou pohuly. Co tě může přivábit? Budou pošetilé hry a neustále se opakující radovánky přitahovat mysl, oddělovat ji od Boha a umrtvovat srdce k Boží bázni? 2T 289.3

Ach, žádám vás, kdož máte tak málo zájmu o svaté věci, abyste pečlivě zpytovali svá vlastní srdce. Jaká bude muset být před Bohem učiněna obhajoba za vaše světské, neposvěcené životy? V onom hrozivém dni se nebudete moci obhájit. Budete bez výmluvy. Myslete, ach myslete na hodiny, kdy jste vyhledávali potěšení, že všechny tyto věci mají svůj konec. Kdybyste měli svatý náhled na život a na nekonečné přebývání s Bohem, jak rychle byste se odvrátili od života radovánek a hříchů. Jak rychle byste změnili svou mysl, svou cestu a svou společnost a obrátili sílu svých citů k Bohu a nebeským věcem. Jak rozhodně byste opovrhovali svody, které vás klamou a uvrhují do zajetí. Jak horlivě byste usilovali o požehnaný život; jak opravdově a vytrvale byste se modlili k Bohu pro Jeho milost, pro Jeho moc podpořit vás a pomoci odolat ďáblu. Jak pilně byste zdokonalovali každou náboženskou výsadu, abyste se mohli naučit cestám a vůli Boží. Jak pečlivě byste přemýšleli o Božím zákoně a porovnávali svůj život s Jeho požadavky. Jak byste byli bázkli, abyste nehřešili slovem či skutkem, a jak horliví, abyste dosáhli milosti a opravdové zbožnosti. Vaše hovory by se netýkaly jen maličností, nýbrž nebeských věcí. Potom by se před vámi otevřela sláva a život věčný, a vy byste neodpočívali, dokud byste stále více nevzrůstali v duchovních věcech. Ale Vaši po-

zornost zaměstnávají věci pozemské a Bůh je opomíjen. Snažně vás prosím, obraťte se a hledejte Hospodina, pokud může nalezen být; vzývejte Ho, pokud je blízko (Iz 55,6). *2T 290.1*

41. Pravé obrácení

Drahý bratře O,

když jsme před rokem byli v ____, pracovali jsme ve tvém zájmu. Bylo mi poukázáno na tvé nebezpečí a my jsme se tě snažili zachránit. Vidíme však, že jsi neměl sílu, abys toto rozhodnutí mohl učinit. Jsem nad touto věcí zarmoucená a obávám se, že jsem nebyla natolik věrná a nepředložila ti všechno to, co jsem o tvém případě věděla. Některé věci jsem před tebou zamlčela. Když jsme v červnu byli v Battle Creeku, bylo mi opět ukázáno, že jsi neudělal žádný pokrok, protože jsi nevedl bezúhonný život. Víra tě netěšila a ty ses odvrátil od Boha a spravedlnosti. Toužil jsi po štěstí, ale v tom nepravém směru, v zakázaných zábavách, a nemáš morální sílu vyznat své hříchy a zapomenout na ně, abys mohl nalézt milost. 2T 291.1

Na hřích jsi nepohlížel jako na ohavnost před Bohem a nezavrhl jsi ho; zanedbal jsi vykonat důslednou práci nad sebou samým, a když přišel nepřítel se svým pokušením, neodolal jsi mu. Kdybys viděl, jak je hřích v očích Božích zraňující, nepodlehł bys tak snadno pokušení. Nebyl jsi obrácen natolik, abys mohl opovrhnout svým hříšným životem a svou pošetilostí. Hřích se ti zdál příjemný a ty jsi byl ochoten podlehnout jeho klamným zábavám. Tvá duše nebyla obrácena a brzo jsi ztratil to, co jsi našel. 2T 291.2

Tvá domýšlivost, podobně jako u mnoha jiných, byla pro tebe zvláštní překážkou. Vždycky jsi miloval chloubu, a to se ti stalo osidlem. Tvoji domnělí přátelé projevovali zvláštní radost nad tím, když se nalézali ve tvé společnosti, a to ti lichotilo. Obdivovaly tě slabomyslné, sympatické ženy a byly zjevně okouzleny tvou společností; ty jsi v jejich přítomnosti nad sebou pociťoval okouzlující moc. Neuvědomoval sis, že hodiny které jsi strávil vyhledáváním rozkoší, patří ne tobě, ale tvé rodině a tím satan házel svou síť pod tvé nohy. 2T 291.3

Satan ti klade pokušení na každém kroku tvého života. Se svými prostředky jsi nenakládal tak, jak jsi měl. Nenávidíš lakomství. To je v pořádku. Zacházíš však do krajnosti opačného charakteru a tvé jednání je poznamenáno rozmařilostí. Kristus dal svým učedníkům příklad, jak nakrmit pět tisíc duší. Učinil veliký zázrak a nakrmil toto veliké množství lidí pěti chleby a dvěma malými rybami. Potom, když všichni byli nakrmeni, nepohlížel na drobtý tak, jako kdyby nestály za povšimnutí. Ten, kdo měl moc učinit tak pozoruhodný zázrak a dát potravu tak velkému množství, řekl svým učedníkům: „*Posbírejte zbylé nalámané kousky, ať se nic neztratí.*“ (J 6,12) Toto je pro nás všechny poučením, na které bychom neměli zapomínat. 2T 292.1

Máš před sebou velikou práci, a ty si nemůžeš dovolit ztrácet čas, aby ses této práce nechopil. Br. P, jsem pro tebe znepokojena; vím však, že Bůh tě ještě stále miluje, přestože tvá cesta vede zpět. Kdyby tě Bůh zvlášť nemiloval, nebyl by mi zjevil tvé nebezpečí. Věnoval ses sportu a žertování s muži a ženami, kteří nemají bázně Boží. Slabomyslné ženy, které jsou bez zásad, tě svou přítomností zdržují a ty jsi jak ten okouzlený pták. Zdá se, že jsi byl těmito povrchními osobami okouzlen. Boží andělé tě sledovali a zaznamenávali každý tvůj špatný skutek, každý odklon z cesty ctnosti. 2T 292.2

Ano, každý skutek, jehož ses dopustil a o kterém ses domníval, že je pohřben, byl zjeven Bohu, Kristu a svatým andělům. O všech skutečích synů lidských je psána kniha. Žádný bod tohoto záznamu nemůže být zatajen. Přestupníkům zůstává pouze jediný prostředek – opravdové pokání, vyznání hříchů a víra v očisťující krev Krista, která přivodí odpuštění, jež bude připsáno k jeho jménu. 2T 292.3

Ó můj bratře, kdybys využil příležitosti minulého roku, nemusel pro tebe být tento rok jen prázdným listem. Ty jsi znal vůli svého Pána, ale nekonal jsi podle ní. Nalézáš se ve stavu, že budeš zatracen. Tvé svědomí je vůči duchovním věcem otupeno. Máš zkažené svědomí. Tvůj vliv neshromažďuje, ale rozptyluje. Nemáš žádný zájem o cvičení se ve víře. Nejsi šťastným člověkem. Tvá manželka by se připojila k Božímu lidu, kdyby jsi ji nestál v cestě. Potřebuje tvou pomoc. Nechtěli byste se chopit této práce společně? 2T 293.1

Minulého června mi bylo ukázáno, že jedinou tvou nadějí na zlomení pout tvého otroctví je, vzdát se tvých společníků. Satanovým pokušením jsi podléhal tak dlouho, že ses stal troskou.

Požitky jsi miloval více než Boha, a rychle jsi klesal dolů. Byla jsem zklamána nad tím, že jsi pokračoval toutéž cestou nezájmu jak před léty. Poznal jsi a zakusil Boží lásku a měl jsi zalíbení ve zkoumání Jeho vůle a činění jí. Rád jsi studoval Boží Slovo. Byl jsi dochvilný na modlitebních shromážděních. Tvé svědectví pocházelo ze srdce, jež pociťovalo posilující vliv lásky Kristovy. Ale ztratil jsi tu první lásku. *2T 293.2*

Bůh tě nyní vyzývá, abys činil pokání, abys byl horlivý v díle Božím. Tvoje věčné štěstí bude záviset na směru, kterým nyní půjdeš. Můžeš odmítnout pozvání milosti, které ti je nyní nabízeno? Chceš si zvolit svou vlastní cestu? Chceš pěstovat pýchu a marnivost, abys nakonec ztratil svou vlastní duši? Slovo Boží říká zřetelně, že bude málo těch, kteří budou zachráněni, a že se ukáže veliký počet těch, kteří jsou pozváni, že nejsou hodni věčného života. V nebesích nebudou mít žádnou účast, ale budou mít svůj podíl se satanem a zakusí druhou smrt. *2T 293.3*

Muži a ženy mohou této zkáze uniknout, budou-li chtít. Je pravda, že satan je velkým původcem hříchu; avšak to neomlouvá žádného člověka, že může hřešit. On nemůže donucovat lidi, aby hřešili. On je k tomu navádí a budí zdání, že hřích se zdá přitažlivý a příjemný; ponechává však na vlastní vůli, zda chtějí konat dobro či zlo. Nenutí lidi, aby byli opilí, nenutí je, aby se zdržovali návtěvy shromáždění, nýbrž předkládá jim pokušení tak, aby je upoutal k hříchu, a člověk se tak stává volným morálním činitelem k přijetí zla nebo k jeho odmítnutí. *2T 294.1*

Obrácení je proces, který mnozí nedoceňují. Není to maličkost přeměnit pozemskou, hřích milující mysl a přivést ji k pochopení nevyslovitelné lásky Kristovy, Jeho zázračné milosti a přednosti Boží tak, aby duše byla obdařena Boží láskou a uchválena nebeskými taji. Když člověk tyto věci pochopí, zdá se mu jeho minulý život ošklivý a odpuzující. Svůj hřích nenávidí a vylévá své srdce před Bohem a přijímá Krista, jež se stává radostí a životem jeho duše. Vzdává se svých dřívějších radovánek. Má novou mysl, nové pocity, nové zájmy a novou vůli; jeho starosti, přání a milování jsou nového charakteru. Tělesné žádosti, žádost očí a pýcha života, jimž byla předtím dávána přednost před Kristem, jsou nyní zanechány a Kristus je ozdobou jeho života, jeho korunou radosti. Nebesa, která byla kdysi pro člověka bez půvabu, nyní spatřuje v jejich bohatství a slávě a člověk se na ně nyní dívá jako na svůj budoucí domov, kde bude vidět, milovat a oslavovat Toho, který ho zachránil svojí drahou krví. *2T 294.2*

Skutky svatosti, které se mu zdály být únavné, jsou nyní jeho potěšením. Slovo Boží, které bylo mdlé a nezajímavé, je voleno jako předmět studia, jež naplňuje jeho mysl. Je to psaní, které mu napsal Bůh a jež nese jméno Věčného. Jeho myšlení, slova a skutky jsou tomuto vedení podřízeny a zkoušeny. Chvěje se úctou před příkazy a jednáním, jež obsahuje, přičemž se pevně chápe jejich zaslíbení a posiluje svoji duši tím, že je přijímá za své. Nyní si volí společnost těch nejzbožnějších a ve společenství těch nehodných, které kdysi miloval, už nenachází zálibu. Pláče nad hříchy, které se nachází u těch, kterým se kdysi posmíval. Vzdává se svých zájmů a prázdnoty, žije jen pro Hospodina a je bohatý v dobrých skutečích. Toto je posvěcení, které požaduje Bůh. Kromě tohoto nic víc nebude přijato. *2T 294.3*

Snažně tě prosím, můj bratře, pečlivě zkoumej své srdce a dotazuj se: „Co je to za cesta, po které kráčím a kde skončí?“ Máš důvod k radosti, že tvůj život nebyl ztracen v době, kdy jsi neměl naděje na věčný život. Bůh ti nedovoluje, abys nadále tuto povinnost zanedbával a takto ve svých hříších zahynul. Neutěšuj svou duši falešnou nadějí. Nevidíš žádné východisko, jehož by ses mohl uchopit, kromě toho pokorného se ponížení, pro které je ti zatěžko se rozhodnout. Můj bratře, Kristus ti však předkládá, ano, tobě bloudícímu, poselství milosti: „Pojďte, neboť již připraveno jest všecko.“ Bůh je připraven přijmout tě a odpustit ti všechna tvá přestoupení, jestliže k Němu přijdeš. Ačkoli jsi byl marnotratný a ačkoli jsi odešel od Boha a byl tak dlouho vzdálen, On tě přivítá ještě i dnes. Ano, Majestát nebes tě vyzývá, abys přišel, abys mohl mít věčný život. Kristus je připraven očistit tě od hříchů, jestliže se Ho pevně uchopíš. Jaký jsi našel užitek ve službě hříchu? Jaký užitek v sloužení tělu a zlu? Není to ubohá odplata, kterou jsi obdržel? Ó, obrať se, obrať se; proč máš zemřít? *2T 295.1*

Svědomí tě napomínalo a ty jsi byl mnohokrát o svém zbloudění přesvědčen. Měl jsi tak mnoho předsevzetí a tolikrát jsi sliboval, a přesto nechceš přijít ke Kristu a váháš, aby jsi mohl získat věčný život. Kéž je tvé srdce naplněno vědomím vážnosti doby, aby ses nyní mohl obrátit a

mohl žít. Neslyšíš v tomto poselství hlas pravého Pastýře? Jak můžeš neuposlechnout? Nezahrávej si s Bohem, nebo tě nechá jít po tvých křivolakých cestách. Před tebou je život nebo smrt. Co si vyvolíš? Přít se s Bohem a odmítat Jeho milost je hroznou věcí. Můžeš mít opět Boží lásku, hořící na oltáři tvého srdce, kterou jsi kdysi pocíťoval. Můžeš se spojovat s Bohem tak, jak jsi to dělal v minulosti. Jestliže za sebou vyčistíš svoji životní stezku, můžeš opět zakoušet bohatství Boží lásky a tvá tvář bude Jeho lásku opět vyzařovat. *2T 296.1*

Nepožaduje se od tebe, abys vyznával před těmi, kteří tvůj hřích a tvé chyby neznají. Není tvou povinností zveřejňovat vyznání, které by nevěřící vedlo k jásání; ale vyznej před těmi, komu to pří náleží podle Božího slova, a kteří toho nezneužijí, a ať se za tebe modlí a Bůh tvé úsilí přijme a uzdraví tě. Pro záchranu své duše se snaž učinit důkladnou nápravu pro věčnost. Odlož svou domýšlivost, marnivost a ihned proved' nápravu. Vrat' se opět ke stádu. Pastýř čeká na tebe, aby tě přijal. Čiň pokání a konej své první skutky a opět se vrat' k Boží přízni. *2T 296.2*

42. Povinnosti manžela a manželky

Bratře R,

minulého června mi byl ve vidění předložen tvůj případ. Ale byla jsem neustále tísněna prací, takže jsem nemohla vypsát věci, které mi byly ukázány v souvislosti s jednotlivými případy. Nyní si přeji napsat věci tak, jak je napsat musím, dříve než uslyším vyličení věcí, týkajících se tvého případu, neboť satan by tvé mysli mohl navrhnout pochybnost. Toto je přece jeho dílo. *2T 296.3*

Byla jsem upozorněna na tvůj minulý život a bylo mi ukázáno, že Bůh k tobě byl velice milostivý a otevřel ti zrak, abys mohl vidět pravdu a aby tě zachránil před nebezpečím pochybování a nejistoty a aby utvrdil tvoji víru a obrátil tvoji mysl na věčné pravdy svého slova. On postavil tvé nohy na Skále. Po nějakou dobu jsi pocíťoval vděčnost a pokoru; ale během určité doby ses odloučil od Boha. Když jsi byl ve vlastních očích malý, tehdy tě Bůh miloval. *2T 297.1*

Hudba ti byla osidlem. Tvá domýšlivost ti způsobuje potíže. Pro tebe je přirozenou věcí, že máš vysoké mínění o svých vlastních schopnostech. Vyučování hudbě ti bylo na škodu. Mnohé ženy se ti svěřovaly se svými rodinnými těžkostmi. To ti také bylo ke škodě. Povyšovalo tě to a vedlo ke stále větší domýšlivosti. *2T 297.2*

Ve své vlastní rodině jsi zaujímal povýšené a poněkud nadřazené postavení. Tvá žena měla chyby, o kterých jsi věděl a které vedly ke špatným výsledkům. Nemá vlohy, aby byla dobrou hospodyní. Její vzdělání se v tomto směru musí zlepšit. Trochu se v tomto směru zlepšila, ale měla by se snažit opravdově o ještě větší zlepšení. Postrádá smysl pro pořádek, vkus a uspořádání domácnosti. Postrádá vkus v oblékání. Pro Boha by bylo potěšením, kdyby svoji mysl cvičila ve věcech, kterých se jí nedostává. Svoji rodinu nevede spořádaně. Je příliš ustupující a nedaří se jí dodržovat svá rozhodnutí. Je zvyklá na přáními a požadavky svých dětí a její úsudek podléhá jejich přáním. Namísto toho, aby se v tomto ohledu snažila zlepšit, což je její povinností, vítá každou příležitost nebo omluvu zbavit se svých domácích povinností a péče, a jiným dovoluje vykonávání povinností ve své rodině, které by se s láskou měla naučit vykonávat sama. Svou úlohu jako manželka a matka nemůže zastávat, dokud se v tomto směru nebude vzdělávat. Nedůvěřuje sama sobě. Je bojácná, nevtíravá a ostýchavá sama k sobě. Má velmi nízké mínění o tom, co dělá, a toto ji zbavuje odvahy konat více. Potřebuje povzbuzení. Potřebuje slova něhy a citu. Má dobrého ducha, je pokorná a tichá a Pán ji miluje. Přesto by měla projevit opravdové úsilí a napravit tyto chyby, které jsou příčinou toho, že její rodina je nešťastná. Cvičením se v těchto věcech nabude jistoty ve své vlastní schopnosti a své povinnosti bude vykonávat správně. *2T 297.3*

Ty a tvá manželka jste ve svém založení protikladní. Ty miluješ pořádek a čistotu, máš hezký vkus a docela dobré chování. Jako manžel jsi spíše nepřístupný a přísný. U své ženy zanedbáváš povzbuzování důvěry a laskavosti. Její nedostatky tě vedly k tomu, že na ni pohlížíš jako na méněcennou, a to způsobilo, že ona to také takto chápe. Přes to všechno ji Bůh oceňuje mnohem výše než ty sám; neboť tvé cesty jsou před Ním klikaté. Kvůli svému manželovi a svým dětem a ještě pro další příčiny by se měla snažit své nedostatky napravit a zlepšit se ve věcech, ve kterých chybí. Jestliže o to bude usilovat, může tak učinit. *2T 298.1*

Bůh je s nepořádkem, nedbalostí a s nedostatkem důslednosti u každého člověka nespokojen. Tyto nedostatky jsou opravdovým zlem a vedou k odvrácení pozornosti muže od ženy, zvláště když muž miluje pořádek, ukázněné dítky a dobře uspořádaný domov. Jestliže žena a matka nevlastní smysl pro pořádek, nemůže učinit svůj domov šťastným a příjemným. Musí si zachovat svou důstojnost a musí dobře spravovat svůj domov. Proto všichni, kteří v tomto bodě chybují, by měli ihned započít s výchovou u sebe a měli by pěstovat věci, kterých se jim dostává nejméně. U těch, kdož postrádají tyto základní předpoklady, vykoná mnohé ukázněnost. Sestra R se těmto neúspěchům poddává a domnívá se, že to nemůže jinak dělat, než jak to dělá. Po tom, co učinila pokus a byla neúspěšná a zanedbala svou nápravu, ztratila odvalu. Tak to nesmí být. Její štěstí a štěstí její rodiny závisí na tom, nakolik se vyburcuje a s jakou rozhodností a horlivostí provede v těchto věcech reformaci. Musí se vyzbrojit důvěrou a rozhodností; musí se stát opravdovou ženou. Všeho ne-

vyzkoušeného se obává. Přesto tam, kde se domnívá, že může být úspěšná, musí projevit ochotu a připravenost k práci ona sama a nikdo jiný. Jestliže ve svém úsilí neuspěje, musí se o to pokusit znovu a znovu. Takto může získat úctu svého manžela a svých dětí. *2T 298.2*

Bylo mi ukázáno, že příčinou klopýtnutí u bratra R bylo sebepovyšování. Projevoval určitou povýšenost hraničící s drsností vůči své ženě a své rodině. Toto jí uzavřelo cestu k němu. Cítila, že se k němu nemůže přiblížit, a ve svém manželském životě byla více dítětem, majícím strach před přísným otcem, než ženou svého manžela, protože projevoval nedostatek v povzbuzování její důvěry. Můj bratře, měl bys podniknout to, co by povzbudilo tvoji bojácnou a nedůvěřivou ženu, aby se mohla spolehnout na tvé city, a to by ti dalo příležitost, abys mohl citlivým a jemným způsobem napravit chyby, jež se u ní nacházejí. Pokud budeš schopen tak učinit, vdechneš jí důvěru k sobě samé. *2T 299.1*

Bylo mi ukázáno, že jsi ke své ženě neměl opravdovou lásku. Satan využil jejích nedostatků a tvých chyb ke zničení vaší rodiny. Chladnost tvé ženy byla příčinou tvého utrpení, a byla tvému srdci vzdálená. Tvá úcta k ní se takto zmenšovala, přestože jsi sliboval, že ji budeš milovat tak dlouho, než vás smrt rozloučí. *2T 299.2*

Nebezpečí nedůvěry v rodinném životě

25. října 1868 mi byl znovu zjeven tvůj případ. Bylo mi ukázáno, že špatné myšlenky a nezákonná přání vedla k nesprávným skutkům a k přestupování Božích přikázání. Zneuctil jsi sebe, manželku a dílo Boží. Mohl jsi působit dobrým vlivem v práci pro Pána. Ale sledováním nesprávné cesty ve věcech, o nichž ses domníval, že mají jen malý význam, tě vedly k větším hříchům. *2T 300.1*

Bratře R, nacházíš se v nebezpečí, že tvá víra úplně ztroskotá. Velice jsi hřešil. Ale tvůj hřích, ve snaze ho skrýt před těmi, kteří tě z hříchu usvědčovali, byl desetinásobně větší. Všichni nepůsobili tak obezřetně a s takovou láskou a péčí, jak si to přál Bůh, aby to konali pro tvou záchranu. Ale když ses snažil působit zdání nevinného člověka, myslel sis snad, že Bůh nemůže vidět tvoji špatnou cestu? Domníval ses, že Ten, který učinil člověka z prachu země a vdechl v jeho chřípí dech života, nemůže poznat záměry a cíle srdce? Myslel jsi, že jestliže vyznáš svůj hřích, ztratíš svou čest – takřka svůj život. Domníval ses, že ti tvoji bratři nebudou důvěřovat. Nepohlížel jsi na věci v tom pravém světle. Je hanbou hřešit, ale je vždy ctí hřích vyznat. *2T 300.2*

Andělé Boží vedli věrně záznam každého skutku, přestože ses mohl domnívat, že je konán skrytě. Bůh rozpozná záměry člověka a celého jeho díla. Každý člověk bude odměněn podle svých skutků, ať dobrých nebo zlých. To, co člověk zaseje, bude také sklízet. Úroda bude beze zkázy. Žeň je jistá a bohatá. Snažil ses zaslepit své bratry, pokud se hovořilo o tvém jednání. Jak jsi to mohl učinit, když jsi věděl, že jsi byl v očích Božích vinen? Jestliže si ceníš spasení své duše, snaž se opravdově pracovat pro věčnost. *2T 300.3*

Cestu za sebou budeš muset očistit opravdovým vyznáním. Potřebuješ dokonalou změnu – přeměnu vlastního já obnovením své mysli. Tvoje domýšlivost musí být překonána. Musíš se naučit pokládat jiné za důstojnější, než jsi ty sám. Musíš se vzdát svých nadřazených náhledů na vlastní schopnosti a musíš si osvojit tichého a pokorného ducha, který má v Božích očích velikou cenu. *2T 301.1*

Vlastnil jsi ducha, který tě svedl z pravé cesty, a nyní jsi zneklidněn. Zachvátily tě pochybnosti, obavy a beznadějnost. Z této situace je jen jedno východisko – a to je cesta vyznání. Tvá jediná naděje záleží v tom, že padneš na Skálu a budeš cele rozdrčen. Jestliže tak neučiníš, zcela jistě padne ona na tebe a rozmělní tě na prach. Své chyby můžeš nyní napravit, nyní můžeš zachránit svou minulost. Zbožným životem opravdové pokory můžeš nyní s vírou kráčet vpřed před Bohem i ve své rodině. Kéž ti Hospodin pomůže se zřetelem na soud pracovat pro záchranu tvého života. Drahý bratře, cítím, že mám hluboký zájem o tvou duši. Po určitou dobu jsi chodil v temnotě. Do současného stavu temnoty jsi nepřišel najednou, ale postupným odmítáním světla. Nejdříve ses stal povýšeným a pak, až ses cítil v tomto stavu dostatečně silný, Bůh od tebe odňal svou sílu. *2T 301.2*

Zajímal ses o hudbu, a toto dalo neopatrným a nemoudrým ženám příležitost k tomu, že se ti svěrovaly se svými potížemi. To posílilo tvou pýchu, ale současně to bylo pro tebe osidlem, neboť to otevřelo dveře nevhodným nabídkám satana. A ty jsi neučinil tak, jak jsi učinit měl. Neměl jsi

žádné právo naslouchat rodinným potížím, které ti byly sdělovány. Tato sdělení zkazila tvoji mysl, zvýšila tvou domýšlivost a vedla k hříšným myšlenkám. Dovolil sis být zpovědníkem některým ženám citově založeným, které toužily po pochopení a jejichž přáním bylo spoléhat na jiné. Kdyby tyto ženy vlastnily soudnost, spoléhaly samy na sebe a měly ve svém životě vytyčený cíl, kdyby s radostí konaly jiným dobré skutky, nenacházely by se v takovém stavu, aby musely vyhledávat pochopení u jiných. 2T 301.3

Neznáš ani svody lidského srdce ani vynalézavost satana. Některé ženy, které byly většinou přivábeny tvým soucitem, mají chorobnou představivost, touží po lásce a něžnostech a jsou vždy připraveny vyvolat nějakou senzaci a udělat veliký povyk. Některé jsou nespokojeny se svým manželským životem. Nenalézají v něm dostatek romantiky. Čtení románů zvrátilo všechen dobrý záměr, jaký kdy vlastnily. Žijí ve světě představ. Ve své představivosti si vytvářejí takovou postavu manžela, jaká existuje pouze ve vymyšlených románech. Hovoří o neopětované lásce, nikdy nejsou spokojené a šťastné, protože jejich představivost jim maluje život, který je neskutečný. Když se pak postaví tváří v tvář skutečnému životu, jeho prostotě a vezmou na sebe břímě rodinného života, což je údělem každé ženy, pak nenaleznou spokojenost a štěstí. 2T 302.1

Pěstoval jsi myšlenky, které nebyly pravé, a také přinesly ovoce. „*Nebo z hojnosti srdce ústa mluví.*“ (Mt 12,34) Tvá slova nejsou vždy čistá, prostá a povznášející. „*Žádná řeč mrzutá nevycházej z úst vašich, ale jestli jaká dobrá k vzdělání užitečnému...*“ (Ef 4,29) Ve tvých ústech je příliš často nalezena lest – hrubá vyjadřování, která pochází se srdce pěstujícího zkažené myšlenky a hříšná přání. 2T 302.2

Po nějakou dobu se tvé nohy odvrátily od cesty spravedlnosti a čistoty. Víš, že se Bohu nelíbí tvé počínání, že přestupuješ Jeho svatý Zákon; také víš, že tyto věci se nedají skrýt. Bůh nedovolí, aby Jeho lid byl tvým případem sveden. Tvůj veliký hřích spočívá v získávání náklonnosti těch lidí, kteří neznají tvé křivolaké cesty, a takto způsobíš různice u lidí, kteří vyznávají pravdu. My tě litujeme. Moje srdce je kvůli tobě naplněno bolestí. Nevidím pro tebe žádné východisko než zatracení, nic než naprosté ztroskotání víry. 2T 302.3

Chceš své hříchy zakrýt a takto se postavit na odpor věci? Bůh říká, že neuspěješ. Ale ten, který vyzná a zapomene na své hříchy, nalezne milost. Chceš si zvolit smrt? Chceš si uzavřít dveře do království nebeského proto, že se nechceš vzdát své hříšné pýchy? Tvá jediná naděje záleží v přiznání se ke tvé hříšné cestě. Bůh však na tvé cestě nechal zářit světlo. Chceš si zvolit svůj vlastní směr, vedoucí ke zkáze? Chceš zavrhnout pravdu, protože neschvaluje tvé nesprávné jednání? Ó, rozhodni se „*roztrhnout své srdce a ne své roucho*“ (Jl 2,13). Učiň důkladnou práci pro věčnost a Bůh ti bude milostiv. Bude za tebe snažně prosit; neopovrhne zlomeným a zkroušeným srdcem. Chceš se k Němu obrátit? Chceš žít? Tvá duše je hodna spasení, je vzácná. Naším přáním je ti pomoci. 2T 303.1

Viděla jsem, že jsi ve svém životě nebyl šťastný. Nemáš v duši klid. Cítíš úzkost, a přesto odmítáš přijmout to jediné, co ti může přinést úlevu a naději. Ten, kdo vyzná své hříchy a zapomene na ně, nalezne milost. Tvůj stav je velmi žalostný. Velice poškozuješ dílo Boží. Tvůj vliv kromě tvé osoby, zničí také jiné. 2T 303.2

Jestliže odmítneš přijít k Bohu a nevyznáš své zkažené jednání, abys mohl být vyléčen, pak v budoucnosti není ani pro tebe, ani pro tvoji ubohou rodinu žádná naděje. Nouze půjde ve šlépějích hříchu. Boží ruka bude proti tobě a zanechá tě satanovi, který tě bude kontrolovat a vést jako zajatce podle své vůle. Ani si neuvědomuješ, kam až se můžeš dostat. Budeš jako člověk na moři, který nemá kotvu. Pravda Boží je jako kotva. Ty se ale od této pravdy vzdaluješ. Přednosti věčného království obětuješ za smyslné žádosti těla – za žádost očí a pýchu života. Jsi blízko toho, že roztrhneš pouta, která by tě mohla zachránit před úplnou zkázou. Ve snaze zachránit svůj život zamlčováním svých hříchů, jej ztrátiš. Jestliže se nyní pokoříš před Bohem a vyznáš svá přestoupení, jestliže se k Němu obrátíš s rozhodným srdcem, mohla by tvá rodina ještě zakusit štěstí. Ale jestliže tak neučiníš a půjdeš svou vlastní cestou, je tvé štěstí u konce. 2T 303.3

Před sebou máš veliké dílo, které bys měl vykonat. Ale ve svém chování jsi příliš nedbalý. Tvoje slova nebyla vznešená a čistá. Vzdaloval ses tomu, co bylo Božské, a přidržoval ses nízkých vášní. Rozumové a ušlechtilé síly tvého charakteru byly podrobeny zvířecím touhám. Po nějakou

dobu jsi chodil po šikmých stezkách a neodstupoval jsi od každého vnějšího projevu zla. Není pro tebe bezpečné pokračovat nadále po této cestě. 2T 304.1

Svou manželku jsi nemiloval tak, jak jsi měl. Ona je dobrou ženou. Viděla, i když v malé míře, tvá nebezpečí. Ty jsi na její výstrahu zavíral uši. Myslel jsi, že je závistivá. Ale to není v její povaze. Miluje tě a smíří se s tebou, odpustí ti a bude tě mít ráda přes všechno to zlo, které jsi jí způsobil, jestliže uděláš rozhodný krok k dobrému a napraviš zlé skutky minulosti. Musíš se cele změnit. Jestliže to tak neučiníš, všechny tvé minulé snahy pro zachování pravdy tě nezachrání, ani nezakryjí tvé minulé hříchy. Ježíš od tebe požaduje úplnou změnu; pak ti pomůže a požehná, bude tě milovat a vymaže všechny tvé hříchy svou vlastní drahou krví. Ty můžeš svou minulost napravit. Můžeš napravit své cesty a být ctí pro Boží dílo. Můžeš konat dobro, jestliže se uchopíš Boží síly, a když budeš pracovat v Jeho jménu pro své vlastní spasení a pro dobro jiných. 2T 304.2

Tvá rodina může být ještě šťastná. Tvá žena potřebuje tvou pomoc. Je ženou, která je ve všem závislá na tobě. Můžeš jí pomoci a můžeš jí vést. Nikdy bys jí neměl dělat výčitky, nikdy kárat, jestliže její počínání nebude takové, jak by sis to přál. Raději bys jí měl povzbuzovat slovy upřímné laskavosti. Můžeš své ženě pomoci, aby si zachovala svoji důstojnost a sebedůvěru. V její přítomnosti nikdy neopěvuj práci a skutky jiných, aby se necítila ponížená. V tomto ohledu jsi byl surový a necitlivý. Projevoval jsi větší zdvořilost k najaté pomocnici než k ní samé, a ve tvém domově měla větší postavení než tvá žena. 2T 305.1

Bůh miluje tvou ženu. Ona trpěla, ale Bůh to všechno pozoroval, všechno zaznamenával a nebude tě považovat za nevinného za rány, jež jsi jí způsobil. To, co dává pocit štěstí, není ani bohatství, ani rozum, ale morální hodnota. Pravá velikost člověka je nebesy hodnocena podle opravdové dobroty. Stav morálních pohnutek u člověka určuje jeho hodnotu. Člověk může mít bohatství a rozum, a přesto nemusí mít cenu, protože na oltáři jeho srdce nikdy nehořel oheň laskavosti, neboť jeho svědomí bylo zatvrzeno, bylo černé a chladné, naplněné sobectvím a hříchem. Když člověka ovládají tělesné žádosti a když je zkaženým vášním tělesné přirozenosti dovoleno vládnout, pak je ve vztahu ke křesťanskému náboženství posilována pochybnost a nedůvěra, a pochybnosti jsou vyslovovány s takovou samozřejmostí, jako kdyby pochybování bylo nějakou zvláštní ctností. 2T 305.2

Šalomounův život mohl být pozoruhodný až do konce, kdyby byla zachována ctnost. Ale on tuto ctnost obětoval na oltáři vášnivě žádosti. Ve svém mládí vzhlížel k Bohu pro vedení a důvěřoval Mu. Proto ho Bůh vyvolil a dal mu moudrost, která naplňovala svět úžasem. Jeho moc a moudrost byla rozhlašována po celé zemi. Ale jeho hříchem byla láska k ženám. Ve svém mužství tuto vášeň neovládal a ona se mu stala osidlem. Jeho ženy jej vedly k modloslužbě, a když zestárnul, byla mu odňata moudrost, kterou mu Bůh udělil. Šalomoun ztratil stálost charakteru a stal se podobný lehkomyslnému mládí, jež se zmítá mezi pravdou a klamem. Když se vzdal svých zásad, dostal se pod vládu zla, a tak se odloučil od Boha, jakožto základu a zdroje své síly. Opustil zásady. Moudrost mu byla dražší než zlato z Ofir. Ale běda, smyslné vášně převládly. Byl nejdříve sveden, a pak zničen ženami. Ó, jaké to poučení o nutnosti bdělosti! Jaké svědectví toho, že Boží síla je potřebná člověku až do konce jeho života! 2T 305.3

V boji s vnitřní porušeností a vnějším pokušením byl dokonce i moudrý Šalomoun poražen. Pro člověka není bezpečné ani v tom nejmenším se vzdalovat od přísných zásad. „*Zla v každé podobě se varujte.*“ (1 Te 5,22) Když nějaká žena vypravuje o svých rodinných potížích, anebo si stěžuje na manžela jinému muži, porušuje tím manželský slib; znevažuje svého manžela a bourá ochrannou zeď postavenou na zachování svého manželského svazku. Takto otevírá dveře dokořán a zve satana, aby vešel se svými zrádnými pokušeními. Je to přesně tak, jak si to satan přál. Když nějaká žena přichází k nějakému bratru – křesťanu, aby mu pověděla o svých starostech, zklamáních a utrpeních, jeho povinností je poslat ji, jestliže se musí svěřit někomu se svými potížemi, k tomu účelu vybraným důvěrným sestrám, a pak nebude žádné podezření z hříchu a dílo Boží nezakusí žádnou potupu. 2T 306.1

Vzpomeňte na Šalomouna. Mezi mnohými národy nebyl král, který by mu mohl být podobný, jehož Bůh miloval. On však padl. Byl veden Bohem, ale stal se zkažený tím, že povoloval smyslným vášním. Toto je také převládající hřích této doby a jeho rozmach je ohromující. Formální světitelé soboty nejsou čistí. Mnozí vyznávají, že věří pravdě, ale ve svém srdci jsou zkažení. Bůh

je zkouší a jejich bláznovství a hřích budou zjeveny. V Jeho přítomnosti může přebývat jen čistý a pokorný člověk. „*Hospodine, kdo bude přebývati ve stánku tvém? Kdo bydliti bude na hoře svaté tvé? Ten, kdož chodí v upřímnosti, a činí spravedlnost, a mluví pravdu ze srdce svého. Kdož neutrhá jazykem svým, bližnímu svému nečiní zlého, a potupy neuvodí na bližního svého. Ten, před jehož očima v nevážnosti jest zavržený, v poctivosti pak bojící se Hospodina; přísáhl-li by i se škodou, však toho nemění. Kdož peněz svých nedává na lichvu, a daru proti nevinnému neběře. Kdož tyto věci činí, nepohneť se na věky.*“ (Ž 15) ^{2T 306.2}

43. Dopis osiřelému chlapci

Drahý příteli,

v mém posledním vidění, které mi bylo dáno, jsem viděla, že máš chyby, které je třeba odstranit. Je pro tebe nutné, abys je poznal a mohl je napravit. Budeš se muset mnohému učit, než si budeš moci vytvořit dobrý, křesťanský charakter, který by mohl Bůh přijmout. Od svého mládí jsi byl vzpurným chlapcem, chodícím po vlastních cestách a podle své mysli. Neraď jsi podřizoval svoji vůli a přání pod vládu těch, kteří o tebe pečovali. Toto je zkušenost, které se musíš naučit. *2T 307.1*

Tvé nebezpečí je znásobeno duchem nezávislosti spojeným se sebedůvěrou, a jak to již bývá s nezkušeností, kterou si mladí lidé ve tvém věku snadno osvojují, když nemají své vlastní drahé rodiče, kteří by nad nimi bděli a podněcovali v jejich duších jemnost a soulad. Máš pocit, že přišla doba, aby jsi jednal a myslel za sebe. „Jsem mladý muž a už nejsem dítě. Jsem schopen rozlišovat mezi dobrem a zlem. Mám práva a budu se o ně ucházet. Jsem schopen vytvořit si své vlastní plány činnosti. Kdo má právo, aby mi v tom zabraňoval?“ Toto byly některé tvé myšlenky, které byly navíc ještě potvrzovány mládeží, která byla přibližně ve tvém věku. *2T 307.2*

Domníváš se, že můžeš prosazovat své svobodné jednání a počínat si jako muž. Tyto pocity a myšlenky vedou ke špatnému jednání. Nevlastníš ducha, který by se podřídil. Moudrý a velice pozhnaný je ten mladý muž, který pokládá za svoji povinnost, pokud má své vlastní rodiče, aby je ctil, a ten, který je nemá, aby považoval své ochránce anebo ty, se kterými žije, za rádce a pomocníky a v určitém ohledu jako své nadřízené, kterým by dovolil, aby se řád jejich domova vztahoval také na něj. Nezávislost je v určitém směru dobrá věc. Přát si nést svoji vlastní zodpovědnost a nebýt na obtíž druhým, to je správná věc. Kdo chce být soběstačný, je veden ušlechtilou a zdravou ctižádostí. Šetrnost a skromnost jsou věci nutnou pro život. *2T 308.1*

Dostal ses do nepříznivých okolností pro rozvoj dobrého křesťanského charakteru; ale nyní jsi tam, kde můžeš vybudovat svoji dobrou pověst, anebo ji zničit. Domníváme se, že to druhé si nepřejíš. Ty však nejsi osvobozen od pokušení, a v jednom pouhém okamžiku se můžeš vydat na cestu, která se ti potom může stát cestou hořkých slz a pokání. Budeš-li podléhat pokušení, lidé se ti odcizí, ztratíš úctu a uznání svého okolí a tvůj křesťanský charakter bude poskvrněn. Musíš se naučit pokoře. Považuješ za ponižující pracovat kolem domu – vykonávat malé příkazy. Máš nesporně odpor k těmto malým požadavkům, ale měl bys pěstovat lásku k těm malým věcem, ke kterým nemáš chuť. Dokud tak neučiniš, nikde nebudeš vítanou pomocí. Když se zabýváš těmito malými věcmi, jež jsou potřebné, konáš opravdovější službu, než když se zabýváš velkým zaměstnáním či namáhavou prací. *2T 308.2*

Mám nyní na mysli případ člověka, který mi byl zjeven a který zanedbával tyto malé věci a nemohl najít zájem v malých povinnostech, aby se takto snažil ulehčit práci těch, kteří jsou v domově. Pro něho to byla příliš malá záležitost. Nyní má již rodinu, ale stále ještě vlastní tutéž neochotu zabývat se těmito malými, a přesto důležitými věcmi. Výsledkem toho je, že na jeho manželce spočívá velká péče a starost. Ona musí vykonávat mnohé věci, které by jinak nebyly udělané, a následkem manželovy nedbalosti, množství starostí a péče, které na ní spočívá, podlamuje její zdraví. On nyní toto zlo nemůže překonat tak snadno, jak to mohl učinit ve svém mládí. Zanedbává tyto malé povinnosti a nedaří se mu udržovat všechno úhledné a hezké, a proto také nemůže být úspěšným farmářem. „*Kdo je věrný v nejmenším, je věrný i ve velkém. A kdo je nepoctivý v nejmenším, je nepoctivý i ve velkém.*“ (L 16,10) *2T 309.1*

Náman Syrský hledal radu u Božího proroka, jak by mohl být vyléčen ze své odporné nemoci, malomocenství. Bylo mu nabídnuto, aby šel a vykoupal se sedmkrát v Jordánu. Proč nenásledoval ihned příkazu Elizea, proroka Božího? Proč odmítl učinit tak, jak mu to nařídil prorok? Odešel ke svým služebníkům a reptal. Ve své pochybnosti a svém zklamání se stal prudkým; ve svém rozčilení odmítl podříditi se tomu prostému způsobu, jež mu nařídil prorok Boží. „*Hle, řekl jsem u sebe, že jistotně vyjde, a stojí, vzývati bude jméno Hospodina, Boha svého, a vznášeje ruku svou nad místem neduživým, tak uzdraví malomocenství mé. Zdali nejsou lepší Abana a Farfar, řeky Damaš-*

ské, nad všechny vody Izraelské? Zdaliž bych se nemohl v nich zmýti, abych čist byl? A obrátiv se, jel s hněvem.“ (2 Kr 5,11-12) Ale jeho služebníci pravili: „*Otče můj, jakkoli velikou věc prorok ten rozkázal by tobě, což bys neměl učiniti toho? Čím tedy více, když řekl: Umej se, a budeš čist.*“ (2 Kr 5,13) Ano, tento velký člověk to považoval za nedůstojné jít ke skromné řece Jordánu a tam se omýt. Řeky, o kterých se zmiňoval byly okrášlené okolními stromy a háji, ve kterých byly umístěny modly. Mnozí se hrnuli k těmto řekám, aby uctívali své bohy – modly, a proto by ho to nestálo žádné pokoření. Ale následování zvláštního příkazu proroka, to by pokořilo jeho pýchu a povzneseního ducha. Ochotná poslušnost by pak přinesla žádanou úlevu. Omyl se tedy, a byl uzdraven. 2T 309.2

Tvůj případ je do určité míry podobný případu Námana. Nebereš v úvahu, že pro zdokonalení křesťanského charakteru se musíš pokořit a být věrný v malých věcech. Ačkoli věci, které máš udělat, jsou pro tebe málo významné, přesto jsou to povinnosti, které budeš muset vykonávat po celý svůj život. Zanedbání těchto věcí způsobí velký nedostatek ve tvém charakteru. Ty, můj drahý chlapče, by ses měl vzdělávat ve věrnosti v malých věcech. Dokud tak neučiníš, nemůžeš najít milost u Boha. Nemůžeš získat lásku a soucit, jestliže nebudeš dělat právě to, co se od tebe vyžaduje, ochotně a s potěšením. Jestliže si přeješ, aby jsi byl milován těmi, se kterými žiješ, musíš jim sám ukázat lásku a úctu. 2T 310.1

Tvou povinností je vykonávat všechno, co je ve tvé síle, abys ulehčil starosti sestře, se kterou žiješ. Vidíš, že je bledá a slabá, a vaří pro velkou rodinu. Každá práce navíc, kterou musí vykonat, ji unavuje a zeslabuje její životní síly. Nemá již mladé ruce a nohy na to, aby mohla provádět drobná posláná. Oni tě přijali do své rodiny, jak nám bylo řečeno a jak bylo řečeno také tobě právě v době, kdy bylo třeba vykonávat tyto drobné věci. A nyní, jestliže budeš zanedbávat vykonávat tyto drobné práce, o kterých se domníváš, že jim budou velice nápomocné, a jestliže budeš sledovat svoji vlastní vůli nezávisle na tom, co sis sám vyvolil, budeš muset opustit své místo a oni si najdou takového, který bude vykonávat tyto drobné práce, které ty jsi pokládal za příliš bezvýznamné. Nyní děláš rozsáhlejší a těžší práci, než na kterou stačíš svou silou. Rád děláš práci mužskou. Máš tvrdohlavou vůli, které se musíš zbavit. Musíš pohrbit vlastní já, musíš ho ukřižovat a musíš nad ním zvítězit. Nemůžeš být opravdovým následovníkem Krista, dokud se nechopíš této práce opravdovým způsobem. 2T 310.2

Viděla jsem, že nevlastníš přirozenou úctu a vážnost k těm, kteří jsou starší než ty. Při plnění těchto drobných služeb a povinností, které se od tebe vyžadují, bys měl být věrný a neměl bys je obcházet s reptáním, jako kdyby to byl nějaký jed. Ani nevidíš, jak se děláš nemilosrdným a nelaskavým. Takto nemůžeš obšťastnit ani sebe, ani ty, jimiž jsi obklopen. Musíš mít na mysli, že Bůh od tebe vyžaduje, jako od svého služebníka, aby jsi byl věrný, trpělivý, laskavý, soucitný, poslušný a oddaný. Nemůžeš dosáhnout křesťanské dokonalosti, jestliže nebudeš vlastnit dokonalou kontrolu nad svým vlastním duchem. Dovoluješ, že ve tvém srdci vznikají pocity, které jsou hříšné a které ti velice škodí; ony se snaží povzbudit tvrdého a odbojného ducha, ducha, který je tak nepodobný Kristu, jehož život bys měl napodobovat. 2T 311.1

Můj drahý chlapče, rozhodni se znovu a s Boží pomocí následovat tyto věci, které jsou pravé, milé a pobožné. Ať Boží bázeň, spojená s láskou a soucitem pro všechny, kteří jsou kolem tebe, je zjevná ve všech tvých činech. Buď věrný a dokonalý; zbav se všeho toho, co je nedokonalé. Měj smysl pro všechno a dávej všemu patřičné místo. Buď přizpůsobivý, laskavý, veselý a ochotný. Potom můžeš najít způsob, jak se dostat do srdcí těch, se kterými se stýkáš. Jednu věc měj vždy na mysli: Žádný mladý člověk nemůže vlastnit pravého ducha, jestliže nemá úctu k ženám, a nesnaží se ulehčit jejich starostem. Je to ta nejhorší známka, kterou je možno nalézt u mladého člověka, považuje-li ulehčování práce ženám pod svoji úroveň. Na takového muže je třeba dát si pozor. Žádná žena by nesvěřila svůj život takovému muži, neboť nikdy nebude něžný, pečlivý a ohleduplný manžel. 2T 311.2

Ty jsi chlapče typem takového muže. Snažně tě žádám, aby ses obrátil. Dělej všechno, co je třeba vykonat v podobě drobných povinností. I když se zdají být nepříjemné. Proto budeš mít uznání těch, kteří jsou kolem tebe; a to, co je třeba mnohem výše ocenit, bude oceněno Bohem. Nemůžeš být křesťanem, jestliže nebudeš věrným služebníkem v tom nejmenším. Když se modlíš a snažíš se vykonat to nejlepší pro splnění každé povinnosti, Bůh ti požehná a pomůže ti. Když přijde

Ježíš, aby vzal své věrné k sobě, přál by sis, aby také tobě řekl: „*To dobře služebníče dobrý a věrný.*“ Přeješ si, aby byly odstraněny všechny nedokonalosti z tvého charakteru, abys mohl být nalezen bez poskvrny před trůnem Božím? Jestliže ano, musíš vykonat práci na sobě, kterou žádný jiný za tebe nevykoná. Máš před Bohem osobní zodpovědnost. Můžeš kráčet ve světle a denně získávat sílu od Boha na překonání všech nedokonalostí, a nakonec být mezi těmi věrnými a pravými v Božím království. Nepodléhej pokušení. Satan tě bude znepokojovat a bude se snažit kontrolovat tvou mysl, aby tě mohl svést ke hříchu. „*Vzepřete se ďáblu, a uteče od vás. Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám.*“ (Jk 4,7-8) 2T 312.1

Pamatuj si, že oko Boží je na tebe stále upřeno. Když odpovídáš nezdvořile, Bůh tě vidí a slyší. Přichází doba, kdy všechno bude souzeno podle skutků těla. Budeš mít účast na tomto soudu. Ježíš tě buď přijme, anebo tě zavrhne. Uteč k Němu, aby tě posilnil a dal ti milost. On ti chce pomoci, chce být Vůdcem tvého mládí, chce tě posilnit, abys jiné žehnal svým vlivem. Bůh tě miluje a spasí tě, jestliže přijdeš k Němu cestou, kterou ti ukázal; budeš-li odporovat a zvolíš-li si svou vlastní cestu, bude to tvá věčná ztráta. Hodně se modli, neboť modlitba je tou nejpodstatnější povinností křesťana. Bez ní nemůžeš kráčet po cestě křesťana. Modlitba povznáší, posiluje a zušlechťuje; je to rozhovor duše s Bohem. 2T 312.2

Nedomnívej se, že můžeš povolit ve svém úsilí nebo ve své bdělosti; nemůžeš ani na okamžik. Studuj pilně Boží Slovo, abys poznal satanovy úklady a aby ses mohl naučit cestám spasení mnohem dokonaleji. Tvá vůle musí být shodná s vůlí Boží. Nehledej svou vlastní radost, pokus se rozveselit ty, kteří jsou kolem tebe. Budeš-li to dělat, můžeš být šťastný. Přijď k Ježíši se všemi svými potřebami a přáními a v prosté důvěře žádej o Jeho požehnání. Důvěřuj Bohu a snaž se jednat podle zásady, posílený a zušlechtěný pevným odhodláním a rozhodným cílem, jež se nalézá pouze v Bohu. 2T 313.1

Nenechej se snadno vyvést z rovnováhy. Nedovol, aby tvé srdce bylo sobecké, ale ať se z něj šíří láska. Máš vykonat práci, kterou nesmíš zanedbat. Snášej těžkosti jako dobrý voják. Ježíš je obeznámen s každým sporem, s každým utrpením a každou úzkostí a bolem. On ti pomůže, neboť On byl pokoušen ve všem podobně jako i my, a přece nezhřešil. Běž k Němu, drahý chlapče, se svými potížemi. Nikomu se nesvěřuj se svými těžkostmi, ani s nikým o nich nehovoř, pouze s námi. Učiň Ježíše svým nositelem břemen a snaž se získat větší zkušenost ve věcech Božích. Bůh ti pomůže a žehnej – to je má upřímná modlitba. 2T 313.2

Mé nejnežnější sympatie vzbuzují sirotci. Ty opravdu nemáš domov. Hrob ti vzal otce i matku a dům tvého mládí obývají jiní. Nemůžeš mít tak rozdílné vzpomínky na svého dobrého otce jako na svou matku. Určitě si pamatuješ, že jsi jí někdy působil bolest. Ty ses nenaučil být pokorný; této lekci ses naučil pouze z části, ale modlitbami tvých rodičů bylo, abys mohl být mezi těmi, kdož milují a bojí se Hospodina a našli své místo v nebesích. 2T 313.3

Tento svět je chladný a sobecký. Tvoji příbuzní, kteří tě měli milovat a být tvými přáteli, už jen k vůli tvým rodičům, když ne kvůli tobě samému, se ve svém sobectví uzavřeli a nemají o tebe zvláštní zájem. Ale Bůh ti bude dražší a bližší, než může být kterýkoli z tvých pozemských příbuzných. On bude tvým přítelem a nikdy tě nezanechá. On je Otcem sirotků. Jeho přátelství se ukáže pro tebe sladkým klidem a pomůže ti nést tvou velikou ztrátu statečně. Snaž se učinit Boha svým otcem a nikdy nebudeš toužit po nějakém příteli. Budeš vystaven zkouškám, ale stůj pevně a usiluj o ozdobu svého povolání. Budeš potřebovat milost, abys mohl vytrvat, ale Boží milostivé oko se na tebe dívá. Často se modli a opravdově volej k Bohu s vírou, že Bůh ti pomůže. Vyvaruj se prchlivosti, svárů a ducha beznaděje. Snášenlivost je ctnost, kterou potřebuješ posilovat. Hledej zbožnost srdce a buď důsledným křesťanem. Měj čistou lásku a pokornou prostotu; ať se tyto vlastnosti spojí s tvým životem. 2T 314.1

Tím, že se budeš vychovávat v bázni Boží a budeš milovat všechny kolem sebe, tím může být tvůj život užitečný a šťastný a tvůj příklad může být takový, že povede jiné k tomu, že si zvolí pokornou cestu svatosti. Měj v sobě morální odvalu, abys mohl v každé době konat dobro a byl ke cti svému Spasiteli. Snažně tě prosím, drahý chlapče, hledej opravdovou zbožnost. 2T 314.2

44. Nepoddajný člen

Drahá sestro S,

byly mi zjeveny některé věci, které souvisí s tebou. Neuvědomuješ si svůj opravdový stav. Ve svém srdci potřebuješ důslednou a hlubokou práci milosti. Potřebuješ, aby tvé srdce, stejně jako tvůj dům, byly dány do pořádku. Tvůj příklad ve tvé rodině není hodný následování. Klesla jsi velmi nízko a zanedbáváš dosažení takové úrovně, kterou vytyčil náš svatý Hospodin. Miluješ návtěvy, ráda hovoříš a přitom vypravuješ věci, které křesťanu nesluší. Tvá tvrzení jsou zveličována, a jsou často i daleko od pravdy. Tvá slova a skutky tě budou v poslední den soudit. Skrze ně budeš buďto ospravedlněna anebo odsouzena. Tvá výchova není takového charakteru, aby tě zušlechťovala, a proto je ve tvé výchově zapotřebí rozvinout největší úsilí pro čistotu mysli a konání. Procvičuj své myšlení tak, aby bylo pro ně snadno zabývat se svatými a čistými věcmi. Pěstuj lásku pro duchovnost a opravdovou zbožnost. ^{2T 314.3}

Tvůj rozhovor má často velmi nízkou úroveň. Oklamáváš sama sebe a tento klam se ukáže ve tvých skutcích zhoubný, jestliže se nevzchopíš a nepoznáš svůj stav jaký je, a neobráteš se k Bohu s opravdovou pokorou mysli. Máš sklony oklamávat lidi. Tvůj syn nemá dostatek zkušeností v poznání Boha a Jeho svatých požadavků pravdy. Jeho rodiče mu namlouvají, že je křesťanem, ale on je tím nejbídnějším reprezentantem křesťanů, jež světí sobotu. Bůh chraň, abychom takové pokládali za křesťany. Nevychováváš svého chlapce v kázni. Je svévolný a zbožňovaný. Má jen velice málo smyslu pro opravdovou zdvořilost, nebo dokonce i pro běžnou slušnost. Je hrubý a nevychovaný, neumí milovat a také není milován. Ukazuješ jiným, že je křesťanem, a takto uvádíš v nemilost dílo Kristovo. Tento chlapec se nachází na cestě, že se z něho stane vzdělaný pokrytec. Nemá nad sebou žádnou kontrolu, a přesto mu namlouváš, že je křesťanem. ^{2T 315.1}

Dílo reformy musí začít u tebe. Tvé hovory by měly být čisté, měla bys setrvávat v domově. Měla bys milovat domácí povinnosti, milovat manžela a dítě. Měla by ses naučit, jak šetřit svůj čas, abys nemusela nadměrně přepínat své síly. Lehké břemeno domácích povinností, které musíš vykonat, můžeš vykonat bez námahy, budeš-li pěstovat vytrvalost a náležitou píli. Ale ty musíš ještě vykonat práci nad svým jazykem. Je to malý článek a chlubí se velkými věcmi. Je ale třeba, aby byl zdržován uzdou lásky a trochou sebeovládání, aby byl zdržován od prázdného mluvení. Tvé hovory jsou na nízké úrovni a ty je ráda trpíš. *„Žádná řeč mrzutá nevycházej z úst vašich, ale jestli jaká dobrá ke vzdělání užitečnému, aby dala milost posluchačům.“* (Ef 4,29) ^{2T 315.2}

Kéž tě Hospodin usvědčí z těchto věcí, když budeš číst tyto řádky. Žádám tě, přidej se rouchem pokorné a důstojné manželky a matky. Také na otci spočívá určitá zodpovědnost. Vaše snahy by se měly spojit, abyste mohli dohlížet na svého syna, který kráčí po cestě zkázy. Měla bys projevit opravdovou snahu po vnitřní ozdobě, po ozdobě pokorného a tichého ducha, který má v očích Božích velikou cenu. S trpělivostí, milostí a sladkou pokorou poučuj svého ubohého a oklamáného chlapce o základních křesťanských zásadách, o opravdové zdvořilosti a křesťanské laskavosti. Často jsi ukvapená a výbojná. Ó, jak je důležité, abys poznala práci, kterou pro sebe musíš vykonat, než bude navždy pozdě. Ježíš tě nyní zve, abys přišla k Němu, a učila se od Něho, neboť On je tichý a pokorného srdce. Zaslíbení, které ti dává, že u Něj nalezneš klid, je jisté. Musíš vykonat velikou práci. Neoklamávejte svou vlastní duši, ale zkoumejte sami sebe ve světle věčnosti. Není možné, abyste byli spaseni v tom stavu, v jakém se nyní nalézáte. ^{2T 316.1}

Sestro S, tvůj manžel by mohl být do určité míry pro církev užitečný, kdyby byl tvůj vliv takový, jaký by měl být. Ale tvůj příklad a vliv mu znemožňuje, aby mohl vykonat posvěcující práci v církvi. Vlivy domova maří nejvíce tyto snahy pro dobro. Jsi úplně nezpůsobilá k tomu, abys mohla být ženou staršího církve. Bůh tě nabádá k reformaci. Tvého manžela čeká práce, kterou musí vykonat, aby své srdce a svůj domov dal do pořádku. A když bude obrácen, pak může posilňovat své bratry. ^{2T 316.2}

Jako rodina potřebujete, abyste byli posvěceni v pravdě. Drahá sestro, chceš vidět práci, kterou musíš pro sebe vykonat? Chceš se jí chopit hned, bez prodlení? Chceš, aby tvůj vliv byl vůní ke

spasení? Pracuj nad svým spasením s bázní a třesením. Kráčeť ve známosti pravdy k těm, kdož ji nemají, vykupující čas. „*Řeč vaše vždycky budiž příjemná, ozdobená solí, tak abyste věděli, kterák byste měli jednomu každému odpověditi.*“ „*Kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, jestli která ctnost, a jestli která chvála, o těch věcech přemýšľujte.*“ (Ko 4,6; Fp 4,8) ^{2T 317.1}

Je dost užitečných předmětů, o kterých lze přemýšľet, uvažovat a hovořit. Řeč křesťana by měla být zaměřena na nebeské věci, odkud očekáváme Spasitele. Rozjímání o nebeských věcech je užitečné a bude vždy doprovázeno pokojem a útěchou Ducha svatého. Naše povolání je svaté, naše vyznání vznešené. Bůh si pro sebe očišťuje lid zvláštní, horlivý ke konání dobrých skutků. On je tím, kdo sedí na trůnu, a třídí a očišťuje stříbro. A když struska a prach budou odstraněny, pak budeme dokonale vyzařovat Jeho obraz. Pak bude Kristova modlitba za Jeho učedníky vyslyšená v nás. „*Posvěť je v pravdě své, slovo tvé pravda jest.*“ (J 17,17) Když pravda bude mít posvěcující vliv na naše srdce a životy, můžeme se Bohu zasvětit přijatelnou službou a můžeme Je oslavit již na zemi jako účastníci Boží povahy, a takto unikneme zkáze; která se projevuje na světě skrze smyslnost. ^{2T 317.2}

Ó, jak mnozí budou shledáni nepřipravení, až přijde Pán, aby účtoval se svými služebníky. Mnozí mají zkreslené představy o tom, co dělá křesťana křesťanem. Samospravedlnost potom bude bez veškerého užitku. Pouze ti, kdož obstojí ve zkoušce, budou shledáni ospravedlnění v Kristu a budou obdařeni Jeho Duchem. Budou chodit tak, jak On – v čistotě srdce a života. Řeč musí být svatá, a potom se budou slova vyznačovat laskavostí. ^{2T 317.3}

Kéž vám Pán jako rodině pomůže, aby se stala v životě povznesenou a aby všechny vaše skutky byly ke cti vašemu vyznání. ^{2T 318.1}

45. Útěcha v utrpení

Drahá sestro T,

dozvěděla jsem se o tvém utrpení a spěchám, abych ti napsala několik řádků. Má drahá sestro, mám ten nejlepší důkaz toho, že tě Pán miluje. V posledním vidění, jež mi bylo dáno, mi byl mezi jinými ukázán také tvůj případ. Viděla jsem, že jsi v minulosti byla ovlivněna omyly, kterých se dopouštěli jiní; ale protože jsi velice svědomitá a vždy toužíš poznat pravdu, byla jsi nesmírně citlivá a na svůj případ ses dívala z mnohem horší stránky, než byla ve skutečnosti. *2T 318.2*

Po velmi dlouhou dobu jsi byla sužována nemocí. Jsi nervózní a trpíš špatným trávením. Mozek je těsně spojen se žaludkem a jeho síla byla tak často povolávána na pomoc oslabenému trávicímu systému, který je v důsledku toho oslaben a překrven. Když ses nalézala v tomto stavu, tvá mysl byla chmurná, zaměstnávala ses touto chmurnou stránkou a představovala sis, že tě postihl Boží hněv. Domnívala ses, že tvůj život byl neúčinný a že byl naplněn chybami a špatnými pohnutkami. Drahá sestro, tvé utrpení tě přivedlo k této malomyslnosti a k rozpakům. Bůh tě neopustil a Jeho láska je stále obrácena k tobě. Viděla jsem, že bys Mu měla důvěřovat tak, jak důvěřuje dítě, když se nachází v náruči matčině. Bůh je milostivý, laskavý a plný soucitu a lítosti. On od tebe neodvrátil svoji tvář. *2T 318.3*

Jsi velice citlivá. Velice trpíš a nenalézáš sílu vzdát se této starosti, zmatenosti a zmalomyslné mysli. Viděla jsem, že Bůh by ti byl přítomnou pomocí, kdybys důvěřovala jenom Jemu. Ty se ale vytrhuješ z náruče drahého a milujícího Spasitele. „*Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal?*“ (Ř 8,32) Ó, jak vzácné je toto zaslíbení. Mnoho můžeme požadovat od našeho laskavého Otce. On má pro nás v zásobě veliké požehnání. Můžeme věřit v Boha, můžeme Mu důvěřovat, a tak oslavovat Jeho jméno. I když jsme přemoženi nepřítelem, ani tehdy nejsme odvrženi, ani zapomenuti Bohem. Ne, Kristus je po pravici Otce a přimlouvá se za nás jako náš Prostředník. „*Pakliť by kdo zhřešil, příměluve máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.*“ (1 J 2,1) *2T 319.1*

Chci ti říci má sestro, abys nezavrhovala svou důvěru. Ubohá chvějící se duše důvěřuje v Boží zaslíbení. Když tak budeš činit, pouta nepřítelů budou zlomena, jeho nástrahy budou bezmocné. Neobávej se našeptávání nepřítelů. Vykroč svobodně, utlačená duše. Buď dobré mysli. Řekni svému ubohému a chvějícímu se srdci: „*Posečkej na Boha, neboť ještě vyznávati jej budu, i hojné spasení tváři jeho, můj Bože...*“ (Ž 42,6-7) Já vím, že Bůh tě miluje. Důvěřuj Mu. Nemysli na věci, které přinášejí smutek a tíseň. Odvrát se od každé nepříjemné myšlenky a mysli na drahého Ježíše. Přemýšlej o Jeho moci spasení a Jeho nehynoucí a nesrovnatelné lásce pro tebe; ano, pro tebe. Já vím, že Ježíš tě miluje. Nemůžeš-li spoléhat na svou vlastní víru, spoléhej na víru jiných. My věříme a máme naději ve tvůj úspěch. Bůh přijímá naši víru ve tvůj úspěch. *2T 319.2*

Snažila ses konat dobro a Bůh je k tobě soucitný a milostivý. Buď dobré mysli a odháněj smutek a pochybnosti. Tím, že se oddáváš těmto pochybnostem, znesvěcuješ Boha. Když budeš věřit, nalezeš pokoj a radost v Duchu svatém. Víra přináší pokoj a důvěřování Bohu přináší radost. Věř, věř, má duše říká – věř! Spolehni se na Boha. On je schopen zachovat to, co jsi svěřila Jeho péči. On tě zachrání a budeš více než vítězem skrze Toho, který tě miloval. Kéž Pán požehná a posílí tvoji chvějící se víru, to je naše prosba. Posíláme ti těch několik řádků a doufáme, že ti budou k prospěchu. *2T 319.3*

46. Sobecký a panovačný duch

Drahý bratře U,

v mém posledním vidění mi bylo ukázáno, že bys měl žárlivě střežit sám sebe, neboť tvůj výbušný charakter bude ovládat tebe. Dopustil ses chyby, když ses modlil za sestru V, neboť jsi to dělal v tom samém panovačném duchu a pýše, které jsou smyslem tvého života. Napadl jsi br. W, když hovořil o tvých minulých chybách, namísto toho, abys byl pokorný a mírný. Bude to pro tebe velice nesnadné překonat svůj návyk pozorovat jiné, všimát si jejich malých věcí a vyjadřovat se o nich rozhodným a káravým tónem. Toho všeho by sis neměl všimát. Právě tak jistě i ty podléháš v maličkostech pokušení, a tím otevíráš dveře ke kontrolování sama sebe a k udržování vlastní duše v trpělivosti. Nemůžeš vykonávat žádnou velikou práci, ale shledáš-li to za dobré, můžeš vykonávat v díle Božím menší práci. Tvůj vliv by nemusel působit škodu. Budeš-li střežen a posvěcen Bohem, pak budeš moci přinášet slova plná potěšení, budeš přinášet svědectví o velikém Božím bohatství a o nehynoucí Ježíšově lásce. 2T 320.1

Kéž je tvé srdce obměkčeno a přetaveno pod vlivem Božího Ducha. Neměl bys tolik hovořit o sobě, neboť to nikoho neposiluje. Neměl bys poutat svou pozornost na sebe a představovat si, že musíš stále pečovat jenom o sebe a vést jiné k tomu, aby se o tebe také starali. Odvrát' svoji mysl od sebe a veď ji k jinému zdroji. Mluv o Ježíši a tvé vlastní já ať je zakotveno v Kristu; ať se řečí tvého srdce stane toto: „*Živ jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus.*“ (Ga 2,20) Ježíš bude tvou pomocí v každé době. On tě neopustí a nezanechá tě v boji s mocnostmi temna. Ó, ne: On důvěřuje Tomu, který je mocný v síle, aby spasil dokonale. 2T 320.2

Nepečuj jen o sebe. Překonej své maličkosti, své zvláštnosti a snaž se představovat Ježíše. Když hovoříš ve shromáždění anebo když se modlíš, nebuď zdlouhavý. V tomto jsi hodně zanedbal. Můžeš to však napravit. Dlouhé řeči a modlitby jsou škodlivé pro tebe samotného a nejsou k žádnému prospěchu těm, kdož naslouchají. Abys dobyl vítězství, budeš muset na sobě vykonat důkladnou práci. Přesto budeš moci toto vykonat, jestliže se v klidu odevzdáš této práci. V tomto směru budeš muset hlídat sám sebe. Jsi uspěchaný, roztržitý a nervózní. I toto můžeš překonat. 2T 321.1

Máš opravdové a snaživé přání konat dobro a získat Boží uznání. Pokračuj ve svém opravdovém a vytrvalém úsilí a nebuď zmalomyslněn. Buď trpělivý a nikdy nekritizuj. Nedovol nepříteli, aby tvou pozornost odvrátil od bdělosti. Modli se a bdi. Buď bdělý i tehdy, když se nemodlíš. Je to tvé vlastní úsilí; nikdo jiný tuto práci za tebe nevykoná. Zmocni se Boží síly stejně rychle, jak uvidíš své minulé chyby, a vykupuj čas. 2T 321.2

47. Zapomnětlivý posluchač

Drahý bratře Y,

v mém posledním vidění mi bylo ukázáno, že nedovedeš pochopit sám sebe. Máš práci, kterou musíš na sobě vykonat a kterou za tebe nikdo jiný neudělá. Tvá zkušenost v pravdě je krátká a ty jsi nebyl cele obrácen. Kladeš na sebe mnohem větší požadavky, než jsi schopen sám unést. Byla jsem upozorněna na tvůj minulý život. Tvoje mysl nebyla povznesena, ale zabývala se věcmi, jež nevedly k čistotě v jednání. Vlastnil jsi návyky, které byly zkažené a které poskvřily tvoji mravnost. Jednal jsi příliš důvěrně se slabším pohlavím, aniž bys měl ušlechtilé chování. Bylo by pro tebe vhodnější, kdyby důvěrnější vztahy mezi mužem a ženou se rozvíjely podle teorie dr. A. Tvůj vliv v ____ nebyl dobrý. Nebyl jsi vhodnou osobou pro toto místo; tvoje světlo a žertovné řeči tě učinily nezpůsobilým pro šíření dobrého vlivu. Povaha tvé hudby nebyla taková, aby mohla povznášet myšlenky a city, ona je spíše degenerovala. *2T 321.3*

Po několik týdnů v minulosti byl tvůj vliv zlepšen, postrádáš však pevnost v zásadách. V mnohých věcech jsi nedůsledný a v některých věcech musíš vědět, kde se dopouštíš chyb. Pošetilost tvého mládí zanechala na tobě stopy; nikdy nemůžeš odčinit to, co jsi ztratil zkaženými návyky. Tyto věci natolik otupily tvé city, že nedovedeš docela dobře rozeznat svaté věci. Se svou současnou zkušeností nemůžeš odolat pokušení. Nemůžeš také obstát ve zkouškách. Nejsi ani posvěcen v pravdě. Chopil ses pravdy, ale ona se nechopila tebe, aby tě přeměnila obnovením své myslí. Jsi sám sebou oklamán. Ach, prosím tě, nezůstávej v klamu pokud jde o tvůj pravý stav. Nebyl jsi hluboce přesvědčen o svém hříchu a nehledal jsi v pokoře a s bázní v srdci Hospodina, aby tvoje hříchy byly vymazány. Nemohl jsi vidět, že tvé cesty byly před Bohem tak hříšné. Proto také nemohlo být ve tvém srdci vykonáno ani dílo reformace. *2T 322.1*

Oblékl ses do samospravedlnosti, abys přikryl ohyzdnost svých hříchů, ale to není to pravé lékařství. Nevíš, co znamená být opravdově obráceným člověkem. Starý člověk není v tobě pohřben. Máš způsob pobožnosti, ale ne očistující moc Boží. Umíš hovořit a psát hladce, a pokud se týká tvých slov, mohou být snad i správné, ale opravdová řeč srdce z nich nevychází. Znáš dobře sám sebe, abys to věděl. Tvůj případ je zhoubný; Bůh se přesto nad tebou slitovává a chce tě zachránit, padneš-li v ponížení u Jeho nohou s pocitem své vlastní nečistoty, hanebnosti a se zkaženou duší bez přeměňující moci Boží. *2T 322.2*

Můj bratře, nemám v úmyslu tě zmalomyslnět, ale chci tě vést k prozkoumání tvých pohnutek a činů ve světle věčnosti. Zlom satanova pouta. Snažně tě žádám, neved' žádnou osobu k tomu, aby o tobě smýšlela výše, než to sám můžeš unést, neboť když tento klam bude odstraněn a tvoje já se ukáže v tom pravém světle, pak to bude působit obráceně. Jsi přesvědčen o působnosti Božího Duha, a když nasloucháš pravdě, cítíš, jak její moc působí, ale tyto svaté, zjemňující dojmy zanikají, a ty se stáváš zapomnětlivým posluchačem. Nejsi upevněný, posílený a zakotvený v pravdě. Domníval ses, že pro tvůj zájem bude to nejlepší, když přijmeš pravdu, ale doposud jsi nezakusil její proměňující vliv. My nyní na tebe naléháme, neoklamávej sebe, nebo Bůh nedovolí, aby byl vysmíván. Není pro tebe ještě pozdě, aby ses stal opravdovým křesťanem; avšak nesmíš jednat impulzivně. Zvaž dobře každý svůj čin a neklam svoji vlastní duši. *2T 323.1*

48. Lék proti přecitlivělosti

Drahá sestro B,

ve vidění, které mi bylo dáno 12. června, mi byl ukázán tvůj případ. Nacházíš se v politováníhodném stavu, a to ne tak kvůli tvé současné chorobě, ačkoliv se necítíš dobře, ale pro svou domnělou neschopnost pracovat. Před několika léty mi bylo ukázáno, že jsi svým myšlenkám dovolovala zabývat se chlapci. Často jsi je činila předmětem svých hovorů a tvoje myšlenky se ubíraly směrem, který nebyl prospěšný pro duchovní růst. Takto ses dostala do vleku myšlenek, které vedly ke špatným výsledkům. Poškozovala jsi své tělo – zneuctila jsi je a sobě jsi přivodila chorobný stav myšlení. Odevzdávala ses myšlenkám chorobné lásky a pocitů, až jsi byla skoro zničená jak duševně, tak i tělesně. Tvůj postoj ke zdrženlivosti těla i mysli je pro tebe velmi špatný. Proto by užitečné zaměstnání, nesení povinností při uspořádání domácnosti a zabývání se užitečnou prací překonaly tento chorobný, přecitlivělý stav pocitů dříve, než cokoli jiné. 2T 323.2

Bylo ti věnováno příliš mnoho soucitu. Velikou chybou bylo, že jsi byla zbavována všech povinností. Téměř celé své myšlení jsi nyní zaměřila jen na sebe. Jsi vznětlivá, tvé myšlenky se zabývají temnými věcmi a ukazují, že tvůj stav je velmi špatný; dokonce si myslíš, že tvůj stav se zlepší, jestliže se provdáš. Ale při současném stavu mysli jsi neschopná vdávání. Není člověka, který by si tě v současném stavu vzal ve tvé bezmocnosti a neužitečnosti. A jestliže by si někdo myslel, že tě miluje, takový člověk by byl neschopný; rozumný člověk by nemohl ani na chvíli obrátit své city na tak neužitečný cíl. 2T 324.1

Smutný, chmurný stav tvého myšlení tě vede k pláči a pocitům, že život není dobrý a laskavý. Je to však výsledek tvého myšlení, které se ubíralo směrem k zakázaným předmětům, kdy jsi dovolovala, aby zvyky, které pevně a jistě podkopávaly tvoji tělesnou soustavu, připravily tě pro předčasný pád. Bylo by pro tebe daleko lepší, kdybys nikdy nejela do _____. Tvůj pobyt v tomto místě tě zkažil. Přemýšlela jsi o svých špatnostech a stýkala ses se společností, která byla ve svých vlivech zkažená. Slečna C byla zkažená žena se špatným stavem mysli. Její spojování se s tebou zvyšovalo zlo, které již tak bylo v tobě. „*Špatná společnost kazí dobrý mrav.*“ (1 K 15,33 – Žilka) V současné době není tvůj stav v očích Božích přijatelný a tvá představa je taková, že nemáš přání žít. Ale kdyby bylo vyhověno tvému přání a tvůj život by skončil, tvůj případ by byl opravdu beznadějný. Nejsi připravena ani pro tento svět ani pro ten budoucí. 2T 324.2

Máš představu, že nemůžeš chodit, ani jezdit, dokonce ani cvičit, a dostáváš se do stavu chladné a bezcítěné netečnosti. Svým trpělivým rodičům způsobuješ bolest a potíže a sobě způsobuješ nepříjemnosti. Můžeš nabrat ale opět síly, můžeš pracovat a můžeš ze sebe shodit tuto hroznou netečnost. Tvá matka potřebuje tvou pomoc; tvůj otec potřebuje potěšení, které mu můžeš dát, tvoji bratři potřebují péči své starší sestry; tvé sestry potřebují tvoji výchovu. Ale ty si zde sedíš na stoličce požitků a sníš o neskutečné lásce. Pro spásu své vlastní duše zanech toto bláznovství. Čti svou Bibli tak, jak jsi ji nikdy předtím nečetla. Zaměstnávej se domácími pracemi a ulehči práci svým přetíženým a přepracovaným rodičům. Zpočátku nebudeš moci vykonávat velké množství práce, ale každý den zvyšuj úkol, který sis dala. Toto je ten nejlepší lék pro chorobnou mysl a zneužitě tělo. 2T 325.1

Jestliže pro tento účel vlastníš opravdovost a pevnost, tvá mysl se uzdraví do té míry, že budeš schopna přemýšlet o zdravějších a čistějších předmětech. Nezkrotnost vlastních vášní tě postupně přivedla do takového stavu nevázanosti, že nevíš, jak bys uspokojila své vášně. Namísto toho, abys své počínání usměrňovala rozumem a podle zásad, dovoluješ, že jsi vedena každým nepatrným a chvilkovým popudem, který způsobuje, že se měníš a že jsi nestálá. Je zbytečné, aby tě druzí potěšovali, proto že ty nedovedeš uspokojit sama sebe, i když všechna tvá přání byla splněna. Jsi rozmarné dítě a onemocněla jsi v důsledku pouhého sobectví. 2T 325.2

Tvůj nuzný stav je výsledkem tvého nerozumného duševního stavu a soucitu. Tvé myšlení bylo velmi dobré, ale tím, že směřovalo nesprávným směrem, bylo zbaveno rovnováhy, takže nyní ve společnosti neznamenáš mnoho. Nemuselo tomu tak být. Můžeš udělat pro sebe to, co nikdo za tebe

neudělá. Máš povinnosti, které bys měla vykonat. Ale ty jsi tak dlouho podléhala stavu bezmocnosti, že si stále ještě představuješ svoji bezradnost. Tvá vůle je na rozpacích; máš sílu, ale nemáš vůli. *2T 326.1*

Toužíš po lásce. Ježíš požaduje tvé city; jestliže je zasvětiš Jeho službě, On tě zbaví všech těch chorobných pocitů nečisté lásky, které se nacházejí na stránkách románů. V Ježíši můžeš milovat horlivě a opravdově. Tato láska může pronikat do hloubky, může se šířit neomezeně, a přitom nehrožuje zdraví těla anebo sílu ducha. Potřebuješ milovat Boha a své bližní. Musíš se probrat, musíš setřást ze sebe tento klam, v němž se nalézáš, a musíš hledat čistou lásku. *2T 326.2*

Tvou jedinou nadějí v tomto životě a v životě budoucím je hledat to opravdové Ježíšovo náboženství. Nemáš náboženskou zkušenost. Je nutné, aby ses obrátila. Tvůj lhostejný, netečný a sobecký zármutek pak ustoupí a udělá místo radosti, která bude k prospěchu těla i mysli. Láska k Bohu způsobí, že budeš mít lásku k sousedům a ty se budeš věnovat povinnostem života s hlubokým nesobeckým zájmem. Čisté zásady by pak měly být základem tvé činnosti. Vnitřní klid povede tvé myšlenky k čistým zdrojům. Zasvěť svůj život Bohu, jinak nikdy nezískáš lepší život. *2T 326.3*

Ke svým rodičům máš povinnosti, které musíš vykonat. Neměla by ses zbavovat odvahy, když se zpočátku unavíš. Tato únava nebude trvalá. Tvoji rodiče jsou často bezmezně unaveni. Pro tebe to nebude ani z poloviny tak škodlivé, když se unavíš při užitečné práci, než když bys svou mysl obrátila na sebe a podporovala neduhy a malomyslnost ducha. Věrné plnění domácích povinností a přijetí místa, které můžeš zastávat velice prospěšně, ať už je tak prosté a skromné, je opravdu povznášející. Tento duchovní vliv je potřebný. Právě v tom se nalézá pokoj a svatá radost. V Něm se nalézá moc k uzdravení. On vyléčí skryté rány duše, a také utrpení těla. Klid mysli, který pochází z čistých a svatých pohnutek jednání, dodá štědrě a ochotně sílu všem orgánům těla. *2T 326.4*

Vnitřní pokoj a svědomí očištěné před Bohem od hříchu posílí a oživí rozum tak jako rosa, která padá na jemné rostliny. Vůle se pak ubírá správným směrem a je ovládána, je rozhodnější a je prosta převrácenosti. Přemýšlování jsou příjemná, neboť jsou posvěcující. Čistota mysli, kterou můžeš také vlastnit, bude požehnáním pro všechny, se kterými se budeš stýkat. Tento pokoj a zklidnění, se po určité době stanou přirozené a budou vyzařovat své vzácné paprsky na všechny kolem tebe, aby byly znovu obráceny na tebe. Čím více zakusíš tohoto nebeského pokoje a klidu duše, tím více bude vzrůstat. Je to oduševnělá životní rozkoš, která nepřivádí morální sílu ke strnulosti, ale k vzrůstající činnosti. Dokonalý mír je zvláštním znamením nebes, jež vlastní andělé. Kéž ti Bůh pomůže, aby ses také stala nositelem a vlastníkem tohoto pokoje. *2T 327.1*

49. Povinnost k sirotkům

Drahý bratře a sestro D,

vaše poslední návštěva a rozhovor s námi poskytly mnoho myšlenek, které nemohu zadržet, a některé z nich chci napsat na papír. Byla jsem velmi zarmoucena, že E se po celou dobu návštěvy nechoval správně; přestože uvážíte, že u mládí v jeho věku nemůžete očekávat dokonalost. Děti mají nedostatky a při výchově je jim třeba věnovat hodně trpělivosti. *2T 327.2*

Od chlapce v jeho věku se nedá očekávat, že jeho pocity budou vždy správné. Musíte si uvědomit, že nemá otce ani matku, nikoho, komu by se mohl svěřit se svými pocity, zármutkem a svými pokušeními. Každý člověk cítí, že musí mít někoho, kdo by s ním cítil. Tento chlapec byl postrkován tu a tam, z jednoho místa na druhé, a mohl se dopustit chyb, mohl být bezstarostný se značnou nezávislostí, kdy postrádal úctu k lidem. Je ale docela podnikavý a při správném vedení a laskavém jednání nezklame naši důvěru, jak jsem silně přesvědčena, ale plně se odmění za tu námahu, která se mu bude věnovat. S ohledem na tyto nedostatky, myslím, že je to velmi dobrý chlapec. *2T 328.1*

Když jsme na vás naléhali, abyste si jej vzali, činili jsme tak proto, že jsme věřili, že je to vaší povinností a že tímto skutkem budete požehnáni. Neočekávali jsme, že to děláte pouze kvůli prospěšné pomoci, kterou vám tento chlapec poskytne, ale pro jeho prospěch, pro splnění své povinnosti vůči sirotkům – povinnosti, po které by měl každý křesťan toužit a kterou by měl vykonávat pečlivě. Povinnost – svatá povinnost, která, jak věříme, vám bude k prospěchu, jestliže ji budete vykonávat pečlivě s vědomím, že jste nástrojem v rukou Božích na záchranu duše z osidel sata-na; na záchranu syna, jehož otec zasvětil svůj drahocenný život pro přivádění duší k Beránku Božímu, který snímá hříchy světa. *2T 328.2*

Z toho, co mi bylo ukázáno, Adventisté, kteří zachovávají sobotu, si velmi málo uvědomují, jak mnoho místa v jejich srdcích zaujímá svět a sobectví. Jestliže máte přání konat dobré skutky, abyste oslavili Boha, je mnoho cest, jak toto můžete udělat. Ale vy jste neměli ten pocit, že toto je výsledek pravého náboženství. To je ovoce, které přináší každý dobrý strom. Nepocíťovali jste, že se od vás žádá, abyste se zajímali o jiné, abyste jejich případy vzali za své a ukázali nesobecký zájem o ty, kdož jsou v nouzi a potřebují nejvíce pomoci. Nedospěli jste ještě tak daleko, abyste pomáhali těm nejpotřebnějším, těm, kdož jsou nejvíce bezmocní. Kdybyste měli přivádět k poslušnosti své vlastní děti, působit na ně a milovat je, určitě byste se neuzavřeli pro sebe a pro své vlastní zájmy. Kdyby ti, kdož nemají děti, a které Bůh učinil strážci statku, otevřeli svá srdce, aby pečovali o děti, které potřebují lásku, péči, náklonnost, a poskytl by pomoc ze svých pozemských zisků, pak by mnozí byli šťastnější, než jsou dnes. Budou-li mladí, kteří nemají soucitnou péči otce a kteří jsou zbaveni něžné lásky matky, vystaveni zločinným vlivům těchto posledních dnů, je povinností některých jim toto místo otce a matky nahradit. Učte se je milovat. Buďte k nim laskaví a soucitní. Všichni, kteří vyznávají, že mají Otce v nebesích, a kteří doufají v Jeho péči, aby je nakonec vzal do domova, jež pro ně připravil, by měli mít pocit zodpovědnosti, která na nich spočívá, aby byli přáteli příchodícímu, otcem sirotků, aby podporovali vdovy, a takto se stali na tomto světě prakticky užitečnými tím, že budou prokazovat dobro lidstvu. Mnozí na tyto věci nepohlíželi v tom pravém světle. Jestliže žijí pouze sami pro sebe, nedostane se jim žádné větší síly, která je k tomu nutná. *2T 328.3*

Mládeži, která mezi námi vyrůstá, se nedostává takové péče, jakou by si zasloužila. Někteří z bratří budou muset konat takové povinnosti, o kterých neradi slyší a které neradi vidí a které by nejraději nekonali. Strach a nepohodlnost je dostatečnou omluvou pro mnohé. Den Boží odhalí nesplněné povinnosti – ztracené duše, protože jejich sobectví jim překázelo v tom, aby mohli projevit zájem ve prospěch potřebných. *2T 329.1*

Bylo mi ukázáno, že kdyby vyznavači křesťanství pěstovali více soucitu a laskavosti v pečování o jiné, byli by odměněni čtyřnásobně. Bůh si to zaznamenává. On zná příčinu, pro kterou žijeme, zda náš život je pokládán ve prospěch nuzných, ve prospěch padlého lidstva, anebo zda náš

zrak je zaměřen na naše vlastní zájmy a naše bídné vlastní já. Naléháme na vás ve jménu Krista a pro příčinu vašich vlastních duší a pro příčinu mládeže, abyste tuto záležitost nebrali na lehkou váhu, jak to mnozí dělají. Je to vážná a důležitá věc a ovlivní vaše zájmy pro Kristovo království, protože se jedná o spasení drahých duší. Proč se to nestává povinností, kterou nám Bůh uložil, nám, kteří jsme schopni věnovat něco ve prospěch sirotků, třebaže si nejsou vědomi své neukázněnosti? Chcete snad pracovat jenom v tom jednom směru, abyste si zabezpečili co nejlépe své sobecké výhody a zisk? Není pro vás vhodné, abyste zanedbávali Boží přízeň, kterou vám nebe nabízí, budete-li pečovat o ty, kteří potřebují péči a nechali Boha marně tlouci na vaše dveře. On tam stojí v osobě těch chudých sirotků a postižených vdov, kteří potřebují lásku, přízeň, soucit a povzbuzení. Neuděláte-li takto jednomu z nich, neudělali byste tak ani Kristu, když byl na zemi. *2T 329.2*

Vzpomeňte si na vaši předchozí bídu, vaši duchovní slepotu a temnotu, která vás zahalovala, než přišel Kristus, pokojný a milující Spasitel, aby vás hledal a našel tam, kde jste byli. Jestliže necháte tyto vhodné chvíle pominout bez toho, abyste dali dostatečný důkaz vaší vděčnosti za tuto zázračnou a úžasnou lásku, kterou vám prokázal soucitný Spasitel, vy, kteří jste byli odcizeni od společenství Izraele, je zde důvod k obavám, že na vás dolehne stále větší temnota a bída. Nyní je doba setby. Budete sklízet to, co jste zaseti. Chopte se každé příležitosti, která se vám nabízí k činění dobra. Tyto příležitosti zdokonalování jsou jako hojný déšť, který zavlažuje a dává růst. Chopte se každé příležitosti, která je ve vašem dosahu, abyste konali dobré skutky. Nečinné ruce budou sklízet jen malou žně. Nežijí zde snad starší lidé proto, aby pečovali o mladé a pomáhali bezradným? Bůh je svěřil nám, kteří jsme věkem starší a máme zkušenosti. Bude nás volat k účtování, zda naše povinnosti v tomto směru nejsou zanedbávány. Co potom, když naše práce nebude oceněna! Co, když se ukáže, že jsme mnohokrát chybovali, a jen jednou byli úspěšní! To jednou vyváží všechny ty nesnáze dříve přinesené. *2T 330.1*

Jen málokterí si opravdově uvědomují, co to slovo „křesťan“ znamená. Být křesťanem, znamená konat dobro pro jiné, znamená to zbavit se veškerého sobectví, aby naše životy byly poznamenány skutky nezištné dobroty. Náš Spasitel přivádí duše do náruče církve, aby o ně pečovala a vedla je k obětavosti a vychovávala je pro nebesa, a byly takto Jeho spolupracovníky. Ale církev je příliš často odvrhuje, a oni se takto dostávají na bojiště ďábla. Jeden člen řekne: „To není moje povinnost“, a pak si najde nějakou výmluvu. „Dobře,“ říká jiný, „ani má to není“, až nakonec to není povinností nikoho a duše je ponechána bez pomoci, aby zahynula. Je povinností každého křesťana, aby se v tomto směru stal účastníkem sebezapření a sebeobětování. Cožpak Bůh nemůže přidávat do jejich sýpek a zvýšit jejich stáda tak, aby namísto ztráty byl přírůstek? *„Mnohý rozdává štědrě, avšak přibývá mu více; jiný skoupě drží nad slušnost, ale k chudobě.“* (Př 11,24) *2T 331.1*

Práce každého člověka bude zkoušena a přivedena na soud, aby byla odměněna podle jeho skutků. *„Cti Hospodina ze statku svého, a z nejpřednějších věcí všech úrod svých, a naplněny budou stodoly tvé hojností...“* (Př 3,9-10) *„Není-liž toto púšť, kterýž oblibuji: Rozvázati svazky bezbožnosti, roztrhnouti závary jha, a potřené propustiti svobodné, a všeliké jho abyste roztrhli? Není-liž: Abys lámal lačnému chléb svůj, a chudé vypověděné abys uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl, a před tělem svým abys se neskrýval?“* (Iz 58,6-7) Čtete následující verš a povšimněte si bohaté odměny zaslíbené těm, kdož tak činí. *„Tehdáž se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvete.“* (Iz 58,8) Zde je bohaté a vzácné zaslíbení pro všechny, kteří projeví svůj zájem o ty, kdož potřebují pomoc. Jak může Bůh přijít, aby požehnal a obohatil ty, kteří nemají žádný jiný zájem, než aby pečovali jenom o sebe, a kteří nepoužívají toho, co jim svěřil, aby o to pečovali a oslavili na zemi Jeho jméno? *2T 331.2*

Sestra Hannah More zemřela a zemřela jako mučedník pro sobectví těch lidí, kteří vyznávali, že touží po slávě, cti, nesmrtelnosti a po věčném životě. Tato sebeobětující se misionářka, věřícími během minulé studené zimy vyhnána, zemřela proto, neboť se nenašlo žádné srdce, které by bylo dost štědré, aby ji přijalo. Já nikoho neobviňuji a nejsem soudcem. Ale když Soudce celé země bude tento případ vyšetřovat, někdo bude nalezen vinen. Všichni jsme omezení a sužováni vlastním sobectvím. Kéž by nás Bůh zbavil tohoto zatraceného oblečení, a dal nám milost, masité srdce, pokoj a soucit; to je má prosba, vycházející z obtíženého srdce a z úzkosti duše. Jsem si jistá, že pro nás

musí být vykonána nějaká práce, jinak bychom ve dni Božím byli nalezeni neužitečnými služebníky. *2T 332.1*

Pokud jde o E, žádám vás, nezapomeňte, že on je ještě dítětem s pouhou dětskou zkušeností. Nepřirovnávejte toho ubohého, slabého chlapce k sobě, abyste od něho očekávali to, co očekáváte od sebe. Plně věřím, že je ve vašich schopnostech udělat dobře tomuto sirotku. Můžete u něho vzbudit takový zájem, že nebude pociťovat, že jeho úkol je bezvýznamný a zbaven paprsku povzbuzení. Vy, můj bratře a sestro, můžete být účastníky vzájemné důvěry jiných, můžete mít pochopení jeden pro druhého, zajímat se jeden o druhého a potěšovat se, můžete se svěřovat jeden druhému se svým trápením a potížemi. Vy se máte čím utěšovat, zatímco on je sám. Je přemýšlivým chlapcem, ale nemá nikoho, komu by si mohl postěžovat, anebo kdo by mu poskytl povzbuzující slova uprostřed jeho nesnází a těžkého utrpení, o kterých vím, že je má zrovna tak, jako ti v pokročilejším věku. *2T 332.2*

Jestliže se jeden před druhým uzavřete, pak je to sobecká láska, která nemůže být účastna nebeského požehnání. Pevně však věřím, že pro Ježíše budete tohoto sirotka milovat; že budete mít pocit, že to, co vlastníte, je bezcenné, pokud se toho nebude používat ve prospěch dobré věci. Konejte dobro, abyste byli bohatí na dobré skutky, hotoví rozdávat a ukládat si takto do zásoby dobrý základ pro budoucí dobu, abyste se mohli uchopit věčného života. Pouze ti, kteří se budou obětovat, obdrží život věčný. Umírající otec a matka zanechali svůj poklad péči církve, aby jej vyučovala Božím věcem a připravila pro nebeské království. Když tito rodiče se budou dívat vůkol, aby spatřily své drahé, a jeden bude pro nedbalost chybět, co v onom okamžiku odpoví? Jste ve velké míře zodpovědní za spasení těchto osiřelých dětí. *2T 333.1*

Se vši pravděpodobností jste zanedbali získat důvěru a cit tohoto chlapce tím, že jste mu nedali hmatatelný důkaz vaší lásky zadržením nějaké odměny. Jestliže jste mu nemohli dát žádné peníze, mohli jste mu dát nějakým způsobem na vědomí, že vám jeho případ není lhostejný, a mohli jste ho nějak povzbudit. Je omylem domnívat se, že lásku a soucit je možno zaměřit jen jedním směrem. Kolik soucitu jste prokázali sami sobě? Jste do sebe příliš uzavření a nepociťujete potřebu obklopit se ovzduším klidu a laskavosti, které vycházejí z opravdové ušlechtilosti duše. Bratr a sestra F zanechali své děti péči církve. Mají mnoho bohatých příbuzných, kteří by chtěli tyto děti, ale kdyby jim bylo dovoleno pečovat o ně, anebo aby se stali pečovateli těchto dětí, vedli by jejich srdce od pravdy ke klamu, čímž by ohrozili jejich spasení. Protože těmto příbuzným nebylo dovoleno, aby si vzali tyto děti, byli nespokojeni, a proto pro ně nic neudělali. Důvěra rodičů v církev by měla být brána v úvahu, a nemělo by se na ni pro sobectví zapomínat. *2T 333.2*

Máme o tyto děti ten nejhlubší zájem. U jedné z nich se již rozvinul krásný křesťanský charakter a provdala se za kazatele evangelia. A nyní za odměnu a péči, která jí byla prokázána, je opravdovou pomocnicí v církvi. Je žádána, aby poradila a potěšila ty, kteří jsou méně zkušení a nejsou zklamáni. Vlastní opravdovou křesťanskou pokoru s důstojností, která všechny kdož ji znají, plní úctou a důvěrou. Tyto děti mi jsou tak blízké, jako mé vlastní. Zamilovala jsem si je a budu stále o ně pečovat. Miluji je opravdově, něžně a soucitně. *2T 334.1*

50. Výzva ke kazatelům

2. října 1868 mi bylo ukázáno veliké a slavné dílo, které je před námi, abychom varovali svět před nadcházejícími soudy. Náš příklad bude-li v souladu s vyznávanou pravdou, některé zachrání, zatímco mnozí budou v onen den, kdy případy všech budou rozhodnuty, zatraceni a ponecháni bez výmluvy. Spravedliví mají být připraveni pro věčný život a hříšníci, kteří nebudou seznámeni s vůlí a cestami Božími, jsou odkázáni na zatracení. 2T 334.2

Ne všichni, kdož pravdu káží jiným, jsou pravdou posvěceni. Někteří mají jen slabé představy o svatém poslání díla. Tito zanedbali důvěru v Boha, aby všechny jejich skutky byly konány v Něm. Jejich duše nejsou obrácené. Ve svém životě nezakusili tajemství pobožnosti. Zabývají se nesmrtelnými pravdami, které jsou pro věčnost důležité, ale nejsou pečliví a opravdoví, neboť pravdy by ozdobily jejich duše, staly by se součástí jejich osobnosti, takže by měly vliv na celou práci, kterou budou vykonávat. Nejsou natolik oddáni zásadám, aby tyto ovlivnily jejich myšlení, že je nemožné oddělovat jednu část pravdy od druhé. 2T 334.3

Bůh přijímá pouze posvěcené srdce a posvěcený život. Anděl, když poukazuje na kazatele, kteří nejsou opravdoví, říká: „*Umejte ruce hříšníci, a očistěte srdce vy, kteříž jste dvojité mysli.*“ „*Očistěte se vy, kteříž nosíte nádoby Hospodinovo.*“ (Jk 4,8; Iz 52,11) Bůh žádá neporušenost duše; požaduje ryznost vnitřního člověka, která by ho cele přetvořila obnovením mysli, pod vlivem Božího Ducha. Všichni kazatelé nejsou oddáni tomuto dílu, všichni nepřiložili k tomuto dílu své srdce. Konají své dílo lhotejně, jako kdyby před nimi bylo pro záchranu duší ještě tisíc let pozemského života. Vyhýbají se potížím a zodpovědnosti, péči a strádání. Sebezapření, strast a únava jim nejsou milé ani vhodné. Někteří dokonce přemýšlejí, jak se vyhnout únavné práci. Mají na zřeteli svoji vlastní pohodlnost a pohodlnost svých manželek a dětí. Práce, pro kterou se zavázali, je téměř ztracená. 2T 335.1

Bůh volá po pokoře duše a poníženém vyznání víry u kazatelů, jejichž dílo nebylo skrze ně vykonáno. Uvádím ty lidi, kteří se zabývají světským podnikáním. Vědí, že jestliže chtějí dosáhnout svého cíle, musí se namáhat. Obětují pohodlí a lásku k domovu, snášejí strádání; jsou vytrvalí, energičtí a horliví. Naši kazatelé neprojevují ani z poloviny horlivost, kterou projevují lidé, kteří si zajišťují pozemský zisk. Oni nejsou ve svých snahách tak opravdoví, ve svých záměrech horliví, nejsou ani tak vytrvalí a ochotní zapřít sama sebe jako ti, kteří se zabývají světskými záležitostmi. 2T 335.2

Porovnejte toto dvojí podnikání. Jedno je pevné, věčné a trvalé tak jako Bůh, to druhé je záležitostí tohoto světa, mění se a pomíjivé; a když lidé jsou úspěšní ve svých snahách, pak to, co obyčejně získali, působí starost a vede je do záhuby. Ó, proč by měl být tak veliký rozdíl ve snažení mezi těmi, kteří se snaží o světské věci, a těmi, kteří pracují pro království nebeské? Ti první pracují pro získání pokladu zde, který je pomíjivý, a v tom usilování o to, co je obyčejně zdrojem velkého zla, trpí mnohou bolest; zatímco ti druzí vynakládají úsilí pro spasení vzácných duší, což bude ohodnoceno nebesy a odměněno bohatstvím království nebeského. Zde nemůžeme riskovat, nemůžeme si dovolit žádné ztráty, zisk je jistý a hojný. 2T 335.3

Ti, kdož stojí na místě Kristově, přivádějí duše ke smíření s Bohem, by měli učením a příkladem ukázat nehynoucí zájem o spasení duší. Jejich opravdovost, vytrvalost, sebezapření a duch obětování by měly dalece překonat pilnost a úsilí těch, kteří si zajišťují pozemský zisk, poněvadž duše je mnohem cennější než pozemské hodnoty a předmět mnohem vznešenější než pozemská předsevzetí. Všeliké světské podnikání je bezvýznamné v porovnání s dílem záchrany duší. I když pozemské věci jsou vzácné a drahé, přesto nepřetrvávají. Ale zachráněná duše bude v království nebeském zářit po celou věčnost. 2T 336.1

Někteří z kazatelů spí i lid spí, zatímco satan je velice bdělý. Pro pravdu a pro Boha je přinášeno málo obětí. Kazatelé musí dát příklad. Ve své práci by měli ukázat, že věčné věci pro ně mají nekonečnou cenu, zatímco pozemské jsou v porovnání s nimi ničím. Jsou kazatelé, kteří hlásají přítomnou pravdu, a přitom se musí obrátit. Jejich vědomí musí být oživeno, jejich srdce očistěno a jejich pocity se musí soustředit na Boha. Pravdu by měli předkládat takovým způsobem, který by povzbudil rozum k ocenění její dokonalosti, čistoty a svatosti. Aby mohli takto činit, měli by ve své

mysli mít stále cíle, jež povznášejí a na mysl člověka mají očišťující, oživující a povznášející vliv. Na oltáři jejich srdce musí hořet oheň pravdy, který očišťuje a který by ovlivňoval a poznamenal jejich životy; potom, ať půjdou kdekoli, budou uprostřed temnoty a mrákoty ozařovat ty, jež jsou v temnotě světlem, které přebývá v nich a šíří se kolem nich. 2T 336.2

Kazatelé musí být naplněni týmž duchem, kterým byl naplněn jejich Mistr, když byl na zemi. On chodil, konal dobro a svým vlivem žehnal jiným. Byl mužem bolesti a byl Mu znám žal. Kazatelé by měli jasně chápat věci Božího království a požadavky, které jsou na ně kladeny. Potom budou moci ovlivňovat jiné a vzbuzovat v nich lásku, aby přemýšleli o nebeských věcech. 2T 337.1

Kazatelé by se měli stát studenty Bible. Jsou pro pravdy, kterými se zabývají, mocné? Když ano, potom by se měli snažit zacházet s nimi moudře. Jejich myšlení by mělo být jasné a mocné a jejich duch horlivý, jinak by zeslaboval sílu pravdy, se kterou zacházejí. Jednotvárným předkládáním pravdy a opakováním její teorie bez toho, aby sami byli touto pravdou nadchnuti, takovým způsobem nikdy nepřivedou lidi k obrácení. Třebaže by žili tak dlouho, jak žil Noe, jejich snahy by byly bez užitku. Jejich láska k duším musí být silná a jejich horlivost vroucí. Lhostejné a zatvrzelé předkládání pravdy nikdy neprobudí muže a ženy z jejich smrtelného spánku. Musí ukázat svými způsoby, svým jednáním, slovem, svým kázáním a modlitbou, že věří, že Kristus je přede dveřmi. Mužové a ženy se nalézají v poslední hodině zkoušky, a přece žijí bezstarostně a nemoudře a kazatelé nemají sílu, aby je vyburcovali. Oni sami spí. Spící kazatelé káží spícím lidem! 2T 337.2

Mezi kazateli musí být vykonána velká práce, aby jejich kázání pravdy bylo úspěšné. Slovo Pravdy by mělo být důkladně studováno. Všechno ostatní čtení je v porovnání s ní druhořadé. Pečlivé studování Bible docela vylučuje jiné čtení náboženského charakteru; ale jestliže je Slovo Boží studováno s modlitbou, všechno ostatní čtení, které bude mít snahu odvrátit od ní mysl, bude vyloučeno. Když budeme studovat Slovo Boží se zájmem, a budeme-li se modlit, abychom jej pochopili, budou nám v každém směru zjeveny nové krásy. Bůh zjeví drahocenné pravdy tak zřetelně, že mysl získá upřímné potěšení a bude mít neustále potěšení, když budou odhaleny potěšující a povznášející pravdy. 2T 337.3

Návštěvy od domu k domu tvoří důležitou část kazatelské práce. Měl by se snažit hovořit se všemi členy rodiny, ať už vyznávají pravdu, či nikoliv. Jeho povinností je, aby se přesvědčil o duchovním stavu všech; také by měl žít v těsném spojení s Bohem, aby mohl potěšovat, radit, napomínat se vši pečlivostí a moudrostí. Také by měl mít ve svém srdci Boží milost a Boží slávu by měl mít neustále na zřeteli. Každá lehkomyšlnost a zanedbávání je ve Slově Božím rozhodně zakázána. Měl by rozmlouvat o nebeských věcech, jeho slovo by mělo být ochuceno milostí. Všechno lichocení by mělo být odloženo stranou; neboť lichocení je dílo satana. Ubozí, chudí, padlí lidé obvykle o sobě smýšlejí vysoce a domnívají se, že v tomto ohledu nepotřebují pomoc. Lichocení ze strany kazatelů není na místě. Ono kazí mysl a nevede k pokoře a tichosti; a přece jsou mužové a ženy rádi, když jsou chváleni, a příliš často to milují i kazatelé. Takto je jejich marnivost odměněna. Pro mnohé se toto stalo prokletím. Napomínání má být mnohem cennější než lichocení. 2T 338.1

Ne všichni, kteří káží pravdu, si uvědomují, že jejich svědectví a příklad mají rozhodující vliv na osud duší. Jestliže budou ve svém poslání nevěrní a jestliže se ve své práci stanou nedbalí, ztráta duší bude toho výsledkem. Ale jestliže budou obětaví a věrní v práci, kterou jim světil Mistr, budou pomocným nástrojem pro spásu mnohých. Někteří dovolí, aby je od díla odvrátily malichernosti. Špatné cesty, deštivé počasí nebo malicherné záležitosti domova jsou pro ně dostatečnou omluvou, aby zanechali práci na spasení duší. Často se tak děje v nejdůležitějším období této práce, v době, když už byl projeven zájem a mysl lidí vyburcována; tento zájem je pak ponechán odumření, neboť kazatelé si zvolili příjemnější a snadnější pole. Ti, kdož směřují tímto směrem, docela prostě dokazují, že břímě této práce nespočívá na jejich bedrech. Přejí si, aby byla vykonána lidmi. Nejsou ochotni odolávat těžkostem a strádání, což bylo vždy údělem opravdového pastýře. 2T 338.2

Někteří nemají žádnou zkušenost, aby se mohli chopit této práce, která jako by nebyla životně důležitá. Nevěnují se jí s takovou horlivostí a opravdovostí, aby bylo možno vidět, že ji konají s vědomím toho, že ob stojí ve zkoušce při posledním soudu. Příliš pracují svou vlastní silou. Nedůvěřují Bohu, a proto je jejich úsilí poznamenáno omyly a nedokonalostí. Nedávají Hospodinu příležitost, aby také něco vykonal za ně. Nechodí podle víry, ale podle vlastního názoru. Nepůjdou ani rychleji

ani dále, než kam dohlédne jejich zrak. Zdá se, že nechápou, že riskovat něco pro pravdu je součástí jejich náboženské zkušenosti. *2T 339.1*

Někteří vycházejí se svých domovů, aby pracovali na poli evangelia, ale nejednají tak, jako kdyby pravda, kterou káží, byla pro ně opravdová. Jejich počínání ukazuje, že na sobě ještě nezakusili spasitelnou moc pravdy. Když jsou mimo kazatelnu, jeví se, jako kdyby za pravdu neměli žádnou zodpovědnost. Někdy pracují, jak se zdá, aby byli úspěšní; ale mnohem častěji jsou bez veškerého úspěchu. Takoví se cítí oprávněni k přijímání mzdy více, než si zasloužili; a přece jejich nedostatek posvěcení stál mnohem více práce, úzkosti a bolesti srdce u těch pracovníků, kteří nesli tíhu tohoto díla na sobě, než všechny jejich snahy pro konání dobra. Takoví jsou neužitečnými pracovníky. Ale oni zodpovědnost budou muset nést sami. *2T 339.2*

Často se stává, že kazatelé mají sklony konat návštěvy skoro jenom mezi sbory, věnujíc svůj čas a úsilí tam, kde výsledkem jejich práce nebude žádné dobro. Často jsou sbory dále než kazatelé, kteří mezi nimi pracují, a bylo by mnohem prospěšnější, kdyby jim tito kazatelé nestáli v cestě a dali jim možnost pracovat. Úsilí takových kazatelů o vzdělávání církve je jen jejím bořením. Teorie pravdy je stále znovu předkládána, ale není doprovázena oživující Boží mocí. Oni ukazují lhostejnou nedbalost. Tento duch je nakažlivý a sbory ztrácejí svůj zájem a zodpovědnost za spasení jiných. Takto kazatelé svým kázáním a příkladem ukolébávají lid k tělesné bezpečnosti. Kdyby tyto sbory opustili a kdyby šli do nových polí, aby tam zakládali sbory, poznali by svoje schopnosti a poznali by, kolik to stojí námahy vyvést duše na světlo, aby zaujali své postavení v pravdě. Potom by si uvědomili, jak pečliví by měli být, aby jejich příklad a vliv nemohl nikdy zmalomyslnět anebo oslabovat ty, kteří byli přivedeni k pravdě za cenu usilovné práce a modlitby. „*Ale díla svého zkus jeden každý, a tehdy sám v sobě chválu mítí bude, a ne v jiném.*“ (Ga 6,4) *2T 340.1*

Sbory vynakládají své prostředky, aby vydržovaly kazatele v jejich práci. Co kazatelé vlastní, čím by mohli povzbudit sbory k štěrnosti? Někteří kazatelé pracují od měsíce k měsíci a dokáží tak málo, že sbory jsou zmalomyslněny; nevidí, že by se vykonalo něco pro obrácení duší k pravdě anebo že by se přičinili, aby členové církve byli více oduševnělí anebo horlivější ve své lásce k Bohu a Jeho pravdě. Ti, kdož jsou správci Božích věcí, by měli být tomuto dílu cele zasvěceni. V této práci by měli vlastnit nesobecký zájem a horlivou lásku pro hynoucí duše. Jestliže tyto vlastnosti nemají, minuli se svého povolání a měli by svoji práci při vyučování jiných zanechat, neboť způsobují více škody než dobra. Někteří kazatelé se vystavují na obdiv, ale nedávají pokrm stádu, které hyne pro nedostatek potravy v pravou dobu. *2T 340.2*

Někteří mají sklony k tomu, aby se vyhnuli setkání s opozicí. Bojí se jít do nových míst, neboť očekávají, že se tam setkají s temnotou a s konflikty. Toto je zbabělost. Je třeba setkávat se s lidmi tam, kde jsou. Potřebují povzbuzující a praktické vyznání, stejně tak i naučená kázání. Poučování podporované příkladem, bude mít mocný vliv. *2T 341.1*

Věrný pastýř nebude vyhledávat své vlastní pohodlí a úlevu, ale bude pracovat v zájmu ovcí. V této veliké práci zapomene na sebe; při hledání ztracených ovcí si nepovšimne, že sám je unaven, že mu je zima anebo že trpí hladem. Má na zřeteli jen jeden cíl – zachránit ztracenou a zbloudilou ovci, ať ho to stojí cokoli. Jeho mzda ho v práci neovlivní, ani jej neodvrátí od jeho povinností. Obdržel svůj úkol od Majestátu nebes a má očekávat svoji odměnu, až bude dokončeno dílo, které mu bylo svěřeno. *2T 341.2*

Ti, kteří jsou zaměstnání ve škole a vyučují, připravují duše na práci. Sami se vzdělávají tím, že navštěvují školu a zaměřují své myšlení na studování. Není jim dovoleno vyučovat děti a mládež přírodním vědám, dokud sami nepochopí předměty, kterým je vyučují. Aby mohli zaujmout místo učitele, měli by projít zkouškou před oprávněnými osobami. Je to velice důležitá práce zacházet s mladou myslí a vyučovat ji správně vědám. Oč větší důležitost má však práce kazatele. A přesto se mnozí zabývají tímto významným úkolem přivádění mužů a žen k tomu, aby vstoupili do školy Kristovy, kde se mají naučit, jakým způsobem mohou zformovat svůj charakter pro nebesa, a přitom se sami potřebují stát studenty. Někteří, kteří vstupují do kazatelského úřadu nechápou zodpovědnost práce, která na nich spočívá. Obdrželi nesprávné představy o kvalifikaci kazatele. Domnívali se, že to vyžaduje jen tak trochu více studovat přírodní vědy anebo Slovo Boží, aby se tak stali kazateli. Někteří, kteří učí přítomné pravdě, nejsou obeznámeni se svými Biblemi. Mají takový

nedostatek biblických vědomostí, že je pro ně obtížné správně citovat biblický verš nazpaměť. Svým blouděním a nevhodným způsobem práce se dopouštějí hříchu proti Bohu. Překrucují Písmo a způsobují, že Bible hovoří o věcech, které v ní nejsou napsány. ^{2T 341.3}

Někteří, kdož byli po celý život vedeni pocity, se domnívali, že výchova anebo dokonalá známost Písma nemá žádný význam, kdyby neměli Ducha. Ale Bůh nikdy neposílá svého Ducha, aby posvětil nevědomost. S těmi, kdož nemají vědomosti a nacházejí se v takovém postavení, že je nemožné, aby je pro sebe získali, má Pán slitování a žehná jim, a někdy způsobuje, že Jeho moc se zdokonaluje v jejich slabosti. Ale přesto je povinností takových studovat Jeho slovo. Nedostatek vědeckého poznání není žádnou omluvou pro zanedbávání studia Bible, neboť slova inspirace jsou tak jasná, že jim může porozumět i prostý člověk. ^{2T 342.1}

Všichni lidé na tváři země, kteří jsou správci slavných pravd pro tyto poslední zhoubné dny, by měli rozumět svým Biblím a měli by se seznámit s důkazy naší víry. Dokud nebudou vlastnit známost Slova života, nemají právo brát na sebe povinnost vyučovat jiné cestě života. Kazatelé by měli vynaložit všechnu svoji snahu, aby přidali „*k víře své ctnost, a ke ctnosti umění, k umění pak zdrženlivost, a ke zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti pak pobožnost, ku pobožnosti pak bratrstva milování, a k milování bratrstva lásku*“ (2 Pt 1,5-7). Některé z našich kazatelů absolvovali školu a stěží se naučili prvním zásadám Kristova učení. Ti, kdož jsou poslanci Krista a kteří stojí na Jeho místě, přivádějící duše ke smíření s Bohem, by měli být způsobilí natolik, aby mohli zvěstovat naši víru rozumně a byli schopni dát důvody své naděje s pokorou a bázní. Pán řekl: „*Ptejte se na písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a ta svědectví vydávají o mně.*“ (J 5,39) ^{2T 342.2}

Kazatelé, kteří učí nepopulární pravdy, budou napadáni muži, kteří jsou pobízeni satanem a kteří podobně, jako jejich mistr, jsou schopni rychle citovat Písma. Neměli by být sluhové Boží zběhlejší nad satanovy služebníky v zacházení se slovy inspirace? Měli by podobně jako Kristus odpovédět Písmem na Písmo. Ó, kéž by ti, kdož slouží u svatých věcí, se probudili, a tak jako Berienští, zkoumali denně Písmo! Bratři, vy kdož sloužíte jako kazatelé, nabádám vás, studujte Písmo s pokorou a modlitbou pro rozumnost srdce, abyste mohli vyučovat cestám života mnohem dokonaleji. Vaše rada, vaše modlitby a váš příklad musí být vůni života k životu, jinak nejste způsobilí ukazovat cestu života jiným. ^{2T 343.1}

Pán žádá od všech svých služebníků, aby rozmnožili hřivny, které jim svěřil. Ale o kolik více bude požadovat od těch, kteří vyznávají, že rozumí cestě života, a kteří sami na sebe berou zodpovědnost vést touto cestou jiné. Apoštol Pavel nabádá Timotea: „*Protož ty, synu můj, zmocni se v milosti, kteráž jest v Kristu Ježíši. A což jsi slyšel ode mne před mnohými svědky, svěřuj to lidem věrným, kteříž by způsobilí byli i jiné učit.*“ (2 Tm 2,1.2) ^{2T 343.2}

Slavné výsledky, které doprovázejí kazatelskou službu vyvolených Kristových učedníků, byly výsledkem toho, že na svém těle nosili utrpení Pána Ježíše. Některé z těch, kteří vydávali svědectví o Kristu, byli nevzdělaní a prostí lidé; ale v jejich srdcích převládala milost a pravda, která oduševňovala a očišťovala jejich životy a ovládala jejich činnost. Byli živými vyslanci myšlenky a Ducha Kristova. Byli živými dopisy, které znali a četli všichni lidé. Byli nenáviděni a pronásledováni všemi, kteří nechtěli přijmout pravdu jež kázali, a těmi, kteří opovrhovali Kristovým křížem. ^{2T 343.3}

Špatní lidé nebudou odporovat způsobu pobožnosti, ani nebudou odmítat populární kazatelství, které jim nepředkládá žádný kříž, který by na sebe museli vzít. Přirozené srdce nebude mít žádnou vážnou námitku proti náboženství, ve kterém není nic, co by způsobilo, aby se přestupník zákona musel strachovat, anebo aby se srdce a svědomí zachvívalo před hroznými následky soudu, jež se přibližuje. Je to důkaz Ducha a moci Boží, které vyvolávají opozici a přirozené srdce vedou k odboji. Pravda, která zachraňuje duši, nemůže přicházet jenom od Boha, ale její sdělení jiným musí doprovázet Jeho Duch, jinak padne bezmocně před vlivy, které se jí stavějí na odpor. Ó, kéž by pravda splývala ze rtů Božích služebníků s takovou mocí, aby si plamen jejího ohně razil cestu do srdcí jiných lidí! ^{2T 344.1}

Kazatelé musí být vybaveni mocí z výsosti. Když je přinášena pravda ve své prostotě a síle tak, jak tomu je v Ježíši, aby se stavěla proti duchu tohoto světa a aby zatracovala jeho dráždivé rozkoše a jeho falešné okouzlení, tehdy bude možno spatřovat docela viditelně, že mezi Kristem a Belialem není žádná shoda. Přirozené srdce nemůže pochopit věci, které jsou Boží. Neposvěcený kazatel,

který předkládá pravdy bez zájmu a jehož duše není dotčena pravdami, které káže jiným, nadělá jenom škodu. Každé úsilí, jež vynakládá, pouze snižuje úroveň. ^{2T 344.2}

Sobecké zájmy musí být pohlceny usilovnou snahou o spasení duší. Někteří kazatelé pracovali ne proto, že si netroufali pracovat jinak, ani ne proto, že byli zavázáni přísahou, ale proto, že před sebou měli vidinu mzdy, kterou měli obdržet. Anděl říká: „*Anobř kdo jest mezi vámi, aby zavřel dvěře, aneb zapálil na oltáři mém darmo? Nemám ve vás žádné libosti, praví Hospodin zástupů, a oběti nepřijmu z ruky vaší.*“ (Mal 1,10) ^{2T 344.3}

Nechat si zaplatit za každou službu, která byla vykonána pro Pána, je naprosto špatné. Hospodino pokladna byla vyprázdněna těmi, kteří byli pro dílo pouze škodou. Jestliže se kazatelé cele zasvětili dílu Božímu a věnují všechnu svoji energii na vzdělání Jeho díla, nebudou mít žádný nedostatek. Pokud se týče pomíjejících věcí, mají lepší podíl, než měl jejich Pán a Jeho vyvolení učedníci, které poslal, aby zachraňovali hynoucí lid. Náš veliký Příklad, který se skvěl v jase Otcovy slávy, byl lidmi opovržen a zavržen. Byl pronásledován a křivě obviňován. Jeho vyvolení učedníci byli živým příkladem života a ducha jejich Mistra. Jejich odměnou bylo bičování a žalář a jejich konečným údělem bylo, že zapečetili svoji službu vlastní krví. ^{2T 345.1}

Když jsou kazatelé natolik zaujati dílem, které milují jako součást svého bytí, pak mohou prohlásit: „*Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zarmoucení-li, aneb úzkost, neb protivenství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečnost, čili meč? Jakož psáno jest: Pro tebe mrtvení býváme celý den, jsme jako ovce oddané k zabití. Ale v tom ve všem udatně vítězíme skrze toho, kterýž nás zamiloval. Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.*“ (Ř 8,35-39) ^{2T 345.2}

„*Starších, kteříž mezi vámi jsou, prosím já spolustarší, a svědek Kristových utrpení, a budoucí, kteráž zjevena bude, slávy účastník: Paste stádo Boží, kteréž při vás jest, opatrujice je, ne bezděky, ale dobrovolně, ne pro mrzký zisk, ale ochotně. Ani jako panujice nad dědictvím Páně, ale příkladem jsouce stádu. A když se ukáže kníže pastýřů, vezmete tu neuvadlou korunu slávy.*“ (1 Pt 5,1-4)

^{2T 345.3}

51. Mravní zkaženost

Bylo mi ukázáno, že žijeme uprostřed zkaženosti posledních dnů. A protože se rozmáhá nepravost, láska mnohých chladne. Slovo „mnohých“ se vztahuje na následovníky Krista. Jsou postižení převládající nepravostí a vzdalují se od Boha; ale není třeba se nechat takto ovlivnit. Příčinou tohoto poklesu je, že od této nepravosti neodstupují. Příčinou toho, že jejich láska k Bohu chladne, že nepravost převládá, spočívá v tom, že jsou v určitém smyslu účastníky této nepravosti; jinak by to nemohlo ovlivnit jejich lásku k Bohu a jejich horlivost a zapálení v Jeho díle. 2T 346.1

Byl mi ukázán hrozný obraz toho, v jakém stavu se nalézá svět. Všude převládá zkaženost. Nevázanost je zvláštním hříchem tohoto věku. Nikdy předtím se nerozmáhala neřest tak nestydatě jako nyní. Zdá se, že lidé jsou ochromeni a milovníci ctnosti a pravé zbožnosti jsou téměř zastrašeni její troufalostí, její silou a rozšířeností. Tato převládající nepravost se neomezuje jenom na nevěřící a posměvače. Kéž by tomu tak bylo; a přece tomu tak není. Boží mužové a ženy, kteří vyznávají náboženství Kristovo, jsou viníky. Dokonce i ti, kdo vyznávají, že očekávají Jeho příchod, nejsou o nic více připraveni na tuto událost, než sám satan. Neočišťují se od každé poskvrny. Tak dlouho sloužili svým vášním, až jim připadá přirozené, že jejich myšlenky nejsou čisté a jejich představy jsou zkažené. Upoutat jejich mysl na čisté a svaté věci je tak nemožné, jako je nemožné obrátit tok Niagary a poslat její vody proti vodopádu. 2T 346.2

Mládež a děti obou pohlaví se zaměstnávají mravní zkažeností a praktikují tento odporný hřích, který ničí tělo i duši. Mnozí domnělí křesťané jsou natolik omámeni podobným jednáním, že je nemožné probudit v nich morální citění, aby pochopili, že jde o hřích, se kterým, když se neskončí, bude mít zcela jistě za následek ztroskotání těla i duše. Člověk, nejvznešenější bytost na zemi, který byl zformován k obrazu Božímu, proměňuje sám sebe ve zvíře, stává se povahově hrubým a zkaženým. Každý křesťan se bude muset naučit zdržovat své vášně a bude se muset řídit zásadou. Jestliže tak neudělá, není hoden nazývat se křesťanem. 2T 347.1

Někteří, kdož zastávají vznešené postavení, nedovedou pochopit hřích zneužívání svého těla a jeho jisté následky. Dlouho pěstovaný zvyk zaslepil jejich rozum. Neuvědomují si tu neobyčejnou hříšnost tohoto ponižujícího hříchu, který oslabuje tělesnou soustavu a ničí nervovou sílu mozku. Morální zásadovost je krajně slabá, jestliže je v rozporu s ustáleným zvykem. Vznešené nebeské poselství nemůže účinně zasáhnout srdce, které není opevněno proti povolnosti tohoto ponižujícího hříchu. Citlivé nervstvo mozku ztrácí svůj soulad prospěšný zdraví, chorobným drážděním na ukojení nepřirozeného přání smyslného požitkářství. Nervová soustava mozku, která spojuje celý organismus, je jediným zdrojem, kterým se mohou nebesa s člověkem dorozumívat a ovlivňovat jeho vnitřní život. Všechno, co ruší cirkulační systém nervové soustavy mozku, snižuje moc životních sil a výsledkem toho je umrtvení duševní citlivosti. Jak je při uvažování o těchto skutečnostech důležité, aby kazatelé a lid, který vyznává, že je zbožný, vykazoval čistotu a stál neporušen tímto ponižujícím hříchem! 2T 347.2

Má duše byla postižena úzkostí, když mi byl ukázán ubohý stav domnělého lidu Božího. Převládá nepravost a láska mnohých chladne. Je jen málo vyznavačů křesťanství, kteří se na tuto věc dívají ve správném světle a kteří se náležitě ovládají, když je veřejné mínění a zvyky neodsuzují. Jak malý počet zadržuje své vášně, protože cítí mravní povinnost tak činit a protože mají na zřeteli bázeň Hospodinovu! Vyšší schopnosti člověka jsou ztročkovány chutí a zkaženými vášněmi. 2T 347.3

Někteří uznávají zlo hříšného požitkářství, přitom se však ospravedlňují tím, že nad svými vášněmi nemohou zvítězit. Toto je hrozné přiznání pro každého, kdož vyzývá jméno Kristovo. „*Odstup od nepravosti každý, kdož vyzývá jméno Kristovo.*“ (2 Tm 2,19) Proč je tato slabost? Je to proto, že jejím provozováním byly posíleny nízké sklony, až získaly nad vyššími silami převahu. Mužům a ženám chybí zásadovost. Duchovně umírají, protože tak dlouho hýčkali své přirozené choutky, až se zdá, že jejich moc sebeovládání od nich odešla. Nízké vášně jejich těla se chopily otěží a to, co mělo být řídicí silou, se stalo služebníkem zkažených vášní. Duše je vězněna v nejnižším otroctví. Touhu po svatosti ochromila smyslnost a zadržela duchovní rozvoj. 2T 348.1

Má duše truchlí nad mládeží, která v tomto porušeném věku formuje své charaktery. Mám také obavy o jejich rodiče, neboť mi bylo ukázáno, že je běžnou věcí, že nechápou svou povinnost výchovy svých dětí a přivádění jich na správnou cestu, po které by měli chodit. Přemýšlejí o zvycích a módě a děti se jimi brzy nechají ovládnout, až jsou porušeny, přičemž jejich shovívaví rodiče jsou sami ochromeni a nejsou si vědomi svého nebezpečí. Jen velmi málo mladých lidí je osvobozeno od zkažených návyků. Většinou jsou osvobozováni od fyzické práce z obavy, aby se nepřepracovali. Břemena, která by měli nosit sami, nosí jejich rodiče. Přepracovanost není dobrá věc; ale je třeba obávat se daleko více výsledku lhostejnosti. Nečinnost vede ke shovívavosti vůči zlým návykům. Pracovitost neunavuje ani nevyčerpává jednu pětinu z toho, co škodlivý návyk sebeukájení. Jestliže jednoduchá, dobře zorganizovaná práce vaše děti vyčerpává, buďte ujištěni rodiče, že je to něco mimo jejich práci, co podněcuje jejich nervový systém a vyvolává pocit stálé únavy. Dejte svým dětem fyzickou práci, která povolá k činnosti nervovou soustavu a svaly. Únava, doprovázející takovou práci, zmenší jejich sklony k oddávání se zkaženým návykům. Nečinnost je prokletím, které vytváří prostopášné zvyky. *2T 348.2*

Byly mi ukázány mnohé případy, a když jsem nahlédla do jejich vnitřního života, má duše byla churavá a naplněna odporem nad mizerným stavem lidských bytostí, které vyznávají zbožnost a hovoří o proměnění pro nebeské království. Často jsem se ptala sama sebe, komu tedy mohu důvěřovat? Kdo je bez hříchu? *2T 349.1*

Jednou jsem se účastnila se svým manželem jednoho shromáždění, ve kterém byl náš soucit obrácen na jednoho bratra, který velice trpěl tuberkulózou. Byl bledý a vyhublý a žádal za sebe modlitby Božího lidu. Hovořil, že jeho rodina byla nemocná, že ztratil dítě a o svém utrpení hovořil velice dojemně. Také řekl, že určitou dobu čekal, aby mohl navštívit bratra a sestru White. Věřil, že kdyby se za něho modlili, že by byl uzdraven. Když shromáždění skončilo, bratři nás na ten případ upozornili. Říkali, že církev jim pomáhala, že jeho žena byla nemocná a že jeho dítě zemřelo. Bratři se v tomto domě shromáždili a v modlitbě se spojili za tuto trpící rodinu. My jsme tehdy měli mnoho starostí a cítili jsme, že na nás během toho shromáždění spočívá tíha zodpovědnosti, a přáli jsme si, aby nás omluvili. *2T 349.2*

Rozhodla jsem se nezúčastnit se modliteb za nikoho, dokud by v této věci nedal pokyn Duch Hospodinův. Bylo mi ukázáno, že dokonce i mezi vyznavači, kteří zachovávají sobotu, převládá nepravost, takže jsem si nepřála spojovat se na modlitbě za ty, jejichž životy jsem neznala. Vyjádřila jsem svoji příčinu. Bratři mne ujišťovali, že pokud oni ví, jde o počestného bratra. Promluvila jsem několik slov s bratrem, který nás snažně prosil o naše modlitby, aby mohl být uzdraven; přesto jsem se k tomu nemohla odhodlat. On plakal a řekl, že čekal na nás, až přijdeme, a že byl jistý, když se za něho budeme modlit, že bude opět uzdraven. Řekli jsme mu, že nejsme obeznámeni s jeho životem, a že bychom byli raději, kdyby se za něho modlili ti, kteří ho znají. Naléhal na nás tak prosebně, že jsme se rozhodli celou záležitost zvážit a ještě oné noci předložit Pánu; a když se celá záležitost vysvětlí a bude jasná, vyhovíme jeho žádosti. *2T 349.3*

Ještě oné noci jsme poklekli k modlitbě a celou věc předložili Pánu. Prosili jsme, abychom v jeho záležitosti poznali vůli Boží. Vše, co jsme si přáli bylo, aby mohl být oslaven Bůh. Chce Bůh, abychom se modlili za toho trpícího bratra? Ponechali jsme celou záležitost Bohu a odebrali jsme se na odpočinek. Ve snu mi byl jasně ukázán celý případ tohoto člověka. Byl mi ukázán celý jeho život od mládí, a kdybychom se byli modlili, Bůh by nás nevyslyšel, neboť ve svém srdci skrýval nepravost. Následujícího rána tento člověk přišel pro nás, abychom se za něho modlili. Vzali jsme ho stranou a řekli, že je nám velice líto, že musíme jeho prosbu odmítnout. Sdělila jsem mu svůj sen a on uznal, že je pravdivý. Ve svém životě již od svého mládí prováděl sebeukájení a v této praxi pokračoval i ve svém manželském životě, ale řekl, že by s tím chtěl skoncovat. *2T 350.1*

Tento člověk měl svůj dlouho ustálený zvyk, nad kterým musel zvítězit. Byl ve středních letech. Jeho morální zásady byly tak slabé, že když se dostaly do konfliktu se starým ustáleným zvykem, byly přemoženy. Nízké vášně převládaly nad vyšší přirozeností. Ptala jsem se ho na zdravotní reformu. Řekl, že by podle ní nemohl žít, protože kdyby byla domů přinesena celozrnná mouka, manželka by to vyhodila ze dveří. Tato rodina byla podporována církví. Za tuto rodinu byly také přinášeny modlitby. Jejich dítě zemřelo, žena byla nemocná a manžel a otec chtěl ponechat

svoji věc nám, abychom ji přinesli Bohu, který je čistý a svatý, aby učinil zázrak a uzdravil ho. Morální vnímavost tohoto člověka byla otupená. ^{2T 350.2}

Když si mládež osvojí zkažené zvyky v době, když je její povaha ještě citlivá, potom nikdy více neobdrží sílu, aby mohla plně a správně rozvíjet své fyzické, duševní a morální vlastnosti. A zde byl muž, který sebe denně zneužíval, a přesto se odvažoval dostat do přítomnosti Boží a žádat o větší sílu, kterou ničemně utrácel; kdyby mu byla dána síla, i tak by ji použil pro své smyslné rozkoše. Ó, jak je Bůh dlouho shovívaví. Kdo by před Ním mohl obstát, kdyby jednal podle svých zkažených cest? Co by se stalo, kdybychom byli méně obezřetní a přednesli případ tohoto muže Bohu, zatímco by on pokračoval v nepravosti? Byl by Bůh vyslyšel? Odpověděl by Bůh na naše prosby? „*Nebo ty, ó Bože silný, neoblíbíš bezbožnosti, nemá místa u tebe nešlechtník. Neostojí blázniví před očima tvýma, v nenávisti máš všechny činitele nepravosti.*“ (Ž 5,5-6) „*Bycht' byl patřil k nepravosti srdcem svým, nebyl by vyslyšel Pán.*“ (Ž 66,18) ^{2T 351.1}

Toto není ojedinělý případ. Ani manželský svazek nestačil ochránit tohoto člověka před zkaženými zvyky jeho mládí. Kéž bych byla přesvědčena, že takové případy jako ten který jsem uvedla, jsou vzácné; vím však, že jsou časté. Dítka, které se narodí rodičům, jež jsou ovládáni zkaženými vášněmi, jsou ničemné. Co je možné očekávat od takovýchto dětí? Nic více než jen to, že budou klesat hlouběji než jejich rodiče. Co je možné očekávat od povstávající generace? Tisíce mladých lidí jsou zbaveni zásad. Právě takoví lidé předávají svým potomkům své vlastní, ubohé, zkažené vášně. Jaký to odkaz! Tisíce pokračují ve svém bezzásadovém životě, poskvřňují své druhy a posilují své zkažené vášně, které pak přenášejí na své děti. Oni pak jsou zodpovědní za to, že jim vtiskují svůj vlastní charakter. ^{2T 351.2}

Obracím se opět na křesťany. Kdyby všichni, kteří se přiznávají k Božímu zákonu byli oproštěni od nepravosti, mé duši by se ulevilo. Ale oni nejsou oproštěni od nepravosti. Dokonce někteří z těch, kteří prohlašují, že zachovávají všechna Boží přikázání, jsou obviňováni z hříchu cizoložství. Co říci, abych mohla vyburcovat jejich ochromené city? Morální zásady, přísně dodržované, se stávají jediným strážcem duše. Jestliže byl někdy čas, aby se dieta skládala z nejjednodušších druhů potravin, pak je to dnes. Naším dětem bychom neměli předkládat maso. Jeho vliv povzbuzuje a posiluje nízké vášně a má sklon oslabovat morální síly. Obilniny a ovoce, připravené bez sádla, a pokud možno co nejvíce v přirozeném stavu, by měly být potravou na stolech všech, kteří se připravují na proměnění pro království nebeské. Čím méně dráždivá potrava, tím je možno snadněji ovládnout vášně. Chut' by neměla být uspokojována bez ohledu na fyzické, duševní a morální zdraví. ^{2T 352.1}

Povolování nízkým vášním povede mnohé k tomu, že budou své oči zavírat před světlem, neboť se budou obávat, že uvidí hříchy, kterých se nechtějí vzdát. Přesto všichni, kteří chtějí, mohou vidět. Ale když si raději zvolí temnotu než světlo, jejich přestoupení nebude o nic menší. Proč mužové a ženy nečtou Slovo Boží, aby se mohli stát rozumní v těchto věcech, které tak velice ovlivňují jejich fyzickou, rozumovou a morální sílu? Bůh vám svěřil chrám, o který máte pečovat, a který má být zachován v tom nejlepším stavu pro Jeho službu a k Jeho slávě. Vaše těla nejsou vašim vlastnictvím. „*Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého ve vás? Kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji. Nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujte tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.*“ (1 K 6,19-20) „*Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás přebývá? Jestliže kdo chrámu Božího poskvřňuje, toho zatratí Bůh; nebo chrám Boží svatý jest, jenž jste vy.*“ (1 K 3,16-17) ^{2T 352.2}

Svědectví pro církev číslo 18

52. Křesťanská střidmost

(Poselství přednesl v Battle Creeku 6. března 1869, Uriah Smith.)

„Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého ve vás? Kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji. Nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujte tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.“ (1 K 6,19-20) 2T 354.1

Nejsme sami svoji. Byli jsme velmi draze koupeni, stálo to utrpení a smrt Božího Syna. Kdybychom to mohli pochopit a plně si to představit, cítili bychom velkou odpovědnost, snažili bychom se udržet svůj nejlepší zdravotní stav, abychom Bohu mohli sloužit co nejlépe. Jestliže jakýmkoliv jednáním plýtváme svou energií, zmenšujeme své síly, nebo zatemňujeme svůj rozum, hřešíme tím proti Bohu. Takto Jej neoslavujeme svým tělem a duchem, což Mu obojí náleží, ale dopouštíme se před Jeho zrakem velkého zla. 2T 354.2

Obětoval se Ježíš za nás? Bylo za nás zapláceno velké výkupné? Skutečně nejsme sami svoji? Je pravda, že všechny díly naší bytosti, našeho těla, našeho ducha, všeho co máme a vše co jsme, náleží Bohu? Jistě. Uvědomujeme si, jak nás to zavazuje před Bohem – zachovat svůj život v takovém stavu, abychom Jej mohli zde na zemi oslavovat tělem i duchem, což obojí náleží Jemu. 2T 354.3

Neochvějně věříme, že Kristus brzy přijde. Není to žádná báje, je to pro nás skutečnost. Nemáme a po celé roky jsme neměli žádné pochybnosti, že učení, které vlastníme, je přítomná pravda, a že se blížíme k soudu. Připravujeme se na setkání s Tím, který se má zjevit na nebeských oblacích v doprovodu svatých andělů, aby udělil svým věrným a spravedlivým konečný dotek nesmrtelnosti. Při svém příchodu nás již nebude očisťovat od našich hříchů a odstraňovat porušenost našeho charakteru, ani léčit vady naší povahy či sklonů. Jestliže to vůbec neudělá, pak tato činnost musí být dokončena ještě před Jeho příchodem. Až Pán přijde, svatí zůstanou svatými. Ti, kteří uchovali své tělo a ducha ve svatosti, posvěcení a cti, obdrží pak konečný dotek nesmrtelnosti. Avšak nespravedliví, neposvěcení a hříšní zůstanou takovými navždy. Potom už nic nesmyje jejich hříchy a neudělí jim svatý charakter. Potom už Orodovník nebude usilovat o přímluvy a neodstraní jejich hříšnost a porušenost. Toto všechno má být vykonáno v těchto hodinách doby milosti. Nyní má být tato činnost pro nás dokončena. 2T 355.1

Boží pravdu přijímáme podle svých rozmanitých schopností, a když přicházíme pod její vliv, koná se na nás dílo, které je nezbytně nutné, abychom byli morálně uschopněni pro království slávy a pro společenství nebeských andělů. Nyní jsme v Boží dílně. Mnozí z nás jsou jako hrubé neopracované kameny z lomu. Když se však uchopíme Boží pravdy, její vliv nás zasahuje. Pozdvihuje nás a zbavuje každé nedokonalosti hříchu, nechť by byl jakékoliv povahy. Takto jsme připraveni uvidět Krále v Jeho kráse a konečně se připojit ke společenství čistých nebeských andělů v království slávy. Právě zde má být pro nás vykonáno toto dílo, právě zde se naše tělo a duch musí připravit pro nesmrtelnost. 2T 355.2

Žijeme ve světě, který se staví proti spravedlnosti, čistotě charakteru a vzrůstu v milosti. Kamkoliv se podíváme, vidíme zkázu a znesvěcení, ošklivost a hřích. Do jakého díla se máme pustit právě před přijetím nesmrtelnosti? Máme si zachovat tělo svaté a čistého ducha, abychom mohli obstát bez poskvrny v porušenosti světa v těchto posledních dnech. Když má být toto dílo vykonáno, musíme se pustit do něho hned celým srdcem a rozumně. Sobectví by nás nemělo ovlivňovat. Boží duch by nás měl plně ovládnout a ovlivnit ve všem co konáme. Když máme správnou představu o nebi, když správně chápeme moc z výsosti, budeme ve svých srdcích cítit posvěcující vliv Božího Ducha. 2T 356.1

Když jsme se pokusili předložit zdravotní reformu svým bratrům a sestrám a hovořili jsme jim o důležitosti jídla a pití, a že vše, cokoliv konají, mají činit k slávě Boží, mnozí svým jednáním řekli: „Nikomu do toho nic není, zda jím to či ono. Cokoli činíme, jen sami za to ponese následky.“ Draží přátelé, velmi se mýlíte. Nejen že vy sami trpíte za své převrácené jednání. Společnost, ve které žijete, musí též odnést následky vašich špatných činů, a to stejnou měrou jako i vy sami. Když

trpíte pro svoji nestřídmost v pití, potom my, kteří žijeme s vámi anebo kolem vás, jsme zrovna tak zasaženi vašimi nemocemi. Pro vaše nesprávné jednání musíme trpět i my. Když se tím vším ovlivňují a slábnou vaše tělesné anebo rozumové schopnosti, potom jsme ve vaší přítomnosti postiženi i my. Když jste místo duchovní svěžesti plní mrzutosti, potom vrháte stín na duchovní život svých nejbližších. Když jsme smutní, sklíčení a mrzutí, potom vy při svém dobrém zdraví byste měli mít jasnou mysl a ukázat nám východisko, říci nám povzbudivé slovo. Když je ale váš mozek zatemněný špatným způsobem života a nemůže nám správně poradit, neutrpíme tím škodu? Nedotkne se nás vážně váš vliv? I když smíme do určité míry důvěřovat své soudnosti, přece chceme mít dobré rady; protože „*spomožení jest ve množství rádců*“ (Př 11,14). Chceme, aby s naším jednáním mohli souhlasit ti, které milujeme, a jde nám o to, aby nám i oni mohli poradit, a to jasnou myslí. Na co je nám však váš úsudek, když síla vašeho mozkového nervstva byla nanejvýš přetížená a mozek zbavený své myšlenkové pružnosti, takže jste nemohli dbát na to, zda žaludek sytíte nenáležitým pokrmem, anebo zda se nepřejídáte, třeba i zdravým jídlem? Nač je nám úsudek takových osob? Hledí přes množství nestráveného pokrmu. Způsob vašeho života se nás tedy dotýká. Není možné, abyste svým převráceným jednáním nepůsobili utrpení jiným. 2T 356.2

„*Zdaliž nevíte, že ti, kteříž v závod běží, všichni zajisté běží, ale jeden bere základ? Tak běžte, abyste dosáhli. A všeliký, kdož bojuje, ve všem jest zdrženlivý. A oni zajisté proto, aby porušitelnou korunu vzali, ale my neporušitelnou. Protož já tak běžím, ne jako v nejistotu, tak bojuji, ne jako vítr rozrážeje. Ale podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.*“ (1 K 9,24-27) Ti, kteří chtěli závodit a získat věnec slávy, zdrželi se všeho, jen aby jejich svaly, mozky a všechno, bylo co nejlépe připraveno k běhu. Kdyby nebyli střídmí, neměli by tu pružnost, kterou zaručuje střídmost. Když žili střídmě, mohli běžet výkonněji; byli jistější, že obdrží věnec. 2T 357.1

Avšak všichni, kteří byli ve všem zdrženliví – se vším svým úsilím podrobili se přísné dietě, aby byli nejlépe připraveni, běželi na nejisto. I při nejlepším výkonu nemuseli dostat vyznamenání; stačilo, aby je někdo jen o málo předběhl a získal cenu. Jen jeden dostal cenu. Avšak v nebeském závodě můžeme získat cenu všichni. Není zde nejistota, riziko. Musíme si obléci nebeské ctnosti a zrakem upřeným na věnec nesmrtelnosti mít před sebou ustavičně ten jediný Vzor. On byl mužem bolesti a znal útrapy. Budeme-li mít pokorný, sebezapíravý život našeho Pána ustavičně na zřeteli, a když potom půjdeme v Jeho šlépějích se zrakem upřeným k odměně, můžeme běžet s jistotou, že když vykonáme co můžeme, určitě dostaneme cenu. 2T 358.1

Aby lidé doběhli a získali porušitelný věnec, který za den může ztratit cenu a který byl znamením úcty smrtelníků, museli být střídmí. Nám však jde o takový závod, kde vítěz dostane věnec nesmrtelnosti a věčný život. Ano, když doběhneme dostaneme nesmírnou a věčnou hojnost slávy. Apoštol říká, že usilujeme „o neporušitelné“. Když ti, kteří se zde na zemi rozhodli závodit o časný věnec, se museli zdržet všeho, nemáme se zdržet my, kteří myslíme na ten neporušitelný věnec a věčnou hojnost slávy a život věčný? Když na toto všechno myslíme, „*skrze trpělivost konejme běh uloženého sobě boje, patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše...*“ (Žd 12,1-2)? Vyznačil nám cestu a nechal nám na ní všude své stopy. Je to cesta, kterou šel On a my máme s Ním zakusit sebezapření, utrpení a tímto směrem kráčet po cestě, kterou skropil svou krví. 2T 358.2

„*Protož já tak běžím, ne jako v nejistotu, tak bojuji, ne jako vítr rozrážeje, ale podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji...*“ (1 K 9,26-27) Každý muž, žena i dítě má zde co činit. Satan ustavičně usiluje o vládu nad vaším tělem i duchem. Kristus vás však vykoupil, jste Jeho vlastnictvím. A nyní máte pracovat s Kristem a Jeho svatými anděly, kteří vám slouží. Máte si podmaňovat a podrobovat své tělo. Když toto nedocílíte, zcela určitě ztratíte věčný život a věnec nesmrtelnosti. A přece někteří říkají: „Co je komu do toho, co jím a piji.“ Ukázala jsem vám, jak může vaše jednání působit na jiné. Viděli jste, že vaše životospráva úzce souvisí s vaším vlivem na rodinu. To silně ovlivňuje povahy našich dětí. 2T 359.1

Jak jsem již řekla, žijeme v porušené době. Je to čas, kdy satan jakoby úplně ovládal naše mysl, které nejsou cele zasvěcené Bohu. Na rodičích zůstává velká zodpovědnost za výchovu dětí. Rodiče vzali na sebe odpovědnost za jejich zrození, jaká je tedy jejich povinnost? Stačí je nechat růst jak sami dovedou a chtějí? Dovolte mi připomenout vám, že na rodičích spočívá velká odpo-

vědnost. „*Protož bud' že jíte, neb pijete, aneb cožkoli činíte, všecko k slávě Boží činite.*“ (1 K 10,31) Pamatujete na to, když připravujete pokrm na stůl pro svoji rodinu? Dáváte svým dětem jen takový pokrm, o kterém víte, že vytváří nejlepší krev? Zachová ten pokrm jejich systém i od toho nejmenšího horečnatého onemocnění? Je to pokrm, který nejlépe poslouží zdraví a životu? Zamýšleli jste se nad tímto pokrmem a rozhodli se dát ho dětem? Anebo jste jim bez ohledu na jejich budoucnost připravili nezdravý, dráždivý pokrm? 2T 359.2

Dovolte mi připomenout vám, že děti jsou od narození nakloněny ke zlému. Satan jakoby je cele ovládal. Zmocňuje se jejich mladých myslí a už jsou porušeny. Proč otcové a matky jednají tak nedbale? Nechtějí věřit, že satan rozsévá zlé semeno v jejich rodinách. Jsou k tomu všemu co nejvíce zaslepení a nevšímaví. Proč se nezamýšlí, nechtou a neposlouchají o těch věcech? Apoštol hovoří: „*Přidávejte k víře své ctnost, a ke ctnosti umění, k umění pak zdrželivost, a ke zdrželivosti trpělivost...*“ (2 Pt 1,5-6) Každý vyznavač Krista má zde co činit, totiž žít podle tohoto zákona ustavičného vzrůstu. 2T 360.1

Byla mi otevřena kapitola za kapitolou. Mohu vybrat rodinu za rodinou, děti v tomto domě, každý z nich je tak zkažený jako samo peklo. Někteří z nich vyznávají, že jsou následovníky Kristovi, a vy, jejich rodiče, jste tak lhostejní, jako kdybyste byli ochrnutí. 2T 360.2

Řekla jsem, že někteří jste sobečtí. Neporozuměli jste, co jsem měla na mysli. Usilovali jste o to, aby strava chutnala co nejlépe. Chuť a potěšení, namísto slávy Boží a touhy postoupit v Božském životě a zdokonalit si svatost v bázni Boží, vás ovládla. Raději jste šli za svými potěšeními, za svou vlastní chutí, a zatímco jste takto činili, získával nad vámi satan svou moc, jak je v tomto případě všeobecné, a vaše úsilí bylo pokaždé zmařeno. 2T 360.3

Někteří z vás, otcové, zavedli své děti k lékaři, aby věděli, co s nimi je. Mohla bych vám ve dvou minutách říct, co bylo příčinou potíží. Vaše děti jsou zkaženy. Satan nad nimi získal nadvládu. Přišel zrovna ve chvíli, kdy místo toho, abyste je chránili, jste si udělali pohodlí, otupěli a spali. Bůh vám přikázal, abyste je vychovali v bázni Páně. Ale přímo před vámi se objevil satan, svázal vás svými pouty a spíte dál. Kéž se nebesa nad vámi a nad vašimi dětmi slitují; nad každým z vás, kdož potřebujete jejich slitování. 2T 360.4

Kéž byste ve věcech zdravotní reformy zaujali své postavení. Kdybyste přidali ke své víře ctnost a ke ctnosti vědění a k vědění střídmost, mohly by věci vypadat jinak. Ale vy jste byli částečně povzbuzováni hříchem a zkázou, která je ve vašich domovech. Otevřeli jste trochu své oči a potom jste se opět uložili k spánku. Myslíte si, že andělé mohou přijít do vašich příbytků? Myslíte si, že vaše děti jsou za daného stavu věcí mezi vámi připraveny pro svatý vliv? Mohu počítat rodiny za rodinou, které jsou téměř zcela v područí satana. Víím, že tyto věci jsou pravdivé a chci vyburcovat lid dříve, než bude na věky pozdě a na jejich rouchách bude nalezena dokonce i krev duší jejich vlastních dětí. 2T 361.1

Myšlení některých těchto dětí je tak oslabeno, že mají snad jen polovinu, anebo jenom třetinu dokonalého rozumu, který by měli mít, kdyby byly ctnostné a nezkažené. Zahodily jej v sebeukájení. Právě zde, v této církvi, se na všech stranách ukazuje zkaženost. Nyní se tu a tam zpívá na schůzkách pro potěšení. Pokaždé, když o tomto slyším, cítím, jako bych se odívala do pytloviny. „*Kdo mi to dá, aby hlava má byla vodou, a oči mé pramenem slzí...*“ (Jr 9,1) „*... Odpusť, ó Hospodine, lidu svému...*“ (Jl 2,17) V duši mám bolest, která je nepopsatelná. Vy spíte. Kéž by blesk a hrom ze Sinaje vyburcoval tuto církev! Vyburcoval by vás, otcové a matky, abyste začali pracovat na reformě ve svých vlastních domovech? Měli byste učit své děti. Měli byste je poučit, jak se vyhnout zlu a zkaženosti této doby. Namísto toho mnozí usilují o to, aby si opatřili něco dobrého k jídlu. Na svůj stůl kladete máslo a maso a vaše děti to jedí. Jsou živeny mnoha věcmi, které vzrušují jejich zvířecí vášeň a potom přicházíte na shromáždění a žádáte Boha, aby vás požehnal a zachránil vaše děti. Jak vysoko jdou vaše modlitby? Nejdříve musíte vykonat jistou práci. Když jste vykonali pro své děti, jež vám Bůh svěřil k výchově všechno, potom můžete s důvěrou žádat zvláštní pomoc, o které Bůh slíbil, že vám ji poskytne. 2T 361.2

Měli byste usilovat o střídmost ve všech věcech. Musíte být střídmi v jídle a pití. A přece si říkáte: „Nikomu do toho nic není, co jím, co piji, nebo co pokládám na svůj stůl.“ Je to každého osobní záležitost, jestli berete své děti a uzavíráte je před světem, nebo jdete do divočiny, kde nebu-

dete břemenem pro jiné a kde vaše neovládané, zlobící děti nebudou kazit společnost, se kterou se směřují. *2T 362.1*

Mnozí, kteří přijali zdravotní reformu, vyloučili všechno, co škodí. Avšak znamená to snad, že už mohou jíst, kolik se jim líbí? Zasednou si za stůl a místo, aby dbali, kolik mohou jíst, dají se vést chutí, až se přejedí. Žaludek potom musí vynaložit všechno úsilí, aby ve zbytku dne snášel břemeno, které mu naložili. Každý pokrm, který vchází do žaludku a z kterého tělo nemůže mít užitek, brání organismu v jeho činnosti, brzdí tento živý stroj. Tělo je přepracované a nemůže úspěšně konat svou práci. Orgány jsou zbytečně zatíženy a mozková energie musí pomoci zaživacím orgánům zpracovat celou hromadu pokrmů, ze kterých tělo nemá žádný užitek. *2T 362.2*

Takto se mozková energie zeslabuje, protože musí žaludku pomáhat nést jeho těžký náklad. Když je tato úloha splněna, co cítí člověk po takovém zbytečném výdeji životní energie? Ochablost, mdlobu, jakýsi pocit nenasycenosti. Snad se to dostaví právě před jídlem. Co je toho příčina? Příroda pracuje vytrvale, a přece není vyčerpaná. Proč nastal tento projev ochablosti? Vy myslíte, že žaludek hovoří: „Jen přidej“, zatímco ve své mdlobě jasně hovoří: „Dej mi pokoj.“ *2T 363.1*

Žaludek si potřebuje odpočinout a nasbírat novou sílu pro další činnost. Avšak místo toho, abyste mu dali určitý čas oddechu, přemýšlíte, že potřebujete více pokrmu, a tak přikládáte organismu další náklad a nedopřejete mu žádoucí odpočinek. Je to tak, jako kdyby někdo celé dopoledne úmorně pracoval a při obědě by řekl, že je velmi unavený a vyčerpaný, avšak vy byste mu řekli, jen aby šel pracovat dále, že si při tom odpočine. A takto zacházíte se žaludkem. Je vyčerpaný. Místo odpočinku mu dáváte více jídla, přivolá si tedy na pomoc energii z jiných částí těla a tyto pomáhají zažívat. *2T 363.2*

Mnozí z vás občas mají pocit otupělosti mozku. Pociťovali jste nechuť k jakékoli práci, ať duševní nebo tělesné? Pokud jste si neodpočinuli od pocitů, že váš systém je zatížen; ale potom se opět dostavil pocit únavy. Vy však říkáte, že je vám zapotřebí více jídla, a tak dvojnásobně zatěžkáte svůj žaludek. Jste-li přísní ve výběru stravy, ale jíte příliš mnoho, myslíte, že tím oslavujete Boha tělem svým i duchem svým, které náleží Jemu? Ti, kteří jedí příliš mnoho, ubližují svému tělu a nemohou chápat pravdu, i kdyby o ní slyšeli. Nemohou dokázat probudit otupělé síly mozku, aby pochopili cenu smíření a velkou oběť, jež byla přinesena pro padlé lidstvo. Takoví lidé nemohou chápat věci vznešené, vzácné, ani bohatou odměnu, která je připravena pro věrné vítěze. Nedovolme, aby živočišná část naší přirozenosti vítězila nad morálkou a rozumem. *2T 363.3*

Jaký vliv má přejídání se na žaludek? Zeslabuje zaživací ústrojí a následuje oslabení, nemoc a nepřináší nic dobrého. Lidé, kteří se přejídají, jsou pak ještě více nemocní a sami si zkracují život. Je to strašné! Víme ze zkušenosti, co to jsou zaživací poruchy. Měli jsme to v rodině. Víme, že této nemoci se musíme obávat. Ten, kdo má zaživací poruchy těžšího rázu, je velký trpitel. Trpí tělesně i duševně. Ale jeho přátelé rovněž trpí, pokud nejsou bezcitní. A přesto říkáte: „Co komu po tom, co jím a co dělám?“ Trpí někdo v okolí takového nemocného? Jen se zachovejte tak, aby se podráždil. Jak snadno vznikne mrzutost! Cítí se bídne a má dojem, že děti jsou velmi zlé. Nedovedou nenuceně a klidně jednat s nikým v rodině. Celé okolí je postiženo nemocí a trpí. Tito nemocní jsou temným stínem. Tak co, ovlivňují jejich zvyky v jídle a pití i ostatní? Jistě tomu tak je. A vy byste měli být velmi opatrní, abyste se uchovali v co nejlepším zdravotním stavu, abyste mohli Bohu odvést dokonalou službu a činit svou povinnost ve společnosti a ve vaší rodině. *2T 364.1*

I zastánci reformy se mohou dopouštět chyb. Nezáleží jen na druhu potravy, ale i na množství a na časových intervalech, v kterých správnou potravu požíváme. Mohou jíst nestřídmě potravu zdravé kvality. Vypraví se k jídlu a pití, když na něco mají chuť. A takto škodí svému organismu. A nejenom to, ale také škodí svým rodinám tím, že na své stoly umísťují dietu vyvolávající horečku, která zvýší jenom zvířecí vášně jejich dětí a povede je k tomu, aby se staraly jenom trochu o nebeské věci. Rodiče takto posilují zvířecí a zmenšují duchovní síly svých dětí. Jak těžký trest budou muset nakonec zaplatit! A potom se budou divit, že jejich děti jsou mravně tak slabé! *2T 365.1*

Rodiče svým dětem nedávají správné vzdělání. Často vykazují tytéž nedokonalosti, které se ukazují u jejich dětí. Jedí nenáležitým způsobem a to odvádí nervovou energii do žaludku a oni nemají žádnou životní sílu, kterou by uplatnili v jiných směrech. Nemohou náležitě ovládat své děti kvůli vlastní netrpělivosti, ani je nemohou učit správné cestě. Snad je vychovávají hrubě a v netrpě-

livosti. Řekla jsem, že k tomu, aby se zatřáslo s dítětem, je třeba otrást dvěma duchy v něm, zatímco jeden bude vyhnán. Jestliže se dítě mýlí, zatřesení jím znamená jenom dělat věci horší. Dítě se nepoddá. Když organismus není ve správném stavu, když oběh je porušen a nervová síla nemá všechno, čeho je zapotřebí k tomu, aby zpracovala špatnou stravu nebo příliš velké množství stravy, dokonce i toho, co je dobré, rodiče se neovládají. Rozumným způsobem nemohou pochopit spojitost příčiny a následků a zde je důvod, proč každým podnikáním, které ve svých rodinách konají, způsobí více potíží, než kolik jich léčí. Nezdá se, že by je chápali a uměli rozlišit příčinu od následků. Jdou do práce jako slepci. Zdá se, že jednají, jako kdyby zvláštním způsobem oslavovali Boha tím, že se pohybují jako divoši, a je-li něco špatného, co se objeví v jejich rodinách, odstraňují to s hrubostí a zuřivostí. 2T 365.2

Kdo jsou naše děti? Jsou jenom naši mladší bratři a sestry v rodině, kterou Bůh prohlašuje za svou. Jednáme s nimi jako se členy rodiny Páně, když je nám svěřena péče o ně? Jak pečliví bychom měli být, abychom je přivedli před Pána tak, aby když Pán přijde, mohli jsme říci: „Zde jsme, Pane, a také naše děti, které jsi nám svěřil.“ Budeme potom schopni říci: „Snažili jsme se vykonat svou práci a snažili jsme se ji vykonat dobře?“ 2T 366.1

Viděla jsem matky velkých rodin, které nebyly spokojeny se svými rodinnými povinnostmi. Chtěly být misionáři a konat nějaké velké dílo. Toužili po nějakém vyšším poslání a zanedbávali své domácí povinnosti, ke kterým je Pán povolal. Jak je důležité, aby mozek byl jasný. Jak je důležité, aby tělo bylo co nejzdravější, abychom mohli konat dílo, kterým nás Pán pověřil, a to tak, aby Mistr mohl říci: „*To dobře, služebníče dobrý a věrný; nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdíš v radost Pána svého.*“ (Mt 25,21) Milé sestry, nezanedbávejte ty drobné povinnosti, ke kterým vás povolal Pán. Nechť skutky vašeho dne jsou takové, že v den posledního účtování se nebudete stydět uvidět záznam anděla. 2T 366.2

Co říci o nedostatečné stravě? Hovořila jsem o tom, jak je důležité dbát na množství a jakost jídla, poněvadž to vše úzce souvisí se zákony zdraví. Avšak neměli bychom doporučovat nedostatečnou stravu. Viděla jsem, že mnozí chápou nesprávně zdravotní reformu a spokojí se s chudobnou stravou. Živí se lacinou, nevyživnou stravou, připravenou nedbale, anebo bez zřetele na výživu těla. Je důležité, aby jídlo bylo připraveno svědomitě, aby chuť, která není zvrácená, měla radost z jídla. Přestože zásadně vynecháváme maso, koření, lůj a to, co dráždí organismus, neměl by si nikdo myslet, že nám už na tom, co jíme nemusí záležet. 2T 367.1

Někteří zacházejí do extrémů. Musí jíst přesně vyměřené množství jídla určité kvality a omezují se na dvě anebo tři věci. Na stůl připustí jen málo pokrmů. Ve trošce jídla, a ještě nedostatečné kvality nedostanou patřičnou výživu pro tělo. Bídná strava se nemůže přeměnit na dobrou krev. Chudobná strava ochudí krev. Zmíním se o případu sestry A. Tento případ mi byl předložen, abych ukázala jednu krajnost. Byly mi předloženy dvě třídy. První ti, kdož nežijí ve světle, které jim Bůh daroval. Začali v reformě, protože s tím začal někdo jiný. Necháпали to sami osobně. Jsou mezi nimi mnozí, kteří vyznávají pravdu, když ji obdrželi, protože tak učinil někdo jiný, ale pro svůj život byste neměli žádné odůvodnění. Toto je důvod, proč jste tak slabí jako voda. Namísto zvažování vlastních pohnutek ve světle věčnosti, namísto praktického poznání zásad, které jsou základem všeho vašeho jednání, místo abyste kopali do hloubky a ve svém vlastním zájmu budovali na správném základu, chodíte ve světle jisker, které vám zapálil někdo jiný. Budete klopýtat tak, jak jste klopýtalí ve zdravotní reformě. Kdybyste jednali zásadově, nikdy byste to neučinili. 2T 367.2

Některým není možno vstoupit zásadu jíst a pít k slávě Boží. Hovění chuti ovlivňuje celý jejich život. Je to vidět v jejich rodině, v jejich sboru, na modlitebním shromáždění a v životě dětí. Stalo se to kletbou jejich života. Nemůžete je přivést k tomu, aby chápali pravdy pro tyto poslední dny. Bůh se důkladně postaral o výživu a štěstí svých tvorů, a kdyby Jeho zákony nebyly nikdy přestupovány a všichni by jednali podle této Boží vůle, měli bychom zdraví, žili bychom v pokoji, štěstí, a ne v bídě a ustavičném zlu. 2T 368.1

Do druhé skupiny lidí, jež přijala zdravotní reformu, patří lidé velmi přísní. Zaujmou stanovisko, na němž tvrdošijně trvají, a skoro ve všem zacházejí do krajností. Sestra A byla jednou z nich. Nemilovala ani necítila jako náš Božský Pán. Spravedlnost byla téměř vším, co viděla. Hnala věci

dále než Dr. Trall. Její pacienti ji museli dokonce i opouštět, protože nedostávali dost jídla. Její ochuzená dieta jí způsobovala chudokrevnost. *2T 368.2*

Masité pokrmy znehodnocují krev. Vařte maso s kořením, najezte se ho a po něm si dejte nějaký vydatný moučník a máte znečištěnou krev. Tělo je příliš přetížené, když má zpracovat takový pokrm. Určité zákusky a v octě nakládaná zelenina, která by nikdy neměla přijít do žaludku, také znečišťují krev. Bídná strava, nesprávně připravená a v malém množství, nemůže vytvořit dobrou krev. Maso a bohaté pokrmy na jedné straně a nedostatečná strava na druhé straně, přivádí ke stejným výsledkům. *2T 368.3*

Nyní něco o mléku a cukru: Znam některé, kteří se zřekli zdravotní reformy a poznamenali, že s ní nechťejí mít nic společného, protože se v ní omezují na některé potraviny. Změny bychom měli provádět velmi pozorně a počínat si opatrně a rozumně. Chceme jednat tak, aby se tento způsob doporučoval rozumným mužům a ženám v naší zemi sám. Větší množství mléka a cukru škodí. Znečišťuje celý systém. Dojnice nejsou vždy nejzdravější. Mohou být nemocné. Ještě ráno mohou vypadat dobře a večer zahynou. Když už ráno bylo zvíře nemocné, mléko též nebylo zdravé; o tom však víme. Zvířata jsou nemocná. Maso není zdravé. Kdybychom mohli vidět, že zvířata byla dokonale zdravá, doporučovala bych, aby lidé jedli raději maso než větší množství mléka a cukru. Nezpůsobilo by to tolik škody, co napáchá mléko a cukr. Cukr znečišťuje organismus. Překáží v činnosti tohoto živého stroje. *2T 368.4*

Uvedu vám jeden příklad, který se stal v Montcalm County, Michigan. Ten jedinec byl nádherný muž. Vysoký šest stop, pěkného zevnějšku. Byla jsem totiž vyzvána, abych ho navštívila, že je nemocný. Předtím jsem s ním mluvila o životosprávě. Pohled jeho očí se mi však nelíbil. Jedl velké množství cukru. Na můj dotaz proč, odpověděl, že přestal jíst maso a nevěděl, čím by ho lépe nahradil. Jídlo mu nechutnalo, protože jeho žena neuměla vařit. Někdy snad posíláte své dcery na studia, ačkoli neumějí to nejdůležitější – vařit. Zde byla žena, která se nenaučila připravovat zdravé pokrmy. Žena matka vykazovala velký nedostatek. Následkem nedostatečné stravy došlo k nemírnému konzumování cukru, což způsobilo nemoc celého těla. Život muže byl zbytečnou obětí špatného vaření. Snažila jsem se podat této rodině co nejlepší vysvětlení a on byl záhy zdravější. Někdy však přecenil své síly nebo snědl něco málo závadného a byl opět nemocen. Tentokrát mu už nebylo pomoci. Jeho tělo, jako by bylo celé nakažené. Zemřel jako oběť špatné kuchyně. Cukr celou situaci zhoršil. *2T 369.1*

Často je u bratrů a sester zvykem, že hodně užívají mléka s cukrem. To tělo zatěžuje, dráždí živací orgány a postihuje mozek. Vše, co brzdí činnost živého mechanismu, působí přímo na mozek. Pán mi ukázal, že požívání velkého množství cukru škodí víc než maso. Tyto změny musí nastat pozvolna tak, abychom nevyvolali nechuť a předsudky u lidí, které chceme poučit a pomoci jim. *2T 370.1*

Naše sestry často neví, jak vařit. Ráda bych řekla: šla bych k nejlepší kuchařce, jakou možno najít, a zůstala u ní podle potřeby i celé týdny, dokud bych nezvládla toto umění a nebyla rozumnou, zručnou kuchařkou. Rozhodla bych se k tomu i ve čtyřiceti letech. Je vaší povinností umět vařit, a též naučit vařit i své dcery. Když je zasvětíte do kuchařského umění, je to jako by jste okolo nich vystavěly hradbu, která je ochrání před mnohými nerozumnostmi a zlozvyky, kterých by se jinak dopustily. Cením si své švadleny, vážím si své písáčky, avšak má kuchařka, která dobře ví, jak připravit pokrm, který náležitě vyživuje mozek, kostru a svalstvo, má v rodině mezi pomocníky nejdůležitější místo. *2T 370.2*

Matky, nic nevede k takovým velkým škodám, jako když ze svých dcer odstraníte břemena a nedáte jim nic zvláštního na práci a necháte je, aby si zvolili své zvláštní zaměstnání, snad trochu háčkování nebo vyšívání, aby se zaměstnaly. Nechte je, ať procvičí své údy a svaly. Jestliže je toto unavuje, co na tom? Nejste unaveny i vy ve své práci? Cožpak vaše děti zraňuje únava víc než vás, jestliže jsou přepracovány? Ne, opravdu ne. Ze své vyčerpanosti se mohou uzdravit po dobrém spánku a mohou být připraveny na práci příštího dne. Je hříchem nechat je růst v nečinnosti. Hřích a zkáza Sodomy vyplývala z nadbytku chleba a nečinnosti. *2T 371.1*

Chceme pracovat co nejlépe. Chceme jednat jako muži a ženy, kteří mají být přivedeni k poslednímu soudu, a když přijmeme tuto zdravotní reformu za svou, měli bychom ji přijmout ve

smyslu povinnosti a ne proto, že někdo jiný ji přijal. Od doby, kdy jsem přijala zdravotní reformu, neuchýlila jsem se ani trochu od své cesty. Neučinila jsem ani krok zpět do doby, kdy na mou stezku zasvitlo poprvé světlo z nebe ohledně této věci. Upustila jsem hned od všeho masa a másla a od tří jídel – a zatímco jsem byla zabrána do vyčerpávající duševní práce, když jsem psala od časného rána až do západu slunce, přešla jsem na dvě jídla denně, aniž jsem změnila svou práci. Velmi jsem trpěla nemocí, protože jsem měla pět záchvatů ochrnutí. Svou levou ruku jsem měla po měsíce připoutanou k levému boku, protože jsem měla velké bolesti u srdce. Když jsem změnila svou stravu, odmítla jsem povolovat chuti a nechat jí ovládat mou bytost. Bude to na překážku, abych si zajistila větší sílu a s ní oslavovala svého Pána? Bude mi to třeba i okamžik překážet? Nikdy! Trpěla jsem krutým hladem, byla jsem veliký jedlík masa. Ale když jsem umdlávala, položila jsem si ruce na žaludek a řekla: „Neokusím ani kousek. Budu jíst jednoduchou potravu, nebo nebudu jíst vůbec.“ Chléb mi nechutnal. Zřídka jsem mohla sníst malý krajíček. Některé věci reformy jsem snášela velmi dobře, když však šlo o chléb, velice se mi protivil. Provádějice své změny, musela jsem nejdříve podstoupit boj, než jsem mohla jíst. Svému žaludku jsem řekla: „Můžeš čekat, dokud nebudeš jíst chléb.“ Za malou chvíli jsem mohla jíst chléb a také graham. Ten jsem dříve nemohla jíst, ale nyní chutná dobře, nijak jsem neztratila chuť k jídlu. *2T 371.2*

Když jsem spisovala Duchovní dary – svazek třetí a čtvrtý (1863-1864) – bývala jsem vyčerpána přílišnou prací. Viděla jsem, že musím změnit způsob svého života, a když jsem odpočívala několik dní, byla jsem opět zcela v pořádku. Ze zásady jsem s těmito věcmi přestala. Zaujala jsem zásadní stanovisko ke zdravotní reformě. A od té doby jste, bratři a sestry, neslyšeli, že bych na zdravotní reformu uplatňovala extrémní názor, který bych musela vzít zpět. Neuplatňovala jsem nic, než co zastávám nyní. Doporučuji vám zdravou, výživnou stravu. *2T 372.1*

Nepokládám za velkou ztrátu, přestanete-li užívat věci, které zanechávají špatný pach v dechu a špatnou chuť v ústech. Je to sebezapření, zanechat tyto věci a dostat se do stavu, kde je vše sladké jako med a kde žádný pach nezůstal v ústech a žádný pocit zkaženosti v žaludku? Ty jsem mívala po většinu času. Omdlávala jsem opět a opět s dítětem v náručí. Nemám teď nic takového a budu to nazývat ztrátou, jestliže mohu dnes stát před vámi jak stojím nyní? Není ani jedné ženy ze sta, která by mohla vydržet tolik práce, jakou konám já. Vycházela jsem ze zásady, a ne z popudu. Jednala jsem tak, jelikož jsem věřila, že nebe schválí mou cestu, na níž jsem se vydala, abych uvedla sebe do nejlepšího zdravotního stavu, a tak mohla oslavovat Boha ve svém těle a duchu, které Mu patří. *2T 372.2*

Můžeme mít pestrý, dobrý, zdravý a náležitě připravený pokrm, který bude chutnat všem. Moje sestry, když neumíte vařit, radím vám, uče se. Je pro vás životně důležité, aby jste věděly jak vařit. V důsledku špatné úpravy pokrmů, je ztraceno mnohem více duší, než si myslíte. Jsou z toho nemoci a zlé následky; organismus trpí a nebeské věci se ztrácejí se zřetele. V bochníku dobrého chleba je více náboženství, než si mnozí z vás myslí. Více náboženství je v dobrém vaření, než si to dovedete představit. Byli bychom rádi, abyste se naučily, co je pravé náboženství, a abyste ho vnesly do svých rodin. Někdy, když jsem byla na cestách, poznala jsem, že chléb a pokrm vůbec, který mi byl předložen by mi uškodil; avšak musela jsem něco jíst. Na požívání takového pokrmu hledí nebe jako na hřích. Trpěla jsem nedostatkem náležitého pokrmu. Kdo z vás má slabý žaludek, může jíst různé ovoce, ne však mnoho najednou. Můžete mít v tom určitou pestrost, bude to chutné a po takovém jídle se budete cítit dobře. *2T 373.1*

Žasnu, že přesto, že se vám dostalo tolik světla, jíte ještě mezi jídlem! Neměli byste mezi pravidelným jídlem sníst ani sousto. Jezte kolik potřebujete, ale řádně u jídla, a pak čekejte až do dalšího jídla. Není-li žaludek v pořádku, lze sice předložit na stůl ovoce, ne však příliš mnoho najednou. Jím dost, abych uspokojila potřeby přírody; ale když vstanu od stolu, mám chuť k jídlu stejně dobrou, jako když jsem usedla. A když přijde doba na příští jídlo, jsem připravena vzít si svou dávku a nic víc. Kdybych tu a tam snědla dvojnásobné množství, protože to dobře chutná, jak bych se mohla sklánět a Boha prosit, aby mi pomohl v mém díle spisovatelském, když bych pro svou hltavost nemohla dostat jedinou myšlenku? Mohla bych žádat Boha, aby pečoval o to nerozumné zatěžování mého žaludku? To by jej neuctilo. To by znamenalo plýtvat prosbami pro své záliby. Nyní jím, o čem si právě myslím, že je správné a pak Jej mohu žádat, aby mi dal sílu k vyko-

nání díla, jež mi uložil. A já vím, že nebesa vyslyšela mou modlitbu a odpověděla mi na ni, když jsem takto prosila. 2T 373.2

Pokud nejsme střídmi v jídle, hřešíme proti svému tělu. Ti, kteří se přejídají, klidně pak v sobotu v domě Božím spí a oheň Božího slova na ně nepůsobí. Neudrží oči otevřené, nechápou vážné proslovy. Myslíte, že tito lidé oslavují Boha tělem a duchem svým, které jsou Jeho? Ne, působí Mu hanbu. A také ten, kdo trpí zažívacími poruchami, je na tom stejně. Nedbá na pravidelnost v jídle, povoluje své chuti a jí mezi dvěma jídly. Možná, že mu při sedavém zaměstnání chybí čistý vzduch anebo dostatečný pohyb. 2T 374.1

Někteří z vás si myslí, že by jim přece měl někdo radit, kolik by měli jíst. Tak to nemá být. Máme jednat z mravního a náboženského stanoviska. Ve všem máme být střídmi, protože neporušitelná koruna slávy, nebeský poklad, je před námi. A nyní bych ráda pověděla svým bratřím a sestrám: Usilovala bych o mravní odvalu zaujmout pevné stanovisko a ovládat se. Nenechala bych to na nikoho. Jíte příliš mnoho a potom toho litujete, a tak neustále se upíná vaše myšlení na to, co jíte a pijete. Jezte to, co vám poslouží k dobrému, a neopouštějte stezku, kterou jste si jednou zvolili. Pak můžete mít pocit, že i v očích nebes jste čistí a nebudete mít výčitky svědomí. Nevěříme, že by se mohly odstranit všechny překážky z cesty dětem anebo dospělým. Všechny nás čeká boj a musíme být připraveni, abychom odolali satanským pokušením, a musíme si uvědomit, že k tomu vlastníme určitou sílu. 2T 374.2

Když vás varujeme před přejídáním i stravy nejlepší kvality, chceme varovat též extrémisty, aby nezaváděli falešné názory a nesnažili se jiným je vnucovat. Mnozí vystupují jako zdravotní reformátoři, kteří se k ničemu nehodí a nejsou dostatečně schopnými postarat se o své vlastní rodiny, anebo zastat náležité místo v církvi. A čím se zaměstnávají? Nuž, chtějí být lékaři zdravotní reformy. Berou na sebe odpovědnost za svoji praxi a zahrávají si se životem mužů a žen, zatímco léčení vůbec nerozumějí. 2T 374.3

Protestujeme proti těmto nováčkům, kteří se snaží léčit nemoc jakoby odborně, podle zásad zdravotní reformy. Necht' nás Pán chrání, abychom se stali jejich pacienti, aby se na nás učili. Je nás příliš málo. Byl by to potupný boj, ve kterém bychom padli. Necht' nás Pán ochrání od podobného neštěstí. Nepotřebujeme takové učitele a lékaře. Necht' nemocné léčí ti, kteří o lidském organismu něco ví. Nebeský lékař byl plný soucitu. Tohoto ducha potřebují ti, kteří ošetřují nemocné. Někteří, kteří chtějí být lékaři, jsou sobečtí a tvrdohlaví. Nemůžete je na nic upozornit. Je možné, že ještě nic užitečného nevykonali a jejich život byl úplně bezúspěšný. Neví, co by skutečně vědět měli, a přece se pustili provádět zdravotní reformu. Nemůžeme dovolit, aby takoví zničili toho, či onoho. Ne, to si nikdo nemůžeme dovolit! 2T 375.1

Chceme být vždy důslední. Chceme, aby náš lid zaujímal správné stanovisko ve zdravotní reformě. Apoštol hovoří: „*Očišťujme se od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení v bázni Boží*“ (2 K 7,1). Musíme si správně počínat, abychom obstáli v posledních dnech. Potřebujeme jasný mozek a zdravou mysl ve zdravém těle. Vážné úsilí bychom měli vyvinout ve prospěch svých dětí a pro každého člena naší rodiny. Chopíme se toho a zaujmeme správné stanovisko? Ježíš přijde; a když jednáme nevšímavě a slepě vůči věčným pravdám těchto posledních dnů, jak můžeme být pravdou posvěceni? Jak můžeme být připraveni pro nesmrtelnost? Kéž nám Pán pomůže začít zde pracovat jako nikdy předtím. 2T 375.2

Hovořili jsme o tom, že jsme měli řadu shromáždění na tomto místě, a o tom, že jsme se tam chopili práce pro lid, ale neodvažujeme se nosit vás na rukou. Chceme, abyste vy začali tuto práci na reformě ve svých vlastních domovech. Chceme, aby ti, kteří stáli v pozadí, vystoupili vpřed. Musíte začít s prací, a když vidíme, že jste začali s prací pro sebe, vyjdeme a pozvedneme vás. Doufáme, že zreformujete své děti, aby mohly být přeměněny pro Krista, a že duch reformy se může rozšířit mezi vámi všemi. Ale když se ukáže, že jste dvojnásobně nevšímaví a že se necháte vytrhnout i s kořeny, neodvažujeme se tuto práci převzít. Raději bychom šli do nevěřících shromáždění, kde jsou srdce ochotna přijmout pravdu. Břemeno pravdy na nás spočívá. Je dost jiných lidí, kteří mají uslyšet pravdu, a my toužíme být tam, kde jim ji můžeme hlásat. Pomůžete nám tím, že se dáte sami do práce? 2T 376.1

Kéž Pán vám pomůže, abyste vnímali tak, jako nikdy předtím. Kéž vám pomůže, abyste odumřeli vlastnímu já a získali ducha reformy pro vlastní domovy, aby andělé Boží mohli přijít mezi vás a sloužit vám a abyste vy byli schopní pro přenesení na nebesa. *2T 376.2*

53. Extrémy ve zdravotní reformě

V době výroční konference v Adams Center, New York, 25. října 1868, mi bylo zjeveno, že bratři v místě ____ byli velice zmateni a stísněni nad cestou, kterou se ubírali B a C. Ti, kterým leží na srdci Boží věc, nemohou než starat se o její vzkvétání. Bylo mi zjeveno, že tito muži nebyli spolehliví. Byli extrémisty a hnali zdravotní reformu do samé krajnosti. Neusilovali o to, aby směřovali k nápravě nebo reformování těch, kdož byli nestřídmí ve své dietě, ale jejich vliv znechucoval věřící i nevěřící a zaháněl je daleko od reformy, namísto toho, aby je k ní přiváděl blíže. *2T 377.1*

Naše názory se široce liší od těch, které jsou ve společnosti obvyklé. Nejsou populární. Spousta lidí odmítne jakoukoli teorii, byť možná rozumnou, pokud klade nějaké omezení chuti. Bere se ohled na chuť, namísto soudnosti a zdraví. Všichni, kdož opustili nezdravou cestu zvyku a horlí ve prospěch reformy, setkají se s odporem, budou pokládáni za šílence, nezdravé a radikální. Nechme je, ať kráčí vždy vytrvale svou cestou. Ale když zastánci zdravotní reformy ženou tuto záležitost do extrémů a jednájí rozporuplně, ostatní lidé nemohou za to, jestliže jsou znechuceni zdravotní reformou. Tito extrémisté napáchají více škody v několika měsících, než mohou odčinit za celý svůj život. Kvůli nim celá teorie naší víry je znevážena a oni nikdy nemohou přivést ty, kteří vidí následky takzvané zdravotní reformy, aby si mysleli, že je v ní něco dobrého. Tito lidé činí práci, kterou satan miluje a rád vidí, jestliže se v ní pokračuje. *2T 377.2*

Ti, kdož mluví ve prospěch nepopulární pravdy, by měli být velmi stálí ve svých životech a měli by být nesmírně pečliví, aby se vyhnuli jakýmkoli krajnostem. Neměli by pracovat tak, aby viděli, jak daleko to oproti ostatním mohou dotáhnout, ale naopak, aby viděli jak blízko mají jít k těm, které chtějí napravit, aby jim mohli pomoci dosáhnout takového postavení, jehož si sami tak vysoce cení. Jestliže to takto cítí, budou vykonávat práci, která doporučí pravdu, pro kterou oni horlí, k dobrému úsudku čistých, citlivých mužů a žen. Toto pak doplní tvrzení, že je stálost ve věcech zdravotní reformy. *2T 377.3*

Viděla jsem případ B v jeho rodině. Je přísný a nesnese omluvu. Přijal zdravotní reformu bratra C a je právě takový extrémista. Jelikož neumí sám správně posuzovat, dopustil se vážných chyb, jejichž dosah bude ještě dlouho trvat. Pomocí podrobností, vyčtených z knih, počal provádět teorie, které slyšel zastávat bratrem C, a dal si záležet, aby vše zařídil podle něho. Začal postupně svoji zdravotnickou teorii prosazovat i v rodině, ale zapomněl ovládat své tělesné sklony. Sám se nesnažil tohoto cíle dosáhnout a podmanit si své tělo. Kdyby správně pochopil podstatu zdravotní reformy, věděl by, že jeho žena není v takovém stavu, aby mohla dát život zdravým dětem. Jeho vlastní nezpracované vášně získaly nadvládu, aniž by uvažoval od příčiny k následku. *2T 378.1*

Před narozením svých dětí nenakládal se svou manželkou jako se ženou, která nebyla pro těhotenství dost způsobilá. Uskutečňoval své přísné zásady vlády nad ní v souladu s myšlenkami bratra C, které způsobily tolik škody. Nestaral se o jakost a množství potravy, které bylo zapotřebí, aby byla vyživována dvě těla místo jednoho. Druhý život závisející na ní a jejím organismu, nedostával výživnou stravu, potřebnou pro zachování sil. Nedostávalo se zde jak jakosti, tak i množství. Její organismus vyžadoval změnu, rozmanitost a jakost výživnější potravy. Její děti se narodily se slabým zažívacím ústrojím a nehodnotnou krví. Ze stravy, kterou matka byla nucena přijímat, nemohla dát dobrou jakost krve, a proto dala dětem život plný vrtochů. *2T 378.2*

Cesta, kterou se dal její manžel, otec těchto dětí, si zaslouží co nejpřísnější pokárání. Jeho manželka trpěla nedostatkem celkově výživné stravy. Neměla dostatečnou potravu ani oděv, který by její život učinil pohodlnější. Nesla břemeno, které jí bylo ke škodě. On se stal jejím bohem, svědomím i vůlí. Jsou povahy, které odporují takovéto osvojené autoritě, nepodvolí se jejímu dozoru. Stávají se vyčerpané tlakem a bouří se, ale v tomto případě tomu tak nebylo. Ona vydržela ve své svědomitosti a snažila se cítit tak, jakoby bylo vše v nejlepším pořádku, ale nezkontrolovatelná povaha nemohla být tak snadno potlačena. Její požadavky byly opravdové. Přirozená potřeba něčeho výživnějšího ji vedla k tomu, aby využila žádosti, avšak bez užitku. Její potřeby byly malé, ale nebyly respektovány. Dvě děti byly obětovány jeho slepým omylům a jeho nevědomosti. Kdyby lidé inte-

ligentního smýšlení jednali s němými zvířaty tak, jako on jednal se svou ženou, pokud jde o stravu, společnost by převzala takovou záležitost do svých rukou a sjednala by nápravu. 2T 379.1

Na prvním místě se neměl dopustit tak velkého zločinu, že přivedl na svět děti, které jak mu jeho rozum napovídal, byly nemocné, protože musí obdržet jen ubohé sklony od svých rodičů. Musí mít špatné dědictví, které se na ně přenáší. Jejich krev je jistě naplněna krtičnatými šťávami od obou rodičů, zvláště od otce, jehož návyky byly takové, že kazily krev a vysilovaly celý jeho organismus. Nejen že musí tyto ubohé děti obdržet sklony ke krtičnatosti v dvojnásobné míře, ale což je horší, budou vykazovat duševní a mravní nedostatky svého otce a nedostatek vznešené nezávislosti, mravní odvahy a síly, tak jak je tomu u jejich matky. Svět je již proklet tím, že narůstá počet osob tohoto ražení, kteří musí na váhách fyzické, mentální a mravní síly padnout níže než jejich rodiče, neboť jejich stav a okolí nejsou ani tak příjemné, jak byly pro jejich rodiče. 2T 379.2

B není schopen pečovat o svou rodinu. Nedokáže nikoho podpořit tak, jak by měl podporovat a nikdy tak nedokázal. Jeho sňatek byl úplnou chybou. Učinil život své manželky plným strádání a znásoboval utrpení tím, že měli spolu děti. 2T 380.1

Ti, kteří vyznávají že jsou křesťané, nemají dříve vstupovat do manželství, dokud tuto věc pečlivě z vyššího hlediska a na modlitbě neuvažili a nepřesvědčili se o tom, bude-li jejich spojení sloužit k oslavě Boží. Necht' důkladně přemýšlí o všech povinnostech manželského poměru, aby byla posvěcená zásadnost základem každého počínání. Každý, kdo chce rozšířit svou rodinu, má dobře uvážit, bude-li to k oslavě nebo k požehnání Bohu, přivede-li dítka na svět. Je třeba, aby se manželé snažili oslavovat Boha od svého sňatku i každý další rok svého manželství. Mají rozumně uvážit, mohou-li se dokonce postarat o výchovu svých dětí. Nemají právo zplodit dítka, které by byly jiným břemenem. Mají takové zaměstnání anebo příjmy, jež postačí pro jejich rodiny, aby nestrádaly a nestaly se břemenem jiným? Jestliže ne, přiváděním dítek na svět hřeší, protože tyto musí trpět nouzí v péči, pokrmu a oděvu. V této zkažené době se o těchto věcech neuvažuje. Rozkošnické záležitosti panují a nenechají se omezovat ani kontrolovat, avšak jejich výsledek je bída, slabost a smrt. Mužové nezkracené vášně, kteří sice nosí jméno manžel, ale právem by si zasloužili jméno nelidský, nutí ženu matku k životu trpkému, únavnému, plnému bolesti. Ubohé matky po celý svůj život bídně živoří, mají vždy na svých rukou malé dítka, kterým jen stěží mohou dát sousto chleba do úst a přiodít jejich těla oděvem. Podobně nahromaděná bída naplňuje svět. 2T 380.2

Jak málo je pravé, upřímné, oddané, věrné a čisté lásky. Je vzácným drahokamem. Jemnost, něžnost a citlivost mnohých žen byla zničena tím, který nese jméno manžel, neboť on zneužitím manželského poměru zacházel s ní způsobem na člověka nedůstojným. Mnohá žena shledala lásku manžela tak nízkou, že se jí ošklivila. 2T 381.1

Mnoho rodin žije v nejubožejším stavu, protože manžel a otec se nechává ovládat nízkými vášněmi své přirozenosti a dovoluje jim, aby panovaly nad jeho rozumem a mravem. Jako výsledek svého počínání pociťuje často podrážděnost, slabost a sklíčenost, ale málokdy si je vědom toho, že příčina vězí v jeho nesprávných skutečích. Naši slavnostní povinností vůči Bohu je, abychom drželi v čistotě své tělo i duši a mohli se tak stát užitečnými členy lidské společnosti a dokonalými Božími služebníky. Apoštol nás varuje: „*Nepanuj tedy hřích ve smrtelném těle vašem, abyste povolovali jemu v žádostech jeho.*“ (Ř 6,12) Vybízí nás, abychom spěli k výšinám a praví, že „*všeliký, kdož bojuje, ve všem jest zdrženlivý*“ (1 K 9,25). Napomíná všechny, kdož se nazývají křesťany, aby přinášeli těla svá „*v oběť živou, svatou, Bohu libou...*“ (Ř 12,1). Praví: „*Podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.*“ (1 K 9,27) 2T 381.2

Lidé se obvykle dopouštějí chyby, že nedbají na život matky před narozením dítěte. V této významné době nemá mít matka tolik práce. V jejím těle dochází k nesmírným změnám. Tělo potřebuje více krve, a proto i větší množství potravy, a to nejlepší kvality. Nemá-li dostatek výživné stravy, nemůže si udržet tělesnou sílu a její potomek je olupován o vitalitu. Také její oděv vyžaduje pozornosti. Nesmí prochladnout. Není-li dostatečně chráněna před zimou, bude mít špatný krevní oběh, a tím bude trpět i její dítě. Dítě nebude správně vstřebávat potravu, která by se proměnila v dobrou krev. Blaho matky i dítěte je závislé na dobrém, teplém oděvu a na výživné stravě. Pamatujme na zvýšené nároky nastávající matky v nejvyšší míře. 2T 381.3

Myšlenka, že žena se má s ohledem na svůj zvláštní stav řídit jen chutí, je mylná. Bývá to sice zvykem, který však neodpovídá zdravému rozumu. Chuť takové ženy může být rozličná, náladová a velmi vybíravá. Zvyk připouští, že smí jíst vše, nač si vzpomene, bez ohledu na to, poskytne-li jí tento pokrm výživu a poslouží-li růstu jejího dítěte. Strava má být vydatná, nemá však dráždit. Zvyk říká, že pokud chce žena maso, čalamádu, kořeněná jídla, nebo koláče, ať je má, protože je brána v potaz pouze chuť. Je to velký omyl, který s sebou nese mnoho škody, která nelze předem odhadnout. Ačkoli musíme vždy dbát na to, aby strava byla prostá a hodnotná, v tomto důležitém období je to tím významnější. *2T 382.1*

Ženy zásadní a poučené se neuchýlí ani v tomto údobí od zásad prosté výživy. Uvědomují si, že je na nich závislý další život, a budou opatrné ve všech svých zvyklostech, zvláště ve stravě. Nemají jíst nic nevyživného a dráždivého pouze proto, že to dobře chutná. Mnozí jim ochotně radí všelicos, co odporuje zdravému rozumu. *2T 382.2*

Kvůli tomu, že rodiče ukájí své choutky, se jim rodí nemocné děti. Organismus nevyžaduje takové jídlo, na které máme chuť. Velká chyba je zvyk, že na co je chuť, to má být v žaludku a křesťanská žena by se toho měla vyvarovat. Představitost by neměla ovládat požadavky organismu. Ti, kteří se nechají ovládat chutí, utrpí trest za přestupování zákonů jejich bytosti. A tato záležitost s nimi nekončí – jejich nevinní potomci budou trpět také. *2T 383.1*

Krvetvorné orgány nemohou proměnit ostré koření, tučné pečivo, kyselé okurky a nakažené maso na dobrou krev. A dostane-li se do žaludku tolik potravy, že zaživací ústrojí se musí přepřacovat, aby na to stačilo a aby zbavilo organismus dráždivel, ubližuje matka sobě a klade základ nemoci pro své dítě. Umíní-li si, že bude jíst podle chuti bez ohledu na následky, ponese trest, ale nikoli sama. Pro její nerozumnost musí trpět i její nevinné dítě. *2T 383.2*

Věnujme rovněž velkou pozornost tomu, aby matka žila ve šťastném a příjemném prostředí. Manžel a otec má zvláštní odpovědnost, aby učinil vše, co je v jeho silách, a ulehčil ženě v jejich starostech. Má dle možnosti nést obtíže jejího stavu. Má být přívětivý, zdvořilý, něžný a laskavý a obzvláště pozorný ke všem jejím potřebám. Často se ženám nevěnuje zdaleka tolik pozornosti jako dobytku ve chlévě. *2T 383.3*

B měl hodně těchto nedostatků. Zatímco byl v nejlepším zdravotním stavu, jeho manželka neměla dostatek stravy a náležitého oděvu. Potom, když potřebovala zvláštní šaty a zvláštní stravu, a zejména prostou kvalitní výživu, nebyla jí dovolena. Její organismus si vyžadoval suroviny, které by se přeměnily na krev, ale tyto jí nebyly poskytnuty. V zájmu zdravé chutě je možné jíst mírně i mléko, trochu cukru, soli, pro změnu bílý chléb, celozrnnou mouku na mnoho způsobů nezpracovanou přímo jejíma rukama, prosté koláče s hrozkami, rýži s hrozkami či jiným ovocem a mnoho jiných lahůdek o nichž se zde zmiňuji, uspokojí její stravovací nároky. Kdyby nezískal některou z těchto věcí, trochu domácího vína by jí jistě neuškodilo. Bylo by to pro ni lepší mít je, než být bez něj. V některých případech dokonce i menší množství nejméně škodlivého masa by udělalo méně škody, než trpět silnou žádostivostí po něm. *2T 383.4*

Bylo mi ukázáno, že bratři B a C zneuctili Boží dílo. Tato skvrna nebude nikdy vymazána. Viděla jsem, že kdyby se členům jejich rodin dostalo včas vhodné pomoci, žili by dodnes. Je to ku podivu, že zákony této země nebyly posíleny ve smyslu případu špatné výživy, že rodiny vyhynuly z nedostatku nejprostší stravy. Hynuly hladem v zemi hojnosti. Nováček na nich konal své pokusy. Mladý člověk nezemřel na chorobu, nýbrž z hladu. Strava by měla posilovat organismus a držet ústrojí v pohybu. *2T 384.1*

V případech silné horečky, odřikání se stravy na krátký čas zmenší tuto horečku a způsobí, že vodoléčba je účinnější. Lékař však musí znát pravý stav u pacienta a nesmí dovolit, aby byl dlouho omezován v jídle, aby nezeslábl. Dokud je vysoká horečka, může pokrm krev dráždit. Jakmile však horečka povolí, je nutno přikročit opatrně k rozumné stravě. Nedostane-li pacient dlouho jíst, může hlad vyvolat horečku, která povolí, dostane-li vhodný pokrm. To pak přírodě umožní konat své. Má-li pacient i během horečky velkou chuť k jídlu, je lepší dát mu trochu prosté stravy. To mu uškodí méně, než odřikání. Nemůže-li se bez jídla obejít, nebude příroda malým množstvím jednoduchého pokrmu přetížena. *2T 384.2*

Ti, kteří berou životy jiných do svých rukou, to musí být lidé, kteří v tomto směru zaznamenali již nějaký úspěch. Musí to být lidé soudní, rozumní, lidé, kteří dovedou sympatizovat a hluboce cítit, lidé, kteří jako bytosti jsou zcela zaujati, že jsou svědky utrpení. Někteří lidé, kteří byli neúspěšní v každém svém životním počínání, se chtějí stát lékaři. Uchopí životy jiných mužů a žen do svých rukou, třebaže neměli před tím žádné zkušenosti. Nastudovali si plán, který někdo s úspěchem provedl a přijal a potom jej zkoušejí na těch, kdož v ně mají důvěru, a ve skutečnosti tak ničí poslední jiskry života, a přece konec konců se nenaučí nic, nýbrž budou pokračovat dál tak krvavě v dalším případě, zachovávajíc stejná přísná opatření. Některé osoby mají dostatek síly k tomu, aby odstranili strašlivý úděl, který je jim udělen a žijí. Potom tito nováčci chválí a oslavují sami sebe, ačkoli jim za to nikdo neděkoval. Všechno je díky Bohu a Jeho mocné síle. 2T 385.1

Bratr C zaujímal nedůstojné postavení jako opora pro B. Byl jeho myslí a podporoval ho. Tito dva lidé jsou fanatici zdravotní reformy. Bratr C zná mnohem méně, než si myslí, že zná. Klame sám sebe. Je sobecký a slepě oddaný uskutečňování svých názorů. Není to učitel. Nemá vůli, která by se podrobila. Není člověkem pokorné mysli. Takový člověk nemá nic společného s postavením lékaře. Snad by mohl získat trochu vědomostí tím, že by studoval, ale není to dost. Zkušenost je nezbytná. Našeho lidu je příliš málo, aby byl obětován tak lacino a tak neslavně, jako podrobováním se experimentům takovýchto lidí. Příliš mnozí a vzácní padnou za oběť jejich nesmlouvavým názorům a pojetím dříve, než se oni vzdají, přiznají své omyly a naučí se moudrosti ze zkušeností. 2T 385.2

Bratr C je příliš tvrdohlavý, svévolný a nepoučitelný, aby jej Pán použil ke konání zvláštní práce ve svém díle. Je příliš tvrdší, než aby těch několik obětovaných životů změnilo jeho dílo. Zastával by své názory a své pojetí tím pevněji. Tito lidé ještě poznají svůj smutek, že mohli být lépe poučeni a nezahánět do extrému své názory bez ohledu na výsledek. Společnost bude o trochu bezpečnější jako celek, jestliže oba tito muži získají zaměstnání tam, kde život a zdraví nebudou ohrožovány jejich činy. 2T 386.1

Jde o velkou zodpovědnost, má-li se převzít život lidské bytosti do vlastních rukou. Obětovat převzácný život špatným zacházením je strašlivé. Případ rodiny bratra D je strašlivý. Tito lidé si mohou své činy omluvit, ale to již nezachrání věc Boží od výčitek ani nepřivede zpět syna, jenž byl obětován a zemřel z nedostatku potravy. Trochu dobrého vína a potravy by jej pozdvihlo ze smrtelného lože a navrátilo jej zpět rodině. Otec by se též brzy počítal mezi mrtvé, jestliže by byl podobný způsob praktikován na něm, jako byl vyzkoušen na jeho synovi. Ale přítomnost a včasná rada lékaře ze zdravotního ústavu jej zachránila. 2T 386.2

Je doba, kdy se vykonalo něco, co zabránilo nováčkům působit na tomto poli a hájit zdravotní reformu. Jejich práce a slova mohou být ušetřena, neboť nadělají více škody, než nejrozumnější a nejinteligentnější lidé s nejlepším vlivem mohou vykonat, budou-li klást odpor. Je nemožné pro nej kvalifikovanější zastánce zdravotní reformy, aby plně oprostili mysl veřejnosti od předsudků získaných špatným počínáním těchto extrémistů a učinili předmět zdravotní reformy věcí postavenou na správný základ ve společnosti, kde tito lidé předtím figurovali. Dveře jsou takto zavřeny ve velké míře tak, aby nevěřící je nemohli dosáhnout pomocí přítomné pravdy o sobotě a brzkém příchodu našeho Spasitele. Nejvzácnější pravdy jsou odloženy lidmi, kteří nejsou hodni slyšení. Tito lidé se vydávali za představitele zdravotní reformy a všeobecně za světitele soboty. Velká zodpovědnost spočívá na těch, kdož takto přivodili nevěřícím kámen úrazu. 2T 386.3

Bratr C potřebuje dokonalou přeměnu. Nevidí sám sebe. Kdyby měl méně sebeúcty a více pokory myslí, jeho vědomosti by se mohly prakticky využít. Má vykonat na sobě práci, kterou za něj nikdo jiný učinit nemůže. Nevzdá se svých názorů nebo úsudků na jakoukoli žijící osobu, jestliže nebude přinucen, aby tak učinil. Má charakterové rysy, které jsou velmi nešťastné a které by měly být překonány. Je mnohem zodpovědnější než bratr B a jeho případ je mnohem horší než jeho, neboť vlastní více rozumu a vědomostí. B byl stínem jeho myslí. 2T 387.1

Bratr C má tvrdší vůli. Jeho libosti a nelibosti jsou velmi silné. Jestliže se vydal na špatnou cestu, sleduje náklonnost své mysli a nejedná moudře, a když je mu pak jeho omyl představen, tehdy i když ví, že nemá pravdu, je tak neochoten uznat, že se mýlil a že šel špatnou cestou, že si vytvoří jakousi omluvu, aby druhí uvěřili, že on konec konců měl pravdu. Toto je důvod, proč byl ponechán svým vlastním úsudkům a své vlastní moudrosti, které jsou pošetilostí. 2T 387.2

V rodině jeho otce nebylo požehnání, nýbrž úzkost a smutek. Jeho vůle nebyla v dětství podrobována. Měl takovou neochotu k tomu, aby upřímně připustil, že dělal chyby a páchal příkoří, že aby se dostal z těžkostí, vynaložil síly své mysli na práci, aby vymyslel nějakou omluvu, která by mu lichotila a nebyla přímou lží, spíše, než aby sám sebe dostatečně pokořil tím, že by přiznal své omyly. Své zvyky přinesl s sebou i do své náboženské zkušenosti. Měl zvláštní schopnost převracet věci tím, že se hájil zapomnětlivostí, když se sám mnohokrát rozhodl zapomenout. 2T 387.3

Jeho příbuzní a přátelé by mohli být přivedeni k pravdě, kdyby Bůh umožnil toto i jemu; ale jeho cesty, které si předsevzal, jej učinily nepříjemným. Použil pravdy jako předmětu k hádkám. Bez ohledu na odpor svého otce, hovořil o tématech z Bible v rodinách svého otce a používal nejproblematictější náměty k tomu, aby se hádal, namísto, aby hledal ve vši pokoře mysli a s nehynoucí láskou pro duše pravdu a vynesl jí na světlo. 2T 388.1

Když se vydal špatnou cestou, která zjevně nesluší žáku pokorného a skromného Ježíše a viděl, že jeho skutky a slova nejsou v souladu s posvěcujícím vlivem pravdy, tvrdohlavě setrval ve své sebeobraně, dokud jeho čest nebyla zpochybněna. Způsobil, že nejcennější pravdy pro tyto poslední dny se jeho příbuzným a přátelům znechutily. Dokázal, že je pro ně kamenem úrazu. Jeho úskoky, jeho pobožnůstkářství a extrémní názory, které zaujímal, odvrátily více duší od pravdy, zatímco jeho nejlepší snahy mohly učinit opak. 2T 388.2

Jeho bojovnost, neústupnost a sebeúcta jsou nesmírné. Jeho vliv nemůže být požehnáním žádné církvi, dokud se neobráti. On může vidět nedostatky jiných, může zpochybnit cestu toho, či onoho, dokud plně nesouhlasí s tím, co on jim předkládá, ale jestliže kdokoli přijme to, co on hájí, pak už nemůže a nechce vidět jejich chyby a omyly. To není správné. Snad je správný v mnoha směrech, ale nemá mysl, ve které by přebýval Kristus. Až bude sebe vidět jakým opravdu je a napraví chyby svého charakteru, potom bude schopen způsobit, že jeho světlo bude zářit na lidi, kteří tím, že budou vidět jeho dobré skutky, budou moci být vedeni k slávě našeho Otce, jenž jest na nebesích. Jeho světlo zářilo takovým způsobem, že lidé je pokládali za temnotu a odvraceli se od něj z nechutenstvím. Vlastní já musí odumřít a on musí vlastnit učenlivého ducha, nebo bude zanechán, aby šel svou cestou a byl naplněn svými vlastními skutky. 2T 388.3

„Nesluší pak na služebníka Páně vaditi se, ale aby byl přívětivý ke všechněm, způsobný k učení, trpělivý, kterýž by v tichosti vyučoval ty, kteří se protíví, zda by někdy dal jim Bůh pokání ku poznání pravdy.“ (2 Tm 2,24-25) „Žádnému ať se nerouhají, nejsou svárliví ale přívětiví, dokazujíce všeliké tichosti ke všechněm lidem.“ (Tt 3,2) „Ale Pána Boha posvěcujte v srdcích svých. Hotovi pak buďte vždycky k vydání počtu všelikému, kdož by od vás požádal zprávy z naděje té, kteráž jest ve vás, a to s tichostí a s bázní.“ (1 Pt 3,15) 2T 389.1

Bratr C chce prosazovat svoji vůli, aby kontroloval jiné, a jestliže nemůže mít tuto výsadu, je nespokojen; není tvůrcem míru. Jeho činnost způsobí více zmatku a vyvolá více nedůvěry v církvi než libovolných deset osob, které se mu mohou protivit. Jeho obzvláštní temperament je takové povahy, že bude vyhledávat chyby na jiných, jenom ne na sobě. Nebude mít úspěch, dokud se nenaučí lekci, kterou se měl naučit již před léty v pokoře mysli. Naučit se této lekci v jeho věku, ho bude stát příliš mnoho. Celý jeho život byl snahou prosadit sám sebe, zachránit sám sebe, zachovat svůj vlastní život; a vyplýval navždy své úsilí. 2T 389.2

Co bratr C potřebuje, je zbavit se klamavého lesku ve svých očích, aby mohl prohlédnout a očima posvěcenýma Duchem Božím nahlédnout do svého vlastního srdce a vyzkoušet a smazat všechny své pohnutky a nedovolit, aby satan jeho skutkům dal falešné zabarvení. Jeho postoj je nesmírně zhoubný. Brzy se rozhodně obrátí na správnou stranu, nebo bude pokračovat v klamání jiných a v klamání sebe sama. Potřebuje mít svou vlastní duši svrchovaně přeměněnou a být pokořen a proměněn obnovou své mysli. Potom může konat dobro, ale nemůže nikdy přijít ke světlu, dokud se nedá povzbudit Duchem pokorného vyznání a nechopí se ve vši rozhodností nápravy svých špatných skutků a pokud bude moci odstranit výčitky, které přikládá k dílu Božímu. 2T 389.3

54. Smyslnost mladých

Drahý bratře a sestro E,

už delší dobu jsem nevzala své pero do ruky, abych něco napsala. Jsou však věci, které nemohou být odkládány. Již několik měsíců je můj duch stísněn nepokojem, který mě málem rozdrtil. To, co mě nejvíce znepokojuje, je má obava, že všechno, co napíši, nepřinese dobrý užitek v porovnání s naší vážnou, snaživou a vyčerpávající prací v ___ minulou zimu a na jaře. Byla to beznadějnost s jakou jsem pohlížela na věci v tomto místě, která zadržovala mé pero i můj hlas téměř v mlčení. Mé ruce byly oslabené a srdce stísněné, když jsem viděla, že se nic nedosáhlo naším zdoluhavým jednáním. Jsem beznadějná, co se týká našich snah získat úspěch v probuzení citů adventního lidu, aby spatřil své vznešené postavení, jež Bůh od něho požaduje. Oni nevidí náboženské věci z toho vznešeného postavení. A to je právě váš stav. *2T 390.1*

Hospodin mi ukázal některé zkaženosti, jež všude převládají. Hanebnost, zločin a smyslnost se nacházejí na vysokých místech. Dokonce i v církvích, které vyznávají, že zachovávají Boží přikázání, jsou hříšníci a pokrytci. Je to hřích, a ne soužení a utrpení, který odděluje Boha od svého lidu a činí duši neschopnou radovat se z pravdy a oslavovat Boha. Je to hřích, který hubí duše. V rodinách adventního lidu se nalézá hřích a špatné vlastnosti. Morální zkaženost způsobila daleko více zla než kterékoli jiné hříchy. Následkem toho lidské pokolení upadá. Tato zkaženost a její praxe nabyla zneklidňujících rozměrů a nese s sebou skoro všechny popsané choroby dnešních dnů. Dokonce velmi malé děti, nezletilé, které se rodí s vrozenou přecitlivělostí pohlavních orgánů, nalézají chvilkové uspokojení v zacházení z těmito orgány, jež zvyšuje podráždění a vede k jeho opakování, dokud nevznikne návyk, který se ještě zvyšuje s dospíváním. Tyto děti celkově nedorostlé a nerozvinuté se stávají pacienty lékařů a jsou přecpávány léky, přičemž zlo takto není odstraněno. Příčina stále zůstává. *2T 390.2*

Rodiče si všeobecně neuvědomují, že jejich děti vnímají něco z této neřesti. V mnohých případech jsou rodiče těmi pravými přestupníky. Oni zneužili své manželské přednosti, a svým požitkářstvím posilují své smyslné touhy. Když však tyto nízké pohnutky zesílí, morální a intelektuální schopnost se otupuje a stává se neschopnou odolávat. Duchovní stránka charakteru byla přemožena smyslnou. Takto se rodí děti s nízkými, smyslnými znaky a sklony po většině již vyvinutými jako nějaké dědictví, jež je přenášeno na děti. Nepřirozená činnost citových orgánů produkuje takto vzrušení. City jsou snadno podněcovány a při jejich opětném opakování je docíleno chvilkové uspokojení. Takto zlo stále roste a zatížení nervové soustavy je znatelné. Činnost mozku a jeho nervová soustava je oslabena, také paměť se stává otupělou a nedostatečnou. Děti, které se rodí těmto rodičům, přivyknou z větší části těmto nepřekným vlastnostem, které jsou součástí skrytých návyků. Manželský svazek je svatý, ale jaké množství smyslnosti a zločinů kryje. Manželé, kteří cítí svobodu ke znehodnocování svých těl ohavným oddáváním se zvířecím pudům, zanechávají svůj ponižující způsob života i svým dětem. Hříchy rodičů dopadnou na jejich děti, protože rodiče na ně přenesli povahové rysy svých vlastních požitkářských sklonů. *2T 391.1*

Ti, kdo propadli této neřesti, která ničí tělo i duši, mohou zřídka dokázat, aby toto zatížení nepřešlo i na ty, kteří jsou v jejich společnosti. Zvědavost jednou vyburcovaná a vědomost neřesti přechází od jednoho ke druhému, od dítěte k dítěti, dokud je sotva někdo, kdo zůstává v nevědomosti o praktikách tohoto ponižujícího hříchu. *2T 392.1*

Vaše děti provozovaly sebezneužívání, až vliv v mysli byl tak veliký, zvláště v případě vašeho nejstaršího syna, že jejich mysl byla vážně poškozena. Jasnost mladého rozumu byla zakalena. Morální a intelektuální síla byla oslabena, zatímco nízká součást jejich povahy nabývala na významu. Z tohoto důvodu ukazuje váš syn neochotu k náboženským věcem. Ztrácel moc přemáhání a má stále méně a méně úcty k posvátným věcem a méně ohledu na kohokoli s duchovním charakterem. Toto jste kladli za vinu svému okolí, ale nepoznali jste pravou příčinu. O vašem synovi lze říci, že je pozměněn spíše satanem než zbožností. Miluje hřích a zlo spíše, než opravdovou dobrotu, čistotu a spravedlnost. Je to žalostný obraz. *2T 392.2*

Účinek takovýchto ponižujících zvyků není tentýž na všechny mysli. Jsou takové děti, které mají mravní sílu široce rozvinutou, které tím, že jsou ve společnosti s dětmi, které provozují toto sebezneužívání, jsou zasvěcovány do této neřesti. Účinek na takovéto duše bude příliš často způsobovat melancholickou dráždivost a závist, a přece takoví nesmí ztratit svou úctu k náboženským pobožnostem a nesmějí ukázat zvláštní nevěrnost, pokud jde o duchovní věci. Čas od času budou trpět silnými výčitkami svědomí a budou se cítit poníženi ve vlastních očích a ztratí sebeúctu. *2T 392.3*

Bratře a sestro, nejste čisti před Bohem. Neuspěli jste při konání svých povinností doma, ve vaší vlastní rodině. Neovládali jste své děti. Značně jste neuspěli v tom, abyste poznali a vykonávali vůli Boha a Jeho požehnání nespočinulo na vaší rodině. Bratře E, byl jsi sobecký, máš vysoce vyvinutou samolibost. Myslel jsi, že vlastníš dobrý stupeň pokory, ale sám sobě jsi nerozuměl. Tvé způsoby nejsou správné před Bohem. Tvůj vliv a příklad nebyl v souladu s tvým vyznáním. Nalézal jsi spíše chyby u jiných, tudíž odchylky od správnosti, ale sám k sobě jsi slepý. *2T 392.4*

Sestra E byla daleko od Boha. Její srdce nebylo podrobena milostí. Její láska ke světu a k věcem, které jsou z tohoto světa, uzavřela její srdce před láskou k Bohu. Láska k oděvu a k vnějšímu vzhledu ji držela od dobra a zavedla její mysl a její pocity až k lehkovážným věcem. Nevíra se opevnila v jejím srdci a ona stále méně milovala pravdu a viděla jen malou přitažlivost k prostotě pravé zbožnosti. Neposílila růst křesťanské milosti. Nemilovala pokoru, nebo oddanost. Chopila se omylů těch, kdož vyznávali, že jsou oddáni pravdě a používala nedostatky duchovnosti, jejich omyly a jejich hříchy, jako omluvu za své sklony milovat svět. Střežila cestu těch, kdož byli ve spojení s místem ____, a kdož šli vpřed, aby převzali břemena církve a odložili neúspěchy, a přičítala jejich chyby omylu jiných, říkajíc, že ona nebyla o nic horší než jiní. Takoví jednotlivci v dobrém postavení dělali to, či ono a ona měla stejně tolik práva jako oni. Takoví nežili zdravotní reformou lépe než ona. Kupovali a jedli maso a zaujíмали přitom vysoké postavení v církvi a ji bylo možno omluvit, když viděla takový příklad, který byl totožný s jejím případem. *2T 393.1*

Toto není jenom případ, kdy zanedbání následovat světlo, které Pán zjevil, bylo omluvou chyb jiných. Má být hanbou lidí a inteligentních mužů a žen, že nemají vyšší úroveň, než tyto nedokonalé lidské bytosti. Skutky těch, kteří jsou kolem nich, jakkoli nedokonalé, je třeba považovat za nedostatečnou omluvu pro ty, kdož jdou stejnou cestou. Mnozí budou zvikláni vlivem některého vedoucího bratra. Jestliže se on odchýlí od pravdy Boží, jeho příklad bude ihned radostně následován neposvěcenými, kteří nyní cítí, že jsou uvolněni ze svého omezení. Nyní mají výmluvu a jejich neposvěcená srdce slaví příležitosti hovět svým touhám a kráčet blíže přátelství s duchem světa, kde mohou podle svých choutek uspokojovat svou zálibu. Oni tudíž umisťují na své stoly tyto věci, které nejsou nejzdravější a kterých, jak byli poučováni, se měli zříci, chtějí-li zachovat sami sebe v lepším zdravotním stavu. *2T 393.2*

Hned na začátku byl v srdci některých odboj proti zdravotní reformě. Pociťovali tutéž vzpouru jako Izraelité, když jim byly na cestě z Egypta do Kanaánu omezovány jejich choutky. Formální následovníci Kristovi, kteří po celý život sledovali vlastní záliby a vlastní zájmy, vlastní pohodlí a vlastní choutky, nejsou ochotni změnit své počínání a žít k Boží slávě napodobující sebeobětavý život svého neomylného Vzoru. Křesťané dostali dokonalý příklad, který mají následovat. Slova a skutky Kristových následovníků jsou potrubím, řečištěm, kterým se do světa dostávají čisté zásady pravdy a svatosti. Jeho následovníci jsou solí země a světlem světa. *2T 394.1*

Sestro E, nedokážeš si uvědomit mnohá požehnání, která jsi ztratila tím, že jsi nedokázala neúspěchy jiných obalit balzámem a vyhladit jejich svědomí kvůli zanedbání vlastní povinnosti. Měřila jsi sebe jinými. Jejich křivolaké cesty, jejich neúspěchy byly tvou učebnicí. Ale jejich omyly, pošestilosti a hříchy nezpůsobily, že tvá neposlušnost vůči Bohu byla menší. Litujeme, že ti, kdož by měli být pro tebe silou ve tvém úsilí o překonání vlastní sebelásky, pýchy srdce, marnosti a lásky ke světským záležitostem, byli pouze překážkou svým nedostatkem duchovnosti a pravé zbožnosti. Nedovedeme říci, jak velice litujeme, že ti, kdož měli být sebezapírajícími křesťany, jsou tak daleko od svého Vzoru. Ti, kdož by měli stát pevně, rozhovňující se v díle Božím, jsou oslabeni satanem, protože zůstávají v takové vzdálenosti od Boha, že se jim nedaří získat Jeho moc a nabýt síly z Jeho milosti, skrze kterou by měli překonat slabosti své povahy a získat konečné vítězství v Bohu, a tím ukázat těm, kdož jsou slabé víry, cestu pravdy a života. *2T 394.2*

Největší obavy nám způsobilo, když jsme viděli, jak ti, kteří v místě ____, po léta působili ve věci a díle Božím, jsou zbaveni své síly vlastní nevěrou. Jsou poraženi nepřítelem téměř v každém útoku. Bůh by tyto osoby učinil silné jako věrné hlídky na svých strážných stanovištích, aby střežili pevnost, kdyby kráčeli ve světle, které jim zjevil, a zůstávali pevnými ve své povinnosti, ve snaze znát a konat celou Boží vůli. Satan nepochybně bude klamat skrze iluzi tyto provinilé duše a bude se snažit, aby uvěřili, že konec konců konají správně. Nedopustili se žádných těžkých hříchů a musí konec konců být na správném základě a Bůh přijme jejich dílo. Nevidí žádné zvláštní hříchy, ze kterých by měli činit pokání, žádné hříchy, které volají po zvláštním pokorném doznání a roztržení srdce. Sebeklam takových je skutečně silný, když zaměňují Boží vedení za svou vlastní sílu a lichotí si, že jsou bohatí a nic nepotřebují. Prokletí Merozu na nich spočívá. „*Zlořechte Merozu, praví anděl Hospodinův, zlořechte velice obyvatelům jeho; nebo nepřišli na pomoc Hospodinu, ku pomoci Hospodinu proti silným.*“ (Sd 5,23) 2T 395.1

Má sestro, neomlouvej své nedostatky proto, že jiní jsou špatní. V Boží den se neodvážíš obhajovat své zanedbání formování charakteru pro nebesa, protože jiní neukázali zbožnost a duchovnost. Tentýž nedostatek, který jsi zahlédla u jiných, byl tvým nedostatkem. Skutečnost, že jiní byli hříšníci, nečiní tvé hříchy méně těžkými. Jak oni, tak i ty, budete-li pokračovat v současném stavu nezpůsobivosti, budete odděleni od Krista a budete se satanem a jeho anděly potrestáni věčným zatracením od přítomnosti Pána a od slávy Jeho moci. 2T 396.1

Pán ve vašem zájmu učinil rozsáhlá opatření, že budete-li Jej hledat a následovat světlo, které vám zjevil, nepadnete na cestě. Slovo Boží vám bylo dáno jako světlo pro vaše nohy, jako světlo na vaší stezce. Jestliže klopýtnete, bude tomu tak proto, že jste se neradili se svým průvodcem Slovem Božím a neučinili jste převzácné Slovo pravidlem vašeho života. Bůh vám nedal jako vzor život nějaké lidské bytosti, třebaže může být navenek jakkoli dobrý a bezúhonný. Jestliže jste činili tak, jak činili jiní, budete nakonec zanecháni mimo svaté město s nesmírným množstvím těch, kdož konali právě to, co vy – následovali vzor, který jim Pán nedal k následování a jsou ztraceni tak, jako budete ztraceni i vy. 2T 396.2

To, co jiní učinili, nebo mohou učinit v budoucnosti, neoslabí vaši zodpovědnost nebo víru. Jako Vzor vám byl zjeven bezchybný život, charakterizovaný sebezapřením a nezištnou shovívavostí. Jestliže se odvrátíte od tohoto správného, dokonalého vzoru a osvojíte si vzor nedokonalý, což bylo jasně naznačeno ve Slově Božím jakožto vzor, kterého byste se měli varovat, vaše skutky dostanou zaslouženou odměnu a váš život bude neúspěchem. 2T 396.3

Jeden z největších důvodů pro úpadek církve v místě ____ je to, že měřili sebe sami sebou a porovnávali se mezi sebou. Je jen několik málo těch, kteří měli v duši živé zásady a kteří sloužili Bohu se zrakem upřeným k Jeho slávě. Mnozí v místě ____ nebudou souhlasit, aby byli zachráněni způsobem, jaký Bůh naznačil. Nepřevzmou obtíže práce, aby pracovali na vlastní spáse s bázní a třesením. Oni to neučiní svou vlastní zkušeností a raději, než by měli potíže pramenící z toho, že získali zkušenosti osobním úsilím, budou riskovat, že se opírají o jiné a doufají v jejich zkušenosti. Nemohou souhlasit s tím, aby bděli a modlili se, žili pro Boha a jenom pro Něho. Je pro ně potěšitelnější, mohou-li žít v poslušnosti svého vlastního já. 2T 396.4

Církev v ____ je naplněna svým vlastním úpadkem a nemohou snít o úspěchu, dokud ti, kdož jmenují jméno Kristovo, se nebudou pečlivě varovat vši nepravosti a dokud se nenaučí odmítnout zlo a zvolit si dobro. Žádá se od nás, abychom bděli a modlili se neustále, neboť osidla jsou na naší cestě a my nalezneme satanův záměr vždy a všude tam, kde jej nejméně očekáváme. Jestliže v této zvláštní době nebdíme na modlitbách, budeme zachvázeni nepřítelem a setkáme se s rozhodnou ztrátou. 2T 397.1

Jaká zodpovědnost spočívá na vás, jakožto na rodičích! Jak málo jste pociťovali váhu vlastního břemene! Pýcha srdce, láska k okázalosti a věnování se vlastním choutkám zaujímal vaše mysl. Tyto věci byly pro vás prvořadé a příchod nepřítele jste nezpozorovali. Ve vašich domech vztyčil svou zástavu a svůj opovržením hodný obraz vtiskl do charakteru vašich dětí, ale vy jste byli natolik zaslepeni bohem tohoto světa, tak umrtvení vůči duchovním a Božským věcem, že jste nedokázali rozeznat výhody, které satan získal, ani jeho dílo, které konal přímo ve vaší rodině. 2T 397.2

Přivedli jste na svět děti, které neměly co mluvit do své vlastní existence. Stali jste se zodpovědnými ve velké míře za jejich budoucí štěstí, jejich věčné blaho. Na vás spočívá břemeno, ať už jste si toho vědomi, či nikoli, v tom smyslu, abyste vychovali tyto děti pro Boha, abyste bděli s horlivou péčí nad prvním postupem zlého nepřítele a byli připraveni vyrazit proti němu se svou zástavou, vybudovat pevnost modlitby a víry kolem vlastních dětí a pilně bdít nad nimi. Nejste si ani na okamžik jisti před útoky satanovými. Nemáte čas odpočívat od bdělé, opravdové práce. Neměli byste ani na okamžik zaspát na svém strážném stanovišti. Toto je ve válce velmi důležité. Pramení z toho věčné důsledky. Je to život nebo smrt vaše a vaší rodiny. Jediným vaším bezpečím je pokorit své srdce před Bohem a hledat království nebeské jako malé děti. Nedovedete být vítězi v tomto boji, jestliže budete pokračovat ve skutečích, jak tomu bylo dosud. Nejste velmi blízko království nebes. 2T 397.3

Někteří, kdož nevyznávali Krista, jsou blíže království Božího, než jsou mnozí, kteří vyznávají, že jsou světiteli soboty v _____. Nesetrvávali jste v lásce k Bohu a nenaučili jste své děti bázni k Pánu. Neučili jste je pravdě pilně, když jste vstávali a když jste usedali, když jste vycházeli a když jste vcházeli. Nezabraňovali jste jim. Srovnáváte své děti s jinými a říkáte: „Mé děti nejsou o nic horší než jiné.“ Toto může být pravda, ale cožpak nedbalý přístup jiných k jejich povinnosti snižuje úroveň požadavků, které Bůh zvláště vložil na vás, jako na rodiče? Uložil vám zodpovědnost, abyste pro Něj tyto děti vychovali, a jejich spása závisí na víře a vzdělání, které tyto děti obdržely. Tuto zodpovědnost nemohou převzít jiní. Je vaše, výlučně vaše jakožto rodičů. Můžete si přivést na pomoc všechnu pomoc, abyste si zajistili tuto svatou, důležitou práci, ale jakmile tak učiníte, je nad každou z těchto lidských bytostí moc, která bude pracovat s vámi skrze prostředky, jejichž použití je vaší výsadou. Bůh vám přijde na pomoc a vy se budete spoléhat na Jeho sílu. Tato moc je nekoněčná. Lidští činitelé nemusí být úspěšní, ale Bůh může způsobit, že jejich práce ponese ovoce skrze Jeho působení v nich a skrze ně. 2T 398.1

Je před vámi práce, musíte dát svůj dům do pořádku. Čistí, bezhříšní andělé se nemohou těšit z příchodu do příbytku, kde se tolik hřeší. Zaspali jste na svém strážném stanovišti. Méně důležité věci ovládly vaše mysl a způsobily tak, že otázky větší důležitosti byly dány stranou. Mělo by být prvořadým úkolem vašeho života nalézt království nebeské a jeho spravedlnost. Potom máte slíbeno, že vám všechny věci budou přidány. Zde je třeba vidět neúspěch ve vaší rodině. Kdybyste strádali, kdybyste vy a vaši nejbližší měli vstoupit na úzkou stezku, jistě byste s opravdovým úsilím shromažďovali každý paprsek světla, které Pán vysílá, aby ozářil vaši stezku a pěstovali byste je a kráčeli byste v nich. 2T 399.1

Nepohlíželi jste s úctou na zdravotní reformu jako na světlo, které vám Pán tak milostivě zjevil. Cítili jste, že jste proti ní povstali. Neviděli jste v tom žádný význam, žádný důvod, proč byste ji měli přijmout. Nebyli jste ochotni omezit svou chuť. Nedokázali jste uvidět moudrost Boží v tom, že vám zjevil světlo, pokud jde o omezení chuti. Vše, co jste dokázali rozeznat, byla nevýhodnost odpírání si ve svých zálibách. Pán dovolil, aby Jeho světlo na vás zářilo v těchto posledních dnech, aby chmury a temnoty, které se shromažďovaly kolem posledních generací a pokolení kvůli hříšné oddanosti, mohlo být do jisté míry rozptýleno a aby zlo, které pramenilo z nestřídáního pití a jedení, mohlo být oslabeno. 2T 399.2

Pán chce ve svém moudrém záměru přivést svůj lid do postavení, kde by byl oddělen od světa v duchu a praxi, aby jejich děti nebyly tak pohotově zavedeny k uctívání model a neposkvrnily se převládajícími špatnostmi této doby. Božím záměrem je, aby věřící rodiče a jejich děti stáli v popředí jako živí zástupci Krista, kandidáti života věčného. Všichni, kdo se podílejí na Božské povaze, uniknou zkáze, která je na světě skrze žádost. Je nemožné, aby ti, kdo povolují své chuti, získali křesťanskou dokonalost. Nemůžeme pěstovat mravní citlivost u svých dětí, zatímco sami nejsme pečliví ve volbě své stravy. Stoly, které rodiče obvykle připravují pro děti, jsou pro ně osidlem. Jejich dieta není prostá a není připravena zdravým způsobem. Strava je často bohatá a vyvolává hořetku. Má sklon dráždit vnitřní stěny žaludku. Tělesné sklony jsou posilovány, zatímco mravní a intelektuální schopnosti jsou oslabeny a stávají se otroky nízkých vášní. Měli byste se snažit připravovat jídla prostá, avšak výživná. Masitá jídla, bohaté moučníky a koláče připravované s kořením všeho druhu nejsou nejzdravější a nejvýživnější dietou. Na vašem stole by se neměla objevit

vejce. (viz Dodatek, str. 2T 712.1-3) Poškozuji vaše děti. Ovoce a obiloviny připravené tím nejprostším způsobem jsou nejzdravější a měly by představovat největší součást výživy těla a současně neškodit rozumu. 2T 399.3

Pravidelnost v jídle je velice důležitá pro zdravé tělo a pro zdravou mysl. Vaše děti by měly jíst pouze v předem stanovenou dobu na jídlo. Neměli byste jim dovolit odchylky od tohoto stanoveného pravidla. Když ty, sestro E, nejsi doma, nemůžeš tyto důležité věci řídit. Tvůj nejstarší syn tak nervově oslabil celý svůj organismus a položil tak základ trvalému onemocnění. Tvé druhé dítě jde rychle v jeho šlépějích a ani jedno z tvých dětí není bezpečné před tímto zlem. 2T 400.1

Asi nebudete schopni obdržet pravdu od svých dětí, pokud jde o jejich návyky. Ti, kdo provozují tajnou neřest, budou lhát a klamat. Tvé děti tě mohou klamat, neboť nejsi ve stavu, kdy můžeš vědět, zda tě nechtějí svést z cesty. Tak dlouho jsi byla zaslepena vůči nepříteli, že máš stěží paprsek světla, abys rozlišila temnotu. Je před tebou velká, svatá a významná práce, kterou máš učinit ihned, abys napravila své vlastní srdce a dala dům do pořádku. Jedinou bezpečnou cestou pro tebe je chopit se své práce. Nepodváděj samu sebe v domněnku, že záležitost, která je před vámi, je přehnaná. Já jsem tento obraz nevykreslovala. Konstatovala jsem skutečnosti, které budou dosvědčeny při posledním soudu. Probud'te se! Probud'te se! Upozorňuji vás dříve, než bude příliš pozdě pro ty, kdo jsou špatní, aby se napravili a vy a vaše děti abyste nezahynuli ve všeobecné zkáze. Chopte se svatého díla, a přivolejte si na pomoc každý paprsek světla, který můžete shromažďovat, který na vás září na vaší cestě a který jste pěstovali; a společně s pomocí světla, které nyní září, započnete zkoumat svůj život a charakter, jako kdybyste byli před soudnou stolicí Boží. „*Nejmilejší, prosím vás, abyste jakožto příchodí a pohostinní zdržovali se od tělesných žádostí, kteréž rytěrují proti duši,*“ (1 Pt 2,11) je nabádání apoštola. Neřest a zkáza jsou na všech stranách, a jestliže nemáte více než lidskou sílu, abyste odolali tomuto mocnému proudu zla, budete přemoženi a strženi proudem do záhuby. Bez svatosti nikdo neuvidí Boha. 2T 400.2

Pán zkouší svůj lid. Andělé Boží bdí nad rozvojem povahy a zvažují mravní hodnotu. Doba zkoušky je téměř u konce a vy jste nepřipraveni. Ach, kéž tato slova výstrahy se vpálí do vašich duší! Bud'te připraveni! Pracujte, zatímco dny končí, neboť noc přichází, kdy člověk nemůže pracovat. Vaše poslání je jít vpřed. Ten, kdo je svatý, nechť je dále svatý, kdo je pošpiněn, bude pošpiněn stále. Osud všech bude rozhodnut. Pouze málo z obrovského počtu lidí na zemi, bude zachráněno pro život věčný, zatímco masy, které nezdokonalili své duše v poslušnosti k pravdě, budou poznamenány druhou smrtí. Ach, Spasiteli, spas nás vykoupením skrze svou krev! To je volání mého zkroušeného srdce. 2T 401.1

Velice se o vás bojím a o mnohé, kteří vyznávají, že věří v pravdu v _____. Ach, pátrejte, pátrejte pilně ve svých vlastních srdcích a konejte dokonalou práci pro poslední soud! Mám v srdci bolest, když si připomínám, jak mnohé děti rodičů, kteří světi sobotu, si ničí duši a tělo tajnou neřestí. Blízko vás je rodina, která ukazuje své špatné návyky na svých tělech stejně tak dobře, jako ve své mysli. Tyto děti jsou na přímé cestě do záhuby. Ponižili sami sebe a učí této neřesti mnohé jiné. Nejstarší hoch je zakrnělý jak fyzicky, tak i duševně vlivem vykonávání této činnosti. Jak málo má rozumu a jak nízkého stupně je. Jestliže bude pokračovat ve své neřesti, nakonec se z něj stane slabomyslný člověk. Každý požitok dětí, které již odrostly, je strašlivým zlem a bude mít strašlivé následky v tom, že nervově oslabí organismus a oslabí intelekt. Ale u těch, kdož se oddávají této zkažené neřesti dříve, než odrostli, u těch bude mít růst špatné následky jasně zjevné a uzdravení z těchto následků bude téměř beznadějně. Kostra bude oslabena a pokřivena, svaly budou chabé, oči budou malé a častokrát se budou zdát nateklé, paměť bude děravá jako síto a neschopnost soustředit své myšlenky na studium, se bude neustále zvyšovat. 2T 402.1

Rodičům těchto dětí bych chtěla říct: Vychovali jste děti pro svět, aby byly jen prokletím společnosti. Jsou neovladatelné, vášnivé, hašteřivé a neřestné. Jejich vliv kazí i jiné. Vykazují známky otcova charakteru, jeho nízkých vášní. Jeho prchlivá, vzteklá povaha se na nich odráží. Tito rodiče měli být už dávno přestěhovaní někam na venkov a takto oddělení spolu s jejich dětmi od společnosti těch, kterým nemohou být k prospěchu, ale kterým mohou jen škodit. Soustavná práce na farmě by se ukázala požehnáním pro tyto děti a neustálé zaměstnání tak, jak by to jejich síly dovolily, by jim dalo méně příležitostí k tomu, aby kazili svá vlastní těla sebezneužíváním a za-

bránily by jim v zasvěcování jiných do této své pekelné praxe. Práce je velkým požehnáním pro všechny děti, zvláště pro tu třídu lidí, jejichž mysl je přirozeně táhne k neřestem a nepravostem. 2T 402.2

Tyto děti sdělují jiným více vědomostí o neřesti v ____, než všechno spojené úsilí kazatelů a lidí, vyznávajících zbožnost, může napravit. Mnozí, kteří se toto naučili od vašich dětí, směřují ke zkáze spíše, než k ovládnutí svých vášní a k potlačení hovění si v hříších. Jedna zkažená mysl může zasít více špatného semene v krátké době, než mnozí mohou vykořenit za celý svůj život. Vaše děti jsou typickým příkladem v ústech rouhačů pravdy. Tito jsou dětmi světitelů soboty, ale jsou horší než děti světských lidí. Mají méně čistoty a sebeucty. Bratr P nebyl žádnou ctí pro Boží věc. Jeho skrytá povaha a všeobecný vliv neměly sklony k tomu, aby povyšovaly, nýbrž snižovaly na nižší úroveň. Věc Boží byla takto uvržena do špatného světla právě nedostatkem jeho soudnosti a čistoty. Bylo by daleko lepší pro věc pravdy, kdyby tato rodina byla již dávno odstraněna na méně významné místo, kde by byli více odloučeni a jejich vliv by byl pocíťován méně. Jejich děti žily ve světle pravdy a měly výsady, které má jen málo dětí, a přece všechen tento čas nebyly k prospěchu, nýbrž se stávaly stále zatvrzelejšími v nepravostech. Jejich odstěhování by bylo požehnáním pro církev a společnost, jakož i pro celou rodinu. Soustavné zaměstnání v zemědělství by bylo požehnáním otci i dětem, kdyby čerpali užitek z výhod farmářského života. 2T 403.1

Viděla jsem, že rodina bratra G potřebuje na sobě vykonat velkou práci. H a I zašli příliš daleko v tomto zločinu sebezneužívání. Zvláště je to pravda o H, který šel tak daleko v provozování tohoto hříchu, že jeho intelekt je zachvácen, jeho zrak oslaben a zmáhá ho choroba. Satan má téměř úplnou nadvládu nad myslí tohoto ubohého chlapce, ale rodiče nebdí, aby viděli zlo a jeho následky. Jeho mysl je degradována, jeho svědomí zatvrzelé, jeho mravní citlivost otupena a on bude ochotnou obětí pro špatnou společnost, aby ji zavedl do hříchu a zločinu. Bratře a sestro G, probud'te se prosím vás. Nepřijali jste světlo zdravotní reformy a nezachovali jste se podle něho. Kdybyste omezovali svou chuť, ušetřili byste mnoho práce a vydání. Ovšem, a to je nejdůležitější, uchovali byste si lepší zdraví a více rozumových sil, abyste mohli pochopit věčné pravdy. Ano, váš mozek by dovedl lépe vydávat svědectví o naději, kterou máte. Vaše potrava se neskládá z prostých, zdravých živin, jež vytvoří nejlepší krev. Líná krev způsobí zastření mravních a rozumových sil a probudí a posílí nižší přirozenost člověka. Nikdo z vás si nemůže dovolit jíst stravu, která vyvolává horečku; je to na úkor tělesného zdraví a duševního blaha vás samých i vašich dětí. 2T 404.1

Předkládáte na stůl pokrmy, jež zatěžují zažívací ústrojí, vzrušují tělesné vášně a zeslabují mravní a rozumové síly. Tučná a masitá strava vám není k dobrému. Kdybyste věděli, jaké maso jíte, kdybyste viděli zvířata, jež pojídáte, dokud byla naživu, odvrátili byste se od masa s odporem. Zvířata, která jíte, jsou často tak nemocná, že by zašla, kdyby je lidé neporazili, ale tak přijdou na jatky, dokud ještě dýchají. Přijímáte do těla nejhorší nádory a vředy a různé jedy, a přece si to neuvědomujete. Milujete oddanost choutkám. Musíte se naučit této lekci: „*Protož buď že jíte, nebo pijete, aneb cožkoli činíte, všecko ke slávě Boží činite.*“ (1 K 10,31) 2T 404.2

Naléhavě vás prosím, pro Ježíše Krista, udělejte si doma a v srdci pořádek. Dovolte, aby nebeská pravda posvětila vaši bytost, duši, ducha i tělo. „*Abyste... zdržovali se od tělesných žádostí, kteréž rytěřují proti duši.*“ (1 Pt 2,11) Bratře G, tvoje strava má vliv na posilování nízkých pudů. Neovládáš své tělo, jak je to tvou povinností, abys dosáhl svatosti v bázni Boží. Musíš se naučit střídmosti v jídle, pak budeš trpělivým člověkem. Pamatuj, že jsi dal svým dětem do značné míry známky svého vlastního charakteru. Měl by ses mít na pozoru, neměl bys být prehlivý, přísný či netrpělivý. Zacházej s nimi rozhodně a přece trpělivě s láskou, se soucitem, jako Ježíš zacházel s tebou. Buď opatrný, jakmile činíš výčitky. Měj strpení se svými dětmi, a přece je omezuj. Toto je to, co jsi příliš mnoho zanedbával. Nenapravoval jsi je správným způsobem, ani jsi neměl dokonalou nadvládu nad svým vlastním duchem. V obou směrech musíš vykonat ještě hodně práce. 2T 405.1

Bratře G, kdybys pokračoval od síly k síle, následujíc světlo, které ti Pán dal, nyní by si tě zvolil jako svůj nástroj spravedlnosti. Máš talent, máš schopnosti, můžeš pracovat ke slávě Boží, ale cele ses neoddal Bohu. Ach, kéž bys i nyní hledal spravedlnost Kristovu, abys mohl být skryt v den, kdy Bůh se bude hněvat. 2T 405.2

Můj bratře a sestro, měli byste být jednotní a vytrvalí ve snaze napravit špatné zacházení s vlastními dětmi. Sestra G byla příliš netečná, a přece spojenými silami a v lásce byste mohli vyko-

nat mnoho i nyní, abyste připoutali své děti k vlastním srdcím a poučili je o dobré a správné cestě. Musíte vykonat ještě práci ve svých vlastních srdcích a uvést svůj vlastní dům do pořádku. Měli byste pěstovat harmonické skutky. Proměňující vliv ducha Božího může pro vás oba vykonat velkou práci a sjednotí vaše srdce a úsilí v práci na reformě ve vlastní rodině. Mělo by přestat veškeré reptání, naříkání a podrážděnost. Účinky těchto vlastností jenom oslabují oba a ničí vliv, který musíte šířit, chcete-li mít úspěch ve výchově dětí pro nebesa. 2T 405.3

Satan nyní ovládá pole. Vaše ubohé děti jsou jeho zajatci. Má nadvládu nad jejich myslí a způsobuje, že se obrací k nízkým věcem. Jejich mravní citlivost je jako ochrnutá. Provozovali sebezneužívání a byli hrdí na své hříchy. Takoví chlapci jsou schopni otravovat celé sousedství nebo společnost a jejich zhoubný vliv ohrozí všechny, kdož jsou v kontaktu s nimi ve škole. Vaše děti jsou zkaženy na těle i na mysli. Neřest poznamenala vaše nejstarší děti. Jsou hluboce poskvrněny hříchem. Zvířecí sklony převládají, zatímco mravní a duševní schopnosti jsou velmi slabé. Nízké pudry nabyly síly tím, že je jim dán průchod, zatímco svědomí se zatvrdilo a okoralo. Toto je vliv, který neřest bude mít na duševní schopnosti. Ti, kdož se vzdávají, pracují ke zkáze svých vlastních těl a myslí a tady se nezastaví. Nakonec budou nalezeni plni ochoty ke zločinu téměř v libovolné formě, neboť jejich svědomí je zatvrzelé. Rodiče ani spolu nebyli vyburcováni natolik, aby si uvědomili své povinnosti. Neučí své děti o hříšnosti těchto nebezpečných, ctnost ničících hříchů. Jestliže se rodiče neprobudí, není žádná naděje pro jejich děti. 2T 406.1

Měla bych se zmínit o mnoha jiných případech, ale omezím se jen na několik málo případů. J je nebezpečný společník. Je předmětem této neřesti. Jeho vliv je špatný. Milost Boží nemá žádný vliv v jeho srdci. Má dobrý rozum a jeho otec věřil, že mu rozum napomůže k rovnováze, ale duševní schopnost sama o sobě není zárukou ctnostné nadřazenosti. Nepřítomnost náboženských principů kazí srdce a svádí na šikmou plochu. Jeho vliv je všude zhoubný. Je nevěrný ve svých principech a oslavuje svou pochybovačnost. Když se svými generačními druhy nebo takovými mladíky jako je on sám hovoří o svatých věcech, vědomě žertuje a má úsměšky pro pravdu a Bibli. Toto předstírané vědění má zhoubný vliv na mysl a zavádí mladé lidi k tomu, že se stydí za pravdu. Takovíto společníci by měli být zcela odstraněni, neboť je to jedinou jistou cestou bezpečnosti. Mladé dívky jsou očarovány společností tohoto mladíka. I když některé z nich vyznávají, že dávají přednost křesťanům před společností. 2T 406.2

K. je chlapec, který může být formován, jestliže je obklopen správným vlivem. Potřebuje správný příklad. Jestliže mladí, kteří vyznávají Krista, Ho budou uctívat svými životy, mohou šířit vliv, který bude v protikladu ke zhoubnému vlivu takových mladíků, jako je J. Ale mládež všeobecně nemá více zbožnosti než ti, kdo se nikdy nedovolávali jména Kristova. Nevzdalují se od hříchu. Bystrý, inteligentní chlapec, jako je J, může mít mocný vliv ve zlém. Jestliže tato inteligence bude ovládána ctností a čestností, bude mocným činitelem pro dobro, ale jestliže bude zvyklá na nepravost, její špatný vliv na jeho společníky nelze ani docenit a jistě ho uvede do zhouby. Dobrý intelekt, jež je zkažený, dělá velmi špatné srdce. Dokonalý intelekt, posvěcený duchem Božím, působí jako skrytá moc a rozšiřuje světlo a čistotu na všechny, kteří se stýkají s tímto šťastným vlastníkem. 2T 407.1

Jestliže by chlapec takových duševních schopností jako J, oddal své srdce Kristu, bylo by to jeho spásou. Pomocí čistého náboženství bude jeho rozum přiveden na zdravou cestu. Jeho duševní a mravní síla se stane mocnou a harmonickou. Svědomí ozářené Božskou milostí bude citlivé a čisté. Bude ovládat vůli a touhy a povede k upřímnosti a k rovnosti v každém životním skutku. Bez zásad náboženství tento chlapec bude jen mazaný, lstivý, úskočný, špatný ve svých skutečích a otráví všechny, kdož s ním přijdou do styku. Varuji všechny mladé, aby se měli na pozoru před tímto mladým mužem, jestliže bude pokračovat tím způsobem, který zlehčuje náboženství a Bibli. V jeho společnosti se nikdy nemůžete mít dost na pozoru. 2T 407.2

Tím, že se stýká s těmito chlapci, kteří nevykazují správný vliv, L je také zkažen. J a K nejsou pro něho vhodnými společníky, neboť se dá snadno ovlivnit ve špatném směru. ____ není pro něj nejlepším místem. Jeho zvyky nejsou čisté. Praktikuje sebezneužívání. Kvůli tomu a své lásce pro společnost špatných bližních tyto touhy, které napomáhají při formování jeho ctnostného charakteru a zajišťují mu nakonec nebesa, budou oslabeny. Ti mladí, kteří touží po nesmrtelnosti, se musí zastavit tam, kde jsou, a nedovolit si žádné nečisté myšlenky či skutky. Nečisté myšlenky vedou k ne-

čistým skutkům. Jestliže je Kristus námětem jejich rozjímání, myšlenky budou velmi odděleny od každého předmětu, který svádí k nečistým skutkům. Mysl bude posílena vznešenými myšlenkami, které v ní přebývají. Jestliže se kráčí po cestě čistoty a svatosti, stane se tato zdravou a mocnou. Jestliže je snaha věnovat se duchovním námětům, stanou se tyto přirozeností, ale přitažlivost myšlenek k Božským věcem nemůžeme dosáhnout bez vyznávání víry v Boha v opravdovém a pokorném spoléhání na Něj, pokud jde o sílu a milost, která bude dostačující pro případ nouze. ^{2T 408.1}

Čistota života a charakteru tvarovaná podle Božského vzoru se nezíská bez nejvážnějšího úsilí a bez pevných zásad. Kolísavá osoba neuspěje v dosažení křesťanské dokonalosti. Takoví budou zváženi na vahách a shledáni lehcí. Satan jako řvoucí lev hledá svoji oběť. Snaží se, aby uchvátil každou, nic netušící mladou bytost. Bezpečnost je jenom v Kristu a pouze Jeho milostí může být satan úspěšně odražen. Satan říká mladým lidem, že je stále ještě dost času, že se mohou oddávat hříchu a neřestem zas a zas, ale jeden takový poklesek otráví celý jejich život. Nesetrvávejme na zakázané půdě. V tomto nebezpečném dni špatnosti, kdy náznaky zla a zkázy jsou na všech stranách, se snažte, aby k nebesům směřovalo nejoprávdovější, procítěné volání mladých: „*Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou?*“ A kéž jeho uši jsou otevřeny a jeho srdce nakloněno uposlechnutí poučení danému v odpovědi: „*Takovým, aby se choval vedle slova tvého.*“ (Ž 119,9. Jediná bezpečnost pro mladé v tomto věku špatnosti je, učinit Boha předmětem své důvěry. Bez Božské pomoci nebudou schopni ovládat lidské pudy a choutky. Kristus je opravdová a potřebná pomoc. Ale jak málo jich k Němu přijde pro tuto pomoc. Ježíš, když byl na zemi, řekl: „*A tatoť jest vůle toho, kterýž mne poslal, aby každý, kdož vidí Syna a věří v něho, měl život věčný.*“ (J 6,40) V Kristu může každý zvítězit. Můžete říci s apoštolem: „*Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval.*“ (Ř 8,37) Opět: „*Ale podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji...*“ (1 K 9,27) ^{2T 408.2}

Vypsala jsem zcela podrobně případ bratra E a jeho rodiny, protože to dokládá pravdivý stav mnoha rodin a Bůh by chtěl, aby tyto rodiny vzaly napsané za své natolik, aby jim to bylo k užitku. Je mnohem více případů, o kterých bych mohla psát, ale již jsem jich jmenovala dost. Mladé dívky nejsou všeobecně prosty zločinu sebeukájení. Provozují je a následkem toho si ničí organismus. Ně které, které se právě stávají ženami, jsou v nebezpečí ochrnutí mozku. Jejich mravní a intelektuální duševní síly jsou oslabeny a otupeny, zatímco tělesné vášně převažují a ničí tělo a duši. Mladí, ať už pohlaví mužského či ženského, nemohou být křesťany, jestliže zcela neustanou v této své pekelné neřesti, která ničí tělo a duši. ^{2T 409.1}

Mladí lidé často dychtí po knihách. Čtou vše, nač přijdou. Vzrušující zamilované příběhy a nečisté obrázky působí zhoubně. Mnozí čtou horlivě romány a jejich obrazotvornost je pak poskvřena. Ve vlaku se často prodávají vyobrazení nahých žen. Tyto nechutné obrazy visí též ve fotografických salónech a na zdech různých umělců. Žijeme v době převládající zkaženosti. Pohledem a četbou se podněcuje žádost očí a zkažené vášně. Představitelství kazí srdce. Mysl se ráda zabývá výjevy, jež probouzejí nízké chťice a vášně. Tyto sprosté obrazy, promítnuté do zkažené obrazotvornosti, ničí mravy a připravují půdu svedeným bytostem pro holdování tělesným žádostem. Dále následují hříchy, jež strhávají bytosti stvořené k obrazu Božímu na úroveň zvířat, až posléze hynou. Vyhýbejte se čtení a ohlížení věcí, které dávají podnět k nečistým myšlenkám. Pěstujte mravní a rozumové síly. Nedopust'te, aby tyto ušlechtilé ctnosti zeslábly a aby se přílišným čtením, byť i pohádek, nezvrhly. Znam silné povahy, které ztratily nestřídmy čtením rovnováhu a částečně otupěly. ^{2T 410.1}

Vyzývám rodiče, aby kontrolovali, co děti čtou. Mnoho čtení jim jen škodí. Zvláště nedovolte ve své domácnosti časopisy s povídkami o lásce. Mládež nemůže mít zdravou mysl a správné náboženské zásady, nechte-li ráda Slovo Boží. Tato kniha obsahuje nejzajímavější dějiny, poukazuje na spasení v Kristu a vede k vyššímu a lepšímu životu. Všichni by ji prohlásili za nejzajímavější knihu, jakou kdy četli, jestliže by se jejich obrazotvornost nezkazila vlivem vzrušujících příběhů a vymyšlených charakterů. Vy, kteří hledáte svého Pána, aby podruhé přišel změnit vaše smrtelná těla a přetvořil je k podobě Jeho nejslavnějšího těla, musíte přistoupit k plánování vyšší činnosti. Musíte pracovat z vyššího hlediska, než jak jste pracovali dosud, nebo nebudete v počtu těch, kdož obdrží poslední dotek nesmrtelnosti. ^{2T 410.2}

55. Pravá láska v domově

Bratře M,

v Adams Center mi bylo zjeveno, že v době, kdy jsi v institutu, do značné míry postrádáš neso-beckého ducha. Nešířil jsi vliv, který jsi měl šířit. Měl jsi tam nechat své světlo, aby tam zářilo, ale ty jsi tak neučinil. Často jsi zanedbával svou povinnost kvůli zábavě. Neuspěl jsi v péči a zodpo-vědnosti. Nepodílel ses na aktivní činnosti. Miluješ své pohodlí; ty a tvrdá práce jste dvě rozdílné věci. Toto je sobectví. Dovolil jsi, aby vlastnictví Institutu se zmenšilo a bylo zničeno, i když bylo tvou záležitostí dozírat, aby vzrůstalo a aby všechno bylo v pořádku. Kdyby to byl tvůj majetek, pe-čoval bys o něj s velkým zájmem a péčí. Byl jsi nevěrným šafářem. Pokaždé sis dovolil věnovat se zábavám, hraní tenisu a čemukoli jinému; užíval jsi čas, za který jsi byl placen a který ti nepatřil. Právě tak by bylo neomluvitelné, kdybys vzal peníze, které jsi nevydělal a které ti nepatřily. *2T 411.1*

Bratři Loughborough, Andrews, Aldrich, a jiní, tě neznali. Posuzovali tě příliš vysoce. Nemohl jsi vykonávat funkci, kterou ti svěřili. Mýlili se v úsudku, když ti za tvou práci platili tak vysokou odměnu. Nezasloužil sis peníze, které jsi dostal. Byl jsi velmi pomalý a postrádal jsi ve značné míře energii. Nejevil jsi dost zájmu a ostražitosti, abys viděl a konal věci, které jsi strašlivým způsobem zanedbával. *2T 411.2*

Můj bratře, jsi daleko od Boha. Jsi ve stavu odpadnutí. Nevlastníš šlechetnou mravní odvahu. Povoluješ svým vlastním přáním namísto toho, aby ses zapíral. Snaha najít štěstí tě vedla k tomu, že jsi navštěvoval místa zábavy, které Bůh neschvaluje, a tímto konáním jsi oslabil svou vlastní duši. Můj bratře, musíš se mnoho učit. Podléháš své chuti a sníš mnohem více pokrmu, než tvůj organis-mus může proměnit v dobrou krev. Kdo nestřídmě pojídá, byť i nezávadný pokrm, dopouští se hří-chu. Mnozí si myslí, že když nejedí maso a jiné nevhodné věci, mohou se najíst jednoduché stravy až do prasknutí. To je omyl. Mnozí domnělí reformátoři zdraví jsou vlastně obžerci. Zatěžují své zažívací ústrojí tak, že tělo musí vynaložit krajní úsilí, aby se tohoto břemene zbavilo. To působí tlumivě na inteligenci a nervové síly mozku musí pomáhat žaludku při práci. Přejídání, byť nejprostší stravou otupuje, citlivé mozkové nervy a zeslabuje jeho životnost. Přejídání má na or-ganismus horší vliv než přepracování; nestřídmé jídlo vyčerpává duševní síly víc, než nestřídmá práce. *2T 412.1*

Zažívací ústrojí nemá být nikdy zatěžováno množstvím nebo kvalitou potravy, která bude tělu přítěží. Vše, co přijde do žaludku navíc, co tělo již nemůže proměnit v dobrou krev, je celému me-CHANISMU na překážku. Z tohoto přebytku totiž nelze vytvořit tkáň ani krev, a jeho přítomnost zatě-žuje játra a vytváří v těle chorobné stavy. Žaludek se snaží přemíry jídla zbavit a přepracovává se. Člověk cítí slabost a vykládá si ji jako hlad. Pak nedopřeje zažívacímu ústrojí, aby si odpočinulo od namáhavé práce a načerpalo nových sil, nýbrž zavalí žaludek další dávkou jídla a unavený stroj se musí dát znovu do pohybu. Z přílišného množství jídla získá tělo méně výživy, byť by bylo zdravé, než ze střídmé, pravidelné stravy. *2T 412.2*

Bratře, tvůj mozek je otupen. Člověk, který toho sní tolik jako ty, musí pracovat. Pohyb podpo-ruje trávení, jakož i zdravý stav těla i ducha. Potřebuješ tělesný pohyb. Chodíš a pracuješ tak, jako bys byl ze dřeva, nejsi pružný. Potřebuješ zdravý, čilý pohyb. To tě povzbudí. Po větším jídle nemá nikdy následovat příliš velká tělesná námaha, ani studium; to škodí zákonům těla. Nervy jsou těsně po jídle velmi zatíženy. Síly mozku musí jít žaludku na pomoc, a dojde-li po jídle k přílišné tělesné nebo duševní námaze, je to na překážku trávení. Životní síla ústrojí, potřebná k příslušné činnosti, je odváděna jiným směrem. *2T 413.1*

Cvičte se ve střídmosti. Pěstujte vyšší síly mysli, nebudou tak posilovány tělesné sklony. Dokud dokonale neovládáte chuť a vášně, nemůžete duchovně růst. Inspirovaný apoštol praví: „*Ale podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechetný.*“ (1 K 9,27) *2T 413.2*

Bratře, prosím tě, probuď se a dovol Duchu svatému, aby pronikl až do hloubky a ovlivnil veš-keré tvé pohnutky. Musíš být zásadní, přísně zásadní a čilý v duchovních a časných věcech. Tvé

úsilí není dostatečně vřelé. Ach, kolika lidem klesá úroveň duchovnosti dolů, poněvadž nezapírají svou chuť! Nervové síly mozku jsou přejídáním otupeny a téměř ochromeny. Když tito lidé jdou v sobotu do domu Božího, neudrží ani otevřené oči. Nejhorlivější výzvy nemohou tyto ztuhlé, nechápavé mozky probudit. Pravda může být předkládána s velkým citem, ale nemůže probudit mravní schopnosti, ani osvětlit rozum. Učí se tito věřící oslavovat Boha ve všem? 2T 414.1

Nemohou mít jasné představy o věčných věcech, jestliže si mysl nezvykla přemýšlet o vznešených tématech. Všechny vášně je třeba důkladně ovládnout mravními silami. Mužové a ženy projeví silnou víru a hlubokou duchovnost jen zevně. Víím, že vyznání je falešné, jestliže neovládli všechny své vášně. Bůh to vyžaduje. Důvod, proč vládne taková duchovní temnota spočívá v tom, že mysl se spokojuje s nízkou úrovní a není směřována výše k čistotě, svatosti a k nebi. 2T 414.2

Pokud jde o tvou rodinu, bratře M, viděla jsem, že jste nebyli šťastní. Tvá manželka byla zklamána a ty jsi byl také zklamán. Manželka očekávala, že v tobě nalezne osobu šlechtetnější, čistějšího organismu. Byla velmi nešťastná. Měla značnou pýchu. Její rodinné spojení z matčiny strany bylo přirozeně svědomité, přesto však pyšné a aristokratické. Na těchto rysech se ve velké míře podílela. Nepředvádí se. Není pro ni přirozené, aby dělala pokroky ve své lásce, a aby ji dávala najevo. Pokládá tyto projevy lásky mezi manželem a manželkou jako na slabost a na dětinskost. Cítila, že kdyby pociťovala tyto city neodpovídalo by to jemné vznešené lásce, nýbrž nižšímu stavu vášní, které by byly posíleny, ale ne čistá, hluboká a svatá láska. 2T 414.3

Tvá manželka by měla vyvinout velké úsilí, aby se vymanila ze své uzavřenosti, ze své důstojné rezervovanosti a kultivované prostoty ve všech činech. Když v ní bude vyburcován vyšší řád schopnosti a posílen konáním, budeš chápat lépe potřeby žen. Budeš rozumět, že duše usilují o lásku vyššího řádu, než existuje v nízkém řádu zvířecích vášní. Tyto pudby byly posíleny cvičením a odvahou. Jestliže nyní držíš své tělo v područí s bázní Boží a hledáš, jak by ses setkal se svou manželkou v čisté, vznešené lásce, bude potřebám její povahy vyhověno. 2T 415.1

Byl jsi povýšený a ke své manželce jsi zaujímal postavení nadřazené. Nechápal jsi sám sebe. Měl jsi vysoké mínění o své náboženské zkušenosti a o postupování v náboženském životě. Tyto věci byly překážkou, namísto aby pomáhaly tvé manželce. Bála se, že opravdu sám sebe nechápeš a že bys jednal příliš ukvapeně. Váš svazek nebyl šťastný. Jeden k druhému jste se nehodili. Tvá manželka má plachou, bázlivou povahu. Neuspěl jsi v tom, abys ji pochopil. Ona váhá a bojí se jít ven, protože se bojí, že budeš jednat příliš trpce; potřebuje důvěru v sebe sama a měla by v sobě posilovat nezávislost. 2T 415.2

Bratře M, neměl jsi úspěch v posílení důvěry své ženy. Postrádal jsi zdvořilost vůči ní, a neustále postrádáš laskavost. Často projevuješ lásku a je to sobecká láska. Není tvou zásadou podrobovat úvaze všechny své skutky. Láska, která usiluje o neustálou starostlivost o ni a pečuje, aby přebývala ve tvé společnosti a dává jí najevo, že upřednostňuje její společnost před všemi jinými není sobecká. Ty jsi však usiloval jen o své vlastní pobavení a nechával jsi ji doma samotnou a často smutnou. Touto cestou jsi šel dříve, než jsi přišel na toto místo a v tomto konání jsi v poněkud menším stupni pokračoval z nedostatku příležitostí nebo omluv. 2T 415.3

Tvá manželka opovrhovala tím, aby ti dala najevo, že v tobě vyzorovala nedostatky. Bojí se tě. Kdyby jsi vlastnil čistou lásku, kterou vyžaduje taková povaha jako je její, našel bys v jejím srdci odpovídající souzvuk. Jsi příliš chladný a odměřený. Často projevuješ přetvářku, ale na oplátku lásku neprojevuješ, protože jsi nebyl zdvořilý a pozorný a své vlastní ženě jsi nezjevoval laskavý pohled tím, že by ses radil o jejím štěstí. Příliš často jsi to cítil jako svou výsadu, abys usiloval jen o své vlastní potěšení, bez toho, že by ses radil o potěšení, nebo vůbec o štěstí své manželky. 2T 416.1

Opravdová, čistá láska je vzácná. Je ve svém vlivu nebeská. Je hluboká a zavazuje. Ve svých projevech není křečovitá. Není to sobecká vášeň. Přináší ovoce. Povede k neustálému úsilí, abys svou manželku činil šťastnou. Jestliže máš tuto lásku, přirozeně vyvineš takovéto úsilí. Nebude se jevit jako vynucená. Jestliže vyjdeš na procházku, nebo půjdeš na shromáždění, bude ti to tak přirozené, jako tvůj dech, že za společníci si zvolíš svou manželku a budeš usilovat o to, aby i ona byla ve společnosti šťastná. Pohlížíš na její duchovní schopnosti jako na podřadné vůči tvým vlastním; ale viděla jsem, že Bůh byl více potěšen jejím duchem, než tím, který vlastníš ty. Nejsi hoden své manželky. Je pro tebe příliš dobrá. Je křehká, citlivá rostlina. Potřebuje, aby se o ni pečovalo velmi

něžně. Opravdu touží po tom, aby konala vůli Boží, ale má pyšného ducha a je plachá. Bojí se výčitek. Je to pro ni jako smrt, má-li být předmětem pozorování nebo poznámek. Kéž by tvá manželka byla milována a ctěna a bylo by o ni pečováno tak, jak si vyžaduje plnění manželského slibu a ona vyjde ze své uzavřenosti, ze svého přirozeně nedůvěřivého postavení. *2T 416.2*

Jenom dovol, aby si tvá manželka uvědomila, že je svým manželem oceňována a že je pro něj vzácná, ne pouze proto, že je užitečná a vhodná pro jeho dům, nýbrž proto, že je součástí jeho osobnosti, že bude odrážet lásku, která se jí věnuje. Kéž tvá manželka je předmětem tvé zvláštní a srdečné pozornosti. Když budeš milovat tak, jak to od tebe Bůh vyžaduje, budeš se cítit bez společnosti své manželky ztracený. Myslíš, že její víra nemá cenu a přece ona přinese odpověď dříve, než víra, kterou vlastníš ty. *2T 416.3*

Bratře M, nepodařilo se ti pochopit srdce manželky. Nedokážeš rozpoznat příčinu od následků. Víš, že tvá manželka není veselá a šťastná tak, jak si ji přeješ vidět, ale nezkoumal jsi důvod. Nerozebíráš její chování, abys viděl, jestli nějaká obtíž neexistuje v tobě samotném. Miluj svou manželku. Touží po hluboké, pravdivé, povznášející lásce. Kéž by měla hmatatelný důkaz toho, že její péče a zájem o tebe, prokázaný její pozorností vůči tvému pohodlí, je oceňován a opětován. Hledej její mínění a souhlas k čemukoli, do čeho se dáváš. Respektuj její úsudek. Nemysli si, že víš všechno, co je třeba vědět. *2T 417.1*

Domov, kde přebývá láska a kde je vyjádřena ve slovech, pohledech a skutcích, je místem, kde andělé rádi přebývají a posvěcují toto místo paprsky světla slávy. Tam mají i skromné domácí povinnosti své kouzlo. Za takových okolností nebude tvé ženě žádná životní povinnost nepřijemná. Bude ji vykonávat radostně a sama bude zpívat chvalozpěvy Pánu. V současné době cítí, že nemá tvoji lásku. Dal jsi jí sám k tomu příležitost. Vykonáváš své povinnosti jako hlava rodiny, ale to je málo. Je zde velký nedostatek vzácného vlivu lásky, jež vede k něžným pozornostem. Láska musí být znát v pohledech, způsobech i v zabarvení hlasu. *2T 417.2*

Tvá manželka se neodvažuje otevřít ti své srdce, neboť jakmile vyjádří pocit odlišný od tvého, ty ji káráš. Hovoříš tak silně, že nemá odvalu, aby ti cokoli odpověděla. Zaujímáš nad ní nadřazené postavení a udržuješ svou nadvládu, jako kdyby její úsudek a její názory neměly žádnou cenu. Považuješ své duchovní schopnosti za daleko přednější než její. Můj bratře, neznáš se. Bůh se dívá na srdce, ne na slova, či vyznání. Vnější věci neváží u Boha tolik, jako u lidí. Pokorné srdce a duch je tím, co Bůh oceňuje. Náš Spasitel je obeznámen s životními konflikty každé duše. Posuzuje ne podle vnějšího zdání, nýbrž spravedlivě. *2T 418.1*

Máš autoritativního ducha. Jestliže zaujímáš nějaké stanovisko, nerozsuzuješ záležitost správným způsobem, a uvaž, jaký musí mít následek toho, že lpíš na svých názorech a nezávisle je vplétáš do svých modliteb a rozhovorů, když víš, že tvá manželka nezastává tytéž názory, jako ty. Namísto toho, abys respektoval pocity své manželky a laskavě, jako rytíř, se vyhýbal otázkám, o kterých víš, že se v nich lišíte, stále jsi o nich mluvil a vytrvale prosazuješ své názory bez ohledu na kohokoli ve tvém okolí. Pociťoval jsi, že jiní nemají žádné právo mít na tyto záležitosti jiný názor. Toto ovoce neroste na křesťanském stromě. *2T 418.2*

V případě sestry N, jsi nenahlížel na věci ve správném světle. Jestliže byla vyléčena odpovědí na tvé modlitby a modlitby jiných, stalo se to zkázou pro více než dva či tři z vás. Moudrý Bůh přehlédl tuto záležitost. Mohl číst pohnutky a úmysly v srdci. *2T 418.3*

Tvá manželka má právě tolik práva na svůj názor, jako máš ty na svůj. Její manželský svazek neničí její totožnost. Ona má osobní zodpovědnost. Nebudeš se cítit dobře, dokud neodstraníš překážky z její cesty a nebudeš vůči ní shovívavější, podle Kristova ducha snášenlivosti a ohledu na jiné. Pozoruj ve světle, ve kterém si přeješ sám být pozorován. Ještě se musíš hodně učit, abys žil „*nic nečiníš skrze svár aneb marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce.*“ „*Láskou bratrskou jedni k druhým naklonění jsouce, uctivostí se vespolek předcházejte, v pracích neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužíce.*“ (Fp 2,3; Ř 12,10-11) *2T 418.4*

Jak vést společenské shromáždění

Bylo mi zjeveno, bratře M, že na sobě musíš vykonat velkou práci dříve, než začneš vykonávat vliv ve shromáždění, abys napravil jeho omyly a přivedl ho na správnou cestu. Nevlastníš pokoru

mysli, kterou můžeš zasáhnout srdce Božího lidu. Jsi přepjatý. Potřebuješ zkoumat své vlastní pohnutky a své vlastní skutky, abys viděl, jestli tvé oko spočívá jenom na slávě Boží. Ani bratr O, ani ty sám, nejsi přesně schopen vyhovovat potřebám mládeže a církvi všeobecně. Nepřicházíš k prostotě, abys nejlepším způsobem pochopil, jak jim pomoci. To nemá na tebe a na bratra O nejlepší vliv, abyste vstali ze svých míst a zaujali místo na kazatelně před lidem. Když zaujímáš toto postavení, cítíš, že musíš říci nebo učinit něco v souladu s postavením, které jsi zaujal. Na místo toho, abys vstal a promluvil několik slov k věci, často vedeš rozvláčné poznámky, které opravdu zraňují ducha shromáždění. Mnozí cítí úlevu, jestliže se posadíš. Kdybys byl na nějakém venkovském shromáždění, kde je jenom málo lidí, byly by k využití času takové rozvláčné poznámky oceněny více. 2T 419.1

Dílo Páně je velkou prací a moudří lidé se jí opravdu věnují. Jsou žadaní muži, kteří se mohou přizpůsobit potřebám lidu. Jestliže očekáváš, že pomůžeš lidu, nesmíš zaujímat postavení nad nimi nadřazené, nýbrž sejít dolů mezi ně. Toto je velká chyba bratra O. On je příliš nepřístupný. Není pro něj přirozené používat prostoty. Nerozezná příčinu od následků. Nezíská si ani oblibu, ani lásku. Nedospěl rovněž k pochopení dětí, aby mluvil takovým dojemným způsobem, který roztaví jeho cestu k srdcím. Vyvyšuje se, hovoří k dětem moudrým způsobem, ale to jim nepřináší dobro. Jeho poznámky jsou často rozvláčné a únavné. Kdyby byla řečena jenom čtvrtina toho, co bylo řečeno, zanechalo by to v myslích mnohem lepší dojem. 2T 419.2

Ti, kdož vyučují děti, by se měli vyhýbat únavným poznámkám. Krátké poznámky budou mít šťastný vliv. Jestliže má být řečeno mnoho, nahraď stručnost častým opakováním. Několik zajímavých slov bude někdy více ku prospěchu, než kdybys měl říci všechno najednou. Dlouhé hovory obtěžují tyto malé mysli dětí. Příliš mnoho hovorů u nich povede k odporu k duchovnímu poučení, stejně tak, jako přetěžování žaludku a zmenšování chuti vede k odporu ke stravě. Mysli lidu mohou být přecpány přílišným používáním slov. Práce pro církev, ale zvláště pro mladé, by měla být řádkem za řádkem, návod za návodem zde trochu a tam trochu. Dej myslím čas, aby strávily pravdy, kterými je krmíš. Děti musí být přivedeny do nebes ne ve spěchu, nýbrž velmi jemně. 2T 420.1

Battle Creek, Michigan,

2. října 1868

56. Důležitost sebeovládání

Drahý bratře P,

několikrát jsem se snažila ti napsat, ale často jsem měla překážky. Teď to již nebudu déle odkládat. Po několik dní jsem se cítila být mimo zvláštní úzkost, pokud jde o tebe. Minulého června mi bylo zjeveno v souvislosti s tebou několik věcí. Byla jsem zavedena zpět do minulosti a byl mi ukázán neuspořádaný, toulavý život. Byl jsi bez Boha: Tvůj život byl těžký a nestálý, a přece jsem viděla, že Bůh milosti ušetřil tvůj život mnohokrát, když už se zdálo, že žádná lidská síla ani moudrost tě nebude moci zachovat. Nyní stojíš jako zázrak milosti. Když tvůj život byl ve vysokém nebezpečí, Kristus, tvůj advokát mluvil ve tvůj prospěch: „Otče, ušetři jeho život ještě déle. Byl neplodným stromem, který byl vyťat z půdy, a přece ho neodsekávej. Budu trpělivě čekat ještě déle a uvidím, zda ponese ovoce. Ovlivním jeho srdce pravdou. Přesvědčím ho o hříchu.“ *2T 421.1*

Bylo mi zjeveno, že Pán otevřel před tebou cestu, abys Jej poslechl a sloužil Mu. Tvé kroky vedly na západ, kde okolí pro tebe bylo příznivější pro růst v milosti a kde by bylo méně obtížné pro tebe utvářet svůj charakter pro nebesa. Přišel jsi do naší rodiny a byl jsi přijat v našich srdcích. Toto vše bylo nařízeno Pánem. Neměl jsi zkušenost, která byla nezbytná, abys žil život, který schvaluje Bůh. Byl jsi v zaměstnání, kde jsi během několika krátkých měsíců mohl obdržet více světla a více správného vědění o přítomné pravdě, než bys mohl kdy obdržet za léta, kdybys zůstal na východě. *2T 421.2*

Náš soucitný Nejvyšší Kněz byl obeznámen s tvou slabostí a tvými omyly a neopustil tě ve tvé nezkušenosti, když jsi měl bojovat s velkým nepřítelem mezi nepříznivým okolím. Kdybys zůstal v _____, neuchoval by sis pravdu. Odpor, se kterým by ses setkal, by vyvolal tvou bojovnost a ty bys zneuctil pravdu spíš prchlivým duchem a potom, jakmile by vyvstaly překážky na tvé křesťanské cestě, stal by ses bázlivým a vzdal by ses pravdy. Máš za co děkovat. Tvé srdce by mělo být naplněno vděčností k tvému milujícímu Spasiteli za Jeho milost k tobě, když jsi tak dlouho zneužíval Jeho lásku. *2T 421.3*

Bylo mi zjeveno, že jsi byl hrubý kámen, který potřeboval více otesání, obroušení a leštění, než jsi mohl vyplnit místo v nebeské stavbě. Něco této práce pro tebe bylo vykonáno, ale ach, je ještě tolik práce, která má být vykonána. Měl jsi velmi nešťastného ducha. Viděl jsi jen drsnou stránku života. Neměl jsi štěstí, ale byl jsi jeden z těch, kdož stáli ve svém vlastním světle, obraceje se od dobra. V mládí jsi v sobě vzbudil ducha nespokojenosti; nechtěl jsi být nikým ovládan. Zvolil sis kráčet svou vlastní cestou bez ohledu na úsudek jiných. Nepodrobil by ses, abys byl ovládan svým otcem, protože jsi chtěl jít svou vlastní cestou. On nechápal nejlepší způsob, jak s tebou zacházet, a ty jsi byl rozhodnut nerespektovat jeho autoritu. Jakmile by chtěl s tebou promluvit, uchýlil by ses do obranného postavení. Tvá bojovnost byla veliká a bojoval bys s čímkoli a s kýmkoli, kdo by zkřížil tvé plány. I kdyby ti byly učiněny návrhy, jak bys měl lépe provádět své plány a svou práci, okamžitě bys vybuchl. Myslel sis, že jsi obviňován a zarmucoval jsi své opravdové přátele. Tvá představivost je chorobná, myslel sis, že každý je proti tobě a že tvůj osud je nesmírně těžký. Byl těžký, ale ty sis ho takovým učinil sám. *2T 422.1*

Tvůj vztah k nevlastnímu otci byl nepěkný. On si nezasloužil, abys s ním zacházel tak, jak jsi zacházel. Měl chyby a dopouštěl se omylů, ale zatímco ty jsi bděl, abys je viděl v co nejhorším světle, neviděl jsi své vlastní omyly. Prozřetelností Boží tvá manželka trpěla chorobou. Byla to žena pyšného ducha, ale litovala svých hříchů a její pokání bylo Bohem přijato. *2T 422.2*

Tvá cesta byla zahrazena i zleva i zprava, aby zabránila tvému postupu do záhuby. Pán přivedl tvého neovladatelného a nezkrotného ducha k pokoření. Směsí úsudku a milosti jsi byl přiveden k pokání. Jako Jonáš jsi uprchl od přítomné povinnosti do moře. Bůh zahradil tvou cestu návštěvami své prozřetelnosti. Nemohl bys prosperovat nebo být šťasten, protože jsi nemohl zanechat sebe samého. Vzal jsi své já a svůj hřích s sebou. Pěstoval jsi svou nespokojenost, neklidného ducha a nekonal jsi na své cestě povinnosti. Chtěl jsi změnu, nějakou větší práci a vypěstoval jsi v sobě těkavou povahu. *2T 423.1*

Oko drahého Spasitele na tobě ulpívalo, neboť jinak bys byl zanechán svému neklidnému stavu a svým hříchům a stal by ses opuštěn, co do povahy, a ubohým, co do okolností. Zatímco v zemi cizinců a v hodině bolesti jsi smutně pociťoval, že jsi v opuštěném, zarmouceném stavu, trávil jsi dlouhé noci a únavné dny neklidu a bolesti stranou od matky a sester. Jako cizinec a byli jenom cizí lidé, kteří ti prokazovali laskavou pomoc, a nebyla žádná křesťanská naděje, která by tě podpořila.

2T 423.2

Hledal jsi štěstí, ale nezískal jsi je. Zanedbával jsi rady své matky a její nabádání, abys neporušoval Boží přikázání. Čas od času toto zanedbání zapříčinilo hořkost tvého ducha, ale já nemohu zacházet do podrobností, neboť nejsem silná. Zůstanu jenom u nejpodstatnějších věcí, které mi byly zjeveny. 2T 423.3

Viděla jsem, že práci, která je před tebou, nechápeš. Je třeba, aby tvé já bylo ukřižováno. Máš prchlivou, uzavřenou povahu, která musí být podrobena. Máš ušlechtilé povahové rysy, které ti zajišťují tvé přátele, jestliže je tvůj prchlivý duch nezraňuje. Máš silný vztah k těm, kdož o tebe projevují zájem. Když chápeš věci rovnou, jsi zásadový, ale často jednáš na základě okamžitého popudu bez toho, že by ses zastavil a uvažoval. 2T 423.4

Vynášíš svůj soud nad jedinci a komentuješ jejich způsoby, když nechápeš jejich postavení nebo jejich práci. Nahlížíš na věci ze svého stanoviska, a potom jsi ochoten zpochybnit anebo zatratit způsob, jakým oni jednájí bez toho, že bys nezaujatě nahlížel na věci ze všech stránek. Nemáš ponětí o povinnostech jiných a neměl by ses cítit odpovědným za jejich skutky, ale konat svou povinnost, a práci druhých nechat ohodnotit Pánu. Měl bys vlastnit ducha trpělivosti, zachovat mír a klid mysli a být vděčný. 2T 424.1

Viděla jsem, že Pán ti dal světlo a zkušenost, abys viděl hříšnost svého prchlivého ducha a ovládal své pudy. Tak jistě, jak jsi neuspěl v této činnosti, právě tak jistě neuspěješ ve věčném životě. Musíš překonat tuto chorobnou představivost. Jsi extrémně citlivý, a jestliže je promluveno slovo ve prospěch opačného stanoviska, než které zastáváš, jsi uražen. Cítíš, že tě kárají a že se musíš bránit, zachovat si život, a ve svém opravdovém úsilí o záchranu svého života jej ztrácíš. Musíš vykonat práci v tom smyslu, aby odumřelo tvé já, abys pěstoval ducha snášenlivosti a trpělivosti. Překonej myšlenku, že nejsi používán správným způsobem, že jsi používán způsobem špatným, že ti někdo chce škodit a tísnit tě. Díváš se falešným zrakem. Satan tě vede k těmto pokrouceným náhledům na věci. 2T 424.2

Drahý bratře P, v Adams Center mi opět byl zjeven tvůj případ. Viděla jsem, že jsi neuspěl v uskutečňování opravdového sebeovládání. Činil jsi úsilí, ale toto úsilí ulpělo jenom na povrchu; nedotklo se pramene skutků. Tvá prchlivá povaha často vyvolává tvou upřímnou a bolestnou lítost a zatracování sebe sama. Tento vášnivý duch, jestliže není podroben, naroste do takové míry, že se stane duchem popudlivým a káravým. Opravdu toto se již do jisté míry u tebe děje. Budeš připraven nést všechno s nelibostí, jestliže zakopneš na cestě, budeš uražen a slovo stížnosti splyne ze tvých rtů. Když pojedíš po ulici, a nebude ti dáno právo užívat polovinu cesty, budeš okamžitě pobouřen. Jestliže tě někdo požádá, abys ustoupil z cesty a přizpůsobil se jiným, budeš popuzen a budeš to cítit jako kdybys ztratil na důstojnosti. Ukážeš všem svůj obvyklý hřích. Už tvé vzezření bude naznačovat netrpělivého ducha a tvá ústa budou vypadat, že jsou vždy připravena vyřknout hněvivé slovo. V otázce tvého zlovyku, pokud jde o užívání tabáku, je úplná abstinence jediným zaručeným lékem. Musí v tobě nastat úplná změna. Často cítíš, že potřebuješ být více střežen. Rezolutně pak říkáš: „Budu klidnější a trpělivější“, ale děláš-li toto, jenom se dotýkáš zla z vnějšku. Souhlasíš s tím, aby byl zadržen lev a hlídáš ho. Musíš jít dále, než je toto. Samotná síla principu může zatlačit tohoto ničivého nepřítele a přinést mír a štěstí. 2T 424.3

Opětovně jsi říkal: „Nemohu ovládat svou povahu.“ „Musím mluvit.“ Postrádáš pokorného a mírného ducha. Tvé já stále ještě žije a ty stojíš neustále na stráž, abys je uchoval od pokoření nebo urážky. Apoštol říká: „*Nebo zemřeli jste, a život váš skryt jest s Kristem v Bohu.*“ (Ko 3,3) Ti, kdož jsou mrtví svému já, nebudou cítit tak pohotově a nebudou připraveni odolat všemu, co by je mohlo dráždit. Mrtví lidé nemohou cítit. Ty nejsi mrtev. Kdybys byl ty a tvůj život skryt v Kristu, tisíc věcí, kterých si nyní všímáš a které tě ovlivňují, by prošlo kolem tebe nezasluhující si pozornost. Potom by ses chápal věčnosti a byl bys povznesen nad malichernými zkouškami svého života. 2T 425.1

„Jazyk pak jest oheň a svět nepravosti.“ (Jk 3,6) „Rozum člověka zdržuje hněv jeho, a čest jeho jest prominouti provinění.“ (Př 19,11) „Zpozdilý ke hněvu hojně má rozumu, ale náhlý pronáší bláznovství.“ (Př 14,29) „Lepší jest zpozdilý ke hněvu, než silný rek, a kdož panuje nad myslí svou, nežli ten, kterýž dobyl města.“ (Př 16,32) „A tak, bratři moji milí, budiž každý člověk rychlý ke slyšení, ale zpozdilý k mluvení, zpozdilý ke hněvu. Nebo hněv muže spravedlnosti Boží nepůsobí.“ (Jk 1,19.20) „Zdržuje řeči své muž znající naučení; drahého ducha jest muž rozumný.“ (Př 17,27) Měj na paměti chladného ducha. 2T 426.1

Náš velký Příklad byl povýšen, aby byl roven Bohu. Byl vysokým vládcem na nebesích. Všichni svatí andělé byli potěšeni, když se před Ním mohli klanět. *„A opět, když uvodí prvorozeného na okršlek země, dí: A klanějte se jemu všichni andělé Boží.“ (Žd 1,6)* Ježíš na sebe vzal naši povahu. Položil stranou svou slávu, svůj majestát a bohatství, aby mohl vykonat své poslání, zachránit toho, který byl ztracen. Nepřišel, aby mu bylo slouženo, nýbrž aby sloužil jiným. Ježíš, když byl poháněn, zneužit a uražen, On se nemstil. *„Kterýžto, když mu zlořečili, nezlořečil zase.“ (1 Pt 2,23)* Když krutost člověka způsobila, že trpěl bolestmi bičování a ranami, nehrozil, ale odvolal se na Toho, kdo soudí spravedlivě. Apoštol Pavel nabádal své bratry ve Filipis: *„Budiž tedy táž mysl při vás, kteráž i při Kristu Ježíši byla. Kterýž jsa ve způsobu Božím, nepoložil sobě toho za kořist rovný býti Bohu, ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný jsa lidem učiněn.“ (Fp 2,5-7)* Je služebník větší než jeho Pán? Kristus nám dal svůj život jako vzor a my jej zneuctíváme, jestliže se stáváme žárlivými pro každou maličkost a jsme připraveni posuzovat každé poranění, ať domnělé, či skutečné. Toto není důkazem ušlechtilé mysli, která je připravena chránit sebe sama, aby si zachovala svou vlastní důstojnost. Raději bychom měli snášet stokrát utrpení než zranit duši duchem odplaty nebo dát průchod svému hněvu. Je síla, kterou lze od Boha obdržet. On může pomoci. Může dát milost a nebeskou moudrost. Jestliže žádáš ve víře, obdržíš, ale musíš bdít na modlitbách. Bdi, modli se a pracuj, by mělo být tvé heslo. 2T 426.2

Tvá manželka by měla být požehnáním, kdyby jenom vzala na sebe zodpovědnost, která je její povinností. Ale ona se zodpovědnosti celý život vyhýbala, a nyní je v nebezpečí, že bude ovlivněna, namísto aby ovlivňovala. Namísto toho, aby měla změkčující, povznášející vliv nad tebou, je nebezpečí, že si bude myslet to, co ty si myslíš, a jednat tak, jak jednáš ty bez toho, že by šla do hloubky, aby byla vedena zásadami ve svých skutcích. Jeden s druhým sympatizujete a na neštěstí si také pomáháte v nahlížení na věci nesprávným způsobem. Ona může působit vlivem pro dobro věci, ale vlastní ducha, který má přichut' duchovní netečnosti a lenosti. Není ochotná zabývat se jakoukoli dobrou prací, jestliže jí není příjemná a zábavná. Jaký byl hřích Merozu? Nic nečinil. Nebylo tomu tak kvůli velkým zločinům, za který byl zatracen, nýbrž proto, že nepřišel na pomoc Pánu. 2T 427.1

Bylo mi zjeveno, že tvá manželka sama sebe nechápe. Vyhýbala se ve svém mládí povinností, a nemá k nim poměr dokonce ani nyní. Má sklony k opírání se o jiné spíše, než o své vlastní schopnosti. Nemá odvalu ke šlechetné nezávislosti. V uplynulých letech se měla vychovávat k tomu, aby nesla břemena. Nyní na to nemá zdraví. Je náchylná k nečinnosti jater a nemá sklony ke cvičení. Nemá schopnost dát se do práce, jestliže vidí, že musí. Jí téměř dvakrát tolik, než by měla jíst. Všechno, co dává do žaludku, je příliš mnoho, než aby to její organismus proměnil na dobrou krev. Stává se to neužitečnou látkou, která zatěžuje trávicí trakt. Její organismus je zanesen množstvím látek, které jí brání v její práci, ucpávají ústrojí a oslabují životní síly. 2T 427.2

Dávat tolik jídla organismu, víc, než může přeměnit na dobrou krev, způsobuje zhoršení kvality krve a přetěžování životnosti do mnohem většího stupně než práce, či fyzické cvičení. Toto přejídání způsobuje tupou strnulost. Mozkové nervy musí přijít na pomoc trávicím orgánům a jsou takto neustále přetěžovány, oslabovány a otupovány. Toto zanechává pocit tuposti v hlavě a činí tvou manželku náchylnou kdykoli vůči ochrnutí. Bylo by nevhodné povzbuzovat ji tím, že již nepotřebuje tolik pohybu. Nebylo by nic tak nebezpečné pro ni jako zůstat v takovém stavu, ve kterém by její fyzické schopnosti nebyly vedeny k aktivnímu cvičení. Fyzické cvičení je velmi podstatné, bude posilovat její tělo a mysl. Když se probudí k této zodpovědnosti vyplývající z jejího postavení a uvidí prospěch, který bude následkem toho, že se bude snažit hledat cíl v životě, nebude mít sklony k takovému padání do netečnosti a vyhýbání se těžkostem. Nevkládá své srdce do toho, co dělá, tudíž se pohybuje jako stroj a práci pociťuje jako břemeno. Nemůže, zatímco tak cítí, si uvědomit

tento nový život a sílu, která je její výsadou. Postrádá ducha a energii. Má příliš často sklon k tomu, aby se ztrácela v tuposti a olovnaté necitlivosti. Těžkou tupost, kterou pociťuje, překonat může jen šetrící dietou, dokonalou kontrolou vlastní chuti a všech svých pudů a tím, že zavolá na pomoc svou vůli ke cvičení. Potřebuje vůli, která bude elektrizovat její nervovou sílu tak, aby mohla odolat netečnosti. 2T 428.1

Sestro P, nikdy nemůžeš být užitečná světu, jestliže tvé úmysly nejsou dost silné, aby ti umožnily překonat tuto neochotu k péči a nesení břemen. Jestliže denně cvičíš síly v sobě, úkol bude stále méně obtížným tak dlouho, dokud se pro tebe nestane druhou přirozeností činit povinnost, být pečlivá a pilná. Můžeš si zvyknout myslet, když budeš méně zatěžovat svůj žaludek. Přetížení žaludku zatěžuje mozek. 2T 428.2

Měla bys také mít cíl, smysl života. Kde není žádný účel, je sklon k netečnosti, ale kde je dostatečně důležitý cíl na zřeteli, všechny síly mysli přejdou ve spontánní činnost. Abys mohla učinit svůj život úspěšným, musíš své myšlenky pevně upřít na životní cíl a nenechat je rozbíhat se a zabývat se nevýznamnými věcmi nebo být spokojena s nečinným dumáním, které je ovocem vyhýbání se zodpovědnosti. Stavění vzdušných zámků kazí mysl. 2T 429.1

Věnuj se současné povinnosti. Dělej celou svou vůli, celým svým srdcem. Měla by ses rozhodnout činit něco, co bude vyžadovat úsilí stejně tak duševní jako fyzické. Tvé srdce by mělo být u tvé současné práce. Tvou současnou povinností je pracovat tak, jak si nebesa přejí, abys pracovala. Snít o práci, která je v dálce, a představovat si a plánovat budoucnost je neužitečné a neposlouží tvé práci, ať už je jakkoli malá, kterou však před tebe nyní postavily nebesa. Není tvým úkolem konat velkou práci, nýbrž konat vesele a dobře práci, kterou je třeba udělat už dnes. Hřivny, které byly svěřeny tvé péči, budou znásobeny. Jsi zodpovědná za jejich správné použití, nebo za jejich zneužití. Nemáš toužit po velkých věcech, abys vykonala velkou službu, nýbrž konat malou práci, zdokonalovat své schopnosti, i když jich není mnoho, a nechat spočívat na sobě vědomí své zodpovědnosti za jejich správné použití vůči Bohu. 2T 429.2

Nemusíš očekávat, že se vyhneš bolestem a vyčerpanosti, lopotě a zkouškám života. Syn Boží se podílel na lidském těle. Byl často unaven tělesně i duševně. Pravidl: „*Já musím dělat dílo toho, kterýž mne poslal, dokud den jest. Přichází noc, když žádný nebude moci dělat.*“ (J 9,4) Měla bys přestat se svým sněním, které je vzdálené současnosti a přivést svou mysl ke stávajícím povinnostem a radostně je vykonávat. 2T 429.3

Tento svět není křesťanským nebem. Je pouze jakýmsi přechodným místem. Je scénou našich životních bojů, našich konfliktů a zmatků a je nutné, abychom my všichni pevně zápasili o lepší svět, který bude učiněn, až boj skončí, a mír, radost a požehnání budou trvat věčně. Viděla jsem, že oba, jestliže budete spojeni, budete ve velkém nebezpečí ztroskotání víry, protože na věci budete pohlížet ve špatném světle. Oba máte před sebou k vykonání velkou práci, ale jste v nebezpečí, že zavíráte oči před vzájemnými chybami. 2T 430.1

Sestra P by se měla mít na pozoru, aby nepodněcovala prchlivého ducha svého manžela tím, že by mu vyprávěla o svém domnělém žalu, aby si získala jeho soucit. Ona nahlíží na věci v silném světle a hluboce prožívá věci, které nejsou hodny pozornosti. Bude se muset naučit a pochopit, že je rozumné mlčet. Potřebuje sílu vytrvalosti. Je mnohem snadnější pojmout věc do mysli, než ji z mysli vypudit, když už tam jednou je. Je snazší ulpět na domnělé křivdě, než uklidnit a ovládnout pocity, když již jednou byly vzbuzeny. 2T 430.2

Bratr P má schopnosti, které by byly výborné, kdyby byly očištěny povznášejícím vlivem čistého náboženství. Může být užitečnější. Upřímná zbožnost sama ho může předurčit k tomu, aby vykonával své povinnosti na tomto světě dobře, a učinila ho způsobilým pro nebesa. Nebeská povaha musí být získána zde na zemi, můj bratře, neboť jinak ji nebudeš mít. Proto by ses měl ihned zabývat prací, kterou musíš vykonat. Musíš pracovat opravdově na tom, abys získal způsobilost pro nebesa. Žij pro nebesa. Žij vírou. 2T 430.3

Bratře P, jsi neopracovaný kámen, ale spočívá na tobě ruka zkušeného pracovníka. Dovolíš mu, aby tě opracoval do hran a vyleštil tě pro budovu, která roste bez zvuku dláta a kladiva? Pak až skončí zkouška, nepadne už ani úder. Nyní v hodině zkoušky musíš překonat svou impulzivní povahu, anebo budeš navždy oddělen od Boha. 2T 430.4

Ježíš vás oba miluje a zachrání vás, jestliže chcete být spaseni způsobem, jaký On stanovil. Můžete mít cílevědomou víru, jestliže opravdu po ní žízníte a hladovíte. Jděte k Bohu ve víře a pokoře; žádejte a obdržíte. Ale pamatujte, že žák není lepší nad svého učitele, ani služebník není větší než jeho Pán. Potřebujete pěstování této tichosti a pokory ducha, která přebývala v Kristu. ²⁷
^{431.1}

Battle Creek, Michigan,
9. února 1869

57. Pilnost a šetrnost

Drahý bratře a sestro R,

hledala jsem příležitost, abych vám napsala, ale byla jsem nemocná a nemohla jsem psát nikomu; avšak budu se snažit, abych dnes ráno napsala aspoň několik řádků. 2T 431.2

Jelikož mi byly zjeveny povinnosti spočívající na Božím lidu, pokud jde o ubohé, chudé, zvláště o vdovy a sirotky, bylo mi také zjeveno, že můj manžel a já jsme v nebezpečí, že na sebe převezmeme břemena, která Bůh na nás nepoložil, a tak zmenšíme svou odvahu a sílu tím, že zvýšíme péči a úzkost. Viděla jsem, že můj manžel jde ve svém případě dále, než je jeho povinností. Jeho zájem o vás jej zavedl k tomu, že na sebe vzal břemeno, které nesl mimo svou povinnost a které vám nebylo k užítku, nýbrž povzbudilo ve vás sklon záviset na vašich bratřích. Pohlížíte na ně jako na pomoc a váš prospěch, zatímco nepracujete tak tvrdě jako oni, ani vždy nešetříte tak, jako ti, kteří to pociťují jako svou povinnost. 2T 431.3

Bylo mi ukázáno, že vy, bratře a sestro, se musíte mnohému učit. Nežili jste podle svých příjmů. Nenaučili jste se hospodařit. Vyděláváte-li hodně, nevíte, jak byste to co nejrychleji utratili. Hovíte chuti či zálibám namísto opatrnosti. Občas vydáváte peníze za takové jídlo, které si vaši spolubratři nemohou dovolit. Bankovky jen tak lítají. Oba se ještě teprve musíte naučit sebezapření. 2T 431.4

Sestra R má špatné zdraví. Oddává se své chuti a ve velké míře přetěžuje svůj žaludek. Přejídáním jej zatěžuje a dodává mu stravu takové kvality, která není vypočítána nejlepším způsobem na výživu organismu. Její strava je co do množství neúměrná, a potom nemůže mnoho cvičit. Takto je organismus krutě přetěžován. V souladu se světlem, které nám Pán dal, je prostá strava nejlepší způsob, jak si zajistit zdraví a sílu. Cvičení je pro její zdraví nezbytné. 2T 432.1

Sebezapření je lekcí, které se vy oba ještě musíte naučit. Omezuj svou chuť bratře R. Bůh ti dal kapitál síly. Toto má pro tebe větší cenu než peníze a měl by sis toho více vážit. Síla nemůže být koupena zlatem nebo stříbrem, domy, či pozemkem. Je hodnotnější než všechno, co máš dohromady. Bůh od tebe vyžaduje, abys kapitál síly, kterým jsi byl požehnán používal uvážlivým způsobem. Jsi právě tak jeho šafářem jako člověk, který má svůj kapitál v penězích. Je pro tebe chybou, jestliže se ti nepodaří používat svou sílu tak, aby byla pro tebe nejlepší výhodou, tak jako je pro bohatého muže výhodné shromažďovat bohatství, protože je to pro něj příjemné. Nevynakládáš úsilí, kterým bys měl podporovat svou rodinu. Můžeš a také pracuješ, jestliže ti je práce pohodlným způsobem připravena k ruce, ale sám nevynakládáš úsilí, aby ses dal do práce. Cítíš, že je to tvou povinností, abys využil čas a sílu co nejlepším způsobem a v bázní Boží. 2T 432.2

Máš takové zaměstnání, jež ti občas náhle vynáší velký zisk. Ty však nepočítáš s tím, že jednou nemusíš mít takové příjmy, a utratíš vše za věci, které ani nepotřebuješ. Kdybys i se svou manželkou chápal, že Bůh od vás žádá, abyste zapřeli svou chuť a své touhy, abyste mysleli i na budoucnost, ne pouze na časné užití, měli byste i dnes dost a vaše rodina by měla životní pohodlí. Musíš se naučit lekcí, ve které nesmíš být pozadu. Je to jeden malý krůček na velmi dlouhé cestě. 2T 432.3

Sestra R je velice závislá na svém manželovi. Celý svůj život byla příliš závislá na druhých. Pokud jde o soucit, přemýšlení o sobě samé, činila se středem svého zájmu. Byla příliš mnoho rozmazlována a nenaučila se samostatnosti, spoléhání se na sebe sama. Nebyla pro svého manžela pomocí tak, jak měla být v časných a duchovních věcech. Musí se naučit snášet tělesná příkoří a nezabývat se jimi tak, jak činí dosud. Sama za sebe musí bojovat životní boj. Spočívá na ní osobní zodpovědnost. 2T 433.1

Sestro R, tvůj život byl omylem. Oddávala ses četbě čehokoli a kdykoli. Tvé mysli nebylo takové množství čtení ku prospěchu. Tvé nervy byly vzrušovány, zatímco sis dychtivě pročítala příběh. Jestliže tě děti při této činnosti vyrušovaly, odpovídala jsi jim hněvivě a netrpělivě. Nemáš dost sebeovládání, a proto se ti nedaří vést tvé děti pevnou rukou. Jednáš na základě popudu. Rozmazluješ je, jsi k nim shovívavá, potom je zas káráš a plíšníš a jsi přísná. Tento proměnlivý způsob je pro ně velmi zhoubný. Potřebují pevnou, silnou ruku, neboť jsou vrtošivé. Potřebují přesnou, moudrou a uvážlivou disciplínu. 2T 433.2

Můžeš si ušetřit hodně zmatenosti, jestliže bys postupovala jako pravá žena a jednala na základě zásady a nikoli popudu. Představovala sis, že tvůj manžel musí být s tebou, že nemůžeš zůstat samotná. Měla bys vidět, že jeho povinností je pracovat, aby podporoval svou rodinu. Měla bys být přinutit zapřít svá přání a své touhy a nevést ho k tomu, aby pocíťoval, že se ti musí přizpůsobit. Svou úlohu máš odehrát v tom, že poneseš břemena života. Musíš k tomu nalézt odvahu a sílu. Buď ženou, a ne rozmarným dítětem. Byla jsi rozmazlována a jiní příliš dlouho nosili za tebe tvá břemena. Nyní je tvou povinností snažit se zapřít svá přání a své touhy a jednat na základě zásady pro nynější i budoucí dobro tvé rodiny. Nejsi zdravá, ale měla bys pěstovat spokojenou a veselou mysl. Pomohlo by ti to lépe si udržet tento život a také život příští. 2T 433.3

Bratře R, je tvou povinností, abys pečlivým a soudným způsobem používal kapitálu síly, který ti svěřil Bůh. 2T 434.1

Sestro R, tvůj mozek je vyčerpán a zatížen četbou. Měla bys potlačit svůj sklon zavalování mysli vším, co může strávit. Tvůj život nebyl prožitý nejlepším způsobem. Nebyl ti ku prospěchu, ani ku prospěchu lidem kolem tebe. Opírala ses o svou matku víc, než bylo potřebné pro tvé dobro. Jestliže bys spoléhala více na své vlastní síly, jestliže bys byla samostatnější, byla bys šťastnější. Nyní bys měla nést své vlastní břemeno tak, jak můžeš a posilovat svého manžela, aby on nesl své, konaje svoji práci. 2T 434.2

Kdyby sis odepřela zálibu ve čtení a ve vyhledávání vlastního potěšení, kdybys věnovala více času opatrnému fyzickému cvičení a jedla bys pečlivěji náležitou a zdravou stravu, vyhnula bys se tak mnohemu utrpení. Část tvého utrpení byla jen pomyslná. Kdybys povzbudila svou mysl tak, aby odolávala sklonem ustupovat hříchu, neměla bys nervové křeče. Tvá mysl by se měla odtáhnout od tvého já a věnovat se povinností udržování domu v pořádku, čistotě a úhlednosti. Mnohé čtení a povolování mysli k zábavě s malými věcmi vedlo k tomu, že jsi zanedbávala své děti a své povinnosti v domácnosti. Toto jsou ty povinnosti, které ti Bůh určil k vykonání. 2T 434.3

Vůči sobě jsi měla příliš mnoho sympatií. V mysli ses stále zabývala sama sebou a ulpívala jsi na svých ubohých pocitech. Má sestro, jez méně. Věnuj se fyzické práci a oddej svou mysl duchovním věcem. Udržuj svou mysl tak, abys v ní nepřebývala jen ty sama. Pěstuj spokojeného a veselého ducha. Příliš mnoho hovoříš o nevýznamných věcech. Z toho nenačerpáš duchovní sílu. Jestliže utrácíš sílu v hovoru, namísto toho, abys ji věnovala modlitbám, neobdržíš duchovní sílu a ve tvém srdci nebude melodie hudby pro Boha. 2T 434.4

Byla jsi ovládána pocitem, nikoli povinností a zásadou. Oddávala ses pocitům stesku po domově a poškozovala jsi své zdraví tím, že ses oddávala neklidnému duchu. Tvé životní návyky nejsou zdravé. Musíš se změnit. Žádný z vás není ochoten pracovat tak, jak pracují jiní, nebo jíst tak, jak jedí vaši bratři. Je-li to ve vaší moci, abyste si věci obstarali, máte si je obstarat. Vaší povinností je šetřit. 2T 435.1

Na rozdíl od vašeho případu mi byl předložen též případ sestry S. Má chabé zdraví a má dvě děti, které musí podporovat práci své jehly za velmi nízkou cenu, kterou je její práce placena. Po léta dostávala sotva za čtvrt penny (několik haléřů) pomoci. Trpěla špatným zdravím, a přece nese své vlastní břemeno. Zde je cíl opravdové lidumilnosti. Nyní pohleďte na svůj případ. Člověk s malou rodinou a dobrým kapitálem síly, a přece neustále zahrabán v dlužích a závislý na pomoci jiných. Toto vše je špatné. Musíte hledat ponaučení. U sestry S je úspora a hospodárnost stálým životním bojem. Zde jsme u člověka se silnou energií, a přece není schopen podporovat sám sebe. Musíte vykonat hodně práce. Měli byste mít jednoduchou stravu, žít ve všech dobách tak prostě, jak žijí vaši bratři. Žít podle zdravotní reformy. 2T 435.2

Ježíš vykonal zázrak a dal jídlo pěti tisícům a potom dal významné poučení o hospodárnosti: „*Posbírejte zbylé nalámané kousky, ať se nic neztratí.*“ (J 6,12) Povinnosti, důležité povinnosti na vás spočívají. „*Žádnému nebývejte nic dlužni.*“ (Ř 13,8) Kdybyste byli neduživí, neschopni pracovat, potom by vaši bratři byli povinni vám pomoci. Tak jak to je, vše, co jste potřebovali od svých bratří, když jste změnili pobyt, byl jen počátek. Kdybyste necítili takovou tížďadost, jakou jste měli, a ty a tvá manželka byste souhlasili s tím, abyste žili v rámci svých prostředků, mohli jste být osvobozeni od nesnází. Budete muset pracovat za malou mzdu stejně tak dobře jako za velkou. Pilnost a

šetrnost přivedou takto vaši rodinu do mnohem příznivějších podmínek. Bůh chce, abys byl věrným
šafářem své síly. Chce, abys ji použil tak, aby rodina neměla nedostatek a nebyla závislá. *2T 435,3*

Battle Creek, Michigan,

22. března 1869

58. Vyvolávání opozice

Drahá sestro T,

bylo mi ukázáno, že ve tvém náboženském životě byla chyba. Vlastnila jsi příliš bojového ducha. Zatímco je tvou výsadou přemýšlet a jednat pro sebe, tuto záležitost jsi příliš přeháněla. Měla jsi více nezávislosti než pokory. Svými skutky jsi více dráždila než uklidňovala. Bylo nutné, abys měla pevnost tak, abys stála na obranu pravdy; a přece ses často mýlila v tom, že jsi nevlastnila onoho mírného, tichého ducha, kterému Bůh přisuzuje tak velkou cenu. Ve tvé rodině ses střetla s odporem a projevila jsi nechuť k pravdě, ale neuspěla jsi v tom, abys prošla těmito zkouškami nejlepším způsobem. Příliš mnoho jsi hovořila a byla jsi příliš sebejistá. Se svým úsilím pro rodinu jsi slučovala málo lásky a něžnosti, zvláště pro svého manžela. Jsi v nebezpečí, že budeš zacházet do extrémů a přehánět záležitosti, zraňovat, namísto léčit. Kdekoli můžeš povolit svému úsudku a neobětovat zásady pravdy, je pro tebe lepší tak činit, i když si myslíš, že máš pravdu. Máš svou zodpovědnost, totožnost, která nemůže být převedena na tvého manžela, a přece je zde pouto, které vás činí jedno v mnoha věcech. Jestliže budeš víc ustupovat, bylo by to daleko lepší pro tvého manžela, tvé děti a pro tebe samu. Jsi příliš náročná. Nesnažíš se, abys získala ty, kteří se od tebe odlišují. Rychle rozpoznáš, kdy máš výhodu a snažíš se ji co nejvíce využít. Jestliže by ses pro Krista vzdala mnoha věcí, které vnášíš do domu, a vytváříš tak nepohodlné pocity, byl by tvůj vliv lepší, mnohem více vedoucí ke spáse. Potřebuješ lásku, něžný soucit a příchyllost. ^{2T 436.1}

Vidíš pravdu a potom naznačuješ, jak by ji tento nebo onen měl vykonávat. Jestliže neuspějí v tom, aby se dostali na úroveň, kterou jsi jim stanovila, cítíš, že se od nich vzdaluješ. Nedovedeš je sdružovat a láska pro ně ve tvém srdci odumírá, i když mají ve skutečnosti téměř pravdu jako ty sama. Činíš z nich své nepřátele, zatímco bys z nich měla činit své přátele. Máš horlivou a sebejistou povahu, a když vidíš otázky pravdy, zacházíš v záležitostech do krajností. Takto si mnohé odpuzuješ namísto toho, abys je získala a přitahovala ke svému srdci. Pohlížíš na negativní rysy povahy těch, se kterými se stýkáš, a přemítáš o zdánlivých nedostacích a chybách, přehlížeš jejich spásné rysy. Odvolám se na tento verš: „*Dále pak, bratří, kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, jestli která ctnost, a jestli která chvála, o těch věcech přemýšlujte.*“ (Fp 4,8) Zde, drahá sestro, můžeš přemítat a rozjímat s užitek. Přemýšlej o dobrých vlastnostech těch, se kterými se stýkáš, a dívej se co nejméně, jak je to jen možné, na jejich omyly a nedostatky. Máš v sobě příliš velmi bojovného ducha a uvádíš věci do zmatku a sváru. Svůj charakter a život musíš změnit, jestliže jednou chceš být počítána mezi ty, kdož uslyší slova: „*Blahoslavení, kteříž pokoj působí, nebo oni synové Boží slouti budou.*“ (Mt 5,9) Ať ze tvých rtů vyplývají laskavá, milující slova, zejména pokud jde o členy tvé rodiny, či církve. ^{2T 437.1}

Své srdce potřebuješ otevřít lásce; lásce, která přebývala v Ježíšově hrudi. Kdyby tvůj Spasitel s tebou zacházel tak, jak ty zacházíš s těmi, kdož se od tebe liší, jistě bys byla ve stísněném postavení. Tvůj případ by byl téměř beznadějný, ale děkuj Pánu, že máme milost Nejvyššího Kněze, který byl dojat pocity naší nepevnosti charakteru. Byla jsi zkoušena jinými a pracovala jsi pro ně způsobem, který nebesa neschvalují. Práci musíš vykonat tak, abys do svého srdce nechala vstoupit změkčující vliv milosti Boží. Hledej pokoru, hledej spravedlnost. ^{2T 438.1}

Ve věci pravdy jsi horlivá. Miluješ ji a přeješ si něco do ní investovat. Toto je v pořádku. Pečlivě se snaž o to, aby návody, které dáváš jiným, byly podporovány příkladem. Musíš hledat mír. Můžeš tak učinit a neobětovat jedinou zásadu pravdy. Tvá cesta byla plná boje a bouře a nyní potřebuješ změkčit, osladit a uhladit svůj vliv, namísto vyvolávání odporu. Do značné míry jsi vlastnila sebedůvěru, sebeúctu a povýšenost. Nyní potřebuješ, abys vyvýšila Ježíše a napodobila Jeho bezúhonný život, který všude přinášel pokoj. ^{2T 438.2}

Milá sestro, uveď Boží lid do těžkostí, jestliže nebudeš ochotna se učit a jestliže si nedáš poradit. Nesmíš pokračovat tak, abys cítila, že znáš všechno. Před tebou je mnohé, čemu se musíš učit, abys byla před Bohem dokonalá. Nejsladším a nejdokonalejším naučením, které je třeba získat, bude pokora. „*Učte se ode mne*“, řekl pokorný Nazaretský, „*neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a*

naleznete odpočinutí dušem svým.“ (Mt 11,29) Tomuto naučení o pokoře, snášenlivosti, trpělivosti a lásce, se musíš ještě naučit a provozovat jej. Můžeš být požehnáním. Můžeš pomáhat takovým, kteří potřebují pomoc, ale musíš odložit svůj metr, neboť ten ti není k užitku. Ten, který se nemýlí ve svých úsudcích, který chápe slabost našich padlých, zkažených povah, má míru. Váží na vahách svatosti a Jeho spravedlivou míru všichni přijmeme. 2T 438.3

Mýlíš se ve svém vztahu vůči manželovi. Musíš vůči němu pěstovat více laskavosti a vážnosti. Jsi náročná. Zacházíš do extrémů a škodíš své vlastní duši a pravdě. Činíš pravdu odpudivou a působíš, že duše se jí bojí. Nechť láska změkčí tvá slova a tvé skutky a ty najdeš změnu v těch, kdož se s tebou stýkají. Pak bude mír, jednota a harmonie namísto sváru, žárlivosti a nesouladu. Ať láska a něžnost konají svůj vliv zvláště ve tvé rodině a ty obdržíš požehnání. 2T 439.1

59. Výzva k církvi

Dne 2. října 1868 byl mi ukázán stav lidu, který vyznává, že je lidem Božím. Mnozí byli ve velké temnotě, ale zdálo se, jakoby nepoznávali svůj pravý stav. Citlivost mnohých vůči duchovním a věčným věcem byla jakoby ochromena, zatímco jejich mysl byla vnímavá na jejich světské zájmy. Mnozí ve svých srdcích chovali modly a dopouštěli se hříchů, které je odlučují od Boha a způsobují, že jsou v úplné temnotě. Viděla jsem jen málo těch, kteří stáli ve světle, měli pochopení a duchovní poznání, aby poznali tyto kameny úrazu a odstranili je z cesty. Mužové, stojící na velmi odpovědných místech v díle Božím, usnuli. Satan je ochromil, aby nemohli poznat jeho úmysly a úklady, zatímco pracuje, aby popletl, oklamal a zničil. *2T 439.2*

Někteří z těch, kdož zastávají místo strážných, aby varovali lid před nebezpečím, se vzdali bdělosti a touží po klidu. To jsou strážcové nevěrní. Zůstávají nečinní, zatímco jejich podvodný nepřítel vstupuje na opevnění a úspěšně pracuje po jejich boku, aby ničil to, co Bůh přikázal budovat. Vidí, jak satan oklamává nezkušené a nic netušící, přesto klidně všechno přijímají tak, jako kdyby na tom neměli zvláštní zájem, jakoby jim do těch věcí nic nebylo. Neobávají se žádného zvláštního nebezpečí, nevidí příčinu, aby nechali zaznít věrný a varující hlas trouby. Zdá se jim, že všechno jde dobře a nevidí nutnost nechat zaznít výstražné volání, jež slyší skrze jasná svědectví, aby ukázali lidu jeho přestoupení a domu Izraelskému jeho hříchy. Taková kárání a výstrahy ruší klid těchto spáčů, pohodlí milujících strážců a neradují se z toho. Ve svém srdci, nikoli svými slovy, říkají: „To vše není zapotřebí, to je příliš přísné a tvrdé. Tito muži jsou zbytečně znepokojeni a rozčilení a nejsou ochotni dopřát nám nějakého klidu a pokoje. *„Příliš mnoho si osobujete, neboť všechno toto shromáždění svaté je, i jeden každý z nich.“* (Nu 16,3) Nechtějí, abychom měli nějaké pohodlí, pokoj nebo štěstí. Tyto nerozumné strážce, jimž je těžké vyhovět, uspokojí jenom práce, námaha a ustavičná bdělost. Proč neprorokují věci příjemné a neříkají: Pokoj, pokoj? Pak celý svět přivedou do klidu.“ *2T 440.1*

Přesně takové jsou pocity mnohých z našeho lidu. A satan jásá nad svým úspěchem, že ovládá tak mnohé, kteří vyznávají, že jsou křesťané. On je podvedl, otupil jejich city a v jejich středu vztyčil svou pekelnou korouhev, takže jsou dokonale podvedení a nepoznávají, že je to on. Lid si sice neučinil žádné modly, ale jejich hřích není v očích Božích o nic menší. Klanějí se mamonu. Milují světský zisk. K dosažení svého cíle obětují někteří všechno své přesvědčení. Lid, který vyznává, že je Božím lidem, je sobecký a dbá jen o sebe. Miluje věci tohoto světa a má společenství se skutky temnosti. Miluje nespravedlnost. Nemá lásku k Bohu, ani k bližnímu. Jsou modláři a špatní, v očích Božích mnohem horší než pohanští modloslužebníci, kteří nemají poznání o lepší cestě. *2T 440.2*

Následovníci Kristovi jsou vyzváni, aby vyšli ze světa a nedotýkali se ničeho nečistého, neboť mají zaslíbení, že jsou syny a dcerami Nejvyššího, členy královské rodiny. Jestli však nesplní podmínky, potom se neuskuteční a také nemůže uskutečnit splnění tohoto zaslíbení. Pouhé vyznání křesťanství nemá u Boha cenu, ale Jeho dítky, příjemci Jeho milosti a účastníci Jeho velikého vykoupení se vyznačují pravou, pokornou a oddanou poslušností Jeho požadavků. Ti budou zvláštním lidem, divadlem světa, andělům i lidem. Jejich zvláštní svatá povaha bude patrná a oddělí je od světa, jeho žádostí a rozkoší. *2T 441.1*

Viděla jsem, že málokterí z nás tomuto vyličení vyhovují. Jejich láska k Bohu záleží ve slovech a nikoliv ve skutcích a pravdě. Jejich skutky a činy dosvědčují, že nejsou dětmi světla, nýbrž temnosti. Jejich skutky nebyly konány v Bohu, nýbrž v sobectví a nepravosti. Jejich srdce jsou cizí Jeho obnovující milosti. Nezakusili její proměňující moc, která je vede k tomu, aby chodili právě tak, jako chodil Kristus. Ti, kdož jsou živými ratolestmi nebeské révy, budou účastni jeho mízy a potavy. Nebudou vadnoucími a neplodnými ratolestmi, ale rozvinou život i sílu, pokvetou a ponesou ovoce ke cti Boží. Budou dbát, aby se oddělili od každého hříchu a aby v bázi Boží dosáhli posvěcení. *2T 441.2*

Jako starý Izrael, zneuctila církev svého Boha tím, že opustila světlo, zanedbala své povinnosti a zneužila své vysoké a vznešené přednosti být svatou a oddělenou. Její členové zrušili smlouvu žít

pro Boha a jenom Jemu. Spojili se se sobeckými a svět milujícími lidmi. Pěstovali pýchu, lásku k zábavám a k hříchu a opustili Ježíše. Jeho duch byl v církvi uhašen. Satan pracuje po boku vyznávajících křesťanů, ale jim se nedostává duchovní schopnosti, aby jej poznali. Necítí odpovědnost za dílo. Slavnostní pravdy, o nichž vyznávají, že jim věří, nejsou pro ně skutečností. Nemají pravou víru. Muži a ženy budou žít podle víry, jakou ve skutečnosti mají. Podle jejich ovoce je bude možno poznat. Nikoliv vyznání, ale ovoce, jaké přinášejí, zjevuje povahu stromu. Mnozí mají „*způsob zbožnosti*“, jejich jména jsou v církevních záznamech, ale jejich nebeský záznam je poskvřený. Bdělý anděl zachytil jejich skutky věrně. Každý sobecký čin, každé nesprávné slovo, každá nesplněná povinnost a tajný hřích s chytráckou přetvářkou je věrně zapsaný v nebeských knihách pod dohledem zaznamenávajících andělů. 2T 441.3

Velmi mnozí vyznávají, že jsou služebníci Kristovi, a přece nejsou Jeho. Oklamávají sebe ke své vlastní zkáze. Zatímco vyznávají, že jsou služebníci Kristovi, nežijí v poslušnosti Jeho vůle. „*Zdaliž nevíte, že komuž se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci, kohož posloucháte, buď hříchu k smrti, buď poslušenství k spravedlnosti?*“ (Ř 6,16) Ačkoliv mnozí vyznávají, že jsou služebníci Kristovi, přece poslouchají jiného pána a denně pracují proti tomu Pánu, o němž vyznávají, že Mu slouží. „*Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti. Neb zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přidržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemůžete Bohu sloužiti i mamoně.*“ (Mt 6,24) 2T 442.1

Zemské a sobecké zájmy poutají duši, ducha i sílu lidu, který vyznává, že je Božím. Ve všech jejich úmyslech se zjevuje, že jsou služebníci mamonu. Nepoznali, že nezemřeli světu s jeho žádostmi. Jenom málo z těch, kteří vyznávají, že jsou následovníci Kristovi, mohou říci slovy apoštola Pavla: „*Ode mne odstup to, abych se chlubil, jediné v kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něhož jest mi svět ukřižován, a já světu.*“ (Ga 6,14) „*S Kristem ukřižován jsem. Živ jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne.*“ (Ga 2,20) Jestliže život lidu vyznávajícího Boha, se vyznačuje ochotnou poslušností a pravou láskou, jeho život bude ve světě zářit svatou září. 2T 442.2

Slova, která Pán Ježíš pravil svým učedníkům, jsou významná pro všechny, kteří by uvěřili v Jeho jméno: „*Vy jste sůl země. Jestliže sůl zmařena bude, čím bude osolena? K ničemuž se nehodí více, než aby byla ven vyvržena, a od lidí pošlapána.*“ (Mt 5,13) Vyznání zbožnosti bez živých zásad je úplně bezcenné, tak jako sůl bez své konzervační vlastnosti. Kdo vyznává, že je křesťanem, a nemá zásady, je výčitkou pro Ježíše a zneuctěním Jeho jména. „*Vy jste světlo světa. Nemůže město na hoře ležící skryto býti. Aniž rozsvěcují svíce a stavějí ji pod nádobu, ale na svícen; i svítí všem, kteříž jsou v domě. Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.*“ (Mt 5,14-16) 2T 443.1

Dobré skutky lidu Božího mají mocnější vliv než slova. Jejich ctnostným životem a nezištným konáním budou lidé přivedeni k tomu, aby si sami přáli mít takovou spravedlnost, která přináší dobré ovoce. Budou přitahováni mocí Boží, která lidskou, sobeckou bytost promění v obraz Boží, uctí Boha a Jeho jméno bude zveleveno. Ale lidem, který je svázán světem, bude Bůh zneuctěn a Jeho dílo sníženo. Spřátelí se se světem, s nepřáteli Božími. Jejich jedinou nadějí na zachránění je odloučení se od světa a horlivé usilování zachovat si oddělenou, svatou a zvláštní povahu. Ó, proč Boží lid nechce vyhovět podmínkám, které jsou obsaženy ve slově Božím? Kdyby tak činili, nepocit'ovali by žádný nedostatek Božích znamenitých požehnání, jež Pán ochotně dává těm, kteří jsou pokorní a poslušní. 2T 443.2

Podivila jsem se, když jsem viděla hroznou temnotu mnohých členů našich sborů. Nedostatek pravé zbožnosti je tak veliký, že se stali nositeli temnoty místo světlem světa. Mnozí vyznávají, že milují Boha, ale svými skutky Jej zapírají. Neslouží Mu, nemilují a neposlouchají Jej. Jejich vlastní sobecké zájmy jsou prvořadé. Zdá se, že u mnohých je znepokojující nedostatek zásad. Jsou ovládnuti neposvěcenými vlivy a zdá se, že nemají žádný kořen. Tázala jsem se, co tyto věci mají znamenat. Proč je taková duchovní bída – tak málo těch, kteří mají živou zkušenost v náboženských věcech? Byla jsem odkázána na prorokova slova: „*Synu člověčí, muži tito složili ukydané bohy své v srdci svém, a nepravost, kteráž jim k urážce jest, položili před tváří své. Zdaliž se upřímně radí se mnou? Protož mluv jim, a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Kdo by koli z domu Izraelského*

složil ukydané bohy své v srdci svém, a nepravost, kteráž mu k urážce jest, položil před tvář svou, a přišel by k proroku: já Hospodin odpovídati budu tomu, kterýž přišel o množství ukydaných bohů jeho, abych polapil dům Izraelský v srdci jejich, že se odvrátili ode mne k ukydaným bohům svým všickni napořád.“ (Ez 14,3-5) ^{2T 444.1}

Lid Boží byl mi představen ve svém odpadnutí. Nedbají o čest Boží. Jejich vlastní čest je jim přednější. Snaží se především zvelebit sami sebe, a přece se nazývají křesťané. Nejhlavnějšími předměty učení Kristova byla svatost srdce a čistota života. Když v kázání na hoře přesně ukázal, jak je možno dosáhnout požehnání a co se musí učinit, pravil: „*Bud'tež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest.*“ (Mt 5,48) ^{2T 444.2}

Nic nedostatečného, nýbrž dokonalost a svatost jim dá úspěch, aby mohli prožívat zásady, které jim Kristus předložil. Bez této svatosti je srdce lidské sobecké, hříšné a zkažené. Kdo je svatý, bude přinášet ovoce a hojnost dobrých skutků. Neunaví se v konání dobrého, a nebude v tomto světě usilovat o povýšení. Bude pohlížet vpřed na dobu povýšení, kdy nebeský Král vezme svaté své k trůnu. Potom jim řekne: „*Pojd'te požehnání Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.*“ (Mt 25,34) Potom Pán jmenuje skutky sebezapření, milosrdenství, soucitu a spravedlnosti, které činili. Svatost srdce způsobí spravedlivé jednání. Není-li pobožnost a svatost, objeví se všechny skutky nepravosti: závist, nenávisť, žárlivost, zlé podezírání a každý jiný ošklivý a odporný hřích. ^{2T 445.1}

V bázni Boží jsem se pokoušela ukázat lidu Božímu jeho nebezpečí i hříchy a podle nejlepších sil jsem se snažila jej probudit. Zjistila jsem alarmující věci které, kdyby jim věřili, způsobily by jejich zármutek i hrůzu, a přiměly by je k tomu, aby za své hříchy a přestoupení činili opravdové pokání. Předložila jsem jim, že mi bylo ukázáno, že jen malý zástup z těch, kteří slovy vyznávají, že věří pravdě, sotva bude zachráněn, ostatní zahynou, ne proto, že by neměli možnost být zachráněni, ale protože nechtěli být zachráněni tím způsobem, jak určil Bůh. Cesta, kterou ukázal náš Pán, je velmi úzká a brána těsná k projití, jestliže toužíme po světě, anebo jsme sobectí nebo jinak hříšní. Pro tyto věci není místo, a přece jenom málokterí jsou ochotni zřici se jich, aby mohli jít úzkou cestou a projít těsnou branou. ^{2T 445.2}

Jasná jsou slova Kristova: „*Snažujte se vcházeti těsnou branou; neboť, pravím vám, mnozí usilovati budou vjíti, ale nebudou moci.*“ (L 13,24) Ne všichni, kdož vyznávají, že jsou křesťané, jsou ve skutečnosti křesťany. Nyní jsou na Sionu hříšníci právě tak jako dříve. S ohledem na den Boží o nich Izaiáš prorok říká: „*Zdēsili se na Sionu hříšníci, podjala hrůza pokrytce, řkoucí: Kdož by z nás mohl ostáti před ohněm zžírajícím? Kdo by z nás mohl ostáti před plamenem věčným? Ten, kterýž chodí ve spravedlnosti, a mluví pravé věci, kterýž pohrdá ziskem z útisku, kterýž otrásá ruce své, aby darů nepřijímal, kterýž zacpává uši své, aby neslyšel rady o vraždě, a zavírá oči své, aby se na zlé nedíval. Ten na vysokých místech přebýváti bude, hradové na skalách útočiště jeho, tomu chléb dán bude, vody jeho stále budou.*“ (Iz 33,14-16) ^{2T 446.1}

Jsou zde nyní pokrytci, kteří se budou chvět, až jim bude dáno pohledět na sebe samé. Jejich vlastní špatnost je zděsí v den, který brzy přijde, v onen den, kdy „*Hospodin se odebere z místa svého, aby navštívil nepravost na obyvatelích země*“ (Iz 26,21). Ó, kéž by tato hrůza přišla na ně nyní, aby živě poznali svůj pravý stav a procitli, dokud je ještě čas milosti a naděje, aby své hříchy vyznali a své duše před Pánem cele pokořili, aby uzdravil jejich odpadnutí a odpustil jejich přestoupení. Lid Boží není připraven pro toto hrozné pokušení, které je před námi, není schopen, aby prost zlého a veškerých žádostí obstál uprostřed nebezpečí a zkaženosti tohoto zdegenerovaného věku. Nemají pancíř spravedlnosti a nejsou připraveni bojovat proti stávající bezbožnosti. Mnozí nejsou poslušni přikázáním Božím, a přece vyznávají, že tak činí. Kdyby opravdově plnili všechny požadavky Boží, měli by moc, která by přesvědčila nevěřící. ^{2T 446.2}

Pokusila jsem se plnit svou povinnost. Poukázala jsem na zvláštní hříchy některých. Bylo mi ukázáno, že je to moudrostí Boží, aby hříchy a bludy všech nebyly zjeveny. Všichni budou mít dost světla, aby viděli své hříchy i bludy, když budou chtít a opravdově si přát, aby se jich zbavili, aby v bázni Boží mohli dokonat své posvěcení. Mohou vidět, které hříchy u jiných Bůh zdůrazňuje a kárá. Jestliže tedy i oni holdují těm samým hříchům, mohou vědět, že i oni jsou Bohu odporní a od Něho odloučení a že pokud nebudou opravdově a horlivě pracovat na tom, aby se jich zbavili, budou po-

necháni v temnotě. Bůh je příliš čistý, než aby mohl trpět přestoupení. Jeden hřích je v Jeho očích právě tak těžký jako druhý. Bůh, který je nestranný, nedělá výjimky. Tato osobní svědectví jsou adresována všem vinným, ačkoli jejich jména nejsou připojena k těmto zvláštním svědectvím; a když to někteří pomíjejí a své vlastní hříchy příkrývají, jelikož jejich jména nebyla zvláště uvedena, nedá jim Bůh žádný zdar. V náboženském životě nepůjdou vpřed, ale budou stále ve větší temnotě, až jim bude odňato nebeské světlo. 2T 447.1

Ti, kdož vyznávají, že jsou zbožní, ale nejsou posvěceni pravdou, kterou vyznávají, nemění se podstatně ve svém počínání, o němž vědí, že je Bůh nenávidí, protože dosud nebyli vystaveni osobnímu pokárání za své hříchy. Ve svědectvích, která jsou určena pro jiné, vidí přesně vyličený svůj vlastní případ. Holdují těm samým hříchům. Když setrvávají ve své hříšné cestě, znásilňují své svědomí, zatvrzují své srdce a stávají se tvrdošíjnější, tak jako kdyby svědectví byla dána přímo jim. Když je však pomíjejí a zdráhají se odložit své hříchy a zbavit se svých chyb prostým vyznáním litoosti a pokořením, volí svou vlastní cestu, na níž budou zanecháni, až budou nakonec satanem svedeni a spoutáni. Mohou být velice drzí, jelikož své hříchy dovedou před jinými skrývat a protože soud Boží nepřichází na ně viditelně. V tomto světě mohou být zdánlivě šťastní. Ubohé, krátkozraké lidi mohou oklamat a vypadat jako vzor zbožnosti, ačkoliv zůstávají ve svých hříších. Bůh však nemůže být oklamán. „*Nebo že ne ihned ortel dochází pro skutek zlý, protože vroucí jest k tomu srdce synů lidských, aby činili zlé věci. A ačkoli hříšník činí zlé na stokrát, a vždy se mu odkládá, já však vím, že dobře bude bojícím se Boha, kteříž se bojí obličeje jeho. S bezbožným pak nedobře se dítí bude, aniž se prodlí dnové jeho; minou jako stín, protože jest bez bázně před obličejem Božím.*“ (Kaz 8,11-13) I když život hříšníka na zemi je prodloužen, nebude tak na nové zemi. Bude náležet k těm, o nichž David praví: „*Po malé chvíli zajisté, anť bezbožníka nebude, a pohledíš na místo jeho, anť ho již není. Ale tiší dědičně obdrží zemi.*“ (Ž 37,10-11) 2T 447.2

Milost a pravda zaslíbeny jsou pokorným a kajícím, ale soud je připraven hříšníkům a protivícím se. „*Spravedlnost a soud jsou základem trůnu tvého.*“ (Ž 89,15) Bezbožný a cizoložný lid neujde hněvu Božímu a zaslouženému trestu. Člověk padl a je k tomu potřebné dílo celého života, delšího nebo kratšího, aby se z toho znovu vysvobodil a v Kristu znovu získal obraz Boží, který byl ztracen hříchem a ustavičným přestupováním. Bůh požaduje úplnou přeměnu duše, ducha i těla k opětnému získání stavu, jaký Adam ztratil. Ve své milosti posílá Bůh paprsky světla, aby svému lidu ukázal jeho pravý stav. Kdo nechce chodit ve světle, dokazuje, že miluje temnotu. Nechce jít ke světlu, aby jeho skutky nebyly kárány. 2T 448.1

Pád N. Fullera mi způsobil mnoho starostí a úzkostí. Je to hrozné, že se tak poddal vládě satanově. Mám za to, že Bůh chtěl, aby tento příklad pokrytectví a ničemnosti přišel na světlo takovým způsobem, jak se to stalo, aby byla dána výstraha jiným. Je to muž, který znal učení a slyšel svědectví, které jsem v jeho přítomnosti dala o tomtéž hříchu, jehož se dopustil. Více než jednou mně slyšel rozhodně mluvit o panujících hříších této doby, která je plná zkažeností. Všude panují nízké vášně mužů a žen, takže v těchto davech se ustavičně páchají největší zločiny a oni ve své vlastní zkaženosti zahynou. Církev, které mají jenom jméno, jsou plné smilstva a cizoložství, zločinů a vražd, jakožto výsledků nízkých vášní, ale tyto věci zůstávají skryty. Pracovníci na předních místech se provinili, ale plášť zbožnosti příkrývá jejich temné činy a rok za rokem pokračují ve svém pokrytectví. Hříchy církví, jež mají pouze jméno, sahají až k nebesům, ale ti, kteří jsou čistého srdce, poznají světlo a vyjdou z nich. 2T 449.1

Skrze světlo, které mi Bůh dal, jsem shledala, že většina Adventistů prvního dne pokládají smilstvo a cizoložství, jehož se dopouštějí, za hříchy, které Bůh přehlíží. Tyto hříchy jsou páčány velikou měrou. Nedbají na požadavky Božího zákona, týkajícího se těchto hříchů. Porušili přikázání velikého Boha a své posluchače horlivě učí činit totéž, tvrdíce, že zákon Boží byl zrušen a není pro ně závazný. Ve shodě s tímto svobodným názorem nezdá se hřích již tak hříšným, neboť „*skrze zákon je poznání hříchu*“ (Ř 3,20) Můžeme očekávat, že v této společnosti nalezneme lidi, kteří lžou, podvádějí a povolují nízkým žádostem. Ale muži a ženy, kteří desatero uznávají za závazné a ostříhají čtvrté přikázání zákona, měli by ve svém životě uskutečňovat zásady všech deseti přikázání, vydaných s hroznou velebností na Sinaji. 2T 449.2

Adventisté sedmého dne, kteří vyznávají, že očekávají zjevení Ježíše a milují je, neměli by následovat cestu světských lidí. Ti nejsou příkladem těm, kteří ostříhají přikázání. Také si nemají brát příklad z Adventistů prvního dne, kteří nechtějí uznat požadavek zákona Božího a pošlapávají jej. Tato třída jim nemá být příkladem. Adventisté, kteří zachovávají přikázání, zaujímají zvláštní a vznešené postavení. Jan je viděl ve svém vidění a píše o nich: „*Tu jsou ti, kteří ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy.*“ (Zj 14,12) ^{2T 450.1}

Hospodin učinil zvláštní smlouvu se starým Izraelem: „*Protož nyní, jestliže skutečně posluhate budete hlasu mého, a ostříhati smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všechny lidi, ačkoli má jest všechna země. A vy budete mi královské kněžstvo a národ svatý.*“ (Ex 19,5-6) On oslovuje svůj lid zachovávající přikázání v těchto posledních dnech: „*Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své.*“ „*Nejmilejší, prosím vás, abyste jakožto příchodí a pohostinní zdržovali se od tělesných žádostí, kteréž rytěrují proti duši.*“ (1 Pt 2,9.11) ^{2T 450.2}

Ne všichni, jenž se hlásí k Božím přikázáním, zachovávají svá těla v posvěcení a cti. Nejvážnější poselství, jaké kdy bylo smrtelníkům svěreno, bylo svěreno tomuto lidu a on nemůže mít značný vliv jestliže jím nebude posvěcen. Vyznávají, že stojí na vznešené platformě věčné pravdy, zachovávající všechna Božská přikázání; proto jestliže povolují hříchu, jestliže se dopouštějí nečistoty a smilstva, jejich zločin je desetinásobně větší než těch, které jsem jmenovala, že neuznávají Boží zákon jako závazný. Ve zvláštním smyslu ti, jež vyznávají Boží zákon, znevažují jej a hanobí pravdu přestupováním jejich příkazů. ^{2T 450.3}

Byl to převážně tento hřích, nečistota mezi starým Izraelem, který je přivedl ke zjevnému projevu Boží nelibosti. Jeho soudy pak stíhaly jejich ohavný hřích; tisíce padli a jejich poskvrněná těla zůstala na poušti. „*Ale ne ve mnohých z nich zalíbilo se Bohu; nebo zhynuli na poušti. Ty pak věci ku příkladu nám se staly, abychom nebyli žádostivi zlého jako oni žádali. Protož nebudte modláři, jako někteří z nich, jakož psáno jest: Posadil se lid, aby jedl a pil, potom vstali, aby hráli. Aniž smilněme, jako někteří z nich smilnili, a padlo jich jeden den třiaadvacet tisíců. Ani pokoušejme Krista, jako někteří z nich pokoušeli, a od hadů zhynuli. Ani repcete, jako někteří z nich reptali, a zhynuli od záhubce. Toto pak všechno u figůře dalo se jim, a napsáno jest k napomenutí našemu, kteříž jsme na konci světa. Protož kdo se domnívá, že stojí, hleď, aby nepadl.*“ (1 K 10,5-12) ^{2T 451.1}

Adventisté sedmého dne by měli být příkladem zbožnosti, svatosti srdce a jazyka a měli by předcházet všechny ostatní lidi na světě. V přítomnosti bratra N. Fullera jsem hovořila o tom, že lid, který si Bůh zvolil za své zvláštní vlastnictví, má být šlechetný, čistý, posvěcený, má mít účast na Boží povaze a uniknout porušenosti, která je ve světě pro jeho žádostivost. Když ti, kteří mají takové vznešené vyznání, hřeší a páchají nepravost, jejich vina bude veliká. Pán kárá hříchy jednotlivce, aby napomínal a probouzel k bázni jiné. ^{2T 451.2}

Pán nenapomíná a nekárá bloudící mezi adventisty sedmého dne, protože jejich život by byl horší než příklad vyznavačů jiných křesťanských církví, ani ne proto, že by jejich příklad a jejich skutky byly horší než skutky těch adventistů, kteří nechtějí poslouchat požadavky Božího zákona. Bůh je kárá proto, že mají velké světlo a svým vyznáním se rozhodli být zvláštním, vyvoleným Božím lidem, který má v srdci napsán Boží zákon. Poslušností zákona Jeho vlády projevují svoji věrnost Bohu. Jsou Božími vyslanci na zemi. Každý jejich hřích je odděluje od Boha a obzvlášť zneuctívá Jeho jméno tím, že dává nepřátelům Jeho svatého zákona příležitost tupit Jeho dílo a lid, který On nazval: „*Vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své.*“ (1 Pt 2,9) ^{2T 452.1}

Lidé, kteří bojují se zákonem mocného Boha a za zvláštní ctnost si pokládají hovořit, psát a konat co nejposměšnější a nejohavnější věci, aby ukázali jak zákonem opovrhují, mohou nadšeně vyznávat, že milují Boha, a mít mnoho náboženské horlivosti, tak jako židovští kněží a starší. Ale v den Hospodinův budou majestátem nebes shledáni jako nedostateční. „*Nebo skrze zákon je poznání hříchu.*“ (Ř 3,20) Na toto zrcadlo, které by jim mohlo odhalit nedostatky jejich povahy, se hněvají proto, že jim ukazuje jejich hříchy. Vedoucí adventisté, kteří zavrhli světlo, zuří proti svatému Božímu zákonu tak, jako kdysi židovský národ proti Božímu Synu. Hrozně se klamou, svádí sebe i jiné. Nechtějí přijít ke světlu, aby jejich skutky nebyly pokárány. Nechtějí se dát poučit. Pán však napo-

míná a usměrňuje lid, který vyznává, že zachovává Jeho zákon. Poukazuje na jeho hříchy a odhaluje jeho nepravost, protože od nich chce oddělit každý hřích a bezbožnost, aby se mohli zdokonalit ve svatosti, v Jeho bázni a byli připraveni zemřít v Pánu, anebo být přeneseni do nebe. Bůh je kárá, trestá a usměrňuje, aby byli očištěni, posvěceni, zušlechtěni a nakonec mohli být povýšeni k Jeho trůnu. 2T 452.2

Starší Fuller slyšel veřejně přednesené svědectví, že nejsou posvěceni všichni mezi těmi, kteří vyznávají, že jsou Božím lidem, ale někteří jsou zkažení. Bůh se snaží je povznést, oni však ve svém počínání zavrhuji cestu k vyššímu stanovisku. Zkažené tělesné žádosti získaly nadvládu, mravní i duchovní síly jsou přemoženy a podmaněny. Ti, kteří neovládají své nízké vášně, nemohou ocenit smíření a správně vystihnout hodnotu člověka. Ani nerozumí, ani z vlastní zkušenosti nevědí, co je to spasení. Uspokojování zvířecích vášní je nejvyšší touhou jejich života. Bůh nepřijme nic jiného, než čistotu a svatost; jediná skvrna, jediná vráska, jediný nedostatek charakteru způsobí, že přijdou o nebe plné slávy a pokladů. 2T 453.1

Bylo učiněno vše pro ty, kteří se upřímně, s celou vážností a důkladně pouštějí do díla důkladného posvěcení v bázni Boží. Skrze Krista je nabízena síla, milost a sláva, ježto všechno přinášejí sloužící andělé dědicům spasení. Nikdo není tak nízký, tak porušený a tak ohavný, aby nemohl najít v Ježíši, který za něho zemřel, sílu, čistotu a spravedlnost; jestliže odstraní své hříchy, přestane kráčet cestou nepravosti a jestliže se s celým srdcem obrátí k živému Bohu. On čeká, aby mohli svléci jejich hříchem poskvrněná roucha a obléci je v roucho bílé, v roucho spravedlnosti a prosí, aby žili a nikoliv umírali. V Něm ožijí a jako Jeho ratolesti neuvadnou, ani nebudou neplodní. Zůstanou-li v Něm, mohou z Něho brát mizu i potravu, a proniknutí Jeho Duchem chodit tak, jako chodil On, vítězit, jako zvítězil On, a pak být povýšeni na pravici Boží. 2T 453.2

Starší Fuller byl varován. Výstrahy dané jiným, jej odsuzovaly. Hříchy, které byly kárány u jiných, káraly i jej a dávaly mu dostatečné světlo k poznání, jak Bůh pohlíží na takové zločiny, jakých se dopustil. On však nechtěl změnit svou zvrácenou cestu. Pokračoval ve svém bezbožném hrozném díle zkázy těla a zkázy duší vlastního stáda. Satan posiloval nízké vášně tohoto muže, které on nepřemohl. Použil jej ve svém díle, aby vedl duše ke smrti. 2T 454.1

Ačkoliv vyznával, že zachovává Boží zákon, přece svévolně tyto jasné předpisy přestupoval. Vzdal se jich pro své radovánky. Prodal se k činění zlého. Jaká bude odměna takového muže? Za své hříchy bude potrestán hněvem Božím. Pomsta Boží přijde na všechny, kdož pod rouškou služebníka Kristova skrývají nízké vášně. Zatímco vyznával, že je pastýřem stáda, vedl stádce k jistému zahynutí. Tento hrozný výsledek je ovocem jeho tělesného smýšlení. *„Proto že opatrnost těla jest nepřítelkyně Bohu; nebo zákonu Božímu není poddána, aniž hned může býti.“* (Ř 8,7) 2T 454.2

Byla jsem upozorněna na tento text Písma: *„Nepanujž tedy hřích ve smrtelném těle vašem, abyste povolovali jemu v žádostech jeho. Aniž vydávejte oudů svých za odění nepravosti hříchu, ale vydávejte se k službě Bohu, jako byvše mrtví, již živí, a oudy své za odění spravedlnosti Bohu.“* (Ř 6,12-13) Vyznávající křesťané, kdybyste neobdrželi žádné jiné světlo než to, které je obsaženo v těchto verších, budete bez výmluvy, dáte-li se nadále ovládat nízkými vášněmi. 2T 454.3

Slovo Boží stačí, aby osvítilo nejzatemnělejší mysl, a mohou mu rozumět všichni, kdož mu rozumět chtějí. Přesto však někteří, kdož vyznávají, že slovo Boží učinili předmětem svého uvažování, žijí v přímém rozporu s jeho nejjasnějším učením. Aby muži a ženy byli bez výmluvy, dal Bůh jasná a určitá svědectví, aby je přivedl zpět ke slovu, jež zanedbali následovat. Přesto ti, kteří slouží svým vlastním žádostem, odvracejí se od veškerého světla. Nechtějí zanechat cestu hříchu a mají stále zalíbení v nepravosti přes vyhrůžky a hněv Boží, jež je zapálen proti těm, kdož tyto věci činí. 2T 454.4

Dávno jsem přemýšlela, jak promluvit k našim sestrám a říci jim, že podle toho, co se Pánu zalíbilo mi občas ukázat, se dopouštějí velké chyby. Nedávají pozor, aby se vyvarovaly každého i zdánlivého zla. Všechny nejsou ve svém jednání obezřetné, jak se sluší na věřící ženy. Jejich slova nejsou uvážena a dobře volena, jak by měla být u žen, které obdržely Boží milost. Vůči svým bratřím jsou příliš důvěrné. Zůstávají s nimi, projevují jim svou náklonnost a vyhledávají jejich společnost. Jsou krajně spokojeny s jejich pozorností. 2T 455.1

Podle světla, které mi dal Pán, by si sestry měly počínat celkem jinak. Měly by být zdrženlivější, projevovat méně otevřenosti a spíše pěstovat „stud a skromnost“. Bratři a sestry příliš mnoho povolují žertování, jsou-li ve společnosti. Ženy vyznávající zbožnost, se rády baví, žertují a smějí. To se nesluší a zarmucuje to Ducha Božího. Tyto projevy svědčí o nedostatku pravé křesťanské šlechtnosti. Neposilují duši v Bohu, ale přinášejí velkou tmou; odpuzují čisté, šlechtné, nebeské anděly a přivádějí ty, kteří se pouštějí do tohoto zla, že klesají na nízkou úroveň. 2T 455.2

Naše sestry by měly usilovat o pravou pokoru; neměly by být v popředí jako mnohomluvné a nespoutané, ale skromné, nedomýšlivé a málomluvné. Měly by být zdvořilé. Slušelo by jim to a Bohu by se líbilo, kdyby byly laskavé, něžné, soucitné, odpouštějící a pokorné. Jestliže zastávají toto postavení, nebudou od mužů ve sboru anebo venku obtěžovány nepatřičnou pozorností. Všichni pocítí, že kolem těchto bohabojných žen je svatá ohrada čistoty, která je chrání před každou nepatřičnou uvolněností. 2T 456.1

U některých věřících žen je možné pozorovat nedbalé a neslušně volné chování, což vede k nepravosti a zlu. Ale ženy, jejichž mysl i srdce budou zaměstnány uvažováním o tématech, které posilí čistotu života a které povznášejí duši k obcování s Bohem, nebudou snadno odvedeny od cesty spravedlnosti a ctnosti. Budou posílněny proti útočnosti satana a budou připraveny obstát proti jeho svodům. 2T 456.2

Namyšlenost, móda světa, žádost očí a pýcha života souvisí s pádem nešťastných. Pěstuje se to, co se líbí přirozenému srdci a tělesnému smýšlení. Kdyby žádost těla byla z jejich srdcí vykořeněna, nebyly by tak slabé. Kdyby si naše sestry uvědomovaly potřebu očistění svých myšlenek a nikdy by v sobě netrpěly lhotejnost jednání, které vede k nečistým skutkům, nemusely by si ani v nejmenším poskvřnit svou čistotu. Kdyby viděly tuto otázku tak, jako ji Pán Bůh předložil mně, měly by takový odpor k nečistým skutkům, že by nebyly mezi těmi, jež podléhají satanským pokušením bez ohledu na to, koho si vybere za prostředníka. 2T 456.3

Kazatel se může zabývat posvátnými věcmi, a přece ve svém srdci nemusí být svatý. Může se odevzdat satanu, aby páchal bezbožnost a kazil duše i těla svého stáda. A přece, kdyby se myšlenky žen a mládeže hlásily k lásce a báni Boží, byly by Duchem svatým posílněny. Kdyby svou mysl cvičily v čistém smýšlení a vychovávaly se k tomu, aby se vyhnuly i každému zdání zla, byly by bezpečné před jakýmkoli nepatřičností a byly by jisty před zkažeností okolí. Apoštol Pavel o sobě napsal: „*Ale podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.*“ (1 K 9,27) 2T 456.4

Jestliže kazatel neovládá své nízké vášně, jestliže nenásleduje příklad apoštola a svoje vyznání a víru znevažuje tak, že páchá hřích, naše věřící sestry by si neměly ani na okamžik myslet, že hřích anebo zločin ztrácí svou hříšnost snad proto, že se ho dopouští jejich kazatel. Skutečnost, že lidé na zodpovědných místech projevují důvěrnost k hříchu, by neměla snižovat vinu a velikost hříchu v myslí kohokoliv. Hřích by se měl jevit právě tak hříšným, právě tak ohavným, jako se jevil dosud. Lidem smýšlejícím čistě a ušlechtilé, by se takový člověk měl ošklivit a měli by se vyhýbat tomu, kdo povoluje hříchu právě tak, jako by utíkali od hada, jehož uštknutí je smrtelné. 2T 457.1

Kdyby sestry byly šlechtnější a měly čisté srdce, potom by každý přestupek, a to případně i ze strany kazatele, odrazil tak rázně, že by se už nikdy neopakoval. Myšlenky musí být satanem strašně zmateny, když naslouchají hlasu svědce jen proto, že je kazatelem, a když přestupují jasné a zřejmé Boží přikázání, a potom si namlouvají, že nepáchají hřích. Zde Jan napsal: „*Dí-liť kdo: Znáám jej, a přikázání jeho neostříhá, lhář jest, a pravdy v něm není.*“ (1 J 2,4) Co praví zákon? „*Nesemilníš.*“ (Ex 20,14) Jestliže někdo tvrdí, že zachovává Boží svatý zákon a při posvátné službě zneužívá důvěry svého postavení a povoluje svým nízkým vášním, měla by sama tato skutečnost ženě stačit, aby vystihla, že i když by jeho vyznání sahalo do nebes, jeho nečisté návrhy pocházejí od satana, přestrojeného za anděla světla. Nemohu věřit, že Boží Slovo přebývá v srdcích těch, jež pohotově obětují svou nevinnost a ctnost na oltář hříšných vášní. 2T 457.2

Moje sestry, vyhněte se i zlému zdání. V tomto hýřivém věku zapáchajícím zkažeností nejste v bezpečí, když ostražitě nebdíte. Ctnost a zdrženlivost jsou vzácností. Vyzývám vás, jako Kristovy následovnice, hlásící se k Němu, abyste opatrovali vzácný a neocenitelný drahokam zdrženlivosti. On bude střežit ctnost. Máte-li nějakou naději, že nakonec budete připojeni k zástupu čistých, bez-

hříšných andělů a že budete žít v ovzduší, kde není ani nejmenší poskvrny hříchu, potom pěstujte zdrženlivost a ctnost. Kromě čistoty, posvátné čistoty, nic neobstojí v té velké přehlídce, nesnese Boží den a nedostane se do čistého a svatého nebe. 2T 458.1

I nejmenší náznaky, byť by pocházely od kohokoliv, vyzývající vás k hříchu, anebo i nejmenší nepřipustnou povolnost třeba odrazit jako nejhorší urážku vaší ženské důstojnosti. Polibek na tvář v nevhodný čas a na nepatřičném místě by vás měl podnítit, abyste s odporem odrazily satanovy výslance. Jestliže si to dovoluje člověk vysoce postavený, ve svaté službě, hřích je desetinásobně větší, a měl by v bohobojné ženě anebo dívce vzbudit odpor nejen vůči hříchu, ke kterému vás svádí, ale vůči pokrytectví a ohavnosti toho, jehož lid respektuje a uctívá jako Božího služebníka. Mějte se před podobnou důvěrností na pozoru. Buďte jisté, že i nejmenší projev této důvěrnosti je důkazem myšlenkové necudnosti a žádostivého pohledu. Jestliže se v tomto směru povolí i co nejméně, jakmile se strpí jakákoliv zmíněná povolnost, není lepšího důkazu, že vaše mysl není čistá a počestná, jak by měla být, a že hřích a zločin vás okouzluje. Snižujete úroveň své důstojnosti, ctnostné ženskosti a dáváte neomylný důkaz, že nízká, hrubá a neslušná žádostivost a vašeň byla živena ve vašem srdci a nebyla nikdy ukřižována. 2T 458.2

Když mi byla ukázána nebezpečí těch, jež se hlásí k lepším věcem a hříchy, které existují mezi nimi – lidmi, kteří nejsou podezříváni, že by jim hrozily některé z těchto zkázonosných hříchů – tázala jsem se: Kdo, ó Pane při Tvém příchodu obstojí? Jen ti, kteří mají čisté ruce a čistá srdce, snesou den Jeho příchodu. 2T 459.1

Duch Páně mne nabádá, abych svým sestrám ve víře připomněla, aby pěstovaly zdrženlivost v chování a byly ukázněné ve vši cudnosti a střízlivosti. Povolnost rozšířená v tomto zkaženém věku, by neměla být žádným měřítkem pro Kristovy následovníky. Tyto módní projevy důvěrnosti, by neměly existovat mezi křesťany, jež se připravují na nesmrtelnost. Jestliže necudnost, zkaženost, smilstvo, zločin a vražda jsou na denním pořádku mezi těmi, kteří nepoznají pravdu a odmítají zásady Božího Slova, jak je důležité, aby Kristovi následovníci, úzce spojení s Bohem a s anděly, jim ukázali lepší a šlechetnější cestu! Jak je důležité, aby svou cudností byli ve výrazném protikladu ke třídě těch, kteří jsou ovládáni zvířecími vášněmi. 2T 459.2

Tázala jsem se: Kdy se budou tyto mladé sestry chovat slušně? Víím, že nenastane žádná rozhodná změna k lepšímu, dokud si rodiče neuvědomí důležitost větší péče o správnou výchovu dětí. Učte je, aby se chovaly ukázněně a zdrženlivě. Vychovávejte je k užitečnosti, k ochotě pomáhat, aby raději sloužily jiným, než aby se daly obsluhovat. 2T 459.3

Satan všeobecně ovládá myšlenky mladých. Vaše dcery nejsou poučeny o sebezapření a sebeovládání. Jsou hýčkány a je podněcována jejich pýcha. Velmi mnoho se jim povoluje, až se stanou tvrdohlavé a svévolné a vy si nevíte rady, jak je zachránit před záhubou. Satan je vede dále, až se stanou příslovím v ústech nevěřících pro svou smělost, neukázněnost a nedostatek ženské zdrženlivosti. Mládencům se povoluje totéž. Sotva je jim dvanáct let, už je vidět jak doprovází a dvoří se děvčatům jejich věku. A rodiče jsou natolik zotročeni povolováním a falešnou láskou ke svým dětem, že se neodvažují k ráznějšímu zákroku, aby nastala změna a aby ukázali své příliš uvolněné děti v této zkažené době. 2T 460.1

Mnohá děvčata stále hovoří jen o chlapcích a chlapci zase o děvčatech. „*Z hojnosti srdce ústa mluví.*“ (Mt 12,34) Hovoří o tom, o čem nejčastěji přemýšlejí. Zapisující anděl zaznamenává slova těchto povrchně křesťanských chlapců a děvčat. Jak budou překvapení a zahanbeni, když se s tímto vším střetnou v den Boží! Mnohé děti jsou zbožnými pokrytci. Mládež, která se nehlásí k náboženství, se uráží nad těmito pokrytci a zatvrzuje se proti každému úsilí, které mohou podniknout ti, kteří mají zájem o jejich spasení. 2T 460.2

K dílu by měli být voleni muži, na něž je možné spolehnouti po každé stránce; muži, kteří jsou nezištní a obětaví, jejichž život je skrytý v Bohu a kteří pokládají lepší život za cennější než pokrm a oděv. „*Zdaliž není život více nežli pokrm, a tělo nežli oděv?*“ (Mt 6,25) Na hlavním místě svého díla potřebuje Bůh věrné pracovníky, kteří milují duše, za něž Kristus zemřel, cítí tíhu hynoucích duší a pohlížíje vpřed na odměnu, kterou jednou vezmou, až vejdou v radost svého Pána a uzří duše, zachráněné jejich úsilím, a potom budou žít tak dlouho, jako Bůh a budou věčně šťastni v Jeho slavném království. Ó, kéž bychom mohli otce i matky probudit k lepšímu pochopení jejich po-

vinností! Ó, kéž by více pocítili tíhu odpovědnosti, která na nich spočívá. Rodiče nemají pro tyto věci plné pochopení. Měli by více zkoumat svůj život, zkoušet své pohnutky, aby věděli, zdali ve svém počínání jsou dost opatrní. Měli by bedlivěji dbát, aby jejich příklad v rozmlouvání a chování byl takový, jaký by rádi viděli u svých dětí. Jejich slova a skutky mají zářit čistotou a ctností. *2T 460.3*

Byly mi ukázány rodiny, kde muž a otec nezjevoval tuto zdrženlivost, onu vznešenou mužnost, která se sluší na následovníka Kristova. Své manželce zanedbal prokázat dobrotivě a něžné zacházení, třebaže před Bohem a anděly slíbil, že ji bude milovat a ctít, dokud budou oba živi. Služebná dívka byla tak smělá, že si dovolila česat jeho vlasy, byla k němu něžná a pozorná a on se z toho bláhově těšil. Jeho láska a úcta k jeho manželce není již tak veliká, jako byla kdysi. Buďte si jisti, že tu pracuje satan. Važte si její pomoci, za kterou ji platíte, zacházejte s ní dobrotivě a šetrně a nic víc. Chovejte se tak, aby ji nebyla dána žádná příležitost nebo příčina k nějaké důvěrnosti. Chcete-li mluvit laskavá slova a projevovat pozornost, učinite to své manželce. Poslouží jí to k větší radosti, k většímu štěstí i požehnání a vrátí se vám to zpět. *2T 461.1*

Také mi bylo ukázáno, že manželka věnovala svou náklonnost a zájem jiným mužům, kteří snad i byli členy rodiny. Činí je svými důvěrníky, miluje jejich společnost a sděluje jim své starosti, a snad i soukromé rodinné záležitosti. *2T 462.1*

To vše je špatné. Původcem toho je satan, a jestliže se nevzchopíte a neustanete, zahubí vás. V této věci nemůžete být ani dost opatrní. Chcete-li být něžné, laskavé a pozorné, buďte takové k tomu, jemuž jste před Bohem a anděly slíbily lásku a čest, pokud žijete. Ó, jak byl mnohý život ztracen tím, že byla stržena ohrada, jež vymezuje soukromí každé rodiny a jež měla sloužit k zachování čistoty a svatosti. Třetí osoba se stane důvěrníkem ženy a jí jsou svěřeny soukromé rodinné záležitosti. Je to satanova lest, aby odcizil muže od ženy. Ó, kéž by toto ustalo. Jak mnohé hoře by tím bylo ušetřeno! Ve svých srdcích uschovejte poznané chyby jiných. Své starosti povězte jenom Bohu. Jenom On vám může dát pravou radu i útěchu, v níž není hořkost. *2T 462.2*

Poznala jsem mnohé ženy, které své manželství pokládají za pochybné. Tak dlouho četly romány, až jejich představy byly zvráceny a žijí ve světě, který si samy vytvořily. Pokládají se za velmi vzdělané, rozvážné i jemnocitné a domnívají se, že jejich mužové nejsou tak vzdělaní, aby ocenili jejich vlastnosti, a že si proto nedovedou vážít jejich domnělé ctnosti a vzdělání. Tyto ženy se někdy domnívají, že jsou velké trpitelky a mučednice. Mluvily a přemýšlely o tom tak dlouho, až z toho téměř zešilely. Domnívají se, že jsou cennější než jiní smrtelníci a není jim to vhod, když se musejí stýkat s prostými lidmi. Tyto ženy dělají ze sebe hlupáky a jejich mužové jsou v nebezpečí, že věří, že skutečně jsou moudřejší. *2T 462.3*

Jak mi Pán ukázal, byla představitost těchto žen zvrácena čtením románů, tím že se ve dne oddávaly snění, stavění si vzdušných zámků, žily ve světě, který si samy vytvořily. Ve své mysli se nezabývají prostými a užitečnými povinnostmi života. Nechápují tíhu cesty života a nehledají způsob, jak připravit mužům šťastnější domov. Všecko skládají na své muže a nechtějí nést ani své vlastní břímě. Očekávají, že jiní poznají, co je třeba vykonat, a udělají to místo nich, ale ony samy mohou vyhledávat chyby jiných a pochybnosti o čemkoliv se jim líbí. Tyto ženy jsou nemocné sentimentalismem. Ustavičně se domnívají, že nejsou správně oceněné a že jim jejich muži neprokazují náležitou úctu. Považují se za mučednice. *2T 463.1*

Doopravdy se však věc má takto: Kdyby se osvědčily jako užitečné, byla by také vidět jejich cena, ale když stále od jiných požadují účast a úctu, zatímco samy se necítí povinné činit totéž, ale jsou zdrženlivé, chladné a nepřístupné, aniž nesou břímě jiných, nemají soucit s bolestí jiných, je v jejich životě jen málo cenného. Tyto ženy dospěly tak daleko, že myslí a činí, jakoby to od nich bylo veliké snížení se, že se provdaly za své muže a že proto jejich jemné vzdělání nikdy nebude cele pochopeno a oceněno. Špatně pohlížely na všechny tyto věci. Nejsou hodné svých mužů. Jsou jim jenom na obtíž. Kdyby chtěla být jeho pomocnicí, pomohla by nést břímě jeho života, místo aby se zabývala tím, co četla v románech. Kéž by Pán měl soucit s těmito muži, kteří jsou připoutáni k takovým neužitečným strojům, jež nejsou k ničemu jinému, než aby si nechaly sloužit, aby dýchaly, jedly a oblékaly se. *2T 463.2*

Tyto ženy, jež se domnívají, že mají tak veliké vzdělání, se stávají neužitečnými manželkami a matkami. Často se stává, že od svých mužů, kteří jsou často pracovití, odvracejí svou náklonnost a

svou pozornost věnují jiným. Svou přecitlivělostí vzbuzují soucit jiných, jimž oznamují svá utrpení a starosti, svou touhu po vykonání velikého díla a zjevují skutečnost, že jejich manželský život je zklamáním – překážkou k vykonání díla, které si předsevzaly. *2T 464.1*

Ó, jak veliká bída panuje v mnohých rodinách, které by jinak mohly být šťastné! Tyto ženy jsou svým manželům kletbou. Domnívají se, že jsou andělé, činí se blázní a nejsou ničím jiným než těžkým břemenem. Obyčejné povinnosti života, které jim Pán přikázal, aby je konali, pomíjejí, jsou neklidné, naříkají si a všude hledají pohodlnější, lepší a příjemnější dílo. Domnívají se, že jsou andělé, a přece nejsou nic jiného než lidé. Jsou hněvivé, rozmrzelé, nespokojené a na své manžely žárlivé, protože většinu svého času nestráví věnováním se jim. Naříkají si, že jsou zanedbávány, jestliže jejich mužové musejí konat těžké dílo. K takové třídě má satan snadný přístup. Nemají opravdovou lásku k jiným, jen k sobě samým. Satan jim však našeptává, že kdyby měly jiné manžely, byly by opravdu šťastné. Snadno upadají do rukou satanových, zneuctívají své muže a přestupují zákon Boží. *2T 464.2*

O ženách je zde psáno: Vy můžete své vlastní štěstí buď zbudovat anebo zničit. Cesta, kterou jdete, vám přinese buďto štěstí nebo bídu. Přemýšlely tyto osoby někdy o tom, že svou neužitečností, rozmrzelostí, vyhledáváním chyb a svým pláčem, kterým chtějí vzbudit soucit, se svým mužům jenom zoškliví? Svou popudlivostí, mrzutou povahou, se svým mužům musí stát odporné tak, že oni jsou puzeni hledat soucit, pokoj a pohodlí někde jinde než doma. V jejich příbytcích panuje otrávené ovzduší a takovým mužům je domov vším jiným než místem klidu, pokoje anebo štěstí. Manžel je náchylný k pokušení satana, jeho náklonnosti se obrací k věcem zapovězeným, je sváděn ke zločinu a nakonec jde do záhuby. *2T 464.3*

Dílo a poslání žen, zvláště manželek a matek je veliké. Mohou být požehnáním všem kolem sebe. Kdyby své světlo chtěly nechat zářit tak, že by jiní byli přivedeni k tomu, aby slavili našeho nebeského Otce, mohly by mít silný vliv pro dobro. Kdyby ženy uvedly svou cestu a vůli do shody s Bohem a ponechaly Mu, aby ovládl jejich mysl, náklonnosti a celou jejich bytost, mohl by jejich vliv měnit okolí. Mohly by mít vliv, který by těm, s nimiž se stýkají, posloužil k zušlechtnění a k povznesení. Ale tato třída si obvykle není vědoma moci, kterou má. Nevědomě vyzárají vliv, který jak se zdá, pochází z posvěceného života a z obnoveného srdce. Je to ovoce rostoucí na dobrém stromě, který štípl Bůh. Vlastní já je zapomenuto, zaniklo v životě Kristově. Být bohatými na dobré skutky je pro ně právě tak přirozené jako dýchání. Žijí, aby jiným činily dobře, a přece jsou hotovy říci: „Služebníci neužiteční jsme.“ *2T 465.1*

Bůh určil ženám jejich poslání, a když ve vši tichosti, přece však s nejlepšími schopnostmi, splní věrně a laskavě své povinnosti k mužům a dětem, a stále pamatují, aby svým užitečným, čistým a ctnostným životem nechali zářit jasné světlo, které by viděli všichni, kdož jsou kolem nich, splňují tím dílo, které jim svěřil Mistr, a z Jeho Božských rtů uslyší slova: „*To dobře, služebnice dobrý a věrný, vejdíš v radost Pána svého.*“ (Mt 25,21) Tyto ženy, jež s velikou ochotou plní všechno, co je v jejich moci, s veselou myslí pomáhají nést břímě svým mužům a své děti vedou k Bohu, takové ženy jsou opravdovými misionářkami. Jsou činné v důležitém odvětví díla, které na zemi musí být vykonáno, aby smrtelní lidé byli připraveni k lepšímu životu, a oni také jistě obdrží svou odměnu. Dítka musí být připraveny pro nebe a k tomu, aby zářily v nebeském království. Když rodiče a zvláště matky mají opravdové pochopení pro důležité a odpovědné dílo, které jim Pán svěřil, nebudou se mnoho zabývat záležitostmi svých sousedů, do kterých jim nic není. Nebudou také chodit dům od domu, aby klevetily a kritizovaly chyby, nedostatky a nesnášenlivost svých sousedů. O své vlastní děti budou mít velikou starost a nebudou mít čas, aby poslouchaly nějakou výtku proti svým sousedům. Klevetníci a pomlouvači jsou hroznou kletbou pro celé sousedství i pro církev. Dvě třetiny těžkostí v církvi pocházejí z tohoto zdroje. *2T 465.2*

Bůh vybízí všechny, aby věrně plnili povinnosti dneška. To však zanedbávají mnozí, kdož vyznávají, že jsou křesťané. Zvláště to pustila se zřetele ona třída, o které jsem se zmínila, která má za to, že je vzdělanější než jiní. Skutečnost, že se to domnívají, je důkazem, že jsou nižšího smýšlení, omezené, domýšlivé a sobecké. Cítí se velmi povznesené nad prostého, pokorného, chudého člověka, tak jak sám sebe nazýval Ježíš. Vždy se snaží, aby dosáhli vyššího postavení, obliby a vlivu, aby mohli konat veliké dílo, jež jiní nemohou konat. To však narušuje jejich domnělou

něžnost smýšlení, když se mají stýkat s prostými a nešťastníky. Nechápu k tomu dobře ani důvod. Důvod, proč tato povinnost jim není tak příjemná, záleží v jejich převelikém sobectví. Všechny jejich činy a pohnutky pocházejí ze sebelásky. *2T 466.1*

Bylo mi poukázáno na velebnost nebes. Když Ten, jemuž se klanějí andělé, který byl bohatý slávou, ctí a velebností, přišel na zem, aby se stal člověkem, neuváděl svou něžnou povahu jako důvod omluvy, aby se vzdaloval od nešťastníků. Vždy pracoval mezi zarmoucenými, chudými, ubohými a potřebnými. Kristus byl ztělesněnou čistotou a jemností, přece však ve své práci mezi lidem neměl zvučné jméno, nebyl mezi těmi, kteří jsou ctěni na tomto světě, nýbrž mezi opovrhovanými a nuznými. Božský učitel pravil: „*Přišel jsem ... abych hledal a spasil, což bylo zahynulo.*“ (L 19,10) Nebeský Král vždy pomohl těm, kdo nejvíce potřebovali pomoci. Kéž by Kristův příklad zahanbil omluvy oné třídy, která je zaujata svou ubohou osobností tak, že pomáhání potřebným pokládá za snížení svého jemného citu a svého svrchovaného povolání. Tací lidé zaujali vyšší stanovisko než jejich Pán a nakonec budou udiveni, že jsou nižší než nejnižší z oné třídy, na kterou se horšili, když by se s nimi měli spojit, anebo pro ně něco vykonat. Není zajisté vždy příjemné být spojen s Místrem a být Jeho spolupracovníkem, aby bylo pomoheno třídě, která toto nejvíc potřebuje. Avšak to je dílo, k jehož konání se Kristus snížil. Je služebník větší nežli Pán? On nám dal příklad a říká, abychom Jej následovali. Může nám to snad být nepříjemné, ale povinnost vyžaduje, aby právě toto dílo bylo vykonáno. *2T 467.1*

V čele díla jsou zapotřebí věrní a spolehliví muži. Ti, kdo nemají zkušenosti v nošení břemen a nepřejí si učinit takové zkušenosti, neměli by tam být trpěni. Je zapotřebí jen takových mužů, kteří nad dušemi bdí jako ti, jež jednou musí vydat počet. K tomuto důležitému postavení v Izraeli je zapotřebí otců a matek. Kéž by tyto sobecké a o sebe pečující, lakomé a chamtivé duše hledaly takové místo, kde by tak nebylo vidět špatné rysy jejich povahy. Čím dříve jsou takoví lidé odděleni, tím lépe pro dílo Boží. Napomínám lid Boží, ať je kdekoliv: Procitněte a poznejte svou povinnost. Vezměte si k srdci, že skutečně žijeme uprostřed nebezpečí posledních dnů. *2T 467.2*

Otcové a matky, doufám, že případ N. Fullera vás dokonale probudí a že poznáte nutnost pronikavého díla ve svých domovech, mezi vámi samými a vašimi dětmi, aby nikdo z vás nebyl oklamán a aby na hřích nepohlížel tak, jak to činil tento ubohý, politováníhodný muž. Ti, kteří se zúčastnili jeho hříchů, by nikdy nebyli tak zklamáni a zničeni, kdyby měli větší poznání cudnosti a čistoty a ustavičný odpor k hříchu a ke zlému. Zatímco žijí v době zvěstování nejslavnostnějšího poselství, jaké kdy bylo lidem dáno, a předkládají zákon Boží, jako zkušební kámen povahy a pečeť živého Boha, v téže době přestupují jeho nejsvětější požadavky. Svědomí lidí, kteří tak činí, bude hrozně zatvrzelé. Odporovali vlivu Božího Ducha, aby pravdu mohli použít jako příkrývku ošklivosti a zkaženosti svých duší. Tento muž byl satanem hrozně oklamán. Zatímco se domníval, že je zasvěcen dílu Božímu, sloužil tělesným náruživostem. Pokládal se za zdravého a zatím byl naprosto nemocný. *2T 468.1*

Velice jsem trpěla, když jsem viděla silný vliv nízkých vášní, jimž se oddávají muži i ženy nemalého vzdělání. Kdyby se nestali otroky nízkých vášní, mohli vykonat dobré dílo a působit mocným vlivem. Má důvěra v lidstvo byla velmi otřesena. Viděla jsem, že osoby zdánlivě dobrého chování, které si nedovolily nic proti druhému pohlaví, se provinily tím, že téměř každý den prováděly skrytou neřest. Nezdržely se od hrozného hříchu, ba ani tehdy ne, když byly na slavnostním shromáždění. Slyšely nejslavnostnější kázání o soudu, jimiž byly zdánlivě postaveny před soudnou stolicí, takže se chvěly strachem, a přece neuplynula ani hodina, kdy poskvrnily svá těla, dopouštějíce se opět svých zamilovaných hříchů. Staly se takovými otroky tohoto hrozného zločinu, takže jsou téměř bezmocní při ovládnutí své vášně. Pro některé jsme pracovali opravdově, prosili jsme je, plakali jsme a modlili se za ně, ale poznali jsme, že právě uprostřed našeho největšího úsilí a v naší bídě získal hřích nadvládu a byl vykonán. *2T 468.2*

Těžkým onemocněním nebo silným přesvědčením bylo svědomí některých těchto viníků probuzeno a trýznilo je tak, že těchto věcí litovali s nehlubší pokorou. Jiní jsou stejně provinilí. Tyto hříchů se dopouštěli téměř celý svůj život a ve svém podlomeném zdraví a v porušené paměti sklízeli následky této zhoubné náruživosti; přece však jsou příliš hrdí, aby to vyznali a litovali. Jsou uzavřeni sami do sebe a pro tento veliký hřích nemají výčitky svědomí. Má důvěra v křesťanskou

zkušenost takových lidí je velice malá. Zdá se, že nejsou vnímaví k vlivu Ducha Božího. Svaté je postaveno na stejnou úroveň s nečistým. Dopouštějí se takových hříchů, jež jejich tělo tak zneuctilo a poskvnilo, a přece je nepřivedlo k hořkému nářku a k opravdové lítosti. Domnívají se, že tímto hříchem trpí jenom sami. Jsou však na omylu. Když onemocní na těle nebo duchu, musí to jiní cítit také a tím trpí. Jejich představa je chybná, paměť zeslabená, dopouštějí se chyb, všude se něčeho nedostává, a příčinou toho trpí mnozí, kteří s nimi žijí a stýkají se. Hněvají se a trápí je to, že o těchto věcech vědí jiní. 2T 469.1

Tyto případy jsem uvedla proto, abych ukázala moc těchto vášní, ničících tělo i duši. Těmito nízkými vášněmi se zabývá celá mysl. Mravní i duchovní schopnosti jsou přemoženy touto nízkou mocí, tělo jest vysíleno a rozum zeslaben. Látky, které tam jsou uloženy k výživě celé soustavy, jsou promrhány. Tím je velice zatěžována celá tělesná soustava. Jemné rysy mozku, podrážděné přirozenou činností, jsou omámeny a do jisté míry ochromeny. Mravní a duchovní síly jsou zeslabeny, zatímco nízké vášně sílí a stále se rozvíjejí. Chuť chce být ukojena nezdravými pokrmy. Jestliže lidé poskvňují sami sebe, není možné, aby bylo probuzeno vnímání pro věčné věci. Nečisté myšlenky zachvacují a ovládají vnímání a okouzlují mysl, a potom následuje touha po ukojení nečistými činy, kterou téměř nelze ovládnout. Kdyby mysl byla vychována k pozorování vznešených věcí a zájem byl věnován svatým a čistým předmětům, byl by vyzbrojen proti těmto hrozným vášním, které ničí tělo i duši. Zvykl by si zabývat se věcmi nebeskými, vznešenými, čistými i svatými a nebyl by zachvacován těmito nízkými, zhoubnými a nečistými vášněmi. 2T 470.1

Co lze říci o těch, kteří sice žijí ve světle pravdy, a přece jdou denně cestou zločinnosti a hříchu? Nedovolené a vzrušující zábavy jsou pro ně lákavé a ovládají celou jejich bytost. Tací lidé mají rozkoš v nespravedlnosti a bezbožnosti, a jednou vně města Božího se všemi jinými ohavnými věcmi půjdou na zahynutí. 2T 470.2

Pokoušela jsem se probudit rodiče k poznání jejich povinnosti, oni však spí dále. Vaše děti se dopouštějí tajných neřestí a oklamávají vás. Máte k nim takovou slepou důvěru, že se domníváte, že jsou příliš dobré a nevinné, aby se dopustily takových tajných hříchů. Rodiče se mazlí a hýčkají své děti a k jejich pýše jsou příliš shovívaví, místo aby ji pevně a rozhodně potlačili. Jejich svéhlavostí a nepoddajností jsou tak ustrašení, že se neodvážejí je napomenout, a nedbalost, jaká se zjevila při Eli, bude i jejich hříchem. Napomenutí Petrovo je nanejvýš cenné pro všechny, kteří usilují o nesmrtnost. On se obrací k těm, kteří mají tutéž vzácnou víru. 2T 471.1

„Šimon Petr, služebník a apoštol Ježíše Krista, těm, kteříž spolu s námi zároveň drahé dosáhli víry, pro spravedlnost Boha našeho a spasitele Jezukrista: Milost vám a pokoj rozmnožen buď skrze známost Boha a Ježíše, Pána našeho. Jakož nám od jeho Božské moci všechno, což k životu a ku pobožnosti náleželo, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás ke slávě a k ctnosti; Pročež veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastní učinění byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech. Na to tedy samo všechnu snažnost vynaložíce, přidávejte k víře své ctnost, a k ctnosti umění, k umění pak zdrželivost, a k zdrželivosti trpělivost, k trpělivosti pak pobožnost, ku pobožnosti pak bratrstva milování, a k milování bratrstva lásku. Ty zajisté věci když budou při vás a rozhojnají se, ne prázdné, ani neužitečné postaví vás ve známosti Pána našeho Jezukrista. Nebo při komž není těchto věcí, slepý jest, toho, což vzdáleno jest nevida, zapomenuv se na očistění svých starých hříchů. Protož raději, bratří, snažte se povolání a vyvolení své upevňovati; nebo to činíce, nepadnete nikdy. Tak zajisté hojně způsobeno vám bude vjiti k věčnému království Pána našeho a spasitele Jezukrista.“ (2 Pt 1,1-11) 2T 471.2

Žijeme ve světě, kde je hojnost světla a poznání a přece mnozí, kteří tvrdí, že mají podobnou vzácnou víru, úmyslně zůstávají v nevědomosti. Všude kolem nich je hodně světla, a přece ho nepřijímají. Rodiče necítí potřebu informovat se, poučit se a prakticky to zužitkovat ve svém manželském životě. Kdyby si všímali apoštolova napomenutí a žili podle jeho návodu, nebyli by neplodní v poznávání našeho Pána Ježíše Krista. Mnozí však nechápou dílo posvěcení. Zdá se, že si myslí, že ho dosáhli, sotva se naučili jen první úlohy tohoto biblického sčítání. Posvěcení je dílo postupné; nezíská se za hodinu, ani za den, a neudržíme si ho bez svého zvláštního úsilí. 2T 472.1

Mnozí rodiče nezískávají poznání, které by měli mít o manželském životě. Nejsou chráněni tak, aby to satan nevyužil a neovládal jejich mysli a život. Neví, že Bůh od nich žádá, aby svůj

manželský život chránili před každou výstředností. Jen velmi málo z nich pokládá za náboženskou povinnost ovládat své vášně. Do manželství vstoupili se svými vyvolenými, a proto si myslí, že manželství posvěcuje ukájení nízkých žádostí. I věřící mužové a ženy povolují svým hříšným žádostem a ani si neuvědomují, že Bůh je vezme na zodpovědnost za mrhání tělesnou silou, což oslabuje jejich život a vysiluje celé tělo. *2T 472.2*

Manželství zakrývá nejčernější hříchy. Mužové a ženy vyznávají zbožnost, avšak tupí svá těla povolností převráceným žádostem, a tak ponižují sami sebe pod úroveň zvířat. Zneužívají síly, které jim Bůh dal a které měli zachovat v posvěcení a cti. Zdraví a život jsou obětovány na oltář nízké vášně. Vyšší, ušlechtilější schopnosti se dostávají do područí smyslných žádostí. Ti, kteří takto hřeší, neví o výsledku svého jednání. Kdyby všichni mohli vidět množství utrpení, které uvalují na sebe svým hříšným počínáním, zhrozili by se a někteří by se nakonec vyhnuli takovému hříšnému životu, který přináší tak hrozné následky. Velká skupina lidí takto bídně živoří; jim by byla smrt vítanější než život. Mnozí umírají předčasně; své životy obětovali v neslavném boji nadměrného hovění smyslným žádostem. A přece si myslí, že nehřeší, protože žijí v manželském svazku. *2T 472.3*

Mužové a ženy, jednoho dne poznáte, co je smyslnost a jaký je výsledek jejího ukájení. Tak nízkou vášně možno najít v manželství jako i mimo něho. Apoštol Pavel napomíná manžele, aby milovali své ženy „*jako i Kristus miloval církev a vydal sebe samého za ni*“. „*Tak jsou povinni muži milovati ženy své, jako svá vlastní těla. Kdo miluje ženu svou, sebe samého miluje. Žádný zajiště nikdy těla svého neměl v nenávisti, ale krmí a chová je, jakožto i Pán církev*.“ (Ef 5,25.28-29) To není čistá láska, která vede muže k tomu, aby si svoji ženu podroboval za předmět vlastní žádosti. Jsou to smyslné vášně, které touží po ukojení. Jak málo mužů dokazuje svoji lásku podle rady apoštola: „*Jako i Kristus miloval církev a vydal sebe samého za ni. Aby ji posvětil, očistiv obmytím vody skrze slovo, aby ji sobě postavil slavnou církev, nemající poskvrny, ani vrásky, neb cokoli takového, ale aby byla svatá, a bez úhony*.“ (Ef 5,25-27) Takovou lásku v manželství Bůh pokládá za svatou. Láska je čistá a svatá zásada; avšak hříšná vášně nepřipouští, aby byla krocena, nedává se vést a ovládnout rozumem. Je slepá k následkům. Mnoho žen trpí velkou slabostí a trvalou chorobou, protože zanedbávaly zákony svého života, přírodní zákony pošlapaly. Mužové a ženy mrhají nervovou energií, když ukájejí nízké vášně, a tato příšerná zrůda, hanebná, nízká vášně, vzala na sebe něžné jméno láska. *2T 473.1*

Viděla jsem, že mnozí vyznavači křesťanství jakoby žili bez jakékoliv mravní uzdy. Žili více zvířecím životem než Božským. Vskutku si počínali jako zvířata. Takoví mužové zneuctvují svoji ženu, které slíbili péči a lásku. Stala se jim prostředkem k ukájení nízkých, tělesných žádostí. Mnohé ženy se stávají otrokyně smyslné vášně; svá těla neuchovávají v posvěcení a cti. Žena ztrácí důstojnost a sebeúctu, která ji ozdobovala za svobody. Svaté manželské zřízení mělo ještě více rozhojnit její ženskou úctu a svatou důstojnost, avšak její čistá, vznešená ženskost shořela na oltáři nízké vášně; obětovala ji, aby se líbila svému muži. Častokrát však i ona ztrácí úctu ke svému manželovi, který nedbá na zákony, jaké poslouchá i nemá tvář. Manželský život se stává mučivým břemenem, protože láska odumřela a místo ní nastoupila nedůvěra, žárlivost a nenávist. *2T 474.1*

Žádný člověk nemůže doopravdy milovat svoji ženu, když se mu ona povolně podřizuje a slouží jeho převráceným choutkám. Ve své trpké podřízenosti žena ztrácí cenu, kterou měla kdysi v jeho očích. Vidí ji strženou od všeho povznášejícího na nízkou úroveň a častokrát ji podezřívá, že jinému muži se může zrovna tak lehce odevzdat jako manželovi. Zapochybuje o její zásadnost a čistotě, ztrácí zájem o ni a vyhledává nové objekty, které by v něm probudily a roznítily jeho pekelné vášně. Boží zákon je zanedbaný. Tito mužové jsou horší než zvířata, jsou to démoni v lidské podobě. Nepoznávají povznášející, zušlechťující zásady pravé, posvěcené lásky. *2T 474.2*

Žena začíná též žárlit na muže a podezřívá ho, že se jiné ženě může zrovna tak příležitostně dvořit jako jí. Vidí, že její muž se neřídí ani svědomím, ani bázní Boží; smyslné vášně strhly všechny tyto posvěcené hráze. Vše, co je v manželovi Božské, je učiněno otrokem nízké, zvířecí smyslnosti. *2T 475.1*

Svět je plný takových mužů a žen a úhledné, vkusné, ba nákladné domy skrývají v sobě peklo. Představte si, jak jen můžete, jaké bude potomstvo takových rodičů. Neupadnou jejich děti ještě níže? Rodiče dávají pečeť charakteru svým dětem. Proto děti takových rodičů dědí jejich duševní

vlastnosti, všelijak porušené a nízké. Satan podporuje vše, co vede k záhubě. Dále je třeba si ujasnit toto: Má se žena cítit povinná bezpodmínečně vyhovět žádostem svého muže, když vidí, že ho ovládají nízké vášně, i když její rozum a úsudek ji říkají, že by tím uškodila svému tělu, které jí Bůh přikázal uchovat v posvěcenosti a cti a zachovat ho jako živou oběť? ^{2T 475.2}

Když se žena rozhodne vyhovět nízkým sklonům svého muže na úkor svého zdraví a života, nejde tu o její čistou a svatou lásku. Když žena má pravou lásku a moudrost, bude se snažit obrátit mužovu mysl od ukájení smyslných žádostí k vysokým a duchovním úvahám a bude s ním setrvávat při povznášejících duchovních hodnotách. Bude snad muset pokorně a laskavě upozornit muže, třeba i za cenu jeho nelibosti, že nemůže ponižovat své tělo povolností k sexuální výstřednosti. Měla by mu jemně a laskavě připomenout, že Bůh má především svrchovaný nárok na celou její bytost a že nemůže tento nárok přestupovat, protože v den Hospodinův bude muset vydat počet. *„Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého ve vás? Kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji. Nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.“* (1 K 6,19-20) *„Za mzdu koupeni jste, nebudte služebníci lidští.“* (1 K 7,23) ^{2T 475.3}

Když žena povznese své city a v posvěcení a cti zachová svoji čistou ženskou důstojnost, může svým rozvázným vlivem posvětit svého muže, a tak splnit své vznešené poslání. Touto dvojitou službou může zachránit sebe i muže. Tato tak ožehavá a nesnadná záležitost si vyžaduje mnoho moudrosti a trpělivosti, jako i mravní odvahy a pevnosti. Sílu a milost k tomu může získat jen na modlitbě. Upřímná láska má být hybnou silou srdce. Jedině láska k Bohu a manželovi může být správným základem statečného činu. ^{2T 476.1}

Když žena usoudí, že muž má přednostní právo plně ovládat její tělo a v každém ohledu usměřňovat její mysl podle sebe, podrobuje svoji osobnost; ztratila svoji osobitost v mužově osobnosti. Je jen strojem poháněným a ovládaným jeho vůlí, je tvorem jeho libovůle. On myslí za ni, rozhoduje za ni a jedná též za ni. Žena tímto svým trpným postojem zneuctívá Boha. Před Bohem má zodpovědnost a její povinností je na to pamatovat. ^{2T 476.2}

Když žena odevzdá své tělo a mysl mužovu vedení, když ve všem trpně snáší jeho vůli, obětujíc i své svědomí, důstojnost, ba i svoji osobitost, ztrácí příležitost uplatnit ten mocný vliv dobra, kterým mohla působit pro povznesení svého manžela. Měla by obměkčit jeho tvrdou přirozenost a její posvěcující vliv měl by ho tak očistně zasáhnout, že by se s celou vážností rozhodl ovládat své vášně a byl duchovněji smýšlející, aby oba mohli být účastni Božské přirozenosti a unikli porušenosti, která je na světě v žádostech (2 Pt 1,4). Moc vlivu může být tak velká, že mysl dovede k vznešeným a šlechtitným úvahám od nízkých smyslných sklonů, po kterých se srdce neobnovené milostí přirozeně ohlíží. Když žena vidí, že se musí snížit na mužovu úroveň, aby se mu zalíbila, třebaže dobře ví, že základem jeho lásky je jen nízká vášně, která ovládá jeho jednání, přestává se líbit Bohu, protože neuplatňuje posvěcující vliv na svého manžela. Svou povinnost k Bohu a muži nechápe, když si myslí, že se beze slova musí podrobit nízkým vášním svého muže. Sexuální výstřednost prakticky ničí lásku ke zbožnosti, mozků ubírá to, co celý organismus nutně potřebuje. Žádná žena by neměla podporovat svého muže v tomto sebevražedném díle. Když je poučená a miluje ho doopravdy, nevykoná to. ^{2T 476.3}

Čím více kdo hoví nízkým vášním, tím jsou silnější a tím prudší bude jejich žádost po ukojení. Necht' se bohabojní mužové a ženy vzbudí ke své povinnosti. Mnozí vyznavači křesťanství trpí ochrnutím nervů a mozku pro svoji nestřídmost v tomto ohledu. Celý organismus mnohých, kteří jsou pokládáni za dobré muže, kteří se modlí a pláčou a zastávají vysoká místa, je proniknutý hnílbou; jejich znesvěcená těla nikdy neprojdou branami nebeského města. ^{2T 477.1}

Kéž bych mohla všechny probudit, aby pochopili svou povinnost k Bohu, zachovali si duševní a tělesný organismus v nejlepším stavu, aby svému Stvořiteli mohli sloužit co nejdokonaleji. Křesťanská žena ať se všemožně zdržuje, aby ani slovem ani skutkem neprobudila nízké vášně svého muže. Mnozí nemají vůbec sílu, aby jí takto mohli plýtvat. Od své mladosti oslabovali mozky a podkopávali své zdraví ukájením nízkých vášní. Sebezapření a zdrženlivost – mělo by být heslem v jejich manželském životě; potom jejich děti nebudou vydány nebezpečí, že jejich morální a intelektuální stránka bude slabá a živočišná silná. Neřest u dětí stala se téměř všeobecnou. Netkví příčina

právě v tom? Po kom mají povahu? Kéž by Pán otevřel oči všech, aby viděli, že stojí na kluzké půdě. 2T 477.2

Když mi v obraze byla ukázána zkaženost mužů a žen, kteří vyznávají, že jsou zbožní, obávala jsem se, že úplně ztratím důvěru v lidstvo. Viděla jsem, že téměř všichni byli hrozně omámeni. Je téměř nemožné probudit ty, kteří by měli bdít, aby měli správné pochopení o moci, jakou satan působí na mysl lidí. Nepoznávají zkázu, která se kolem nich šíří. Satan zaslepil jejich mysl a ukolébal je v tělesné jistotě. Neúspěch v našem usilování, aby jiní byli přivedeni k poznání velikého nebezpečí jaké obklopuje duše, mne často naplnil starostí, že můj úsudek o zkaženosti lidských srdcí je přehnaný. Ale když nám byly předloženy skutečnosti, které ukazovaly veliký úpadek těch, kteří se odvážili přisluhovat svatým věcem a přitom mají zkažené srdce, i těch, kteří hříchem poskvřenými rukama znesvětili nádoby Páně, jsem jistá, že jsem ten obraz nezaznamenala příliš hrozně. 2T 478.1

Slovem i písmem jsem přinesla mocné svědectví v naději, že Boží lid bude probuzen, aby poznal, v jaké nebezpečné době žijeme. Mé srdce churavělo lhostejností těch, kteří měli rozumět úkladům satanovým, kteří měli bdít a být na stráži. Viděla jsem, že satan svádí k cizoložství ty, kteří vyznávají, že věří pravdě. Srdce muže nebo ženy se nenechá pojednou svést od čistoty a svatosti k hříchu a zločinu. Je zapotřebí času, aby lidská podstata byla přeměněna v Božskou nebo aby k obrazu Božímu stvořená bytost byla snížena k surovému nebo satanskému činu. Pohlížením býváme proměněni. Ačkoliv člověk byl stvořen k obrazu svého Stvořitele, přece může dospět k tomu, že hřích, který kdysi nenáviděl, si zamiluje. Přestane-li bdít a modlit se, není pevný ve svém srdci a dopouští se hříchu i zločinu. Mysl je snížena a není možné vysvobodit jej ze zkázy, jelikož byl veden k tomu, aby potlačoval mravní síly a podřizoval je tělesným vášním. Proti tělesným žádostem se musí stále bojovat. Zušlechťující vliv Ducha Božího nám musí pomáhat obracet myšlenky vzhůru a přivést je k tomu, aby se zabývaly věcmi čistými a svatými. 2T 478.2

Mnozí světitelé soboty nepodmaňují svá těla. Někteří, jejichž mysl byla ještě zkažena hříchem, přijali sobotu. A když přijali pravdu, necítili nutnost obrácení a změny celého způsobu svého chování. Po léta se řídili náklonnostmi svého neobnoveného srdce a byli ovládáni zhoubnými náruživostmi své tělesné povahy, která v nich znetvořila Boží obraz a znečistila všechno, čeho se dotkli, proto by jim jejich další život nepostačoval, aby vystoupili na Petrův žebřík křesťanské dokonalosti, který jim umožňuje vstup do království Božího. Jen málokterí poznávají, že nemohou být zachráněni pouhým vyznáním pravdy, nebudou-li také pravdou posvěceni, jak pravil Kristus ve své modlitbě svému Otci: „*Posvětiž jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.*“ (J 17,17) 2T 479.1

Muži a ženy, kteří vyznávají, že jsou následovníci Kristovi a zachovávají všechna přikázání Boží, pocítí pravého ducha veliké úzkosti, budou-li chtít vejít úzkou branou. Ti, kdož budou žít v této úzkosti a mukách, budou ti jediní, kteří vejdou úzkou branou a půjdou úzkou cestou, která vede k věčnému životu a k dokonalé radosti a blaženosti. Avšak ti, kteří se o to budou jenom pokoušet, nikdy toho nebudou schopni. Celý křesťanský život mnohých nezjevuje veliké úsilí, nýbrž jenom chtění tam být a jejich jedinou odměnou je vidět, že je pro ně nemožné vejít úzkou branou. 2T 479.2

Velice jsem se podivila, když jsem viděla, jak mnohé rodiny jsou satanem tak zaslepeny, že nemají pochopení o jeho působení, jeho úkladech a klamech, které právě mezi nimi činí. Rodiče jsou omámeni ochromujícím vlivem zlého, a přece se domnívají, že si stojí dobře. Viděla jsem, že satan se snaží porušit mysl manželům, aby jejich dětem mohl vtisknout svůj ohavný obraz. Mnozí, jelikož vstoupili do manželství, se domnívají, že se mohou nechat ovládat tělesnými náruživostmi. Jsou satanem svedeni a oklamáni, aby překroutili toto svaté ustanovení. On se raduje z jejich nízkého smýšlení, neboť tím mnoho získá. Ví, že když u nich může vzbudit tyto nízké náruživosti a držet je ve své moci, nemusí se bát jejich křesťanské zkušenosti, neboť mravní a rozumové síly jim budou poddány, zatímco tělesné náruživosti získají nadvládu. Ukájením jsou tyto nízké vášně posilovány, naproti tomu šlechetné vlastnosti jsou neustále zeslabovány. 2T 480.1

Povahu potomků může vytvářet snadněji nežli rodiče, neboť může ovládnout jejich mysl tak, že skrze ně může jejich dětem vtisknout svou vlastní povahu. Tak se stává, že se narodí mnohé děti, u nichž mají tělesné vášně nadvládu, kdežto mravní schopnosti jsou vyvinuty jen nedostatečně. Tyto děti potřebují velmi opatrnou péči, aby jejich mravní rozumové síly byly rozvinuty a získaly nadvládu. Působení satanovo není poznáno, jeho úklady nejsou pochopeny. Děti nejsou vychovány

pro Pána. Jejich mravní i náboženská výchova je zanedbána. Tělesné vášně ustavičně sílí, ale mravní schopnosti stále slábnou. *2T 480.2*

Některé děti již ve svém dětství hoví sebeukájení a čím jsou starší, tím jejich smyslná vášeň sílí více. Jejich myšlenky jsou neklidné. Dívky touží po společnosti mladíků a mladíci po společnosti dívek. Jejich chování není zdrženlivé a cudné. Jsou smělé a prostořeké a dovolují si neslušné věci. Sebeukájení porušilo jejich mysl a otrávil je jejich duši. Nečisté myšlenky, čtení románů, zamilovaných příběhů a špatných knih, v nichž se jejich zkažené mysli právě kochají – to všechno vzbuzuje jejich fantazii. Nemilují práci a musí-li pracovat, nařikají na únavu. Záda i hlava je bolí. Není to již dostatečný důvod? Jsou unaveny prací? Nikoliv! Rodiče však přece věří jejich nařikání a zprošťují je jejich práce a povinností. To však je to nejhorší, co pro ně mohou učinit! Odstraňují téměř poslední závory, jimiž je satan zdržován, aby se cele zmocnil jejich oslabené mysli. Užitečná práce by byla určitou měrou ochranou, aby nad nimi satan nezískal úplnou nadvládu. *2T 481.1*

Máme jisté poznání, jakým způsobem satan pracuje a jak může mít úspěch. Jak mi bylo ukázáno, ochromil mysl mnohých rodičů. Nemohou pochopit a své děti nechtějí podezírat, že by byly špatné a hříšné. Některé z těchto dětí vyznávají, že jsou křesťané, a rodiče spí dále, nebojí se nebezpečí, zatímco mysl a těla jejich dětí byly zkaženy. Někteří rodiče nepamatují na to, aby své děti drželi při sobě, když jsou v domě Božím. Mladé dívky chodí do shromáždění a sedí snad při svých rodičích, ale mnohem častěji sedí úplně vzadu v místnosti. Mají ve zvyku omlouvat se, aby mohly vyjít ven. Chlapci tomu rozumějí a také jdou ven, buď před nimi anebo za nimi, a když potom shromáždění skončí, doprovázejí je domů. Nikdo z rodičů není dost moudrý. Jindy se zase vymlouvají, že musí někam jít a chlapci i děvčata se sejdou pěkně v parku, nebo na jiném odlehlém místě, kde laškují a baví se, kde nad nimi nebdi zkušené oko, aby je varovalo. Napodobují muže a ženy v pokročilém věku. *2T 481.2*

To je ukvapený věk. Mladíci a dívky se začínají navzájem dvořit v době, kdy by všichni měli být ve škole, aby se učili pokornému chování. Jaký je následek takového chování? Prospívá to čistotě mládeže, která se takto shromažďuje? Nikoli, naprosto ne! Vzbuzuje to první smyslné vášně. Po takových shromážděních je mládež jako zblázněná a oddává se svým bezbožným činům. *2T 482.1*

Rodiče spí a nevědí, že satan právě v jejich domácnosti postavil svou ďábelskou korouhev. Musela jsem se tázat: Co bude z mládeže v tomto zkaženém věku? Opakuji: Rodiče usnuli. Děti jsou zaslepeny chorobnou láskou a pravda nemá moci, aby toto zlo odstranila. Co by se mělo stát, aby tento proud bezbožnosti byl zadržen? Rodiče mohou učinit mnoho, jestliže chtějí. Když třinácti až devatenáctiletá dívka je oslovena mladíkem stejně starým nebo starším a on si dovolí něco důvěrného, měla by být poučena, aby to pokládala za něco neslušného a odmítla to se vši rozhodností, aby on si to již více nedovolil. Když dívka často chodí do společnosti chlapců nebo mladých mužů, je to špatné. Taková dívka potřebuje matku, která by jí ukázala, jaké stanovisko má zaujmout, aby učinila konec jejímu špatnému chování a poučila ji, co sluší na dívku v jejím věku. *2T 482.2*

Zhoubné učení, které převládá všude, že ze zdravotního hlediska obě pohlaví se musí scházet, vykonalo své zhoubné dílo. Kdyby rodiče a vychovatelé měli jenom desetinu bystrosti, jakou má satan, mohlo by toto spojení pohlaví být téměř prosté škody. Jak se říká. Satan má nejvíce úspěchu omámením mysli mládeže a spojením chlapců s děvčaty je zlo dvakrát horší. Zaměstnejte chlapce i dívky užitečnou prací. U mládeže není naděje, leč by nastala rozhodná změna v myslích těch, kteří jsou starší. V tváři chlapců a děvčat je vtisknuta zloba, a přece co se činí, aby bylo zadrženo rozšíření se tohoto zla? Chlapcům a mladíkům je dovoleno, ba jsou povzbuzováni, aby si k dívkám dovozovali neslušné věci. Kéž by Bůh probudil otce i matky, aby se opravdově snažili změnit tento hrozný stav; to je má prosba. *2T 482.3*

Prohledala jsem svědectví, která Bůh dal světitelům soboty, a podivuji se milosti Boží i Jeho péči o Jeho lid, že jim dal tolik výstrah, která jim představují před zraky jejich nebezpečí a ukazují jim jejich vznešené postavení, které by měli zaujmout podle Jeho přání. Kdyby zůstali v Jeho lásce a oddělili se od světa, nechal by na nich spočinout své požehnání a byli by oděni Jeho světlem. V každém odvětví díla, jakož i každé části misijního pole byl by znát jejich vliv k dobrému. Když však zanedbávají plnit Boží úmysl, když mají neustále malé pochopení pro vznešenost díla, jak to

činili v minulosti, osvědčí se jejich vliv a příklad jako hrozná kletba. Budou činit vždy zle a jenom zle. Krev drahých duší bude nalezena na jejich oděvu. *2T 483.1*

Výstražná svědectví byla opakována. Ptám se: Kdo jich dbal? Kolik jich upřímně litovalo svých hříchů i svého modlářství a opravdově chvátili k cíli, aby získali odměnu, kterou Bůh zaslíbil v Kristu Ježíši? U kolika bylo zjevné, že v jejich nitru probíhá Boží působení, vedoucí k sebezapření a k pokornému obětování sebe? Kolik z těch, kteří byli varováni, se oddělilo od světa, od svých vášní a neřestí, aby zjevovali denní vzrůst v milosti a známosti našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista? Kdo je mezi těmi, kteří cítí břímě církve? Kolik jich Bůh zvláště použil, aby s nimi a skrze ně vztyčil korouhev, aby církev spěla vpřed a mohli vyzkoušet Pána, zdali jim udělí své požehnání?

2T 483.2

Čekala jsem s velikou starostí v naději, že Bůh na některé vylije svého Ducha, aby je použil za nástroje spravedlnosti, aby probudil svou církev a uvedl ji do pořádku. Téměř jsem zoufala, když jsem viděla jak rok za rokem nastávalo větší uchýlení se od prostoty, jakou mi Bůh ukázal, jež má vyznačovat život Jeho následovníků. Bylo vždy méně a méně zájmu a oddanosti k dílu Božímu. Táži se: Jak dalece ti, kteří vyznávají, že věří svědectvím, pokoušejí se žít ve shodě se světlem, které jim bylo dáno? Jak použili výstrah, kterých se jim dostalo? Jak zachovávali poučení, které dostali?

2T 484.1

Viděla jsem, že musí nastat veliká změna v životě a v srdci mnohých dříve, nežli Bůh svým Duchem skrze ně může působit k zachránění jiných. V spravedlnosti a v pravé svatosti musí být obnoveni k obrazu Božímu. Potom láska ke světu, sebeláska a ctižádost života, která sloužila jen k povznesení vlastního „já“, bude milostí Boží změněna a použita k zvláštnímu dílu zachránění duší, pro které Kristus zemřel. Pokora zaujme místo pýchy a pyšná sebeúcta bude proměněna v tichost. Každá síla bude ovládnuta nezištnou láskou ke všem lidem. Viděla jsem, že satan procitne, když opravdově sami na sobě budou konat dílo reformace. Ví, že tyto osoby, kdyby se odevzdaly Bohu, mohou také osvědčit moc Jeho zaslíbení a zjeví sílu, která s nimi působí, kterou protivník nemůže zapřít ani ji odporovat. Ve svém životě by uskutečňovali život Boží. *2T 484.2*

Zvláště jedna rodina potřebovala všechna dobrodiní, jež mohla mít od reformy v jídle, ale právě tato cele odpadla. Maso a máslo používali podle své libosti a cele se nezřekli koření. Tato rodina mohla mít největší prospěch z výživné a pravidelné stravy. Hlava rodiny potřebuje prostou a výživnou stravu. Jelikož většinou sedí, jeho krev v žilách proudí lenivě. Nemůže mít prospěch ze zdravého pohybu jako jiní, proto musí mít dostatek správné potravy. Co se týká pokrmů, nepočínala si tato rodina správně; jedli nepravdělně. Ke každému jídlu má být určena doba a strava má být prostá, připravená bez živočišných tuků. Má se však věnovat péče tomu, aby byla výživná, zdravá a chutná. V této rodině, jakož i v mnohých jiných, když přišla návštěva, činily se zvláštní přípravy; bylo připraveno velké množství pokrmů, takže ti, kteří u stolu byli, byli pokoušeni jíst nad míru. Když potom návštěva odešla, nastává pravý opak; šetří se s přípravou pokrmů. Je jich málo a nedostatečné výživy. Domnívají se, že „pro nás to stačí“. Jí se rychle a nedbá se stanovené doby k jídlu. Takovým způsobem trpí každý člen rodiny. Každá z našich sester hřeší, činí-li veliké přípravy pro hosta, a škodí své vlastní rodině stravou nedostatečnou, tělo nevyživující. *2T 485.1*

Bratr pocíťoval nedostatek, nebyl dobře vyživován a domníval se, že maso by mu dalo potřebnou sílu. Kdyby správně dbal, aby na jeho stole byly výživné pokrmy v pravý čas, mohly být uspokojeny všechny požadavky těla. Máslo a maso dráždí. Škodí žaludku a kazí chuť. Citlivé nervy mozku jsou omamovány a posilují se tělesné choutky na úkor schopností mravních a rozumových. Tyto vyšší síly, které by měly vládnout, jsou zeslabeny a věčné věci nejsou poznány. Duchovno je ochromeno a omámeno. Satan jásá, když vidí, jak snadno může choutkou ovládnout vzdělané muže i ženy, které Stvořitel určil k tomu, aby konali veliké a dobré dílo. *2T 485.2*

Případ, na který je zde poukázáno, není ojedinělý; kdyby tomu tak bylo, neuváděla bych jej. Ovládne-li satan mysl, jak rychle vymizí světlo a poučení, které Pán v milosti udělil, a nemá již síly! Jak mnozí se omlouvají a předstírají potřeby, jež vůbec nemají, aby mohli pokračovat ve své převrácené cestě, když odstrčí světlo a pošlapou je! Mluvím z přesvědčení. Největší překážkou pro zdravotní reformu je, že tento lid ji neuskutečňuje, a dokonce vážně tvrdí, že by si nezachovali své síly, kdyby žili podle zdravotní reformy. *2T 486.1*

Z každého takového příkladu dobře můžeme poznat důvod, proč nemohou žít podle zdravotní reformy. Nežili podle ní a nikdy ji správně nenásledovali, proto z ní nemohou mít prospěch. Někteří upadají do bludu, že když zanechali masité pokrmy, nemusí je nahrazovat nejlepším ovocem i zeleninou v syrovém stavu, bez tuku a koření. Kdyby bedlivě používali dary, kterými je Stvořitel obklopil, pak rodiče i děti s plným přesvědčením chopili by se společně toho díla, požívali by prosté pokrmy a byli by zmocněni rozumně mluvit o zdravotní reformě. Ti, kteří nejsou pro zdravotní reformu a cele ji nepřijali, nemohou posoudit její přednost. Ti, kteří se někdy uchylují k tomu, aby uspokojili svou chuť vykrmeným kohoutem, nebo jiným masitým pokrmem, kazí svou chuť a nejsou s to posoudit výhody zdravotní reformy. Jsou ovládáni choutkou mlsnosti a ne zásadou. *2T 486.2*

Mám vždy dobře prostřený stůl. U hostů, ať věřících nebo nevěřících, nečiním výjimku. Vždycky jsem připravena pohostit o tucet nebo půl druhého tuctu více. Mám vždy připraveno dost prostého a zdravého pokrmu, abych ztišila hlad a posílila tělo. Žádá-li někdo více než toto, může to hledat kdekoliv chce jinde. Na můj stůl nepřijdou žádné masité pokrmy ani máslo. Zřídka kdy lze na něm nalézt koláče. Obvyčejně mám hojnou zásobu ovoce, dobrého chleba a zeleniny. Náš stůl je vždy dobře prostřen a všichni, kteří se ho účastní, cítí se dobře a jsou posíleni. Prosti marnivých choutek zasednou všichni a s chutí jí dary, které nám dal náš Stvořitel. *2T 487.1*

Úžasnou lhostejnost v tomto důležitém předmětu lze pozorovat právě u těch, kteří stojí na nej-důležitějších místech díla. Nedostatek stálosti ve zdravotní reformě zjevuje jejich pravou povahu a jejich duchovní sílu. Nedostává se jim důkladné křesťanské zkušenosti. Nedbá se svědomí. Důvod každého správného činu obnoveného srdce je poslušnost, bez jakékoli sobecké pohnutky. Duch pravdy a dobré svědomí dostačují, aby řídily a ovládaly pohnutky i chování těch, kteří se od Krista učí a jsou Mu podobní. Ti, kteří nemají náboženskou zásadu, jsou snadno opanováni nesprávným příkladem jiných. Ti, kdo se nikdy nenaučili svým povinnostem od Boha, aniž poznali Jeho úmysly, nejsou spolehliví v dobách těžkého boje s mocí temnosti. Zevnější věci mají na ně vliv. Světští lidé jsou ovládnuti světskými zásadami. Nemohou přijmout jiné. Křesťané nemají být ovládáni těmito zásadami. Neměli by se pokoušet svou povinnost budovat na jiném základě než na lásce, která je poslušná všech požadavků Božích v Jeho Slově a které ukládá osvícené svědomí. *2T 487.2*

V obnoveném srdci bude pevná zásada, totiž poslouchat vůli Boží, protože v něm sídlí láska ke správnému, dobrému a svatému. Nebude váhání, nebude smlouvání s citem, s ohledem na pohodlí, aniž se nastoupí jiná cesta, jelikož tak činí jiní. Každý by měl dbát o svůj život. Mysle všech, kdož jsou obnoveni milostí, budou prostředkem, přijímající ustavičné světlo, milost a pravdu shůry, a udělující je jiným. Jejich skutky přinášejí ovoce. Jejich ovocem je svatost a cílem věčný život. *2T 488.1*

Ale jen málokterí mají opravdové poznání o posvěcujícím vlivu pravdy, kterou vyznávají. Jejich poslušnost a odevzdanost se neshoduje s jejich světlem a přednostmi. Nemají pravé pochopení o povinnosti, která na nich spočívá, aby jako děti světla chodili ve světle, a ne jako děti temna. Kdyby dané jim světlo bylo dáno Sodomě a Gomoře, byly by v žíní a popelu činily pokání a byly by unikly ohlašovanému hněvu Božímu. Sodomě a Gomoře bude v den soudu lehčeji, nežli těm, kteří měli plné světlo, stáli mnoho práce a přece z toho nepřinesli užitek. Zameškali veliké spasení, které jim Bůh v milosti chtěl dát. Satan je tak zaslepil, že se skutečně pokládali za bohaté a že mají přízeň Boží, ačkoliv Věrný svědek prohlašuje, že jsou bídní, mizerní, chudí, nazí a slepí. *2T 488.2*

60. Utrpení jako následek přijetí pravdy

Drahá sestro U,

do jisté míry jsem se obeznámila s tvou zvláštní povahou, tvou opatrností, tvými obavami, tvým nedostatkem naděje a důvěry. Soucítím s tebou v tvém utrpení myslí, ježto nemohu vidět všechno, pokud jde o tvé postavení a víru jasně, jak by sis mohla přát. My víme, jsi přísně svědomitá a nemáš o tom pochybnosti, že kdybys měla tu výsadu slyšet všechny body přítomné pravdy a osobně mohla zvážit všechny důvody, vybudovala a posílila by sis takové postavení, že by odpor či výčitka s tebou nemohly z tohoto jistého základu pohnout. Jelikož jsi neměla takovou výsadu, jako mají mnozí jiní, docházet na shromáždění a pro sebe si ověřovat důkazy předkládané pravdy, kterou pokládáme za posvátnou, cítili jsme určitou starost o tebe. Naše srdce se k tobě obracela, naše láska vůči tobě je upřímná a živá. Obáváme se, že uprostřed nebezpečí těchto posledních dnů můžeš ztroskotat. Nermuť se nade mnou kvůli tomuto psaní. Nemůžeš mít plné poznání, tak jak mám já o špatnostech a chytráctví satana. Jeho klamů je hodně. Jeho osidla jsou pečlivě a vychytrale připravována, aby uchvátila nevědomé a nepodezřívající. Chceme, abys unikla z jeho osidel. Chceme, abys byla plně na straně Pána, milujíc a čekajíc a opravdově toužíc po objevení se našeho Spasitele na nebeských oblacích. *2T 489.1*

Od tvého prvního úsilí ve svěcení soboty povstaly mnohé věci, které tě zbavily odvahy, a přece doufáme, že tyto věci neodvedou tvou mysl od důležité pravdy pro tyto poslední dny. Ačkoli ne všichni obhájci pravdy činí tak, jak by měli, protože nejsou posvěceni pravdou, kterou vyznávají, pravda je stejná. Její svit je nezkalený. Ačkoli tito mohou stát mezi pravdou a těmi, kdož se jí plně nezmocnili a jejich temný stín se může časem jevit tak, že zatemní jasné světlo, přece tomu ve skutečnosti tak není. Pravda nebeského původu je nezkalená. Její čistota a vznešená povaha je neměnná. Sama žije, neboť je nesmrtelná. *2T 489.2*

Má milovaná sestro, chop se pravdy. Získej pro sebe zkušenost. Máš osobnost. Jsi zodpovědná pouze za způsob, kterým jsi nezávisle na všech jiných používala světlo, které září na tvé cestě. Nedostatek posvěcení u jiných nebude pro tebe žádnou omluvou. Skutečnost, že oni překrucují pravdu svými špatnými skutky, protože nejsou pravdou posvěceni, je neučiní méně zodpovědné. Svatý zá vazek na tobě spočívá, abys pozdvihla prapor pravdy a nesla jej vztyčený. I když praporčíci umdlévají a padají, neopouštěj tento převzácný prapor, aby nebyl uvržen do prachu. Chop se jej a nes jej vztyčený, i když tvé dobré jméno, tvá světská čest a tvůj život, jestliže o to bude požádáno, budou vydány v nebezpečí. Má vážená sestro, prosím tě, pohleď vzhůru, přivíň se rychle k ruce svého nebeského Otce. Ježíš, náš zástupce, žije, aby pro nás vymohl obhajobu. Kdyby kdokoli zapřel víru svým nesvatým životem, nezmění pravdu na lež. „*Ale však pevný základ Boží stojí, maje znamení toto: Znáť Pán ty, kteříž jsou jeho.*“ (2 Tm 2,19) „*Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení.*“ (Mk 14,38) Tu a tam se obávám, že tvé nohy uklouznou, že odmítneš kráčet pokornou, rovnou a úzkou cestou, která vede k věčnému životu do království slávy. *2T 490.1*

Předkládám před tebe život sebezapření, pokory a obětování se našeho Božského Pána. Majestát nebes, Král slávy, zanechal své bohatství, svůj lesk, svou čest a slávu, a aby zachránil hříšníka, přijal život pokory, chudoby a hanby; „*kterýž místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováziv se hanby*“ (Žd 12,2). Ach, proč jsme tak citliví na zkoušky, na výčitky, hanbu a utrpení, když náš Pán nám dal takový příklad? Kdo by si přál, aby vešel do radosti našeho Pána, zatímco by nebyl ochotný podílet se na Jeho utrpení? Kdo! Neochotný služebník ponese pokoru, hanbu a výčitku, kterou nesl Pán nesobecky pro něj! Služebník ustupující od života pokory a obětování, které je k věčnému štěstí, kterým on nakonec může získat nekonečně velkou, věčnou odměnu! Hlas mého srdce zní: Kéž mohu být Kristovým účastníkem na Jeho utrpení, abych se s Ním mohla nakonec podílet na slávě. *2T 490.2*

Pravda Boží nebyla ve světě nikdy populární. Přirozené srdce má vždy odpor vůči pravdě. Děkuji Bohu, že se musíme zřici lásky tohoto světa, pýchy srdce a všeho, co směřuje k uctívání model, abychom mohli být následovníky muže z Kalvárie. Ti, kdož uposlechnou pravdu, nikdy nebudou

milování a uctívání světem. Z úst Božského Učitele, když pokorně kráčet mezi dětmi z lidí, zazněla slova: „*Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.*“ (Mt 16,24) Ano, následujme náš Vzor. Cožpak hledal chválu, čest a úctu lidí? Ach, nikoli. Budeme tedy hledat úctu či chválu světských lidí? ^{2T 491.1}

Ti, kdož nemají žádnou lásku k Bohu, nemilují Boží děti. Poslechněte si slova Božského poučení: „*Běda vám, když by dobře o vás mluvili všichni lidé.*“ „*Blahoslavení budete, když vás nenávidí děti budou lidé, a když vás vyobcují a haněti budou, a vyvrhnou jméno vaše jako zlé, pro Syna člověka. Radujte se v ten den, a veselte se, nebo aj, odplata vaše mnohá v nebesích...* Ale běda vám bohatým, nebo vy již máte potěšení své.“ (L 6,26.22-24) V evangeliu Jana opět nalézáme slova Kristova: „*Toto přikazuji vám, abyste se milovali vespolek. Jestliže vás svět nenávidí, víte, že mne prvé než vás v nenávisti měl. Byste byli ze světa, svět, což jest jeho, miloval by; že pak nejste ze světa, ale já ze světa vyvolil jsem vás, protože vás svět nenávidí. Pamatujte na tu řeč, kterouž jsem já mluvil vám: Nenít služebník větší nežli pán jeho. Poněvadž se mně protivili, i vám se protiviti budou; poněvadž řeči mé šetřili, i vaši šetřiti budou.*“ (J 15,17-20) „*Já jsem jim dal slovo tvé, a svět jich nenáviděl; nebo nejsou z světa, jako já nejsem ze světa. Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od toho zlého. Z světa nejsou, jako i já nejsem z světa.*“ (J 17,14-16) ^{2T 491.2}

V první epištole Janově čteme: „*Nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou.*“ (1 J 2,15) V Pavlově epištole k Římanům jsme napomínáni: „*... skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou. A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli své tak, abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.*“ (Ř 12,1.2) A Jakub prohlašuje: „*Což nevíte, že přízeň světa jest nepřítelkyně Boží? A protože kdo by koli chtěl býti přítelem tohoto světa, nepřitelem Božím učiněn bývá.*“ (Jk 4,4) ^{2T 492.1}

Prosím vás, zvažte pečlivě ponaučení z Pavlovy epištoly ke Galatským: „*Nebo lidské-li věci, čili Boží předkládám? Zdaliž lidem se líbiti hledám? Kdybych se zajisté ještě lidem zaliboval, služebník Kristův bych nebyl.*“ (Ga 1,10) Bojím se, že jste ve velkém nebezpečí ztroskotání víry. Uvažujete tak, jako byste měli přinést oběti, abyste uposlechli pravdu. Věříme, že jste již nějaké oběti přinesli, ale kdybyste byli v této práci dokonalejší, vaše nohy by nyní neklopýtaly, vaše víra by se nepotácela. Neodvolávám se nyní na oběť v hmotných prostředcích, nýbrž na to, co je bližší než toto. Na to, co by vám způsobilo bolestivější konflikt, než kdybyste vynaložili své prostředky. Na to, co se dotýká obzvlášť vašeho já. Nevzdali jste se své lásky vůči schvalování nevěřícího světa, když o vás lidé hovoří dobře. ^{2T 492.2}

Neobdrželi jste pravdu, ani jste ji nevykonávali v její prostotě. Bojím se, že jste cítili něco, jako kdybyste se snižovali, když byste přijali nepopulární pravdu; jako zastánci sobotu světicích adventistů. Do značné míry jste hledali způsob, jakým si podržet ducha světa, a přece vzít pravdu za svou. Tak to být nemůže. Kristus nepřijme nic, než celé srdce, čistou lásku. Přátelství světa je nepřátelství s Bohem. Když toužíte, abyste žili tak, abyste se vyhnuli výčitkám, hledáte postavení nad vaším trpícím Pánem. A zatímco se tím zabýváte, vzdalujete se od vašeho Otce v nebesích. Vyměňujete Jeho lásku za to, abyste obdrželi svět. ^{2T 493.1}

Měla jsem v duši tísnivý pocit v souvislosti s tebou, má sestro, a také s tvým manželem. Potom jsem se chopila pera, abych vypsala vaše případy, které mi byly tak jasně zjeveny. Jsem si plně vědoma vašeho nebezpečí, vašeho stavu zmatenosti a pochyb. Všechno vůči vám bylo nepříznivé, sestro U, protože ses snažila uposlechnout zákon Boží, a nic nemůže být větší překážkou pro vás oba než vaše pýcha. Oba se rádi vystavujete na odiv. Toto nemá nic společného s dobrým, pokorným náboženstvím. Viděla jsem, že vy oba musíte projít těžkou zkouškou, abyste byli vyzkoušeni a prověřeni. V tomto konfliktu satan vyvine obrovské úsilí, aby zaslepil vaše oči vůči věčnému zájmu a předložil před vás výhody přítomné chvíle tohoto krátkého, malého života, který je tak nejistý. A jestliže se nezbavíte své lásky k předvádění se a zájmu o přízeň světa, nebudete moci si uchovat lásku Boží. Ježíš se mi zjevil, poukazuje na důvody nebes, hledaje, jak by přivábil vaše zraky od světa a řekl: „*Co si zvolíte, mne či svět? Nemůžete mít mne a současně lásku tohoto světa. Obětujete Toho, který umřel pro vás, za pýchu života, pro poklady tohoto světa? Zvolte si mezi mnou a světem. Svět nemá se mnou nic společného.*“ ^{2T 493.2}

Vidím vaše tápající kroky. Vaše víra kolísá. Pochyby a nevíra vás opřádají a světlo Ježíšovo se vzdaluje. Marnost je jednou z nejsilnějších zásad vašich zkažených povah a satan se jí neustále s úspěchem dovolává. Takové osoby, které byly ochotny pomoci satanu v jeho díle, které vám lichotí, chválí vaše schopnosti a vliv, který byste mohli mít ve společnosti, právě takové osoby jsou nežádoucí. Toto sledují ti, kteří na vás naléhají, že by to byla pro vás velká škoda spojit své zájmy s lidmi pokorné víry a míchat se se společenskou třídou, která, jak oni to vidí, je pod vaší úroveň. Zdálo se vám, že jste učinili velkou oběť pro pravdu. Je pravda, že masy, které mají vliv, nechtějí obětovat svou světskou ctižádost, oddělit své záliby od světa a obrátit své kroky na úzkou, pokornou stezku, kterou kráčel trpící muž z Kalvárie. Považují své nadání a svůj vliv za příliš vzácné, aby byly věnovány Boží věci, příliš vzácné, aby byly vráceny k oslavě Dárce, který jim tyto schopnosti propůjčil, aby je zdokonalili a vrátili Mu je s užitekem. Pro dočasné výhody, které doufají získat, obětují věčné. Pro lichocení lidí se odvrátí od souhlasu Pána, Tvůrce nebes a země, a ztratí všechna práva na čest, která přichází shůry. Jak málo jich ví, co je pro ně nejlepší! Ty to neoceňuješ. Ježíš skrze život v bezpříkladném utrpení a potupnou smrtí otevřel cestu, kterou člověk může následovat v Jeho slépějích a posléze být povznesen k Jeho trůnu a obdržet odměnu nesmrtelnosti a věčného života. Neboť za život poslušnosti on obdrží nesmrtelné dědictví, poklad, který nepomine. *2T 494.1*

V první epištole Pavla ke Korintským čteme: „*Nebo slovo kříže těm, kteříž hynou, bláznovství jest, ale nám, kteříž spasení dosahujeme, moc Boží jest. Nebo psáno jest: Zahladím moudrost moudrých, a opatrnost opatrných zavrhnou.*“ (1 K 1,18-19) „*Vidíte zajisté povolání své, bratří, že nemnozí moudří podle těla, nemnozí mocní, nemnozí urození. Ale což bláznivého jest u světa, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a to, což jest u světa mdlé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné. A neurozené u světa a za nic položené vyvolil Bůh, anobřz kteréž nejsou, aby ty věci, kteréž jsou, zahladil, proto aby se nechlubilo před obličejem jeho žádné tělo.*“ (1 K 1,26-29) Máte příklad Kristův, Jeho skromný život bez okázalosti nebo velkoleposti. Může být sluha větší než jeho Pán? *2T 495.1*

Drahá sestro, jsi dobré mysli a můžeš činit dobro. Můžeš být kotvou pro svého manžela a silou pro mnohé jiné. A jestliže stojíš na rozpacích mezi dvěma názory, nesmířena s pokornou prací pro Boha, tvůj vliv ve spojení s tvým manželem bude se ubírat špatným směrem. Jak číst slovo Boží? Odvrát se od názoru lidí k zákonu a ke svědectví. Uzavři se každé světské úvaze. Rozhodni se pro věčnost. Zvažuj svědectví v tomto významném čase. Zajisté nemusíme očekávat, že unikneme zkouškám a pronásledováním tím, že budeme následovat svého Spasitele. Nebo toto je mzda těch, kteří Jej následují. On prostě vyhlašuje, že budeme trpět pronásledováním. Naše pozemské zájmy musí ustoupit zájmům věčným. Poslouchej slova Kristova: „*I počal Petr mluvit k němu: Aj, my opustili jsme všecko, a šli jsme za Tebou. Odpověděv pak Ježíš, řekl: Amen pravím vám, žádného není, ježto by opustil dům, neb bratří, neb sestry, neb otce, neb matku, neb manželku, neb děti, neb rolí pro mne a pro evangelium, aby nevzal stokrát tolik nyní v času tomto domů a bratrů a sester a matek a dítek a rolí s protivenstvím, a v budoucím věku život věčný.*“ (Mk 10,28-30) Věčné úroky jsou zde uloženy. *2T 495.2*

Nelichot si, že jestliže by ses vzdala pravdy, všechny překážky na cestě k získání majetku by byly odstraněny. Satan ti to říká. Je to jeho chytráctví. Jestliže na tobě spočívá Boží požehnání, protože ses Mu cele oddala, budeš mít úspěch. Jestliže se odvrátíš od Boha, odvrátí se On od tebe. Jeho ruka může rozptylovat rychleji, než ty můžeš shromažďovat. „*Co je platné člověku, by všecken svět získal, své pak duši uškodil? Aneb kterou dá člověk odměnu za duši svou?*“ (Mt 16,26) *2T 496.1*

Má sestro, potřebuješ dokonalé obrácení k pravdě, která zničí tvé já. Nemůžeš důvěřovat Bohu? Prosím, čti Matouše 10,25-40. Prosím čti také se zbožným srdcem evangelium Matouše 6,24-33. Kéž tato slova ovlivní tvé srdce: „*Nepečujte o život svůj, co byste jedli a co pili, ani o tělo své, čím byste se odívali. Zdaliž není život více nežli pokrm, a tělo nežli oděv?*“ (Mt 6,25) Odkazuje nás na lepší život. Tělem je zde míněna vnitřní ozdoba, která činí ze smrtelných hříšníků vlastníky Kristovy pokory a spravedlnosti a způsobuje, že v Jeho očích nabývají takovou cenu, jakou měl Enoch a opravňuje je posléze obdržet konečný dotek nesmrtelnosti. Náš Spasitel nás přirovnává k nebeskému ptactvu, které ani neseje, ani nežne, ani neshromažďuje na sýpky, přesto jejich Božský Otec je krmí. Potom říká: „*Zdaliž vy jich mnohem nepřevyšujete?*“ „*A o oděv proč se staráte? Považte kvítí polního, kterak roste, nepracuje, ani přede. Pravímť pak vám, že ani Šalomoun ve vši slávě své*

tak odín nebyl, jako jedno z nich.“ (Mt 6,26.28-29) Tyto květy ve své prostotě a nevinnosti se ztožní s Boží myslí lépe než Šalomoun v jeho nákladných ozdobách, a přece zbaven všech nebeských ozdob. „*Poněvadž tedy trávu polní, ježto dnes jest, a zítra do peci bývá vložena, Bůh tak odívá, i zdaliž mnohem více vás neodívá, ó malé víry?*“ (Mt 6,30) Můžeš důvěřovat svému nebeskému Otci? Cožpak se nemůžeš opřít o Jeho milostivý slib? „*Hledejte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.*“ (Mt 6,33) Převzácný slib! Cožpak nemůžeme na Něj spoléhat? Nemáme mít bezvýhradnou důvěru v Něj, vědouce, že On je věrný v tom, co slíbil? Prosím tě, nedovol, aby se tvá víra zachvívala, chop se opět slibů Božích. Spočívej celou svou vahou na nich, se svou neochvějnou vírou, neboť ony nemohou ztroskotat. 2T 496,2

Svědectví pro církev číslo 19

61. Sdělení kazatelům

Drazí bratři,

25. října 1868 mi bylo zjeveno, že ne všichni, kdo tvrdí, že jejich povolání je učit pravdě, jsou pro tuto svatou práci kvalifikováni. Někteří jsou daleko od toho, aby se jejich mysl a vůle přiblížila k Bohu. Někteří věnují svou péči dočasným věcem a jejich náboženský život je poznamenán duchovní netečností. Kde je nedostatek energie vytrvalosti a pečlivé píle v dočasných věcech a potřebných záležitostech, tam se ukáže stejný nedostatek v duchovních věcech. *2T 498.1*

Někteří z vás jsou hlavami rodin a váš příklad a vliv formuje charaktery vašich dětí. Následují vašeho příkladu a váš nedostatek dokonalosti potom představuje špatný příklad pro jiné. Ale vaše nedostatky jsou pocíťovány mnohem výrazněji a s mnohem pádnějšími důsledky ve věci a práci Boží. Vaše rodiny tento nedostatek pocíťovaly a trpěly. Postrádaly mnoho věcí, které by jim měla opatřit silná péče a vytrvalost; ale tento nedostatek byl v díle Božím, v díle, které je většího významu, viděn a pocíťován v mnohem větší míře než ve věcech tohoto života. *2T 498.2*

Vliv některých kazatelů není dobrý. V neklidných okolnostech vydávají lidem špatný příklad pilnosti. V netečnosti tráví okamžiky a hodiny, které již nemohou být přivoleny zpátky, jestliže už jednou uplynuly do věčnosti, kde se jim zaznamenaly jejich skutky. Někteří jsou přirozeně neteční, což jim dělá potíže v úspěšném podnikání. Tento nedostatek byl pozorován a pocíťován v jejich veškeré náboženské zkušenosti. Takoví, kteří chybují, nejsou sami, kdo trpí ztrátu. Jiní budou trpět jejich nedostatky. V této poslední době mnozí obdrží lekci, kterou se měli naučit už mnohem dříve. *2T 498.3*

Někteří pečlivě nestudují Bibli. Nemají sklon k tomu, aby pečlivě studovali Boží Slovo. Následkem této nedbalosti pracovali s velkou nevýhodou a ve svém kazatelském úsilí se jim nepodařila ani jedna desetina práce, kterou by vykonali, kdyby viděli nutnost pečlivého zaměření mysli na studium Slova. Byli by obeznámeni s Písmem a také posílení argumenty Bible tak, aby se mohli střetnout se svými protivníky a předložit jim také důvody víry, aby pravda zvítězila a umlčela odpor. *2T 499.1*

Ti, kdo káží slovo, musí mít dokonalé znalosti. Aby tyto znalosti zůstaly, musí neustále hledat, modlit se a učit, neboť Boží lid roste v poznání Jeho Slova a zanechá ty, kdož vyznávají, že jsou učitelé, daleko za sebou. Kdo bude poučovat lid, když on je před svými učitelé? Všechno úsilí takových kazatelů je neplodné. Je zapotřebí, aby je lid naučil Slovu Božímu dokonaleji, dříve než budou schopni poučovat jiné. *2T 499.2*

Někteří mohli být dokonalými, kdyby dobrým způsobem využívali svého času s pocitem, že budou muset skládat účet Bohu za své špatně strávené okamžiky. Nelíbí se Bohu, neboť nebyli pilní. Sebeuspokojování, sebeláska a sobecká láska k pohodlí jim zabraňovala konat dobro, zabraňovala jim, aby získali poznání z Písma, které by dokonale doplnilo jejich dobrou práci. Někteří neoceňují hodnotu času a nečinně proleží v posteli čas, který mohl být věnován studiu Bible. Je jen málo věcí, o kterých rozmyšleli, se kterými byli dobře obeznámeni a o kterých mohli dobře hovořit, a většinou u toho mála zůstali. Všeobecně se necítili být odpovědni sami před sebou, i když čas od času si uvědomovali své nedostatky, a přece nebyli dostatečně probuzeni, aby spatřili zločin zanedbávání v obeznámení se se Slovem Božím, o kterém prohlašovali, že je učí. Pro jejich nevědomost je lid zklamán. Nezískali pochopení poselství, které by měli získat a které očekávali, že získají od Kristových kazatelů. *2T 499.3*

Kdyby kazatelé vstávali časně a využívali každou chvíli, mohli by tím nalézt čas pro pečlivé studium Písma. Musí mít vytrvalost, musí jít vytrvale za svým cílem, musí zužitkovat čas na studium Slova, využívajíce ke své pomoci pravdy, které druzí lopotnou prací pro ně vybádali a s pílí a vytrvalým úsilím jim je připravili k ruce. Jsou kazatelé, kteří po léta pracovali, učili pravdě jiné, zatímco oni sami nebyli dobře obeznámeni s body našeho poselství. Prosím takové, aby skoncovali se svou nečinností. Je před nimi ustavičná práce. Bůh od nich vyžaduje, aby učinili každý svůj okamžik plodícím něco dobrého pro ně samé i pro druhé. „*V pracech neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužíce.*“ (Ř 12,11) „*Také ten, kdož jest nedbalý v práci své, bratr jest mrhače.*“ (Př 18,9) *2T 500.1*

Je důležité pro Kristovy kazatele, aby viděli nutnost sebevzdělání tak, aby mohli svému povolání dodat na přitažlivosti a zastávat je ve slušné důstojnosti. Bez duševního cvičení jistě nebudou mít úspěch v tom, co podnikají. Bylo mi zjeveno, že někteří, kteří káží Slovo, mají rozhodné nedostatky. Bůh není potěšen jejich myšlenkami a jejich způsoby, jejich nahodilým způsobem citování Písma, které je zneuctěním jejich povolání. Žádají, aby byli uznáváni za učitele Slova, a přece se jim nedaří opakovat Písmo správně. Ti, kdo se cele oddají kázání Slova, by se neměli provinít nesprávným citováním jediného textu. Bůh vyžaduje dokonalost všech svých služebníků. 2T 500.2

Kristovo náboženství bude znázorněno životem, rozhovory a prací jeho vyznavačů. Jeho stálé zásady se stanou kotvou. Ti, kteří jsou učiteli slova, by měli být vzory zbožnosti. Jejich příklad by měl odstraňovat lenost, netečnost, nedostatek pile a šetrnosti. Náboženské zásady, pravá pile, šetrnost a čestnost! „*Vydej počet z vladařství svého*“ (L 16,2), bude brzy odevšad znít. Bratři, jaký účet ze svých skutků byste mohli odevzdat, jestliže by se Pán nyní objevil? Nejste připraveni. Stejně tak jistě byste mohli být počítáni mezi líné služebníky. Vzácné okamžiky jsou již pryč. Žádám vás, abyste využívali čas. 2T 501.1

Pavel napomíná Timotea: „*Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za nějž by se nebylo proč stydět, kterýž by právě slovo pravdy rozdělával.*“ „*Bláznivých pak a nevzdělavatelných otázek varuj se, věda, že plodí sváry. Nesluší pak na služebníka Páně vaditi se, ale aby byl přívětivý ke všechněm, způsobný k učení, trpělivý, kterýž by v tichosti vyučoval ty, kteříž se protíví, zda by někdy dal jim Bůh pokání ku poznání pravdy, aby sami k sobě přijdouce, dobyli se z osídla d'áblova, od něhož jsou zjímáni, k činění jeho vůle.*“ (2 Tm 2,15,23-26) 2T 501.2

Aby se dokončila práce, kterou Bůh vyžaduje od kazatelů, musí být pro své povolání kvalifikováni. Apoštol Pavel ve svém dopisu Kolossenským hovoří o svém kazatelství: „*Stal jsem se jejím služebníkem, tak jak mi to svěřil Bůh na to, abych vám sloužil a tak naplnil slovo Boží, to tajemství skryté od věků a národů, nyní pak zjevené svatým jeho. Jimžto Bůh ráčil známo učiniti, kteraké by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany, jenž jest Kristus ve vás, ta naděje slávy, kteréž my zvěstujeme, napomínající každého člověka a učíce všelikého člověka ve vši moudrosti, abychom postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši. O čež i pracuji, bojuje podle té jeho mocnosti, kteráž dělá ve mně mocně.*“ (Ko 1,25-29) 2T 501.3

O nic menší posvátný smysl pro práci a oddanost k práci kazatele požaduje Bůh od svých služebníků, kteří žijí tak blízko konce všech věcí. Nemůže přijmout dílo pracovníků, jestliže si ve svém srdci neuvědomují život a moc pravdy, kterou předkládají jiným. Nepřijme nic méně než opravdové, aktivní a horlivé srdce. Pro tuto práci se vyžaduje bdělost a plodnost. Bůh potřebuje nesobecké pracovníky, kteří budou pracovat s nezištnou shovívavostí a celý svůj zájem budou věnovat práci. 2T 502.1

Bratři, postrádáte oddanost a posvěcení k této práci. Vaše srdce jsou sobecká. Nedostatky ve vás musí být nahrazeny, jinak vás zanedlouho potká osudné zklamání. Ztratíte nebesa. Bohu není lhostejné, když práce, kterou zanechal svým služebníkům je vykonávána nedbale. Silná energie a neustálé spočívání v Bohu chybí mnohým kazatelům. Výsledkem tohoto nedostatku jsou pak velká břemena na některých, kteří mají potřebnou kvalifikaci a musí tak nahradit nedostatky zjevné u jiných, kteří by mohli být schopnými pracovníky, kdyby chtěli. Je málo takových, kteří pracují dnem i nocí, ochuzují sami sebe o odpočinek a společenské zábavy, vysilují svůj mozek až na nejvyšší míru, a tak pracují za jiné. Vyčerpávají své vzácné životy tím, že konají práci, kterou měli dělat jiní, jež vše zanedbávají. Někteří jsou příliš líní k vykonání toho, co je jejich dílem. Mnozí kazatelé se pečlivě sťeží toho, aby na sebe převzali nějaká břemena. Zůstávají ve stavu nevykonnosti a neschopnosti k něčemu. Proto ti, kdož si uvědomují vzácnost duší, kdož oceňují svatost práce a pociťují, že musí jít vpřed vykonáváním práce navíc, vyvíjejí nadlidské úsilí a spotřebovávají tak svou duševní energii, aby udržovali práci v pohybu. Kdyby zájem a oddanost k této práci byla rovnoměrně rozdělena, kdyby všichni ti, kdož vyznávají, že jsou kazateli, byli pilní a zcela oddáni věci tím, že by se nešetřili, pak by těch několik málo opravdových, bohabojných pracovníků, kteří rychle vyčerpávají své životy, bylo osvobozeno od tohoto velkého tlaku, kterému jsou vystavováni a jejich síla by byla zachována tak, jak je ve skutečnosti požadováno, aby hovořili s dvojnásobným

důrazem a přinášeli daleko větší výsledky, než jaké mohou být nyní viděny, poněvadž se nacházejí pod drtícím tlakem starostí a obav. Při pohledu na tuto nerovnost není Pán potěšen. 2T 502.2

Mnozí, kdož prohlašují, že jsou povoláni Bohem k tomu, aby kázali Slovo a naučení, nepocitují, že nemají právo požadovat, aby byli učители, jestliže nejsou dokonale vybaveni opravdovým, pilným studiem Slova Božího. Někteří zanedbávají snahu získat vědomosti v jednoduchých vědních oborech. Někteří ani nedovedou správně číst, jiní zase špatně citují Písmo. Někteří při zjevném nedostatku kvality pro tuto práci, kterou se pokouší dělat, poškozují věc Boží a přivádějí pravdu do hanby. Přitom nevidí nutnost pěstování mysli, zvláště posilování čistoty bez přetvářky a nutnost snahy přiblížit se k opravdové vznešenosti křesťanské povahy. Tyto jisté a účinné prostředky snahy jsou podmínkou oddání duše Bohu. On usměrňuje rozum i city, takže budou soustředěny na věci Božské a věčné, a potom budou mít energii bez prudké nerozvážnosti, neboť všechny cíle mysli a celé bytosti budou povzneseny, očistěny a zaměřeny tím nejvznešenějším, nejsvětějším směrem. Z úst nebeského Otce pak budou slyšena slova: „*Protož milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí mysli své, i ze vsí síly své.*“ (Mk 12,30) Když toto podrobení se Bohu nastalo, pravá pokora omilostní veškeré skutky, a v téže době ti, kdož jsou takto spojeni s Bohem a Jeho nebeskými anděly, budou mít patřičnou důstojnost spojenou s nebeskou vůní. 2T 503.1

Pán požaduje, aby Jeho služebníci byli účinní. Netěší Jej, když vidí, že jsou neteční. Prohlašují, že mají svědectví o tom, že Bůh si vybral zvláště je, aby učili lidi způsobu života. A přece jejich rozhovor často není užitečný a oni ukazují, že na sebe nevzali břemeno práce. Jejich vlastní duše jsou zbaveny energie, neboť postrádají mocné pravdy, které předkládají jiným. Někteří tyto pravdy obrovského významu káží tak mdlým způsobem, že nemohou ovlivnit jiné. „*Všecko, což by předsevzala ruka tvá k činění, podle možností své konej.*“ (Kaz 9,10) Lidé, které Bůh povolal, musí být cvičeni, aby napnuli své úsilí, aby pracovali co nejoprávdověji a s neúnavnou horlivostí pro Něj, aby tak vyprostili duše z ohně. Když kazatelé ve svých duších pocítují moc pravdy a nadchnou svou vlastní osobnost, budou mít potom sílu, aby ovlivnili srdce, a ukázali, jak pevně věří v pravdy, které káží jiným. Měli by mít neustále na mysli vzácnost duší a neporovnatelné hloubky Spasitelovy lásky. Toto probudí duši tak, že bude moci s Davidem říci: „*Hořelo ve mně srdce mé, rozničen jest oheň v přemýšlování mém.*“ (Ž 39,4) 2T 504.1

Pavel nabádá Timotea: „*Nižádný mladostí tvou nepohrdej, ale buď příkladem věrných v řeči, v obcování, v lásce, v duchu, u víře, v čistotě. Dokud nepřijdu, buď pilen čítání, napominání, učení.*“ „*O tom přemýšlej, v tom buď, aby prospěch tvůj zjevný byl všechněm. Budiž sebe pilen i učení, v tom trvej; nebo to čině, i samého sebe spasiš, i ty, kteříž tebe poslouchají.*“ (1 Tm 4,12-13.15-16) Jak nesmírný význam se přikládá křesťanskému životu Božího kazatele! Jaká nutnost věrného studia Slova, tak aby on sám byl posvěcen pravdou a mohl být způsobilý pro učení jiných. 2T 504.2

Bratři, jste povinni dokázat příkladem pravdu ve vašem životě. Ale ti, kdo si myslí, že mají vykonávat práci jako učitelé jiných, nejsou ještě pravdou proměněni a posvěceni. Někteří mají mylné představy o tom, co má být křesťan, a o prostředcích, skrze které lze získat pravé náboženské přesvědčení. Mnohem méně chápou kvalifikaci, kterou od svých kazatelů vyžaduje Bůh. Tito lidé jsou neposvěceni. Příležitostně mají jakýsi záblesk pocitů, které jim dávají dojem, že jsou opravdu dítkami Božími. Tato závislost na dojmech je jedním ze zvláštních satanových klamů. Ti, kdo jsou takto pokoušeni, činí ze svého náboženství otázku nahodilosti. Vyžaduje se pevný základ. Nikdo není živým křesťanem, jestliže nemá denní zkušenost ve všech Božích věcech, jestliže denně nekoná sebezapření a s veselou a statečnou myslí nenese kříž v následování Krista. Každý žijící křesťan bude denně dělat pokrok v Božském životě. Jestliže kráčí k dokonalosti, zakouší přeměnu v Bohu každý den, a tato přeměna není dokonalá, jestliže si neosvojí dokonalost křesťanské povahy, plnou přípravu pro poslední dotek nesmrtelnosti. 2T 505.1

Bůh by měl být nejvyšším cílem našeho myšlení. Rozjímání o Něm a prosby k Němu pozvednou duši a ožíví city. Zanedbávání rozjímání a modliteb povede jistě k úpadku náboženských zájmů. Potom bude patrná nedbalost a lenost. Náboženství není pouhou pohnutkou. Je to zásada, která je vetkána do všech denních povinností a záležitostí života. Této zásadě nebude stát v cestě žádné světské přemýšlení a podnikání. K zachování čistého a neposkvrněného náboženství je nutné být pracovníkem vytrvalým ve svém úsilí. Sami musíme něco učinit. Nikdo jiný za nás naši práci

neudělá. Nikdo kromě nás nemůže pracovat na naší spáse s bázní a třesením. Toto je pravá práce, kterou nám Pán zanechal k vykonání. *2T 505.2*

Někteří kazatelé, kteří vyznávají, že jsou povoláni Bohem, mají na svém rouchu krev duší. Jsou obklopeni odpadlíky a hříšníky a nepocítí žádnou odpovědnost za jejich duše. Ve vztahu k jejich spáse ukazují netečnost. Někteří téměř spí, takže se zdá, že nemají žádný smysl pro práci kazatele evangelia. Neuvažují, že se od nich vyžaduje zručnost v léčení duší zachvácených chorobou hříchu, jako od duchovních lékařů. Práce na varování hříšníků, nárek nad nimi a jejich obhajování bylo zanedbáno, takže mnoho duší je zanedbáno veškerým léčením. Některé z nich umřely, a při posledním soudu budou pronásledovat výčitkami ty, kteří je měli zachránit, ale nečinili tak. Nevěrní kazatelé, jak velká odplata na vás čeká! *2T 506.1*

Kristovi kazatelé potřebují nové pomazání, aby mohli jasněji rozeznat svaté věci a měli jasnou představu o svatém, bezúhonném charakteru, který musí vytvářet tak, aby byli příkladem stádu. Nic, co můžeme udělat sami od sebe, nás nepřivede na vysokou úroveň, kde nás Bůh může přijmout jako své velvyslance. Pouze pevná opora v Bohu a pevná a aktivní víra dokonají dílo, které On od nás vyžaduje. Bůh požaduje pracující lidi. Je to nepřetržitě konání dobra, které formuje povahy pro nebesa. V prostotě, ve víře a lásce se musíme obracet na lid, abychom jej připravili pro den Boží. Některí budou potřebovat, abychom měli co nejrozhodnější vliv tak, aby se dali do pohybu. Ať je tato práce charakterizována mírností a pokorou, ale přesto pevností, která jim umožní pochopit, že tyto věci jsou skutečností a že si mají zvolit mezi životem a smrtí. Spása duší není žádnou maličkostí. Chování pracovníka Božího by mělo být vážné, mělo by být charakterizováno prostotou a upřímnou křesťanskou zdvořilostí, a přesto by měl v opravdové bázní pracovat na úkolu, který mu Pán zanechal. Rozhodná vytrvalost ve spravedlivé práci, kázeň myslí pomocí náboženských cvičení, která vedou k lásce, plné oddanosti k Božským věcem, vyvolá obrovské štěstí. *2T 506.2*

Jestliže Boha učiníme naší zárukou, budeme mít v sobě schopnost ovládat mysl v těchto věcech. Skrze neustálé cvičení se staneme silnými pro boj s vnitřním nepřítelem, podrobíme si sami sebe, ale dokud nenastane úplná přeměna vášně, chuti a vůle, nebudeme dokonale poddanými. Potom bude denně trvat zbožnost jak doma, tak i venku. Když se budeme věnovat práci pro duše, dostaví se síla k podpoře našeho úsilí. Pokorný křesťan nebude mít chvíle, kdy jeho zbožnost bude křečovitá, příležitostná nebo puntičkářská nebo pověřčivá, nýbrž klidná, pokojná, hluboká, neustálá a opravdová. Láska Boží a vykonávání svatých povinností bude příjemné, když se dokonale oddáme Bohu. *2T 507.1*

Důvod, proč Kristovi kazatelé již nejsou ve své práci úspěšní, je v tom, že nejsou nesobecky oddáni své práci. Zájem některých je rozdělen, jejich mysl má dvě strany. Jejich pozornost zaměřená péče o tento život a oni si neuvědomují, jak posvátná je práce kazatele. Taková si mohou stěžovat na temnotu, velkou nevěru a nevěrnost. Důvod toho je ten, že nežijí v souladu s Bohem, že nevidí význam toho, aby byli plně a zcela posvěceni Jemu. Bohu slouží málo a sobě více. Modlí se jen málo. *2T 507.2*

V době, kdy vykonával svou službu na této zemi, modlil se Majestát nebes hodně k Otci. Často byl celou noc skloněn na modlitbách. Jeho duch byl často naplněn smutkem a On pocíťoval síly temnosti tohoto světa. Opustil hluk rušného města, aby vyhledal tiché místo, kde by mohl rozjímat. Hora Olivetská byla nejoblíbenějším útočištěm Syna Božího při Jeho modlitbách. Často, když Jej dav zanechal na chvíli k odpočinku, neodpočíval, ačkoli byl vyčerpán denní prací. V evangeliu Jana čteme: „*I šel jeden každý do domu svého. Ježíš pak odešel na horu Olivetskou.*“ (J 7,53; 8,1) Zatímco město bylo zahaleno do ticha a učedníci se navraceli do svých domovů, aby spánkem získali odpočinek, Ježíš nespál. K Jeho Otci z hory Olivetské vystupovaly Jeho Božské prosby, aby Jeho žáci byli ušetřeni špatného vlivu, kterému byli denně vystaveni ve světě, a aby Jeho vlastní duše mohla být posílena a mohla čelit povinnostem a zkouškám nastávajícího dne. Celou noc, zatímco Jeho následovníci spali, se Božský učitel modlil. Rosa a chlad noci padaly na Jeho hlavu skloněnou v modlitbách. Tento příklad je zanechán Jeho následovníkům. *2T 508.1*

Majestát nebes v době, kdy na této zemi vykonával své apoštolství se často opravdově modlil. Vždycky nenavštěvoval horu Olivetskou, neboť Jeho učedníci se dozvěděli o Jeho oblíbeném útočišti a často Jej následovali. Zvolil si klid noci, ve kterém by nebyl rušen. Ježíš dovedl léčit

nemocné a křísit mrtvé. Sám byl zdrojem požehnání a síly. Pán poroučel i bouřím a ony Ho poslouchaly. Byl prost vši zkaženosti a hřích Mu byl cizí, a přece se modlil, a to často velmi naléhavě a s pláčem. Modlil se za své učedníky a za sebe tak, že se ztotožňoval se všemi našimi potřebami, naší slabostí a našimi neúspěchy, které jsou lidstvu vlastní. Byl velkým prostředníkem. Neměl vášně naší lidské, padlé rasy, nýbrž cítil s podobnými nepravostmi, pokoušený ve všech bodech tak, jak jsme pokoušeni my. Ježíš překonal největší těžkosti, které vyžadovaly pomoc a podporu od Jeho Otce. ^{2T 508.2}

Kristus je naším Vzorem. Jsou kazatelé Kristovi pokoušeni a sváděni satanem? Tak také byl On, který nepoznal žádný hřích. V těchto hodinách tísně se obracel ke svému Otcí. Přišel na zem, aby mohl ukázat cestu, skrze kterou můžeme dosáhnout milost a sílu, která nám pomůže v každém čase potřeby, budeme-li následovat Jeho příkladu v častých a opravdových modlitbách. Jestliže kazatelé Kristovi budou napodobovat tento Vzor, budou zasaženi Jeho duchem a andělé jim poskytnou pomoc. ^{2T 509.1}

Andělé sloužili Ježíši, avšak jejich přítomnost Jeho život neusnadnila a neosvobodila Jej od krutých konfliktů a prudkých pokoušení. Byl pokoušen ve všech směrech tak, jako jsme pokoušeni my, avšak byl bez hříchu. Jestliže kazatelé tím, že nevykonávají práci, kterou jim Mistr přikázal k vykonání, budou mít pokušení a zmatky, měli by být zbaveni odvahy, když vědí, že to je On, kdo toto všechno už před nimi překonal? Měli by odvrátit svou důvěru, protože se nesplnilo vše, co očekávali od své práce? Kristus pracoval pro svůj národ opravdově a Jeho úsilím opovrhli mnozí, které přišel spasit; odsoudili na smrt Toho, jenž jim přišel dát život. ^{2T 509.2}

Je dostatečný počet kazatelů, ale velký nedostatek pracovníků. Boží spolupracovníci mají smysl pro svatost této práce a uvědomují si, že mají-li učinit pokrok ve svěřené práci, musí projít těžkými konflikty. Pracovníci nebudou umdlévat a neustoupí od své práce, jakkoli by jim mohla být namáhavá. V epistoletě k Římanům apoštol Pavel praví: „*Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista, skrze něhož i přístup měli jsme věrou k milosti této, kterouž stojíme. A chlubíme se nadějí slávy Boží. A ne jen nadějí, ale také chlubíme se soužením, vědouce, že soužení trpělivost působí, a trpělivost zkušení, zkušení pak nadějí. A naděje nehanbuje; nebo láska Boží rozlita jest v srdcích našich skrze Ducha svatého, kterýž dán jest nám.*“ (Ř 5,1-5) V Něm jsou všechny poklady moudrosti a vědění. Není pro nás omluvy, jestli se nám nepodaří dosáhnout těchto širokých darů, darovaných pro nás tak, abychom již ničeho více nepotřebovali. Malomyslnost, klesání v těžkostech, ztěžování si na soužení, činí Boží služebníky slabými a nevykonnými v nesení zodpovědnosti a tíhy práce. ^{2T 509.3}

Všichni ti, kdo stojí neohroženě v popředí boje, musí cítit výjimečnost boje satana proti nim. Když si uvědomí jeho útoky, budou se uchylovat k útočišti. Pociťují potřebu zvláštní posily od Boha a v této síle budou pracovat. Proto vítězství, které získají, je neučiní zpupnými, ale povede je k víře a k tomu, aby se bezpečně opírali o onoho Mocného. V jejich srdcích se probudí hluboká a vroucí vděčnost vůči Bohu a budou se radovat ze soužení, které zakoušeli, zatímco na ně dotíral nepřítel. Tito ochotní služebníci sbírají zkušenosti a utvářejí si charakter, který bude ctít pro Boží dílo. ^{2T 510.1}

V přítomné době je období posvátné výsady a svaté zodpovědnosti služebníků Božích. Jestliže tyto odpovědnosti budou věrně plnit, pro věrného služebníka bude veliká odměna, až Mistr řekne: „*Vydej počet z vladařství svého.*“ (L 16,2) Nejoprávněnější lopota, nesobecká práce, trpělivé, vytrvalé úsilí bude nesmírně odměněno. Ježíš řekne: (J 15,14-15) Proto vás nenazývám služebníky, nýbrž přátely a hosty. Mistrův souhlas není dán kvůli velikosti vykonané práce, protože mnohé věci byly získány, nýbrž kvůli věrnosti, dokonce i v malých věcech. I nevelké výsledky, jakých jsme dosáhli, nýbrž pohnutky, s jakými jsme jednali, je to, co ocení Bůh. On oceňuje dobrotu a věrnost více, než velikost vykonané práce. ^{2T 510.2}

Bylo mi zjeveno, že mnozí jsou v co největším nebezpečí, že se jim nepodaří zdokonalit svatost bázně před Pánem. Kazatelé jsou v nebezpečí, že ztratí své vlastní duše. Někteří kázali jiným, byli však zavrženi, protože nezdokalovali svůj křesťanský charakter. Ve své práci nezachraňovali duše, dokonce selhali i při záchraně své vlastní duše. Nevidí význam sebeovládání a sebepoznání. Nemodlili se, aby nevešli v pokušení. Kdyby bděli, seznámili by se se svými slabými místy, kde by pravděpodobně mohli být v pokušení nejzranitelnější. Bdělostí a modlitbou by slabá místa byla tak-

to střežena a stala by se silnými místy a oni by se mohli střetnout s pokušením bez toho, že by byli poraženi. Každý následovník Kristův by měl denně sám zkoumat, zda je dokonale obeznámen se svým vlastním chováním. Téměř všude je vidět zanedbávání sebezkoumání. Toto zanedbávání je velice nebezpečné pro ty, kdo vyznávají, že jsou mluvčími Božími, zaujímají zodpovědnou funkci, neboť od Boha přijímají slovo, aby je předali lidu. Každodenní chování takové osoby má velký vliv na jiné. Jestliže mají v práci úspěch, přivádějí obrácené duše na svou vlastní nízkou úroveň a zřídka dosáhnou vyšší. Jejich kazatelské způsoby, jejich slova, jejich gesta, víra a jejich zbožnost se považují za vzor, jaký by měli dodržovat všichni sobotu světicí adventisté. A jestliže mají před sebou takový vzor, který je učil pravdě, a jestliže jej následují, myslí si, že konají všechny své povinnosti. ^{2T 511.1}

V chování kazatele je nutno mnohé změnit. Mnozí vidí a pociťují svůj nedostatek, a přece se zdá, že přehlížejí vliv, kterým působí. Jsou si vědomi skutků, které vykonávají, ale dovolují, aby jim neulpěly v paměti, a takto se nemohou změnit. Jestliže by kazatelé na každý den vykonávali skutky, které by byly předmětem pečlivého myšlení a uváženého pohledu na cíl, byli by obeznámeni se svými vlastními životními zvyky, poznali by lépe sami sebe. Ale pečlivým studováním svého denního života za všech okolností by poznali své vlastní pohnutky a zásady, které je ovládají. Tento denní přehled našich skutků nám umožňuje poznat, co svědomí schvaluje či zatracuje. Je nutný pro všechny, kteří si přejí dosáhnout dokonalosti křesťanského charakteru. Mnohé skutky, které jsou pokládány za dobré, budou po pečlivém zkoumání shledány jako činěné ze zlých pohnutek, třebaže se navenek jevíly jako dobré. Mnozí získávají uznání za ctnosti, které nemají. Zpytatel srdcí zkoumá často skutky, které jsou lidmi vysoce oceňovány, a tytéž byly Jím zaznamenány jako původně konané ze sobeckých pohnutek a základem bylo pokrytectví. Každý skutek našich životů, ať již výborný či chvályhodný nebo zasluhující si pokárání, je souzen Zpytatelem srdcí v souladu s pohnutkami, které jej vyvolaly. ^{2T 511.2}

Dokonce někteří kazatelé, kteří zastupují zákon Boží, mají jen málo poznání o sobě samých. Nerozjímají, ani nezkoumají svá srdce. Nevidí své omyly a hříchy, protože s upřímností a opravdovostí nenahlízejí na svůj život, na své skutky, na svůj charakter, neoddělují svět jako celek a neporovnávají jej s posvěceným a svatým zákonem Božím. Požadavky zákona opravdu nechápou a ve svém denním životě žijí denně v přestupování ducha zákona, o kterém tvrdí, že se před ním koří. „*Nebo skrze zákon,*“ říká Pavel, „*poznání hříchu.*“ „*Nýbrž hříchu jsem nepoznal, než skrze zákon. Nebo i o žádosti byl bych nevěděl, kdyby byl zákon neřekl: Nepožádáš.*“ (Ř 3,20; 7,7) Někteří, kdo pracují se slovem a naukou, nemají praktické porozumění pro zákon Boží, jeho svaté požadavky a pro smíření v Kristu. Oni sami se musí přeměnit dříve, než budou přeměňovat hříšníky. ^{2T 512.1}

Věrné zrcadlo, které odhaluje nedostatky charakteru, je zanedbáváno. Následkem toho je tolik ohavností a hříchů, které jsou jiným zřejmé, protože je nepoznali ti, kdož chybují. Nenáviděný hřích sobectví existuje do značné míry i u těch, kteří prohlašují, že jsou oddáni Boží práci. Jestliže by se opravdově zkoumali a čestně porovnali svůj charakter s Jeho požadavky – zvláště s velkým příkladem Jeho svatého, spravedlivého a dobrého zákona, zjistili by, že jim mnohé schází. Ale někteří nejsou ochotni nahlížet dost daleko či dost hluboko, aby viděli zkaženost vlastních srdcí. Mají nedostatky v mnoha ohledech, a přesto setrvávají v přehlížení jejich vlastní viny a zaměřují se na pečování o své vlastní zájmy jež Bůh ztratil ze zřetele. ^{2T 512.2}

Někteří nejsou přirozeně zbožní, tudíž by měli posilovat a pěstovat zkoumání svých vlastních životů a pohnutek a měli by zvláště pěstovat lásku pro náboženská cvičení a soukromou modlitbu. Často je slyšet, jak hovoří o pochybnostech a nevěře a mluví o tom, jak neúspěšný boj vedou s bezbožnými pocity. Rozjímají o odstrašujících vlivech, které tak ovlivňují jejich víru, naději a odvahu v pravdě, a konečně v úspěchu díla, kterému se věnovali, takže to považují za zvláštní ctnost, jsou-li na straně pochybujících. Tu a tam se zdá, že se opravdu těší z postavení nevěrného, a zdůvodňují svou nevíru za každé okolnosti, aby také měli omluvu pro svou temnotu. Takovým bychom pravili: Udělali byste lépe, kdybyste ihned sestoupili ze zdi Siónu, dokud se neobrátíte a nestanete se dobrými křesťany. Dříve než zaujmete zodpovědnost náležející kazatelům, vyžaduje od vás Bůh, abyste se oddělili od lásky ke světu. Odměna těch, kteří pokračují v takovém pochybovačném stanovisku bude ta, že budou zatraceni mezi bázlivé a nevěrné. ^{2T 513.1}

Ale co je důvodem těchto pochyb, této temnoty a nevěry? Odpovídám: Tito lidé nejsou v souladu s Bohem. Nejednají čestně a pravdivě se svými vlastními dušemi. Zanedbávali pěstování osobní zbožnosti. Neodlučují se od veškerého sobectví a od hříchů a hříšníků. Nepodařilo se jim osvojit si sebezapření, život sebeobětování našeho Pána a nepodařilo se jim napodobovat Jeho příklad čistoty, oddanosti a sebeobětování. Hřích, který je snadno zachvátil, byl posílněn jejich ústupností. Svou vlastní nedbalostí a hříchem se oddělili od společnosti Božského Učitele a Ten je už přešel den cesty. Ve své společnosti pak mají netečné, líné hříšníky, nevěřící, neuctívající, nevďečné, nesvaté, tudíž následovníky špatných andělů. Je to zázrak, že takoví se nalézají v temnotě nebo že mají pochybnosti o učení? *„Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, ten bude umět rozeznati, jest-li to učení z Boha...”* (J 7,17) Pozná jistotu této záležitosti. Tento slib by měl odvrhnout všechny pochyby a všechny otázky. Je to oddělení se od Krista, které přináší pochybnosti. On je následován opravdovými, čestnými, pravdivými, věrnými, pokornými, mírnými a čistými, které svatí andělé odějí nebeskou zbrojí; jsou posvěceni, osvětleni, očištěni a střeženi, neboť jsou spojeni s nebesy. ^{2T 513.2}

Žádné větší svědectví není třeba vyžadovat na důkaz toho, že osoba je vzdálena od Ježíše a žije v zanedbání soukromé modlitby, nedbajíc osobní zbožnosti, než skutečnost, že hovoří o pochybnostech a nevěře, protože její okolí není příznivé. Takové osoby nemají čisté, pravdivé, neposkvrněné náboženství Kristovo. Takoví mají nečisté skutky, které očišťující oheň stráví. Jakmile Bůh zváží a vyzkouší jejich víru, klopýtají, stojí chabě, kývají se z jedné strany na druhou, nemají čisté skutky, které činil Pavel, kterými by se mohli chlubit, že *„soužení trpělivost působí, a trpělivost zkušení, zkušení pak naděje. A naděje nezahanbuje; nebo láska Boží rozlita jest v srdcích našich.”* (Ř 5,3-5) Mají náboženství, které ovlivňuje okolnosti. Jestliže všichni kolem nich jsou silní ve víře a odvaze v konečný úspěch poslání třetího anděla a nevyžaduje se od nich, aby čelili nějakému zvláštnímu protivnému vlivu, potom se zdá, že mají nějakou víru. Ale jakmile protivenství se začne stavět do cesty jejich víry a práce se těžce vleče a je zapotřebí pomoc jednoho každého, tyto ubohé duše, ačkoliv vyhlášovaly, že jsou kazatelé evangelia, očekávají, že všechno se obrátí v nic. Namísto pomoci překážejí. ^{2T 514.1}

Jestliže nastává odpadlictví a začíná vzpoura, neslyšíš od nich slova povzbuzení a mocné podpory. Bratři neumdlévejte, buďte odvážní. *„Ale však pevný základ Boží stojí, maje znamení toto: Znáť Pán ty, kteříž jsou jeho.”* (2 Tm 2,19) Lidé, kteří jsou takto ovlivňováni okolnostmi, by měli zůstat ve svých domovech a usilovat o tělesnou a duševní sílu na méně zodpovědném postavení, kde by nebyli vystaveni tak silnému odporu. Jestliže se všechno pohybuje hladce, mohou být pokládáni za velmi dobré, oddané lidi. Ale nejsou těmi, které Pán chce vyslat, aby konali Jeho práci, neboť jim stojí v cestě ti, kteří jsou satanovými vyslanci. Satan a stejně tak jeho zástup špatných andělů bude strojit proti nim úklady. Bůh je podporou těm, které povolal k vykonávání své práce, aby je mohl přivést jako vítěze ze všech zápasů. Ti, kdož následují Jeho příkazu, se nikdy nesetkají s porážkou. ^{2T 515.1}

Pán mluví skrze apoštola Pavla, jak posilovat sebe samého proti satanovi a jeho špehům: *„Dá-le pak, bratři moji, posilňte se v Pánu a v moci síly jeho. Oblect se v celé odění Boží, abyste mohli státí proti útokům d'ábelským. Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko. A protože vezměte celé odění Boží, abyste mohli odolati v den zlý, a všechno vykonajíc, státí. Stůjtež tedy, majíce podpásaná bedra svá pravdou, a oblečení jsouce v pancíř spravedlnosti, a obuté majíce nohy v hotovost k evangeliu pokoje, a zvláště pak vezmouce štít víry, kterýmž byste mohli všechny šípy ohnivé nešlechetníka toho uhasiti. Lebku také spasení vezměte i meč Ducha, jenž jest slovo Boží. Všelickou modlitbou a prosbou modléce se každého času v Duchu a v tom bedliví jsouce se vši ustavičností a prošením za všechny svaté.”* (Ef 6,10-18) ^{2T 515.2}

Dali jsme se do vznešené, posvátné práce. Ti, kdož prohlašují, že jsou povoláni k tomu, aby učili pravdě ty, kdož spočívají v temnotě, by neměli být schránkami nevěry a temnoty. Měli by žít v blízkosti Boha, kde všichni mohou být Pánem osvětleni. Důvod, proč tomu tak není, je ten, že neposlouchají sami slovo Boží, tvoří pochybnosti a poraženectví, které jsou vyjádřeny v jejich slovech, zatímco by měla být slyšet pouze slova víry a svatého jásotu. ^{2T 516.1}

To je náboženství, které kazatelé potřebují. Denní obrácení k Bohu a nedělitelný, nesobecký zájem o Jeho věc. Mělo by se vyznačovat sebeponižováním a odkládáním veškeré žárlivosti, zlého podezřívání, závisti, zlomyslnosti a nevěry. Vyžaduje se celková přeměna. Někteří ztratili ze zřetele náš vzor, utrpení Muže z Kalvárie. V Jeho službě nesmíme očekávat pohodlí, čest a velikost v tomto životě, neboť On, veličenstvo nebes, je nepřijal. *„Nejpohrdanější zajisté a nejopovrženější byl z lidí, muž bolesti a kterýž zkusil nemoci... On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.“* (Iz 53,3.5) Cožpak s tímto příkladem před sebou se můžeme vyhýbat kříži a dát se zvíkat okolnostmi? Bude naše horlivost, naše vroucnost rozdmýchána pouze tehdy, když jsme obklopeni těmi, kdož jsou probuzeni a horlí pro dílo Boží? 2T 516.2

Nemůžeme spočinout v Bohu, i když naše okolí je tak nepříjemné a malomyslné? *„Což tedy díme k tomu? Když jest Bůh s námi, i kdo proti nám? Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal? Kdo bude žalovati na vyvolené Boží? Bůh jest, kterýž ospravedlňuje. Kdo jest, ježto by potupil? Kristus jest, kterýž umřel, nýbrž i z mrtvých vstal, kterýž i na pravici Boží jest, kterýž i oroduje za nás. Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zarmoucení-li, aneb úzkost, neb protivenství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečení, čili meč? Jakož psáno jest: Pro tebe mrtvení býváme celý den, jmíni jsme jako ovce oddané k zabití. Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval. Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.“* (Ř 8,31-39) 2T 517.1

Mnozí kazatelé nemají zájem o Boží dílo. Věnovali mu jen trochu ze své činnosti, a protože mají tak malou zásobu pro úspěšný pokrok pravdy, jsou snadno sváděni k tomu, aby se od ní oddalovali. Nejste pevní, posílení a ustálení. Ten, kdo dobře chápe svou vlastní povahu, je obeznámen s hříchem, kterému je nejsnadněji vystaven, a svodům, které by ho pravděpodobně mohly překonat, neměl by se jim zbytečně vystavovat a vyvolávat pokušení tím, že se staví na půdu nepřátel. Jestliže ho povinnost volá tam, kde okolnosti nejsou příznivé, měl by mít zvláštní pomoc od Boha, a takto být plně ozbrojen pro střetnutí s nepřítelem. Sebepoznání odvádí mnohé od pádu do žalostných pokušení a zabrání mnohým neslavným porážkám. Abychom byli obeznámeni sami se sebou, je podstatné, abychom věrně zkoumali pohnutky a zásady svého chování, porovnávali své skutky před Bohem s povinností, kterou nám odhaluje Boží slovo. Kazatelé by měli povzbuzovat a pěstovat dobročinnost. 2T 517.2

Bylo mi zjeveno, že někteří, kteří se věnují snad našemu vydavatelskému úřadu, našemu zdravotnímu ústavu a kazatelství, pracovali prostě jen kvůli mzdě. Jsou výjimky; ne všichni mají v této věci vinu, ale je málo těch, kteří si uvědomují, že budou muset podat počet ze svého správcovství. Prostředky, které byly zasvěceny Bohu k tomu, aby Jeho dílo pokračovalo, byly ztraceny. Chudobné rodiny, které zakoušely posvěcující vliv pravdy a které ji tudíž oceňovaly, cítily se zavázány svému Bohu natolik, že se zbavovaly životně důležitých potřeb, aby tak přinesly své oběti do pokladnice Páně. Někteří se zbavovali části oděvu, které opravdu potřebovali pro své pohodlí, jiní prodávali svou jedinou krávu a věnovali Bohu prostředky takto získané. V upřímnosti svých duší, s mnoha slzami vděčnosti, protože to bylo jejich výsadou něco činit pro věc Boží, skláněli se před Pánem se svou obětí a dovolávali se Jeho požehnání pro sebe a modlili se, aby tyto prostředky přinesly poznání pravdy duším v temnotách. Prostředky takto věnované nebyly vždy náležitě označeny jako dary sebeobětování. Sobečtí, zhýčkaní lidé, kteří nemají žádného ducha sebezapření nebo sebeobětování, jednají bez víry s těmito prostředky, přinesenými do Boží pokladnice, a olupovali poklad Boží tím, že přijímali prostředky, které si mnozí nezasloužili. Jejich neposvěcená, nedbalá správa mrhala a rozhazovala prostředky, které byly zasvěceny Bohu s modlitbami a slzami. 2T 518.1

Bylo mi zjeveno, že anděl zaznamenává věrně každou oběť věnovanou Bohu a ukládá ji do pokladnice, a tak připravuje konečný výsledek. Oko Boží spočívá na každém haléři věnovaném Jeho věci a na každé ochotě dárců. Pohnutky k darování jsou takto zaneseny do knihy. Ti, kdož se obětují, zasvěcují se, oddávají Bohu věci, které jsou Jeho a které od nich požaduje; budou odměněni podle svých skutků. I když prostředky takto zasvěcené, mohou být špatně vynaloženy, takže nebude

dosažen cíl, který měl dárce na zřeteli – sláva Boží a spása duší, – přesto ti, kdož učinili takovou oběť z upřímnosti duše se zrakem upřeným na slávu Boží, neztratí svou odměnu. ^{2T 518.2}

Ti, kdož špatným způsobem zacházeli s prostředky věnovanými Bohu, budou požádáni, aby vydali svědectví ze svého správcovství. Někteří se sobecky chopili prostředků kvůli lásce k penězům, jiní neměli dostatečně citlivé svědomí, které bylo otupeno běžným pěstováním sobectví. Nahlíží na věčné a svaté věci z nízkého stanoviska. Skrze jejich navyklé počínání ve špatných skutcích, byla ochrnutá jejich mravní citlivost. Zdá se být nemožné pro ně, aby obrátili své zraky a pocity k vznešenému příkladu, jasně naznačenému slovem Božím. Jestliže nebude dokonale přeměněno obnovením mysli, tato třída lidí nenalezne své místo v nebesích. Ti, kdož šli cestou sobectví a nepravosti, nepohlíželi na poklad Boží jako na svatý, nedokáží ocenit čistotu a svatost posvěcenou v království nebeském, ani hodnotu bohaté slávy věčné odměny, která je připravena pro ty, kdož věrně setrvají. Jejich myšlenky se ubíraly tak dlouho nízkou, sobeckou cestou, že nedokáží ocenit věčné věci. Neoceňují spásu, zdá se nemožné, aby povýšili své mysli tak, aby správným způsobem ocenili záměr spásy nebo hodnotu pokání. Sobecké zájmy zachvátily celou jejich bytost; jako mlýnský kámen tíží jejich mysl a jejich smýšlení jde směrem na nižší úroveň. Některé z těchto osob nikdy nedosáhnou dokonalosti křesťanské povahy, protože nevidí hodnotu a nutnost takové povahy. Jejich mysli nemohou být povýšeny tak, aby byly okouzleny svatostí. Sebeláska a sobecké zájmy tak zachvátily jejich povahy, že nemohou rozlišit svaté a věčné od všedního. Boží věc a Jeho poklad již nejsou pro ně svaté tak, jako všední zaměstnání anebo prostředky věnované na světské účely. ^{2T 519.1}

Povinnosti v tomto směru kážou všichni, kdož prohlašují, že jsou následovníky Krista. Boží zákon stanoví povinnosti pro své následovníky. „*Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.*“ (Mt 22,39) Opovrhováním spravedlností, milostí a shovívavostí vůči svému bližnímu někteří tak zavrhnou svá srdce, že mohou jít ještě dále, a dokonce okrádají Boha bez výčitek svědomí. Činí takto, zavírají oči a nechápou skutečnost, že Bůh o tom ví, že čte každý jejich skutek, každou pohnutku, která je žene ke hříchu. Jeho odměna jde s ním a jeho práce před ním, aby dal každému člověku, co mu podle jeho skutků náleží. Každý dobrý nebo každý špatný skutek, každý vliv na jiné je vyznačen zpytatelem srdcí, kterému je zjeveno každé tajemství, a odměna bude v souladu s pohnutkami, které je pudily k činnosti. ^{2T 520.1}

Přes opětovné varování, výčitky a nabádání, které Pán vysílá k těm, kteří zaujímají zodpovědná postavení, jdou jen vlastní cestou a jsou vedeni svým vlastním, neposvěceným úsudkem. Následkem toho utrpěla Boží věc a duše byly odvráceny od pravdy. Všichni ti, kdo se takto provinili, budou mít strašlivý záznam v den posledního soudu. Jestliže budou kdy spaseni, bude to jen kvůli neobyčejnému úsilí z jejich strany. Musí přiznat svoji minulost a musí za ní zaplatit. Jestliže bude tato práce vykonána v čistotě a znásobena vytrvalostí a neúnavnou opravdovostí, bude to zcela úspěšné. Ale mnozí neuspěli, protože opravdovost, se kterou započali práci, odumřela a proměnila se na netečnost a nedbalost. Jejich úsilí bylo zpočátku spravedlivé, správné, protože si byli vědomi stavu, ve kterém se nalézají, ale potom se dopustili chyby, protože se snažili zapomenout na minulost a přeskočit ji, aniž by odstranili kameny úrazu a začali konat důkladnou práci. Jejich pokání postřádalo smutek, skrze jejich vliv byl Bůh znevážen a duše, pro které Kristus umřel, byly ztraceny. Konají křečovitě úsilí a projevují velké city, ale skutečnost, že toto úsilí ustává, že tento pocit brzy pomíjí a je převážený netečností, svědčí o tom, že Bůh nebyl při jejich práci. Pocity byly jen po jistý čas, ale práce nešla dost hluboko, aby proměnila principy, které ovládaly jejich skutky. Jsou náchylní k tomu, aby byli opět svedeni na tutéž špatnou cestu, po které se dříve ubírali, neboť nemají sílu, aby odolali svodům satanovým, ale jsou podrobeni jeho úkladům. ^{2T 520.2}

Život opravdového křesťana je vždy před ním. Nelze stát v klidu, čili jít zpět. Je naší výsadou být „*naplnění známostí vůle jeho ve vši moudrosti a rozumnosti duchovní, abyste chodili hodně Pánu ke vši jeho líbeznosti, v každém skutku dobrém, ovoce vydávající a rostouce v známosti Boží, všelikou mocí zmocnění jsouce podle síly slávy jeho, ke vši trpělivosti a dobrotivosti s radostí, díky činíce Otci, kterýž hodné nás učinil účastnosti losu svatých v světě*“ (Ko 1,9-12). ^{2T 521.1}

Nabádám všechny, zvláště ty, kteří kážou slovo a naučení, aby se bezvýhradně oddali Bohu. Zasvěťte Mu své životy a buďte opravdovými příklady pro stádo. Nebuďte již déle spokojeni s tím, že zůstáváte trpaslíky duchovních věcí. Zaměřte své úsilí ke zdokonalení křesťanské povahy. Aby

vaše životy byly nesobecké a bez úhony, abyste vy mohli být živou bytostí, živou vybídou pro ty, kdož jsou sobečtí, jejichž city, jak se zdá, spočívají jen na světském pokladu. Bůh je zárukou, že naleznete sílu podle bohatství Jeho slávy „*skrže Ducha svého na vnitřním člověku, aby Kristus skrže víru přebýval v srdcích vašich, abyste v lásce vkořenění a založení jsouce, mohli stihnouti se všichni svatými, kteraká by byla šíř, a dlouhota, a hloubka, a výška, a poznati přenesmírnou lásku Kristovu, abyste naplnění byli ve všeliku plnosti Boží*“ (Ef 3,16-19). 2T 521.2

62. Pohyb a vzduch

Plánem Božím při stvoření člověka bylo, aby člověk byl činný a užitečný. Mnozí lidé však žijí na světě jako neužitečné stroje, jako kdyby sotva existovali. Nikomu neosvěcují cestu a nikomu nejsou k požehnání. Žijí jen jako přítěž jiných. A když se jedná o šíření dobrého vlivu, jsou pouhými nulami, když se však jedná o nepravost, tam jsou zátěží. Jen si pozorně všimněte života takových lidí a sotva v něm najdete jediný skutek nezištné ochoty. Když umírají, jejich památka umírá s nimi. Jejich jména se rychle zapominají, protože nemohou žít ani v milých vzpomínkách svých bližních, neboť nevykonali žádný dobrý a ctnostný skutek. Život takových lidí byl omylem. Nebyli věrnými šafáři. Zapomněli, že jejich Stvořitel od nich něco požaduje a že chce, aby byli aktivními činiteli dobra a aby svým vlivem byli požehnáním pro jiné. Sobecké zájmy přitahují mysl a pomáhají jí zapomínat na Boha a na záměr Stvořitele. *2T 522.1*

Všichni, jež se pokládají za Ježíšovy následovníky, by si měli uvědomit, že jsou zodpovědní za zachování svého těla v nejlepším zdraví a za jasnou mysl pro chápání nebeských věcí. Mysl je třeba ovládat, protože může nejmocněji ovlivnit zdraví. Představivost často svádí, a když se jí povolí, člověk se stává obětí těžkých chorob. Mnozí umírají na choroby, které jsou většinou jen výplodem fantazie. *2T 522.2*

Jedna sestra byla nošena manželem ze židle na postel a z místnosti do místnosti, protože si myslela, že je příliš slabá, aby mohla chodit, ale když mi byl později tento případ zjeven, bylo zřejmé, že mohla chodit stejně tak dobře jako já sama, kdyby měla stejný názor na věc jako já. Kdyby se stalo nějaké neštěstí, například kdyby začal hořet dům nebo kdyby děti byly v nějakém obrovském nebezpečí ztráty života, tato žena by byla silou okolností vyburcována k tomu, aby kráčela rychle a pohotově. Dovedla by kráčet tak dalece, nakolik by jí to fyzické síly umožňovaly. Ale chorobná představivost ji zavedla k závěru, že není schopná, že nenalezne sil vůle k tomu, aby odolala svému klamu. Představivost jí napověděla: „Nemůžeš jít, a raději to ani nezkoušej. Sed' tiše, tvoje údy jsou tak slabé, že se nemůžeš postavit.“ Kdyby tato sestra cvičila svou vůli a vyburcovala v otupělosti svou energii ze spánku, tento klam by byl patrný. Následkem toho, že se oddala své představivosti, si pravděpodobně myslí do dnešního dne, že je zcela bez pomoci, že potřebuje, aby jí v této nutnosti bylo pomáháno, ale toto je čistě jen hříšnou představivostí, která jí napovídá, že je smrtelně nemocná. *2T 523.1*

Někteří lidé se tak děsí čerstvého vzduchu, že si zahalí hlavu a tělo tak, že vypadají jako mumie. Obvykle sedí doma nečinně z obavy, že se unaví a onemocní, když budou cvičit. Za pěkného počasí by mohli každodenně pravidelně uvnitř anebo venku na čerstvém vzduchu cvičit, kdyby je to napadlo. Dlouho trvající nečinnost je jednou z největších příčin tělesné slabosti a duševní ochablosti. Druzí jsou nemocní, i když by se mohli těšit dobrému zdraví, a tak vlastnit jedno z největších požehnání, které by jim bylo k radosti. *2T 523.2*

Bylo mi ukázáno, že mnozí zdánlivě slabí a stále nařikající nejsou na tom tak zle, jak si to sami představují. Někteří z nich mají pevnou vůli, která při správném uplatnění by byla mocným činitelem při ovládnutí představivosti a pomohla by jim při odolávání nemoci. Dost často se však stává, že vůle je nesprávně usměrněná a tvrdošíjně odmítá vedení rozumem. Všechno ovládla tato vůle a oni se pokládají za invalidy, potom bez ohledu na úsudek jiných vyžadují si pozornost, jaká patří lidem postiženým. *2T 524.1*

Byly mi ukázány matky, jež ovládá chorobná představivost, jejíž vliv pocítují manžel i děti. Okna se musí zavírat, protože matka je precitlivělá na čerstvý vzduch. Když se při chladném počasí musí sama lépe obléci, domnívá se, že i o děti se musí takto postarat, a tím je celá rodina zbavována otužilosti. Všechny ovlivňuje jedna mysl a všichni jsou tělesně i duševně poškozováni chorobnou představivostí ženy, která chce být měřítkem celé rodiny. Tělo se odívá podle vrtochů chorobné představivosti a dusí se pod spoustou šatů, což oslabuje organismus. Pokožka nemůže splnit své poslání, trvalý návyk vyhýbání se čerstvému vzduchu a tělesnému cviku ucpává póry, – ty malé otvory, kterými tělo dýchá – a tím se znemožňuje vylučování nečistot. Největší námaha potom zůstává

na játrech, plicích atd. a tyto vnitřní orgány jsou nuceny konat práci i za pokožku. Takto si lidé sami přivolávají chorobu svými nesprávnými návyky, a přece navzdory světlu a poznání lpí na vlastním jednání. Uvažují takto: „Přece jsme to zkusili a známe to z vlastní zkušenosti!“ Ale zkušenost člověka s chorobnou představivostí by neměl nikdo brát vážně. *2T 524.2*

Nejobávanějším obdobím pro ty, jež musí žít mezi takovými invalidy, je zima. Skutečně je jim zima nejen vnější, ale i vnitřní u těch, jenž jsou nuceni žít v tomtéž příbytku a spát v téže místnosti. Tyto oběti chorobné představivosti se samy zdržují uvnitř a zavírají okna, protože čerstvý vzduch cítí v plicích i v hlavě. Představivost je vzrušená, namýšlí si, že se nachladí, a oni se skutečně nachladí. Žádné vysvětlování je nepřesvědčivé, že existenci této otázky nechápou. „Nevyzkoušeli jsme si to snad?“, argumentují. Oběti představ ve skutečnosti pocítily na sobě vliv čerstvého vzduchu a opravdu se nachladili. Choulostiví jsou jako malé děti, nesnášejí nic, a přece žijí dále a dále zavírají okna a dveře, choulí se ke kamnům a hoví si ve své ubohosti. Určitě se přesvědčili, že jejich jednání jim nesvědčí, ale že jim zhoršilo situaci. Proč takoví lidé nepřipustí rozum, který by ovlivnil soudnost a ovládl představivost? Proč to nezkusit naopak a rozvázným způsobem se nepohybovat venku na čerstvém vzduchu, místo každodenního přebývání doma při zbytečnostech než v aktivní činnosti? *2T 525.1*

Hlavním, i když ne jediným důvodem onemocnění mnohých je, že krev nemá volný oběh a že v této životodárné a zdravé podněcující tekutině nedochází k patřičné výměně. Tělu nedopřáli pohyb a plicím potravu, kterou je čistý, svěží vzduch, proto není možné, aby krev byla oživená, důsledkem čehož obíhá v organismu jen pomalu. Čím více cvičíme, tím lepší bude krevní oběh. Více lidí umírá z nedostatku pohybu než od únavy; velmi mnozí hynou spíše nečinností než vyčerpaností. Ti, jež jsou zvyklí na patřičný pohyb na volném vzduchu, budou mít všeobecně dobrý a vydatný oběh. Více jsme závislí na vzduchu, který dýcháme, než na pokrmu, který jíme. Mužové a ženy, mladí i staří, kteří chtějí být zdraví a chtějí se těšit z aktivního života, by měli pamatovat, že bez dobrého krevního oběhu toho nedosáhnou. Ať jsou jejich povolání a náklonnosti jakékoliv, měli by se rozhodnout cvičit na volném vzduchu, kolik jen mohou. Měli by si to pokládat za náboženskou povinnost změnit okolnosti tak, aby nemuseli být uzavřeni v místnosti a zbaveni pohybu na volném prostranství. *2T 525.2*

Někteří nemocní lidé se tvrdošíjně nechtějí dát přesvědčit o velké důležitosti každodenního cviku na volném prostranství, kde by získali dostatek čistého vzduchu. Z obavy před nachlazením setrvávají z roku na rok při svých zvyklostech a žijí v ovzduší téměř bez jakéhokoliv života. Není možné, aby tito lidé měli zdravý krevní oběh. Celý organismus trpí nedostatkem pohybu a čistého vzduchu. Pokožka se oslabuje a je více přecitlivělá na každou změnu ovzduší. Takoví lidé se lépe oblékají a zvyšují teplotu místnosti. Nazítří vyžadují opět více tepla a lepší oblečení, aby jim bylo úplně teplo, a tak povolují náladě, až jim zůstane jen málo síly, aby dokázali snést nějakou zimu. Někdo se snad zeptá: „Co máme dělat? Má nám být zima?“ Neoblékejte se příliš teple, ale pohybujte se, abyste získali potřebné teplo. Jestliže se opravdu nemůžete zapojit do aktivní činnosti, ohřejte se při kamnech; když je vám však už tepleji, odložte část oděvu a odstupte od kamen. Mnozí, kdyby se mohli zapojit do práce, by od sebe odpoutali myšlenky a úplně by zapomněli, že je jim zima, a necítily by se špatně. Teplotu svého příbytku byste měli snížit hned, jak jste se ohřáli. Pro nemocné se slabými plicemi nemůže být nic horšího než přehřáté ovzduší. *2T 526.1*

Nemocní lidé se příliš často ochuzují o sluneční svit. Toto je jeden z nejlepších léků přírody. Je velmi prostý, tudíž nejde o nějaký módní lék. Radost ze slunečních paprsků je současně okrasou vašich domácností. Móda si vyžaduje velikou péči a také zbavuje vaše pokoje slunečního svitu, když ložnice jsou kryty závěsy a žaluziemi, jako kdyby sluneční paprsky měly ničivý vliv na život a zdraví. Není to Bůh, kdo na nás seslal mnoho běd, které smrtelníci zdědili. Naše vlastní pošetilost nás zavedla k tomu, že se zbavujeme věcí, které jsou vzácná požehnání, jež nám seslal Bůh a která, jestliže je náležitým způsobem užíváme, mají nesmírnou cenu pro lepší zdraví. Chcete-li mít své domovy plné něhy a přívětivosti, vyjasněte je svěžím vzduchem a slunečními paprsky. Odstraňte těžké závěsy, otevřete okna, vytáhněte žaluzie a těšte se z hojného slunečního jasu, i kdyby vám měly vyblednout koberce. Převzácný sluneční svit může vytáhnout barvu vašich koberců, vrátí však zdravou barvu do tváří vašich dětí. Budete-li mít Boží přítomnost a opravdová, milující srdce, pak i

skromný domov, rozjasněn vzduchem a sluncem a prosvětlen radostným duchem nesobeckého pohostinství, bude vaší rodině a unavenému poutníkovi nebem na zemi. *2T 527.1*

V dětství byli mnozí poučováni, že noční vzduch je zřejmě zdraví škodlivý, a proto je mu třeba zabránit přístup do příbytku. K vlastní škodě zavírají okna a dveře svých ložnic, aby se sami chránili před nočním vzduchem, který je podle nich zdraví nebezpečný. V tom se však mylí. V chladu večera se snad bude třeba chránit před nachlazením zvláštním oblečením, ale svým plicím by měli dopřát vzduch. *2T 527.2*

Jednoho podzimního večera jsme kdysi cestovali v přeplněném vozidle, kde bylo ovzduší velmi znečištěné mnoha lidmi. Výpary z plic a těl způsobovaly, že jsem byla zaplavena jakýmsi pocitem nevolnosti. Otevřela jsem okno, oddávala jsem se čerstvému vzduchu, zatímco jedna z přítomných opravdovým energickým tónem pravila: „Prosím vás, zavřete to okno. Nachladíte se a budete nemocná, protože noční vzduch je velice nezdravý.“ Odpověděla jsem: „Paní, nemáme žádný jiný vzduch v tomto voze i mimo něj, nýbrž jenom noční vzduch. Jestliže odmítneme vdechovat noční vzduch, potom musíme přestat dýchat úplně. Bůh nás vybavil dýcháním pro den, a tímtež snad jenom trochu studenějším vzduchem pro noc. V noci není pro nás možné dýchat cokoliv jiného než noční vzduch. Otázka tedy je: Bude noční vzduch, který dýcháme čistý, aneb bude vylepšen tím, že jej dýcháme zas a zas? Je to kvůli našemu zdraví, abychom dýchali znečištěný noční vzduch v tomto voze? Tyto výpary, vycházející z našich plic a těl, zapáchají tabákem a alkoholem, znečišťují vzduch a ohrožují zdraví. A přece téměř všichni cestující zde sedí neteční, jako kdyby vdechovali nejčistější ovzduší. Bůh nás zaopatřil moudře, abychom v noci mohli dýchat noční vzduch a ve dne denní vzduch. Jestliže se nám nepodaří odpovědět na Boží záměr, stane se krev nečistou a způsobí to špatné návyky. Ale noční vzduch, vdechovaný v noci, nebude sám o sobě jedem pro běžný lidský život.“ Mnozí jsou nemocní, protože do svého příbytku nechtějí pustit čistý, noční vzduch. Volný, čistý, nebeský vzduch je jedním z nejbohatších požehnání, které máme. *2T 527.3*

Dalším vzácným požehnáním je patřičné cvičení. Je mnoho lenivých, nečinných jednotlivců, kteří nemají sklon k tělesné námaze anebo cvičení, neboť je to unavuje. Co když je to unaví? Důvod proč jsou unaveni spočívá v tom, že neposilují své svaly cvikem, proto je bolí každá sebemenší námaha. Slabé ženy a dívky mají větší zálibu ve snadném zaměstnání, jako je háčkování a vyšívání, než v tělesné práci. Jestliže se jednotlivci chtějí uzdravit, pak by neměli přestávat tělesně pracovat, jinak jen podporují větší svalovou slabost a všeobecnou skleslost. Podvažte si ruku a nechejte ji několik týdnů v nečinnosti, pak ji jen uvolněte a zjistíte, že je slabší než ta, kterou jste dosud mírně používali. Nečinnost má tytéž účinky na celý svalový systém. Krev nemůže vyloučit nečistoty, jak by je vyloučila, kdyby jí byl oběh umožněn. *2T 528.1*

Když to počasí dovolí, všichni, kteří mohou, by měli každodenně jít na procházku v létě i v zimě. Ale oděv by měl být přiměřený cviku a nohy by měly být dobře chráněny. Procházka i v zimě by byla pro zdraví užitečnější než všechny léky, které mohou předepsat lékaři. Pro ty, kdo mohou chodit, je třeba chůzi upřednostnit před jízdou. Svaly a cévy pak lépe vykonávají svou funkci. Vzroste pro zdraví tak nutná životní síla. Plíce budou mít potřebnou činnost, neboť za zimního rána není možné vyjít na osvěžující vzduch bez naplnění plic. *2T 529.1*

Bohatství a zahálku mnozí pokládají za skutečné požehnání. Když však někteří lidé získali bohatství anebo je neočekávaně zdědili, jejich aktivita je zlomena, jejich čas nevyužitý, žijí pohodlně a užitečný život je jakoby u konce. Začínají být nespokojení, ustaraní a nešťastní a jejich život co nejdříve skončí. Kdo je stále v pohybu a radostně vykonává své každodenní povinnosti, ten je nejšťastnější a nejzdravější. Odpočinek a noční klid přináší jejich unavenému tělu nerušený spánek. Pán věděl, jaké štěstí dává člověku tím, že mu dává práci. Věta, že člověk musí pracovat na svůj chléb, a slib budoucího štěstí a slávy, přišla z téhož trůnu. Obojí jsou jeho požehnáním. Ženy, které se zabývají jen módou, jsou bezcenné pro všechny dobré cíle lidského života. Mají v sobě jen málo silného charakteru. Mají jen málo mravní vůle i fyzické energie. Jejich nejvyšším cílem je být obdivován. Umírají předčasně a nejsou postrádány, neboť nikomu nebyly požehnáním. *2T 529.2*

Tělesné cvičení nesmírně podporuje činnost trávení. Po jídle chodte ven, držte hlavu vzhůru, ramena dozadu a mírně cvičte. Bude vám to velkým požehnáním. Vaše mysl se odvrátí od vašeho já ke krásám přírody. Čím méně po jídle myslíme na svůj žaludek, tím lépe. Máte-li pořád strach, že

vám váš pokrm uškodí, tak se jistě tak stane. Zapomeňte na sebe a přemýšlejte o něčem radostném.

2T 530.1

Mnozí žijí v mylné představě, že jestliže se nachladí, musí se pozorně vyhýbat čerstvému vzduchu a zvýšit teplotu svého příbytku až do krajnosti. Organismus může být v nepořádku, póry mohou být zaneseny odpadovými látkami, vnitřní orgány trpí často zápallem, poněvadž krev byla vyhnána do nitra. Tehdy by především plíce neměly být zbaveny čistého svěžího vzduchu. Jestliže je čistý vzduch vůbec potřebný, pak tehdy jestliže jsou některé části organismu nemocné, zvláště plíce anebo žaludek. Rozvážným cvičením by se krev dostala na povrch, tím by se vnitřním orgánům ulevilo. Rychlé, ale ne prudké, cviky na čerstvém vzduchu a radostný duch podpoří krevní oběh a pokožce dodávají zdravý vzhled a do končetin proudí krev oživená čerstvým vzduchem. Nemocný žaludek najde úlevu ve cviku. Lékaři často radí nemocným lidem navštěvovat cizí kraje, jít do lázní anebo cestovat za oceán, aby získali zdraví, zatímco by jim střídmost v jídle a zdravé cviky v radostném duchu u většiny z nich vrátily zdraví a ušetřily čas i peníze. Cvičení a neomezeně hojné užívání čerstvého vzduchu a slunečního světla je požehnání, které nebe přeje všem, aby zeslabenému nemocnému dodali život a sílu. 2T 530.2

Velký počet žen je spokojen, když si může hovět u kamen, dýchat nečistý vzduch polovinu nebo i tři čtvrtiny svého času, dokud mozek není rozpálen a zcela otupen. Měli by vyjít ven a každý den cvičit. I když by se tím zanedbávaly některé věci, které je třeba doma udělat. Potřebují svěží vzduch, aby si uklidnily svůj rozrušený mozek. Nemusejí chodit ke svým sousedům klevetit, nýbrž měli by si vzít za cíl vykonat něco dobrého, pracovat ku prospěchu jiných. Potom budou příkladem pro jiné a sami budou mít opravdový užitek. 2T 531.1

Dokonalé zdraví je závislé na dokonalém oběhu. Věnujme zvláštní pozornost končetinám, aby byly tak důkladně oděny jako hrud' a místa nad srdcem, kde se drží největší teplo. Když rodiče odívají své děti tak, že mají takřka holé končetiny, obětují zdraví a život svých dětí módě. Nemají-li tyto části těla tolik tepla jako tělo, není krevní oběh souměrný. Nejsou-li končetiny, vzdálené od životodárných orgánů vhodně oblečeny, žene se krev do hlavy a působí bolesti hlavy a krvácení z nosu. Může také vzniknout nepříjemný pocit na hrudi, který způsobuje kašel nebo bušení srdce, protože došlo k překrvení této oblasti. Také překrvení žaludku působí povrchní trávení. 2T 531.2

Matky se řídí módou a nechávají svým dětem takřka nahé údy. Chlad překáží krvi v přirozeném toku a tato proudí k vnitřním ústrojím, narušuje oběh a způsobuje nemoc. Náš Spasitel učinil údy takové, aby byly vystaveny chladu jako obličej. Obličej musí být odhalen, proto jej Pán vybavil bohatě rozvětveným oběhem. Obdařil člověka také bohatým cévním a nervovým systémem na rukou i nohou aby byly stejně teplé jako zbytek těla. Měly by být tak dokonale oděny, aby byly dobře zásobeny krví. Satan vymyslel módu, která nechává údy vystaveny chladu, a rodiče přijali tuto módu a odívají své děti tak, aby nervy a žíly byly smršťovány a neodpovídaly účelu, jaký Bůh zamýšlí. Výsledkem jsou obvykle studené nohy a studené ruce. Tito rodiče, kteří sledují módu namísto rozumu, budou skládat počet za to, že okrádali své děti o zdraví. Dokonce i život sám o sobě je často obětován svodům módy. 2T 531.3

Děti, které jsou odívány v souladu s módou, nemohou odolat vystavení čerstvému vzduchu, jestliže počasí není pro ně mírné. Tudíž rodiče a děti zůstávají ve špatně větraných místnostech a mají strach z ovzduší, které je mimo obydlí, což je pochopitelné vzhledem k jejich způsobům odívání. Jestliže se chtějí odívat rozumně a mají mravní odvahu zaujmout takové stanovisko na straně pravdy, neohrozili by tím své zdraví, kdyby vycházeli v létě i v zimě a volně cvičili na čerstvém vzduchu. Ale jestliže jsou ponecháni svému špatnému způsobu života, mnozí brzy obětují své vlastní životy a životy svých dětí. A ti, kdož jsou nuceni se pak o ně starat, mají nelehkou úlohu. Je zapotřebí se varovat nemocného, který je spoután svými představami. Manžel ztrácí svou nervovou energii a bývá nemocný, protože po značnou část času je okrádán svou manželkou o životodárný vzduch nebes. Ale ubohé děti, které si myslí, že matka nejlépe ví, co je správné, jsou těmi největšími trpiteli. Špatný způsob života matky oslabuje jí samotnou, jestliže je chladno a ona se halí do většího množství oděvu a totéž množství oděvu poskytuje svým dětem a přitom si myslí, že oni také trpí zimou. Dveře a okna jsou zavřeny a teplota místnosti je vysoká. Děti jsou často slabé a nevykazují vyšší stupeň mravní hodnoty. Manžel a děti jsou takto uzavírány před zimou, jsou otroky pojetí, které ovládá představivost ženy a někdy též její svěhlavost. Členové takové rodiny jsou sku-

tečně denními mučedníky. Obětují své zdraví rozmarům ženy, její představivosti, jejím nářkům a jejímu mrmlání. Jsou připraveni o vzduch, který by je posiloval a dával jim energii a sílu. *2T 532.1*

Ti, kteří každodenně nepoužívají své údy, pocítí určitou slabost při snaze cvičit. Jejich cévy a svaly nejsou ve stavu vykonat patřičnou práci a udržet celé živé ústrojí ve zdravé činnosti, kde každý orgán těla koná své poslání. Údy zesílí cvikem. Mírné každodenní cvičení dodá svalům sílu, jež bez cviku jsou skleslé a zesláblé. Každodenním aktivním cvikem na čerstvém vzduchu se játra, ledviny a plíce tak posilní, že budou moci vykonávat svou úlohu. Přizvěte si na pomoc sílu vůle, která odolá chladu a nervovému systému dodá sílu. V krátkém čase si uvědomíte užitek cviku a čistého vzduchu, takže nebudete moci žít bez takového požehnání. Vaše plíce, zbavené vzduchu, se budou podobat hladovému člověku bez pokrmu. Ve skutečnosti můžeme žít déle bez pokrmu než bez vzduchu, jenž je potravou, kterou Bůh připravil pro plíce. Nepokládejte ho za nepřítele, ale za převzácné Boží požehnání. *2T 533.1*

Jestliže si nemocní dovolí rozvíjet svou chorobnou představivost, budou plýtvat nejenom vlastní energií, nýbrž také silou těch, kteří o ně pečují. Radím vám, nemocné sestry, které jste si navykly na přemíru odívání, abyste je postupně odkládaly. Některé z vás žijí pouze proto, aby jedly a dýchaly a nepodaří se jim nalézt odpověď na účel, pro který byly stvořeny. Mohly byste mít vznešený cíl v životě a hledat, jak byste měly být užitečné a výkonné ve svých vlastních rodinách a stát se užitečnými členy společnosti. Neměly byste vyžadovat pozornost rodiny natolik, aby byla soustředěna na vás, ani byste se neměly snažit získávat sympatie od jiných. Konejte svou úlohu tím, že dáváte lásku a sympatii nešťastným, s vědomím, že mají své zvláštní bolesti a své zvláštní zkoušky. Dbejte, abyste slovy sympatií a lásky odlehčili jejich břemena. Požehnáním jiných si uvědomíte svá vlastní požehnání. *2T 533.2*

Ti, kteří usilují konat dobro jiným v mezích svých možností, ukazují praktický zájem o věci svých bližních tím, že pomáhají nést břemena svých bližních, neulehčují pouze životní nesnáze jiným, ale zároveň přispívají k upevnění svého vlastního duševního a tělesného zdraví. Ten, kdo činí dobro, má z něho takový užitek, jako ten, kdo přijímá. Když zapomínáte na sebe pro bližní, získáte vítězství nad svými slabostmi. Posvěcení, které pocítíte při konání dobra, mocně přispěje k utvrzení rovnováhy vaší představy. Radost z konání dobra oživuje ducha a působí blahodárně na celé tělo. Zatímco obličej dobrodinců září radostí a vyjadřuje mravní i duchovní vznešenost, tvář lidí sobeckých a lakomých je povadlá a zasmušilá. Mravní vady je možno poznat z výrazu tváře. Sobectví zanechává svou pečeť na zevnějšku člověka. Ten, kdo v sobě oživuje ducha nezištné laskavosti, je účastníkem Boží přirozenosti. Unikl porušenosti vládnoucí v tomto světě v žádostech. Naopak u sobců se trhají i mocná pouta přátelství. V jejich obličejích, z nichž měla vyzařovat čistota a svatost, se zrcadlí obraz padlého nepřítele. *2T 534.1*

Vy, kteří jste nemocní, radím vám, podnikněte něco. Použijte sílu vůle a udělejte v této věci aspoň nějaký pokus. Oproste se od svých myšlenek a náklonností. Vyjděte s vírou. Máte-li ve zvyku všechno myšlení stále soustřeďovat na sebe sama, máte-li strach z nějakých tělesných cviků, obáváte-li se, že ztratíte svůj život, vystavíte-li své tělo čerstvému vzduchu nebo průvanu, vmaňte se z těchto myšlenek a z těchto pocitů. Nepoddávejte se své chorobné představivosti. Jestliže neobstojíte ve zkoušce, můžete jenom umřít. A co jestliže umřete? Jeden život může být snadněji ztracen než mnohé obětovány. Vrcholy a nápady, které pěstujete, neničí pouze váš vlastní život, ale zraňuje ty, jejichž životy jsou cennější než vaše. Ale cesta, kterou doporučujeme, vás nezabaví života, ani vás nezraní. Budete mít z toho užitek. Nesmíte být prchlívi, ani neteční, začínejte zpočátku umírněně, abyste měli více vzduchu a více pohybu a pokračujte ve své reformě, dokud se nestanete užitečnými a požehnáním vašim rodinám a vašemu okolí. Ať váš úsudek je přesvědčen, že cvičení, sluneční svit a vzduch jsou požehnáním, které Bůh připravil, aby udržel ve zdraví ty, kdo nejsou nemocní, a uzdravil nemocné. Bůh vás nezabavuje těchto tří věcí, které jsou v nebesích založeny k požehnání, ale vy jste se sami potrestali tím, že uzavíráte své dveře před nimi. Náležitě užíjte tyto prosté a přece mocné rady, jež působí, že příroda překoná skutečné těžkosti, jestliže takové existují, a dá zdraví mysli a sílu tělu. *2T 534.2*

V této době, kdy zlo a móda ovládají muže a ženy, měli by křesťané vlastnit ctnostné povahy a ve velké míře zdravý rozum. Kdyby tomu tak bylo, vnitřní klid, který je nyní zastřen mraky a nese

známky choroby a zkaženosti, by byl nadějný a jasný, osvětlený pravdivou dobrotou a jasným vědomím. *2T 535.1*

Organizované nic nedělání je největším prokletím naší padlé rasy. Děti takto nešťastné jsou vychovávány matkami, které nemají skutečnou mravní cenu, ale mají chorobnou představivost a trpí pomyslným zlem, vyžadují sympatie, trpělivou a něžnou péči všech těch, kdož jim mohou pomáhat. Potřeby těchto dětí nejsou zabezpečeny a jejich výchova je taková, že z nich nečiní schopné, užitečné členy společnosti zatímco žijí, ale přivádí je předčasně do hrobu. Jestliže jejich životy jsou prodlouženy, nikdy nezapomenou naučení, která jim byla udělena matkou. Oni vidí chyby jejího života, její slova a její skutky a v mnoha případech budou kráčet v jejích šlépějích. Její plášť padá jako temný závoj na její děti. Její nestálost dala povahovou známku jejich životům a oni nejsou schopni pohotově překonat výchovu svého dětství. *2T 535.2*

Nejvěrnější pozemský svazek je ten, který je mezi matkou a jejím dítětem. Dítě je více ovlivňováno životem a příkladem své matky než příkladem otce. Neboť je oba pojí silnější a něžnější svazek. Matky mají velkou zodpovědnost. Jestliže bych mohla já nějak do nich vložit schopnosti, kterými mají utvářet myšlení svých dětí, byla bych šťastná. *2T 536.1*

Jestliže samotní rodiče by získali vědomosti o důležitosti praktického používání výchovy na jejich milované děti, viděli bychom rozdílný řád věcí mezi mladými a dětmi. Děti potřebují být poučeni, pokud jde o jejich vlastní těla. Je jen málo mladých lidí, kteří mají určitou vědomost o záhadách lidského těla. Vědí pouze málo o tomto živém stroji. David říká: „*Chválím tě za tvá díla ohromná, za to, jak podivuhodně jsem udělán a že mou duši tak dobře znáš!*“ (Ž 139,14) Učte své děti, aby studovaly od následku k příčině. Ukažte jim, že jestliže poruší zákon svého bytí, musí platit trest tím, že budou trpět nemocemi. Jestliže ve svém úsilí nevidíte žádné zvláštní zlepšení, nedejte se odradit. Trpělivě poučujte, řádek za řádkem, pravidlo za pravidlem, zde trochu a tam trochu. Jestliže tímto prostředkem uspějete v tom, že zapomenete sami na sebe, učinili jste první krok správným směrem. Snažte se, dokud nebude dosaženo vítězství. Pokračujte ve vyučování svých dětí, pokud jde o jejich vlastní těla, jak o ně pečovat. Nedbalost se zřetelem na tělesné zdraví vede k netečnosti morálního charakteru. *2T 536.2*

Nezanedbávejte výuku svých dětí, pokud jde o vaření. Tím jim vštípíte zásady potřebné pro jejich náboženskou výchovu. Tím, že jim dáváte ponaučení z fyziologie a učíte je jednoduše, a přesto zručně vařit, dáváte základ pro nejužitečnější výchovné odvětví. Připravit dobrý, lehký chléb vyžaduje zručnost. Dobré vaření patří k náboženství a pochybuji o náboženství těch, kteří jsou natolik nevědomí a tak lhostejní, že se neučí vařit. *2T 537.1*

Vidíme bledou pleť a slýcháme nářky na špatné zažívání kamkoli přijdeme. Když navštěvujeme hostiny a jíme potravu připravovanou tímtež způsobem, kterým se připravovala po měsíce a snad i roky, divíme se, že tito lidé vůbec ještě žijí. Chléb a pečivo jsou žluté od jedlé sody. Použití jedlé sody mělo ušetřit práci. Následkem zapomnětlivosti je chléb často kyselý ještě před pečením; aby se napravilo vzniklé zlo, přidává se prášek do pečiva, který je činí nevhodný pro zažívání. Prášek do pečiva v jakékoli formě by neměl být zaváděn do pokrmů, neboť jeho účinek je zhoubný. Narušuje žaludeční sliznici a způsobuje zánět, mnohdy poškozuje i zbytek organismu. Někteří se obhajují tím, že říkají: „Nemohu udělat dobrý chléb a jiné pečivo, jestliže nepoužiji jedlou sodu nebo prášek do pečiva.“ Vy jistě můžete udělat dobrý chléb, jestliže budete ovšem vědět, jak na to. Cožpak zdraví vaší rodiny není dostatečně cenné, abych vás inspirovala ke snaze, jak vařit a jak jíst? *2T 537.2*

To, co jíme, nelze přeměnit na dobrou krev, jestliže to není náležité kvality a není to prosté a výživné. Žaludek nemůže přeměnit kyselý chléb na sladký. Strava špatně připravená není výživná a nemůže vytvořit dobrou krev. Tyto věci, které leptají a obtěžují žaludek, budou mít otupující vliv na jemnost pocitů srdce. Mnozí, kteří přijali zdravotní reformu, si stěžují, že jim nesvědčí, ale po tom, co sedíme u jejich stolů, docházíme k rozhodnutí, že nejde o žádnou zdravotní reformu, nýbrž že jde o chybnou a špatně připravenou stravu. Zdravotní reformátoři se musí vyvarovat extrémů. Lidské tělo musí mít dostatečnou výživu. Nemůžeme žít jen ze vzduchu; nemůžeme být zdraví, jestliže nemáme výživnou stravu. Proto by měla být strava připravena chutně. Matky by měly být praktickými fyziology, aby mohly učit své děti a aby samy poznaly a měly mravní sílu provádět prak-

tické zásady a odporovaly zvykům, které ničí zdraví a život. K neužitečnému přestupování zákona našeho života patří i porušování Božího zákona. *2T 537.3*

Špatné vaření pozvolně podryvá životní energii tisíců. Je to životu i zdraví nebezpečné, jestliže lidé jedí těžký, kyselý chléb a ostatní nevhodnou stravu. Matky, namísto úsilí dát dcerám hudební výchovu, poučujte je o těch užitečných odvětvích, které mají těsnou souvislost se životem a zdravím. Učte je všem tajemstvím vaření. Ukažte jim, že je to součást jejich výchovy, aby se mohly stát křesťany. Jestliže strava není připravena zdravě a chutně, nemůže být přeměněna na dobrou krev a nemůže vytvářet zdravé tkáně. Je v pořádku, jestliže vaše dcery milují hudbu, může to přispět ke štěstí rodiny. Ale znalost hudby bez znalosti vaření mnoho neprospěje. Když vaše dcery budou mít své vlastní rodiny, pak hudba a jiné umění jim nepomůže připravit dobrý oběd, aby se nemusely stydět nabídnout jej váženým hostům. Matky, máte posvátnou práci. Kéž vám Bůh pomůže, abyste ji splnily. Pracujte trpělivě, opravdově a s láskou pro časné i věčné blaho vašich dětí se zřetelem na slávu Boží. *2T 538.1*

63. Pokárané sobectví

Drahý bratře A,

poněvadž na táborovém shromáždění ve státě Illinois na mou mysl tvůj případ doléhal obzvláště velkou vahou, vzpomněla jsem si na některé věci, které mi byly zjeveny ve spojení s kazateli, zvláště s tebou, a jsem v obrovské míře znepokojena. Na shromáždění v Illinois jsem hovořila zejména o kvalifikaci kazatele víry. Když jsem předložila lidu požadavky na kvalifikaci kazatele, jenž přináší slavnostní poselství pro tyto poslední dny, mnohé z toho, co jsem pravila, se vztahovalo na tebe. A očekávala jsem, že od tebe uslyším slova potvrzení. Říkala jsem, že nevíš, že je tvou povinností kázat. Byl jsi zneklidněn, pokud jde o tvou povinnost, a byl jsi zbaven odvahy. A nevstoupil jsi do práce tak, jak bys měl, kdybys pociťoval vnitřní klid. Sestra Hollová naznačila, že kdybys k tobě měla slova povzbuzení, tvá manželka by byla velmi ráda, kdyby mi to mohla říci. Řekla jsem sestře Hollové, že jsem neměla slova povzbuzení; jestliže jsi byl znepokojen, bylo by pro tebe lepší čekat, až poznáš svou povinnost sám. Potom jsem hovořila o kvalifikaci Kristova kazatele. Jestliže jsem plně vykonala svou povinnost, určitě jsem mluvila k tobě. Přítomnost nevěřících byla jediným důvodem, který mě odrazoval. *2T 539.1*

V Minnesotě jsem opět vzala na sebe břemeno, pokud jde o činnost našich kazatelů tím, že jsem vyhledala bratra B a hovořila jsem s ním o jeho nedostatecích, jenž mu stály v cestě při vykonávání práce na spáse duší. Jeho starost o věci v tomto životě mi opět připomněla tvůj případ tak výrazně, že jako obvykle jsem ti musela napsat dříve, než jsem opustila táborové shromáždění. Neměli jsme žádný čas k odpočinku. Jeli jsme přímo do Wisconsinu. Byla jsem nemocná, a přece mne Bůh posílil, abych mohla vykonat svou povinnost před lidem. Když jsem stála před publikem, uvědomila jsem si, že nemám žádné vědomosti o tom, co jsem viděla dříve. Opět tvůj případ v souvislosti s jinými se výrazně přede mnou objevil. Tentokrát to bylo sousedství, kde tvůj vliv měl spíše zhoubný účinek než žehnající. Také jsem byla na místě, kde bylo třeba vykonat mnoho dobrého, dokonce i s tvou pomocí. Kdybys byl zasvěcen Bohu a nesobecky pracoval na spáse duší, pro které zemřel Kristus, tvá práce by byla zcela úspěšná. Chápal jsi důvody svého postavení. Důvody naší víry, které se objevily v myslích těch, kdož nebyli osvíceni, pokud šlo o ně, měli rozhodný vliv, jestliže nejsou naplněni předsudkem tak, aby neobdrželi podané důkazy. Viděla jsem některý velmi dobrý materiál, který byl zapotřebí, aby byli vytvořeni výborní, sobotu světicí křesťané v sousedství ____ a _____. Ale zatímco někteří byli okouzleni krásným řetězem pravdy a chystali se rozhodnout se v této otázce, ty jsi opustil pole, aniž bys dokončil práci, kterou jsi převzal. Toto bylo horší, než kdybys ji nikdy nezapočal. Tento zájem nemůže být už nikdy opět vyburcován. *2T 539.2*

Po léta v tomto bodě vyzařovalo světlo, které ukazovalo nutnost pozorně sledovat zájem, který byl vyburcován a v žádném případě je neopustit, dokud se všichni nerozhodnou lnout k pravdě, zakusit obrácení potřebné pro křest a připojit se k nějakému sboru nebo nějaký založit pro sebe. Nejsou žádné okolnosti dostatečného významu, které by odvolávaly kazatele od zájmu, který vzbudil přítomností pravdy. Dokonce nemoc a smrt jsou méně důležité, než spása duší, pro které Kristus přinesl tak nesmírnou oběť. Ti, kdož pociťují důležitost pravdy a hodnotu duší, pro které Kristus zemřel, nezanechají zájem o lidi z jakýchkoli důvodů. Řeknou: Necht' mrtví pohřbí své mrtvé. Domácí zájmy, statky, domy by neměly mít nejmenší sílu, aby je odlákaly od pole působnosti. Jestliže kazatelé dovolí těmto dočasným věcem, aby je odloučily od práce, jedinou cestou pro ně potom bude, zanechat všechno. Nemít žádné statky, žádné dočasné zájmy, které by měly vliv, jež by je odváděl od svaté práce v těchto posledních dnech. Jedna duše má větší cenu než celý svět. Jak mohou lidé, kteří vyznávají, že se oddávají svaté práci na zachraňování duší, dovolit svému malému, dočasnému vlastnictví, aby zavalilo jejich mysl a srdce a zdrželo je od vysokého poslání, o kterém vyznávají, že je přijali od Boha? *2T 540.1*

Viděla jsem, bratře A, že tvůj vliv v sousedství ____ a ____ způsobil velkou škodu věci Boží. Poznala jsem onen vliv ještě z doby, když jsi byl naposledy v Battle Creeku. Jelikož jsem napsala významný materiál pro kazatele, tvůj případ mi byl zjeven, a měla jsem úmysl, že ti jej napíši, ale bylo

to nemožné, neboť po tři noci jsem spala velice málo. Téměř bez přestání jsem myslela na tvůj případ. V duchu jsem Ti psala ve spánku a také po probuzení. Když jsem rozpoznala ve shromáždění ty skutečné jedince, kteří byli poškozeni tvým vlivem, doufala jsem, že celou záležitost zjevím, když budeš přítomen. Ani jedno slovo, od kteréhokoli smrtelníka však mi v souvislosti s tebou nebylo řečeno. Cítila jsem nutnost hovořit k jednomu nebo dvěma v souvislosti s touto věcí. Konstatovala jsem jim, že jsem si vzpomněla na jejich tváře v souvislosti s některými věcmi, které mi byly ohledně tebe zjeveny. Potom fakta, která mi byla velmi neochotně vyprávěna, potvrzovala všechno, co jsem jim sama řekla. Řekla jsem jenom to, co jsem věřila a co bych řekla v bázi Boží, abych udělala zadost své povinnosti, jako Jeho služebnice. 2T 541.1

Před dvěma roky jsem věděla, že ty a tvá manželka jste byli velmi sobečtí; sobecké, hrabivé osoby. Vaše vlastní, sobecké zájmy vám byly dražší než duše, pro které zemřel Kristus. Bylo mi zjeveno, že jste všeobecně neměli úspěch ve své práci. Měli jste schopnost předkládat pravdu, měli jste průkopnické vlohy. A jestliže by nebylo tolika nedostatků ve vašem křesťanském charakteru, mohli jste dokončit dobrou práci. Ale z mnoha důvodů jsi nekázal pravdu s úspěchem. Jeden z největších rysů tvého života, bratře A, bylo tvé svrchované sobectví. Neustále jsi usiloval o svůj vlastní prospěch. Oba jste učinili sami sebe středem sympatií a pozorností. Když jste někam cestovali a navštívili jste nějakou rodinu, očekávali jste, že vás budou obsluhovat a vařit vám. Žádný z vás se nesnažil konat práci v takové míře, jaká měla být. Rodina se třeba namáhavě lopotila, snášela svá vlastní břemena i vaše břemena. Ale vy oba jste byli tak sobečtí, že jste neviděli, jak jsou vyčerpaní, a vy oba jste na tom fyzicky lépe než oni, takže byste mohli vykonávat práci, kterou oni vykonávali pro vás. Bratře A, jsi příliš netečný, abys potěšil Boha. Když dřevo a voda je zapotřebí, ty to nevíš a strpíš, aby to přinesli ti, kdož jsou již přepracovaní, často to jsou ženy, kdo chodí na tyto malé pochůzky pro tyto nutnosti života, které potřebuješ, abys mohl konat potřeby pro blaho vlastního zdraví. Jsi lidské přirozenosti, nekonáš ani polovinu toho, kolik je zapotřebí pro tvé vlastní dobro. Netečnost, kterou prokazuješ a sklony k hrabivosti čehokoli, co ti může prospět, byly výčitkou pravdě a kamenem úrazu pro nevěřící. 2T 542.1

Tvá manželka, stejně tak jako ty, miluje své pohodlí. Tvůj čas jsi strávil v posteli, i když jsi byl schopen stát na nohou a aktivně prokazovat zvláštní zájem o rodinu, kterou jsi takto obtížil břemeny. Myslel sis, že když jsi byl kazatelem, že oni by měli považovat tvou přítomnost za laskavost a měli by snad čekat na tebe a poctit tě, zatímco ty jsi neměl nic na práci, jen péči o své vlastní sobecké zájmy. Dojmy, které jsi takto vyvolával, byly velmi špatné. Vy oba jste byli považováni za představitele kazatelů a jejich manželek, kteří se zabývají tím, že předkládají světu sobotu a brzký příchod našeho Pána. 2T 542.2

Ti, kdož jsou obeznámeni s tvou činností, řeknou, že tvé vyznání, tvé učení a tvůj život není tím, s čím by mohli souhlasit. Vidí, že tvé ovoce není dobré, a usuzují, že nevěříš věcem, kterým učíš jiné. Z toho vyvozují, že všichni kazatelé jsou tobě podobní a že svaté a věčné pravdy jsou konec konců klamem. Kdo bude zodpovědný za takovéto dojmy a za takové žalostné následky? Kéž bys uviděl těžkou odpovědnost, která na tobě spočívá, v důsledku tvého sobectví, které je prokletím pro tebe i pro všechny kolem tebe. 2T 543.1

Stejně bratře A, jsi znepokojen pocity a dojmy, které jsou přirozeným ovocem sobectví. Představuješ si, že jiní neoceňují tvou práci. Sám se pokládáš za schopného dokončit obrovskou práci, ale omlouváš svůj neúspěch tím, že jiní ti nedávají místo a důvěru, která by odpovídala tvé schopnosti. Jsi žárlivý na jiné a zabraňuješ pokroku věci ve státě Wisconsin tím, že konáš sám jen velice málo a zabraňuješ těm, kdož by pracovali, kdybys jim nestál v cestě. Tvá přecitlivělost a žárlivost oslabuje ruce těch, kdož by chtěli dát věci do pořádku a předložit je shromáždění. Jestliže by bylo vidět jakékoli zlepšení v těchto státech, tíhneš k tomu, že si myslíš, že je lze ve velké míře připsat tobě samému, i když je faktem to, že jestliže věci byly zanechány tvému diktátu, rychle šly směrem dolů. Ve svém kázání jsi obvykle příliš suchý a formální. Nedovedeš do své nauky вплétat praktické poznámky. Hovoříš příliš dlouho a vyčerpáváš lid. Namísto toho, abys jim kázal o té části, která se týká tvého námětu, který můžeš plně zjednodušit, tak aby byl pochopitelný pro všechny, děláš odbočky a zacházíš do drobných podrobností, které nemohou napomoci námětu a mohou být stejně tak dobře pominuty. Když je přednášena příliš bohatá látka, obsahující nepotřebné body,

posluchač ztrácí souvislost tvého výkladu a námět mu v mysli nezůstane. Když kazatel získá pozornost lidu, měl by jít od bodu k bodu tak daleko, jak je možno, ponechávaje tyto otázky nezaložené masou slov a podružných detailů. Měl by nechat své myšlenky před lidem tak výrazné, jako mílníky kolem cest. Překrývat významné životní otázky jakýmsi proudem slov, vtahujíc do nich všechno, co má jen vzdálený vztah k otázce, ničí její přesvědčivost a zatemňuje krásný, spojený řetěz pravdy. Jsi pomalý a rozvláčný ve svém kázání stejně tak, jako v čemkoli jiném, co podnikáš. Potřebuješ být posílněn Duchem pravdy. Potřebuješ, aby Kristus v tobě vytvořil naději na slávu. Potřebuješ náboženství, potřebuješ ryzí víru. ^{2T 543.2}

Byla jsem otážána na následující slova inspirace: *„Kdo jest moudrý a umělý mezi vámi? Ukaž dobrým obcováním skutky své v krotké moudrosti.“ „Ale moudrost, kteráž jest shůry, nejprve zajisté jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez rozsuzování a bez pokrytství. Ovoce pak spravedlnosti v pokoji rozsívá se těm, kteříž pokoj působí.“* (Jk 3,13.17-18) Lidé, které Bůh povolal k práci pro spasení duší, budou cítit břemeno pro lid. Sobecké zájmy budou pohlceny v jejich hlubokém, starostlivém zájmu o spásu duší, pro které Kristus zemřel. Budou cítit sílu Petrova napomenutí: *„Starších, kteříž mezi vámi jsou, prosím já spolustarší, a svědek Kristových utrpení, a budoucí, kteráž zjevena bude, slávy účastník: Paste stádo Boží, kteréž při vás jest, opatrujce je, ne bezděky, ale dobrovolně, ne pro mrzký zisk, ale ochotně, ani jako panujce nad dědictvím Páně, ale příkladem jsouce stádu. A když se ukáže kníže pastýřů, vezmete tu neuvadlou korunu slávy.“* (1 Pt 5,1-4) ^{2T 544.1}

Jsi přirozeně tvrdošijný. Žárlivost a tvrdošijnost jsou přirozeně ovoce sobectví. Učinil jsi jisté zlepšení, ale viděla jsem, jak mnoho ještě musíš vykonat. Viděla jsem tak jasně špatný vliv tvého sobeckého a neposvěceného života, že se o tebe obávám, že nikdy neuvidíš, jak Bůh tyto rysy povahy nenávidí. Bojím se, že si to neuvědomíš dostatečně, aby ses jich zbavil a stal se jako ten sebezapírající Spasitel, čistý a nesobecký a tvůj život byl charakterizován nezištnou shovívavostí. Tvůj vliv a příklad jsou takové, že způsobí u některých, kteří milují pravdu a pracují pro Boha, kteří oceňují naši víru, že ztratí svého ducha sebeobětování a svůj zájem o věc přítomné pravdy. Tvůj sobecký, hrabivý způsob života v nich vyvolává podobného ducha a tvé sklony k chamtivosti a zvýhodňování tvé vlastní osoby, zatímco vyznáváš, že jsi kazatelem spravedlnosti, zatvrdil jsi již srdce mnohých k tomu, aby dávali své prostředky ve prospěch díla pravdy. Jestliže kazatelé předkládají lidu příklad sobectví, tento příklad hovoří o díle Božím s desateronásobně větší silou než všechna jejich kázání. ^{2T 545.1}

Bůh byl zneuctěn tvou nízkostí. Tvé skutky mají příchut' nečestnosti. Nezanechal jsi za sebou čistou cestu, a jestliže cele nepřeměníš svůj život, budeš živoucí kletbou církvi, ve které býváš. Pracuješ za mzdu a nezažehl bys oheň na oltáři Božím, ani bys zadarmo nezavřel dveře. Když předložíš lidu příklad sebeobětování a oddanosti Božímu dílu a učiníš pravdu a spásu duše prvořadou záležitostí, potom tvůj vliv přivede jiné do téhož postavení sebeobětování a oddanosti a postaví království nebes a spravedlnost Kristovu na první místo. Cítíš se oprávněný k tomu, abys zvýhodňoval sebe samého v této záležitosti. Tvoji bratři se štědrostí svých duší ti projevují přízeň a pomáhají ti různým způsobem, a ty to přijímáš jako samozřejmou záležitost, jako svůj nárok, a jestliže kdokoli není k tobě dokonale štědrý a neprojevuje ti přízeň, jsi žárlivý a nerozpakuješ dát mu na srozuměnou, že nejsi oceňován a že oni jsou sobečtí. Často se odvoláváš na ty, kteří byli k tobě štědrí, a podle tebe jsou pro jiné příkladem vhodným k napodobování. Ti, kdož ti projevovali zvláštní přízeň, daleko překročili svou povinnost. Nezasloužil sis jejich důvěru ani jejich štědrost. Nenesl jsi ve své záležitosti těžká břemena a na jiné jsi uvrhl mnohem více břemen, než kolik jsi sám mohl unést. A přece jsi nabýval majetek, získával jsi dobré věci tohoto života, a považoval jsi to za své vlastní právo. Ačkoli jsi obdržel svou týdenní mzdu, nebyl jsi vždy spokojen. Nicméně plat, který jsi obdržel, jsi pravidelně používal ke svému vlastnímu prospěchu. Boží dílo tě zaplatilo, ať už jsi ukázal více, či méně práce. Nezasloužil sis prostředky, které jsi obdržel. ^{2T 545.2}

Tvá manželka byla svými rodiči rozmazlována, a též svým manželem, takže je ti jen málo k užítku. Oba jste viděli jiné, obtížené starostmi, ale sami jste nepozdvihli jejich břemena. Tvá manželka spočívala na rodinách jako bezmocná přítěž, ve velké míře ke své vlastní škodě a ke škodě jiných. Třebaže pokud šlo o zdraví, byla schopnější k vykonání práce než ti, kteří nesli kromě

svých břemen i její břemeno. A přesto to nevzala v úvahu. Žádný z vás neviděl skutečnosti v této záležitosti a neměl soucit pro jiné. Někteří z těch, od kterých jste obdrželi pomoc v péči o vás a vaše děti, nebyli schopni finančně dělat to, co dělali. Ale mysleli si, že byli sebeobětujícími služebníky Krista. Tudíž odpírali sami sobě, snášeli nepohodlí a nepříjemnosti, aby mohli nést břemena, která jste vy byli schopni lépe nést, než jak je mohli oni nést za vás. 2T 546.1

Tvá manželka nebyla ochotná převzít své životní břemeno. Přeje si vyšší povolání a zanedbává každodenní povinnosti. Žádný z vás neostříhá Boží příkázání: „*Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.*“ (Mt 22,39) Vaše já a sobectví uzavřelo před vámi smysl pro potřeby jiných. Váš přízemní, ziskuchtivý duch je nakažlivý. Váš příklad působil více pro povzbuzení lásky ke světu a hrabivému duchu než pro cokoli jiného, co se vyskytlo ve Wisconsinu a Illinois. Kdybyste nic neučinili, ale věnovali se jen svým dočasným zájmům, dílo Boží v těchto dvou státech by bylo v daleko lepším stavu, než v jakém je v současné době. Úspěch, který jste měli, není úměrný škodě, kterou jste způsobili. Boží dílo pozbylo vliv. Tvá přecitlivělost a žárlivost byla příkladem pro jiné. Setkali jsme se s tímto duchem v Illinois i ve Wisconsinu. Stav sboru v ____ a v sousedství byl žalostný. Nedostatek lásky a jednoty, žárlivost, tvrdošijnost a strojenost v těchto církvích nesla velmi mnoho stop tvé povahy. Postavení, které jsi zaujal po vzniku fanatismu v ____ tím, že jsi chránil svou důstojnost, sympatizoval s fanatiky a hledal drobné chyby na těch, které Bůh poslal, a tak jsi stál v cestě těm, kteří mohli vidět své omyly a napravit je. Tvé působení v této době vedlo k neúspěchu a práce nemohla pokračovat na správné straně, aby byl napraven zhoubný fanatismus a aby se odstraňoval odstrašující stav věcí, které vyrostly během temné vlády fanatismu. Bratři C a D a celá církev v ____ a lidé v ____ nebyli přivedeni na správné stanovisko, na které mohli být přivedeni, kdyby byli pokorní a učenliví, pracující ve spojení se služebníky Božími. 2T 546.2

Když se člověk, který vyznává, že je učitelem a vůdcem, dá cestou, kterou jsi šel kvůli své tvrdošijnosti ty, bude nést těžkou zodpovědnost za duše, které přes něj klopýtly do své zhouby. Kazatel nemůže být dost opatrný na svůj vliv. Tvrdošijnost, žárlivost a sobectví by neměly mít v jeho bytosti místo; neboť jestliže nepřekoná tyto nebezpečné prvky své povahy, bude pro něj lepší, nebude-li mít nic společného s dílem Božím. Pěstování těchto rysů, které se mu asi nezdaří být velmi špatnými, vzdálí duše mimo jeho dosah a mimo dosah jiných. Jestliže takoví kazatelé nechají věci výlučně o samotě, duše náchylné vlivu Božího Ducha mohou být dosaženy těmi, kdož jim mohou dát příklad vhodný napodobování v souladu s pravdou, kterou učí. Celým svým životem kazatel si podrží důvěru těch, kteří hledají pravdu, jestliže jim může pomoci, aby se pevně uchopili skály věků a potom, jestliže jsou pokoušeni, tento vliv mu umožní, aby je varoval, polepšoval a aby jim poradil s úspěchem. 2T 547.1

Kazatelé Kristovi by měli být mnohem více prosti sobectví než jiní lidé, protože nesou svatou pravdu pro poslední dny. Shovívavost by měla v nich přirozeně přebývat. Měli by se stydět za skutky, které prokázali svým bratřím a které nesou známky sobectví. Měli by být vzory zbožnosti, živými epistolami, protože jsou „známi a čtení“ všemi lidmi (2 K 3,2). Jejich ovoce by mělo být ve svatosti. Duch jakého vlastní, by měl být protikladem ducha, kterého projevují svěští lidé. Tím, že přijmou Božskou pravdu, se stanou Božími služebníky a již nejsou dětmi temnoty a služebníky světa. Kristus je vyvolil z tohoto světa. Světský člověk nechápe tajemství zbožnosti. Tudíž není obeznámen s pohnutkami, které je vyvolávají. A přece duch a život, které jsou v nich, které se projevují v jejich nebeském rozhovoru, v jejich sebezapírání, sebeobětování a životě bez pohany, má přesvědčující vliv, který povede nevěřící k celé pravdě, povede je k poslušnosti vůči Kristu. Jsou živými příklady, protože jsou podobni Kristu. Jsou světlem světa, solí země a jejich vliv na jiné je spásný. Jsou Kristovými zástupci na této zemi. Jejich cíle a touhy nejsou inspirovány pozemskými věcmi a oni nemohou, ani nedovedou pracovat pro zisk, či chovat k nim sobeckou lásku. Věčné úvahy stačí k tomu, aby vytvořili protiváhu jakékoli pozemské přitažlivosti. Ryzí křesťan bude pracovat pouze proto, aby potěšil Boha, maje na zřeteli Jeho slávu a těšíce se z toho, že může konat Jeho vůli. 2T 548.1

Obzvlášť kazatelé by měli znát Kristovo dílo a Jeho charakter, aby je mohli napodobovat. Neboť povaha a dílo opravdového křesťana je podobná Kristu. Odložil stranou svou slávu, své panství, své bohatství a vydal se za těmi, kteří hynuli v hříchu. Snížil se na úroveň naší chudoby, aby nás mohl povýšit na nebesa. Sebeobětování, sebezapření, nezištná shovívavost, charakterizovaly Jeho

život. Je naším vzorem. Napodobil jsi ty, bratře A, svůj Vzor? Odpovídám, nikoli. On je dokonalým a svatým příkladem, který nám byl dán k napodobování. Nemůžeme se rovnat tomuto Vzoru; ale nebudeme Bohem schváleni, jestliže Jej nenapodobujeme a v souladu se schopnostmi, které nám Bůh svěřil, se Mu nepodobáme. Láska k duším, pro které Kristus zemřel, povede k zapírání našeho já a k ochotě přinést jakoukoli oběť, abychom byli spolupracovníky s Kristem na spáse duší. 2T 549.1

Práce Božích vyvolených služebníků bude plodná, jestliže budou pracovat v Něm. Jejich slova a skutky jsou cestou, skrze kterou čisté zásady pravdy a svatosti budou sděleny světu. Jejich příkladné životy z nich mohou učinit světlo světa a sůl země. Služebníci Boží by se měli rukou víry uchopit mocné paže Boží a soustřeďovat Božské paprsky světla shůry, zatímco setbou lásky by měli sahat po hynoucích duších. Píle je v této věci nezbytná. Netečnost dovolí, aby duše, které měly být spaseny se dostaly mimo dosah. Bůh žádá pro svou službu kazatele, kteří bdí, kteří jsou energičtí a vytrvalí, kteří jsou věrnými strážci na zdech Sionu, naslouchají, aby slyšeli slova Božského Učitele a totéž věrně hlásají lidu. 2T 549.2

Jsi velmi podoben Merozovi. Jsi zcela pilný, když jde o výhody pro tebe samotného, ale nemáš žádné pohnutky pro zvláštní píli, jestliže to nemá být tobě k prospěchu. Jsi rozhodně líný muž. Dovedeš jíst své porce pravidelně, ale nemáš zvláštní lásku pro fyzickou práci. Nikdo nemůže zastávat tvé postavení kazatele, jestliže není příčinlivý, pilný v podnikání a věrný ve vykonávání všech společenských a veřejných povinností života. Bůh si nás zvolil jako své služebníky pro svou práci, která vyžaduje neustálou energii. Nemáme být zhýčkaní a vyhýbat se dřině, těžkostem a konfliktům. 2T 550.1

Byla jsem odkázána na následující slova inspirace: *„Neboť ne sami sebe kážeme, ale Krista Ježíše Pána, sebe pak služebníky vašimi pro Ježíše. Bůh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo, ten se osvitil v srdcích našich k osvětlení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista. Máme pak poklad tento v nádobách hliněných, aby důstojnost té moci byla Boží, a ne z nás, když ze všech stran úzkost míváme, ale nebýváme cele potlačeni; býváme vrtkáni, ale nebýváme docela zvrtkáni; protivenství trpíme, ale nebýváme opuštěni; býváme opovrženi, ale nehyneme. Vždycky mrtvení Pána Ježíše na těle nosíme, aby i život Ježíšův na těle našem zjeven byl.“* (2 K 4,5-10) Dostatečnost apoštola nebyla v něm samotném, nýbrž v přítomnosti a moci Svatého Ducha, jehož milostivý vliv naplnil jeho duši, přinášeje všechny myšlenky pod vládu a poslušnost Krista. Jeho kazatelství bylo plodné. 2T 550.2

První velké přikázání je: *„Protož milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší mysli své, i ze všech mocí svých. To jest první přikázání. Druhé pak podobné toto: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Většího přikázání jiného nad tato není.“* (Mk 12,30-31) Na těchto dvou přikázáních spočívá celý zákon a povinnosti mravní bytosti. Ti, kdož konají svou povinnost pro jiné tak, jak chtějí, aby jiní konali pro ně, jsou přivedeni do postavení, kde se jim může zjevit Bůh. Budou Bohem pochváleni. Jsou zdokonaleni v lásce a ve své práci a jejich modlitby nebudou vysílány nadarmo. Neustále získávají milost a pravdu z pramene a svobodně přinášejí jiným Božské světlo a spásu, kterou dostávají; v nich je naplněno Písmo: *„Máte užitek svůj ku posvěcení, cíl pak život věčný.“* (Ř 6,22) 2T 550.3

Sobectví je zhoubou v očích Božích a svatých andělů. Kvůli hříchu mnozí neuspěli ve vykonání dobra, kterému se podle svých schopností mohli těšit. Pohlížejí sobeckými zraky na své vlastní věci a nemilují a nehledají zájem jiných tak, jak hledají zájem svůj. Převracejí Boží pořádek namísto toho, aby konali pro jiné to, co si přejí, aby jiní konali pro ně, a konají jiným to, co velmi neochotně snášejí od jiných. Zde je to, co je vám zapotřebí se naučit. Láska je Boží. Nemáte lásku, která přebývala v Kristově hrudi. Neposvěcená srdce nemohou způsobit či vytvořit tuto rostlinu nebeského původu, která aby mohla kvést, musí být neustále zalévána nebeskou rosou. Může kvést pouze v srdci, kde vládne Kristus. Tato láska nemůže žít a vzkvétat bez skutků a nemůže konat skutek bez toho, že by vzrůstala její horlivost a rozšiřovala svůj původ na jiné. Tuto zásadu jste ve značné míře zanedbávali a následkem toho se všechno to, co by se její přítomností stalo světlé, stalo temnotou. 2T 551.1

Můj bratře, potřebuješ úplnou přeměnu, důkladnou přeměnu. Bez této jsi pouze slepým vůdcem. Tvůj vliv nezvyšuje lásku a jednotu těch, se kterými býváš. Namísto toho, abys budoval, máš

jen rozptylující vliv. Způsobil jsi svými nedostatky prokletí Západu. Jelikož tak mnoho postrádáš milost Boží a jsi natolik oddán sobectví, nemůžeš pozvednout sbor k postavení, jaké Bůh od něj požaduje. „*Jejž učiněn jsem já služebník, tak jakž mi to svěřil Bůh na to, abych vám sloužil, a tak naplnil slovo Boží, to tajemství skryté od věků a národů, nyní pak zjevené svatým jeho. Jimžto Bůh ráčil známo učiniti, kteraké by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany, jenž jest Kristus v vás, ta naděje slávy, kteréhož my zvěstujeme, napomínající všelikého člověka, a učíce všelikého člověka ve vši moudrosti, abychom postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši. O čež i pracuji, bojuje podle té jeho mocnosti, kteráž dělá ve mně mocně.*“ (Ko 1,25-29) ^{2T 551.2}

Boží kazatelé musí mít ve svých srdcích pravdu, aby ji úspěšně mohli předkládat jiným. Musí být posvěceni pravdou, kterou káže, nebo budou jen kameny úrazu pro hříšníky. Ti, kdož jsou povoláni Bohem, aby byli kazateli ve svatých věcech, jsou povoláni, aby byli čistí v srdci a svatí v životě. „*Očistě se vy, kteříž nosíte nádobí Hospodinovo.*“ (Iz 52,11) Jestliže Bůh sešle bídu na ty, kdož jsou povoláni, aby kázali pravdu, a odmítají poslouchat, těžší běda spočívá na těch, kdož převzali na sebe posvátnou práci bez čistých rukou a čistých srdcí. Jak spadne hoře na ty, kdož káží pravdu, zatímco jsou neposvěceni v srdci a v životě, tak spadne žal na ty, kteří přijímají a udržují neposvěcené postavení, které nemohou plnit. Jestliže Duch Boží neposvětil a neučinil čistým a ryzím ruce a srdce těch, kdož káží posvátné věci, budou tito mužové hovořit v souhlasu se svou nedokonalostí, nedostatečnou zkušeností a jejich rady povedou k odtržení od Boha těch, kdož k nim vzhlížejí a důvěřují v jejich soudnost a zkušenost. Kéž Bůh pomůže kazatelům, aby vykonávali nabádání apoštola Pavla ke Korintským: „*Sami sebe zkoušejte, jste-li u víře; sami sebe ohledujte. Čili sami sebe neznáte, že Ježíš Kristus jest ve vás? Leč jste snad zavrženi.*“ (2 K 13,5) Zde je před tebou práce můj bratře, kterou je třeba vykonat, jestliže si chceš zasloužit život věčný. Kéž ti Bůh v této práci dokonale pomůže, abys byl dokonalý a bezúhonný, nemajíce žádného nedostatku. ^{2T 552.1}

*V Chicagu, Illinois Massasoit House,
6. července 1870*

64. Fanatismus a nevědomost

Bratře E,

zatímco jsem byla v Rochestru, New York, 25. prosince 1865, dříve, než jsem navštívila stát Maine, viděla jsem některé věci v souvislosti s komplikujícími a znechucujícími podmínkami díla v tomto státě. Bylo mi zjeveno, že určitý počet těch, kdož myslí, že jejich povinností je učit Slovo Boží na veřejnosti, se ve své práci mýlí. Neměli žádné povolání, aby se věnovali této svaté, zodpovědné práci. Nebyli pro tuto práci kazatele kvalifikovaní, neboť nemohli učit jiné náležitým způsobem. *2T 553.1*

Někteří získali zkušenost mezi náboženskými fanatiky, kteří neměli žádný opravdový smysl pro vznešenou povahu díla. Náboženská zkušenost těchto lidí, kteří vyznávali, že jsou Adventisty sedmého dne, nebyla spolehlivá. Neměli žádné pevné zásady, které by podpíraly jejich skutky. Byli sebedůvěřiví a vychloubační. Jejich náboženství nespočívalo ve spravedlivých skutcích, opravdové pokoře duše a upřímné oddanosti Bohu, nýbrž spočívalo v impulsech, hluku a zmatku, kořeněném výstřednostmi a podivnými věcmi. Nepociťovali, ani nemohli pociťovat nutnost oděnění Kristovou spravedlností. Měli svou vlastní spravedlnost, která byla jako špinavé hadry a kterou Bůh v žádném případě nemůže přijmout. Tyto osoby neměly žádnou zálibu v jednotě a v souladné činnosti. Libovali si v nepořádku. Zmatení, zábava, různost v myšlení tvoří jejich volbu. Byli neovladatelní, nedali se podrobit, nedali se napravit a byli neposvěcení a tento prvek zmatenosti zcela vyhovoval jejich nedisciplinovaným myslím. Byli prokletím pro Boží dílo a vrhli špatnou pověst na jméno Adventistů sedmého dne. *2T 553.2*

Tyto osoby nezakoušely práci na reformaci nebo posvěcení skrze pravdu. Byli hrubými a nekultivovanými. Nikdy neochutnali sladké, čisté a jemné věci budoucího světa. Nikdy nic nezakoušeli a ani neměli svá srdce otevřena záhadám Božskosti. Kladli Božské a věčné věci na stejnou úroveň s věcmi všedními a hovořili by o nebesích a příchodu Ježíše, jako kdyby to hovořili o koni. Měli povrchní znalosti pravdy, ale ve věcech mnohem složitějších už byli jen pouhými nevědomci. Své zásady užívali v životě a vedly je k uctívání svého já. Nikdy nenahlíželi na sebe ve světle, ve kterém na sebe nahlížel Pavel, když je vedl, aby spatřili morální chybu své povahy. Nikdy nebyli umrtveni zákonem Božím a neoddělovali se od svých nečistot. Je to oblíbeným zájmem některých z této třídy lidí, že se zabývají konverzací o maličkostech a lehkovážnostech. Tento zvyk, kterému čas od času hověli, měl být charakterizován jako svaté rozjímání a oddanost. Činíce takto, projevovali nedostatek opravdové důstojnosti a vytříbenosti a pozbyli na vážnosti u rozumných lidí, dosud neznajících pravdu. Tito lidé se vrhli do proudu pokušení a zdržovali se tam, kam je úspěšně svedli nepřatelé; oni tak snadno ovládali jejich mysl a ničili jejich celou zkušenost, že se vši pravděpodobností budou neschopni se opět uzdravit a opět vymanit z jejich léčky a získat zdravou zkušenost. *2T 554.1*

Oheň Božího dne stráví tyto plevy a nezbude nic z kohokoli, kdo pokračuje touto bezbožnou cestou, kterou oni tak milovali. Tito lidé mají nechuť vůči společnosti těch, se kterými je opravdově Bůh. Jejich náboženská zkušenost je na tak nízké úrovni, že nemají žádnou úlohu, ani podíl v rozumné, inteligentní náboženské zkušenosti. Proto opovrhovali společností těch, které Bůh vede a učí. Jízlivost a ironie jsou silnou stránkou některých zvláštních lidí této třídy. Jsou směšní a drzí a neváží si dobrých mravů. Nemají žádnou péči o to, aby rozlišovali a dávali čest těm, kteří si tu čest zaslouží. Projevují pyšného, vzpurného, neposlušného ducha vůči těm, kdož se odlišují od jejich názorů. Jejich výbušné mravy a mylná cesta zavádí opravdového Božího služebníka tak daleko, že cítí, že oni odolávali snahám, které pro ně byly učiněny a je zbaven odvahy vykonávat jakoukoli další práci v jejich prospěch. Věnují se opovrženíhodnému vítězství přesně téže povahy, kterému se věnuje satan a zlí andělé nad těmi, které si podrobili. Mají na své straně satana a zlé anděly, se kterými společně jásají. Případy těchto osob, které tento druh povahy tak nápadným a zvláštním způsobem rozvinuli, jsou beznadějné. Jsou uzavření, přesvědčení o své vlastní spravedlnosti, a cokoli podobné

jemnosti a vznešenosti povahy, se kterými přicházejí do styku, nazývají pýchou a nedostatkem pokory. Hrubost a nevědomost považují za pokoru. *2T 554.2*

S tímto druhem lidí jsi měl stejný podíl na své náboženské zkušenosti; tudíž nejsi kvalifikovaný pro práci, abys učil tomu nejslavnějšímu, nejčistšímu, nejpoznesenějšímu a přitom nejzkušebnějšímu poselství, jaké kdy bylo dáno smrtelným lidem. Můžeš dosáhnout jistého stupně soudnosti, ale nejinteligentnější část společnosti bude tvou prací odehnána. Nemáš dostatečné vědomosti ani o všeobecných směrech vzdělání, nebo abys byl učitelem mužů a žen. Mají na druhé straně ďábla, který jim radí a navazuje cesty a prostředky, aby je odvedl od pravdy. *2T 555.1*

Učitelé všeobecných škol musí být mistry ve svém oboru. Jsou pečlivě zkoušeni, zda se osvědčí, jestliže jim věci budou náležitým způsobem zjeveny. Zkoumáním dokonalosti své kvalifikace jsou zkoušeni v souladu s významností postavení, které se od nich vyžaduje. Viděla jsem, že Boží dílo je natolik mnohem významnější povahy a mnohem vyššího zájmu, jako věčné převyšuje dočasné. Omyl zde již učiněný, nemůže být napraven. Je nekonečně důležité, aby všichni ti, kdož jdou vyučovat pravdu, byli pro svou práci kvalifikováni. Neméně přísnému šetření by měli být podrobeni ve věci své schopnosti učit pravdu, kdož učí v našich školách. Boží dílo by nemělo být znevažováno lenivou a uvolněnou činností těch, kdož vyznávají, že jsou kazateli Kristovými. *2T 555.2*

Bylo mi zjeveno, že kazatelé musí být posvěcení a svatí, musí mít vědomosti o Slově Božím. Měli by být seznámeni s argumentací Bible, připraveni kdykoliv uvést důvody své naděje, nebo by měli přestat konat tuto práci a věnovat se povolání, kde nezpůsobí tak nesmírné následky. Kazatelé oblíbených denominací jsou dnes přijatelní kazatelé, jestliže dovedou mluvit o několika málo prostých otázkách Bible. Ale kazatelé, kteří rozšiřují nepopulární pravdu pro tyto poslední dny, kteří se musí setkávat s učenými muži, s muži pevných názorů a odpůrci všeho typu, by měli znát, o čem se hovoří. Neměli by na sebe převzít zodpovědnost výuky pravdy, jestliže pro tuto práci nejsou kvalifikováni. Dříve než se do této práce pustí nebo se jí oddají, by jejich práce měla spočívat ve studiu Bible. Jestliže nemají takové vzdělání, aby mohli mluvit na veřejnosti a být jí přijati a aby byli pravdě k prospěchu a ke cti Pánu, kterému, jak prohlašují, slouží, měli by počkat, až budou pro takovéto poslání způsobilí. *2T 556.1*

Bratře E, nemůžeš zastávat funkci kazatele Kristova. Viděla jsem, že postrádáš správné náboženské zkušenosti. Nemáš vědomosti o sobě samém, nedovedeš ani správně číst či používat jazyka, který by kázal pravdu k porozumění inteligentní společnosti. Postrádáš schopnost rozlišovat. Nevěděl bys, kdy je náležité mluvit a kdy je moudré být zticha. Tak dlouho sis myslel, stejně jako oni zvláštní lidé, o kterých jsem se zmínila, že všechno znáš, že rozpoznáš své nedostatky, když před tebou budou předloženy. Velmi mnoho oceňuješ sebe samého a tvá zkušenost byla charakterizována sebedůvěrou a vychloubačností. *2T 556.2*

Nejsi schopen se něčemu naučit; proto Boží věc by ve tvých rukou nebyla k užtku. Kdyby ses setkal s neúspěchem, nedokázal by sis to ani uvědomit. Věc Boží by byla znevážena a zneuctěna tvou prací a tobě by se nepodařilo odhalit skutečnost. Jistí lidé mohou být přesvědčeni tvou pravdou; ale více bude těch, kteří se odvrátí a odeberou se tam, kde nemohou být zasaženi náležitou soudnou prací. Do pravdy vplétáš své vlastní zkušenosti a věci, které jsou pro pravdu zhoubné. Bůh tě nemůže přijmout jako zástupce pravdy. *2T 557.1*

Tvé způsoby nebyly očištěny a povzneseny. Tvé chování Boha netěšilo. Tvá slova byla bezstarostná. Postrádáš zbožnost a oddanost. V duchovním životě jsi neprožil zkušenost. Nemáš úspěch v tom, abys pochopil, jak správně rozdělovat slovo života a dávat tak každému jeho podíl v pravý čas. Raději jsi napadal sporné otázky, i když jsi nebyl v právu, a mohl ses setkat jen s porážkou. Toto je duch lidí ze státu Maine, o kterém jsem se zmínila. Jejich potěšení je zabývat se sporem a vzdorováním. Neprojevil bys pokoj při vyučování těch, kdož ti odporují. Byl bys zmrzačen do značné míry vlastní nešťastnou zkušeností. Postrádáš sebekulturu a pokoru. Je ti zapotřebí, aby ses naučil ještě důležitým lekcím dříve, než se staneš přijatelným následovníkem Krista, dokonce i v soukromém postavení. *2T 557.2*

65. Rozmazlená dcera

Drahá přítelkyně F,

bylo mi zjeveno, že jsi byla v nebezpečí, že se dostaneš pod plnou kontrolu velkého odpůrce duší. Tvá zkušenost v ____ nebyla pro tebe dobrá. Tvůj pobyt v ____ tě zraňoval. Stala ses pyšná a marnivá. Osoby v ____ nechťely ty, kteří tě nerozumně vedli k marnivosti, všetečnosti a rozpustilosti. Nebylo žádoucí, aby tě osoby nemoudře hýčkaly a chválily, až ses stala marnivou a náladovou. Stavěla ses na odpor jakémukoliv omezení, byla jsi tvrdohlavá, svévolná, tvrdošíjná a svým rodičům jsi způsobila hodně potíží. Oni se mýlili. Tvůj otec tě nerozumným způsobem rozmazlil. Tys toho využívala a začala jsi podvádět. Získala jsi pochvalu i tam, kde sis to nezasloužila. *2T 558.1*

Měla jsi svou hlavu také v ____ a jednala jsi podle své vůle ve věcech, které v dané chvíli nebyly dovoleny. Když ty nebo tvé sestry byly pokárány, cítila jsi to jako urážku a celou záležitost jsi své matce podala způsobem, jako kdybys byla hrubě napadána. Zveličovala jsi vše a ona byla nervózní a snadno se vzrušovala a byla podrážděná, jestliže si myslela, že její postavení a důstojnost není respektována. Byla rozladěná, jestli kdokoli něco přikazoval jejím dětem, a toto své rozladění neskrývala. Mluvila nenáležitým způsobem s těmi, kdo vyžadovali její úctu. Tvá matka projevila velký nedostatek moudrosti v tom, že se stavěla na tvou stranu a kárala ty, kterým by měla poděkovat, a ne je hanit. Zraňovala tě a konala práci pro tebe, kterou nikdy nemůže napravit. Ty jsi triumfovala, protože ses pokládala za bezpečnou před výčitkami. Myslela sis, že můžeš dělat, cokoliv tě napadne. Oči tvé matky tě vždy nesledovaly, a i v těch případech, kdy tomu tak bylo, nedokázala rozpoznat tvé zlé sklony. *2T 558.2*

Ve škole jsi měla dobrého a ušlechtilého učitele, a přece ses cítila rozhořčená, protože ses cítila omezována. Myslela sis to, protože jsi byla dcerou pana G, tvůj učitel ti měl dávat přednost před jinými a neměl si dovolovat tě opravovat a kárat tě. Tvé sestry sdílely podobného ducha. Své nářky jsi nosila rodičům; slyšeli tvůj výklad o záležitostech, sympatizovali s tebou více či méně, ale jejich city byly podloženy tvými nadsazenými zprávami. Poškozovali tě, nebyla jsi tak přesně v jistém smyslu vychovávána, jak jsi měla být, a přece ses urážela, protože věci nemohly jít tvou vlastní cestou, nýbrž byla jsi nucena ustoupit rozhodnému, dokonalému, způsobnému poučování bratra H. Zatímco jsi byla ve škole, často jsi obtěžovala, byla jsi rozpustilá a do značné míry jsi postrádala skromnost a slušnost. Byla jsi drzá, sobecká, sebepovyšující a potřebovala jsi pevnou disciplínu jak doma, tak i ve škole. *2T 558.3*

Tvá mysl je nečistá. Byla jsi zproštěna starostí a práce příliš dlouho. Domácí povinnosti by měly být jedním z nejbohatších požehnání, jakých se ti dostává. Vyčerpanost by tě ani z jedné desetiny nepoškozovala tolik, jako tě poškozovaly tvé kluzké myšlenky a chování. Získala jsi nesprávné představy, pokud jde o dívky a chlapce ze smíšené společnosti, a tvé myslí bylo přirozené být ve společnosti chlapců. Nejsi čistá v srdci a v myslí. Byla jsi poškozena čtením milostných románů a tvá mysl byla fascinována nečistými myšlenkami. Tvá představivost byla zkažená tak, že se zdá, že nemáš žádnou vládu nad svými myšlenkami. Satan tě vede do svého područí, jak se mu líbí. Nejsi šťastná. Nemiluješ Boha či Jeho lid. Máš krutého, zatrpklého ducha vůči těm, kdo vidí tvou pravou povahu. Zdá se, že je káráš za způsob, jakým nazírají na tvůj případ, ale jsi to ty, která máš být kárána. Tvé chování je takového rázu, že volá po výstrahách a varování. Máš jen sebe samu, aby sis v tom směru činila výčitky. *2T 559.1*

Jsi nebezpečnou společnicí a způsobila jsi svým vlivem v ____ mnoho škody. Vedla jsi, místo toho, abys byla vedena. Znevážila jsi Boha a jsi Mu zodpovědná za špatnou práci, kterou jsi svým vlivem způsobila. Tvé chování nebylo nevinné, skromné a slušné. Neměla jsi bázeň před Bohem. Abys mohla dosáhnout svých plánů, často ses přetvařovala a skrývala jsi, že máš pokřivené svědomí. Má drahá dívka, jestliže se nezastavíš tam, kde jsi, zcela určitě se zničíš. Přestaň se svým denním sněním, budováním vzdušných zámků. Přestaň, nedovol, aby tvé myšlenky ubíhaly cestami pošetilosti a zkaženosti. Nemůžeš se bezpečným způsobem stýkat s chlapci. Přival pokušení je zde,

bude záplavou ve tvé hrudi a povede k tomu, že vykoření zásady, ženskou ctnost a opravdovou skromnost. Budeš-li pokračovat na této svévolné cestě, co bude tvým osudem? *2T 559.2*

Před námi je nový rok. K čemu ses rozhodla? Jaké tvé předsevzetí bude předloženo Bohu skrze anděly – strážce tvé každodenní práce? Jaká slova z těch, co jsi vyslovila, se objeví na stránkách knihy záznamů? Jaké myšlenky zpytatel srdcí nalezne v tvé mysli? On rozlišuje mezi myšlenkami a záměry srdce. Minulý rok byla o tobě podána zlá zpráva nebeské výsosti a čistým svatým andělům. Uvědom si, že tvé myšlenky, zlé skutky a nesvaté myšlenky mohou být ukryty před lidmi, ale i ty nejskrytější záměry tvého života jsou jako otevřená kniha před Bohem. V nebeských záznamech je zřejmá každá skvrna charakteru i každý spáchaný hřích. *2T 560.1*

Bůh hledí na tebe s nelibostí a ty přesto nevnímáš, neuvědomuješ si svůj beznadějný stav. Někdy se ozvou výčitky svědomí, ale jsou umlčeny pýchou tvé ubohé duše. Nejsi šťastná, a přece se domníváš, že bys byla šťastná, kdybys úplně odstranila uzdu svého životního běhu. Ubohé dítě! Představ si, že jsi na podobné cestě jako Eva v ráji Eden. Eva se též domnívala, že by byla šťastnější a její život by byl vznešenější, kdyby mohla jíst ovoce stromu, z něhož Bůh pod trestem smrti zakázal jíst. Eva nakonec jedla a ztratila slávu ráje. *2T 560.2*

Kontroluj své myšlenky. Není to snadný boj; nebudeš-li o to vážně a horlivě usilovat, nepodaří se ti to. Ale Bůh to od tebe žádá; je to povinností všech odpovědných bytostí. Jsi Bohu zodpovědná za své myšlenky. Zabýváš-li se planými představami a nečistými myšlenkami, provinila ses do jisté míry před Bohem, jako by ses dopustila činu. Brání ti v tom jen nedostatek příležitostí. Stavění vzdušných zámků za bílého dne nebo i v noci je špatné a velmi nebezpečné. Takové zvyky se těžko dají odstranit a člověk se nesnadno upoutává k věcem čistým a vznešeným. Chceš-li řídit své nitro, je třeba, abys hlídala své oči, uši i všechny své smysly, aby tvou duši nenakazily špatné úmysly. Tu-to zvláště žádoucí vnitřní práci může vykonat pouze síla Boží milosti. Ty máš nezdravý směr. *2T 561.1*

Sešla jsi z pravé cesty, stala ses drzou a ztratila jsi stud. Pán nemá místo ve tvém srdci. S Boží pomocí však můžeš povstat a stát se účastnicí Jeho milosti i nástrojem pravdy. Bůh od tebe žádá, abys ovládala nejen své myšlenky, ale i vášně a city. Tvé spasení závisí na sebeovládání. Vášně a city jsou mocné síly. Jsou-li zneužity nečistými záměry a hnány špatným směrem, mohou tě uvrhnout do zkázy, učinit politováníhodnou troskou života bez Boha a bez naděje. *2T 561.2*

Své představy musíš určitě a vytrvale kontrolovat, své sklony a záliby podřídíš rozumu, svědomí a charakteru. Jsi v nebezpečí, neboť právě nyní rozhoduješ o tom, zda budeš obětovat věčnou blaženost nebes na oltář nespoutané vášně. Nízká, porušená náruživost opanuje celou bytost. Povolíš-li, uvrhneš hanbu a zármutek na hlavu svých rodičů i sourozenců, ponížíš sama sebe a ztratíš nebesa i věčný život. Položíš tyto věci v sázku? Prosím tě, zastav se a uvažuj. Ani krok nepokračuj na této cestě marnosti, kde na tebe očekává bída a smrt. Nebudeš-li omezovat své vášně a náklonnosti, uvedeš sebe i své okolí do špatného světla, poskvrníš svůj charakter a hanba tě bude provázet po celý život. *2T 562.1*

Jsi neposlušná, nevděčná a zlá vůči rodičům. Tyto špatné vlastnosti jsou ovocem zkaženého stromu. Tvé chování není cudné. Miluješ společnost chlapců a ráda o nich vyprávíš. „*Nebo z hojnosti srdce ústa mluví.*“ (Mt 12,34) Tyto zlé vlastnosti úplně ovládly tvou bytost. Dopouštíš se raději klamu, jen abys uskutečnila svá přání a záměry. *2T 562.2*

Nepovažuji tvůj případ za beznadějný. Kdyby tomu tak bylo, mé pero by nepsalo tyto řádky. V Boží síle můžeš spasit minulost. Tvé jméno je již příslovečným příkladem v ____, ale můžeš to změnit tím, že použiješ sílu, kterou ti dal Bůh. Dokonce i nyní můžeš získat mravní čistotu, takže tvé jméno může být spojováno s věcmi čistými a svatými. Můžeš být povznesena, Bůh ti poskytne nezbytnou pomoc. Pozval tě, abys k Němu přišla, a slíbil, že ponese tvé břemeno a dá ti odpočinek duše. „*Učte se ode mne,*“ řekl božský Učitel, „*neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí duším svým.*“ (Mt 11,29) Dlouho ses vyvyšovala nad tuto mírnost a pokoru. Budeš se muset naučit této významné lekci Božského Učitele dříve, než nalezneš slíbený odpočinek. Příliš mnoho sis myslela o sobě a také o své vlastní chytrosti, která tě zavedla do takové strojenosti a marnosti, že jsi ze sebe udělala téměř blázna. Máš lživý jazyk, který si hoví ve falešném výkladu věcí a falešnosti. Ach má drahá dívka, kdybys jenom mohla procitnout, kdyby tvé ohlušené svědomí se mohlo jenom probudit, kdybys pěstovala obvyklý dojem přítomnosti Boha a podrobovala

se vládě osvětleného bdělého svědomí, pak bys byla šťastná ty sama a byla bys požehnáním pro své rodiče, jejichž srdce nyní zraňuješ. Byla bys nástrojem spravedlnosti pro své spolčníky. Potřebuješ opravdovou změnu a bez této přeměny jsi jen žlučovitou zatrpklostí v poutech nepravosti. Představuješ si, že jestliže jdeš kam se ti zachce, jsi volná. Jsi vedena svou zhoubnou myslí, ale ve skutečnosti jsi v tom nejvíce ponižujícím otroctví. Bez zásad náboženství se můžeš považovat za předmět závidění, ale ti, kdo jsou dobří, budou pohlížet na tvou povahu se soucitem a na tvé činy s odporem. Podílníkem na Božské přirozenosti se můžeš stát tehdy, jestliže unikneš zkaženosti, která panuje v tomto světě prostřednictvím choutek; ale tím, že se budeš na nich podílet, můžeš klesnout do hloubi zkaženosti a nést satanovu pečeť. 2T 562.3

Máš mladší sestry, pro které jsi mohla být svým vlivem k požehnání. Ve vaší rodině musíš odřázet sladké, převzácné světlo, otcovo srdce naplňovat radostí, nebo můžeš být temným stínem a mrakem bouře, která ničí. Tvá vášeň ke čtení je takové povahy, že jestliže se ji oddáváš, zvrátí tvou představu a zvrhne se ve skutečné ničení. Jestliže se nebudeš bránit myšlenkám, své četbě a svým slovům, tvá představivost se stane beznadějně chorobnou. Čti Bibli, a to pozorně, zbožně a nech se vést jejím učením. V tom je tvá bezpečnost. 2T 563.1

Vyhýbej se chlapcům. V jejich společnosti se stávají tvá pokušení opravdovými a mocnými. Vypuď ze své dívčí hlavy sňatek. V žádném případě nejsi pro něj způsobilá. Potřebuješ léta zkušeností dříve, než budeš kvalifikovaná natolik, abys pochopila povinnosti a převzala na sebe břemena, pocházející z manželského života. Rozhodně střež své myšlenky, své vášně a své záliby. Nesnižuj se natolik, abys sloužila rozkoši. Povznes je k čistotě, oddávej je Bohu. 2T 564.1

Můžeš být opatrnou, ctnostnou a skromnou dívkou, ale ne bez nejopravdovějšího úsilí. Musíš bdít, musíš se modlit, musíš rozjímat, musíš zkoumat své motivy a skutky. Pečlivě rozebírej své pocity a skutky. Dokázala bys v přítomnosti svého otce vykonat nějaký nečistý skutek? Jistě že ne. Ale ty to činiš v přítomnosti svého nebeského Otce, který je mnohem vznešenější, tak svatý a čistý. Ano, kazíš své vlastní tělo v přítomnosti čistých, bezhříšných andělů a v přítomnosti Kristově a pokračuješ v této činnosti bez ohledu na svědomí, bez ohledu na světlo a výstrahy, které jsou ti dány. 2T 564.2

Pamatuj si, o tvých skutcích je veden záznam. Musíš se opět setkat s nejtajnějšími věcmi svého života. Budeš posuzována podle skutků, které jsi učinila ve svém těle. Jsi na toto připravena? Poškozuješ sama sebe jak tělesně, tak mravně. Bůh by se velice radoval, kdyby mohl zachovat tvé tělo svaté. *„Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého ve vás? Kteréhož máte od Boha a nejste sami svoji. Nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.“* (1 K 6,19-20) Cožpak tě Bůh nebude soudit za upadání do tělesných choutek, vášní a zálib, jestliže požaduje bohatství tvých citů a celé tvé bytosti k tomu, aby bylo oddáno Jeho službě? 2T 564.3

Opět tě musím varovat jako člověka, který se musí setkat s těmito řádky v den, kdy případ jednoho každého bude rozhodnut. Oddej se Kristu bez prodlení; On sám mocí své milosti tě může spasit před zkázou. On sám může přivést tvé mravní a duševní schopnosti do zdravého stavu. Tvé srdce může být otepleno láskou Boží. Tvé porozumění může být jasné a zralé. Tvé svědomí osvětlené, rychlé a čisté, tvá vůle přímá a posvěcená, podrobena vládě Božího Ducha. Můžeš sama činit, jak se ti líbí. Půjdeš-li nyní cestou vzpřímeně, zanecháš-li špatných skutků a naučíš-li se konat dobře, pak budeš rozhodně šťastná. Budeš úspěšná v životních bojích a pozdvihneš se ke slávě na počest lepšího života, než je tento. Zvol si v tento den, komu chceš sloužit. 2T 564.4

66. Manželce jednoho kazatele

Drahá sestro I,

včera jsem jistou dobu uvažovala a nyní mám několik myšlenek, které si přeji ti sdělit. Nemohla jsem ihned odpovědět na tvou otázku, týkající se povinnosti cestovat s tvým manželem. Ještě jsem se nedozvěděla výsledek cesty, na které jsi jej doprovázela, tudíž jsem nemohla mluvit s takovým pochopením, jako kdybych byla obeznámena s vlivem, kterým jsi zapůsobila. Nemohu ti dát radu v temnotách. Musím vědět, zda má rada je správná ve světle. Má slova mají sloužit k prospěchu, proto musím být velice obezřetná. Po pečlivé úvaze, kde jsem se snažila uvědomit si všechny věci, které mi byly v tvém případě zjeveny, jsem nyní připravena ti napsat. 2T 565.1

Z dopisu, který jsi mi napsala v souvislosti s bratrem J, mám obavy, že máš předsudky a že do jisté míry jsi závistivá. Doufám, že toto není ten případ, ale bojím se toho. Ty a tvůj manžel jste velmi citliví a přirozeně žárliví, a proto je vám zapotřebí, abyste se měli v tomto směru na pozoru. Nedomníváme se, že bratr J vidí věci v jasném světle. Myslíme si, že jeho manželka je daleko od toho, aby měla pravdu a má na něj velký vliv. Přesto doufáme, že když všechno půjde u něj s moudrostí, vysvobodí se z léčky satanovy a uvidí věci v jasném světle. 2T 565.2

Drahá sestro, jsme rozhodnutí být nezaujatí a nedat se ve svých skutečích a slovech ovlivnit tím, co jsme slyšeli. Nemáme žádné oblíbence, kéž nám Pán dá Božskou moudrost, abychom mohli jednat spravedlivým a nezaujatým způsobem, a tak mohli vyhovět myslí Jeho Ducha. Nepřejeme si, aby naše práce byla konána v naší vlastní síle. Nechceme mít osobní pocity. Jestliže si myslíme, že nejsme nijak zvlášť ceněni, nebo vidíme nebo si představujeme, že vidíme, jak jsme přehlíženi, chceme jednat v duchu našeho odpouštějícího Mistra. Lidé, kteří vyznávali, že jsou Ježíšovými následovníky, Jej nepřijali, protože Jeho tvář byla obrácena směrem k Jeruzalému, a On neprojevil žádnou zvláštní známku toho, že by se s nimi měl zdržovat. Neotevřeli své dveře tomuto nebeskému hostu a nenaléhali na Něj, aby setrval s nimi, ačkoliv viděli, že byl vyčerpán na své cestě a blížila se noc. Nedali Mu najevo, že si opravdu přejí Ježíše. Učedníci věděli, že se snažil zde oné noci zůstat, a pocítovali velmi palčivým způsobem toto pohrdnutí, které bylo Pánu projevováno, že byli rozzlobení a prosili Ježíše, aby ukázal své náležitě, pravé rozhořčení a povolal z nebe oheň, který by strávil ty, kteří Jej zneužili. Ale On pokáral jejich rozhořčení a horlivost ve prospěch Jeho cti a pravil, že nepřišel proto, aby je navštěvoval soudem, nýbrž aby jim projevoval milost. 2T 566.1

Tato lekce našeho Spasitele je jak pro vás, tak i pro mne. Žádné rozhořčení nesmí vstoupit do našich srdcí. Když jsme sami pobouřeni, nesmíme opět pobuřovat žárlivostí a zlobou! Jaký omyl můžeš vykonat, když jsi proměnila přátelství a lásku v zatrpkllost a nenávisť! Musíme být méně pyšní, méně vztahovační, s menšími sklony k sebelásce a být mrtví vůči sobeckosti. Náš zájem musí být ponořen v Kristu a my musíme být schopni říci: „*Živ jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus.*“ (Ga 2,20) Kristus nám pravil, jak si máme vše usnadnit a být šťastní na této cestě. „*Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a uchte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.*“ (Mt 11,28-29) Velká potíže je v tom, že je tak málo pokory a mírnosti, pak jho duševní trýzně a břemeno je tak těžké. Máme-li opravdovou pokoru a mírnost, jsme tak uchvázeni Kristem, že si k srdci nepřipouštíme nedbalost a opovržení. Jsme hluší vůči výčitkám, slepí vůči opovržení a urážkám. 2T 566.2

Sestro I, jelikož mi byly zjeveny podrobnosti tvého případu, vidím vážnou námitku proti tvému cestování. Nebereš na sebe břemena, která bys měla brát. Vyžaduješ oplátku sympatie od jiných, ale nic nedáváš. Celou váhu kladeš tam, kde jsi, a příliš často očekáváš od těch, kdož nesou své vlastní břemeno, aby nesli rovněž tvé, ale oni už nejsou o nic více schopnější tak činit než ty. Jsi příliš bezmocná pro své vlastní dobro. Tvůj vliv není takový, jaký by měl u kazatelovy manželky být. Potřebuješ více fyzické práce než dosud a z toho, co mi bylo zjeveno, myslím, že by bylo více v souladu s tvými povinnostmi, kdyby ses radostněji zabavila prací nad výchovou tvé dcery a povzbuzováním lásky k domácím povinnostem. Nežískala jsi výchovu ve správném směru, tak jak jsi měla ve svém dívčím životě. To učinilo tvůj život nešťastným, což by jinak být nemuselo. Nemáš ráda

fyzickou práci. Když cestuješ, ukazuješ se jako trpitelka a nejsi nápomocná. Děláš všechno možné, aby sis ulehčila svá vlastní břemena. Nedaří se ti uvědomit si, že příliš často ti, kdož na tebe čekají, již nejsou o nic schopnější vykonat nějaký úkol navíc než ty. Opíráš se o jiné a celou svou váhou na nich spočíváš. Nemám důkaz o tom, že Bůh tě povolal, abys konala zvláštní práci na cestách. 2T 567.1

Nezískáš žádné vzdělání než to, které máš. Kdo může tak dobře poučovat dítě jako matka? Kdo může tak dobře poznat chyby ve vlastní společnosti a organismu svého dítěte jako matka? Jaké zatím vykonáváš povinnosti, které ti nebesa uložila? Skutečnost, že nemiluješ svou práci, není důkazem, že to není práce, kterou ti Pán určil. Nemáš dostatečné tělesné a duševní síly, abys je použila k cestování. Přeješ si, aby se sloužilo tobě, namísto abys sloužila jiným. Nejsi dostatečně nápomocná, abys snála a ulehčila břemeno, kterým jsi pro svého manžela a pro lidi z tvého okolí. 2T 567.2

Ti, kteří nemohou rozumným způsobem vychovávat své vlastní dítě či děti, nejsou způsobilí k tomu, aby jednali moudře v církevních záležitostech nebo s pomýlenými myslmi, podrobenými zvláštním satanovým svodům. Jestliže mohou radostně a láskyplně sehrát úlohu, která se od nich jako od rodičů vyžaduje, potom mohou lépe pochopit, jak nést břemena v církvi. Drahá sestro, radím ti, aby ses stala dobrou manželkou pro svého manžela a dobrým domovem pro něj, spoléhej na své vlastní zdroje a méně se opírej o něho. Vyburcuj se k tomu, abys konala opravdovou práci, kterou od tebe Pán vyžaduje. Máš sklony dychtit po vykonání nějaké velké práce, splnit nějaké velké poslání a zanedbáváš malé povinnosti přímo na své cestě, které jsou stejně tak nutné k vykonání jako ty velké. Ty však přes ně kráčíš a dychtíš po větší práci. Kéž tvoje tížádost bude vyburcována, aby byla k užitku, abys byla ve světě pracovníkem, a ne divákem. 2T 568.1

Má drahá sestro, mluvím prostě, neboť se neodvažuji činit jinak. Prosím tě, abys převzala svá životní břemena, namísto toho, aby ses jim vyhýbala. Pomož svému manželovi tím, že pomůžeš sobě. Myšlenky, které oba zastáváte ze strany důstojnosti, která má být pěstována kazatelem, nejsou v souladu s příkladem našeho Pána. Kristův kazatel by měl vlastnit střízlivost, pokoru, lásku, trpělivost, snášenlivost, soucit a zdvořilost. Měl by být obezřetný, vznešený v myšlení a v rozhovoru a bezúhonný ve svém chování. Toto je důstojnost evangelia, ale jestliže kazatel přichází do rodiny, aby posloužil sám sobě, měl by tak činit všemi prostředky a měl by svým příkladem povzbudit pili tím, že se bude věnovat fyzické námaze, pokud nemá spoustu jiných povinností a břemen. Neztratí na své důstojnosti a bude lépe prospívat svému zdraví a životu tím, že se oddá užitečné práci. Krevní oběh bude více rovnoměrný. Tělesná námaha a odklon od duševní námahy odvede krev z mozku. Pro tvého manžela je nutné, aby měl více tělesné námahy, aby tak ulevil svému mozku. Stravování bude dobře podporováno fyzickou činností. Jestliže by aspoň část dne strávil ve fyzickém cvičení, když právě nemusí vykazovat žádné úsilí v činnosti ve shromáždění, bylo by to pro něj prospěšné a nezbavovalo by ho to jeho kazatelské důstojnosti. Příklad by byl v souladu s naším Božským Mistrem. 2T 568.2

Milujeme tě a chceme, abys byla úspěšná ve svém úsilí v boji za lepší život. Parník „Keokuk“,
Mississippi River,
30. září 1869

67. Nevěrnost ve správcovství

Drahý bratře K,

na mou mysl doléhá několik věcí a já cítím povinnost napsat bratru L a tobě. Již jsem před tebou předeštlou podstatu záležitostí, ale jelikož má mysl je stále obtížena, chci Ti napsat. 2T 569.2

Bylo mi zjeveno, že u tebe „já“ a „mé“ jsou na prvním místě. V tak velké míře ses staral sám o sebe, že Pán neměl žádné místo, aby pro tebe mohl pracovat. Nedal jsi Mu žádnou příležitost. On však do značné míry dal bratru L a tobě na vybranou, abyste pracovali podle vlastního úsudku, abyste mohli být přesvědčeni, že vaše moudrost je pošetilostí. Nepracovali jste ve prospěch vdov a sirotek, jak Pán zvláště od vás jako od Jeho následovníků vyžadoval, ani jste nevzali záležitosti chudých Páně za své vlastní záležitosti tím, že byste jim věnovali zvláštní zájem, ani jste se nesnažili oslavit Boha a zvelebit Jeho jméno, a proto Pán dovolil, aby bratr L a ty jste mohli jít svou vlastní cestou. Dovolil vám, abyste hledali své vlastní možnosti. Vaše vlastní sobecké zájmy byly základem vašich skutků a vy jste žali žeň, kterou jste sami zaseli. Viděla jsem, že jste opravdu odměnili odměnu, která dříve či později následuje za služby vašeho vlastního sobeckého zájmu. Vydání počtu z vašeho hospodaření musí být slyšeno i od vás. Jste zodpovědní před Bohem za práci, která vám byla svěřena a kterou jste tak hanebným způsobem zanedbávali, abyste mohli sloužit sami sobě. 2T 569.3

Kdybyste se snažili, jak nalézt Boží souhlas, hledající království nebes a spravedlnost Kristovu, konali byste skutky Kristovy. Chudí, vdovy a sirotci by byli před vás povoláni a byli by obdařeni nejněžnějším soucitem a sympatiemi. Byli byste se o ně zajímali a jednali byste s nimi, jako by to byly vaše děti a vaše manželky vydané na pospas chladným milostem světa, či bezcitnosti a krutosti těch, kdož vyznávají, že jsou křesťany. Na vaší straně byl smutek, bezcitnost, nesrdečnost a zanedbávání nešťastných. Sloužili jste svému vlastnímu zájmu bez ohledu na jejich velké potřeby. Bůh vám nemůže žehnat, dokud neuvidíte svůj hřích ve spojení s těmito věcmi. 2T 570.1

Viděla jsem, že práce Páně nebyla ve vašich očích světlejší než vaše vlastní záležitosti. Věčné věci jste nerozeznali. Pán vysílal své varování a výčitky, aby vás vyburcoval, abyste měli smysl pro svou povinnost, a dal vám vědět, co se od vás očekává. Ale vy jste tomuto varování nevěnovali pozornost, neuvědomovali jste si, že jednáte s Bohem, okradli jste Boha a poslouchali jste sami sobě. 2T 570.2

Je mnoho těch, kdož v dobré víře poslali do díla všemožné prostředky, pro jejichž získání museli přinést oběti. Někteří, jak muži, tak i ženy, pracovali velmi namáhavě a zasvětili Pánu prostředky, které získali těžkou prací a nejšetrnějšími úsporami a poslali je na dílo Boží, tak aby posloužili Boží záležitosti. Ubohé vdovy posílaly téměř celý svůj majetek, doufajíce v Boha, že On se o ně postará, a prostředky byly zasvěceny kazateli se slzami, a přece poslány s radostí. Ony pocíťovaly, že tak pomáhají velkému dílu na spásu duší. Chudé rodiny prodávaly svou jedinou krávu. Odpírali sobě i svým malým dětem mléko, cítíce, že tak činí obětí Bohu. Svěřili své prostředky úřadům v dobré víře. Sobeckost a hrabivost pomohla, aby tyto prostředky byly utráceny. Bůh však ví o těch, kdož jsou zodpovědní za takovéto jednání. Velmi brzy uslyšíte: „*Vydej počet z vládařství svého.*“ (L 16,2) Kéž Pán vám pomůže, abyste se osvobodili od každé takovéto poskvrny. 2T 571.1

*Battle Creek, Michigan,
17. ledna 1870*

68. Nemístná přecitlivělost

Drahá sestro M,

tvůj případ mám na mysli a nemohu odolat, abych své přesvědčení nesvěřila dopisu a nenapsala ti to, co mi bylo zjeveno v souvislosti s tebou. Jsem znepokojena, že cestuješ v mlze a v temnotách. Nevidíš věci v pravém světle. Zaslepuješ své oči v souvislosti s vlastním případem tím, že se takovýmto způsobem omlouváš. „Nevykonala bych toto či tamto, jestliže by nebylo jistého vlivu jiných, kteří mě k takovému jednání dovedli.“ 2T 571.2

Neustále vyhledáváš chyby v okolnostech, které nejsou, což není o nic lepší, než hledat chyby v prozřetelnosti. Neustále pátráš po někom či po něčem, co by mohlo posloužit jako obětní beránek v tom, abys mohla někoho pokárat či obvinít za to, že ses dostala do takového postavení, kdy cítíš a hovoříš způsobem nedůstojným křesťana. Namísto prostých výčitek vůči sobě samé za vlastní chyby, vyčítáš okolnostem a příležitostem, které tě zavedly tam, že sis vypěstovala povahové rysy, které v tvém charakteru dřímají a jsou skryty pod povrchem, dokud je něco nevyburcuje, aby vytanuly na povrch a probudily se k životu a k činu. Potom se objeví v celé své zrůdnosti a síle. 2T 571.3

Klameš samu sebe pomýšlením, že tyto nepříznivé rysy neexistují, jestliže jsi v postavení, kdy můžeš konat a mluvit způsobem, který je všem odhaluje. Nejsi ochotna vidět a přiznat, že je to tvá tělesná povaha, která dovolila, že ses ještě nepřeměnila a nepodrobila se Kristu. Ještě jsi neukřižovala své „já“. 2T 572.1

Často trávíš dny a týdny bez toho, že bys v sobě rozvíjela zlého ducha, kterého nazývám netrpělivostí, diktátorským duchem a touhou ovládat svého manžela. Tvá láska k ovládání a k podrobování jiných tvými myšlenkami tě téměř zničila, stejně jako jej. Líbí se ti, můžeš-li navrhovat a diktovat jiným. Líbí se ti, když to můžeš zařídit tak, aby cítili a viděli, že ty máš to nejlepší světlo a jsi obzvláště vedena Bohem. Jestliže to tak nevidí, stáváš se žárlivou, cítíš v sobě neklidného ducha, jsi nespokojená a nesmírně nešťastná. 2T 572.2

Nic tak pohotově neburcuje zlé rysy v tvé povaze jako pochybování o tvé moudrosti a soudnosti tam, kde chceš uplatnit svou autoritu. Tvůj silný ovládající duch, který vypadal, že dříme, je vyburcován do největší energie. Potom tvé „já“ tě ovládá a ty již nejsi ovládána čistým rozumem a klidným úsudkem podobně jako osoba duševně nemocná. Vlastní já v celé své síle zápasí o nadvládu a vyžaduje tu nejpevnější mysl, abys odolala. Po tvém záchvatu šílenství, které pominulo, potom můžeš snášet, potom dovolíš, aby tvá činnost byla vystavena pochybnostem. Ale stojíš připravena ospravedlňovat se výmluvami, že jsi příliš přecitlivělá. Cítíš to tak hluboce, trpíš tak hodně. Viděla jsem, že všechno toto tě neomluví před Božími zraky. Mylně pokládáš pýchu za přecitlivělost. Tvé já vyniká. Kde je ukřižováno já, tam tato přecitlivělost či pýcha umře. Do té doby však nejsi křesťankou. Aby jsi byla křesťankou, musíš se jako křesťanka chovat, musíš mít pokoru a musíš mít mírného a tichého ducha, který snáší odporování bez toho, že by ses rozhněvala, anebo se stala nepřičetná. Kdyby klam, který vše u tebe přikrývá mohl být odstraněn, potom bys mohla vidět sebe samu tak, jak tě vidí Bůh, a déle by ses nesnažila ospravedlňovat sebe samu, nýbrž bys padla zcela zlomena na Krista, jediného, jenž může odstranit nedostatky tvé povahy, a potom tě obvázat.

2T 572.3

69. Shromáždění

Bůh ukázal směr izraelským, aby se před Ním shromáždili ve stanovené době na místě, které On sám měl zvolit, a zachovávali zvláštní dny, kdy nebylo zapotřebí konat žádnou nedůležitou práci, ale kdy byl čas, aby se oddali úvahám o požehnání, které jim bylo uděleno. V těchto zvláštních dobách měli přinášet dary, dobrovolné oběti a díkuvzdání Pánu tak, aby On jim žehnal. Služebníci a služebnice, cizinci, sirotci i vdovy, všichni byli vedeni k radosti, že je Bůh svou zázračnou mocí vyvedl z otrockého jha k radostem svobody, a všem bylo přikázáno, aby se před Pánem neobjevovali s prázdnými rukama. Měli přinést důkaz své vděčnosti vůči Bohu za neustálou milost a požehnání, kterými byli obdařeni. Tyto oběti byly různé. Podle váhy, kterou přikládali Dárci požehnání, které bylo jejich výsadou a z kterého se směli radovat. Tak byly povahy lidu prostým způsobem rozvíjeny. Ti, kdož přikládali velikou cenu požehnání, které jim Bůh uštědřil, přinášeli oběti v souladu s jejich vlastním oceněním tohoto požehnání. Ti, jejichž mravní síla byla otupena sobectvím a zbožňováním model více, než inspirována vroucí láskou k jejich štědrému Blahodárci, přinášeli hubenější oběti. Takto se projevila jejich srdce. Kromě těchto zvláštních slavnostních dnů radosti a pohody byly židovským národem svěceny ustanovené dny každého roku. Pán se zavázal, že budou-li věrni v zachovávání Jeho přikázání, požehná jim všem v jejich prospěch a ve všelikém díle jejich rukou. *2T 573.1*

Bůh od svého lidu vyžaduje neméně v těchto posledních dnech v obětech a v darech, než vyžadoval od židovského národa. Ti, kterým požehnal vším svým právem, a dokonce i vdovy a sirotci, by neměli přehlížet toto Jeho požehnání. Zvláště ti, kterým Bůh požehnal, Mu mají vrátit věci, které jsou Jeho. Měli by se před Ním objevit s duchem sebeobětování a přinést své oběti v souladu s požehnáním, kterého se jim od Něho dostalo. Ale mnozí, kterým Bůh požehnal, jeví vůči Němu nízkou nevďěčnost. Jestliže na nich spočívá Jeho požehnání a On rozšiřuje jejich majetek a statky, činí tuto štědrost jako provazy, které je zavazují k lásce pro jejich statky; dovolují světským záležitostem, aby se zmocnily jejich citů a celé jejich bytosti, a zanedbávají oddanost a náboženské výsady. Nemohou si dovolit zanechat svých světských starostí a přijít před Boha aspoň jednou za rok. Boží požehnání obracejí v prokletí. Slouží tím vlastním dočasným zájmům a zanedbávají Boží přikázání. *2T 574.1*

Lidé, kteří vlastní tisíce, zůstávají doma rok co rok obklopeni svými světskými starostmi a zájmy a cítí, že si nemohou dovolit učinit malou oběť tím, že se aspoň jednou za rok dostaví na shromáždění k uctívání Boha. Požehnal jim v koši i ve spízi a obklopil je svým dobrodiním z pravé i z levé ruky, a přece oni Mu odepřeli tyto malé dary, které od nich vyžadoval. Raději milují sami sebe. Jejich duše budou jako neobčerstvená poušť bez rosy a nebeské vláhy. Pán k nim přivedl své převzácné požehnání milosti. Vyvedl je z otroctví hříchů a jha omylů a otevřel jejich zatemněnému chápání slavné světlo přítomné pravdy. Neměl by snad za tyto důkazy své lásky a milosti vyžadovat oplátkou nějakou vděčnost? Budou ti, kdož vyznávají, že věří, že konec všech věcí je nablízku, zaslepeni vůči vlastnímu duchovnímu zájmu a budou žít pro tento svět a pouze pro tento život? Očekávají, že jejich věčné zájmy se postarají samy o sebe? Duchovní síla nemůže být bez úsilí z jejich strany. *2T 574.2*

Mnozí z těch, kteří vyznávají, že hledají a očekávají zjevení našeho Pána, jsou dychtivými, přepracovanými hledači světského zisku. Jsou zaslepeni vůči věčnému zájmu. Pracují pro to, co neuspokojuje. Utrácejí své peníze za to, co není chlebem. Usilují o to, aby byli spokojeni s poklady, které si vytvoří na zemi a které musí zahynout. Zanedbávají přípravu na věčnost, která by měla být prvním a jediným skutečným dílem života. *2T 575.1*

Ať všichni, kdož snad mohou, se dostaví na tato výroční shromáždění. Všichni by měli pocítit, že Bůh toto od nich vyžaduje. Jestliže se nechopí těchto výsad, které jim byly poskytnuty, aby se stali sami v sobě silnými mocí Jeho milosti, potom zeslábnou, stanou se slabšími a slabšími, méně a méně si budou přát zasvětit vše Bohu. Přijďte, bratře a sestro, na tato posvátná shromáždění, abyste našli Ježíše. Přijde k vám na hostinu. Bude přítomen a učiní pro vás to, co nejvíce potřebujete,

aby učinil. Vaším farmám byste neměli přikládat větší význam než vyšším zájmům duše. Všechny poklady, které máte, ať jsou jakkoli cenné, nebudou stačit, abyste si mohli koupit mír a naději, které budou nekonečným ziskem, i kdyby vás to stálo všechno, co máte, a dřinu a utrpení celého života. Silný, jasný smysl pro věčné věci a srdce ochotné cele se oddat Kristu jsou požehnáním větší ceny než všechno bohatství, potěšení a sláva tohoto světa. 2T 575.2

Tato táborová shromáždění mají velký význam. Také něco stojí. Služebníci Boží vyčerpávají své životy tím, že pomáhají lidu, zatímco mnozí z nich působí dojmem, jako kdyby takovou pomoc nepotřebovali. Ze strachu, aby neztratili něco málo ze svého světského zisku, někteří dovolí, aby tyto převzácné přednosti přešly a pominuly, jako kdyby byly jen málo významné. Kéž všichni, kdož vyznávají, že věří v pravdu, si váží každé přednosti, kterou jim Bůh nabízí, aby získali jasnější náhled na Jeho pravdu, na Jeho požadavky a na nutnou přípravu pro Jeho příchod. Klidná, jasná, poslušná víra v Boha je to, co On vyžaduje. 2T 576.1

Nesmíte se vyčerpávat nějakou přílišnou úzkostlivostí a nepotřebnými starostmi. Pokračujte denně v práci, věrně konejte úkol, který vám Boží prozřetelnost uložila, a On se o vás postará. Ježíš prohloubí a rozšíří vaše požehnání. Musíte však ukázat úsilí, jestliže máte být nakonec spaseni. Přijďte do těchto shromáždění připraveni pracovat. Zanechejte doma starosti a přijďte nalézt Ježíše a On nalezne vás. Přijďte se svými dary, které vám Bůh požehná. Ukažte svou vděčnost svému Stvořiteli, Dárci všech vašich zisků, všeho vašeho dobrodiní dobrovolnými dary. Ať nikdo z těch, kdož jsou schopni, nepřichází s prázdnými rukama. *„Snete všechny desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém, a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-li vám průduchů nebeských, a nevyleji-li na vás požehnání, takže neodoláte.“* (Mal 3,10) 2T 576.2

Svědectví pro církev číslo 20

70. Společná shromáždění

Nedávno jsem dostala dopis od bratra, kterého si vysoce vážím; táže se v něm, jak by se měla vést shromáždění. Rád by věděl, zda za sebou může následovat více modliteb a po chvílce odpočinku zas několik proseb. *2T 577.1*

Podle světla, které jsem o tomto předmětu dostala, usoudila jsem, že Bůh od nás nežádá při společné bohoslužbě, aby chvíle tohoto společenství byly nudné a únavné pro dlouhý modlitební postoj a naslouchání rozličných dlouhých modliteb. Ti, kteří mají slabší zdraví, nemohou snést takovou námahu bez únavy a vyčerpání. Tělo slábne při tak dlouhém modlitebním sklonu, a co je ještě horší, mysl se unaví zdoluhavou modlitbou, že nepocítí žádné duchovní osvěžení a ze shromáždění nemá člověk nijaký užitek. Přítomní se unavili myšlenkově i tělesně a nepřijali žádnou duchovní posilu. *2T 577.2*

Konferenční shromáždění a modlitby by neměly být únavné. Pokud je to jen možné, všechno by mělo být v určený čas. Když se vyskytují nějakí opozdilci, kteří třicet anebo jen patnáct minut zmeškají, nemělo by se na ně čekat. Když jsou přítomní třeba jen dva modlitebníci, mohou prosit o zaslíbení. Pokud je to jen možné, shromáždění by mělo být zahájeno ve stanovený čas, ať už je přítomných méně anebo více. Formální a chladná obřadnost měla by zůstat stranou a všichni by měli být pohotová k povinnosti. Při obvyklých příležitostech společné modlení by nemělo trvat déle než deset minut. Po změně polohy a po zpěvu, případně proslovu nebo něčem, co uvolňuje jednotvárnost, jestliže někteří cítí ještě nutnost se modlit, nechť se pomodlí. *2T 577.3*

Všichni by měli pokládat za svoji křesťanskou povinnost modlit se krátce. Povězte Pánu jen to, co si přejete bez myšlenkového bloudění po celém světě. V soukromé modlitbě má každý přednost modlit se tak dlouho, jak chce a jak se mu líbí. Může se modlit za všechny své známé a přátele. V modlitebním soukromí mohou všichni vyzpovídat své těžkosti, zkoušky a pokušení. Avšak společné bohoslužebné shromáždění není místem na vykládání osobních zážitků srdce. *2T 578.1*

Co je cílem společného shromáždění? Informovat Pána a modlitbou Ho poučovat o všem, co víme? Scházíme se spolu, abychom jeden druhého povzbuzovali výměnou myšlenek a citů, načerpali síl, světlo a odvahu z poznání naděje a tužeb jeden druhého, a svými opravdovými srdečnými modlitbami víry přijímáme občerstvení a moc ze Zdroje naší síly. Tato shromáždění měla by být nejvzácnějšími chvílemi a měla by být poutavá pro všechny, kteří se nějak o náboženské věci zajímají. *2T 578.2*

Mám obavu, že někteří nepřinášejí Bohu své žaly v soukromé modlitbě, ale že si je nechávají pro modlitební shromáždění a tam se vymodlí na několik dní najednou. Takové lidi možno nazvat vrahy modlitebních a konferenčních shromáždění. Nevyzařují žádné světlo, nepovzbuzují nikoho. Jejich chladné, ztuhlé a dlouhé modlitby nejsou na místě v tomto shromáždění. Všichni jsou rádi, když podobné chvíle mají již za sebou, a je skoro nemožné zbavit se chladu a temnoty, kterou jejich modlitby a vyznání vnášejí do shromáždění. Podle světla, které jsem dostala, měla by být shromáždění duchovní a družná, ne příliš dlouhá. Neupřímnost, pýcha, marnivost a strach z lidí měly by zůstat doma. Malicherné rozdíly a předsudky neměly by nás provázet do takovýchto shromáždění. Tak jako ve spořádané rodině jednoduchost, pokora, důvěra a láska by měly být v srdcích bratrů a sester, kteří se scházejí, aby byli osvěženi a posíleni vzájemným světlem. *2T 578.3*

„Vy jste světlo světa“, praví nebeský Učitel. Všichni nemají stejnou zkušenost ve svém náboženském životě, avšak různě obdarovaní jednotlivci se scházejí a jednoduše a v pokoře ducha rozprávějí o svých zkušenostech. Všichni ti, kteří jdou vpřed v křesťanském životě, měli by mít a budou mít živou zkušenost, novou a zajímavou. Živou zkušenost vytváří denní těžkosti, zápasy a pokušení, opravdové úsilí, vítězství a ten pokoj a radost, který se získává skrze Krista. Jednoduché vyprávění takovýchto zkušeností dodává světlo, sílu a poznání, a to všechno pomáhá členům kupředu v náboženském životě. Bohoslužba by měla být zajímavá a poučná pro všechny, kteří nějak Inou k Božím a nebeským věcem. *2T 579.1*

Ježíš, nebeský Učitel, se nestranil lidí, vždyť pro jejich blaho sestoupil s nebe na zem, tedy tam, kde byli, aby čistota a svatost Jeho života zazářila na všechny a osvětlovala cestu do nebe. Vykupitel světa se snažil podávat své učení jasně a jednoduše, aby všichni rozuměli. Obvyčejně hovořil na volném prostranství. Údolí nemohla pojmout zástupy, které šly za Ním. Ježíš měl své zvláštní důvody, proč lnul k horám a k pobřeží, kde zvěstoval slovo ponaučení. Krajina Mu mohla poskytnout základní rámec a mohl ukázat na předměty a příběhy známé z jednoduchého života posluchačů, aby vystihl důležité pravdy, které jim zvěstoval. Ve své naučné zvěsti upozorňoval na Boží dílo v přírodě. Ptáci, kteří radostně a svobodně prozpěvovali své písně, krásně zdobené louky, květiny, které na louce rozkvétaly ve své čistotě, košaté stromy, ohnuté k zemi, vlnící se obilí, obdělávané pole, vyschlá půda, neúrodný strom, odvěké hory, bublající potůčky, zbarvenou, zlátnoucí oblohu – to všechno Ježíš připomínal, aby Boží pravdou zaujal své posluchače. Dílo Boží ruky na nebi i na zemi spojoval se slovem života, které chtěl vštípit do myslí, aby při pohledu na obdivuhodné Boží skutky v přírodě, si ve svých myšlenkách osvěžili Jeho naučení. 2T 579.2

Kristus se vždy snažil, aby Jeho projevy byly zajímavé. Věděl, že unavený, hladový zástup by nemohl přijmout Jeho duchovní požehnání, a proto nezapomněl na jejich tělesné potřeby. Při jedné příležitosti zázračně nasýtil pět tisíc posluchačů, kteří se sešli k poslechu slov života, vycházejících z Jeho úst. Ježíš bral ohled na okolnosti, když své vzácné pravdy předkládal zástupu. Prostředí bylo takové, aby přivábilo oko a probouzelo obdiv v milovnicích krásy. Zde mohl vyvýšit Boží moudrost poukazem na Jeho tvůrčí skutky a svými svatými naukami usměrnit jejich mysl přes přírodu k Bohu přírody. 2T 580.1

Krajina, stromy, ptáci, květiny, údolí, jezera a krásná nebesa družily se takto v jejich myslích se svatými pravdami, které měly posvěcovat jejich mysl při pohledu na ně i po Kristovu nanebevzetí. 2T 580.2

Když Kristus učil lid, nevěnoval čas modlitbě. Nežádal od nich jako farizeové dlouhé, únavné obřady a modlitby. Poučil své učedníky, jak se mají modlit: „*A když by ses modlil, nebyvej jako pokrytci. Obyčej zajisté mají, ve školách a na úhlech ulic stojíce, modliti se, aby byli viděni od lidí. Amen pravím vám, že mají odplatu svou. Ale ty když by ses modlil, vejdi do pokojíka svého, a zavra dveře své, modli se Otci svému, kterýž jest v skrytě, a Otec tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně. Modli se pak, nebud'te marnomluvní jako pohané; nebo se domnívají, že pro tu svou mnohomluvnost vyslyšení budou. Nepřirovnávejte se tedy jim, neboť ví Otec váš, čeho jest vám potřeba, prve než byste vy ho prosili. A protože vy takto se modlete: Otče náš... “ (Mt 6,5-9) 2T 580.3*

Kristus svým učedníkům zpřikladnil myšlenku, že jejich modlitby měly by být krátké, vyjadřující právě to, co potřebují, a nic víc. Nepřímo naznačoval délku a podstatu jejich modliteb, pamatuje též na jejich touhy po časných a duchovních požehnáních spolu s vděčností za ně. Jaký to srozumitelný vzor modlitby! Vyjadřuje skutečně potřebu všech. Jedna, anebo dvě minuty stačí pro obvyklou modlitbu. Mohou být případy, kdy modlitba je obzvláštním způsobem vnuknutá Duchem Božím, kdy prosby vyznívají v duši. Roztoužená duše zmirá a vzdychá po Bohu. Duch zápasí, jako zápasil Jákob, a neodpočine si bez zvláštních projevů Boží moci. Toto se shoduje s Boží vůlí. 2T 581.1

Mnozí však předkládají modlitbu nezáživným, mentorským způsobem. Ti se modlí pro lidi, ale ne pro Boha. Kdyby se modlili k Bohu a věděli doopravdy, co dělají, zhrozili by se nad svou smělostí, konat Bohu přednášky ve formě modlitby, jakoby Stvořitel vesmíru potřeboval zvláštní informace o všeobecných otázkách týkajících se pozemských věcí. Všechny takovéto modlitby jsou jako zvučící kov a znějící cimbály. V nebi jsou však bezcenné. Unavují Boží anděly a nudí též smrtelníky, kteří jsou nuceni je poslouchat. 2T 581.2

Ježíš byl často přistižen při modlitbě. Uchyloval se do osamělých hájů nebo mezi skály, aby své prosby vysílal k svému Otci. Když záležitosti a starosti dne skončily a unavení lidé hledali odpočinek, Ježíš trávil tento čas na modlitbách. Neměli bychom znechucovat modlitbu, protože je příliš málo bdělého modlitebního úsilí, a ještě méně rozumného modlení v duchu. Vroucí a pronikavá modlitba je vždy na místě a nikdy neunaví. Taková modlitba zaujme a osvěží všechny, kteří mají lásku ke zbožnosti. 2T 582.1

Soukromá modlitba je zanedbávaná a toto je příčina mnohých dlouhých, únavných a prázdných modliteb v bohoslužebných shromážděních. Do svých modliteb zahrnují zanedbané povinnosti ce-

lého týdne, modlí se stále dokola, snaží se tak napravit svou nedbalost a utišit své nespokojené svědomí, které je ustavičně tlačí. Myslí, že si takovou modlitbou získají Boží přízeň. Však tyto modlitby často končí tak, že i mysl jiných se dostanou na jejich nízkou úroveň a do duchovní tmy. Kdyby si křesťané vzali k srdci Kristovo napomenutí o bdění a modlitbě, byli by mnohem rozumnější ve své bohoslužbě. *2T 582.2*

71. Jak máme světit sobotu?

Bůh je milosrdný. Jeho požadavky jsou rozumné a neodporují dobrotě a lásce Jeho povahy. Prvním účelem soboty bylo blaho člověka. Člověk nebyl stvořený kvůli sobotě, protože sobota přišla až po stvoření člověka jako jedna z jeho potřeb. Pán Bůh po šesti dnech stvoření světa odpočinul a požehnal den svého odpočinku. Oddělil ho též k oddechu pro člověka, aby při pohledu na nebe anebo dole na zemi, uvědomil si, že Bůh to vše stvořil za šest dnů a sedmého dne odpočinul, a aby při pohledu na hmatatelné důkazy Boží nekonečné moudrosti plnilo se jeho srdce láskou a úctou ke Stvořiteli. *2T 582.3*

Když máme zasvětit sobotní den, nemusíme se proto uzavírat, odtrhnout se od krás přírody a nedopřát si čerstvého, osvěžujícího vzduchu. Nikdy bychom však neměli dovolit, aby životní břemena denních povinností a obchodních záležitostí rozptylovaly naši mysl ve svatou sobotu Hospodínovu. Neměli bychom připustit, aby naše mysl přemýšlela o světských záležitostech. Mysl se však neosvěží, nepovznese, když budeme celou sobotu mezi stěnami poslouchat dlouhé kázání a únavné, povrchní modlitby. Když ji takto světíme, potom ji zneužíváme. Účel, pro který byla ustanovena, není takto dosažen. Sobota byla učiněna pro požehnání člověka. Měla obracet jeho mysl od každodenní práce k zamyšlení se nad dobrotou a slávou Boží. Je třeba, aby se lid shromažďoval a rozprávěl si o Bohu, vyměnil si myšlenky a názory o pravdách Jeho Slova a věnoval též čas správné modlitbě. Všechno toto právě v sobotu nemělo by být únavné, dlouhé a nezajímavé. *2T 583.1*

Určitou část tohoto dne měl by každý prožít mimo dům. Jak mohou děti nejsprávněji poznávat Boha a přijmout více krásných dojmů, než když tráví jistou část svého času v přírodě, ne snad při hře, ale v doprovodu svých rodičů. Necht' se jejich mladá mysl povznáší k Bohu v prostředí krásné přírody, necht' jejich pozornost osloví stopy Jeho lásky k člověku v Jeho stvořených skutcích a děti budou přiváběny a zaujaty. Nebudou v nebezpečí Boží povahu ztotožňovat s přísností a tvrdostí života, ale při pohledu na krásu věcí stvořených pro štěstí člověka, začnou v Něm poznávat něžného, milujícího Otce. Uvidí, že Jeho příkazy a zákazy nejsou jen projevem Jeho moci a autority, ale že Mu jde o štěstí Jeho dětí. Když Boží povaha dostává tvárnost lásky, dobrotivosti, krásy a přitažlivosti, děti ji začnou milovat. Můžete je upozornit na líbezná ptáčky, kteří svými líbeznými melodiemi naplňují vzduch, na rostoucí travu a slávou oděné květy šířící svou příjemnou vůni. Všechno toto zvěstuje lásku a moudrost nebeského Umělce a zjevuje slávu Boží. *2T 583.2*

Rodiče, proč nečerpáte z převzácných Božích naučení z knihy přírody, aby děti dostaly správnou představu o Jeho povaze? Ti, kteří jednoduchost obětují za vyumělkovanost a dobrovolně se odvracejí od přírodních krás, nemohou duchovně myslet. Nemohou chápat umění a Boží moc zjevenou v Jeho stvoření, a proto jejich srdce nadšeně nebijí novou láskou a neplní se bázní a úctou při poznání Božích stop v přírodě. *2T 584.1*

Všichni milovníci Boha měli by vykonat všechno, co mohou, aby sobota byla radostnou, svatou a slavnou. To nedosáhneme, když budeme hledat svoji radost v hříšných, zakázaných zábavách. A přece můžeme mnoho vykonat pro posvěcení soboty ve vlastní rodině a udělat ji nejzajímavějším dnem týdne. Měli bychom věnovat čas a probouzet zájem u dětí. Určitá změna bude mít požehnaný vliv na ně. Můžeme jít s nimi do volné přírody. Možno s nimi posedět v lese, anebo se vystavit paprskům slunce a dovolit, aby nepokojná mysl měla o čem přemýšlet. Měli bychom si s nimi vyprávět o Božích skutcích, aby se láskou nadchly a s úctou obrátily svoji pozornost ke krásám stvořené přírody. *2T 584.2*

Sobota by měla být tak zajímavá pro naše rodiny, abychom její každotýdenní návrat radostně vítali. Nijak lépe nemohou rodiče zdůraznit sobotu, než když se všemožně vynasnaží ve své rodině správně poučit a probudit zájem o duchovní věci, vytvářet správné názory o Boží povaze a Jeho požadavcích k nám pro zdokonalení křesťanské povahy a dosažení věčného života. Rodiče, učiňte sobotu radostnou, aby ji vaše děti toužebně očekávaly a srdečně vítaly. *2T 585.1*

72. Křesťanská rekreace

(Zaznamenáno z proslovu před shromážděním asi dvou set lidí, kteří trávili rekreační pobyt u jezera Goguac, poblíž Battle Creek, Michigan, květen 1870.) Přemýšlela jsem, jaký rozdíl se bude jevit mezi naším dnešním shromážděním a obvyklými shromážděními nevěřících. Místo modlitby, rozprávění o Kristu a náboženských věcech, poslouchali bychom tam naivní smích a posměšné rozhovory. Cílem by bylo, aby účastníci měli co nejvíce volného a neomezeného času, který by jako obvykle začali trávit nerozumně a zakončili v marnosti. My chceme tato shromáždění tak vést a sami tak spravovat, abychom se domů vraceli s čistým svědomím, bez urážky Boha a člověka, s vědomím, že jsme nijak neranili a neublížili žádnému z účastníků a nepůsobili na ně škodlivým vlivem. *2T 585.2*

A právě zde si mnozí nedokážou uvědomit svou zodpovědnost za vliv svého každodenního jednání, ani to, že musí Bohu vydat počet z dojmů, které nechávají na jiných, při veškerém svém společenském jednání. Když tento vliv je takový, že může mysl jiných odvést od Boha a obrátit jejich pozornost k marnosti a nerozumnosti, unést je k zájmům o vlastní radovánky v zábavách a bláznivých povyraženích, tak se z toho budou muset jednou zodpovídat. Když jde o osoby vlivné a ještě v postavení, kde svým příkladem mohou jiné strhnout, tím větší zodpovědnost spočine na nich, že svůj život zanedbali usměrňovat podle biblického měřítká. *2T 585.3*

Příležitost, ze které se dnes těšíme, odpovídá mým představám o rekreaci. Snažila jsem se podat své názory o tom, lépe se dají ilustrovat než vyjádřit. Asi před rokem jsem byla zde na podobném shromáždění. Skoro všechno uběhlo příjemně, a přece něco nebylo na místě. Někteří se pustili do nemístného žertování. Všichni přítomní nebyli členové církve a byl tu vliv ne zrovna žádoucí. *2T 586.1*

Věřím však, že když hledáme obcerstvení ducha a osvěžení těla, Bůh od nás žádá, abychom své síly uplatnili vždy co nejlépe. Je možné se scházet společně, jak jsme se sešli dnes, a dělat vše k Boží slávě. Naše rekreační shromáždění se nám může tak vydařit, že budeme schopni úspěšněji plnit své povinnosti a náš vliv bude prospěšnější pro naše spolčníky. Tak by to mělo být zvláště v takových případech, abychom se všichni dobře cítili, a do svých domovů se mohli vrátit myšlenkově osvěžení a tělesně obcerstvení a mohli se znovu pustit do práce s větší nadějí a odvahou. *2T 586.2*

Věříme, že je naší předností každý den oslavovat Boha v našem pozemském životě. Věříme, že nežijeme na tomto světě jen pro zábavu a samolibost. Jsme zde, abychom sloužili lidem a byli požehnáním společnosti. Kdybychom své myšlenky nechali proudit potrubím marnosti a bláznovství, jak to činí mnozí, kteří hledají jen povyražení a zábavu, jak bychom pak mohli být požehnáním pro společnost a být užitečnými pro lidi. Nemůžeme se nevinně pouštět do žádných zábav, které by nás zeslabilý a zneschopnily plnit věrně každodenní povinnosti života. *2T 587.1*

Chceme hledat to, co je vznešené a krásné. Mysl chceme oddělit od pozemských viditelných věcí tak málo důležitých a pomíjivých. Toužíme po tom, abychom ve všem, co podnikáme, načerpali nové síly. Ze všech těchto rekreačních shromáždění chceme nabrat novou sílu a být lepšími lidmi. Z každého možného zdroje chceme načerpat novou odvahu, nové povzbuzení a novou posilu, aby naše životy směřovaly k čistotě a svatosti, a ne k nízké úrovni okolí. Slyšíme mnohé, jež vyznávají náboženství Kristovo, jak často mluví tímto způsobem: „Všichni musíme sestoupit dolů na nižší úroveň.“ Není žádná taková věc, nic takového, že by křesťané sestupovali dolů na jakousi úroveň. Ozbroit se pravdou Boží a náboženstvím Bible neznamena sestoupit dolů, nýbrž vstoupit vzhůru a být na vyvýšené úrovni, na vyšším stanovisku, kde můžeme hovořit s Bohem. *2T 587.2*

Z tohoto důvodu se Kristus pokořil, aby převzal na sebe naši povahu, aby svým vlastním pokorením, utrpením a obětí se mohl stát přestupným můstkem pro padlé lidi, aby oni sami mohli stoupat výše pro Jeho zásluhy a aby skrze Jeho dokonalost a ctnost svého úsilí zachovávali Boží zákon a mohli být Bohem přijati. Zde není nic takového, jako sestupovat dolů na jakousi úroveň. Snažíme se upevnit naše nohy na vznešeném stupni věčné pravdy. Snažíme se, abychom se stali podobnější nebeským andělům, více čistého srdce, více bezhříšní, bezúhonní a neposkvrnění. *2T 587.3*

Usilujeme o čistotu a svatost života, abychom nakonec mohli být způsobilí pro nebeskou společnost v království slávy. Jediný prostředek, jak získat toto povýšení křesťanského charakteru je skrze Ježíše Krista. Není žádný jiný způsob pro pozvednutí lidské rodiny. Někteří hovoří o pokoře, kterou se ukazují, a o oběti, kterou činí, protože přijímají pravdu nebeského původu. Je pravdou, že svět nepřijímá tuto pravdu. Nevěřící ji neobdrží. Mohou hovořit o těch, kteří se opásali pravdou a hledají Spasitele, a představují je jako ty, kdož vše opouštějí, všeho se vzdávají a činí oběť ze všeho, co má cenu si podržet. Ale toto mi neříkejte. Vím to lépe. Má zkušenost dokazuje, že je to jinak. Nemusíte mi říkat, že se musíme vzdát našich nejdražších pokladů a nezískat žádnou náhradu. Opravdu ne! Spasitel, který vypěstoval krásný Eden pro naše první rodiče a který pro nás zasadil překrásné stromy a květiny, zásobil nás vším, co je krásné a slavné v přírodě pro lidstvo. K radosti lidstvu měl v úmyslu, abychom se tím vším těšili. Potom si nemyslete, že si Bůh přeje, abychom se vzdali čehokoli, co je zde pro naše štěstí; požaduje od nás, abychom se vzdali jen toho, co by nebylo k užitku, k našemu dobru a k našemu štěstí. *2T 588.1*

Bůh, který zasadil tyto ušlechtilé stromy a oděl je jejich bohatým listím, který nám dal skvělé a krásné tvary květin a jehož úžasnou ruční práci vidíme ve všech těchto darech přírody, neměl v úmyslu učinit nás nešťastnými. Nemá v úmyslu, abychom postrádali chuť a nenalézali potěšení v těchto věcech. Jeho záměrem je, abychom se z nich těšili a byli šťastni z kouzelných darů přírody, které jsou Jeho výtvorem. *2T 588.2*

Je správné, abychom si zvolili taková místa, jako tento háj, pro roční období odpočinku a rekreace. Ale zatímco jsme zde, nemáme věnovat naši pozornost pouze sami sobě a promarnit vzácný čas v zábavách, které posilní naši nechuť, nýbrž posvátným věcem. Nepřišli jsme zde, abychom se oddávali žertování a radovánkám v bláznivém hovoru a nesmyslném smíchu. Jsme uchvázeni krásami přírody. A co potom? Máme klesnout dolů a zbožňovat je? To opravdu ne. Ale jelikož jsme uchvázeni těmito krásami přírody, měli bychom dovolit, aby se naše mysl vznášela výše – k Bohu přírody. Ať je vším veleben Tvůrce vesmíru, potom zbožňujme Stvořitele, který učinil všechny tyto krásné věci k našemu užitku a štěstí. *2T 589.1*

Mnozí nalézají potěšení v krásném malování a jsou ochotni zbožňovat nadání, které může vytvořit krásný obraz. Ale kde získávají své nadání ti, kdo věnují své životy této práci? Kde tito umělci získávají představy věcí, aby je vložili na plátno? Z překrásné scenérie přírody, jenom z přírody. Jednotlivci věnují všechnu sílu svých bytostí, všechny své záliby a všechny své city v tomto směru svým zálibám. Mnozí vzdalují své myšlenky od krásy a slávy přírody, kterou připravil náš Spasitel k našemu potěšení, a věnují všechny své síly snaze být dokonalými umělci; a přesto všechny tyto věci jsou jen nedokonalou kopií přírody. Umění nemůže usilovat o takovou dokonalost, jakou vidíme v přírodě. *2T 589.2*

Tvůrce všech krásných věcí v přírodě je zapomenut. Viděla jsem, že mnozí upadali do vytržení nad obrazem západu slunce, zatímco v téže době měli možnost spatřit skutečný a slavný západ slunce téměř každý večer v roce. Mohou vidět překrásné odstíny barev, ve kterých neviditelný Mistr umělec této přírody svou Božskou zručností namaloval slavné scény na vztyčená plátna nebes, a oni se přece bezstarostně odvracejí od tohoto Bohem vytvořeného obrazu k malířským výtvorům, které jsou namalovány nedokonalými prsty, a téměř padají na kolena a zbožňují je. Co je toho důvodem? Je to tak proto, že nepřítel se téměř neustále snaží odvrátit mysl od Boha. Obdrží tito lidé Krista, když jim zjevujeme Boha a Ježíšovo učení? Opravdu ne. Nemohou přijmout Krista. Jak to? Přináší oběti, které by měli přinést, aby Jej obdrželi? Rozhodně ne! Ale co se žádá? Prostě to nejlepší, co je v srdci, nejsvětější cit vůči Tomu, který opustil slávu Otce, a sestoupil, aby umřel za pokolení vzbouřenců. Opustil své bohatství, svůj majestát, svou vládu a své první místo, a vzal na sebe naši podobu, aby mohl lépe vytvořit únikovou cestu – proč to učinil? Aby vás pokořil? Aby vás ponížil? To opravdu ne! Aby mohl pro vás vytvořit únikovou cestu z beznadějně bídy, aby vás nakonec povýšil po své pravici ve svém království. Pro toto veliké dílo byla způsobena Jeho nesmírná oběť. Kdo si může uvědomit tuto velikou oběť? Kdo ji může ocenit? Nikdo než ti, kdo chápou tajemství Božskosti, kdo okusili moci budoucího světa, kdo vypili obsah kalichu spásy, který nám byl předložen. Tento kalich spásy nám Pán nabízí, zatímco vlastními rty namísto nás vyprázdnil pohár hořkosti, který připravily naše hříchy a který byl určen k tomu, abychom jej vypili my. A přece

hovoříme, jako by Kristus, který učinil takovou oběť a prokázal takovou lásku vůči nám, zbavil nás všeho, co má cenu vlastnit. 2T 589.3

Jakého dobra by nás zbavil? Zbavil by nás výsady vzdát se přirozených vášní tělesného srdce. Nemůžeme se rozzlobit, právě když On se raduje, a ponechat si jasné svědomí a souhlas Boží. Cožpak nejsme ochotni toho všeho se vzdát? Cožpak oddávání se zkaženým vášním nás může učinit šťastnějšími? Je to tak proto, že jsou v tomto ohledu nám uložena omezení. K našim radostem nebude přidána radost z hněvu a pěstování zvrácené povahy. Není to pro naše štěstí, abychom následovali pokyny přirozeného srdce. A budeme snad mnohem lepšími tím, že se jim budeme oddávat? Nikoli. Vrhnu na naši domácnost stín a naše štěstí bude zmařeno. Tím, že ustoupíme přirozeným choutkám, ublíží našemu organismu a rozervou naše schopnosti. Bůh uložil našim choutkám omezení, kontroluje naše vášně a celého muže udržuje v podrobení. Slíbil, že nám dá sílu, jestliže se takovéto práci oddáme. 2T 590.1

Hřích Adama a Evy způsobil strašlivé odloučení mezi Bohem a člověkem a Kristus vstoupil mezi padlého člověka a Boha a říká: „Ještě můžeš přijít k Otcí; je zjeven plán, skrze který může být Bůh usmířen s člověkem a člověk s Bohem; skrze Prostředníka můžete se znovu přiblížit k Bohu. A nyní stojí, aby nám tohoto Prostředníka dělal. Je to slavný Nejvyšší kněz, který nás obhazuje, a my máme přijít a předložit svou záležitost Otcí skrze Ježíše Krista. Tak můžeme nalézt přístup k Bohu, a ačkoli hřešíme, náš případ není beznadějný.“ *„Pakliže by kdo zhřešil, přímlovce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.“* (1 J 2,1) 2T 591.1

Děkuji Bohu, že máme Spasitele. A není žádné jiné cesty, kterou bychom mohli být povýšeni, jedině skrze Krista. Proto ať si nikdo nemyslí, že je to velká pokora z jeho strany, přijímá-li Krista. Neboť když podnikneme tento krok, chopíme se zlatého řetězu, jenž spojuje omezeného člověka z nekonečným Bohem. Podnikáme tento první krok směrem k opravdovému povýšení, abychom byli způsobilí pro společnost čistých, nebeských andělů v království slávy. 2T 591.2

Nebudte malomyslní a zbabělí. Ačkoli můžete mít pokušení, ačkoli můžete být zachvázeni zlým nepřítelem, jestli však máte bázeň Boží, pak andělé, kteří vynikají silou, budou vám posláni na pomoc a můžete být více než rovnocenní silám temna. Ježíš žije. Zemřel, aby ukázal východisko padlému lidstvu, a dnes žije, aby pro nás byl Zástupcem, abychom mohli být povýšeni k Jeho vlastní pravici. Doufejte v Boha. Svět kráčí širokou cestou, a jestliže vy půjdete úzkou cestou, musíte se střetnout se zásadami a mocnostmi a s odporem nepřítele; pamatujte si, že je pro vás připravena pomoc skrze Toho, který je mocný a skrze kterého můžete zvítězit. 2T 591.3

„A protož vyjděte z prostředku jejich, a oddělte se, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.“ (2 K 6,17-18) Jaký to je slib! Je to záruka pro vás, že se stanete členy královské rodiny, dědici nebeského království. Jestliže je nějaká osoba jmenována, nebo se jinak stává členem rodiny jakéhokoli panovníka na zemi, jak to můžeme číst v různých časopisech, budí závist těch, kdož sebe pokládají za méně šťastné. Ale zde je On, jenž je králem všeho, Panovník vesmíru, Původce každé dobré věci a říká nám: Učiním vás syny a dcerami, spojím vás se sebou samým, stanete se členy královské rodiny a dětmi nebeského Krále. 2T 592.1

Pavel říká: *„Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očišťujme se od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení v bázni Boží.“* (2 K 7,1) Proč bychom to neměli přijmout, když máme takovou výsadu stát se dětmi Nejvyššího, nazvat Boha nebes svým Otcem? Cožpak to není dost? A toto nazýváte tím, co by vás zbavovalo všeho, co má cenu vlastnit? Je tím míněno vzdát se všeho, co stojí za to, abyste to měli? Kéž jsem spojena s Bohem a svatými anděly, neboť toto je mým největším cílem. Můžete mít všechny statky tohoto světa, ale já musím mít Ježíše. Musím mít právo na věčné dědictví, na nesmrtelnost. Kéž se mohu těšit z krás Božího království. Kéž se mohu těšit z obrazů, jež vytvořily Jeho vlastní prsty. Společně se jimi můžeme těšit. Nemáme je uctívat, ale ony nás vedou k Němu, a my budeme odrážet slávu Toho, kdo to vše stvořil pro naše potěšení. 2T 592.2

Znovu vám říkám: Mějte odvalu. Doufejte v Pána. Ať vám nepřítel neukradne drahocenné zaslíbení. Jestliže jste se oddělili od světa, Bůh říká, že bude vaším Otcem, a vy budete Jeho syny a dcerami. Cožpak to není dost? Jaká větší výsada by měla být před vás předložena? Je lepší být motýlem a nemít žádnou podstatu ani žádný životní cíl? Ach, kéž bych mohla stát na stanovisku

věčné pravdy. Dejte mi nezničitelnou, věčnou cenu. Kéž bych mohla uchopit zlatý řetěz, který visí z nebe k zemi a který by mi umožnil, abych byla vytažena k Bohu a slávě. Toto je mým cílem, toto je můj úmysl. Jestliže jiní nemají žádný vyšší cíl než oděv, jestliže se mohou radovat z vnějších okázalostí a uspokojovat své duše stuhami, pentlemi a fantastickými věcmi, ať se z nich těší. Ale já chci mít vnitřní ozdoby. Kéž bych byla oděna tím pokorným a tichým duchem, jež má v očích Božích tak velkou cenu. A já totéž doporučuji vám, mladým chlapcům a dívkám, neboť toto je vzácnější v Jeho očích než zlato z Ofir. Toto činí člověka vzácnějším než jemné zlato, i kdyby to bylo dokonce zlato z Ofir. Mé sestry a vy mladí lidé, tento duch vás učiní vzácnějšími v očích nebes než čisté zlato, ano vzácnějšími než zlato z Ofir. Doporučuji vám Ježíše, mého požehnaného Spasitele. Zbožňuji Jej, velebím Jej. Ach, kéž bych měla nesmrtelný jazyk, kéž bych Jej mohla chválit tak, jak si přeji. Kéž bych mohla stát před celým vesmírem a chválit Jeho jedinečné kouzlo. 2T 593.1

A zatím co Jej velebím a chválím, chci, abyste Jej chválili sami. Chvalte Pána, i když padáte do temnoty. Chvalte Jej i v pokušeních. „*Radujte se v Pánu vždycky*,“ praví apoštol, „*opět pravím radujte se*.“ (Fp 4,4) Přinese to chmury a temnotu do vašich rodin? Ne, přinese to sluneční paprsek. Takto nashromáždíte paprsky věčného světla z trůnu slávy a rozprostřete je kolem sebe. Dovolte, abych vás nabádala k tomu, abyste se oddali této práci – rozšiřovali toto světlo a život kolem sebe, a nejenom na své vlastní cestě, nýbrž i na cestách těch, kdož jsou s vámi spojeni. Kéž by toto bylo i vaším cílem, abyste učinili i ty, kteří jsou kolem vás lepšími, povznesli je, ukázali jim nebesa a slávu, vedli je, aby hledali více než pozemské věci, věčnou podstatu, nesmrtelné dědictví a bohatství, které nepomine. 2T 593.2

73. Působivý sen

Zatím co jsem byla v Battle Creeku v srpnu roku 1868, zdálo se mi, že jsem byla ve velkém shromáždění lidu. Část tohoto shromáždění se začala připravovat na cestu. Měli jsme vozy velmi zatížené nákladem. Jak jsme cestovali, silnice stoupala. Na jedné straně této cesty byl příkrý sráz, na druhé straně vysoká, hladká, bílá stěna podobná tvrdé omítce v místnosti. *2T 594.1*

Když jsme cestovali dále, silnice byla stále užší a příkřejší. Na některých místech byla tak úzká, že jsme z toho usoudili, že nebudeme moci pokračovat v cestě s naloženými vozy. Potom jsme vypřáhli koně, část zavazadel z vozů jsme přemístili na koně, nasedli na ně a pokračovali jsme v jízdě. *2T 594.2*

Když jsme pokračovali dále, cesta byla stále užší a užší. Byli jsme nuceni tisknout se těsně ke stěně, abychom se uchránili před pádem z úzké cesty dolů příkrým srázem. A když jsme takto činili, zavazadla na koních se tiskla ke stěnám, zatímco nás tlačila více ke srázu. Obávali jsme se, že bychom mohli spadnout a roztržít se na kusy o skály. Potom jsme sňali zavazadla z koní a tato přepadla přes sráz. Pokračovali jsme na koních ve velké obavě, že jakmile se dostaneme na užší místa silnice, že ztratíme rovnováhu a spadneme. V těchto okamžicích jakási ruka uchopila uzdu a převedla nás přes nebezpečnou stezku. *2T 594.3*

Když se cesta ještě více zúžila, rozhodli jsme, že bychom již déle nemohli pokračovat bezpečně na koních, a zanechali jsme koně a šli jsme pěšky v zástupu, jeden ve šlépějích druhého. V tomto bodu z vrcholku čisté holé stěny sklouzly malé provazy, kterých jsme se horlivě chopili a které nám umožnily udržet rovnováhu na stezce. Když jsme cestovali dále, provaz se pohyboval s námi. Stezka byla nakonec tak úzká, že jsme si mysleli, že dále můžeme kráčet bezpečně jen bez střevíců. Tak jsme je nechali sklouznout dolů a dále jsme pokračovali jistou dobu bez nich. Brzy bylo rozhodnuto, že se bude cestovat bezpečněji bez ponožek; i tyto byly svlečeny a kráčeli jsme dále bosou nohou. *2T 595.1*

Potom jsme si vzpomněli na ty, kdož nebyli zvyklí na strádání a těžkosti. Kde asi nyní jsou? Nebyli v naší společnosti. A při každé změně jsme někoho zanechali a ti, kdo zůstali – to byli jen ti, kdo si navykli snášet těžkosti. Strádání na cestě u těch, kdo vytrvali do konce, vyvolávalo jen větší úsilí. *2T 595.2*

Nebezpečí, že spadneme ze stezky, se zvýšilo. Tiskli jsme se těsně k bílé stěně, a přece jsme nedokázali našlapovat pevně na stezku, neboť tato byla příliš úzká. Potom jsme se celou svou vahou zavěsili už jenom na provazy. „Chopili jsme se pomoci shůry!“ Tatáž slova byla vyslovena všemi ve společnosti na této úzké cestě. Když jsme slyšeli zvuky veselí a hýření, které vypadaly, že přicházejí z propasti dole, třásli jsme se hrůzou. Slyšeli jsme kletby, vulgární žerty a nemravné písně. Slyšeli jsme válečné a taneční písně. Slyšeli jsme orchestrální hudbu, hlasitý smích, kterým prostupovaly nadávky a výkřiky úzkosti, hořké bědování a byli jsme ještě dychtivější než před tím vytrvat na úzké stezce. Velmi často jsme byli nuceni viset celou svou vahou na provazech, které zesílily tou měrou, jak jsme postupovali v cestě: *2T 595.3*

Povšimla jsem si, že krásná bílá stěna byla potřísněna krví. Vyvolávalo to pocit lítosti, když jsme viděli takto poskvřněnou stěnu. Tento pocit však trval jen okamžik. Brzo jsem si pomyslela, že všechno bylo tak, jak mělo být. Ti, kdo nás následují, pochopí, že jiní byli schopni projít touto cestou a že budou moci projít i oni. A jestliže krev bude prýštit z jejich poraněných nohou, nebudou upadat v bázlivost, nýbrž když uvidí krev na stěně, budou vědět, že jiní trpěli stejnou bolestí. *2T 596.1*

Nakonec jsme přišli k velké propasti, ve které stezka končila. Nyní nebylo nic, co by vedlo naše kroky. Nic, na čem bychom mohli spočinout. Naše celá spása závisela jen na provazech, které byly větší a nakonec byly tak velké, jako naše tělo. Zde jsme na jistou dobu upadli do zmatku a tísně. Dotazovali jsme se ustrašeným šepotem: „K čemu je tento provaz připevněn?“ Můj manžel byl právě přede mnou. Velké kapky potu padaly z jeho čela, žíly na jeho spáncích a krku byly dvojnásobně zvětšené proti obvyklé velikosti a z jeho rtů vyrážely potlačované steny. Pot kapal i z

mé tváře a cítila jsem úzkost, jakou jsem nikdy před tím necítila. Před námi byl těžký boj a my jsme pochopili, že jestliže neuspějeme zde, celá naše práce na dosavadní cestě bude k ničemu. *2T 596.2*

Před námi na druhé straně propasti byla krásná pole a zelená tráva asi šest palců vysoká. Neviděla jsem slunce, ale jas; měkké paprsky světla, připomínající jemné zlato a stříbro, spočívaly na tomto poli. Neviděla jsem na zemi nic tak krásného, co by se dalo srovnat s krásou a slávou tohoto pole. „Ale jakým způsobem by se nám mohlo podařit, abychom se tam dostali?“ tázala jsem se úzkostlivě. Kdyby se přetrhl provaz, museli bychom zahynout. Opět v úzkostném šepotu jsme vzdychali: „Co drží ten provaz?“ Na okamžik jsme v pokuse váhali. Potom jsme zvolali: „Naší jedinou nadějí je cele důvěřovat tomu provazu. Byl nám dán jako posila na těžké cestě. Nenechá nás na pospas ani nyní.“ Stále ještě jsme váhali a byli v tísní. Slyšeli jsme slova: „Ten provaz drží Bůh, nemusíme se bát.“ Tato slova byla opakována i těmi vzadu, jenž nás doprovázeli. „Nenechá nás na pospas. Vyvede nás do bezpečí.“ *2T 596.3*

Můj manžel se potom přehoupl přes děsivou propast do krásného pole za ní. Okamžitě jsem jej následovala. Ach, jaký pocit úlevy a vděčnosti k Bohu jsme pocítovali! Slyšeli jsme hlasy, které se zdvihly v triumfální chválení Boha. Byla jsem šťastná, dokonale šťastná. *2T 597.1*

Probudila jsem se a shledala jsem, že při velké úzkosti, kterou jsem zakoušela při putování obtížnou cestou, každý nerv mého těla se zachvěl. Tento sen nepotřebuje žádný komentář. Vyvolal takový dojem v mysli, že pravděpodobně každý bod tohoto snu bude přede mnou jako živý tak dlouho, jak dlouho si uchovám paměť. *2T 597.2*

74. Naše táborová shromáždění

Na táborovém shromáždění nemůže nic tak škodlivě působit, to platí rovněž pro každé jiné shromáždění, jako prázdné a lehkomyšlné rozhovory starých přátel. Často se shromáždí muži a ženy ve skupinách a navazují hovory o všedních věcech, jenž nemají nic společného se shromážděním. Někteří mluví i o svých statcích, jiní vytvářejí plány pro nové stavby. Jiní rozebírají povahu svých bratří a sester a nemají čas ani chuť zkoumat své vlastní srdce a odhalit nedostatky vlastního charakteru, aby odstranili vlastní nepravosti a s bázní Boží zdokonalili svou vlastní svatost. Každý, kdo se přiznává k následování Krista, by lépe využil času mimo shromáždění, kdyby mluvil o pravdě a zůstával u naděje křesťanů a zkoumal své srdce, a to všechno konal ve vážné modlitbě před Bohem, v úpěnlivé prosbě o Jeho požehnání; pak by mohlo být vykonáno mnohem větší dílo, než jsme kdy viděli. Nevěřící, kteří falešně obviňují věřící, by byli přesvědčeni dobrým chováním „v duchu Kristově“. Naše slova a jednání jsou ovoce, jenž přinášíme; „*proto po ovocích jejich poznáte je*“. 2T 597.3

Bůh dal pokyn Izraelitům, aby se před Ním shromáždili v určitých dobách, na místě, které On zvolil, a zachovávali zvláštní dny, ve kterých neměla být konána žádná nedůležitá práce, nýbrž čas měl být věnován úvahám o požehnání, které jim bylo uděleno. V těchto zvláštních dobách služebníci a služebnice, cizinec, sirotek i vdova, všichni měli směřovat k tomu, aby se radovali, že je Bůh svou vlastní zázračnou mocí vyvedl z otrockého jha k radosti a svobodě. Bylo jim přikázáno, aby se neobjevovali před Bohem s prázdnými rukama. Měli přinášet důkazy své vděčnosti k Bohu za Jeho neustálou milost a požehnání, jež jim byly uděleny. Měli přinášet dary, dobrovolné oběti a děkovné oběti ze své vlastní vůle, jako oběti Pánu, který jim žehnal. Tyto dary se lišily podle toho, jak si dárce vážil požehnání, které obdržel od Pána. Tak se prostým způsobem rozvíjely charaktery lidí. Ti, kdož přisuzovali velkou cenu požehnání, které jim Bůh udělil, přinesli oběti v souladu s tímto oceněním. Ti, jejichž morální síla byla oslabena a otupena sobectvím a uctíváním model tak, že necítili vroucí lásku ke svému štědrému Blahodárci, přinášeli menší oběti. Takto byla odhalena jejich srdce. Vedle těchto zvláštních náboženských svátků radosti a plesání měla být ještě židovským národem slavena slavnost Fáze. Pán zaslíbil, že jestliže budou věrní v zachovávání Jeho požadavků, požehná jim ve všech jejich úrodách a ve všeliké práci jejich rukou. 2T 598.1

Bůh žádá více od svého lidu v těchto posledních dnech než oběti a dary, které přikázal židovskému národu. Ti, kterým z hojnosti požehnal, a dokonce i vdovy i sirotci by neměli přezírat toto požehnání. Zvláště ti, kteří měli úspěch v životě, by Mu měli odevzdat věci, které jsou Jeho. Měli by se před Ním objevit s duchem sebeobětování a přinést oběti v souladu s požehnáním, které jim bylo uděleno. Ale mnozí, kterým Bůh přispěl k úspěchu, ukazují vůči Němu velkou nevďěčnost. Jestliže na nich spočívá Jeho požehnání a On zvyšuje jejich statky, používají Jeho štědrosti jako provazů, které je připoutají k jejich pozemským statkům. Dovolují světským záležitostem, aby se zmocnily jejich citů, jejich celé bytosti; zanedbávají oddanost Bohu a náboženské zásady. Nemohou si dovolit opustit starosti svého zaměstnání a předstoupit před Boha, dokonce ani jednou za rok. Přeměňují požehnání Boží v prokletí tím, že slouží svým dočasným zájmům a zanedbávají Jeho přikázání. 2T 599.1

Ti, kteří vlastní tisíce, zůstávají doma rok za rokem, pohroužení do svých světských starostí a zájmů, a cítí, že si nemohou dovolit donést malou oběť tím, že se dostaví na roční shromáždění k velebení Boha. Požehnal jim bohatě v časných věcech a obklopil je svými dary vpravo i vlevo, a přece odmítají přinést malé oběti, které se od nich vyžadují. Slouží tím sami sobě. Jejich duše budou jako neobčerstvená poušť, bez rosy a nebeského deště. Pán jim přinesl převzácná požehnání své milosti, vyvedl je z otroctví hříchu a jha omylů a otevřel před jejich zatemněnými smysly slavné světlo přítomné pravdy. Nebudou tyto důkazy Jeho lásky a milosti volat po nějaké vděčnosti na oplátku? Budou ti, jenž vyznávají, že věří, že konec všech věcí je blízko, slepí vůči svému duchovnímu zájmu a budou žít pro tento svět a jen pro tento život? Očekávají věci nekonečně důležité, které zaujímají celou jejich pozornost? Neobdrží duchovní sílu bez úsilí ze své strany. 2T 599.2

Mnozí, kdož vyznávají, že hlásají zjevení našeho Pána, jsou dychtiví, přepracovaní hledači světského zisku. Jsou slepí k jejich věčnému zájmu. Lopotí se pro to, co je neuspokojuje. Utrácejí své peníze za to, co není chléb. Usilují o to, aby byli spokojeni s poklady, které nashromažďují na této zemi, jež musí pominout, a zanedbávají přípravu pro věčnost, která by měla být první a jedinou opravdovou prací jejich života. 2T 600.1

Necht' všichni, kdo vůbec mohou, dostaví se na výroční shromáždění. Všichni by měli pociťovat, že Bůh toto od nich vyžaduje. Jestliže se neujmou výsad, které jim Bůh poskytl k tomu, aby se stali silnými v moci Jeho milosti, budou slábnout a slábnout, a budou stále méně toužit po tom, aby vše zasvětili Jemu. Přijďte, bratři a sestry, na tato svatá shromáždění, abyste našli Ježíše. V tento svátek přijde k vám. Bude přítomen a učiní pro vás to, čeho nejvíce potřebujete, aby bylo učiněno. Vaším farmám by se neměla přikládat větší cena než vyšším zájmům duše. Všechny poklady, které vlastníte, ať už jsou jakkoliv cenné, by nebyly dost hodnotné, aby vám koupily pokoj a naději, které by byly nekonečným ziskem na účet všeho, co máte, a na účet lopoty a utrpení celého života. Silný, jasný smysl pro věčné věci a srdce ochotné cele se oddat Kristu, jsou požehnáním větší hodnoty než všechna bohatství, potěšení a sláva tohoto světa. 2T 600.2

Tato táborová shromáždění mají velký význam. A také něco stojí. Služebníci Boží jsou vyčerpáni svými životy, které věnují k pomoci lidem, zatímco mnozí z nich působí dojmem, jako kdyby pomoc nepotřebovali. Ze strachu nad ztrátou malého zisku tohoto světa zanechávají někteří tyto převzácné výsady přejít kolem, jako kdyby pro ně měly jen velmi malý význam. Ať si všichni ti, kteří vyznávají, že věří pravdě, váží každé výsady, kterou Bůh nabízí, aby získali jasnější pohled na Jeho pravdu a Jeho požadavky a nezbytnou přípravu pro Jeho příchod. Pokojná, radostná a poslušná důvěra v Boha je to, co On vyžaduje. 2T 601.1

Nemusíte se vyčerpávat neklidnou úzkostí a nepotřebnými starostmi. Pracujte každý den, věrně konejte práci, kterou vám Božská prozřetelnost určila, a budete mít o sebe postaráno. Ježíš prohloubí a rozšíří vaše požehnání. Musíte se snažit, jestliže nakonec máte být spaseni. Přijďte na tato shromáždění připraveni pracovat. Zanechejte doma starosti a přicházejte, abyste našli Ježíše, a On se vám dá poznat. Přicházejte se svými dary tak, jak vás Bůh obdaroval. Dokažte svou vděčnost Stvořiteli, Dárci všech požehnání, dobrovolnými dary. Ať nikdo, kdo je schopen darovat, nepřichází s prázdnými rukama. „*Sněte všechny desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém, a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-liť vám průduchů nebeských, a nevyleji-li na vás požehnání, takže neodoláte.*“ (Mal 3,10) 2T 601.2

Smyslem takového shromáždění je přivést všechny přítomné k tomu, aby se oddělili od obchodních starostí a od obchodních břemen a několik dní se věnovali hledání Pána. Měli bychom vyplnit čas zkoušením sebe, vážným zkoumáním svědomí, kajícím vyznáním hříchů a obnovením smlouvy s Nejvyšším. Když někdo přijde na toto shromáždění kvůli bezcenným věcem, máme za to, že shromáždění bude takové, že duch posluchačů se obrátí na jejich vlastní úmysl. 2T 601.3

Někteří trpí nadbytečnou prací, kterou konali na přípravě takového shromáždění. Někteří mají štědré duše a nechťejí mít nic společného s lakomstvím. Někteří si dělají velké zásoby a jsou pak dokonale vyčerpáni, když přicházejí na shromáždění. A jakmile se uvolní od tlaku práce, jejich vyčerpanost způsobuje, že se cítí, jako by byli zneužití. Někteří z těchto osob nikdy před tím nepřišli na táborové shromáždění a nejsou informováni, pokud jde o přípravy, které se vyžadují, a ztrácejí tak některá ze vzácných shromáždění, která měli v úmyslu navštívit. Chyba je v tom, že konají velké přípravy. Je-li větší konference nebo shromáždění, noste si jen nejzdravější jídlo uvařené prostě, bez koření a živočišných tuků. 2T 601.4

Jsem přesvědčena, že nikdo nemusí chystat na konferenci tolik jídla, aby byl z přípravy nemočen; je však nutno dodržovat při vaření zdravotní předpisy. Členové by si neměli připravovat koláče a zákusky, nýbrž prostý chléb, k tomu ovoce i zavařené nebo sušené. Uchovávají si tak zdraví před shromážděním i během něj. Není nutné, aby měli po celou dobu vařenou stravu, trvá-li shromáždění déle. 2T 602.1

Bratři a sestry nemají žádný důvod na shromáždění onemocnět. Obléknou-li se úměrně rannímu a večernímu chladu a dbají-li zvláště na to, aby se při změně počasí převlékli, aby chodili včas spát a aby jedli co nejjednodušší stravu a pouze v době jídla, nemusí být nemocní. Budou se dobře

cítit na shromáždění, neboť jasná mysl jim dovolí ocenit pravdy, a domů se budou vracet osvěženi na těle i na duchu. Ti, kteří po celý týden těžce pracovali a nyní sedí v klidu, nemohou jíst nyní tolik, jako při práci. Učiní-li tak přece, přetíží si tím žaludek. Chceme, aby na takovém shromáždění byly síly mozku co nejčilejší a nejzdravější, aby pravdu dobře vnímaly, přijímaly, a také si ji dobře udržely. Při návratu domů je třeba podle slyšeného slova žít. Je-li žaludek přetížen, byť i prostou stravou, musí síly mozku jít na pomoc zažívání. Mozek je pak ospalý a takový člověk pak neudrží ani otevřené oči. Pravdy, jenž by měly proniknout do duše, aby byly pochopené a prožité, se pro nevolnost téměř ztrácejí, anebo proto, že mozek je nadměrným množstvím potravy takřka ochromen.

2T 602.2

Radím všem, aby pojedli něco teplého alespoň ráno. To není příliš složité. Udělejte si třeba kaši z celozrnné mouky. Je-li šrot příliš hrubý, prosejte si jej a zřed'te horkou kaši pěkně mlékem. To je nejzdravější a nejchutnější pokrm pro větší shromáždění. Máte-li snad chléb již okoralý, nadrobte si jej do řídké kaše a uvidíte, jak vám bude chutnat. Neschvaluji pojídání velkého množství studených jídel. Tělo totiž musí pokrm ohřát na teplotu žaludku, a teprve pak může docházet ke trávení. Jiný, velmi prostý způsob připravování pokrmů je vaření bobů nebo pečené boby. Smícháte část bobů s vodou, přidáte mléko nebo smetanu a utvoříte takový závar; chléb se může přidat tak, jako do kaše z celozrnné mouky. *2T 603.1*

Jsem nesmírně vděčná za to, že mohu vidět pokrok, který mnozí vykonali ve zdravotní reformě. Přesto však je mi líto, když vidím, že je mnoho těch, kdož jsou pozadu. Když kdokoli onemocní během shromáždění, měli bychom se ptát po příčině. A měli bychom si povšimnout tohoto případu. Nechci, aby pověst našeho shromáždění utrpěla tím, že se o něm bude říkat, že je příčinou lidského onemocnění. Jestliže budeme dbát náležitého průběhu těchto významných shromáždění, mohou být požehnáním pro tělesné zdraví stejně tak, jak pro zdraví duše. *2T 603.2*

75. Slavnostní sen

V noci 30. dubna 1871 jsem se zotavovala z velké duševní deprese. Již tři měsíce jsem byla ve stavu velké sklíčenosti. Často jsem se modlila v úzkosti duše za úlevu. Snažně jsem prosila o pomoc a sílu od Boha, abych se mohla povznést nad těžkou malomyslnost, která ochromovala mou víru a naději, a působila, že jsem nebyla k užitku. Oné noci jsem měla sen, který mi vyvolal v mysli velmi šťastný dojem. Zdálo se mi, že jsem navštívila jedno významné shromáždění, na kterém se sešla velká společnost. Mnozí se skláněli před Bohem v opravdové modlitbě a zdálo se, že byli zatíženi břemeny. Žádali Pána o zvláštní světlo. Někteří byli jako v duchovních mukách, jejich city byly napjaté. Se slzami hlasitě prosili o pomoc a světlo. Naši vysoce postavení bratři se účastnili těchto modliteb. Bratr A byl natažen na podlaze, zdánlivě v hluboké tísní. Jeho manželka seděla ve společnosti lhostejných posměvačů. Vypadala, jako kdyby si přála, aby všichni pochopili, že pohrdá těmi, kdo se takto pokořili. *2T 604.1*

Zdálo se mi, že Duch Páně sestoupil na mě, a já jsem se probudila uprostřed nářku a modliteb a řekla jsem: Duch Páně sestoupil na mě. Cítím naléhavě, že vám musím říci, že musíte začít pracovat každý jednotlivě na sobě. Vzhlížíte k Bohu a přejete si, aby On za vás učinil to, co je třeba, abyste učinili vy sami. Jestliže vykonáte pro sebe práci, o které víte, že jste ji měli vykonat, potom vám Bůh pomůže, budete-li potřebovat pomoci. Zanechali jste nedodělaných spoustu věcí, které vám Bůh svěřil. Volali jste k Bohu, aby udělal vaši práci. Kdybyste sledovali světlo, které vám dal, potom mohlo Jeho světlo na vás zářit; ale zatímco jste zanedbávali rady, výstrahy a pokárání, kterých se vám dostalo, jak můžete očekávat, že Bůh vám dá více světla a požehnání k tomu, abyste je zanedbávali a jimi opovrhovali? Bůh není člověk. Nebude se zabývat maličkostmi. *2T 604.2*

Chopila jsem se převzácné Bible a obklopila jsem ji několika Svědectvími pro církve, která mi byla dána pro Boží lid. Zde, řekla jsem, jsou téměř všechny případy, se kterými jsem se setkala. Hříchy, kterých je třeba se vyvarovat a na které je třeba poukázat. Rada, kterou si postižený nalézá, byla dána pro jiné případy, které však byly podobné jeho případu. Bůh byl potěšen tím, že vám může dát řádek za řádkem, návod za návodem. Ale není mezi vámi mnoho těch, kteří opravdu vědí, co tato Svědectví obsahují. Nejsou obeznámeni s Písmem. Kdybyste učinili slovo Boží předmětem svého studia s touhou dosáhnout úrovně Bible a přiblížit se Kristově dokonalosti, nepotřebovali byste svědectví. Je to tak proto, že jste zanedbávali potřebu obeznámit se s Bohem inspirovanou knihou, pomocí které měl v úmyslu se s vámi spojit. Skrze prostá, jednoduchá Svědectví vás chtěl upozornit na inspirované pravdy, které jste zanedbali uposlechnout, a naléhat na vás, aby jste své životy upravili v souladu s čistým a povznášejícím učením. *2T 605.1*

Pán vás varuje, nabádá a radí skrze zjevené svědectví a ovlivňuje vaše mysli důležitostí pravdy Jeho slova. Psané svědectví neslouží k tomu účelu, aby vám dalo nové světlo, nýbrž k tomu, aby živým způsobem ovlivnilo srdce pravdami již zjevené inspirace. Povinnost člověka vůči Bohu a k jeho spolubližním je v Božím slově jasně vyslovena. A přesto je jen málo z vás, kdo jsou poslušní vůči zjevenému světlu. Není přinášena dodatečná pravda, nýbrž Bůh skrze Svědectví zjednodušil velké pravdy již zjevené a podle vlastního uvážení předložené lidu, aby jej vyburcoval, pohnul jejich myslí, aby všichni byli ponecháni bez omluvy. *2T 605.2*

Pýcha, sebeláska, sobectví, nenávisť, závist a žárlivost zatemnily schopnost vnímání a pravda, která vás měla učinit způsobilými ke spasení, ztratila svou sílu, aby ovlivnila a ovládala mysl. Velmi podstatné zásady zbožnosti nejsou chápány, protože není hladu a žízně po biblickém vědění, čistotě srdce a svatosti života. Svědectví nejsou k tomu, aby snižovaly slovo Boží, nýbrž aby je povýšily a přivedly k Němu mysl, aby krásná prostota pravdy mohla všechny ovlivnit. *2T 605.3*

Dále jsem řekla: „Tak jako je Slovo Boží obehnáno jako zdí těmito knihami a brožurami, tak vás Bůh obehnal jako zdí svými výtkami, radami, výstrahami a povzbuzeními. Zde voláte před Bohem v úzkosti duše po světle. Jsem oprávněna Bohem vám říci, že žádný jiný paprsek světla skrze Svědectví nebude zářit na vaší cestě, jestliže neučiníte praktický pokus použít světlo již dané. Pán vás obdařil tímto světlem, ale toto světlo nedoceňujete. Vy jste je pošlapali, zatímco jste opovrhovali

li světlem; jiní je zanedbávali nebo následovali pouze netečně. Bylo málo těch, kdo se rozhodli ve svých srdcích uposlechnout světlo, které jim Bůh s potěšením daroval. *2T 606.1*

Někteří z těch, kdo obdrželi zvláštní varování skrze svědectví, zapomněli v několika málo týdnech na domluvu k nápravě. Svědectví bylo některým z nich několikrát opakováno, ale oni mu nepřikládali dostatečný význam, aby se jím pečlivě zabývali. Bylo to pro ně něco jako neplodné hovory. Kdyby si vážili darovaného světla, byli by se vyhnuli ztrátám a zkouškám, o kterých si mysleli, že jsou těžké a kruté, což mohou vyčítat pouze sami sobě. Na své vlastní krky uvázali jho, které pokládají za žalostné; není to jho, které na ně uvázal Kristus. Boží péče a láska byly udíleny v jejich prospěch, ale jejich vlastní sobectví i zlo nevěřící duše nedovedlo rozeznat jejich dobrotu a milost. Hnali se cestou vlastní moudrosti, zatímco byli překonáni zkouškami a zmatení složitostí, upadli do satanových osidel. Když shromáždíte paprsky světla, které vám Bůh v minulosti daroval, potom vám daruje více světla. *2T 606.2*

Poukázala jsem na staré Izraelity. Bůh jim dal svůj zákon, ale oni jej nezachovali. Potom jim daroval obřady a přikázání, aby skrze jejich zachovávání Bůh zůstal v jejich mysli. Byli tak náchylní k tomu, aby zapomněli na Něj a na Jeho požadavky, které byly na ně vnášené, že bylo nezbytné stále podněcovat jejich mysl, aby si uvědomovali své závazky k poslušnosti a uctívání svého Tvůrce. Kdyby byli poslušní a s láskou zachovávali Boží přikázání, nebylo by od nich vyžadováno takové množství obřadů. *2T 607.1*

Jestliže by lid, který nyní vyznává, že je zvláštní Boží pokladnicí, uposlechl Jeho přikázání, která jsou ustanovená v Jeho slovech, nemuselo by být podáno zvláštní svědectví k probuzení jejich povinností a k tomu, aby byla ovlivněna jejich hříšnost a jejich strašlivě nebezpečné zanedbávání poslušnosti Slova Božího. Svědomí bylo poskvrněno, otupeno, protože světlo bylo dáno stranou. Bylo zanedbáváno a opovrhováno. Bůh odstraní tato svědectví od lidu, zbaví jej síly a pokoří jej. *2T 607.2*

Zdalo se mi, že zatímco jsem mluvila, sestoupila na mě moc Boží velmi pozoruhodným způsobem. Byla jsem zbavena veškeré síly, ještě než jsem měla vidění. Myslela jsem, že můj manžel předstoupil před lid a zvolal: „Toto je zázračná Boží moc. Učinil svědectví mocnými prostředky k dosažení duší a bude pracovat skrze ně ještě mocněji, než jak pracoval dosud. Kdo bude na straně Páně?“ *2T 607.3*

Zdalo se mi, že mnozí neustále vstávali a odpovídali na toto zvolání. Jiní zůstali sedět neteční, jiní začali projevovat pohrdání a výsměch a bylo i několik těch, kteří byli zcela nedojetí. Jeden stál po mém boku a pravil: „Bůh tě pozvedl a dal ti slova, aby jsi hovořila k lidu a dosáhla jeho srdcí, tak jak nedal nikomu jinému. On zformoval svědectví tak, aby se dotýkala případů, ve kterých je třeba pomoci. Musíš být nedotčená pohrdáním, výsměchem, výčitkami a kritikou. Abys mohla být zvláštním nástrojem Božím, neměla by ses opírat o nikoho, nýbrž záviset jen na Něm samotném. A stejně tak jako vinná réva, by se tvé výhony měly upínat k Němu, a On tě učiní prostředkem, skrze který bude přicházet světlo k lidu. Musíš denně brát sílu od Boha, abys byla posílena, aby tvé okolí nezastřelo a nezeslabilo světlo, které si On zvolil, aby zářilo na lid skrze tebe. Je to zvláštní satanův záměr, který zabraňuje, aby toto světlo nepřišlo k lidu, který je tak velice potřebuje uprostřed nebezpečí těchto posledních dnů.“ *2T 607.4*

Tvůj úspěch je ve tvé prostotě. Jakmile se od ní odloučíš, a začneš upravovat svědectví tak, aby byla přístupná mysli kohokoliv, tvá moc pomine. Téměř všechno v tomto věku je neskutečné a zdánlivě moc světa oplývá svědectvími, která byla vydána k potěšení a k okouzlení jen na chvíli a k povýšení vlastního já. Tvé svědectví je však jiné povahy, má sestoupit dolů k maličkostem života, chránit chabou víru před ztracením a snažit se, aby věřící pochopili nutnost vyzařovat světlo ve světě. *2T 608.1*

„Bůh ti daroval své svědectví, abys je předložila hříšným a pochybovačům, abys jim zjevila jejich pravý stav a nesmírnou ztrátu, kterou utrpěli tím, že pokračují v hříšném životě. Bůh na tebe zapůsobil tak, že ti zjevil vidění, jak dosud neučinil žádné živé bytosti, a v souladu se světlem, které ti daroval, tě bude činit zodpovědnou. *„Ne silou, ani mocí, ale Duchem svým praví Hospodin zástupů.“* (Za 4,6), ... *Nezadržuj, jako trouba povyš hlasu svého, a oznam lidu mému převrácenost jejich, a domu Jákovovu hříchy jejich.*“ (Iz 58,1)“ *2T 608.2*

Tento sen měl na mne mocný vliv. Když jsem se probudila, má deprese byla pryč, nálada byla veselá a pociťovala jsem velký mír. Překážky, které mě učinily nezpůsobilou k práci, byly odstraněny, a já jsem si uvědomila sílu a moc, která mi byla po měsíce cizí. Zdálo se mi, že Boží andělé mi byli přiděleni k úlevě. Nevýslovná vděčnost naplnila mé srdce za tuto velikou změnu ve prospěch světla a štěstí. Věděla jsem, že pomoc přišla od Boha. Tento projev se mi stal jako zázrak milosti a nebyla jsem nevďečná za Jeho laskavou dobrotu. *2T 608.3*

76. Chování a oblečení kazatelů

(Zaznamenaný projev čtený před Generální konferencí r. 1871.)

„Že jsou pohané spoludědicové a částí téhož těla, i spoluúčastníci zaslíbení jeho v Kristu skrze evangelium. Kteréhož jsem učiněn sluha z daru milosti Boží sobě dané, podlé působení moci jeho.“ (Ef 3,6-7) 2T 609.1

„Kteréhož jsem učiněn sluha“ nejen proto, abych zvěstoval lidem pravdu, ale abych ji uskutečňoval ve svém životě. 2T 609.2

„A vysvětlil všechněm, jaké by bylo obcování tajemství skrytého od věků v Bohu.“ (verš 9) Tento muž ukazuje, že nejde pouze o slova, která se převalují na jazyku, ani o výmluvnost řeči neb kázání, ale jedná se o to, aby posluchači pochopili Krista, který je v nás. 2T 609.3

„Kteréhož my zvěstujeme, napomínající všelikého člověka, a učíce všelikého člověka ve vší moudrosti,“ ne jako nováček, ne z neznalosti, *„abychom postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši. O čež i pracuji, bojuje podlé té jeho moci, kteráž dělá ve mně mocně.“* (Ko 1,28,29) Je to dílo Boží, milost od Boha, která, když je chápána a pocítována, okrašluje život a skutky a která má na posluchače působit hlubokým dojmem. 2T 609.4

Ale není to jenom toto. Jsou jiné věci, které je třeba vzít v úvahu, ve kterých byli někteří nedbalí, ale které mají velký důsledek podle světla, v jakém mi byli představeni. Jde o dojmy, které působí na lidi chováním mluvčího u stolu, jeho postojem a jeho způsobem vyjadřování. Jestliže tyto věci jsou tak, jak Bůh je chce mít, dojem, který působí, bude ve prospěch pravdy. Zvláště bude příznivým způsobem ovlivněna ta třída lidí, která vždy naslouchala bajkám. Je důležité, aby kazatelovy způsoby byly skromné a důstojné, aby byly v souladu se svatou vznešenou pravdou, kterou učí, aby měly příznivý vliv na ty, kdo nejsou od přirozenosti nakloněni k náboženství. 2T 609.5

Pečlivost v odívání je rovněž významnou složkou. V tomto směru byl u kazatelů, kteří věří v přítomnou pravdu, jistý nedostatek. Oděv některých byl neupravený. Nejen že neměli dostatek vkusu a pořádku v odívání slušivým způsobem, ale i pokud šlo o barvu oděvu, nebyla vhodná a slušivá pro kazatele Kristovy, nýbrž byla nedbalá. Někteří kazatelé nosí vestu pestrých barev, zatímco jejich kalhoty jsou tmavé, nebo tmavou vestu a pestrobarevné kalhoty. Bez vkusu a bez upraveného oděvu tyto osoby předstupují před lid. Tyto věci káží lidem. Kazatel jim dává příklady správného jednání a představuje před ně věci, jako úhlednost a vkus ve vystupování a dávání ponaučení, anebo jim může dát příklad lajdáctví a ztráty zájmu, který mohou nebezpečně následovat. 2T 610.1

Černé a tmavé materiály jsou slušivější pro kazatele za kazatelnou a budou působit lepším dojmem, než kdyby měl kombinaci dvou nebo tří barev. 2T 610.2

Znovu jsem poukázala na Izraelské děti v minulosti a bylo mi ukázáno, že Bůh jim daroval zvláštní směrnice, pokud jde o materiál a způsob odívání, který by měli mít kazatelé, kteří před lid předstupovali. Nebeský Bůh, jehož paže hýbou světem, jež nás podporuje a daruje nám život a zdraví, nám rovněž daruje svědectví, jak by měl být uctíván či zneuctěn oděvem těch, kteří před Něj předstupují. Dal zvláštní směrnice Mojžíšovi, pokud jde o cokoli spojené s Jeho službou. Dal dokonce směrnice, pokud jde o uspořádání jejich domovů. Dal směrnice, pokud jde o oděv, který měli nosit, pokud byli kněžími v Jeho službě. Měli udržovat pořádek ve všem, a zvláště měli udržovat čistotu. 2T 610.3

Čtete směrnice, které byly dány Mojžíšovi, aby zjevil lidu Izraelskému, jak se Bůh chystal sestoupit na horu, aby k nim promluvil o svatém zákonu. Co přikázal Mojžíšovi, aby jeho lid vykonával? Aby byli připraveni na třetí den, neboť třetího dne Pán sestoupí na horu, aby byl spatřen veškerým lidem. Měli kolem hory učinit jakousi hranici. *„Řekl dále Hospodin Mojžíšovi: Jdi k lidu, a posvět' jich dnes a zítra; a necht' svá roucha zeperou.“* (Ex 19,10) Neboť Bůh, který vytvořil krásný Eden a všechno krásné v něm, je velký a mocný. Bůh je Bohem pořádku a vyžaduje pořádek a čistotu od svého lidu. Mocný Bůh přikázal Mojžíšovi, aby sdělil lidu, že má vyprat své oděvy, aby neměli nečistoty na svém oděvu a oděvu členů svých rodin, jakmile předstoupí před Pána. A Mojžíš sestoupil z hory k lidu a oni vyprali své oděvy v souladu s přikázáním Božím. 2T 611.1

Aby bylo ukázáno, jak mají být pečliví, pokud se jedná o čistotu, měl Mojžíš umístit umývadlo mezi stánek úmluvy a oltář a měl do něho nalít vodu k umývání. Mojžíš, Aron a jeho synové, kteří byli kněžími před Pánem, si měli umýt ruce a nohy, když měli vstoupit do svatyně a když měli předstoupit před Pána. *2T 611.2*

Toto bylo přikázání velkého a mocného Boha. U těch, kdo se objevili před Bohem, když se přiblížili do Jeho svaté přítomnosti, nebylo zanedbávání v upravenosti oděvů. A proč tomu tak bylo? Co bylo cílem veškeré této pečlivosti? Bylo to pouze proto, aby to doporučilo lid Bohu? Bylo to pouze proto, aby získali Jeho uznání? Důvod, který mi byl zjeven, je ten, že v lidu měl být vyvolán pravý dojem. Jestliže ti, kdož jsou kazateli ve svatém úřadě, by nedokázali projevovat péči a oddanost Bohu ve svém zjevu a chování, lidé by ztratili svou oddanost vůči Bohu a Jeho svaté službě. Jestliže kněží ukázali velkou oddanost vůči Bohu tím, že jsou velmi pečliví a velmi dbalí toho, jak přicházejí do Jeho přítomnosti, dalo to lidu vznešenou představu o Bohu a Jeho přikázáních. Bylo mi zjeveno, že Bůh je svatý, Jeho práce je svatá a že všechno ve spojení s Jeho prací musí být posvátné. Musí to být prosté čehokoliv, co je nečisté a pošpiněné, a všechna poskvrněnost musí být těmi, kdož se přibližují k Bohu, odložena. *2T 612.1*

Podle světla, které mi bylo zjeveno, vládne v tomto směru nedbalost. Měla bych mluvit o tom tak, jak to předkládá Pavel. Děje se tak následkem uspokojování vlastní vůle a zanedbáváním těla. Ale tato dobrovolná pokora, toto uctívání vůle a zanedbávání těla, není pokorou, která má příchut' nebes. Tato pokora se projeví v jednání a oblečení všech, kdo káží svatou pravdu Boží ve správné a dokonalé čistotě a každá složka, která je spojená s námi, bude doporučovat naše svaté náboženství. Velmi pečlivé odívání bude doporučením pravdy nevěřícím, bude kázáním samo o sobě. *2T 612.2*

Ale často se stává, že na posvěcených kazatelnách se dějí zlé věci. Kazatel, který za kazatelnou hovoří k druhým, a přitom se směje před shromážděním, činí dojem, že nepocituje žádnou zodpovědnost za svou práci nebo že postrádá slavnostní smysl pro své posvátné povolání; zneuctívá pravdu a přivádí posvátné věci na nízkou úroveň. Svým příkladem takoví kazatelé vzdalují od lidu Boží bázeň a zbavují evangelium svaté důstojnosti, která byla vyvýšena Kristovou smrtí. Podle světla, které mi bylo zjeveno, by Boha těšilo, kdyby se kazatelé v pokoře sklonili, jakmile vstupují za kazatelnou, a slavnostně žádali pomoc od Boha. Jakým dojmem by to působilo? Mělo by to slavnostní ráz a lid by to naplňovalo úctou. Jejich kazatel hovoří s Bohem. Sám se svěřuje Bohu dříve, než se odváží předstoupit před lid. Svatost spočívá na lidu a andělé Boží jsou velmi blízko. Kazatelé by měli vzhlížet k Bohu na prvním místě, jakmile přicházejí ke kazatelně, a takto mluvit všem. Bůh je zdrojem mé síly. *2T 612.3*

Kazatel, který je nedbalý ve svém zjevu, často zraňuje ty, kteří mají dobrý vkus a zjemnělé vnímání. Ti, kdo chybují v tomto ohledu, měli by své omyly napravit a být více obezřetní. Ztráta některých duší bude nakonec poznamenána neupraveností kazatele. První dojem ovlivní lid nepříznivým způsobem, protože žádným způsobem nemohli spojit jeho vzhled s pravdou, kterou předkládal. Jeho oděv byl proti němu a lidé, kteří měli před sebou takový příklad nedbalosti, sami nedbali na svůj oděv a jeho posluchači nechtěli mít nic společného s takovým druhem lidí. *2T 613.1*

Zde, podle světla, které mi bylo dáno, byl projev nedbalosti našeho lidu. Kazatelé stáli někdy za kazatelnou s neupravenými vlasy. Vypadali, jako kdyby se vlasů aspoň týden nedotkl hřeben či kartáč. Bůh byl zneuctěn, když ti, kdo se zabývali Jeho svatou službou, jsou nedbalí na svůj zevnějšek. V dávných dobách se vyžadovalo od kněží, aby jejich roucho mělo zvláštní stříh, pro účel služby na svatém místě a pro úřad kněze. Měli mít takový oděv, který byl v souladu s jejich prací, a Bůh zřetelným způsobem určil, jaký měl být. Mezi oltářem a shromážděním bylo umístěno umývadlo, aby ti, kdo měli předstoupit do přítomnosti Boha před zraky shromáždění, si umyli ruce a nohy. Jakým vlivem toto mělo zapůsobit na lid? Bylo jim tak ukázáno, že každá částička prachu musí být odstraněna dříve, než vstoupí do přítomnosti Boha; neboť On je tak vysoko a tak svatý, že jestliže by nesplnili tyto podmínky, následovala by smrt. *2T 613.2*

Ale pohlédněme na způsob odívání, jak jej vidíme u našich kazatelů v současné době. Někteří, kteří jsou kazateli svatých věcí, si upravují svůj oděv takovým způsobem, že nakonec do značné míry poškozují vliv své práce. Jeví se v nich nedostatek vkusu, pokud jde o barvu a úhlednost. Jakým dojmem může působit takovýto způsob odívání? Je to tak, že práce, kterou se zabývali, není pova-

žována za světlejší a vznešenější než všední práce, jakou je orba na poli. Kazatel svým příkladem snižuje svaté věci na úroveň všedních záležitostí. *2T 614.1*

Vliv takových kazatelů Boha nepotěší. Ti, kteří mají přijmout pravdu z jejich skutků, často napodobují své kazatele a sestupují na tutéž nízkou úroveň, která je jim vlastní. Bude obtížnější je znovu přesvědčit a přivést je do správného postavení a učit je opravdovému pořádku a lásce ke kázání, než je přeměnit k pravdě, kterou muži a ženy nikdy neslyšeli. Pán vyžaduje, aby Jeho kazatelé byli čistí a svatí, aby správným způsobem zastupovali zásady pravdy ve svých vlastních životech a svým vlastním příkladem přiváděli druhé na vysokou úroveň. *2T 614.2*

Bůh vyžaduje, aby všichni, kdo vyznávají, že jsou vyvoleným lidem, ačkoliv nejsou učiteli pravdy, byli pečliví při zachovávání osobní čistoty, rovněž čistoty a pořádku ve svých domovech a svých hospodářských staveních. Jsme příkladem světu, žijícími epistolami, poznávanými a čtenými všemi lidmi. Bůh vyžaduje od těch, kdo vyznávají Boha, a zvláště od těch, kdo učí pravdě jiné, aby se zdržovali všech projevů špatnosti. *2T 614.3*

Ze světla, které jsem obdržela, je kazatelství svatým a vznešeným úřadem. Ti, kdo přijímají toto postavení, by měli mít ve svých srdcích Krista a projevit opravdovou touhu zastupovat Jež před lidem ve všech svých skutcích, ve svém odívání a ve svém způsobu mluvení. Měli by mluvit s vážností. Někteří ničí vážný vliv, kterým by mohli působit na jiné tím, že velmi zvyšují svůj hlas, takže ušvaným, křiklavým hlasem zvěstují pravdu. Když je pravda takto podávána, ztrácí mnoho ze svého původu, síly a vznešenosti. Když ale hlas má správný tón, má svoji důstojnost a je citově modulovaný, zapůsobí mnohem větším dojmem. Takovým tónem učil Kristus své učedníky. Uchvacoval je svou vznešeností a mluvil k nim dojmavým způsobem. Ale k čemu je dobré toto řvání? Nedává lidu ani vznešenější představu o pravdě, ani jej hlouběji neovlivňuje. Jenom způsobuje nepříjemný pocit posluchačů a vyčerpává hlasové orgány mluvčího. Tóny hlasu mají hodně společného s ovlivňováním srdcí těch, kteří poslouchají. *2T 615.1*

Mnozí z těch, kteří měli být užitečnými lidmi, spotřebovávají svoji životní sílu, ničí své plíce a hlasové orgány způsobem své řeči. Někteří kazatelé si osvojili zvyk spěšného oddrmolení toho, co musejí říci, jako kdyby měli lekci opakování a museli spěchat tak rychle, jak je to jen možné. Toto není nejlepší způsob mluvení. Tím, že je použito náležité péče, se každý kazatel může vychovat k tomu, aby mluvil zřetelně a působivě, a ne spěšným způsobem kupit slova bez toho, že by měl čas k nadechnutí. Měl by mluvit mírným způsobem, aby si lidé mohli upevnit myšlenky v mysli potom, co odejde. Ale když záležitost je hnána spěšným způsobem, lid nemůže pochopit, nemůže si vštípit podstatu do své mysli a nemá čas nabýt dojem, že toto je pro ně důležité. Není ani čas, aby je pravda ovlivnila náležitým způsobem. *2T 615.2*

Mluvení z hrdla, které nechává slova vycházet jen po hořejší části hlasových orgánů, které jen tyto orgány dráždí, není nejlepším způsobem, jak si zachovat zdraví nebo jak zvýšit výkonnost těchto orgánů. Nadýchnete se a pohyb ať vykonávají břišní svaly. Plíce mají být jakýmsi potrubím; nečekejme od nich pohyb. Když při řeči pracuje břišní svalstvo, můžeme mluvit k tisícům tak zlehka, jako k desíti. *2T 616.1*

Někteří z našich kazatelů ničí sami sebe dlouhým, rozvlácným kázáním a hlasitým mluvením, i když by nižší tón působil lepším dojmem a šetřil jejich vlastní sílu. Nyní, zatímco pokračují bez ohledu na zákony života a zdraví a sledují okamžitý popud, nemohou pak klást vinu na Boha, jestliže se zhroutí. Mnozí z vás marní čas a sílu v dlouhých předběžných poznámkách a omluvách na začátku rozhovoru. Namísto toho, abyste se omlouvali, protože máte oslovit lid, měli byste začít svou práci, jako kdyby Bůh vám přikázal, abyste k nim hovořili. Někteří spotřebují téměř půl hodiny na své omluvy. Takto je čas promarněn, a když se dostanou k jádru věci, kde touží upevnit stanoviska pravdy, lidé jsou již vyčerpaní a nemohou vidět jejich sílu nebo být jimi dojatí. Měli byste zdůraznit základní body přítomné pravdy, tak význačné jako milníky, tak aby je lid pochopil. Potom spatří důvody, které jim chcete předložit, a stanovisko, které chcete podpořit. *2T 616.2*

Je jiná skupina kazatelů, která oslovuje lid plačtivým tónem. Jejich srdce nejsou obměkčená Božím duchem a oni si myslí, že musí vyvolat dojem zdáním pokory. Takový skutek nevelebí kazatele evangelia, nýbrž jej snižuje. Ponižuje kázání evangelia. Kazatelé by měli předkládat pravdu,

kteřá přináší teplo od Boží slávy. Měli by mluvit takovým způsobem, aby správně zastupovali Krista a zachovávali důstojnost, která kazatelům náleží. *2T 617.1*

Dlouhé modlitby některých kazatelů jsou velkým nedostatkem. Modlení rozvláčným způsobem, jak to někteří činí, je zcela nevhodné. Poškozují hrdelní hlasové orgány, a potom hovoří o zhroucení vlivem vlastní těžké práce. Poškozují se tam, kde toho není zapotřebí. Mnozí cítí, že kázání škodí jejich hlasovým orgánům více než hovor. Toto je následkem nepřirozeného postavení těla a způsobem, jakým drží hlavu. Mohou stát a hovořit, a přesto necítí, že jim to škodí. Postavení při modlení by mělo být dokonale přirozené. Dlouhé modlení vyčerpává a není v souladu s Kristovým evangeliem. Půl nebo čtvrt hodiny je každopádně příliš dlouho. Čas několika minut je dost dlouhý k tomu, aby předvedl váš případ před Boha a řekl Mu, co potřebujete. A vy můžete vzít s sebou lid a nevyčerpávat jej ani nezmenšovat jeho zájem a oddanost k modlitbě. Musí být občerstvení a posílení místo toho, aby byli vyčerpaní. *2T 617.2*

Mnozí se mohou při svém náboženském cvičení dopustit chyby v dlouhém modlení a v dlouhém kázání, vysokým tónem, silným hlasem v nepřirozeném napětí a nepřirozeným tónem. Kazatel se neúčinně vyčerpá a opravdu tísní lid tvrdým namáhavým cvičením, které zcela nebylo nutné. Učitelé by měli hovořit takovým způsobem, aby dosáhli a ovlivnili lid. Kristovo učení bylo působivé a svaté. Jeho hlas byl melodický, a proč bychom my neměli usilovat jako Kristus o melodičnost v našich hlasech? Měl mocný vliv, neboť byl Synem Božím. My jsme tak daleko pod Ním a tak dalece nedokonalí, že přesto při konání toho nejlepšího, co můžeme, bude naše úsilí chabé. Nemůžeme získat a vlastnit vliv, jaký měl On. Ale proč bychom se neměli vychovávat k tomu, abychom se přiblížili, jak jen to je pro nás možné, k našemu Vzor, abychom mohli mít co největší možný vliv na lid? Naše slova, naše jednání, naše chování, náš oděv, všechno by mělo kázat. Nejen našimi slovy bychom měli hovořit k lidu, nýbrž všechno, co se týká naší osobnosti, by mělo být pro ně kázáním, aby byl u nich vyvolán správný dojem. Mluvená pravda by se dostala do jejich přítoku, takže naše víra by stála v lepším světle před společností. *2T 617.3*

Nikdy jsem si více, než ve svém dnešním konání, neuvědomila vznešený charakter práce, její svatost a významnost naší způsobivosti pro ni. Vidím v sobě potřebu, musím sama dosáhnout svatého pomazání, neboť nebudu moci dále poučovat jiné. Musím vědět, že kráčím s Bohem. Musím vědět, že chápu záhadu Božskosti. Musím vědět, že milost Boží je v mém vlastním srdci, že můj vlastní život je v souladu s Jeho vůlí, že kráčím v Jeho šlépějích. Potom má slova budou pravdivá, mé skutky budou správné. *2T 618.1*

Ale je ještě jiná věc, kterou jsem opomenula. Je to vliv, kterým by měl kazatel působit ve svém úřadu, ve svém kazatelství. Jeho práce nespočívá pouze v tom, že stojí za kazatelnou, to je jen začátek. Měl by přicházet do různých rodin a přinášet tam Krista, přinášet tam své kázání, zvláště je vypracovat ve svých vlastních skutcích a slovech. Jak navštěvuje rodiny, měl by se vyptávat na jejich poměry. Je pastýřem stáda? Práce pastýře není zcela vykonána na kazatelně. Měl by hovořit se všemi členy stáda, s rodiči, aby se dověděl o jejich postavení, s dětmi, aby se také dověděl o jejich postaveních. Kazatel by měl krmit stádo, nad kterým jej Bůh učinil pastýřem. Mělo by být pro něj příjemné, aby vstupoval do domů a studoval. Ale jestliže to činíte tak, že zanedbáváte práci, kterou vám Bůh svěřil k vykonávání, konáte tak špatně. Nikdy nevstupujte do rodiny bez toho, že byste všechny nepozvali k sobě a neskláněli se s nimi a modlili se dříve, než odejdete. Vyptávejte se na zdraví všech duší. Co dělá zkušený lékař? Vyptává se na zvláštnosti případu, pak hledá jaké léky by předepsal. To dělá i lékař duší, který by měl zkoumat duševní nemoci, kterými členové jeho stáda jsou zachyceni, potom předepsat náležité léky a požádat Velkého Lékaře, aby mu přišel na pomoc. Dejte pomoc těm, kteří to potřebují. Takoví kazatelé obdrží veškerý respekt a úctu, která patří těm, kdož jsou kazateli Kristovými. Ve skutcích pro jiné budou jejich vlastní duše udržovány naživu. Musí čerpat sílu od Boha, aby udíleli sílu těm, pro které budou kazateli. *2T 618.2*

Kéž nám Pán pomůže nalézt Jej celým svým srdcem. Chci vědět, že denně shromažďuji Božské paprsky ze slávy, která vyzařuje z trůnu Božího a září z tváře Ježíše Krista, a roztrušuji je na cestě kolem sebe. Chci, aby všichni byli světlem v Pánu. *2T 619.1*

77. Láska k zisku

Drahý bratře B,

dvakrát jsem začala svědectví k tobě, ale nebyla jsem schopna dokončit je pro nedostatek času. Již déle to nesmím odkládat, neboť se cítím smutně obtížena tvým případem. Napsala jsem svědectví pro několik kazatelů, neboť se jejich případy znovu objevily v mé mysli, plně si uvědomuji, že jejich stav je žalostný. Tvůj případ není výjimkou. Láska k zisku a láska k penězům se stává prvořadou u mnohých z kazatelů, kteří vyznávají, že jsou zástupci Kristovi. Příklad některých z nich je takový, že lidé pozbývají odvalu. *2T 619.2*

Někteří z našich kazatelů stojí přímo v cestě pokroku Božího díla. A lid, který na ně pohlíží jako na příklad, je odváděn od Boha. Je tomu asi dva roky, co mi bylo zjeveno nebezpečí takových kazatelů a výsledky jejich činnosti na dílo Boží. Promluvila jsem všeobecně v souvislosti s těmito věcmi, ale tito mnozí, kteří chybovali, jsou poslední, kdož by si vzali svědectví za své. Někteří jsou natolik oslepení vlastním sobeckým zájmem, že ztrácejí ze zřetele vznešený charakter Božího díla.

2T 620.1

Bratře B. tvůj život byl téměř neúspěchem. Měl jsi talent vlivu, ale nezlepšil jsi jej tím nejlepším způsobem, kterým jsi měl. Neuspěl jsi ve své rodině, nechal jsi věci jít neuspořádaně a tytéž nedostatky se pociťují v církvi. Pán ti dal světlo, pokud jde o tvé zanedbávání svých povinností vůči tvé rodině, a ukázal ti cestu, kterou jsi měl sledovat, abys spasil svou minulost. Tvé nedostatky byly označeny, ale nepocíťoval jsi hříšnost v tom, jak jsi přiváděl děti na svět bez toho, že by byly náležitě vycvičeny. Omlouval jsi jejich omyly, jejich hříchy, jejich toulavost, neklid a lichotil sis, že se postupně dostanou na správnou cestu. *2T 620.2*

Elí tvůj případ přesně ilustruje. Příležitostně jsi protestoval u svých dětí, říkáje: „Proč jste tak bezbožné?“, ale nevykonával jsi svou autoritu jako otec a kněz v domácnosti tím, že bys nakazoval a považoval svá slova v rodině za zákon. Tvá pomýlená laskavost vůči vlastním dětem, stejně jako pomýlená laskavost tvé manželky, tě zavedla až k zanedbávání tvé svaté povinnosti, která vám jako rodičům byla svěřena. *2T 620.3*

Dvojí povinnost spočívala na tobě, bratře B, jakožto na kazateli Božím, abys dobrým způsobem vládl ve své domácnosti a vychovával děti v pokoře. Ale tys byl potěšen jejich vlastní schopností a omlouval jsi jejich chyby. Jejich hřích se ti nezdá příliš hříšný. Zarmoutil jsi Boha a téměř jsi zničil své vlastní děti tím, že jsi zanedbával povinnost. Pokračoval jsi v tom zanedbávání i potom, když ti Pán udělil radu a nabádání. Škoda, kterou jste způsobili Boží věci svým vlivem, jakožto rodina na všech místech, kde jste bývali, byla větší než dobro, které jsi vykonal. Pokud jde o tvou rodinu, byl jsi zaslepen a oklamán satanem. Ty a tvá manželka jste činili děti sobě rovnými. Tyto konaly tak, jak se jim líbilo. Byl to smutný nedostatek ve tvé práci jako kazatele Kristova a zanedbávání vlastní povinnosti přivádět své děti k pokoře, vedlo ke stále větší škodě, která hrozila, že zničí tvou užitečnost. Zdánlivě jsi sloužil Boží věci, zatímco jsi sobě sloužil více. Boží dílo ztrácelo na síle, ale ty jsi co nejopravdovějším způsobem plánoval a počítal, jak zvýhodnit sama sebe, a duše byly ztraceny tvým zanedbáváním povinností. Kdybys byl během svého kazatelství zaujímal postavení, které by toto dílo budovalo, kdybys byl příkladem tím, že bys sloužil Božímu dílu bez ohledu na svůj vlastní zájem, a pak by ses následkem své oddanosti dílu stal unavený, bylo by tvé jednání omluvitelnější, i když ani tehdy by je Bůh nemohl schvalovat. Ale když tvé nedostatky byly v některých věcech tak zjevné a Boží dílo tak utrpělo kvůli příkladu, který jsi ukázal tím, že jsi zanedbával svou povinnost v rodině, Bůh se na tebe dívá s vážným žalem, protože jsi vyznával, že sloužíš věci Boží, a přesto jsi své sobecké zájmy stavěl na první místo. *2T 620.4*

Ve své práci jsi často neprojevil zájem v té samé chvíli, kdy jsi mohl pracovat co nejúspěšněji, a dovoloval jsi, aby tě domácí zájmy odváděly od Boží práce. V mnoha případech jsi ve svém úsilí nepokračoval dost vytrvale, aby jsi byl jist, že vše, o čem jsi rozhodl, bylo pro, nebo proti pravdě. Není moudrým činem začít boje proti moci satanově a neslavně opustit pole, když konflikt vrcholí, a tak dát nepřátelům příležitost svázat bezpečněji ty, kdož se chystali opustit jeho řady a zaujmout postavení na straně Kristově. Tento zájem, který je jednou zlomen, již nemůže být vypěstován.

Mnozí mohou být dosaženi, ale oč větší část nemůže být ovlivněna a jejich srdce obměkčena přítomností pravdy. ^{2T 621.1}

Starší C ztratil svůj vliv a sílu pravdy tím, že se oddával vlastním spekulacím o svých bratřích. Bylo to zvláště urážlivé pro Boha u kazatelů Kristových, ale ty jsi učinil totéž. Učinil jsi skutek staršího C omluvou pro svou lásku k cestování. Ospravedlnil jsi svou snahu zvýhodnit sebe sama, protože jiní kazatelé šli toutéž cestou. Jiní kazatelé pro tebe nejsou měřítkem. Jestliže poškozují svůj vliv a zbavují se souhlasu Božího a důvěry svých bratří, jejich cesty je třeba se vyvarovat. Kristus je tvým příkladem. Nemáš žádnou výmluvu, protože jsi nastoupil cestu, která byla příkladem pomýlených lidí, jestliže jejich životy nejsou v souladu se životem Kristovým. Jestliže budeš pokračovat na cestě, kterou ses ubíral v několika posledních letech, tvůj vliv bude smrtí pro Boží záležitost. Tvé cestování, tvé obchody a shromažďování prostředků, které sis nezasloužil od tvých bratří, je před Bohem velkým hříchem. ^{2T 622.1}

Někteří se opravdu zbavili prostředků nutných pro pohodlí své rodiny. Někteří dokonce i nezbytností života, jen aby ti pomohli, a tys to přijal. Pavel píše svým Filipenským bratřím: „*Smýšlejte tak, jak smýšlel Kristus Ježíš.*“ „*Nehleďte každý jen svých věcí, ale každý také toho, což jest jiných.*“ (Fp 2,5.4) Také praví svým Korintským bratřím: „*Žádný nehledej svých věcí, ale jeden každý toho, což jest bližního.*“ (1 K 10,24) Opět zarmoucen říká: „*Všichni zajisté svých věcí hledají, a ne těch, kteréž jsou Krista Ježíše.*“ (Fp 2,21) ^{2T 622.2}

Myšlenky o vyhledávání sobeckých zájmů, které hýčkáte, vás přerostou a vaše vztahy budou plné hrabivosti. Pavel nabádá své hebrejské bratry: „*Obcování ved'te bez lakomství, dosti majíce na tom, což máte. Onť zajisté řekl: Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím.*“ (Žd 13,5) Obětovali jste svou pověst a vliv skrblickému duchu. Boží vzácné dílo je haněno kvůli tomuto duchu, kterého se chopili kazatelé. Jste zaslepeni a nevidíte, jak jsou tyto věci pro Boha urážlivé. Jestliže jste se rozhodli jít a získat ze světa vše, co můžete, čiňte tak. Ale nečiňte tak pod pláštěm Kristova kázání. Váš čas buď je oddán věci Boží, nebo není. Vaše vlastní zájmy nabývají na důležitosti. Čas, který byste měli věnovat Božímu dílu, je věnován příliš mnoho vašim osobním zájmům a získáváte z pokladů Božích prostředky, které si nezasloužíte. Jste ochotni přijímat prostředky od těch, kdož si nežijí tak pohodlně jako vy sami. Nebereš na ně zřetel a nemáš s nimi soucit. Nechceš vidět, zda ti, kdož ti pomáhají, si mohou takovou pomoc dovolit. Často by bylo více na místě, aby jsi pomáhal těm, od kterých přijímáš pomoc. Potřebuješ se proměnit dříve, než práce Boží bude v tvých rukou prospívat. Tvůj domov a farma příliš zaměstnávají tvou mysl. Neoddal ses Boží práci. Jako výmluvu za to, jakým jsi doma, jsi řekl, že tvé děti potřebovaly tvou přítomnost a starostlivost a že musíš být s nimi, abys mohl uskutečnit světlo, kterého se ti v tvém vidění dostalo. Ale, bratře B, vykonal jsi to? Vymlouváš se na to, že tvé děti jsou nyní mimo tvou kontrolu, že jsou příliš staré na to, aby poslouchaly. V tomto se mýlíš. Žádné z tvých dětí není příliš staré, aby respektovalo tvou autoritu a poslechlo tvé příkazy, pokud nacházejí příbytek pod tvou střechou. Jak staří byli synové Eliho? Byli to ženatí mužové a Elímu, jakožto Božímu knězi a otci bylo nakázáno, aby je napomínal. ^{2T 623.1}

Ale ty jsi dovolil, aby dva nejstarší synové byli nyní mimo tvou kontrolu, mimo kterou ještě nebyli, když ti Bůh seslal světlo v době, kdy jsi jim ustupoval k jejich zkáze, že je máš cvičit kázni. Máš však tři mladší děti, které jdou po cestě hříchu, jsou neposlušní, nevďeční, nesvatí, milovníci požitků více než milovníci Boží. Tvůj nejmladší syn jde ve šlépějích svého bratra. Jakou cestu jsi jim ukázal? Cvičíš ho, aby si osvojil užitečnost a pílí? Uchopíš se znovu své strašně zanedbané práce, abys spasil minulost? Chvěješ se při slovu Božím? ^{2T 624.1}

Tvé zanedbávání doma je podivné u člověka, který má Bohem psané Slovo. Také svědectví, určené zvláště pro tebe, ukazuje tvé zanedbání. Tvůj chlapec dělá jen to, co ho těší. Ty ho neomezuješ. Nevychoval jsi jej ani nevycvičil, aby nesl podíl svého životního břemene. Kvůli tvému zanedbání se stal zlým chlapcem. Jeho život je výčitkou vlastnímu otci. Znal jsi svou povinnost, ale nevykonal jsi ji. Nemáš žádné přesvědčení o pravdě. On ví, že může jít svou vlastní cestou, a satan ovládá jeho mysl. Vymlouváš se na své děti, že kvůli nim zůstáváš doma. Ale, bratře B, věci tohoto světa mají u tebe přednost. ^{2T 624.2}

Boží dílo ti neleží na srdci a příklad, který jsi dal Božímu dílu, není hodný napodobování. V Minnesotě potřebují pracovníky, nejenom kazatele, kteří chodí z místa na místo, je-li to potřeba.

Boží dílo musí mít lidi konající rychle, kteří se nedají zastavit v Božím díle nebo vázat povinností k jakémukoli sobeckému či pozemskému zájmu. Minnesota je obrovské pole a mnozí tam jsou náchylní k vlivu pravdy. Kdyby církve mohly být přivedeny k pracovnímu řádu, dokonale vychovány, zářilo by skrze ně světlo tak, že by oslovilo všechny v tomto státě. Vykonal bys desateronásobně více, než jsi v Minnesotě vykonal. Ale svět vstoupil mezi tebe a Boží dílo a rozdělil tvůj zájem. Do tvého srdce vstoupil sobecký zájem a síla mocné pravdy odešla. Je v tobě zapotřebí velké přeměny, abys byl přiveden zpět k pracovnímu řádu. Vykonal jsi ve skutečnosti jen málo opravdové práce. Přesto jsi se vši vážností usiloval získat všechny prostředky, které jsi jen mohl, jako bys na ně měl právo. Klamal jsi, vyhledával jsi svůj vlastní zájem a zvýhodňoval jsi sebe sama na účet jiných. Po jistou dobu ses ubíral tímto směrem. A jestliže nejsi kontrolován, tvůj vliv je u konce. Moses Hull šel tímto směrem. Jeho rozhovory se týkají hrabivosti a on shromažďoval všechny prostředky, které mohl obdržet. Jeho vztah k pravdě nebyl dost silný, aby překonal jeho sobectví. ^{2T 624.3}

Když B. F. Snook se opásal pravdou, byl ve velmi nuzném stavu. Štědré duše se zbavovaly statků, a dokonce i některých životních nutností, aby pomohli tomuto kazateli, kterému věřili, že je věrným služebníkem Kristovým. Vše konali v dobré víře. Pomáhali mu, jako kdyby pomáhali svému Spasiteli. Ale bylo to jen prostředkem ke zkáze člověka. Jeho srdce nebylo před Bohem správné. Postrádal zásadovost. Nebyl opravdu přeměněným člověkem. Čím více získal, tím více si prostředků žádal. Shromažďoval od svých bratří vše, co mohl, dokud mu pomáhali svou štedrostí i celému domovu. Potom odpadl a stal se tím nejkrutějším nepřitelem, dokonce i těch, kteří byli k němu velice štedří. Tento člověk bude muset vydat počet ze svých prostředků, které vzal těm, kdož opravdově v srdci věřili pravdě. Neokrádal je, nýbrž poklad Boží. Nepřeji mu nic zlého. „*Poněvadž všeliký skutek Bůh přivede na soud, i každou věc tajnou, buďto dobrou, buďto zlou.*“ (Kaz 12,14) On krácel cestami svého srdce jen podle svého zřetele. Ale pro všechny tyto věci jej Bůh přivede na soudy. Všechny skryté věci temnot budou potom uvedeny na světlo a tajné žádosti srdce budou zjeveny. ^{2T 625.1}

Bratře B, nejsi takový, jako tito lidé. Neporovnávali bychom tě s nimi, ale řekli bychom, střež se, abys nešel v jejich šlépějích a nesměřoval ve své činnosti k obohacování se. Tato touha na straně kazatelů, která vede k tomu, aby získali prostředky k sobeckým účelům, je pro ně osidlem, které, jestliže takto budou pokračovat, je zahubí. Jakmile upírají své oči na své Já, jejich zájem o prospěch Boží věci a zájem o lásku k chudým duším se zmenšuje. Neztrácejí svou lásku k pravdě a zájem o pravdu najednou. Jejich odklonění od věci pravdy je postupné a není patrné, takže je často obtížné jim říci, v které chvíli nastává změna v jejich nitru. ^{2T 626.1}

Myslím, že tvá cesta je vysoce nebezpečná. Nepocíťoval jsi nutnost pečovat o světlo, které ti Bůh svěřil, a nevyburcoval ses, abys zachránil svou rodinu, nezhostil ses úkolu ani jsi proti tomu nepovstal. Ale zanedbával jsi vykonávání povinností, protože ti nebylo příjemné tak činit. Tudiž jsi byl jako Meroz. Nepřišel jsi na pomoc Pánu, ačkoliv záležitost měla tak životně důležité následky, jako že ovlivňovala věčné zájmy tvých dětí. Zanedbával jsi svou povinnost. V tomto ohledu jsi byl lenivým služebníkem. Máš jen málo smyslu pro to, jak Bůh pohlíží na nedbalost rodičů při vychovávání jejich dětí. Kdyby ses zde přeměnil, byl bys viděl nutnost téhož úsilí udržovat kázeň a pořádek v církvi. Tvá nedbalost ve vlastní rodině byla patrná i ve tvé práci v církvi. Nemůžeš budovat církev, jestliže nejsi přeměněným člověkem. ^{2T 626.2}

Tvé zanedbávání světla, které ti Bůh svěřil, tě do jisté míry drží v zajetí satanových záměrů. Tudiž dveře byly ponechány otevřeny, satan sjednal přístup k tobě v jiných směrech a učinil tě slabochem. On vidí, že úspěšně zaslepil tvé oči vůči zájmům rodiny tím, že tě svádí k zanedbávání světla, které ti Bůh svěřil. Pak tě satan odvedl jiným směrem. Podnítil tvou lásku k obchodování, tvou lásku k zisku, a takto byl tvůj zájem oddělen od díla Božího. Boží láska a pravda postupně ztrácely na významu. Duše, pro které zemřel Kristus, mají menší cenu pro tebe než dočasné zájmy. Budeš-li pokračovat tímto směrem, budeš brzy žárlivý, vznětlivý, závistivý a sejdeš od pravdy tak, jako sešli jiní. ^{2T 627.1}

Toužíš po tom, abys mohl vykonávat práci ve svém působišti, doufáš, že tak může být něco řečeno či učiněno, co by mohlo probudit tvé děti. Zanedbával jsi svou povinnost. Jestliže jsi začal s tak dlouho zanedbávanou prací, kterou ti Bůh ponechal k vykonávání, a budeš-li Kristovým Du-

chem rozhodně vyburcován, abys uvedl svůj dům do pořádku, potom můžeš doufat, že Bůh ti pomůže ve tvém úsilí a ovlivní srdce tvé rodiny. Zatímco jsi své děti učinil omluvou za to, že setrvááš doma, neučinil jsi práci, na kterou ses vymlouval, že pro ni zůstáváš doma. Nevychovával jsi své děti. Tvá manželka má v tomto ohledu nedostatky. Tudiž je velmi zapotřebí, abys byl schopen vykonat svou povinnost. Její láska je taková, že své děti nechá, aby konaly to, co se jim líbí; aby si zvolili svou vlastní společnost, která je povede do záhuby. Tvá přítomnost doma, zatímco dovoluješ svým dětem, aby dělaly to, co se jim líbí, je horší pro tvou rodinu, než kdybys byl mimo ni a má horší vliv na záležitost pravdy. *2T 627.2*

Bůh volá po opravdových, nesobeckých a nezištných pracovnících v Jeho záležitosti, kteří by zastávali různé práce, jako například získávat předplatné pro časopisy. Učit lid pohotovosti k placení svých poplatků a povzbuzovat bratry, aby zachovávali systematickou shovívavost. Obětování, sebezapírání, těžká práce a nezištná shovívavost charakterizovaly život Kristův, který je naším příkladem ve všech věcech. Práce a charakter opravdového kazatele bude ve shodě se životem Kristovým. Odložil stranou svou slávu, svou vládu, svou čest a své bohatství a pokořil se k našim potřebám. Nemůžeme se srovnávat s tímto příkladem, ale můžeme Jej napodobovat. Láska k duším, pro které Kristus učinil tuto oběť, by měla podnítit Jeho kazatele k sebezapření a k neustálému úsilí tak, aby mohli být spolupracovníky s Ním na spáse duší. Potom přinese práce služebníků ovoce, neboť budou opravdu Jeho nástroji. Boží moc se jim zjeví v milostivém vlivu Jeho Ducha. Bůh vás zburcuje a dá vám síly k překonání překážek. Nedejte se snadno odradit. Jestliže je tak zapotřebí, pracujte jako apoštol Pavel, ve vyčerpání, v bolesti, v ostříhání, zapomínající na slabosti, hluboce pociťující zájem o duše, za které Kristus zemřel. *2T 628.1*

Někteří z našich kazatelů využívají štědrosti svých bratrů k vlastní výhodě, a takto konajíce, postupně ztrácejí svůj vliv. Jejich příklad v těchto věcech ničí důvěru bratrů v něj. Ve skutečnosti uzavírají dveře, takže ti, kdož opravdu potřebují pomoci a zaslouží si ji, nemohou ji obdržet. Tito žádostiví kazatelé takto uzavírají dveře, skrze které by mohly přijít prostředky k podpoře díla Božího. Mnozí lidé se stávají lhostejní v srdci jakmile vidí, že někteří z kazatelů vykazují tak málo zájmu o prospěch Božího díla. Nevidí oddanost k práci. Lidé jsou zanedbáváni a záležitost věci pozbývá na síle kvůli nedostatku dobře řízené a vykonané práce, kterou právem očekávají od svých kazatelů. *2T 628.2*

Ve svém zklamání se někteří bratři oddávají pocitům netrpělivosti a zoufalství, a vidí skrblictví, které se projevuje u jejich učitelů. Lidé jsou v předstihu před mnohými ze svých kazatelů. Jestliže kazatelé projevují ducha sebeobětování a lásky pro duše, prostředky nebudou z díla staženy. Ať kazatelé vystoupí výše na vysokou úroveň jako zástupci Kristovi a my uvidíme slávu Boží, která doprovází přítomnost pravdy, a duším nebude bráněno v tom, aby pochopili její jas a moc. Boží věc musí být prvořadá. *2T 629.1*

Můj bratře, mohl bys vykonat dobrou práci. Máš znalosti pravdy, a mohl bys být velkým požehnáním ve věci přítomné pravdy, kdybys byl posvěcen a zasvěcen práci a neměl vedle ní žádné sobecké zájmy. Bůh ti svěřil svaté dílo, převzácné dary. A jestliže budeš věrným a budeš svědomitě využívat své obdarování, nebudeš zahanben až přijde Pán a bude požadovat jak hřivny, tak i úrok. Není bezpečné zmenšovat nebo v jakémkoliv smyslu zastírat světlo, které Bůh s takovým potěšením daroval. Musíš něco přinést ke svému postavení, kde Bůh může pro tebe zvláště pracovat. *2T 629.2*

Úspěch Božího díla v Minnesotě je více zásluhou práce bratra Pierce, než tvého vlastního úsilí. Jeho práce byla zvláštním požehnáním tomuto státu. Je mužem laskavého svědomí a bázeň Boží je před ním. Nepřízeň na něj doléhala těžce a vedlo to k tomu, že se tázal, zda je na cestě své povinnosti a zda je třeba se obávat, že Bůh není příznivě nakloněn k jeho úsilí. Bůh miluje bratra Pierce. On však má o sobě nepřilíš vysoké mínění, a je bázlivý a děsí se práce, neboť v jeho mysli neustále tkví myšlenka, že není hoden nebo schopen pomáhat jiným. Kdyby překonal tuto svou bázlivost a měl více důvěry, že Bůh bude s ním a posilní jej, byl by mnohem šťastnější a byl by větším požehnáním pro jiné. V životě bratra Pierce byl i neúspěch, neboť nedokázal číst charaktery. Věřil jiným, že jsou čestní jako on sám. A v některých případech se mýlil. Nerozpoznal, že někteří jsou jiní. Také vy jste neuspěli ve svém životě v rozeznávání charakterů. Zvěstoval jsi pokoj těm, proti kterým Bůh vyhlásil pohromu. Ve svém věku a slabosti bratr Pierce mohl být oklamán. A pře-

ce jej všichni vysoce oceňovali kvůli jeho práci. On káže lásku s nejněžnější sympatií ke svým bratřím, neboť je svědomitý, bohabojný muž. *2T 629.3*

Bůh miluje sestru Pierceovou. Je jednou z plachých, bázlivých stvoření, svědomitých při vykonávání svých povinností. Až přijde Ježíš, obdaří ji odměnou, jestliže bude věrnou až do konce. Nevystavuje na obdiv své ctnosti. Spíše se uchyluje do ústraní. Je jednou z nejtišších bytostí, a přesto je její život užitečný. Mnohým svým vlivem byla požehnáním. Sestra Pierceová příliš necení sama sebe, nemá příliš sebedůvěry. Má mnoho obav, a přece nepřichází pod vliv bázlivých a nevěřících, kteří nenaleznou žádné místo v království Božím. Ti mimo město patří mezi nejsebejistější, nejvychloubačnější a zdánlivě nejhorlivější bytosti, kteří milují slovem, nikoli skutkem a pravdou. Jejich srdce nejsou čistá před Bohem. Jeho strach není před nimi. Bázliví a nevěřící, kteří jsou potrestáni druhou smrtí, jsou z té třídy lidí, kteří na tomto světě se stydí za Krista. Bojí se konat správně a následovat Krista, aby se snad nesetkali s nějakou finanční ztrátou. Zanedbávají svou povinnost snášet výčitky, pokušení a nebezpečí. Ti, kdo se neodvažují konat správně, protože by se tak vystavili pokušením, pronásledování, ztrátě a utrpení, jsou zbabělci, modloslužebníci, lháři a hříšníci, zrají pro druhou smrt. *2T 630.1*

Kristovo kázání na hoře prohlašuje o těch, kdo jsou v pravdě požehnáním: „*Blahoslavení chudí duchem (ti, kdo nejsou sebevyvyšující, nýbrž čistotní a pokorných sklonů, nepřiliš pyšní, aby se poučili, ne marniví a žádostiví poct tohoto světa); neboť jejich jest království nebeské. Blahoslavení lkající (ti, kdo jsou kající, poddajní a želí svých neúspěchů a omylů, protože Duch Boží je zarmoucen); neboť oni potěšeni budou. Blahoslavení tiší (ti, kdo jsou šlechetní a odpouštějí, ti, kdo projeví učenlivého ducha a sebe neoceňují příliš vysoko); neboť oni dědičně obdrží zemi.*“ (Mt 5,3-5) Ti, kdo vlastní schopnosti zde vyjmenované, nebudou pouze požehnáni Bohem zde v tomto životě, nýbrž budou korunováni slávou, ctí a nesmrtelností v Jeho království. *2T 631.1*

78. Dílo ve Vermontu

Bylo mi zjeveno, že Kristovi učedníci jsou Jeho zástupci na zemi a Bůh chce, aby byli světlem v mravní temnotě tohoto světa, rozdělení všude po zemi, ve všech městech, vesnicích a městečkách, „*divadlo tomuto světu, i andělům, i lidem*“ (1 K 4,9) Jestliže uposlechnou učení v Kristově kázání na hoře, budou neustále usilovat o dokonalost křesťanského charakteru a budou opravdu světlem světu, prostředkem, skrze který Bůh udílí svou Božskou vůli, pravdu nebeského původu těm, kteří jsou v temnotě a kteří žádné poznání o způsobu života a spasení nemají. 2T 631.2

Bůh nemůže rozšířit svou vůli a zázraky milosti mezi nevěřícím světem, jestliže nemá svědky roztroušené po celé zemi. Je Jeho záměrem, aby ti, kdo jsou účastníky této velké spásy skrze Ježíše Krista, byli Jeho misionáři, světlem celému světu, aby byli jako ukazatele lidem, žijícími epištolami, uznanými a čtenými všemi lidmi, jejichž víra a práce dosvědčuje blízký návrat přicházejícího Spasitele, a ukazující, že neobdrželi milost Boží nadarmo. Lidé musí být varováni, aby se připravili na poslední soud. Těm, kdož naslouchali jenom bajkám, dá Bůh příležitost slyšet jisté slovo prorocství, a ti, kdož jej zvěstují, konajíce tak správně jak mají, jsou jako to světlo, které září v temném místě, předloží jisté slovo pravdy k pochopení všem, kdož budou mít zájem. Budou stavět pravdu do protikladu s bajkami, které jim byly předkládány lidmi, kteří si osvojují právo chápat slovo Boží a cítí se kvalifikovaní k poučování jiných v temnotě. 2T 631.3

Aby se zvýšil počet v Bordoville, přestěhovali se tam bratři, opouštějící místa, ze kterých přišli zbaveni síly a vlivu, který by podporoval shromáždění. Toto potěšilo nepřátele Boha a pravdy. Tito bratři by měli zůstat jako věrní svědci. Jejich dobré dílo dosvědčovalo ryznost jejich víry, příkladný život čistoty a moc pravdy. Jejich vliv by přesvědčil, přeměnil, nebo zatratil. 2T 632.1

Každý následovník Ježíše musí vykonat dílo jako misionář Kristův v rodině, sousedství i ve městě a v městečku, kde žije. Všichni, kdo jsou zasvěceni Bohu, jsou potrubím světla. Bůh je činí svým nástrojem spravedlnosti, aby předávali jiným světlo pravdy a bohatství Jeho milosti. Nevěřícím se mohou zdát netečnými a bezstarostnými, a přece Bůh ovlivňuje a přesvědčuje jejich srdce, že jsou skutečně v pravdě. Ale když naši bratři opouštějí pole, vzdávají boj a dovolují, aby dílo Boží pozbývalo na síle, předem Bůh říká: „*Nechte jich,*“ (Mt 15,14) budou pouze břemenem jakékoliv církvi tam, kam se přestěhují. Ti, kdož opouštějí ty, kteří byli přesvědčeni, často chlácholí své svědomí myšlenkami, že konec konců byli zbytečně úzkostliví. Rozhodují o tom, že přichází k názoru, že vyznání adventisty sedmého dne není podstatné. Satan vítězí, když vidí výhonek Boží setby buď zcela vykořeněný, nebo ponechaný bez síly. Božím účelem není, aby se Jeho lid sjížděl dohromady a soustřeďoval svůj vliv na nějaké zvláštní místo. 2T 632.2

Úsilí bratra D povzbuzovat bratry, aby se přestěhovali na jejich místo, bylo zajisté učiněno v dobré víře. A přece nebylo v souladu se záměrem Božím; Boží cesty nejsou našimi cestami. On nevidí tak, jak vidí člověk. Účel byl dobrý, ale tím, že tak činil, Boží úmysly, pokud jde o spásu duší, nemohly být provedeny. 2T 633.1

Božím záměrem je, aby Jeho lid byl světlem světa, solí země. Plán na shromažďování se ve velkém množství a zakládání velké církve, koncentroval jejich vliv a zúžil jejich pole užitečnosti a doslova kladl světlo pod kbelec. Božím záměrem je, aby poznání pravdy přišlo ke všem, aby nikdo nezůstal v temnotě, nevědomý svých zásad, ale aby všichni byli na nich vyzkoušeni a rozhodli se pro, nebo proti, aby všichni byli varováni a nebyli zanecháni bez omluvy. Plán usazovat se nebo přestěhovat se z různých míst, kde je jen málo síly či vlivu, a soustřeďování vlivu mnohých v jednom místě, odstraňuje světlo z míst, kde Bůh chtěl, aby zářilo. 2T 633.2

Následovníci Kristovi roztroušení po celém světě, nemají velký smysl pro svou zodpovědnost a závazek spočívající na nich, aby nechali zářit světlo pro jiné. Jestliže jsou jenom jeden nebo dva v určitém místě, mohou se, ačkoliv je jich málo v počtu, tak chovat před světem, aby jejich vliv, který zapůsobí na nevěřící, byl takový, aby zapůsobil svou upřímností víry. Následovníci Ježíše neplní záměr a vůli Boží, jestliže jsou spokojeni s tím, že setrvávají v neznalosti Jeho slova. Všichni by měli studovat Bibli. Kristus přikázal svým následovníkům: „*Zpytujte písma; neboť vy domníváte se*

v nich věčný život míti, a ta svědectví vydávají o mně.“ (J 5,39) Petr nás nabádá: „Ale Pána Boha posvěcujte v srdcích svých. Hotovi pak buďte vždycky k vydání počtu všelikému, kdož by od vás požádal zprávy z naděje té, kteráž jest ve vás, a to s tichostí a s bázní.“ (1 Pt 3,15) ^{2T 633.3}

Mnozí, kteří vyznávají, že věří pravdě těchto posledních dnů, budou nalezeni na váze lehčí. Zanedbávají nejdůležitější věci. Jejich přeměna je povrchní, nikoliv hluboká, opravdová a dokonalá. Nevědí, proč věří pravdě. Uvěřili jí pouze proto, že jiní jí věří a brali ji samozřejmě jako pravdu. Nemohou dát žádný rozumný důvod, proč věří. Mnozí dovolili svým myslím, aby byla naplněna věcmi podřadného významu, a jejich věčný zájem byl až na druhém místě. Jejich vlastní duše jsou zakrslé a zmrzačené v duchovním růstu. Jiní nejsou osvíceni nebo posíleni svou vlastní zkušeností nebo věděním, které bylo jejich výsadou a povinností získat. Síla a pevnost jsou v srdcích opravdových vyznavačů. ^{2T 634.1}

Ukřižovaný Kristus by se měl stát předmětem našeho myšlení a podnítit nejhlubší city v našich duších. Opravdoví následovníci Krista oceňují velkou spásu, která pro ně byla připravena, a kdekoli On ukazuje cestu, budou Jej následovat. Budou to považovat za výsadu, že mohou nést jakékoliv břemeno, které Kristus na ně může uložit. Je to skrze samotný kříž, že můžeme ocenit hodnotu lidské duše. Hodnota lidí, pro které Kristus zemřel, je taková, že Otec je spokojen s nekonečnou cenou, kterou zaplatil za spásu člověka tím, že vydal svého vlastního Syna na smrt za jejich vykopení. Jaká moudrost, milost a láska ve své plnosti se zde projevila. Hodnota člověka se pozná pouze podle cesty na Golgotu. V tajemství kříže Kristova můžeme posoudit cenu člověka. ^{2T 634.2}

Jaká zodpovědná funkce spočívá ve spojení Vykupitele světa se spásou lidí. Tato práce volá po sebezapření, obětování a shovívavosti, po vytrvalosti, odvaze a víře. Ale ti, kdo káží slovem a naukou, nemají ovoce milosti Boží ve svých srdcích a životech. Nemají víru. To je důvod, proč je tak málo výsledků v jejich práci. Mnozí, kteří vyznávají, že jsou kazateli Kristovými, projevují nějakou podivnou rezignaci, když vidí všude kolem sebe neobrácené členy, kteří krácejí do záhuby. Kazatel Kristův nemá právo žít bez problémů, nečinně sedět s pohledem na skutečnost, že pravda je bezmocná a duše nejsou přednesem pravdy podníceny. Měl by se uchýlit k modlitbě a měl by pracovat a modlit se bez ustání. Ti, kdo se podrobují, aby zůstali zbaveni duchovního požehnání bez opravdového boje za tato požehnání, souhlasí s tím, aby vítězství patřilo satanovi. Vytrvalá, převažující víra je nezbytná. Boží kazatelé musí přijít do těsného společenství s Kristem a následovat Jeho příkladu ve všech věcech v čistotě života, sebezapření, ve shovívavosti, v pili a ve vytrvalosti. Měli by si pamatovat, že jednoho dne se objeví záznamy, které budou svědectvím proti nim za nejmenší opomenutí povinností. ^{2T 635.1}

Bratr D nerozeznává, že v tom, jak povzbuzuje bratry, aby se přestěhovali do jeho místa, přenášel na sebe a na církve břemena; neviděl, že by to vyžadovalo mnohem více času a námahy, aby je udržel ve stavu, ve kterém by mohli pomoci, namísto toho, aby byli překážkou. Myslel si, že kdyby mohl posbírat rodiny v tomto místě, že by mu pomohli založit církve a ulevit mu v jeho starostech a břemenech. Ale dokázal stejně tak v Bordoville jako v Battle Creeku, že čím více bratří se tam přestěhovalo, tím těžší byla břemena, která spočívala na pracovnících, jež měli v srdci Boží dílo. Muži a ženy různých myslí a různého původu se mohli scházet a žít ve sladké harmonii, kdyby jeden druhého pokládal za lepšího než sebe samého, tak jak to nakázal Kristus. ^{2T 635.2}

Ale je velmi obtížné jednat s lidskými myslmi, které nejsou pod zvláštní kontrolou Ducha Božího a jsou vystaveny satanově nadvládě. Sobectví, tak vlastní srdcím mužů a žen, a hřích je pěstován dokonce i těmi, kteří vyznávají zbožnost, takže by se měli varovat spojování ve velkých sborech, nebo takto nebudou nejšťastnější. ^{2T 636.1}

Mezi těmi, po kterých bratr D opravdu toužil, aby přišli do Bordoville, byli ti, které považoval za nejlepší ze společnosti schopné vykonávat dobrý vliv. Právě takové muže a ženy je zapotřebí rozmístit po celém světě jako věrné hlídky, aby ti, kteří žijí bez Boha, mohli být přesvědčeni, že je síla v náboženství Kristově. Takoví vlivní mužové jsou v pravdě solí země. Bůh nebude potěšen, když je bude mít všechny pohromadě a bude tak zúženo působíště jejich užitečnosti. Spolehlivých mužů je málo, protože srdce lidí je oddáno svému vlastnímu sobeckému zájmu tak, že neznají žádné jiné zájmy než sebe. ^{2T 636.2}

Kdyby mohlo být několik vybraných lidí na významném místě v Battle Creeku, Bůh by byl potěšen. A jestliže přinesou oběť svého vlastního sobeckého zájmu ve prospěch potřebných záležitostí, budou pouze následovat šlépěje svého Vykupitele, jenž zanechal svou slávu, svůj majestát a vysokou moc, a pro nás se stal chudým, abychom my skrze Jeho chudobu mohli být bohatí. Kristus se obětoval pro člověka, ale člověk se na oplátku neobětuje ochotně a radostně pro Krista. Jestliže je jistý počet mužů a žen zodpovědných, s opravdovým srdcem, kteří jsou ochotní nést břemena, kteří by pohotově odpovídali na volání o pomoc, kteří pomáhají, kdykoli je zapotřebí, a přestěhovali se do Battle Creeku, Bůh by byl oslaven. Bůh chce mít v Battle Creeku lidi, na které je spolehnouti. Kdo kdy bude shledán na správné straně v časech nebezpečí, kdo bude věrně bojovat proti nepříteli na místo toho, aby zaujal postavení mezi těmi, kdož znepokojují Boží Izrael a chrání ty, kdož oslabují ruce Božích služebníků, obrací své zbraně právě proti těm, které Bůh přikazuje podporovat. Aby církev prospívala, musí mít lidi, na které je možno se spolehnout v dobách nebezpečí, muže, kteří jsou pevní jako ocel, nesobečtí, muži, kteří mají zájem o Boží dílo, které je blíže jejich srdcím než cokoli jiného, co by mohlo být předmětem starostlivého zájmu v jejich mínění nebo v jejich světských zájmech. *2T 636.3*

Sbory nejsou zcela sestaveny z čistých, upřímných křesťanů. Ne všechna jména, která jsou zapísána v církevních knihách, jsou toho hodna. Život a charakter některých v porovnání s jinými je jako zlato v porovnání s bezcennou struskou. Nemusí však tomu tak být. Ti, kdo jsou cenní životem a vlivem, pocítovali význam těsného následování Ježíše, činili život Kristův předmětem studia svého příkladu. Toto bude vyžadovat úsilí, rozjímání a nejoprávdovější modlitbu. Vyžaduje to cvičení k tomu, aby zvítězili nad sobectvím a učinili zájem o Boží dílo zájmem prvořadým. Někteří přísně krotili své vlastní já a získali tak vzácné vítězství. Ti, kdo si myslí, že jejich vlastní zájem je prvořadý, žijí pro své vlastní já. Jejich charakter je v Božím pohledu bezcennou struskou. *2T 637.1*

Bratr D konal víc, než měl konat jeden člověk v práci pro zájmy církve ve svém bydlišti. Kdyby jej na krátký čas nepřítomnost oddělila od práce pro jiné, po jeho návratu domů by na něm spočívalo jen těžší a větší břemeno než předtím. Dovolil jim, aby spočívali na jeho ramenou, ohnul se sténajíc pod tíží nákladu. Bratři D byli v nebezpečí, že budou příliš nároční, že budou své životy předkládat jako příklady a jako měřítko. Vlastní já nebylo ponořeno v Kristu. Tito mužové by měli jen málo hovořit o svém já, ale více velebit Krista. Měli by se schovat za Ježíše a Jeho samotného nechat, aby se jevil jako dokonalý vzor, který by se měli snažit napodobovat. *2T 637.2*

Kde byli lidé, na které by bylo spolehnouti v dobách zkoušek a nebezpečí? Kde byli bohabojní lidé, aby se shromažďovali pod korouhví, když nepřítel usiloval o výhodu? Někteří, kteří byli na jejich místech, byli nevěrní, když jejich pomoc byla nejvíce zapotřebí. Jejich skutky ukázaly, že neměli žádný zvláštní zájem o pokroky díla a věci Boží. Někteří si mysleli, že se od nich očekává příliš mnoho; a na místo radostného pohybu vpřed, aby konali to, co měli, seděli v satanově lenošce a odmítali dělat cokoli. *2T 638.1*

Někteří byli vždy žárliví. Z této skupiny lidí byl bratr E. Vyznačoval se obzvláštní tvrdošíjností v povaze, která jej vedla k tomu, že setrvává na špatné cestě, protože si myslí, že vděčil svým bratřím za to, že se změnil a vydal se opačnou cestou. V dobách, kdy cítí tímto způsobem, je připraven dělat cokoli, co je v jeho moci, aby postoupilo dílo Boží. Ale miluje natolik svou vlastní cestu, že nechá převzácné dílo Boží, aby trpělo spíše, než by se vzdal své vůle nebo své cesty. Bratr E není člověkem, o kterého je možno se opírat. Je v područí satanových pokušení a často je pod jeho vládou. Má sobecké, nepokorné srdce. Je křečovitý, popudlivý, hned nenávidějící. Tu a tam je laskavý a zase za chvíli žárlivý, závistivý a velmi sobecký. Nedovede zdokonalit křesťanský charakter, jestliže neodolá svodům, nepodřídí svou tvrdošíjnou vůli a nebude pěstovat ducha pokory a ochoty vidět a přiznávat své vlastní omyly. Byl tu a tam pravdivý a opravdový. Potom ho vlna zanesla opačným směrem a on pěstoval žárlivost, závist a nedůvěru. Vlastní já a sobecké zájmy byly svrchované; byl pln vyhledávání chyb u jiných a podezíravý vůči jiným tak, že oni si ho nedoceňují, nýbrž jej chtějí poškodit. Bratr E potřebuje dokonalou přeměnu. Nestačí, že člověk vyznává pravdu. Může uznávat celou pravdu, a přece nic více – nemá žádné praktické zkušenosti ve svém životě – posvěcující vliv pravdy v srdci a životě nebo moc pravé zbožnosti. *2T 638.2*

Pravda je svatá a mocná a skutečnou dokonalou reformací v srdcích a životech těch, kdo jí jsou posvěceni. Bratr E je schopen mít vliv pro dobro. Jestliže podrobí své vlastní já a pokorí své vlastní srdce před Bohem, může se stát opravdovým nositelem Kristova jha. Může být pomocí, namísto překážkou své rodině a jiným. Oslabuje dílo Boží v Bordoville, protože má ve svém křesťanském charakteru nedostatky. Jestliže bratr E bude žít v souladu se světlem, které obdržel, pak začne s bázní a třesením konat své spasení a takto konajíc, nechá zářit jasné světlo na cestě jiných a bude oslavovat Boha. Záležitost bratra E je příkladem pro jiné v církvi, kteří potřebují tutéž práci přeměny ve svých srdcích, aby byli správnými. 2T 639.1

Bratr F může být užitečnější ve svém životě, než je nyní, nebo než byl kdykoli předtím. Bůh jej nepovolal přímo k tomu, aby byl kazatel slova a nauky. Není způsobilý pro takovéto postavení. A přece může konat dobré služby pro Pána a být pomocí ve shromážděních. Jestliže žije sám ve světě, může odrážet světlo jiným. Může být požehnáním jiným. Může mluvit slovo útěchy a povzbuzení těm, kdož jsou malomyslní. Ale aby takto činil, měl by sám povzbuzovat naději plnějšího a radostnějšího ducha, odmítaje pohlížet na temné stránky a hovořit o nevěře. Ve svých slovech by měl vyjadřovat radost, naději a odvahu, a dokonce i v tónu svého hlasu. 2T 639.2

Sestra G má své vady, a přece se nesnaží co nejlepším způsobem vyřešit své záležitosti. Dovoľuje, aby nepřítel ovládal její mysl a zvěstoval její těžkosti pomocí nepoddajného ducha. Trpí tělesnými neduhy a měla by mít soucit; ale hašteřivost, nářky, reptání a neúčinná lítost, neulevují jejímu utrpení ani nepřinášejí štěstí, pouze zhoršují její těžkosti. 2T 639.3

Svět je plný nespokojených lidí, kteří přehlížejí štěstí a požehnání, které je jim na dosah, a neustále usilují o uspokojení, které neuskutečňují. Jsou neustále v napětí pro něco, co očekávají, pro jakési vzdálené dobro, větší, než které kdy měli, a jsou vždy zklamaní. Pěstují nevíru a nevďečnost, ve které přehlížejí požehnání, které je zrovna na jejich cestě. Všední, každodenní požehnání života jsou jim nevídaná tak, jako byla mana synům Izraelským. 2T 640.1

Sestra G je oslovena Kristem: „*Pojďte ke mě všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým. Jho mé zajisté jestiž rozkošné, a břímě mé lehké.*“ (Mt 11,28-30) Slova, chování a obecný příklad sestry G dává ponaučení zcela odlišné od takových, které učil Pán. Ztrácí mnoho tím, že přehlíží současné požehnání, které má na dosah, a nepohodlným způsobem usiluje o štěstí. Její úsilí zůstává bez odměny a její neplodná snaha jen zvětšuje její neštěstí a neštěstí těch, se kterými je spojena. Její neklidný, úzkostný a ztrápený duch je vyjádřen v jejím vzezření a vrhá stín. Tato chmura, nevíra a nespokojenost, její neustálá nedůvěra a to, že je neustále ztrápená, vrhá stín, namísto aby rozlévala sluneční paprsky. 2T 640.2

Bratr G by měl být trpělivý, snášenlivý a pečlivě by ji měl chránit před zbytečnými břemeny, neboť není připravena, aby je nesla. Ona by se na oplátku měla vyvarovat návštěv nepřátel a měla by nést své životní břemena bez reptání a činit je sladké z vděčnosti, že nejsou těžší. Bratr G je náchylný vidět věci z temné stránky. Měl by být neustále připraven plnit Boží vůli a užívat co nejužitečnějším způsobem vliv, který mu Bůh svěřil. Měl by radostně vykonávat dnešní povinnosti a nevypůjčovat si zítřejší potíže, které by jej činily žalostným. Nemusí vykonávat povinnosti příštího týdne, nýbrž práci a povinnosti, které přináší den. 2T 640.3

Bratr a sestra G by měli spojit svůj vliv ve rčení: „*Dosti má den na svém trápení.*“ (Mt 6,34) Je neštěstí přibírat si potíže příštího týdne, kterými by jen zahořkla chuť na přítomný týden. Když přicházejí opravdové potíže, učiní Bůh každého pokorným a mírným, aby je snášel. Když Jeho prozřetelnost dovolí, aby přišly, poskytne pomoc, aby byly překonány. Reptání a popudlivost jsou mrakem a skvrnou duše a uzavírají jasné sluneční světlo, jež by zářilo na stezku jiným. 2T 641.1

Bratr G by měl usilovat o to, aby pomohl bratru H a současně sobě. Ale sobectví připravilo bratra H o výhody a bratr G sám byl připraven o úspěch skrze obavy, že by nemohl být ku prospěchu jiným. Bratr G nemiloval svého bližního jako sebe sama a jeho svrchované sobectví jej v mnoha věcech připravilo o dobro a odloučilo ho od požehnání Božího. Nakonec z toho nemá užitek žádný člověk, je-li sobecký, neboť Bůh vše zaznamenává, a každého odmění podle jeho skutků. „*Cožkoli rozsíval by člověk, toť bude i žíti.*“ „*Kdo skoupě rozsívá, skoupě i žíti bude.*“ (Ga 6,7; 2 K 9,6) 2T 641.2

Zmínila jsem se o těchto osobách proto, abych předvedla opravdový stav mnohých v církvi v Bordoville, jejichž případy jsou podobné. Mnoho sborů v tomto místě přeneslo břemena a starost na bratra D, aby sami zůstali nezatíženi. Kdyby byli prosti žárlivosti a udržovali se v lásce k Bohu, pak by mu byli nápomocni, potěšili by jeho srdce a vyslali jej vpřed do práce na spasení duší, zatímco by jej jejich modlitby následovaly jako ostré srpy při polní žni. Jejich nedostatek posvěcení a oddanosti k Bohu oslabily jejich vlastní víru. Oslabily ruce bratra D, zničily jeho odvalu a učinily jeho práci na poli evangelia téměř neužitečnou. Církevní pokusy zmrzačily jeho úsilí jak doma, tak v cizině a způsobily, že jeho práce byla ve velké míře vázána jen na jeho působiště. Tato vazba pracovního úsilí soustředěna většinou na jedno místo, měla ochabující vliv na duchovní zájem a na horlivost Kristova kazatele. ^{2T 641.3}

Aby narostli v milosti a poznání pravdy, musí se pracovníci obohatit rozmanitou zkušeností. Tohoto se nejlépe dosáhne tím, že se rozšíří práce na nová pole do různých míst, kde přijdou do styku se všemi skupinami lidí a rozmanitostí myslí a kde se budou různé druhy práce vyžadovat, aby se posloužilo potřebám mnohých a rozdílných myslí. Toto vede opravdového pracovníka k Bohu a Bibli pro světlo, sílu a vědění, která mu umožní, aby byl plně kvalifikován pro uspokojování potřeb lidí. Měl by dbát rady dané Timoteovi: „*Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za něž by se nebylo proč stydět, kterýž by právě slovo pravdy rozdělával.*“ (2 Tm 2,15) „*Kdo jest věrný šafář a opatrný, jehož by ustanovil pán nad čeledí svou, aby jim v čas dával vyměřený pokrm?*“ (L 12,42) Je zapotřebí moudrosti, aby se rozpoznal nejpříjemnější námět pro danou příležitost. ^{2T 642.1}

Bratr D nevyrostl v úspěšného pracovníka. Zakrnl. Jeho mysl je zúžena a jeho duchovní síla zeslábla. Nyní by měl být úspěšným, dokonalým pracovníkem. Namísto toho, aby se cele oddával své práci, posluhoval stolu. Pavel nabádá Timotea: „*Bud příkladem věrných v řeči, v obcování, v lásce, v duchu, u víře, v čistotě. Dokud nepřijdu, buď pilen čítání, napominání, učení. Nezanedbávej daru, kterýž jest v tobě, jenž jest dán skrze proroctví se vzkládáním rukou starších. O tom přemýšlej, v tom buď, aby prospěch tvůj zjevný byl všechněm. Budiž sebe pilen i učení, v tom trvej; nebo to čině, i samého sebe spasiš, i ty, kteříž tebe poslouchají.*“ (1 Tm 4,12-16) ^{2T 642.2}

Bratr D je aktivní a ochotný v práci, ochotný nést břemena, která nejsou spojena s jeho povoláním; a svou mysl a čas často věnoval věcem dočasným. Někteří kazatelé si udržují jakousi důstojnost, která není ve shodě s životem Kristovým, a nejsou ochotni stát se užitečnými tím, aby fyzicky pracovali, když to příležitostně je zapotřebí, aby ulehčili břemena těch, jejichž pohostinství sdílejí, a ulevili jejich starostem. Fyzické cvičení by bylo pro ně spíše jistým požehnáním než škodou. Tím, že pomáhají jiným, by prospěli sami sobě. Ale někteří zacházejí do jiných krajností. Když se vyžaduje celý jejich čas a celá jejich síla pro práci na díle Božím, jsou ochotni věnovat se práci a stávají se služebníky všech, dokonce i v dočasných věcech. A opravdu okrádají Boha o služby, o které je žádá. Takto zabírají všední záležitosti vzácný čas, který měl být věnován zájmům Božího díla. ^{2T 643.1}

Bratr J. N. Andrews se zde mýlil. Čas a síla, kterou věnoval korespondenci se svými bratry, odpovídá na dotazy v jejich soukromých dopisech, měl být věnován zvláštnímu zájmu na rozšíření díla Božího. Ale jen málo takových si uvědomovalo zodpovědnost, která spočívá na tak málo kazatelích, aby nesli břemena v této věci. Bratři často odvolávají tyto muže z práce, aby se věnovali jejich malicherným záležitostem nebo aby urovnávali některé církevní spory, které si mohli urovnat sami. „*Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádej jí od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá, i bude dána jemu. Žádej pak u víře, nic nepochybuje.*“ (Jk 1,5-6) Musí být opravdový a vytrvalý. Jestliže je nerozhodný, neustále pochybující, zda Pán opravdu učiní tak, jak slíbil, neobdrží nic. ^{2T 643.2}

Mnozí pohlížejí na své kazatele jako na ty, kdož jim přinášejí světlo od Boha, a zdá se, že si myslí, že toto je lacinější cesta, než kdyby se sami namáhali jít pro ni k Bohu. Takoví ztrácejí mnoho. Jestliže by denně následovali Krista a činili Jej svým průvodcem a rádcem, získali by jasné vědění o Jeho vůli a takto by získali cennou zkušenost. Z nedostatku těchto zkušeností bratři, kteří vyznávají pravdu, krácejí ve světle jisker zapalovaných jinými; nejsou obeznámeni s Duchem Božím, nemají vědomosti o Jeho vůli, a tudíž jsou snadno odvráceni od své víry. Jsou nestálí, pro-

tože se spoléhají na jiné, že pro ně získají zkušenost. Byla učiněna dostatečná opatření pro každého syna a dceru Adamovu, každý zvlášť obdržel známost o Božské vůli, o tom, jak zdokonalit křesťanský charakter, aby byl očištěn skrze pravdu. Bůh je zneuctěn skupinou lidí, kteří vyznávají, že jsou Kristovými následovníky, a přece nemají žádnou zkušenost s poznáním Boží vůle nebo s tajemstvím Božího vedení. *2T 644.1*

Bratr D má nespočetně domácích starostí. Růst členů v církvi jeho břemeno neulehčuje. Růst členů v jeho rodině byl příliš těžkým břemenem pro něj samotného i pro jeho rodinu a tyto věci se staly překážkou, aby se stal úspěšným pracovníkem. Stal se zrezivělým v Božím díle a potřebuje očištění. Jeho svědectví musí být oživeno Duchem a mocí Boží. Jeho bratři v Bordoville, kteří nemají za úkol zvláštní práci ve slově či nauce, by se měli probudit, aby viděli, kde jiní potřebují pomoc, a tam by měli též pomáhat. Mnozí zavírají oči před dobrem, které mají příležitost konat pro jiné a tím, že je zanedbávají, ztrácejí požehnání, které mohli získat. Bratr D přestal nosit břemena, jejichž nošení považovali jeho bratři za svou povinnost a výsadu. *2T 644.2*

Naši prací ve světě je žít pro dobro jiných, žehnat jiným, být pohostinnými. Často nám to může být jenom na obtíž, že můžeme ulehčovat těm, kdož opravdu potřebují naši péči a dobrodiní naší společnosti a našich domovů. Někteří se takovýmto nutným břemenům odpovědnosti vyhýbají. Ale někdo je musí nést. A protože bratři všeobecně nejsou milovníky pohostinnosti a nesdílejí stejně tyto křesťanské povinnosti, je málo těch, kdo mají ochotné srdce a kdo se rádi chopí na vlastní náklady případu jiných, kteří potřebují jejich pomoc. Církve by měla věnovat zvláštní péči tomu, aby svým kazatelům ulevila od zvláštních břemen v tomto směru. Kazatelé, kteří jsou aktivně zaneprázdněni v díle Božím a pracují pro spásu duší, musí neustále přinášet oběti. *2T 645.1*

Svědectví bratra D je třeba oživit milostí Boží. Potřebuje nové pomazání, aby mohl být schopen pochopit velikost práce a aby se celou svou bytostí oddal pokroku Božího díla. Pán má dost práce pro všechny své následovníky. Všichni, jestliže chtějí, mohou ukazovat Jeho slávu. Ale většina odmítá takto činit. Vyznávají víru, ale nikoliv skutky. Jejich víra je mrtvá. Zůstala osamocena. Vyhýbají se zodpovědnosti a břemenům a budou odměněni podle svých skutků. Jelikož někteří nezvedají břemena, která by mohli zvednout, nebo nečiní práci, kterou by mohli činit, práce je pro zbývající malý počet, kteří se jí budou zabývat, příliš velká. Vidí, že je zapotřebí tolik učinit, a tak sami přepínají své síly a rychle se vyčerpávají. *2T 645.2*

Bůh v této době volá pracovníky, jejichž zájmy jsou plně ztotožněny s Jeho prací a s Jeho dílem. Kazatelé, kteří byli touto prací pověřeni, musí být posíleni duchem a mocí pravdy, kterou káže, a pak budou mít vliv. Lidé se zřídka dostanou nad úroveň svého kazatele. Duch milující svět, který je v něm, má strašný vliv na ostatní. Jeho poklesky lid používá jako omluvu svého milování světa. Lidé utišují své svědomí v domněnku, že mohou volně milovat věci tohoto života a mohou být lhostejní k duchovním věcem, protože také jejich kazatelé jsou takoví. Klamou sami sebe a přáteli se se světem, který podle apoštola je nepřítelem Božím. *2T 645.3*

Kazatelé by měli být příkladem stádu. Měli by projevovali neochvějnou lásku k duším a totéž posvěcení k dílu, které chtějí vidět mezi lidem. Kazatelé ve Vermontu učinili ve své práci chybu. Procházeli tímž polem působnosti zas a zas, aby pomáhali sborům, zatímco často sami potřebovali práci, která by je přivedla do postavení, ve kterém by Bůh jejich práci požehnal a učinil ji plodnou. Nebylo žádného výkonného, dokonalého pracovníka, který by byl plně způsobilý k tomu, aby vykonával všechny dílčí úkoly ve Vermontu. *2T 646.1*

Bratr a sestra I jsou nemocní. Bůh jim neklade velmi těžké zodpovědnosti. Musí jen pečlivě bdít, aby nezúžili svůj vliv. Nemají vlastní děti, aby byli povoláni k uskutečňování rodičovské lásky a péče. Jsou v nebezpečí, že budou úzkoprsí, sobečtí a omezení ve svých názorech a pocitech. Všechny tyto věci mají špatný vliv na Boží dílo. Měli by pracovat tak, aby jejich mysl byla neustále vyvýšena nad ně samotné a neměli by sami sebe činit měřítkem jiných. Ti, kdo nemají své vlastní děti, aby se podíleli na jejich myšlenkách a na jejich pracích, a mohli by volat po snášenlivosti, trpělivosti a lásce, by se měli střežit, aby se jejich pracovní myšlenky nestaly vlastním středem. Jsou špatně uzpůsobeni k tomu, aby učili rodiče, pokud se to týče výchovy jejich dětí, neboť neměli v této práci žádnou zkušenost. A přece ve velmi mnoha případech ti, kdo nemají děti, jsou nejochotnější poučovat ty, kdo je mají, a v mnoha ohledech se chovají jako děti. Nemohou se odpoutat od jisté

cesty, a dokonce vyžadují, aby jim bylo věnováno více trpělivosti než v takovémto případě dětem. Je to sobecké, stát neústupně za svými plány, na úkor pohody druhých. *2T 646.2*

Charakter se pozná podle maličkostí. Neokázalé jednání a každodenní sebezapření s veselou myslí a něžností jsou Bohu příjemné. Neměli bychom žít pro sebe, nýbrž pro jiné. Měli bychom být požehnáním tím, že zapomeneme na sebe a myslíme na jiné. Měli bychom pěstovat lásku, snášenlivost a mravní sílu. *2T 647.1*

Je velmi málo takových, jež si uvědomují výhody péče, zodpovědnosti a zkušeností, které mohou do rodiny přinést děti. Mnozí mají velké rodiny, jež jsou bez kázně. Rodiče zanedbávají vzácnou důvěru a posvátnou povinnost, která jestliže je věrně vykonávána v bázni Boží, by získala nejenom pro jejich děti, nýbrž i pro ně samotné způsobilost pro království nebeské. Ale domácnost bez dětí je žalostným místem. Srdce bezdětných manželů se snadno stane sobecké, budou brát ohled jen na své pohodlí a na své touhy a přání. Touží po sympatiích, sami jich však mnoho neudílejí. Péče a něžnost vůči našim dětem odstraňují z našich povah hrubost, zjemňují nás a činí nás soucitnějšími a pomáhají rozvíjet vyšší povahové rysy. Mnozí onemocní tělesně, duševně i mravně, poněvadž se věnují výhradně sami sobě. Mohli by být zachráněni před ustrnutím zdravou životností mladších a měnících se myslí a neúnavnou energií dětí. *2T 647.2*

Bratr J je pokročilého věku, neměla by na něm spočívat žádná těžká zodpovědnost. Zarmoutil Boha tím, že svým dětem věnoval špatným způsobem lásku. Byl příliš dychtivý jim finančně pomoci, aby je snad neurazil, a ve snaze je potěšit, je tak poškodil. Nejsou moudří a věrní při spravování prostředků, ani z hlediska světského. Z náboženského hlediska mají mnoho nedostatků. Neměli svědomitý ohled, pokud jde o náboženské věci. Neoceňují společnost podle postavení a vlivu ve světě, ani neoceňují věc Boží podle čistoty křesťanské morálky a ctnostných skutků ve službě Kristu. Nebyli vycvičeni v návyku sebezapření a sebedůvěře, jako jejich strážci života. Zde je velký hřích, který spočívá na rodičích. Nevedou své děti ke kázni a necvičí je pro Boha. Neučí je sebeovládání, pevnosti charakteru a nutnosti rozhodné, správným způsobem namířené vůle. Většina dětí v tomto věku je zanechána sama sobě. Nikdo je neučí rozvíjet své fyzické a duševní síly pro dobrý účel, aby svým vlivem byli požehnáním společnosti, aby byli dobře způsobili ozdobit křesťanský život a zdokonalit svatost v bázni Boží. *2T 647.3*

Bratr J se mýlil v tom, že svěřil svůj majetek dětem. Položil na ně zodpovědnost, kterou nebyly schopny nést. Dovolil, aby se jeho prostředky vymkly jeho vládě, a nashromáždil prostředky od svých bratří pro své chabé dílo. Bůh nebyl oslaven tímto skutkem, který se týkal správy jeho majetku. Omlouval špatnou cestu, jíž se jeho děti vydaly, což není v souladu s naší vírou ani s biblickým ustanovením. Ctnostně pravil bezbožným, že to bude s nimi v pořádku, když Bůh mu jasně prohlásil, že to s nimi bude špatné. *2T 648.1*

Tyto omyly ze strany bratra J ukazují velký nedostatek Božské moudrosti a do značné míry ho učinily nezpůsobilým pro svatou práci, která spočívá na věrném kazateli Kristově. Čím se může bratr J před Bohem obhajovat, když ho Pán vybídne, aby vydal ze svého hospodaření počet? Byl veden neposvěcenou myslí svých dětí a nepociťoval nutnost hledat rady u Božích služebníků, kteří stáli ve světle. Byl veden převrácenou sympatií a neuspěl ve svém úsudku. Pohyboval se jako chlapec. Jeho cesta jej poškodila stejně tak, jako poškodila dílo Boží. *2T 648.2*

To co ve Vermontu potřebují, nejsou pouze takoví kazatelé, kteří přicházejí do sboru kázat a občas povzbudit. Mezi Božími lidmi ve Vermontu je často slyšet neustálé volání po pracovnících. Jsou zapotřebí opravdoví, horliví pracovníci, aby posílili věci, které zůstávají prostřednictvím kazatelství duchovními potřebami lidu. Dílo Boží všude, zejména ve Vermontu, potřebuje nosiče břemen. Lidé přecházejí zas a zas přes totéž působiště, ale dokončí velice málo, pokud vůbec něco. Často vykonají dobré návštěvy u svých bratří, a toto je často vše, co vykonali. A přece očekávají, že budou za svůj čas odměněni. *2T 649.1*

Případ bratra a sestry K přede mně přichází tak, jak píši. Nepraktikovali péči o jiné, nepociťovali zodpovědnost, která na nich, jako na nositelích břemen, spočívala. Bratr K mi byl zjeven mezi jinými, kteří cítili, že selhali v práci, kterou mají vykonat pro Pána. Opravdu má vykonat práci stejně jako mnozí jiní. Dokonalými pracovníky na díle Božím jsou ti, kdož mají v této práci zkušenost a kdož věnují svůj čas i sílu k službě Bohu. Takoví by měli být štědře podporováni, ale ti,

kdož vycházejí pouze příležitostně navštívit sbor, zvláště ti, kteří nemají rodiny, o které by se starali, a kdož sami mají dostatečné prostředky, neměli by čerpat z pokladnice Pána. *2T 649.2*

Ani bratr ani sestra K nemají zkušenost v sebeobětování pro pravdu v tom, aby byli bohatí na dobré skutky, skládajíc své poklady v nebesích. Nemají závislé, milující děti, které by jim pomáhaly rozvíjet takové vlastnosti jako je soucit, péče a trpělivost. Měli na zřeteli své vlastní, sobecké pohodlí. Jejich srdce nebyla dobrým pramenem, vydávajícím živoucí pramínek něhy a lásky. V pozhledání jiným, laskavým slovem lásky a skutky milosti a shovívavosti by uskutečnili své vlastní pozhledání. Jejich sféra užitečnosti byla příliš omezená. Jestliže takoví se nepřemění v mysli a v existenci a nebudou obnoveni duchem Kristovým, nemohou se stát dokonalými, výkonnými pracovníky ve Spasitelově díle. Jeho život je pro křesťany příkladem. Sebeobětování a nezištná shovívavost by měla charakterizovat jejich životy. Zájem o sebe zde příliš vystupuje do popředí. Ach, jak málo bratr K ví o tom, co je to pracovat pro Boha, zvednout Kristův kříž a kráčet ve šlépějích sebezapírajícího Vykupitele. *2T 649.3*

Kristův kazatel, učitel pravdy a opravdový pastýř je v jistém smyslu služebník všech, předvídající potřeby těch, kteří potřebují pomoc, a vědoucí, jak být užitečný tu i tam, ve velkém díle na spasení duší. Člověk, který vyznává, že učí pravdu, a jde tam, kam ho to těší, a pracuje tam, kde ho to těší, se přece jen vyhýbá zodpovědností. Nenese kříž Kristův, ani nenaplní povinnosti kazatele evangelia. Je jen málo takových, kteří ze zkušeností vědí, co to je trpět pro Krista. Přejí si, aby byli jako Kristus, ale přejí si vyhnout se chudobě a ukřižování. Rádi by s Ním byli ve slávě, ale nelíbí se jim, mají-li k Němu přijít skrze sebezapření a utrpení. *2T 650.1*

Bratr K nemusel při hledání pravdy vynaložit těžké úsilí. Neboť vybraní Boží lidé připravili mu k ruce jasné, prosté a přesvědčivé argumenty. Obtížné otázky přítomné pravdy byly překonány opravdovým úsilím mála těch, kdož byli oddáni práci. Půst a vroucí modlitba k Bohu dojaly Pána tak, že odemkl pokladnice pravdy jejich pochopení. Lstiví protivníci a vychloubační Goliáši se měli střetnout tváří v tvář, ale častěji perem. Satan naváděl lidi k zuřivému odporu, zaslepoval oči a zatemňoval pochopení lidí. Hrstka těch, kteří měli zájem o věc Boží pravdy v srdci, byla vyburcována k obraně. Nehledali pohodlí, nýbrž byli ochotni obětovat pro pravdu i své životy. *2T 650.2*

Tito horliví hledači pravdy riskovali svůj kapitál síly a vše v práci na obranu pravdy a šíření světla. Článek za článkem tohoto převzácného řetězu pravdy byl hledán, dokud nebyl celý v krásné harmonii sjednoceného, dokonalého řetězu. Tito lidé pátravých myslí přinesli argumentaci a učinili ji tak prostou, aby to i školní dítě mohlo pochopit. Jak je to nyní snadné pro lidi stát se učiteli pravdy, zatímco se vyhýbají sebeobětování a sebezapření. *2T 651.1*

Tito hledači pravdy pro ni trpěli a vědí, co stála. Oceňují a cítí nejsilnější zájem o její pokrok. Sebezapření a kříž leží přímo na cestě každého Kristova následovníka. Kříž je to, co kříží přirozené záliby a vůli. Jestliže srdce není cele posvěceno Bohu, jestliže vůle, záliby a myšlenky nejsou přivedeny do područí Boží vůle, neuspěje snaha uskutečňovat zásady opravdového náboženství a dávat za příklad život Kristův. Pro obětování pohodlí a sebelásky nebude opravdová touha a tělesná mysl nebude ukřižována, aby pracovala na díle Kristově. *2T 651.2*

To je práce pro mnohé, kteří bydlí v Bordoville. Viděla jsem, že nepřátelé čile pracují na tom, aby dosáhli svého. Lidé, kterým Bůh svěřil hřivny prostředků, převedli na své děti zodpovědnost, kterou jim nebesa prikázala v tom, aby byli Božími šafáři. Namísto toho, aby dávali Bohu věci, jež jsou Jeho, požadují, aby vše, co mají, bylo jejich vlastní, jako kdyby svou vlastní mocí, silou a moudrostí získali své statky. Kdo jim dal tu moc a moudrost, aby získali pozemský poklad? Kdo zaléval jejich půdu nebeskou rosou a proudy deště? Kdo dal slunce, aby ohřálo zemi, kdo probudil k životu rostliny v přírodě a způsobil, aby kvetly pro blaho člověka? Lidé, kterým Bůh požehnal svou štědrostí, se křečovitě přidržují svých pozemských pokladů a činí tuto štědlost a požehnání, kterou jim Bůh milostivě dal, prokletím tím, že plní svá srdce sobectvím, a ne vírou v Něj. Přijímají zboží, které jim je propůjčeno, a ještě požadují, aby bylo jejich vlastní a zapomínají, že Pán měl vůči nim požadavek, a odmítají se Mu oddat, a dokonce Mu vrátit úrok, který žádá. Bohatství způsobuje, že ti, kdo vyznávají že jsou následovníky Kristovými, jsou zmateni a uvádí je do smutku, protože zapomínají na Boha a milují a zbožňují mamon. Dovolují světskému pokladu, aby ztrpčil jejich životy a bránil jim zdokonalovat křesťanský charakter. A jako kdyby toho nebylo dost, přenášejí to na své

děti, uvádějíc je v prokletí, které se stalo kletbou v jejich vlastních životech. Bůh svěřil lidem prostředky, aby se ukázalo, zda jsou ochotni uznat Ježí v Jeho darech a užívat je k pokroku Jeho slávy na zemi. 2T 651.3

Země a všechny poklady, které obsahuje, patří Pánu. Dobytek na tisících pahorcích je Jeho. Všechno zlato a stříbro patří Jemu. Svěřil své poklady šafářům, kteří s nimi mají vést k pokroku Jeho díla a oslavovat Jeho jméno. Nesvěřil tyto poklady, aby oslavovali sami sebe a měli moc k utiskování těch, kdož jsou chudí na světské poklady. Bůh nepřijímá dary od kohokoliv proto, že je potřebuje, ani ne proto, že bez nich nemůže mít slávu či bohatství, nýbrž proto, že je to v zájmu služebníků, aby dali Bohu věci, které jsou Jeho. Dobrovolně darované desátky a pokorná srdce přijme a dárce odmění nejbohatším požehnáním. Přijme je jako oběť vděčné poslušnosti. Vyžaduje a přijímá naše zlato a stříbro jako důkaz, že vše, co máme a jsme, patří Jemu. Vyžaduje a přijímá využití našeho času a našich hřiven jako ovoce své lásky, která existuje v našich srdcích. Je lépe poslechnout, nežli obětovat. Bez čisté lásky je i ten nejnákladnější dar příliš chudý, než aby ho Bůh přijal. 2T 652.1

Mnozí mají svá srdce tak spjatá se svými pozemskými poklady, že nerozeznávají výhody střežení pokladů v nebesích. Neuvědomují si, že jejich desátky ze svobodné vůle dané Bohu, Ježí neobohacují, nýbrž obohacují jen je samotné. Kristus nám radí, jakým způsobem střežat poklady na nebesích. Pro koho? Pro Boha, aby byl obohacen? Ó nikoli. Poklady celého světa jsou Jeho, nepopsatelná sláva a všechny poklady nebes jsou Jeho vlastnictvím, které dá tomu, komu bude chtít. „*Skládejte sobě poklady v nebi.*“ (Mt 6,20) Lidé, které Bůh učinil šafáři, jsou tak nenasyceni bohatstvím tohoto světa, že nerozeznají, jak svým sobectvím a hrabivostí nejenom okrádají Pána o almužny a desátky, ale okrádají i sami sebe o věčné bohatství. Mohli by denně přikládat ke svým nebeským pokladům tím, že konají práci, kterou jim Pán zanechal k vykonání, ke které jim svěřil prostředky, aby ji mohli vykonat. Pán by chtěl, aby čekali na příležitost konat dobro a aby, zatímco žijí, používali sami své prostředky pro spásu svých současníků a k pokroku Jeho díla ve všech různých odvětvích. Budou-li takto činit, budou-li ochotně dělat to, co od nich Bůh vyžaduje, odevzdávají Bohu věci, které jsou Jeho. Mnozí bezstarostně zavírají oči a srdce, aby neviděli a nepocíťovali potřebu Pánova díla a aby napomáháním jeho pokroku snad nezmenšili svůj prospěch zmenšením zájmu o zisky. Někteří se domnívají, že to, co dávají na pokrok Božího díla, je opravdu ztraceno. Považují tak mnoho peněz za ztracené a cítí se nespokojeni, jestliže je okamžitě nemohou nahradit. Pak, aby se jejich pozemské poklady nesnižovaly, jsou hrabiví a ostří ve svém jednání s bratry a také se světskými lidmi. Nemají výčitky jde-li jim o dosažení vlastních záležitostí, aby si tak přilepšili a získali pár korun. 2T 653.1

Někteří v obavě, aby neutrpěli ztrátu na pozemském pokladu, zanedbávají modlitbu a shromáždění k oslavě Boha proto, aby měli více času pro své farmy a pro své podnikání. Svými skutky ukazují, který svět si cení více. Obětují náboženské výsady, které jsou podstatné k jejich duchovnímu pokroku, za věci tohoto života a neuspěli v tom, aby získali poznání Boží vůle. Zklamali ve zdokonalování křesťanského charakteru a nevyhovují Božímu měřítku. Na první místo kladou svůj dočasný, světský zájem a okrádají Boha o čas, který by měli věnovat službě. Takové osoby Bůh označil a dostane se jim spíše prokletí než požehnání. Někteří umísťují své prostředky mimo svou kontrolu tím, že je svěřují do rukou svých dětí. Jejich skrytou myšlenkou je dostat se do takového postavení, které by je zbavilo odpovědnosti za podporování díla. Tito milují slovem, ale nikoli skutkem a v pravdě. Neuvědomují si, že peníze, se kterými zacházejí jsou Páně, ale ne jejich vlastní. 2T 654.1

Mnozí by rádi viděli obrácené duše, kdyby to mohlo být bez jakékoliv oběti z jejich strany; ale jestliže je dotčen jejich majetek, odtahují se, neboť pro ně má větší cenu než srdce mužů a žen, pro které Kristus zemřel. Jestliže by tito, kterým Bůh svěřil prostředky, chápali svou povinnost jako šafáři, pozdrželi by ve svých rukou to, co by jim Bůh propůjčil, aby mohli věrně vykonávat povinnost, kterou z jejich strany je pomáhat nést Boží dílo? Jestliže by všichni mohli pochopit plán spásy a hodnotu dokonce i jediné duše vykoupené krví Kristovou, pokládali by jakýkoliv jiný zájem za méněcenný. 2T 654.2

Rodiče by měli mít velkou obavu, pokud jde o svěřování hřiven svým dětem, neboť tyto hřivny Bůh vložil do jejich rukou. Jestliže nemají nejjistější důkaz o tom, že jejich děti mají větší zájem,

větší lásku a větší oddanost k Božímu dílu, než mají oni sami, a že tyto děti budou opravdovějšími a horlivějšími v prosazování Boží práce a shovívavějšími v tom, že budou prosazovat různé podnikání spojené s tím, co volá po prostředcích. Ale mnozí vkládají své prostředky do rukou svých dětí, a tak jim ukládají zodpovědnost za své vlastní správcovství, neboť satan na ně naléhá, aby tak učinili. A když tak činí, ve skutečnosti vkládají prostředky do řad nepřátel. Satan se snaží, aby záležitost vyhovovala jeho vlastním účelům, a ubírá dílu Božímu prostředky, jež toto dílo potřebuje, aby bylo hojně podporováno. Úsilí ve snaze předložit pravdu před lid není ani zpola tak dokonalé a rozsáhlé, jak by mělo být. Ani pětina díla není nyní konána v tom, aby se šířila pravda. Toto dílo může být vykonáno tím, že se rozšiřují publikace a pravda zazní všude, kam jenom dosáhne. 2T 655.1

Zkouška mnohých je u konce. Satan denně shromažďuje žeň duší. Někteří činí konečné rozhodnutí proti pravdě a mnozí umírají bez toho, aby ji poznali. Jejich mysli nejsou osvětleny a jejich hříchy vyznány. A přece lidé, kteří vyznávají pravdu, shromažďují své pozemské poklady a zvětšují své úsilí, aby získali ještě více, jsou necitliví ke stavu mužů a žen, kteří přicházejí do oblasti jejich vlivu a kteří hynou vlivem nedostatku známosti. Dobře zaměřená práce, založená na lásce a pokoře vykoná mnoho, aby osvětila a přeměnila jejich bližní. Ale příklady mnohých, kteří by měli konat dobro, ve skutečnosti říkají: Vaše duše jsou pro mě méněcenné ve srovnání s mými světskými zájmy. 2T 655.2

Mnozí milují pravdu trochu a svět milují více. „*Po ovocích jejich poznáte je.*“ (Mt 7,20) Duchovní věci jsou obětovány věcem dočasným. Plody, které takoví nesou, nejsou ke svatosti a jejich příklad nebude takový, aby přesvědčil hříšníky a odvrátil je od omylu jejich cesty k pravdě. Dovolují duším, aby kráčely do záhuby, i když by je měli zachránit, jestliže by učinili opravdové úsilí v jejich prospěch v takové míře jako vynakládají, aby si zajistili poklady tohoto života. V touze obdržet více světských věcí, které opravdu nepotřebují a které jenom zvyšují jejich zodpovědnost a ztracení, pak mnozí pracují na náročném plánu a ničí si zdraví, duševní pohodu, pokoj a štěstí svých rodin. Nechávací lidi kolem sebe kráčet do záhuby, protože se bojí, že by to k jejich záchraně vyžadovalo trochu jejich času a prostředků. Peníze jsou jejich bohem. Rozhodují se, že nezaplatí tím, aby obětovali své prostředky, aby zachránili duše. 2T 656.1

Ten, kterému byla svěřena jedna hřivna, není zodpovědný za pět nebo za dvě, nýbrž jen za jednu. Mnozí zanedbávají střádání pokladu v nebesích a konání dobrých skutků s prostředky, které jim Bůh propůjčil. Nedůvěřují Bohu a mají tisíc obav, pokud jde o jejich budoucnost. Jako lid Izraelský mají špatné, nevěřící srdce. Bůh obdařil svůj lid hojností tak, jak to jejich potřeby vyžadovaly. Ale oni si vypůjčili potíže zítřka. Stěžovali si a reptali na svých cestách, že je Mojžíš vyvedl, aby zahubil je a jejich děti hladem. Pomyslný nedostatek zavřel jejich srdce, takže neviděli při svém putování dobrotu a milost Boha a byli nevděční vůči veškeré Jeho štědrosti. Tak jsou také nedůvěřiví ti, kdo vyznávají Boha v této době nevěry. Obávají se, že se mohou dostat do bídy nebo že jejich děti by byly potřebnými nebo že jejich vnoučata by strádala. Neodvažují se věřit Bohu. Nemají žádnou ryzí víru v Toho, jenž jim svěřil požehnání a štědrosti života a který jim dal hřivny, aby je využívali k Jeho slávě a k pokroku Jeho díla. 2T 656.2

Mnozí mají takovou péči o sebe, že nedávají Bohu žádnou příležitost, aby se o ně postaral. Kdyby tu a tam trochu pochybilo a dostali se do tísně, byla by to pro jejich víru ta nejlepší věc. Jestliže by pokorně důvěřovali Bohu a čekali, až On pro ně něco učiní, jejich nutnost by byla Boží příležitostí a Jeho požehnání v jejich nouzi by zvýšilo jejich lásku k Němu a vedlo by je to k tomu, aby oceňovali dočasné požehnání ve vyšším smyslu, než jak učinili kdy předtím. Jejich víra by se zvýšila, jejich naděje by se zjasnila a radost by zaujala místo chmur, pochyb a reptání. Víra mnohých neroste pro nedostatek příležitostí. 2T 657.1

To, co užívá životnost Božího lidu je láska k penězům a přátelství se světem. Je výsadou Božího lidu, aby byl jasným a zářícím světlem světa, aby si zvyšoval vědomosti o Bohu a aby měl jasné porozumění pro Jeho vůli. Ale starost o tento život a klam bohatství zaškrtila sítě zaseté v jejich srdcích, a oni nevydávají žádné plody k Jeho slávě. Vyznávají víru, ale není živoucí vírou, protože není podpořena jejich skutky. Víra bez skutků je mrtvá. Zůstala osamocená. Ti, kdo vyznávají velkou víru, a přece postrádají skutky, nebudou svou vírou zachráněni. Satan věří v pravdu, a přece se chvěje. Přece tento druh pravdy nemá žádné ctnosti. Mnozí, kdo vznešeně vyznávají svou víru,

jsou chudí na dobré skutky. Jestliže by měli ukázat svou víru svými skutky, vykonali by mocný vliv na straně pravdy. Ale oni nerozšiřují své hřivny, propůjčené jim Bohem. Ti, kteří si myslí, že uleví svému svědomí, když odkáží svá vlastnictví na své děti, nebo tím, že se odtahují od Božích záležitostí a strpí, aby se dostalo do rukou nevěřících, lakomých dětí, aby je utratili nebo je nashromáždili a zbožňovali, budou muset vydat počet Bohu. Jsou nevěrnými šafáři peněz svého Pána. Dovolují satanovi, aby je přelstil skrze jejich děti, jejichž myslí jsou již pod jeho vládou. Satanovy úmysly v mnohých směrech byly dokonány, zatímco Boží šafáři jsou ochromeni. Neuvědomují si svou velkou zodpovědnost a zúčtování, které zakrátko musí přijít. 2T 657.2

Ti, kdo mají majetek a jejichž myšlenky jsou zatemněny bohem tohoto světa, jsou ovládáni satanem v tom směru, jak majetek používají. Jestliže mají opravdově věřící děti, a také děti, které zajímá jen časné bohatství, své prostředky z větší části zpravidla přenesou na své děti, které nemilují Boha a které slouží nepříteli všelike spravedlnosti, křivdíce tak těm, které slouží Bohu. 2T 658.1

Svěřují do rukou nevěrných dětí ty samé věci, které se pro ně staly osídlem a které jim budou překážkou na cestě, která vede k oddanosti Bohu. Zatímco přinášejí velké dary nevěřícím dětem, dávají omezené dary těm, kteří jsou téže víry jako oni sami. Tento pouhý fakt by měl otrást lidmi s prostředky, jenž jdou tímto směrem. Měli by vidět, že klam bohatství převrátil jejich úsudek. Jestliže by viděli vliv, který působil na jejich mysl, pochopili by, že satan má věci v souladu se svými vlastními záměry a plány. Namísto Boží vlády nad myslí a posvěcením úsudku, je úsudek kontrolován přesně opačnou mocí. Spoluvěřící zanedbávají a jsou k nim uzavření a ve všem, co se jich týká, jsou velmi nároční. Zatímco mají otevřenou ruku pro nevěřící a svět milující děti, které jak známo, nepoužijí tyto prostředky, jež jim svěřují do rukou, k pokroku Božího díla. Pán vyžaduje, aby ti, kterým půjčil hřivny, použili je způsobem ke zdaru Jeho vynikajícího díla. Každá jiná úvaha by měla být tomu podřízena. 2T 658.2

Hřivny, ať je jich pět, dvě, či jedna, budou rozmnoženy. Ti, kdo mají velké množství prostředků, jsou zodpovědní za velké množství hřiven. K porovnání s nimi, méně zámožní lidé nejsou však zbaveni svých zodpovědností. Ti, kdo mají jen málo z tohoto světa, jsou představováni jako kdyby měli jednu hřivnu. A přece jsou právě v tak velkém nebezpečí, že budou mít příliš velkou lásku pro to své málo a sobecky si to málo budou uchovávat před Božím dílem stejně tak, jako i bohatí. Nepociťují své nebezpečí. Přivlastňují výčitky adresované v Božím slově milovníkům tohoto světa na samotné zbohatlíky, zatímco oni sami mohou být ve větším nebezpečí než ti boháči. Mají-li mnoho či málo, jsou žádáni, aby vyložili své hřivny směnárníkům, aby, až přijde Pán, dali to, co je Jeho, s úrokem. Také se od nich žádá, aby měli Boží posvěcení a nesobecký zájem o Jeho dílo. Tím, že na prvním místě budou usilovat o království Boží a Jeho spravedlnost, mají věřit Jeho slibům, že všechny věci jim budou přidány. Ve srovnání s každou jinou úvahou bude spása duší jejich bližních prvořadou záležitostí; ale toto všeobecně není jejich případem. Jestliže existuje někde zanedbání, je to Boží dílo, které musí trpět nedostatkem. Bůh propůjčil lidem hřivny ne proto, aby sloužily k jejich pýše nebo aby v nich budily závist, nýbrž aby byly použity k Jeho slávě. Učinil tyto lidi svými prostředníky, aby shromáždili prostředky, které ponesou vpřed dílo spásy lidí. Kristus jim dal ve svém životě příklad. Opustil všechno své nebeské bohatství a slávu a pro nás se stal chudým, abychom skrze Jeho chudobu mohli zbohatnout. Není to Boží záměr, aby z nebes pršely prostředky tak, aby Jeho dílo bylo podpořeno. Svěřil lidem dostatek prostředků, aby nebylo nedostatku v žádné části Jeho díla, když s nimi bude věrně nakládáno. On zkouší ty, kdo vyznávají, že Ho milují tím, že na ně vložil odpovědnost, a vkládá své prostředky do jejich rukou a chce vidět, zdali nemilují dary více než Dárce. Až přijde čas, Bůh odhalí pravé pocity srdce. 2T 659.1

Aby Boží dílo zdárně špelo kupředu, jsou zapotřebí prostředky. Bůh se o to postaral tak, že vložil tyto prostředky do rukou svých dětí zde na zemi, aby jich použili v kterékoli části Jeho díla, kde jsou potřeba k práci na spásu duší. Každá spasená duše – to je další talent. Jestliže je opravdově obrácený člověk přiveden k poznání pravdy, na oplátku využije talentů vlivu a prostředků, které mu Bůh daroval v práci na spásu jeho bližních. Opravdově se posvěťi velkému dílu posvěcováním těch, kdo jsou v temnotách a v omylu. Bude nástrojem spásy duší. Takto jsou hřivny vlivu a prostředků neustále směřovány a neustále rozmnožovány. Až přijde Pán, bude věrný služebník připraven odevzdat Mu jak majetek, tak i úrok. Podle svého ovoce může ukázat zisk z hřiven, které získal, aby je

navrátil Pánu. Věrnému služebníkovi, jež vykonal své dílo, dá Pán jeho odměnu; dá každému podle jeho díla, vrátí tomuto věrnému služebníkovi jak vklad, tak i úrok. *2T 660.1*

Ve svém Slovu Pán těm, jenž mají bohatství, prostě vyslovil svou vůli. Ale protože Jeho přímá přikázání byla zlehčována, milosrdně před ně předložil nebezpečí skrze Svědectví. Nedává nové světlo, nýbrž obrací naši pozornost ke světlu, které již bylo zjeveno Jeho Slovem. Jestliže ti, kdo vyznávají, že milují pravdu, se přidržují svého bohatství, neuposlechnou Slova Božího a nehlédají příležitost konat dobro s tím, co jim bylo svěřeno, přijde blíže a rozptýlí jejich prostředky. Přijde k nim blíže s rozsudkem. Mnoha způsoby roztrousí jejich modly. Budou muset snášet mnohé ztráty. Sobecké duše nebudou požehnány, ale štedrá duše ztuchne. Ti, kdo uctívají Boha, ty Bůh poctí. *2T 660.2*

Pán učinil dohodu s Izraelem, že jestliže budou poslouchat Jeho přikázání, daruje jim vláhu v patřičný čas a výtěžek z půdy bude rozmnožen a stromy na poli vydají své ovoce. Slíbil, že jejich žně bude stíhat vinobraní a vinobraní čas setby, že svůj chléb budou mít v hojnosti a že budou bezpečně bydlet ve své zemi. Způsobil by, aby jejich nepřátelé zahynuli. Neodvrátil by svou tvář od nich, nýbrž kráčet by s nimi a byl by jejich Bohem a oni by byli Jeho lidem. A jestliže budou znevažovat Jeho přikázání, bude s nimi jednat zcela opačně, než jak jim zaslíbil. Namísto požehnání spočine na nich Jeho prokletí; zlomí jejich pýchu mocí a učiní nebesa nad nimi jako železo a zemi jako mosaz. „*Nadarmo bude vynaložena síla vaše, nebo země vaše nevydá vám úrody své, a stromové země nevydá ovoce svého. Jestliže pak proti mně čeliti budete, ... i já proti vám čeliti budu.*“ (Lv 26,20.24) *2T 661.1*

Ti, kdo jsou sobečtí a skoupí na své prostředky, nemusí být překvapeni nad tím, že Boží ruka rozptýluje. To, co by mělo být odevzdáno na pokrok Božího díla, ale bylo to dílu Božímu odepřeno, bylo svěřeno lakomému synovi, aby to mohl promarnit. Pěkný kůň, pýcha marnivého srdce, může být nalezen ve stáji mrtvý. Příležitostně i kráva může zemřít. Ztráty na ovoci nebo na jiné úrodě mohou přijít a Bůh může rozptýlit prostředky, které půjčil svým šafářům, jestliže oni odmítnou užívat je k Jeho slávě. Někteří, jak jsem viděla, nemají žádné z těchto ztrát, které by jim připomínaly jejich ochabnutí v povinnosti, avšak jejich případy mohou být tím beznadějnější. *2T 661.2*

Ježíš varoval lid: „*Vztež a vystříhejte se od lakomství; neboť ne v rozhojnění statku něčího život jeho záleží. Pověděl pak jim podobenství, řka: Pole člověka jednoho bohatého hojně úrody přineslo. I přemýšlel sám v sobě, řka: Co učiním? Nebo nemám, kde bych shromáždil úrody své. I řekl: Toto učiním: Zbořím stodoly své, a větších nastavím, a tu shromáždím všecky své úrody i zboží své. A díím duši své: Duše, máš mnoho statku složeného na mnohá léta, odpočívej, jez, pij, měj dobrou vůli. I řekl jemu Bůh: Ó blázne, této noci požádají duše tvé od tebe, a což jsi připravil, čím bude? Tak jest, kdož sobě poklady shromažďuje, a není v Bohu bohatý.*“ Řekl pak učedníkům svým: „*Protož pravím vám: Nebudte pečliví o život svůj, co byste jedli, ani o tělo, čím byste se odívali. Život více jest nežli pokrm i tělo nežli oděv.*“ (L 12,15-23) *2T 662.1*

Tato varování jsou dána ku prospěchu všech. Zuzitkují darovaná varování? Budou jim k prospěchu? Vezmou v úvahu tyto jasné ilustrace našeho Spasitele a vyhnou se příkladu pošetilého bohatého muže? Měl nadbytek, tak mají i mnozí, kteří vyznávají víru v pravdu. A jednají jako onen ubohý pošetilý zbohatlík. Ach, kéž by byli rozumní a pocitovali úlohu, která na nich spočívá, aby použili požehnání, které jim Bůh dal, aby byli požehnáním pro jiné, a ne prokletím. Bůh řekne všem takovým, kteří jsou jako pošetilý bohatý člověk: „*Blázne.*“ *2T 662.2*

Lidé jednají, jako kdyby ztratili rozum. Jsou zahrabáni do starostí o tento život. Nemají čas, který by věnovali Bohu, nemají čas Mu sloužit. Pracuj, pracuj, pracuj, je příkaz dne. Všude kolem nich se vyžaduje práce na náročných plánech a starost o velké statky, rozbourat a postavit větší. Jejich ctí a žádostí je, aby mohli uložit své zboží. A přece právě tito lidé, kteří jsou obtěžkáni svým bohatstvím, jsou domněle pokládáni za Kristovy následovníky. Mají jméno hlásající, že Kristus brzy přijde, že je nablízku konec všech věcí. A přece nemají žádného ducha sebeobětování. Noří se hlouběji a hlouběji do světa. Jen málo času věnují tomu, aby studovali Slova života, rozjímali a modlili se. Nedávají ho ani jiným ve svých rodinách, ani těm, kdo jim slouží v této výsadě. A přece tito lidé věří, že tento svět není jejich domovem. Jsou jen pouhými poutníky a cizinci na zemi, připravujícími se přestěhovat do lepší země. Příklad a vliv všech takových je prokletím pro Boží dílo. Prázdné pokrytectví charakterizuje jejich životy, které se vydávají za křesťanské. Věří Bohu a prav-

dě tak, jak jejich skutky ukazují, a nic víc. Skutky člověka jsou dány mírou jeho víry. „*Po ovocích jejich poznáte je.*“ (Mt 7,20) Srdce je tam, kde je poklad. Jejich poklad je na této zemi a jejich srdce a zájmy jsou také zde. 2T 662.3

„*Co prospěje bratři moji, jestliže člověk říká, že má víru a nemá skutky? Zdali jej ta víra může spasit?*“ „*Tak i víra, nemá-li skutků, mrtvá jest sama v sobě.*“ (Jk 2,14.17) Když ti, kdo vyznávají víru, ukazují, že jejich životy jsou ve shodě s jejich vírou, potom uvidíme moc, která napomáhá předkládání víry, moc, která přesvědčí hříšníka a přivede duše blíže ke Kristu. 2T 663.1

Důsledná víra je mezi bohatými lidmi vzácná. Ryzí víra, podpořená skutky je zřídka kdy patrná. Ale všichni ti, kdo mají tuto víru, budou lidmi, kteří nebudou postrádat vliv. Budou napodobovat Krista, budou mít onu nezištnou shovívavost, onen zájem o spásu duší, kterou měl On. Následovníci Kristovi by měli oceňovat duše tak, jak je oceňoval On. Jejich sympatie by měly být ve shodě s prací jejich drahého Vykupitele a měli by pracovat na spáse, vykoupené Jeho krví i za jakoukoliv oběť. Co jsou peníze, domy a polnosti ve srovnání s pouhou byt' jedinou duší? 2T 663.2

Kristus vykonal plnou a dokonalou oběť, oběť dostatečnou, aby zachránila každého syna a dceřinu Adamovu, kteří by projevíli lítost před Bohem za to, že porušili Jeho zákon, a projevíli víru v Pána našeho Ježíše Krista. A přestože oběť byla postačující, bylo jen málo těch, kteří souhlasili se životem poslušnosti, aby měli tuto velkou spásu. Bylo málo těch ochotných, jež by napodobovali úžasné strádání, aby vytrpěli Jeho utrpení a pronásledování a podíleli se na Jeho vyčerpávající práci, která přiváděla jiné ke světlu. Ale bude málo těch, kteří budou následovat Jeho příkladu opravdové, časté modlitby k Bohu za sílu, aby odolali zkouškám tohoto života a vykonávali své denní povinnosti. Kristus je velkým Vojevůdcem naší spásy a Jeho vlastní utrpení a oběť jsou příkladem všem Jeho následovníkům v tom, že bdělost, modlitba a vytrvalé úsilí jsou nezbytné z jejich strany k tomu, aby správně ukázali lásku, která přebývá v Jeho hrudi pro padlé lidstvo. 2T 664.1

Zámožní lidé duševně umírají kvůli tomu, že zanedbávají užívání prostředků, které Bůh světil do jejich rukou ku pomoci díla spasení jejich bližních. Někteří se čas od času probudí a rozhodnou se, že se spřátelí s nespravedlivým mamonem, aby nakonec byli přijati do věčných stanů. Ale jejich úsilí v tomto směru není dokonané. Začínají, ale poněvadž nejsou celým srdcem a dokonale zapojeni v práci, nemají úspěch. Nejsou bohatí na dobré skutky. Zatímco si váhavě zachovávají svou lásku a drží se svých pozemských pokladů; satan je přelstil. 2T 664.2

Mohou se naskytnout lichotivé vyhlídky, aby se investovalo do patentových práv z jiných podniků, z kterých se předpokládá zisk, kolem kterých však satan rozhazuje svá klamná kouzla. Vyhlídka na získání většího množství peněz rychle a snadno láká. Uvažují, že ačkoliv se rozhodli vložit tyto peníze do pokladu Božího, používají jej v tomto případě, a do značné míry jej rozmnoží; a tím potom budou moci dát větší sumu peněz tomuto dílu. Nevidí žádnou možnost neúspěchu. A takto se z jejich rukou vytrácejí prostředky a oni se brzo ke své lítosti dovědí, že učinili chybu. Skvělé vyhlídky pominuly, jejich očekávání se neuskutečnila. Byli ošizeni, satan je přelstil. Je chytřejší než oni a zařídil to tak, aby se jejich prostředky dostaly do jeho šiků, a pak zabraly z Božího díla to, co mělo být použito k tomu, aby podporovalo rozšiřování pravdy pro spásu duší, za které Kristus zemřel. Ztratili vše, co investovali. Oloupili Boha o to, co Mu měli odevzdat. 2T 665.1

Některým byla svěřena jenom jedna hřivna a omlouvali se, že nemají tak velké množství hřiven jako ti, kterým bylo svěřeno více hřiven. Jsou podobni nevěrnému šafáři, ukrývají hřivnu v zemi. Bojí se odevzdat Bohu to, co jim svěřil. Zabývají se světským podnikáním, ale vynakládají málo, jestli vůbec něco, na dílo Boží. Očekávají, že ti, kdož mají velké hřivny, ponесou břemeno práce, zatím co oni se domnívají, že nejsou zodpovědní za jeho postup a úspěch. 2T 665.2

Když Pán přichází, aby účtoval se svými služebníky, nemoudří služebníci se přiznají: „*Pane, věděl jsem, že jsi ty člověk přísný, žna, kde jsi nerozsíval, a sbíraje, kde jsi nerozsypal. I boje se, (Obával se čeho? Že by Pán požadoval nějaký podíl malé hřivny, kterou mu svěřil?) odešel jsem a skryl hřivnu tvou v zemi. Aj, teď máš, což tvého jest.*“ Tvůj Pán odpoví: „*Služebníče zlý a lenivý, věděl jsi, že žnu, kde jsem nerozsíval, a sbírám, kde jsem nerozsypal. Protož měl jsi ty peníze mé dáti penězoměncům, a já přijda, byl bych vzal, což jest mého, s užitkem. Nu, vezměte od něho tu hřivnu, a dejte tomu, který má deset hřiven. (Nebo každému majícímu bude dáno, a bude více míti,*

od nemajícího pak i to, což má, bude odňato). A toho neužitečného služebníka uvrzte do těch temností zevnitřních. Tam bude pláč a skřípění zubů.“ (Mt 25,24-30) 2T 665.3

Mnozí, jenž mají jen málo z tohoto světa, jsou představováni člověkem s jedinou hřivnou. Bojí se důvěřovat Bohu. Bojí se, že bude od nich požadovat něco, co pokládají za své vlastní. Ukrývají svou hřivnu v zemi, bojí se vydávat kdekoliv, aby snad nebyli povoláni k tomu, aby dali něco navíc Bohu. Namísto toho, aby dali svou hřivnu směnárníkům, jak požadoval Bůh, zakopávají ji do země nebo ji skrývají, kde ani Bůh, ani člověk, nemůže mít užitek. Mnozí, když vyznávají, že milují pravdu, a tuto práci konají, klamou své vlastní duše, neboť satan zaslepil jejich oči. Olupováním Boha oloupili více sebe. Kvůli hrabivosti a nešlechtnému srdci nevíry, se připravili o nebeský poklad; protože mají jen jednu hřivnu, obávají se ji svěřit Bohu, a tak ji ukrývají do země. Pociťují úlevu od zodpovědnosti. Rádi vidí pokrok pravdy, ale nemyslí si, že jsou povoláni k tomu, aby se zapírali a pomáhali prací svým vlastním individuálním úsilím a svými prostředky, ačkoliv jich nemají mnoho.

2T 666.1

Všichni by měli něco konat. Případ vdovy, která vhodila do pokladnice poslední dva šarty, je zaznamenán pro blaho jiných. Kristus ji chválil za oběť, kterou přinesla, a obrátil pozornost svých učedníků k tomu činu: „*Amen pravím vám, že tato chudá vdova více uvrhla, než tito všichni, kteříž metali do pokladnice. Nebo všichni z toho, což jim zbývalo, metali, ale tato ze své chudoby, všecko, což měla, uvrhla, všecku živnost svou.*“ (Mk 12,43-44) Kristus ocenil její dar jako mnohem hodnotnější než velké oběti jiných, těch nejbohatších. Tito dávali ze svých přebytků. Nepociťovali nejmenší ochuzení kvůli svým obětem. Ale vdova se odřekla dokonce životních nutností, aby učinila malou oběť. Nemohla vědět, jak budou její budoucí potřeby zabezpečeny. Neměla manžela, který by ji v nouzi podporoval. Věřila v Boha pro zítřek. Hodnota daru se neměří podle množství, které se daruje, ale v jakých poměrech a s jakou pohnutkou byl darován. Když Kristus přijde, Jeho odměna bude s Ním a dá každému podle jeho vykonané práce. 2T 666.2

Všem, jak velkým, tak malým, jak bohatým, tak chudým byly Pánem svěřeny hřivny. Některým více, některým méně, podle jejich schopností. Požehnání Boží spočine na těch nejopracovanějších, Boha milujících, pilných pracovnících. Jejich vklad bude úspěšný a svým duším zajistí království Boží a nesmrtelný poklad. Všichni jsou smrtelní zástupci a všem jsou svěřeny nebeské statky. Hřivny jsou dávány v poměru ke schopnostem, které každý má. 2T 667.1

Bůh dává každému svou práci a očekává, že Mu bude navráceno podle různé míry a důvěry v Něj. Nevyžaduje rozmnožení deseti hřiven od člověka, kterému dal jenom jednu. Neočekává, že chudobný dá tolik almužen jako ti, kdož mají bohatství. Neočekává od slabých a trpících aktivitu a sílu, kterou mají zdraví. Jediná hřivna, užitá podle nejlepšího záměru, bude Bohem přijata, „*podle toho, což kdo má, vzácná jest, ne podle toho, čehož nemá*“ (2 K 8,12) 2T 667.2

Bůh povolává své služebníky, což znamená, že jsme Jím zavázáni konat práci a nést určité zodpovědnosti. Propůjčil nám kapitál k investování. Není to naše bohatství a Boha nepotěšíme, jestliže budeme shromažďovat statky našeho Pána, či je utrácet podle našeho potěšení. Jsme zodpovědní za užívání či zneužívání toho, co nám Pán propůjčil. Jestliže kapitál, který Pán umístil do našich rukou, leží nevyužitý nebo jej zakopáváme do země, i když je to jenom jedna hřivna, budeme Pánem povoláni k zúčtování. Nevyžaduje náš, nýbrž svůj vlastní úrok. 2T 668.1

Každá hřivna, která se vrací k Pánu, bude pečlivě zvážena. Skutky a důvěra Jeho služebníků v Boha nebude považována za nevýznamnou záležitost. S každým jednotlivcem bude jednáno osobně a bude od něj vyžadováno, aby vydal počet z hřiven, které mu byly svěřeny, zda je rozmnožil, či zneužil. Odměna bude stanovena úměrně k rozmnožení těchto hřiven. Potrestání bude uděleno v souladu s hřivnami, které byly zneužity. 2T 668.2

Dotaz jednoho každého by měl být: Co mám od mého Pána a jak to budu používat k Jeho slávě? „Pracujte,“ praví Kristus, „dokud nepřijdu.“ Nebeský Pán je na své cestě. Naše milostivá příležitost je právě nyní. Hřivny jsou v našich rukou. Budeme je používat k Boží slávě, nebo je budeme zneužívat? Dnes s nimi můžeme obchodovat. Ale zítra naše zkouška může skončit a náš účet bude navždy uzavřen. 2T 668.3

Jestliže naše hřivny investujeme pro spásu našich bližních, Bůh bude oslaven. Pýcha postavení slouží jako omluvy za výstřednosti, marnivost, ctižádost a zhoubné sobectví. Jestliže Pánovy hřivny, propůjčeny člověku jako převzácné požehnání, budou zneužity, budou na něj odrážet strašlivé

prokletí. Bohatství může být námi použito k prospěchu Božího díla, k úlevě vdovám a sirotkům v nouzi. Jestliže takto budeme konat, shromažďujeme pro sebe bohaté požehnání. Nejen že obdržíme od příjemců našeho šlechetného konání, nýbrž Pán sám, jež umístil tyto prostředky do našich rukou pro svůj vlastní účel, učiní naše duše podobné zalévaným zahradám, kde vody nevysychají. Když přijde čas žní, kdo z nás bude mít nevyjádřitelnou radost při pohledu na snopy, které jsme shromáždili jako náhradu za naši věrnost a naše nesobecké používání hřiven, které nám Pán vložil do rukou, abychom je používali k Jeho slávě? *2T 668.4*

U mnohých ve Vermontu byl rozhodný neúspěch v tom, že nepřišli a nedosáhli požadavku Božího. Někteří upadli do studeného a mrtvého duchovního stavu, protože jsou nevěrnými služebníky. Láska ke světu tolik naplnila jejich srdce, že ztratili svou náklonnost k nebeským věcem a stali se trpaslíky v duchovních cílech. Tento stát byl ochuzen o správný druh práce. Město Bordoville bylo centrem dění. Všechna velká shromáždění se konala v tomto místě, což bylo jako kladení světla pod kbelec. Jeho paprsky nebyly ku prospěchu lidu státu ve velké míře. Mnozí zůstali ještě v temnotě, zatímco by se nyní měli radovat z poznání pravdy. Hřivny a zvláštní úsilí byly soustředěny v jednom místě, a to není tak, jak by to chtěl Pán. Jeho záměrem je dát světu varující poselství a chce, aby Jeho lid, který je světlem světa, byl rozmístěn jako svědci uprostřed mravní temnoty světa, aby jejich životy, jejich svědectví a jejich příklady mohly být vůní života k životu nebo smrti k smrti. *2T 669.1*

Bude zapotřebí, aby bratr D se měl na pozoru, aby nemařil záměry Boží svými vlastními plány. Je v nebezpečí, že zúží Boží dílo, které by mělo být hluboké a rozšířené. *2T 669.2*

Bratr D bude v nebezpečí, že zaujme příliš úzké náhledy na svou práci. Bůh mu dal zkušenost, která by měla cenu, jestliže by jí bylo správně využito. Ale je v nebezpečí, že jeho zvláštnosti v povaze budou formovat tuto zkušenost natolik, že jiné myslí tím budou ovlivněny. Užitečnost bratra D, jakožto pracovníka, není taková, jaká by měla být, kdyby nebyl náchylný k tomu, aby soustřeďoval sílu myslí jen na jednu myšlenku. Přemítá o neshodách a o myšlenkách, které měl, a opakuje je rozličným způsobem, ačkoli jsou pro jiné nevýznamné. *2T 669.3*

Jeho mysl byla vyburcována ohledně jeho vlastního zdraví. Soustředil sílu své myslí na tento bod. Příznaky možného onemocnění byly hlavními náměty jeho rozhovorů. Snažil se za každou cenu diskutovat o svém stavu, který si v myslí vytvořil. Hledal své vlastní pohodlí. Nepodařilo se mu posoudit, jaké nepohodlí tím způsobuje jiným. Jeho mysl byla z velké části soustředěna jen na jeho osobu. Toto bylo břímě jeho myšlenek a námět jeho konverzace. V tomto přesném systematickém konání se mu nepodařilo dojít ku prospěchu, pokud jde o zdraví tak, aby si uvědomil, že jestliže bude více zapomínat na sebe a čas od času se bude věnovat fyzickému cvičení, odvrátilo by to jeho mysl od sebe samého. *2T 670.1*

Tytéž nedostatky označovaly jeho práci na evangelizačním poli. Když hovořil k jiným lidem, měl spoustu omluv a činil mnoho předběžných vysvětlivek, opakoval příliš mnoho předmluv a shromáždění tím bylo vyčerpáno dříve, než se dostal ke svému vlastnímu námětu. Tak dalece, jak jen to je možné, by se měli kazatelé vyhnout omluvám a úvodním projevům. *2T 670.2*

Bratr D je příliš svérázný. Ztrácí čas na drobnostech. Využívá čas k tomu, aby vysvětloval věci, které jsou opravdu bezvýznamné a měly by se pokládat za samozřejmé bez toho, že by se o nich podával důkaz, neboť jsou zde zjevné. Ale ty opravdové, životně důležité otázky by měly být předneseny přesvědčivým jazykem a měl by se o nich podat důkaz. Měly by stát v popředí, vynikat jako milníky. Měl by se vyhýbat mnoha slovům nad malými podrobnostmi, které budou vyčerpávat posluchače dříve, než se přejde k významným otázkám. *2T 670.3*

Bratr D má velkou schopnost soustředit se. Když zaměřil svou mysl jistým směrem, je pro něj těžké zaměřit ji kamkoli jinam. Rozvlácným způsobem prodlévá u jednoho bodu. Při rozhovoru je v nebezpečí, že vyčerpá posluchače. Jeho způsob psaní postrádá lehký styl. Návyk soustřeďovat mysl jen na jednu věc vede k vylučování jiných věcí a je neštěstím. Toto by měl pochopit on sám a měl by pracovat v tomto směru, aby omezil a ovládl tuto sílu své myslí, která je příliš aktivní. Příliš velká aktivita jednoho orgánu myslí posiluje ten orgán na úkor oslabení jiných orgánů. Jestliže bratr D chce být úspěšným pracovníkem na evangelizačním poli, měl by vzdělávat svou mysl. Velký roz-

voj tohoto orgánu je úměrný zdraví a užitečnosti. V uspořádání jeho mysli je nedostatek harmonie a jeho tělo tím následně trpí. ^{2T 670.4}

Bylo by to velmi dobré v zájmu bratra D, kdyby pěstoval prostotu a lehkost ve svém způsobu psaní. Musí se vyhýbat rozvláčnému ulpívání v takových bodech, které nemají životní důležitost, i dokonce v nejpodstatnějších projevech pravdy, které jsou samy od sebe jasné a prosté. Takto mohou být zakryty slovy, takže jsou nejasné a nesrozumitelné. ^{2T 671.1}

Bratr D může mít zdravý poměr k otázkám přítomné pravdy, a přece nemusí být kvalifikován v každém ohledu, např. aby uváděl důvody naší naděje ve stylu slohu, příznačném pro francouzský národ. Může pomoci v této práci, ale záležitost by měla být připravována spíše větším množstvím pracovníků, než jednou nebo dvěma myslmi, tak aby nenesla známku zvláštností nějakého jednotlivce. Pravda, které bylo dosaženo a která byla připravena některými myslmi, která v Božím čase vytváří článek za článkem, řetěz spojený opravdovými hledači pravdy, by měla být dána lidu a měla by být přizpůsobena tak, aby sloužila potřebám mnohých. Stručnost by měla být záměrná, za účelem vzbudit zájem čtenářů. Dlouhé, rozvláčné články jsou ke škodě pravdě, kterou pisatel usiluje předložit. ^{2T 671.2}

Bratr D by měl mít mysl méně zaujatou sám sebou a méně hovořit o sobě. Měl by svou osobu pustit mimo zřetel a při konverzaci se vyhýbat tomu, aby činil nářky na sebe a činil charakteristické rysy svého života následováním příkladem pro jiné. Měl by povzbuzovat ryzí pokoru. Je v nebezpečí, že bude považovat svůj život a zkušenost za nadřazené životu a zkušenostem jiných. ^{2T 671.3}

Bratr D může mít velkou hodnotu pro dílo Boží, jestliže bude v jeho povaze a práci harmonie. Jestliže uvidí a opraví nedokonalosti svého zvláštního založení, které má sklon k tomu, aby poškozovalo jeho užitečnost, Bůh jej může použít. Měl by se vyhýbat rozvláčnému kázání a dlouhým modlitbám. Nejsou k užitku ani jemu, ani jiným. Dlouhá a násilná cvičení hlasových orgánů jen dráždí hrtan a plíce, poškozují celkové zdraví. Jeho přesná, prostá pravidla pro stravu a odpočinek mu mohou být k užitku. Jedno přepětí a přetížení hlasových orgánů se tak brzy neodhalí, a může stát i život mluvčího. Klidný, neuspěchaný, a přesto opravdový způsob mluvení bude mít lepší vliv na shromáždění, než když se dovolí citům, aby byly vzrušené a ovládly hlas a projev. Nakolik je to jen možné, měl by řečník zachovat přirozený tón hlasu. Je předkládána pravda, která ovlivňuje srdce. Jestliže řečník učiní tyto pravdy skutkem, bude s pomocí Ducha Božího schopen ovlivnit posluchače faktem, že to myslí upřímně bez toho, že by přepínal jemné orgány hrtanu či plic. ^{2T 672.1}

Bratr D je hluboce zaměstnán svým vlastním životem a má nebezpečí při konverzaci, že bude pěstovat tento návyk soustředování celé své mysli na věci, které zajímají zvláště jej, avšak nemohou zajímat či být k užitku jiným. Snaží se udržet systém, který sám o sobě je správný, ale zde opět se ukáže, že tyto věci, které jsou samy o sobě užitečné, jestliže se na nich příliš moc ulpívá a jestliže bude snaha uskutečňovat je za všech okolností, mohou být únavné a obtížné. Je nebezpečí, že budou zanedbávány věci, které mají větší váhu. ^{2T 672.2}

Bratr D by se měl vyhýbat tomu, aby byl rozvláčný ve své práci. Jeho vliv byl dobrý v hlavním směru. Bratr D je přirozeně dobrý organizátor dočasných věcí. Jeho ponaučení a příklad v tomto směru pomohly těm, kdo byli dost pokorní, aby si dali poradit. Ale žárlivost, vzpurnost, stížnosti a reptání, které existovaly v církvi, vedly ke ztrátě chuti. Tito bratři by se měli mít na pozoru před tím, aby nebyli příliš nároční. ^{2T 673.1}

Ve snaze zdokonalit křesťanský charakter by neměli pěstovat pouze život tichého, zbožného stranění se světa, ani jen život všeliké vnější horlivosti a přílišné vznětlivosti, zatímco by se zanedbával osobní soucit. Ale současná doba od nás vyžaduje, abychom čekali na příchod Pána a bděle pracovali na spáse našich bližních. „*V pracech neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužící.*“ (Ř 12,11) Bůh nepřijme ani ty nejhorlivější služebníky, jestliže nebudou nejdříve posvěceni a neodevzdají své duše Jemu a Jeho lásce. U jisté třídy mysli je nebezpečí toho, že systematickost potlačí Božího Ducha a životnost Kristova náboženství, a zachová přesný řád únavných povinností a obřadů. ^{2T 673.2}

Žijeme uprostřed zkažené a převrácené generace a naše krásné a přesné plány nemohou být vždy provedeny ku prospěchu všech. Jestliže ustupujeme v naší důstojnosti, nepodaří se nám pomáhat těm, kdo naší pomoc nejvíce potřebují. Kristovi služebníci by se měli přizpůsobovat různým poměrům lidí. Nemohou provádět přesná pravidla, jestliže se nesetkávají s případy všech. Práce musí být

rozdělena tak, aby posloužila všem lidem, kdekoli jsou. „*A nad některými zajisté lítost mějte, rozeznání v tom majíce. Jiné pak strašením ke spasení přivozujte, z ohně je vychvacující, v nenávisti majíce i tu skrze tělo poškozenou sukni.*“ (Ju 22-23) ^{2T 673.3}

Apoštol radí svým Korintským bratřím: „*Protož buď že jíte, neb pijete, aneb cožkoli činíte, všecko k slávě Boží činite. Bez úrazu buďte i Židům i Řekům i církvi Boží, jakož i já ve všem líbím se všechněm, nehledaje v tom svého užitku, ale mnohých, aby spaseni byli.*“ (1 K 10,31-33) „*Svoboden zajisté jsa ode všech, všechněm sebe samého v službu jsem vydal, abych mnohé získal.*“ „*Učiněn jsem mdlým jako mdlý, abych mdlé získal. Všechněm všecko jsem učiněn, abych vždy některé ke spasení přivedl.*“ (1 K 9,19.22) „*Povinni jsme pak my silní mdloby nemocných snášeti, a ne sami sobě se líbiti. A protož jeden každý z nás bližnímu se lib k dobrému pro vzdělání. Nebo i Kristus ne sám se sobě líbil, ale jakož psáno jest: Hanění hanějících tebe připadla na mne.*“ (Ř 15,1-3) ^{2T 673.4}

Bratr a sestra L z Kanady postupně ztráceli víru v Boha a svou lásku k nebeským a Božským věcem v té míře, jak se opravdově ujali světských pokladů. Odpoutávali se od nebes a pevněji se připoutávali k tomuto světu. Před několika roky se jim líbilo projevovat zájem o pokrok pravdy a díla Božího, avšak v poslední době jejich láska k zisku narostla a necítili zájem, aby sehráli svou úlohu ve spáse svých bližních. Sebezapření a shovívavost pro Krista necharakterizovala jejich životy. Vykonali jen málo pro Boží dílo. Co učinili se svými hřivnami? Zakopali je do země. Investovali je do půdy. Nevyložili je před směnárny, aby je Pán Ježíš při svém příchodu obdržel i s úrokem. ^{2T 674.1}

Měli k vykonání určitou práci, a to učinit pořádek ve svém srdci a svém vlastním domě. „*Skládejte sobě poklady v nebi.*“ (Mt 6,20) Jejich srdce spočívala na věcech tohoto života a věčné úvahy byly pro ně podřadné. Měli by pracovat opravdověji, aby odstranili lásku ke světu ze svých vlastních srdcí a mohli věnovat svou náklonnost věcem nebeským, věcem, které jsou nadřazené pozemským. Jestliže Boží služebníci budou mít na mysli, že jejich práce se má vykonat se vši jejich mocí, s jejich vlivem a s jejich prostředky, aby zachránili duše, pro které zemřel Kristus, jejich úsilí bude méně sobecké a nevěřící tím budou pohnuti. Budou přesvědčeni, že v pravdě, předkládané tímto způsobem a podepřené příkladem, je něco reálného. ^{2T 674.2}

Bratr a sestra L by měli mít důvěru v práci pro tyto poslední dny a měli by zdokonalovat křesťanský charakter tak, aby mohli obdržet věčnou odměnu, až přijde Ježíš. Bratr L nemá úspěch a ochabuje ve fyzické a mentální síle. Stává se neschopným nést větší zodpovědnost. Měl by se poradit se svými bratři, kteří jsou věrní a rozvášní. ^{2T 675.1}

Bratr L je Božím šafářem. Byly mu svěřeny prostředky a měl by být bdělý vůči této povinnosti a odevzdávat Bohu věci, jež Mu náležejí. Neměl by být neúspěšný v pochopení Božích požadavků, které Bůh na něj klade. Zatímco žije a má schopnost uvažovat, měl by zlepšovat příležitost k navracení majetku, jež mu Bůh svěřil, namísto toho, aby jej potom, až jeho život skončí, zanechával jiným k používání a k vlastnění. ^{2T 675.2}

Satan je vždy připraven, aby využil slabosti a hříšnosti lidí tak, jak se to hodí k jeho záměrům. Je krutým protivníkem a přechytračil svými záměry mnohé, kteří měli dobré úmysly a chtěli prospět svými prostředky Božímu dílu, jež jim Bůh svěřil k vykonávání v souladu s jejich prostředky. Zatímco jsou nedbalí v zabezpečení díla Božího prostředky, které jim byly svěřeny, přichází satan a uchvátí tyto prostředky do svých vlastních řad. ^{2T 675.3}

Bratr by se měl pohybovat opatrněji. Lidé, kteří nejsou naší víry, získávají od něj prostředky pro různé účely. On jim důvěřuje, věří, že jsou čestní. Bude pro něj nemožné, aby dostal zpět prostředky, které jednou vyklouzly z jeho rukou do šiků nepřátel. Měl by investovat své prostředky bezpečným způsobem, aby pomáhaly dílu Božímu, a takto pro sebe shromažďovat poklady v nebesích. Často, i když by chtěl, není schopen pomáhat, protože jeho schopnost vládnout prostředky je ochromena. Když Pán volá po svých prostředcích, jsou často v rukou těch, kterým je propůjčil, kteří nikdy nemají v úmyslu zaplatit, a u jiných, kteří v tomto směru necítí starost. Satan dokončí svůj účel tak dokonale skrze nečestné dlužníky, jako kterýmkoliv jiným způsobem. Vše, co se protíví pravdě a spravedlnosti, pracuje v jeho prospěch a zabraňuje pokroku postupu království našeho Vykupitele. Satan pracuje skrze své zástupce tak, aby prováděl své záměry. Jestliže může zabránit prostředkům, aby vcházely do pokladnice Boží, je v jednom směru svého podnikání úspěšný, že

prostředky, které měly být použity k napomáhání velkému plánu na spásu duší, podržel ve svých řadách, aby mu pomohly v jeho práci. ^{2T 675.4}

Bratr L by měl poctivě dokonat své dílo a nenechat je nedoděláno. Je jeho výsadou být bohatým na dobré skutky a shromažďovat pro sebe dobrý základ na časy, které přijdou, aby mohl obdržet život věčný. Není pro něj bezpečné sledovat své mylné úsudky. Měl by se radit se zkušenými bratry a hledat moudrost Boží, aby tak dokončil svou práci dobře. Nyní by měl opravdu zaopatřovat „*sobě pytlíky, kteříž nevetšejí, poklad, kterýž nehyne v nebesích*“ (L 12,33). ^{2T 676.1}

Bratr M učinil v domácím životě chybu. Ve svých slovech nevyjadřoval náklonnost ke své manželce, jak bylo jeho povinností. Nepodařilo se mu pěstovat opravdovou křesťanskou zdvořilost a slušnost. Nepodařilo se mu, aby byl vždy tak laskavý a bral ohled na její přání a pohodlí tak, jak je jeho povinností. Ona nebyla spojena s ním ve víře, což vedlo k mnohemu neštěstí obou. Bratr M ne-respektoval úsudek své manželky a její radu tak, jak měl. V mnoha ohledech její úsudky a rozpoznávání toho, co je správné, byly lepší než jeho. Kdyby se s ní poradil, mohla by mu svým jasnějším vnímáním a ostřejším rozpoznáním podstatně pomoci v jeho obchodních záležitostech a v jednání se sousedy. Neměl by tvrdošijně lpět na své důstojnosti, domnívaje se, že sám všemu rozumí. Kdyby se poradil se svou manželkou a projevil svými laskavými skutky k ní nějaký ohled a touhu potěšit ji, neudělal by nic menšího než svou povinnost. Jestliže její rada je v rozporu s jeho povinností k Bohu a požadavky, na něj kladenými, potom se může odlišovat, a co možno nej-mírnějším způsobem uvést jako svůj důvod, že nemůže obětovat svou víru nebo své zásady. Bylo by to v zájmu bratra M o dočasné záležitosti, aby se tázal na radu své manželky. ^{2T 676.2}

Zatímco je prchlivý, hrubý a nepřizpůsobivý, nemůže mít žádný vliv, aby získal svou manželku pro pravdu. Je mu zapotřebí obměkčit se, být něžný, šlechetný a milující. Do svého srdce by měl nechat zářit sluneční jas radosti a šťastné spokojenosti, a potom nechat tyto paprsky zářit do jeho rodiny. Přivedl do své rodiny ty, jejichž vliv byl pro jeho manželku spíše prokletím než požehnaním. Čině takto, naložil na ni břemena, kterých mohla být ušetřena. Měl se s ní radit a brát ohled na její přání tak dalece, jak to jen bylo možné, aniž by činil rozpory kvůli své víře. ^{2T 677.1}

Bratr M si zvolil svou vlastní cestu a projevil svou vlastní vůli s náznakem tvrdošijnosti. Často byl neústupný. Tak tomu nemělo být. Vyznává, že věří v pravdu, která má změkčující a posvěcující vliv. Jeho manželka nikoli. Měl by ukázat, že pravda má moc nad jeho rozvrácenou povahou, že jej činí trpělivým, laskavým, snášenlivým, něžným, soucitným a odpouštějícím. Nejlepším způsobem, jak by bratr M mohl být živým misionářem ve své rodině je, aby život našeho drahého Vykupitele udělal příkladem pro svůj život. ^{2T 677.2}

79. Převod pozemského pokladu

Drahý bratře N,

cítila jsem se velmi zatížena tvým případem od té doby, co jsem se s tebou setkala v Tiptonu na táborovém shromáždění. Mohla jsem zřídka kdy odolat tomu, abych tě osobně oslovila, zatímco jsem mluvila k lidu slova Kristova. „*Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdež mol a rez kazí, a kdež zloději vykopávají a kradou. Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdež ani mol ani rez nekazí, a kdež zloději nevykopávají ani nekradou. Neboť kdež jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.*“ (Mt 6,19-21)

2T 678.1

Připomněla jsem si tvou tvář jako člověka, jenž mi byl před časem ukázán v mém vidění. Myslel sis, že je tvou povinností kázat Slovo jiným. Ale tvůj příklad, jakým nyní jsi, by víc bránil přijetí pravdy, než by tvé kázání mohlo lidi obracet na víru v ní. Vyznáváš, že věříš ve svaté, zkoušející poselství. A přece tvá víra nebyla podepřena tvými skutky. Máš pravdu v teorii, avšak nebyl jsi jí přeměněn. Pravda se plně nezmocnila tvého srdce a nevstoupila do tvého denního života. 2T 678.2

Potřebuješ se přeměnit obnovením své mysli. Když se pravda zmocní tvého srdce, bude pracovat na přetvoření tvého způsobu života. Nevěřící svět bude pak přesvědčen, že je v pravdě síla, která způsobí velkou změnu i u takového milovníka světa, jakým jsi byl. Miluješ tento svět. Tvé poklady jsou zde a tvé srdce spočívá na nich. Jestliže moc pravdy neoddelí tvou náklonnost od tvého boha, kterým je tento svět, zahyneš i se svými poklady. 2T 678.3

Máš jen malý smysl pro vznešený charakter práce pro tyto poslední dny. Pro pravdu jsi neučil žádné oběti. Máš hrabivého, skrblického ducha a zavřel jsi oči před potřebami těch, kdož jsou v tísní a nouzi. Tvůj soucit nebyl pohnutý natolik, abys ulevil potřebám utlačovaných, ani jsi neměl to srdce, abys pomohl dílu Božímu vlastními prostředky a abys je rozdál trpícím nouzi. Tvé srdce je u tvých pozemských pokladů. Jestliže nepřekonáš svou lásku k věcem světa, nebudeš mít místo v království nebeském. 2T 678.4

Mládenec se zeptal Ježíše, co by měl činit, aby získal život věčný. Ježíš jej odkázal na přikázání svého Otce a pověděl mu, že poslušnost vůči těmto přikázáním je nezbytná pro jeho spasení. Kristus mu řekl, že pokud bude poslušen přikázáním, o nichž mluví, že je zná, bude mít život. Potvrdil si, jakou dostal odpověď: „*Jednoho se nedostává. Jdi a cožkoli máš, prodej, a dej chudým, a budeš míti poklad v nebi; a pojď, následuj mne, vezma kříž.*“ (Mk 10,21) 2T 679.1

Ježíš zaměřuje pozornost tohoto mladého muže přímo na nedostatek jeho povahy. Uvádí jeho vlastní sebezapření a život s nošením kříže. Zanechal všeho pro spásu člověka a nabádal mladého muže, aby přišel a napodoboval Jeho příklad a zajistil si tak, že bude mít poklad na nebesích. Skákalo srdce tohoto mladého muže radostí, nad jistotou, že opravdu bude mít poklad na nebesích? Ach nikoli! Poklady byly jeho modlou; zatemnily hodnotu věčného dědictví, odvrátil se od Vykupitelova života sebeobětování zpět k tomuto světu. Měl horlivou touhu po nebeském dědictví, a přece se neochotně odvracel od této víry. Vyžadovalo to zápas, aby rozhodl, co si má zvolit, ale posléze se rozhodl pokračovat v lásce k pozemským pokladům. 2T 679.2

Tento mladý muž měl velké statky. Jeho srdce na nich lpělo. Nemohl souhlasit s přenosem svých pokladů do nebes a zřeknutím se svých zálib v nich konáním dobra s nimi. Žehnal by vdovám a sirotkům, a takto by byl bohatý na dobré skutky. Láska tohoto mladého muže k pozemským pokladům byla silnější než jeho láska k bližním a k nesmrtelnému dědictví. Učinil svou volbu. Nabádání, uložené Kristem o zabezpečování pokladů v nebesích, bylo odmítnuto, neboť nemohl souhlasit s tím, aby splnil podmínky. Síla jeho záliby v pozemské bohatství vítězila a nebesa, s veškerou svou přitažlivou slávou, byla obětována pro světské poklady. Mladý muž byl velmi smutný, neboť chtěl oba světy, ale obětoval nebeský pozemskému. 2T 680.1

Je málo těch, kteří si uvědomují sílu své lásky k bohatství, dokud na ně nedolehne tíha zkoušky. Mnozí, kdož vyznávají, že jsou Kristovými následovníky, ukazují, že nejsou připraveni pro nebesa. Jejich skutky dosvědčují, že milují bohatství více než svého bližního, či Boha. Jako onen bohatý mladý muž, hledají cestu života, ale když je jim ukázána a posouzena její cena a oni jsou přesvědčeni, že musejí obětovat své pozemské bohatství a stát se bohatými na dobré skutky, rozho-

dují se tak, že je nebesa stojí příliš mnoho. Čím větší poklady strádají na zemi, tím obtížnější pro jejich vlastníka je si uvědomit, že nejsou jeho vlastnictvím ale že jsou propůjčeny, aby jich bylo použito ke slávě Boží. 2T 680.2

Ježíš zde zlepšuje příležitost dát svým učedníkům působivé ponaučení. „*Ježíš pak řekl učedníkům svým: Amen pravím vám, že bohatý nesnadně vejde do království nebeského. A opět pravím vám: Snáze jest velbloudu skrze uši jehly projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího.*“ (Mt 19,23-24) 2T 680.3

Zde je vidět síla bohatství. Síla lásky k bohatství nad lidskou myslí je téměř ochromující. Bohatství mnohé omamuje a způsobuje, že jednají, jako kdyby byli zbaveni soudnosti. Čím více mají z tohoto světa, tím více si přejí. S rozmnožováním jejich bohatství se zvyšuje i strach z příchodu nouze. Mají sklony k shrabování prostředků pro budoucnost. Jsou skrbliví, sobečtí a bojí se, že Bůh nezabezpečí jejich budoucí potřeby. Takové osoby jsou před Bohem vskutku chudé. Jejich bohatství bylo shromážděno, vložili do něj svou důvěru a nemají víru v Boha a Jeho sliby. 2T 680.4

Chudý člověk, který má víru a důvěru v Boha, který důvěruje v Jeho lásku a péči, který oplývá dobrými skutky, který soudně nakládá s tím málem, co má, k požehnání jiných svými prostředky, je před Bohem bohatý. Cítí, že jeho bližní má vůči němu požadavek, který nemůže přehlížet, jestliže poslouchá příkázání Boží: „*Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.*“ (Mt 19,19) Chudí, kteří jsou bohatí před Bohem, přikládají spáse svých bližních větší význam než všemu bohatství a stříbru, které má svět. 2T 681.1

Kristus ukazuje cestu, na které ti, kteří mají pozemské bohatství, a přesto nejsou bohatí před Bohem, mohou obdržet opravdovou bohatost. Praví: Prodejte, co máte a dávejte almužny a strádejte poklady v nebesích. Léč, který navrhuje bohatým, přenesení jejich záliby od pozemského bohatství k věčnému dědictví. Tím, že budou investovat prostředky do díla Božího, aby přispěli na spásu duší a aby posloužili svými prostředky k požehnání nuzným, „*stanou se bohatými na dobré skutky a jsou těmi, kdož si strádají pro sebe dobrý základ pro časy, které přijdou, aby obdrželi život věčný*“ (1 Tm 6,19). Toto bude bezpečnou investicí. Ale mnozí svými skutky ukazují, že se neodvažují důvěřovat nebeské bance. Volí si důvěru ve své prostředky na zemi spíše, než by je poslali na nebesa, aby jejich srdce mohla spočívat v nebeské pokladně. 2T 681.2

Můj bratře, máš před sebou úkol, snažit se překonat hrabivost a lásku k světskému bohatství a zvláště sebedůvěru, protože jsi měl zdánlivý úspěch v zajišťování věcí tohoto světa. Ubozí boháči, kteří vyznávají, že slouží Bohu, jsou předmětem politování. Zatímco vyznávají, že znají Boha, svými skutky jej popírají. Jak velká je jejich temnota! Vyznávají víru v pravdu, ale jejich skutky tomu to vyznání neodpovídají. Láska k bohatství činí lidi sobeckými, náročnými a zpupnými. Bohatství je moc; a často láska k němu kazí a ochromuje vše, co je v člověku šlechtné a podobné Bohu. 2T 681.3

Bohatství přináší s sebou velkou zodpovědnost. Získat bohatství nečestným jednáním, klamným obchodováním, utlačováním vdov a sirotků, či shromažďováním bohatství a zanedbáváním potřeb nuzných, bude mít za následek spravedlivou odplatu, jak ji popisuje inspirovaný apoštol: „*Nuže nyní, boháči, plačte, kvílíte nad bidami svými, kteréž přijdou. Zboží vaše shnilo, a roucho vaše zmolovatělo. Zlato vaše a stříbro zrezavělo, a rez jejich bude na svědectví proti vám, a zžítí těla vaše jako oheň. Shromáždili jste poklad ku posledním dnům. Aj, mzda dělníků, kteříž žali krajiny vaše, při vás zadržena, křičí, a hlas volání ženů v uši Pána zástupů vešel.*“ (Jk 5,1-4) 2T 682.1

Nejpokornější a nejchudší z opravdových učedníků Kristových, kteří jsou bohatí na dobré skutky, jsou více požehnání a vzácnější před zraky Boha než ti, kdo se vychloubají velkým bohatstvím. Na nebeském chóru jsou vznešenější, než nejvznešenější králové a šlechtici, nebo tito nejsou bohatí před Bohem. 2T 682.2

Apoštol Pavel nabádá Timotea, aby poučil bohaté: „*Bohatým tohoto světa prikazuj, ať nejsou vysokomyslní, a ať nedoufají v nejistém zboží, ale v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho ku požívání. A ať dobře činí a bohatnou v dobrých skutcích, a snadní ať jsou k udílení, i přívětiví, skládající sobě základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života.*“ (1 Tm 6,17-19) Toto nabádání se dá použít i pro tebe, bratře N, a pro velmi mnohé z těch, kdož vyznávají, že věří v pravdu pro tyto poslední dny. 2T 682.3

Ti, kdo hromadí prostředky, nebo široce investují do půdy a zbavují tak své rodiny životního pohodlí, jednají jako pomatení. Nedovolují svým rodinám, aby se těšily věcem, kterými je Bůh tak bohatě obdaroval. Přestože mají značný majetek, jsou jejich rodiny často nuceny pracovat nad své síly, aby se shromažďovalo stále více statků. Mozek, kosti a svaly jsou na nejvyšší míru přepínány, aby shromažďovaly, a náboženství a povinnosti vůči Kristu jsou zanedbávány. Pracuj, pracuj, pracuj je ctižádostí od rána do noci. 2T 683.1

Mnozí neprojevují opravdovou touhu, aby poznali vůli Boží a pochopili Jeho požadavky, které na ně klade. Někteří, kdo se snaží vyučovat pravdě jiné, sami neposlouchají Slovo Boží. Čím více má Boží dílo takových učitelů, tím méně bude úspěšné. 2T 683.2

Mnozí, kterým Bůh svěřil bohatství, si neuvědomují, že pracují proti svému věčnému zájmu sobeckým shromažďováním svého bohatství. Apoštol jim ukazuje, že stanou-li se bohatými na dobré skutky, pracují sami pro sebe. Vytvářejí si na nebesích nehynoucí poklad a takto mohou mít život věčný. Rozdělováním podle potřeb díla a pomáháním nuzným věrně konají práci, kterou jim Bůh svěřil, a památka jejich sebezapření a šlechetných milujících skutků bude zaznamenána v knize nebes. Každý skutek spravedlnosti bude učiněn nesmrtelným, ačkoliv ten, kdo jej činí, asi necítí, že vykonal něco, co by stálo za povšimnutí. Jestliže každodenní život těch, kdo vyznávají pravdu, bude živým příkladem života Kristova, světlo bude zářit před těmi, kteří povedou jiné k Vykupiteli. Teprve až v nebesích budou plně oceněny tyto požehnané výsledky práce na spáse jiných, harmonickým Božským životem. 2T 683.3

Můj bratře, máš vykonat ve své rodině spoustu práce, chceš-li jim ukázat, že pravda na tobě vykonala dobré dílo a že měla změkčující, zjemňující a povznášející vliv na tvůj život a charakter. Vyznáváš, že věříš, že žijeme v těchto posledních dnech a že dáváme varování, prověřující poselství světu; ukazuješ to svými skutky? Bůh tě zkouší a odhalí pravdivé pocity tvého srdce. 2T 684.1

Pán ti svěřil hřivny prostředků, abys je používal k pokroku Jeho díla, k žehnání potřebným a k úlevě obtíženým. Můžeš činit daleko více dobra svými prostředky, než konáš kázáním, zatímco prostředky zadržuješ. Vložil jsi své hřivny směnárníkům, aby až Pán přijde a řekne: „Vydej počet z vladařství svého,“ jsi mohl odevzdat hřivny zdvojnásobené jak v základě, tak v úrocích, protože jsi je nashromažďoval, nepohrblíval jsi je sobecky v zemi, ale měl jsi je k užítku? Přehleďni historii svého minulého života. Jak mnohé jsi požehnal svými prostředky? Jak mnoho srdcí jsi učinil vděčnými vlastní štědrostí? Prosím čti 58. kapitolu Izaiáše. Máš uvolněná pouta bezbožnosti? Snažil ses odlehčit těžká břemena? Dovolil jsi, aby utlačovaní byli osvobozeni, a zlomil jsi všelike jho a rozděloval jsi svůj chléb hladovým a přiváděl jsi chudé do domu svého? Odíval jsi nahé? 2T 684.2

Jestliže jsi byl bohatý na tyto dobré skutky, můžeš žádat sliby, uvedené v této kapitole: „*Tehdáž se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvete; předcházeti tě zajisté bude spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova sběře tě. Tehdy volati budeš, a Hospodin vyslyší tě; zavoláš, a řekne: Teď jsem. Jestliže vyvržeš z prostřed sebe jho a vztahování prstů a mluvení nepravosti, a vyleješ-li lačnému duši svou, a ztrápenou duši nasytíš-li: vzejde v temnostech světlo tvé, a mrákota tvá bude jako poledne. Nebo povede tě Hospodin ustavičně, a nasytí i v náramné sucho duši tvou, a kosti tvé tukem naplní. I budeš jako zahrada svažaná, a jako pramen vod, jehož vody nevysychají.*“ (Iz 58,8-11) Ale ty nejsi nyní oprávněn k takovému slíbenému požehnání. Nebyl jsi oddán této práci. Podívej se zpátky na svůj minulý život a považ, jak je chudý na dobré, šlechetné a ušlechtilé skutky. Hovořil jsi pravdu, ale nežil jsi podle ní. Tvůj život nebyl vznešený a posvěcený, nýbrž byl charakterizován sobectvím a hrabivostí. Sloužil jsi věrně sám sobě. Nyní je nejvyšší čas, abys změnil svůj způsob a své činy a pilně pracoval, aby sis zajistil poklad na nebesích. 2T 684.3

Ztratil jsi mnohé, co již nemůže být nikdy získáno. Nevyužil jsi svých příležitostí pro konání dobra a tvá nevěrnost byla zanesena do knih v nebesích. Kristův život byl charakterizován sebezapřením, sebeobětováním a nezištnou shovívavostí. Nenahlížel jsi správným způsobem na přípravu, nezbytnou pro království Boží. Tvé myšlenky jsou vcelku příliš jalové. Hovor je laciná záležitost, mnoho nestojí. Plody práce rozhodnou o povaze stromů. Jaké plody jsi přinesl? Apoštol Jakub nabádá své bratry: „*Co prospěje, bratři moji, praví-li se kdo víru míti, nemá-li skutků? Zdaliž jej ta víra může spasiti? A kdyby bratr neb sestra neoděnění byli, a opuštění ze strany živnosti vezdejší, řekl by pak jim někdo z vás: Jděte v pokoji, shřejte se, a najezte se, a však nedali byste jim po-*

třeby tělesné, což to platí?“ (Jk 2,14-16) Tvá dobrá přání, můj bratře, neuspokojí potřebné. Skutky musí dosvědčit upřímnost tvé sympatie a lásky. Jak mnohokrát jsi čerpal ze shora uvedeného nabádání mého dopisu? ^{2T 685.1}

Máš velmi dobré mínění o sobě samém, ale musíš vykonat práci, kterou za tebe nemůže žádný vykonat. Tvá povaha se musí změnit a musí být přeměněna celá tvá bytost. Tvá láska k pravdě je jenom ve slovech, a ne v činech. Miluješ trochu Pána, ale bohatství více. Řekl by ti Pán, jestliže by tě měl nalézt tak, jak jsi v přítomné době: „*Dobře služebníče dobrý a věrný; vejdiž v radost Pána svého?*“ O jakou radost zde jde? „*Kterýž místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího.*“ (Žd 12,2) Radost, kterou nám zjevil Ježíš, spočívala v tom, že jsme viděli duše, vykoupené obětováním Jeho slávy, Jeho cti, Jeho bohatství a Jeho vlastního života. Spása člověka je Jeho radostí. Když všichni vykoupení budou shromážděni v království nebeském, uvidí práci své duše a bude spokojen. ^{2T 686.1}

Ti, kdo jsou spolupracovníky Kristovými, spoluúčastníky na Jeho sebezapření a Jeho obětech, mohou být nástrojem, které přivádí duše ke Kristu, a mohou je vidět spaseny a věčně zachráněny, chválit Boha a Beránka, jenž je vykoupil. ^{2T 686.2}

V Pleasanton, Kansas,

15. října 1870

80. Po příchodu Krista nebude žádná zkušební doba

Bratře O,

zatímco píšete o nebezpečí jiných, tvůj případ tíží mou mysl. Již několik měsíců hledám příležitost, abych napsala tobě i jiným; ale neustálá práce mi zabraňuje v tom, abych vypsala všechna ta svědectví, která mi byla o jednotlivcích zjevena. ^{2T 686.3}

Tvůj případ často zatěžuje mou mysl, ale neměla jsem v něm dost jasno, abych ti napsala. Vypsala jsem již velmi mnoho svědectví, která byla dána jiným, z nichž některá z nich v mnoha podrobnostech by se dala použít na tvůj případ. Cílem publikování svědectví je, aby ti, o kterých není osobně zmínka, a přesto v mnohém chybují jako ti, kteří jsou nabádáni, mohli být varováni důkazy podanými jiným. Myslela jsem si, že nebude mou povinností obracet se na tebe osobně. A přece. I když píšete osobní svědectví těm, kdo jsou v nebezpečí, že zanedbávají své povinnosti k Božímu dílu a takto přispívají ke škodě a ztrátě svých vlastních duší, nepokládám za správné, abych zanechala tvůj případ bez toho, že bych ti napsala. ^{2T 687.1}

Poslední zjevení mi bylo podáno před dvěma roky. Tehdy jsem se zaměřila k tomu, abych vložila všeobecné zásady tím, že budu mluvit, psát a ve stejné době specifikovat nebezpečí, omyly a hříchy některých jedinců, aby tak všichni mohli být varováni, nabádáni a všem udílena rada. Viděla jsem, že všichni by měli pečlivě zkoumat svá vlastní srdce a životy, aby věděli, jestli se nedopustili týchž omylů, pro které byli jiní napraveni, a jestli varování daná jiným, by se nedala použít v jejich vlastních případech. Je-li tomu tak, měli by cítit, že rady a nabádání byly dány zvláště jim a měli by z nich učinit praktickou aplikaci na sebe, jako kdyby byly příklady zvláště určené jim samotným. ^{2T 687.2}

Ti, kdo mají přirozenou lásku ke světu, ochabli ve své povinnosti, mohou vidět své vlastní chyby zřetelně stanoveny v případech jiných, kteří byli nabádáni. Božím záměrem je zkoušet víru všech, kdo prohlašují, že jsou následovníky Kristovými. Bude zkoušet upřímnost modliteb všech těch, kdo prohlašují, že jejich opravdovou touhou je poznat svou povinnost a učinit jim jejich povinnost snadno srozumitelnou. Dá všem širokou příležitost, aby rozvinuli to, co je v jejich srdcích. Nastane konflikt mezi jejich vlastním já a Boží milostí. Vlastní já se bude snažit převládat a bude odporovat práci, která přivádí život a myšlenky, vůli a lásku k podrobení se vůli Kristově. Sebezapření a kříž doprovází všechny na cestě k životu věčnému, a kvůli tomu bude málo těch, kdo jej naleznou. ^{2T 687.3}

Bůh zkouší charaktery všech. Zkouší jejich lásku k Jeho dílu a k prohlášení pravdy, kterou, jak vyznávají, považují za neocenitelně hodnotnou. Zkoumatel srdcí soudí podle ovoce, které nesou ti, kdo jsou opravdovými následovníky Krista; kdo jako jejich Božský Vzor se zřeknou slávy a pokladů tohoto světa a budou souhlasit s tím, že nebudou mít žádné pocty a bohatství, že budou dávat přednost přízni Boží a Kristovu kříži a že nakonec si zajistí opravdové bohatství a poklad, jenž jest uložen v nebesích, za odměnu – věčnou slávu. ^{2T 688.1}

Ti, kdo si opravdu nepřejí poznat sami sebe, dovolí, aby je nabádání a varování minula, aby přešla na jiné, a nepoznají, že jde o jejich vlastní případy, vlastní omyly a nebezpečí. Pozemské sobecké pohnutky zaslepují mysl a tak způsobují, že duše nemůže být obnovena v Božském obraze. Ti, kdož nežijí podle svých vlastních převrácených povah, plní Jeho vůli, nebudou žít v temnotách, nýbrž budou obnoveni v poznání opravdové svatosti a budou úspěšní i v nošení Kristova kříže. ^{2T 688.2}

Bylo mi zjeveno, že v pravý čas mi Bůh uloží břemeno, abych řekla jednotlivcům, jak Nátan pravil Davidovi: „*Ty jsi ten muž.*“ Mnozí zdánlivě věří, že svědectví přinesená jiným a podobným Davidovi, přináší posudek jejich záležitosti, který by měli pečlivě hledat ve svých vlastních srdcích, a rozebírat své vlastní životy a činit praktické kroky podle nabádání a výstrah, udílených jiným. ^{2T 688.3}

Bratře O, bylo mi zjeveno, že tvé záliby jsou více zaměřeny na světský poklad, než si toho jsi vědom. Byl jsi zmaten při svém chápání povinnosti. Když Boží Duch vstoupil do tvé mysli, aby tě vedl, abys vykonal to, co máš vykonat v souladu s vůlí a s požadavky Božími, v této době jiné

vlivy, které nejsou v souladu s Boží prací ti zabraňují v uposlechnutí nabádání Božské vůle. Výsledkem je, že tvá víra není zdokonalena skutky. Tvou náklonnost je třeba odklonit od tvého pozemského pokladu. V té době v rozporu s tvými přáními a výpočty přešly prostředky od tebe do nepřátelských šiků, a když byly takto ztraceny pro dílo Boží, byl jsi zmaten a znepokojen. Hřivny prostředků ti byly svěřeny Pánem, abys je rozmnožoval k Jeho slávě. Jsi Jeho pastýřem a měl bys být opatrný, abys nezanedbával svou povinnost. Jsi od přírody život milující člověk a budeš mít sklony k tomu, abys je považoval za své vlastní hřivny, svěřené tvé vlastní péči. Ale „*vydej počet z vladařství svého*“ budeš slyšet dříve či později i ty (L 16,2). 2T 688.4

Boží dítky jsou moudré, jestliže důvěřují v moudrost samotnou, která přichází shůry, když nemají sílu kromě síly od Boha. Odloučení se od přátelství a světského ducha je pro vás potřebné, jestliže chcete být spojeni v jedno s Pánem a být Mu věrní. Naše síla a náš úspěch spočívá v tom, že jsme spojeni s Pánem, že jsme Jím vybráni a přijati. Nemůže být žádného svazku světla s temností. Bůh má v úmyslu, aby Jeho lid byl zvláštním lidem, odděleným od světa a žijícím příkladem, aby svět mohl být osvícen, přesvědčen nebo zatracen podle toho, jak zachází s darovaným světlem. Pravda byla předložena k pochopení. Světlo, které zářilo na duši, bude soudit a zatracovat, jestliže bude zanedbáno či se od něj odvrátí. 2T 689.1

V této zkažené době se dává přednost omylu a tmě před světlem a pravdou. Dílo mnohých, kteří vyznávají, že jsou Kristovi následovníci, nesnese zkoušky, až bude posuzováno ve světle, které nyní na ně září. Kvůli tomuto dílu mnozí nepřicházejí ke světlu, aby se neukázalo, že jejich skutky nejsou před Bohem vykonány. Světlo zjevuje zlo, skryté ve tmě. Lidé ze světa a lidé, kteří jsou opravdovými Kristovými služebníky, mohou být vnějším vzhledem stejní, ale jsou služebníky dvou pánů. Jejich zájmy jsou v rozhodném protikladu jeden k druhému. Svět nechápe nebo nerozpoznává tento rozdíl; ale mezi nimi je obrovská mezera, nekonečná odloučenost. 2T 689.2

Kristus říká: „... *že pak nejste ze světa, ale já ze světa vyvolil jsem vás, proto vás svět nenávidí.*“ (J 15,19) Opravdoví následovníci Kristovi se nemohou těšit z přátelství světa a současně mít život skrytý v Kristu. Náklonnosti musí být odloučeny od pokladů země a přeneseny k pokladům nebeským. Jak obtížné to bylo pro mládence, jenž měl velké statky a měl odvrátit svou náklonnost od světského pokladu, i když měl slib věčného života před sebou. 2T 690.1

Pokud všechno, co máme a čím jsme, není posvěceno Bohu, naše sobecké zájmy nám zastřou důležitost díla, a prostředky které Bůh žádá, jsou Mu odepřeny. Avšak jestliže Ten, kdo nám půjčuje tyto prostředky pro pokrok Božího díla, často stáhne zpět svou štedrou ruku a určitým způsobem rozptýlí Mu odepřené prostředky, je to ztráta jak pro vlastníka, tak pro dílo Boží. Nebudou zachováni na tomto světě, ani na světě budoucím. Bůh je oloupen a satan vítězí. Pán vyžaduje, abys pečlivě pátral ve svém vlastním srdci, bratře O, a vyňal z něj lásku ke světu. Umři sám sobě a žij Bohu. Potom budeš jedním ze členů, kteří jsou světlem tohoto světa. 2T 690.2

Bylo mi zjeveno, že jsi pěstoval mylné představy, pokud jde o budoucnost, že jsi zhoubným způsobem pohlížel do budoucích věků. Někdy vyslovuješ tyto představy i jiným. Ale nejsou v souladu se společenstvím. Nevyužíváš správným způsobem Písma. Až Ježíš vyjde ze svatyně svatých, odloží své prostřednické roucho a místo kněžského oděvu obleče si roucho soudcovské, tehdy bude zakončeno orodovnické dílo pro hříšníky. Tehdy se uplatní tato slova: „*Kdo škodí, škod' ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlní se ještě; a svatý posvěť se ještě. A aj, přijdu brzo, a odplata má se mnou, abych odplatil jednomu každému podle skutků jeho.*“ (Zj 22,11-12) 2T 690.3

Bůh dal své Slovo proto, aby ho všichni zkoumali a poznali cestu života. Nikdo nemusí zabloudit, když se chce podřídit podmínkám spasení, vyznačeným v Božím slově. Čas milosti je pro všechny, aby všichni mohli formovat své povahy pro věčný život. Každý bude mít příležitost rozhodnout se pro život, nebo pro smrt. Lidé budou souzeni podle toho, kolik světla dostali. Kdo nedostal žádné světlo, nebude zodpovědný za temnotu svého života. Nemá hřích, že nepřijal to, co mu nebylo vnuknuto. Každý, než Ježíš vyjde ze svatyně svatých, nejdříve projde zkouškou. Čas milosti skončí, když Kristus přestane prosit za hříšníky a obleče si roucho pomsty. 2T 691.1

Mnozí se utěšují myšlenkou, že čas milosti ještě potrvá i potom, když Ježíš skončí své orodovnické dílo ve svatyni svatých. To je satanova spekulace. Bůh zkouší svět světlem, které milostivě dal s Kristovým příchodem. Povahy se vytvářejí pro život a pro smrt. Avšak pro ty, kteří se

rozhodli pro hříšný život a nedbali o spasení, čas milosti skončí tehdy, až přestane orodovnická služba, tedy právě před Jeho zjevením se na nebeských oblacích. *2T 691.2*

Ti, kteří milují svět a smýšlejí tělesně, jsou v nepřátelství s Bohem. Budou se utěšovat, že čas milosti ještě potrvá i tehdy, až se Kristus zjeví. Tělesné, neposlušné a nepodřízené srdce se dá vést těmito, jemu vyhovujícími názory. Mnozí zůstanou v hříšné jistotě, budou se dále protivit Bohu, utěšujíc se, že ještě bude čas na litování hříchů a příležitost přijmout dnes tak nepopulární pravdu a přemoci své přirozené sklony a touhy. Když nemusí nic opustit, nemají co ztratit; protože se nerozhodli pro Krista a pravdu, myslí si, že se jim naskytne příležitost ke spáse. *2T 691.3*

V Písmu jsou určitá místa těžko srozumitelná, která, podle Petra neučení a neutvrzení, ke své vlastní záhubě překrucují. V tomto životě nemůžeme vysvětlit význam každé stati Písma, avšak neexistuje žádný bod praktické pravdy, který by zahalovalo tajemství. Až přijde Bohem určený čas, aby svět byl vyzkoušený, jak se zachoval k pravdě pro svoji dobu, Duch svatý probudí mysl i k postnímu a modlitebnímu zkoumání Písma. Všechno, co se bezprostředně týká spásy duší, bude tak jasné, že nikdo nebude muset bloudit a chodit ve tmě. *2T 692.1*

Při studování prorockého řetězu jsme jasně poznali a vysvětlili pravdu, zjevenou pro náš čas. Jsme zodpovědní za přednosti, z kterých se těšíme, a za světlo, které osvětluje naši cestu. Minulé generace byly zodpovědné za světlo pravdy, které je osvětlovalo. Jejich mysl hloubala v různých otázkách Písma, které jim bylo zkušebním kamenem. Nepochopili však pravdu, kterou máme my. Nebyli zodpovědní za světlo, které neměli. Měli Bibli jako my; avšak čas pro vystihnutí zvláštní pravdy, týkající se závěrečných událostí světových dějin, je časem posledních generací, které budou žít na zemi. *2T 692.2*

Přítomná pravda, která je zkušebním kamenem dneška, nebyla zkušebním kamenem pro minulé generace. Kdyby světlo, osvětlující nám dnes otázku soboty, čtvrtého přikázání, dostaly minulé generace, zodpovídaly by za něj Bohu. *2T 693.1*

Když se v nebi otevřel Boží chrám, pozoroval Jan ve svatém vidění určitý lid, který pozorně a uctivě hleděl k arše s Božím zákonem. Tento zvláštní zkušební bod čtvrtého přikázání přišel na světlo až tehdy, když se v nebi otevřel Boží chrám. *2T 693.2*

Ti, kteří zemřeli dříve, než toto světlo ozářilo Boží zákon a zdůraznilo závažnost čtvrtého přikázání, nebyli odsouzeni za hříchy porušování sedmého dne, soboty. Boží moudrost a milost, udělující světlo a poznání v pravý čas podle potřeby lidu, je nevyzpytatelná. Dříve, než Bůh přijde spravedlivě rozsoudit svět, posílá varovné poselství, které má lidi probudit a vyzvat je, aby procitli z nedbalosti ke čtvrtému přikázání, aby mohli být osvíceni, aby mohli činit pokání z přestupování Jeho zákona a dokázali věrnost tomuto všemohoucímu Zákonodárci. Postaral se, aby všichni mohli být svatí a šťastní, jestli o to požádají. Naše generace dostala dost světla, abychom poznali přednosti a povinnosti a těšili se z jednoduchosti a moci vzácných a důležitých pravd. *2T 693.3*

Jsme zodpovědní jen za to světlo, které nás osvětluje. Zkušebním kamenem jsou pro nás přikázání Boží a svědectví Ježíšovo. Když jsme věrní a poslušní, Bůh bude mít radost z nás a požehná nám jako svému vyvolenému a zvláštnímu lidu. Když se pravá víra, dokonalá láska a poslušnost zmocní srdcí Kristových následovníků, budou mít mocný vliv. Bude z nich vyzařovat světlo, které rozptýlí tmu okolí a zušlechťí všechny, kteří přijdou pod jeho vliv a přivedou k poznání pravdy ty, kteří chtějí být posvěceni a chtějí jít pokornou cestou poslušnosti. *2T 693.4*

Lidé s tělesným smýšlením nemohou pochopit svatou moc živé pravdy, na které závisí jejich spása, protože v srdci pěstují pýchu, lásku ke světu, pohodlí, sobectví, žádostivost, závist, žárlivost, vášeň, nenávist a každé zlo. Kdyby chtěli nad tím zvítězit, mohli by se stát účastníky Božské přirozenosti. Mnozí opouštějí jasné pravdy Božího slova a zanedbávají cestu za světlem, které jasně osvětluje jejich cesty; chtějí se zmocnit tajemství ne cele zjevených a dohadují se, debatují a přou o otázky, které nikdo nežádá, aby jim rozuměli, protože nemají žádný vztah k jejich spáse. Satan už tisíce takto oklamal. Zanedbali přítomnou víru a přítomnou povinnost, jasnou a pochopitelnou všem, jež mají svou rozumovou sílu. Uvázli v pochybných teoriích a textech, které nemohli pochopit, zbloudili ve víře; mají víru všelijak popletenou. *2T 694.1*

Bůh chtěl, aby v životě všichni uplatňovali jasné nauky Jeho slova, týkající se spásy člověka. Když jsou činiteli slova, které je jasné a mocné ve své jednoduchosti, budou mít úspěch ve zdoko-

nalení charakteru. Budou posvěceni pravdou a cestou pokorné poslušnosti k pravdě dojdou k věčnému životu. Bůh chce mít pravé služebníky, věrné nejen v řeči, ale i ve skutcích. Jejich ovoce dosvědčí pravost jejich víry. *2T 694.2*

Bratře O, satan tě bude pokoušet, jestliže se nepřestaneš obírat svými pochybnými názory. Tvá víra bude nějakou míchaninou a budeš v nebezpečí, že zmýlíš i jiné. Bůh žádá, aby Jeho lid tvořil jednotu. Tvé zvláštní názory poškodí tvůj vliv, a když budeš na nich nadále lpět a šířit je, nakonec tě odloučí od bratrů. Vždyť Bůh má světlo, potřebné ke spáse svého lidu, dá mu ho, jako dal i jiné důležité pravdy. To by ti mělo stačit. Nech, aby Bůh pracoval svým způsobem pro dosažení svých cílů ve svém čase a jak chce. Kéž ti Bůh pomůže kráčet ve světle, jakož i On je ve světle. *2T 694.3*

81. Odpovědnost za obdržené světlo

Byl mi zjeven případ bratra P. Po jistou dobu odolával pravdě. Jeho hřích nebyl v tom, že nepřijal to, v co upřímně věřil, že je omylem, nýbrž to, že pilně nezkoumal a nezískal vědění toho, čemu odporoval. Pokládal za samozřejmé, že adventisté, světící sobotu, jakožto celek jsou v omylu. Tento náhled byl v souladu s jeho pocity a neviděl nutnost probádat tuto věc sám pro sebe pilným pátráním v Písmu a opravdovou modlitbou. Kdyby šel touto cestou, mohl by nyní být daleko vpředu před svým současným stavem. Byl příliš pomalý v tom, aby obdržel důkazy, a příliš nedbalým, aby zkoumal Písmo, aby viděl, jak se věci mají. Pavel nepovažoval ty, kdo byli chvályhodní, za ty, kteří odporují jeho učení, dokud nejsou nuceni přesvědčivým svěděním se rozhodnout ve prospěch nauky, kterou on učil a kterou obdržel od Boha. ^{2T 695.1}

Pavel a Síla pracovali v židovské synagoze v Tessalonice s určitým úspěchem, ale nevěřící Židé byli velmi nespokojeni a vyvolávali zmatky a strhli proti nim pokřik. Tito oddaní apoštolé byli nuceni opustit Tessaloniku pod pláštěm noci a jít do Berie, kde byli s radostí přijati. Mluvili ke chvále Berienských takto: „*A ti byli udatnější nežli Tessalonitští, kteří přijali slovo Boží se vši chtivostí, na každý den rozvažující písma, tak-li by ty věci byly. A tak mnozí z nich uvěřili...*“ (Sk 17,11-12) ^{2T 695.2}

Bratr P neuspěl v tom, aby viděl životní důležitost této otázky. Nepociťoval břemeno, které na něj doléhá, aby hledal pilně, nezávisle na nikom, aby zjistil, co je pravdou. Příliš mnoho se učil od staršího P a nepociťoval nutnost učit se od toho, kdo byl tichý a pokorný. Nebyl schopen se učit, byl plný sebedůvěry. Náš Spasitel neměl žádné slovo chvály pro ty, kdo v srdci jen pomalu uvěří v těchto posledních dnech, ne více než pochybující Tomáš, který říkal, že neuvěří svědectví, které slyšeli učedníci a kterému věřili, že Kristus vstal z mrtvých a zjevil se jim. Tomáš řekl: „*...leč uzřím v ruce jeho bodení hřebů... a ruku svou vložím v bok jeho, nikoli neuvěřím.*“ (J 20,25) Kristus zaručil Tomášovi svědectví, které požadoval; ale nabádavě mu pravil: „*Nebudiž nevěřící, ale věrný.*“ Tomáš potvrdil, že je přesvědčen. Ježíš mu pravil: „*Žes mne viděl, Tomáši, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteříž neviděli, a uvěřili.*“ (verše 27.29) ^{2T 696.1}

Postavení bratra P jej učinilo slabochem. Po jistý čas setrval v odporu téměř ke všemu, kromě soboty. V současné době je na straně těch, kteří porušují přikázání. I když se stále považují za adventisty, kteří byli v příkrém rozporu se sobotou, čtvrtým přikázáním. Byl neschopen jim pomoci, protože byl ve stavu nerozhodnosti. Jeho vliv spíše utvrdil mnohé v jejich nevěře. S veškerou pomocí, důkazem a posílením, které měl, se jeho nepovolnost znelíbila Bohu, když posílil ruce těch, kdo bojovali proti Bohu svým odporem k pravdě. ^{2T 696.2}

Bratr P by nyní měl být silným mužem, který má vliv na Boží lid ve státě Maine. Měl by být vysoce ceněn pro lásku ke svému dílu. Avšak má sklony k myšlence, že jeho zaostalost je spíše zvláštní ctností než hříchem, kterého musí litovat. Velmi pomalu se naučil lekcím, které měl Bůh v úmyslu jej naučit. Nebyl schopným žákem a neměl ani zkušenost ani nerostl v přítomné pravdě, která by jej kvalifikovala k tomu, aby nesl váhu zodpovědnosti, kterou by nyní měl nést, kdyby se snažil zlepšit v daném světle. Bylo mi zjeveno, že bratr P by měl vyvíjet úsilí, aby se podrobil a omezil svou chuť. Potom by byl více trpělivý. Snadno se vzrušoval, byl vášnivý, vznětlivý a sklíčený na duchu. Jeho strava a pití ho do značné míry v tomto stavu udržovaly. Nízké vášně jej zviklaly a převládly nad vyššími silami mysli. Střídmost by bratru P značně prospěla a více fyzického cvičení a práce je pro jeho zdraví nezbytné. Když se snažil ovládnout se, začal růst, ale nepřijal to požehnání v jeho úsilí o nápravu, které by obdržel, kdyby se o to snažil dříve. ^{2T 697.1}

Namísto toho, aby se setkával s Kristem v pravdě, příliš dlouho se odtahoval. Sám by byl nepokročil a stál by přímo v cestě pokroku jiných, takto se roztrušujících do ciziny. Jeho vliv stál přímo v cestě pokroku díla, které Bůh seslal svým služebníkům k vykonání. ^{2T 697.2}

Myšlenky bratra P o řádu a organizaci byly v příkrém rozporu s Božím plánem pořádku. Na nebesích je řád a má být napodobován těmi, kdož jsou na zemi dědici spásy. Čím blíže jsou smrtelníci pořádku a ustanovení nebes, tím blíže jsou přivedeni k přijatelnému stavu před Bohem, který

z nich učiní poddané nebeského království a dá jim schopnost k tomu, aby se přenesli ze země na nebesa. Zemi měl Enoch jen za jakousi přípravu na svůj přestup na nebesa. *2T 697.3*

Bratr P by se měl mít na pozoru. V jeho organismu je nedostatek řádu. Nebyl v souladu s omezením, s péčí a pílí, které jsou nezbytné, aby zachovaly harmonii a svazek se skutky. Jeho zkušenost a vzdělání v náboženských věcech v minulých dobách mělo zhoubný vliv na jeho milované děti, a zvláště na Boží lid. Závazky, které nebesa uložila otci, zvláště kazateli, si neuvědomoval. Člověk, který má jen chabý smysl pro zodpovědnost jakožto otec, který má povzbudit a posílit řád, disciplínu a poslušnost, neuspěje jako kazatel a jako pastýř stáda. Tentýž nedostatek, který charakterizuje vládu v jeho domě a v jeho rodině, lze pozorovat i při veřejné činnosti, v Boží církvi. Chyby budou existovat, aniž by byly napraveny, kvůli nepříjemným následkům, které doprovázejí pokárání a upřímné výzvy. *2T 698.1*

V rodině bratra P je zapotřebí velké reformy. Bůh není potěšen přítomným stavem nepořádku, tím, že jdou svou vlastní cestou, sledujíc své vlastní skutky. Tento stav věcí v jeho rodině je určen, aby se stavěl do cesty jeho vlivu, kdekoli je znám. Má také vliv v tom smyslu, že zbavuje odvahy ty, kdo mají vůli pomoci mu v podpoře jeho rodiny. Tento nedostatek je na škodu věci. Bratr P neomezuje své děti. Bůh není potěšen jejich nepořádnými, bujnými způsoby v jejich neočištěném chování. Všechno toto je výsledkem nebo prokletím, které následuje za neovládnutou volnost, kterou adventisté vyžadovali v domnění, že je jejich požadovanou výsadou se těšit. Bratr a sestra P toužili po spáse svých dětí, ale viděla jsem, že Bůh nebude dělat zázraky na jejich přeměně, zatímco tyto povinnosti spočívají na rodičích, kteří mají o nich jen málo ponětí. Bůh nechal práci na těchto rodičích, aby je vedli zpátky k Němu. Proto když bratr a sestra P cítí břemeno, které by měli pociťovat kvůli svým dětem, budou sjednocovat své úsilí, aby nastolili pořádek, disciplínu a úplné omezení ve své rodině. *2T 698.2*

Bratře P, byl jsi váhavý v nošení břemen, které by měl nést v rodině každý otec. A jako výsledek toho, břemeno, které jsi zanechal na matce, bylo velmi těžké. Byl jsi příliš ochoten omlouvat se z péče, starostí a břemen doma i venku. Když v bázni Boží s vážnou myslí, se zřetelem na soud Boží, jsi rezolutně odmítl převzít břemeno, které nebesa určily k převzetí, a když jsi nevykonal to, co jsi ze své strany měl učinit, jak se můžeš s pochopením modlit v duchu a ve víře, aby Bůh učinil pro tvé děti to, co není v lidské moci? *2T 699.1*

Bratr P neužívá moudře svých peněz. Nedbá tak na zdravý rozum, jako na přání svých dětí. Neváží si správně peněz a nevydává je s rozmyslem za užitečné a potřebné věci pro pohodlí a zdraví. V tomto směru se musí polepšit celá rodina. Potřebují ledacos v zájmu pohodlí a odpočinku. Nedostatek pořádku a uspořádání rodinných záležitostí vede k problémům, k rozháranosti a přináší řadu nevýhod. Všichni členové rodiny by si měli uvědomit, že mají osobní odpovědnost za to, aby přispěli k pohodlí, pořádku a pravidelnosti rodiny. Nemají pracovat proti sobě. Měli by se svorně povzbuzovat, měli by být něžní, snášenliví a trpěliví. Všichni mají mluvit klidně, ne příliš hlasitě, beze zmatku. A všichni mají co nejvíce přispívat k ulehčení starostí matky. Věci by již neměly zůstat déle nedodělané, nemělo by být žádné vymlouvání se z povinností a nechávání jiným toho, co měli udělat oni sami. Tyto věci mohou být maličkostmi. Ale když se všechny dají dohromady, mohou vyvolat velký nepořádek a mohou vyvolat hněv Boží. Je to zanedbání maličností, maličerností, které otravují štěstí života. Věrně konané maličkosti vytváří sumu štěstí, která se v tomto životě má uskutečnit. Ten, kdo je věrný v málu, je také věrný v mnohém. Ten, kdo je nevěrný či nespravedlivý v malých záležitostech, bude takový i ve velkých záležitostech. Každý člen rodiny má vědět, co se od něho čeká, aby spolupracoval s ostatními. Všichni, i děti od šesti let a výše, mají chápat, jakým způsobem mají pomáhat nést životní starosti. *2T 699.2*

Tyto děti se musejí naučit mnohým důležitým lekcím a mohou se jim naučit lépe nyní, než tomu tak bylo v uplynulé době. Bůh bude pracovat pro tyto milované děti tak, aby byly spojeny s moudře namířeným úsilím svých rodičů, a umožní jim, aby se staly žáky ve škole Kristově. Ježíš bude mít tyto děti odloučeny od marností světa; oni zanechají požitky hříchů a zvolí si cestu pokorné poslušnosti. Jestliže nyní budou usilovat o milostivé pozvání, přijmou Ježíše jako Spasitele a budou Jej následovat, aby poznali Pána, pak On je očistí od hříchů a udělí jim milost a sílu. *2T 700.1*

Drahý bratře P, lekce, kterým ses naučil uprostřed odrazujících vlivů, které existují ve státě Maine, byly nesmírně škodlivé tvé rodině. Nebyl jsi obezřetný v rozhovoru tak, jak Bůh od tebe vyžadoval. Nerozjímal jsi ve své rodině o pravdě, nevyučoval jsi pilně jejím zásadám a přikázáním Božím své děti, když jsi vstal a když jsi usedl, když jsi vyšel ven a když jsi vstoupil do domu. Neoceňoval jsi svou práci jakožto otec, ani jakožto kazatel. 2T 700.2

Horlivě jsi nekonal svou povinnost vůči dětem. Nevěnoval jsi dostatečný čas rodinným modlitbám a nevyžadoval jsi přítomnost celé domácnosti. Význam domácnosti je dům a svazek. Všichni členové rodiny se soustřeďují k otci. On je zákonodárce, který představuje svým mužným vystupováním vážnější ctnosti, energii, upřímnost, poctivost, trpělivost, odvahu, píli a praktickou užitečnost. Otec je do jisté míry knězem rodiny, který přináší na oltář Boží ranní a večerní oběť. Žena i děti se mají této oběti zúčastnit a připojit se i k chvalozpěvu. Otec, jako kněz rodiny, má ráno i večer vyznávat Bohu své hříchy a hříchy svých dětí. Má vyznávat hříchy, na které si vzpomene, i ty skryté, jež pouze oko Boží vidělo. Bude-li otec tuto zásadu poctivě provádět – za jeho nepřítomnosti matka – přinese to v rodině požehnání. 2T 701.1

Důvod, proč mládež přítomné doby není více nábožensky založená je, že neměla správnou výchovu. Dovolí-li rodiče dětem, aby šly za svými vášněmi, anebo přejdou-li neposlušnost beztrestně, neprojevují jim správnou lásku. Strom poroste tak, jak byl ohýbán stromek. Příliš mnoho milujete své vlastní pohodlí. Nejste dost usilovní. Neustálé úsilí vyžaduje bdělost, opravdovost a horlivou modlitbu. Chovejte mysl ve stavu modlitby, pozdvižené Bohu. Nebud'te líní ve svém podnikání, nýbrž horliví na duchu, sloužící Pánu. 2T 701.2

Selhali jste v rodině, kde jste měli ocenit svatost soboty a učit již své děti radovat se s vámi z důležitosti zachovávání soboty v souladu s přikázáním. Vaše vnímání není jasné a není dost pohoťové, aby rozeznalo vysoký stupeň, kterého musíte dosáhnout, abyste se stali zachovávatelem přikázání. Ale Bůh vám pomůže ve vašem úsilí, jestliže se dáte do své práce s opravdovostí. Měli byste mít nad sebou dokonalou nadvládu. Potom můžete mít větší úspěch v ovládnutí svých dětí, když jsou nepořádné. Před vámi je velká práce, abyste napravili minulá zanedbání, ale nežádá se od vás, abyste je vykonávali svou vlastní silou. Strážní andělé vám v této práci pomohou. Nevzdávejte tuto práci, neodkládejte břemeno, nýbrž chopte se silou vlastní vůle a napravte své vlastní zanedbání. Musíte mít vyšší mínění o Božích požadavcích k vám, pokud jde o Jeho svatý den. Všechno musí být pokud možno vykonáno v šesti dnech, které vám Bůh dal. Neměli byste Boha oloupit ani o jednu hodinu svatého času. Veliká zaslíbení jsou dána těm, kteří vysoce ctí sobotu a uvědomují si povinnost ji zachovávat. „*Jestliže odvrátíš od soboty nohu svou, abys nevykonával líbosti své v den svatý můj, anobř nazůveš-li sobotu rozkoší, a svatou Hospodinu slavnou, a budeš-li ji slaviti tak, abys nečinil cest svých, ani vykonával, co by se líbilo, ani nemluvil slova: Tehdy rozkoš míti budeš v Hospodinu, a uvedu tě na vysoká místa země, a způsobím to, abys užíval dědictví Jákoba, otce svého; nebo ústa Hospodinova mluvila.*“ (Iz 58,13-14) 2T 701.3

Když začíná sobota, měli bychom být na stráží sami nad sebou, svými činy, nad svými slovy, abychom neoloupili Boha a nepřivlastňovali si k svému užitku čas, který je přísně vymezen Pánu. Ani naše děti bychom neměli nechat konat žádnou vlastní práci pro živobytí, to, co jsme mohli vykonat za šest pracovních dnů. Pátek je přípravný den. Tehdy se můžeme náležitě připravit na sobotu, přemýšlet a hovořit o ní. Cokoliv by Pán mohl pokládat za přestoupení svaté soboty, bychom neměli vyslovit ani vykonat. Bůh nežádá, abychom se v sobotu zdrželi jen tělesné práce, ale aby si naše mysl zvykla přemýšlet o svatých věcech. Čtvrté přikázání se ve skutečnosti přestupuje i rozhovory o světských záležitostech, aneb prázdnými nerozumnými rozmluvami. Rozhovor o něčem, aneb o všem, co nás napadne, je naším slovním projevem. Každé uchýlení od správné zásady nás zotročuje a přivádí pod Boží odsouzení. 2T 702.1

Bratře P, měl by ses cvičit rozpoznávat svatost soboty čtvrtého přikázání a usilovat o pozdvižení úrovně ve své rodině a kdekoli, kde jsi ji svým příkladem snížil mezi Božím lidem. Měl by ses rozhodnout působit proti svému bývalému zvyku změnit svá slova a své skutky. Často jsi selhal v „*pomni na sobotní den, abys jej světil*“. Často ses ve svatý den Boží zapomněl a s chutí ses rozpovídal. Nebděl jsi a v sobotu ses pouštěl do rozhovoru o každodenních záležitostech, jako jsou zisky,

ztráty, dobytek, úroda a zásoby. V tomto ohledu tvůj příklad zastírá tvůj vliv. Měl bys usilovat o nápravu. 2T 703.1

Ti, kteří nejsou cele obráceni k pravdě, často přemýšlejí o světských věcech, a přestože se v sobotu zdržují tělesné práce, hovoří o tom, čím se ve svých myšlenkách obírají. Proto ty řeči o majetku, úrodě, ztrátě anebo zisku, všechno to je přestupování sobotního přikázání. Když se mysl obírá světskými záležitostmi, jazyk to projeví, protože ústa hovoří to, čím je srdce přeplněné. 2T 703.2

V tomto ohledu by zvláště kazatelé měli být příkladem. V sobotu by se měli omezit jen na rozhovory o náboženských věcech, jako je přítomná pravda, přítomná povinnost křesťanské naděje, obavy a zápasy, utrpení, a nakonec vítězství a odplata. 2T 703.3

Ježíšovi kazatelé by měli být výčitkou těm, kteří zapomínají na svěcení soboty. Laskavě a vážně by měli napomínat ty, kteří se v sobotu pouštějí do světských rozhovorů, a přitom se pokládají za světitele soboty. Měli by povzbuzovat jiné k odevzdání se Bohu v Jeho svatý den. 2T 704.1

Nikdo by si neměl dovolit nenáležitě trávit posvátný čas. Bohu se nelíbí, když světitelé soboty o sobotách spí. Tímto zneuctívají svého Stvořitele a svým příkladem projevují, že šest dnů je pro ně příliš vzácná doba, aby si dovolili odpočinout. Musí pracovat, i kdyby to bylo na úkor spánku. Snaží se to vynahradit tak, že si své dospí ve svatý čas. Potom se vymlouvají: „Sobota je den odpočinku. Kvůli shromáždění se přece nepřipravím o potřebný odpočinek.“ Tito zneužívají posvátný sobotní den. Měli by obzvláště v tento den zaujmout své rodiny v zachování soboty a sejít se v domě modlitby, buď už v malém, nebo větším počtu, podle okolností. Svůj čas a síly by měli věnovat duchovnímu přemýšlení, aby je vliv Božího sobotního požehnání provázel po celý týden. Ze všech dnů v týdnu není žádný tak příznivý pro náboženský život, jako sobota. 2T 704.2

V duchu jsem viděla, jak celá nebesa hledí a pozorují ty, kteří uznávají požadavky k čtvrtému přikázání a zachování soboty. Andělé pozorovali jejich zájem o úctu v tomto Božím příkazu. Ti, kteří ve svých srdcích posvěcovali Pána Boha rozhodnou zbožnou myslí, a ti, kteří usilovali využít tyto svaté hodiny zachováváním podle svých nejlepších schopností, nazývají sobotu rozkoší, těm andělům žehnali světlem, zdravím a dostali zvláštní sílu. Avšak na druhé straně se andělé odvraceli od těch, kteří nedovedli ocenit svatost Božího posvěceného dne. Odnímají od nich světlo a sílu. Viděla jsem je zamračené, zoufalé a často smutné. Pociťovali nedostatek Božího Ducha. 2T 704.3

Drahý bratře P, měl jsi být v každém čase ve svém rozhovoru obezřetný. Což pak tě Bůh nepovolal, abys byl Kristovým zástupcem na zemi, k naléhavé prosbě k hříšníkům, aby se usmířili s Bohem? Toto je svatá, vznešená práce. Když přestáváš hovořit z kazatelny, tato práce právě začíná. Ze zodpovědnosti nejsi uvolněn, když opouštíš shromáždění, ale měl bys stále zachovávat své posvěcení k práci na spáse duší. Máš být živou knihou, známou a čtenou všemi. Nemáš se radit se svým pohodlím. Požitek není to, nač máš myslet. Spása duší je velevýznamným námětem. Je to tato práce, ke které je kazatel Kristova evangelia povolán. Musí zachovávat dobré skutky i mimo shromáždění a zdobit své povolání Božským rozhovorem a obezřetným chováním. Často po tom, co skončila tvá práce z kazatelny a ty ses posadil se společností kolem krbu, vedeš svou neposvěcenou konverzaci v protikladu s tvým úsilím. Musíš žít tak, jak kážeš, podle povinností, které kážeš jiným. A musíš na sebe převzít tak, jak jsi dosud neučinil, břemeno práce, tíhu zodpovědností, která by měla spočívat na každém Kristově služebníkově. Potvrď svou práci z kazatelny tím, že ji následuješ svým soukromým úsilím. Zabývej se rozumným rozhovorem o přítomné pravdě a jemně zjišťuj jejich duševní rozpoložení a podle toho bohabojně uplatňuj významné pravdy na případy tvých spolupracovníků. Neuspěl jsi v tom, abys byl neustále připraven nabádat a napomínat v čas neb ne v čas ve vši tichosti a pomocí nauky. (2 Tm 4,2) 2T 705.1

Jako strážce na Sionských zdech potřebuješ neustálou bdělost. Tvá bdělost nesmí polevit. Vychovej se k tomu, abys byl schopen působit na rodiny shromážděné kolem domácího krbu. Můžeš tak vykonat dokonce i více v tomto směru, než kolik představuje tvá samotná práce z kazatelny. Dávej pozor na duše jako ten, který musí vydat počet ze svých skutků. Nedávej žádnou příležitost nevěřícím, aby tě obvinili z toho, že polevuješ ve své povinnosti, že zanedbáváš potřebu dovolávat se jich osobně. Hovoř s nimi ve víře a úpěnlivě je nabádej, aby se poddali pravdě. „*Neboť jsme Kristova vůně dobrá Bohu v těch, kteříž ke spasení přicházejí, i v těch, kteříž hynou; těmto zajisté vůně smrtelná ke smrti, oněmno pak vůně života k životu.*“ (2 K 2,15-16) Jak apoštol nahlíží na ve-

likost své práce a váhu zodpovědností, spočívajících na kazateli, když volá: „*Ale k tomu kdo jest způsobilý? Neboť nejsme, jako mnozí cizoložící slovo Boží, ale jako z upřímnosti, ale jako z Boha, před obličejem Božím, o Kristu mluvíme.*“ (2 K 2,16-17) 2T 706.1

Ti, kdo ničí slovo, rozhazující obilí, kteří dávají pšenici s koukolem, nebo cokoliv, co může zatemnit evangelium, zatímco odporují přikázání Božímu, nemohou ocenit pocity, kterými se zachvíval apoštol pod váhou svaté práce a zodpovědnosti, jakožto Boží služebník, který nesl na ramenou osud duší, za které Kristus zemřel. Při hodnocení těchto samozvaných kazatelů najdou jen malý náznak splnění požadavků, jaké se kladou na opravdového kazatele. Ale apoštol přisuzuje velkou váhu kvalifikaci nezbytné pro kazatele. 2T 706.2

Chování kazatele, zatímco stojí na kazatelně, by mělo být obezřetné, nikoli nedbalé. Neměl by být nedbalý vůči svému postoji. Měl by vlastnit pořádek a čistotu v nejvyšším smyslu. Bůh to vyžaduje od těch, kdo vzali odpovědnost za tuto práci, která spočívá v tom, že získávají slova z Jeho úst, aby hovořili k lidu, varujíce a nabádající je, opravujíce a utěšující, jak to případ vyžaduje. Boží zastupci na této zemi by měli být s Ním ve spojení. Jejich slova by měla být vybraná, jejich způsob mluvy rozumný. Nějaká nahodilá slova, často používaná kazateli, kteří nekáží evangelium v upřímnosti, by měla být navždy odstraněna. 2T 706.3

Bylo mi zjeveno, bratře P, že jsi přirozeně vznětlivý. Snadno se dáš vyprovokovat, protože postrádáš trpělivost a snášenlivost. Jestliže se na tebe naléhá, abys přednesl pravý stav pravdy, pak příliš mnoho cítíš, že se na tebe spěchá. Neměl bys učinit kroky, jen když si jiní přejí, abys tak učinil. Měl by sis dát čas. Kdyby tvoji posluchači šli stejnou cestou, považoval bys je za pokárání hodné. Jestliže by všichni měli konat tak, jak jsi konal ty, Boží lid by vyžadoval současné tisíciletí, ve kterém by mohl učinit potřebné přípravy na poslední soud. Bůh tvou zaostalost snášel milostivě. Ale to nebude platit pro jiné, aby následovali tvého příkladu, neboť jsi nyní slabý a neschopný tam, kde jsi měl být silný a dobře způsobilý pro práci. 2T 707.1

Bratr R by pro tebe mohl vykonat jen málo. Jeho práce je namířena nerozumným způsobem. Mýlil se zvláště v tom, že se zajímal o ty, kdo si mysleli, že by se měli stát učiteli. Kdyby se nedotýkal případu kazatele z Maine a kdyby pracoval na nových oblastech, kde nebyli žádní adventisté, byli by mnozí přivedeni k poznání pravdy. Bratr S postupoval vpřed jen zvolna a zaujímal postavení, které těšilo Boha více, pokud jde o trpělivost, snášenlivost a vytrvalost. A přece je třeba vykonat u něj ještě mnoho práce dříve, než se stane úspěšným kazatelem při pokroku Božího díla. 2T 707.2

Bratr R se horlivě zabývá tvým případem, ale ty jsi odmítl, aby ti pomohl. Byl ti věnován čas a síla a záležitosti se rýsovaly k tvému zvláštnímu prospěchu, aby ses mohl zbavit předsudků a mohl jsi přijmout pravdu, jestliže by tvá netečnost a nevíra nevyčerpaly trpělivost bratra R. Potom se charakter jeho práce změnil a on na tebe naléhal, aby ses rozhodl a vyšel ven ke světu a svědectví, které jsi přijal. Toto opravdové úsilí z jeho strany jsi považoval za obtěžující a matoucí. Tvá paličatá povaha se projevila, povstal jsi proti tomuto jednání a odmítl jsi úsilí, kterým ti chtěl pomoci. Zde jsi poškodil sám sebe, znechutil jsi bratra R a zarmoutil jsi Boha. Tvé pocity vůči bratru R nebyly křesťanské. Jásal jsi nad svou odolností vůči jeho úsilí, které bylo pro tvé dobro. Pán žehnal práci bratra R na povznášení lidu ve státě Maine. Tato práce byla namáhavá a plná zkoušek, a ty jsi svým dílem k tomu nepřispěl. Neuvědomil sis, jak jsi ztížil práci těm, které Bůh poslal, aby zjevili pravdu lidu. Vyčerpávali svou energii v tom, aby přivedli lid k rozhodnutí, pokud jde o pravdu, zatímco ty a jiní kazatelé jste stáli v cestě. Bůh pracoval skrze své služebníky, aby přinesli pravdu, a satan pracoval skrze tebe a jiné kazatele, abyste jejich práci znemožnili a zbavili odvahy. Ti stejní lidé, kteří se považovali za strážce a kteří byli povinni jako první přijmout slovo varování a předat lidu, kdyby sami stáli v radě Boží, nebyli by se octli jako poslední. Lid předešel své učitele. Tito obdrželi varování, dokonce i před strážci, protože strážci byli nevěrní a zaspali na svých strážných stanovištích. 2T 707.3

Bratře P, měl bys mít pocity bratrské lásky a sympatie pro bratra R, neboť on si to zasloužil od tebe spíše, než slova výčitky. Měl přísně posoudit své vlastní chování, protože ses postavil na odpor Bohu. Ale ty jsi bavit sebe a jiné na účet bratra R tím, že jsi vyprávěl o jeho úsilí ve tvůj prospěch a tvé odolnosti vůči jeho práci, a tuto záležitost jsi využíval k srdečnému zasmání. 2T 708.1

Sluší se, aby každý služebník Kristův používal jasnou mluvu, která nemůže být odsuzována. Bylo mi zjeveno, že pro kazatele Kristovy zbývá dokončení svaté práce. Toto nemůže být usku-

tečněno bez úsilí z jejich strany. Musí pociťovat, že mají pracovat ve svých vlastních případech na práci, již za ně nemůže žádný vykonat. Musí se snažit získat předpoklady nezbytné k tomu, aby se stali schopnými kazateli Kristovými, aby v Boží den mohli být přijati, neposkvrněni krví duší, majíce vykonanou svou vlastní povinnost v bázni Boží. Pokud se jedná o jejich odměnu, věrní pastýři uslyší od hlavního Pastýře: „*To dobře, služebníče dobrý a věrný.*“ (Mt 25,21) Potom dá na jejich hlavy korunu slávy a vybídne je, aby se těšili radostem svého Pána. Co je touto radostí? Je to spojení Krista s vykoupenými svatými, se kterými přehlíží práci, vykonanou pro duše, své sebezapření, své sebeobětování, zřeknutí se pohodlí a světského zisku, každého pozemského svodu a zvolení si výčitek, utrpení, sebeponižování, vyčerpávající práce a úzkostného ducha, když budou lidé odporovat příkázání Božímu na škodu svých vlastních duší. Vyžaduje to připomenout si cudnost jejich duší před Bohem, jejich pláč mezi sloupovým a oltářem a to, že se stali podívanou světu, andělům a lidem. Všechno toto je nyní u konce a plody jejich práce lze spatřit, neboť duše jsou spaseny skrze jejich úsilí v Kristu. Kazatelé, kteří byli spolupracovníky Krista, se podílejí na radostech svého Pána a jsou spokojeni. 2T 709.1

„*Patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýž místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováziv se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího. A považte, jaký jest ten, kterýž snášel od hříšníků taková proti sobě odmlouvání, abyste neustávali, v myslích svých hynouce. Ještě jste se až do krve nezprotivili, proti hříchu bojujíce.*“ (Žd 12,2-4) Kazatelé příliš zapominají na Původce své spásy. Myslí si, že podstoupili dost, zatímco snášejí a trpí pouze málo. Bůh bude pracovat pro své kazatele, jestliže Jej nechají, aby pro ně pracoval. Ale jestliže pociťují, že jsou zcela v pořádku a nepotřebují dokonalou přeměnu, neužijí sami sebe a nedosáhnou Božího měřítka, Bohu se bude lépe pracovat bez jejich pomoci, než s nimi. 2T 709.2

Bůh vyžaduje, aby se kazatelé dostali na úroveň, kterou On schvaluje, na úroveň pracovníků, za které se nemusí stydět. Jestliže odmítají tuto přísnou disciplínu, Bůh je uvolní a zvolí si lidi, kteří si nedopřejí odpočinku, dokud nebudou dokonale připraveni ke každému dobrému skutku. Naše srdce jsou od přirozenosti hříšná a líná v Kristových službách. Musíme se mít neustále na pozoru, abychom vydrželi být dobrými Kristovými vojáky. Pak budeme pociťovat nutnost energicky odstranit naše zakořeněné hříchy, abychom nepodléhali každému satanovu návrhu a nepozvedali korouhev pro nás samotné raději, než bychom přijali čistou a vznešenou korouhev, kterou pro nás vztyčil Bůh. 2T 710.1

Viděla jsem, že kazatelé, světící sobotu ve státě Maine, neměli úspěch v tom, aby se stali badateli Bible. Nepociťovali nutnost pečlivého studia Slova Božího pro sebe tak, aby jim mohli dokonale naplnit své dobré skutky, ani nepociťovali nutnost naléhavého, pečlivého zkoumání Písma u svých posluchačů. Kdyby nebyl jediný kazatel adventistů sedmého dne v Maine, který by odporoval Božímu příkázání, všechno to, co bylo dokončeno, by bylo dokončeno s polovičním úsilím, a lidé by mohli být vyvedeni ze svého stísněného, zmateného stavu do pořádku a nyní by měli dost síly, aby kladli odpor nepřátelským vlivům. Mnohá místa ještě nebyla navštívena, ta je třeba ještě navštívit a je tam třeba založit úspěšnou práci, která by přivedla mnohé k poznání pravdy. 2T 710.2

Mnoho práce bylo vynaloženo na to, aby kazatelé Adventistů sedmého dne byli přivedeni do správného postavení. Vyžadovalo to těžkou práci na potírání vlivu, který vykonali, když se protivili příkázání Božímu proti svým vlastním duším a stáli v cestě hříšníkům. Nevešli by sami do nebe a těm, kteří by chtěli vstoupit, by překáželi návodem a příkladem. Byla již chyba v tom, jak vstoupili do této oblasti, kde jsou adventisté, kteří zpravidla nepociťují žádnou potřebu toho, aby se jim pomáhalo, nýbrž si sami myslí, že jsou v dobrém stavu, schopni učit jiné. Je málo pracovníků a jejich síla musí být věnována k nejlepšímu možnému užitku. Mnohem víc lze vykonat ve státě Maine, v místě, kde není ani jeden adventista. Měl bys vstoupit do nových oblastí a čas, který se až dosud věnoval únavné práci pro adventisty, kteří si nepřejí být poučeni, měl bys věnovat těmto novým oblastem tak, aby se vyšlo ven na cesty, stezky a mezi ploty do práce na přeměnu nevěřících. Jestliže adventisté přijdou a budou slyšet, nechejte je přijít. Nechejte jim cestu otevřenou, aby mohli přijít, jestliže chtějí. 2T 711.1

Dodatek

Dodatek ke straně 2T 399.3 – Doporučení v osobním svědectví adresovaném bratru a sestře E o zákazu požívání vajec začali někteří lidé všeobecně praktikovat. Že toto svědectví nebylo psáno jako nějaké obecné učení pro ostatní běžné rodiny, je zřejmé z neméně než tří dalších publikovaných projevů E. G. White, které korigují nesprávné použití tohoto osobního svědectví. Můžeme je najít v 7T 135 (1902), MH 320 (1905) a 9T 162 (1909). Citujeme následující dva výroky: ^{2T 712.1}

„Je pravda, že lidé v plné tělesné síle, kteří jsou ovládáni živočišnými vášněmi, by se měli vyhýbat dráždivým pokrmům. Zvláště v rodinách, kde jsou děti vystaveny vlivům smyslných návyků, by se neměla podávat vejce.“ – MH 320 ^{2T 712.2}

„I když jsme byli varováni před nebezpečím nemocí kvůli používání másla a zlem, způsobovaným libovolným užíváním vajec u malých dětí, přece bychom neměli pokládat za porušení zásad používat vejce od slepic náležitě krmených. Vejce obsahují léčivé vlastnosti, které působí proti některým jedům.“ – 9T 162 ^{2T 712.3}